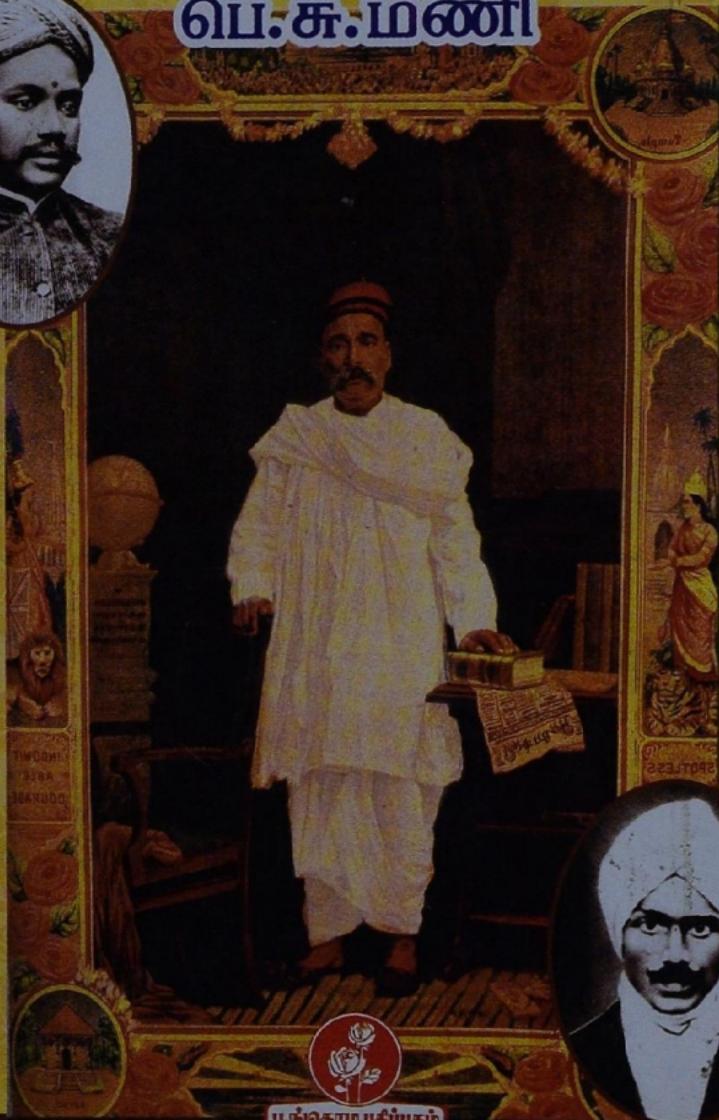

தீலகரும் தமிழ்நாடும்

வ.உ.சி. எழுதிய தீலகர் வரலாற்றின்
19 கட்டுரைகளுடன்.

பெ.சு.மணி

முந்தொடர்புத்தியகம்

திலகரும் தமிழ்நாடும்

(வ.உ.சி. எழுதிய திலகர் வரலாற்றின்
19 கட்டுரைகளுடன்)

பெ.சு.மணி

புங்கூழ் புதியகம்

14, சித்திரைக்குளம் மேற்கு வீதி,
மயிலாப்பூர், சென்னை-600 004
தொ: 24643074

நூல் விவரப் பட்டியல்

நூலின் தலைப்பு	:	திலகரூம் தமிழ்நாடும் (வ.ச.சி.எழுதிய திலகர் வரலாற்றின் 19 கட்டுரைகளுடன்)
நூலாசிரியர்	:	பெ.சு.மணி
பொருள்	:	ஆய்வுக் கட்டுரைகள்
மொழி	:	தமிழ்
வெளியிடுவோர்	:	பூங்கொடி பதிப்பகம் 14, சித்திரைக்குளம் மேற்குத் தெரு மயிலாப்பூர், சென்னை-600 004. தொலைபேசி:24643074
நூல் உரிமை	:	ஆசிரியருக்கு
வெளியிட்ட ஆண்டு	:	முதற் பதிப்பு : டிசம்பர் 2009
நூல் அளவு	:	1 x 8 கிரவுன்
பக்கங்கள்	:	448
எழுத்து அளவு	:	10 புள்ளி
தாள்	:	11.6 கி.கி. வெள்ளைத்தாள்
பைண்டிங்	:	சாதா அட்டை
இளி அச்சுக்கோர்ப்பு	:	எலிசா லேசர்ஸ்
பைண்டிங்	:	சாதா அட்டை
அச்சிட்டோர்	:	அமர் ஆப்செட், சென்னை-5

விலை : ரூ.170.00

முன்னுரை

இந்திய தேசிய விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றில் திலகர் சகாப்தம், காந்தி சகாப்தத்தைப் போன்று வீறார்ந்த திருப்பத்தை ஏற்படுத்தியது.

மகாராஷ்ட்டிரத்திற்கு அடுத்தபடியாக, தமிழகத்தில் திலகருக்குப் பேராதாவு திரண்டது. பாரதியார், வ.ஏ.சி., சப்பிரமணிய சிவா, காஞ்சிபுரம் கிருஷ்ணசாமி சர்மா, திரு.வி.க.முதலாணோர் தமிழகத்தில் திலகர் சகாப்தத்தின் முன்னோடிகளாகத் திகழ்ந்தனர். இத்துறையில் எழுத்தாலும், பேச்சாலும், செயலாலும் எவ்வரவர் படிட்டனர் என்பதை ஆவணப்படுத்த விரும்பி ஒர் ஆய்வை மேற்கொண்டேன். இந்த ஆய்வு, “திலகரும் தமிழ்நாடும்” எனும் பொதுத் தலைப்புள் ஒரு நூலாக உருவாகியுள்ளது.

இந்த நூலின் பொதுத் தலைப்புடன், “வ.ஏ.சி. எழுதிய திலகர் வரலாற்றின் 19 கட்டுரைகளுடன்” எனும் துணைத் தலைப்பையும் குறிப்பிட்டேன். இந்தத் துணைத் தலைப்பு தனியொரு நூலாகக் கொண்டு வந்திருக்கலாம். ‘திலகரும் தமிழ்நாடும்’ எனும் தலைப்பிலேயே இணைத்து வெளியிட்டால் நூலின் நோக்கமும் பயனும் மேலும் பொலிவறும் என முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

கொழும்பு வீரகேசரியில் 28.5.1933-இல் ஞாயிற்றுக் கிழமை இதழில் “ஸ்ரீமான் வ.ஏ.சி.தும்பார் பிள்ளை அவர்கள் (Leader) எழுதியது” எனும் குறிப்புடன் பாரத ஜோதி திலகமகரிஷியின் வரலாறு எனும் தலைப்பில் முதல் கட்டுரை வெளிவந்தது. திலகர் வரலாற்று கட்டுரைத் தொடருக்கு வ.ஏ.சி. வைத்த பெயர், பொருட்செறிவுடையது. அதுவே திலகரின் வரலாற்றுப் பாத்திரத்தை ஒரு குத்திராமாக அமைத்துள்ளது. அரசியல் குறிப்பை ‘பாரதஜோதி’ உணர்த்துகின்ற தெய்வீகக் குறிப்பை ‘மகரிஷி’ கட்டிக் காட்டுகிறது.

“ரிஷித்துவம்—ரிஷிகளான சந்தியாசத்திற்கு உரியதுல்ல. எல்லாக் காலத்திலும் எல்லா இடங்களிலும், எல்லா மக்களும், ஆண்—பெண் வேறுபாடின்றி ரிஷிகளாகலாம். ஞானிகளாயிருப்பவர்களின் சந்ததியில் பிறந்தவர்கள், அல்லாதவர்கள், ஆரியர்கள், ஆரியரல்லாதவர்கள், பிலேச் சர்கள் முதலிய ஆணவரும் ரிஷிகளாக உரிமையுண்டு என்று வாத்ஸ்யாயினர் பகிரங்கமாக உரைத்திருக்கிறார்.” இவ்வாறு கவாமி விவேகானந்தர் 1897 பிப்ரவரி 13-இல் சென்னை ‘விக்டோரியா பப்ளிக் ஹாலிஸ்’ ‘இந்தியப் பெரியோர்கள்’ எனும் தலைப்பில் உரையாற்றிய பொழுது விளக்கியுள்ளார். திலகரை ‘மகரிஷி’ என்று வ.ஏ.சி., ஏற்றிப் போற்றியுள்ளதின் நுட்பத்தை மேற்காண்றும் கவாமி விவேகானந்தர் விளக்கவுரையைக் கண்டு ஆயிய வேண்டும்.

1992, 1994, 1996 ஆம் ஆண்டுகளில் நான் இலங்கைச் சுற்றுப்பயணம் செய்த காலத்தில் 1996இல் கொழும்பு தேசிய ஆவணக் காப்பகத்தில் ‘வீரகேசரி’ இதழ்களை பார்வையிடும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. இந்த ஆவண

காப்பகத்திற்கு நான் சென்று குறிப்புகள் எடுக்க வழிப்படுத்த உதவியவர் கொழும்பு இராமகிருஷ்ண மிஷன் அன்றையத் தலைவர் கவாமி ஆத்மகணாண்தாஜி மகாராஜ் ஆவார். என்னுடன் ஆவணக் காப்பகத்திற்கு வந்து அங்கிருந்த சிங்கள அலுவலர்களிடம் அறிமுகப்படுத்தி ஆவன செய்யுமாறு கேட்டுக் கொண்டவர், டி.சி.வராம் எனும் புகழ் பெற்ற அரசியல் செய்தி விமர்சன இதழியல் நிருபர் ஆவார். சென்னையிலும் கொழும்பிலும் என்னுடன் நெருங்கிப் பழகிய சிவராம் அவர்கள் கொழும்பு நகரில் அடையாளம் தெரியாதவர்கள் சிலரால் கடத்தப்பட்டு கட்டுக்கொல்லப் பட்டார் எனும் செய்தியறிந்து அதிர்ச்சியற்று துக்கத்தில் ஆழ்ந்தேன். ‘வீரகேசரி’யில் வ.ஏ.சி. கட்டுரைகள் வெளி வந்துள்ளன எனக் கூறி அவற்றின் நகலச்சுப்பிகளை அனுப்பி வைப்பதாகக் கூறிய தோழர் சிவராம் மறைவு காரணமாக, ‘வீரகேசரி’ கட்டுரைகளைப் பெறும் எண்ணம் ஈடேறவில்லை.

பிறகு ஒரு நாள் வ.ஏ.சி. ஆய்வாளர் மாரா.அரசு அவர்கள் தமிழ்த் தமிழ்வீரகேசரியில் வெளி வந்த வ.ஏ.சி.யின் திலகர் ஜி.வி.ய சுரிதை கட்டுரைகள் உள்ளதாகத் தெரிவித்தாரார். முதல் இதழில் வெளிவந்த வ.ஏ.சி. கட்டுரையின் ஒரு பக்கத்தை எனக்கு வழங்கினார். இதனால் வ.ஏ.சி.யின் வீரகேசரி கட்டுரைகளைப் பெறவேண்டும் என இருந்த என் முயற்சி தொடர்ந்தது. கொழும்பில் இருக்கும் அருமை நண்பர் க.சண்முகவிங்கம் அவர்கள் உதவியை நாடினேன். இவர் கைலாசபதி இலக்கியச் சுற்றுத்தில் ஒருவர். இந்து சமய கலாசாரத்தினைக் களத்தின் பணிப்பாளராகவும், “எஸ்.எல்.ஏ.எஸ்.” பதவியில் இருந்து ஓய்வு பெற்றவராவார். சிறந்த இலக்கிய ஆர்வலர். என்னுடைய இலங்கை சுற்றுப்பயணங்களில் பெரும்பான்மையான கூட்டங்களை ஏற்பாடு செய்தவர். குடும்ப நண்பராகவும் இணைந்தார். இவர் அருமாடுபட்டு கொழும்பு தேசிய ஆவணக் காப்பகத்தில் இருந்து வீரகேசரியில் வெளிவந்த வ.ஏ.சி.யின் பின்வரும் கட்டுரைகளின் நகலச்சுப்பிகளை அனுப்பி வைத்தார்.

25.8.1938, 11.6.1933, 2.7.1933, 16.7.1933, 30.7.1933, 24.9.1933, 8.10.1933, 12.11.1933.

இந்த எட்டுக் கட்டுரைகளைத் தொடர்ந்து வெளிவந்த கட்டுரைகளை கொழும்பு தேசிய ஆவணக் காப்பகத்தில் இருந்து கண்டெடுத்து நகலச்சுப்பிகளை அனுப்பி வைக்குமாறு இலங்கையில் கல்வியியல் துறைகள் பலவற்றில் விரிவுறையாளராகப் பணியாற்றி இப்பொழுதும் ஒரு தேசிய கல்வி இயல் கல்லூரியில் விரிவுறையாளராகப் பணியாற்றிக் கொண்டு வரும் என் உடன் பிறவா சுகோதரர் டாக்டர் ந.இரவீந்தரனிடம் வேண்டுகோள் விடுத்தேன். இவர் மிக அழுத்தமான மார்க்சியவாதி. யாழ்ப்பாணத்தில் இடதுசாரி இயக்கக் சிந்தனைகளுக்கு ஆக்கம் தேடியவரும், தீண்டாமை எதிர்ப்பு இயக்கத்தைத் தீவிரமாக நடத்தியவருமான கே.ஏ.கப்பிரமணியத்தின் மாப்பிள்ளையான தோழர்

இரவீந்திரன் சமரசம் காணாப் போராளியும் ஆவார். பாரதியில் ஆய்வாளரான இரவீந்திரனுடன் எனக்கு ஏற்பட்ட முதல் அறிமுகம், இன்று குடும்ப நண்பர் எனும் உயர்நிலையை எப்தியுள்ளது. இவர் தமது நண்பர் திரு.வெளின் மதிவாணன் ஒத்துழைப்பு பெற்று பின்வரும் திலகர் ஜி.விய சுரித்தைக் கொண்ட ‘வீரகேசரி’யில் பின்வரும் இதழ்களை சென்னைக்கு வந்தபொழுது நேரில் கொடுத்து என்னை வியப்பில் ஆழ்த்திவிட்டார்.

11.3.1934; 6.5.1934; 3.6.1934; 10.6.1934; 17.6.1934; 24.6.1934; 1.7.1934;
15.7.1934; 22.7.1934; 5.8.1934; 14.10.1934.

அன்பர் மாரா. அராகு அவர்களுக்கு 17 கட்டுரைகள் கிடைத்திருக்க எனக்கு 19 கட்டுரைகள் கிடைத்தற்கு தோழர்கள் க.சண்முகவிங்கம், இரவீந்திரன், வெளின் மதிவாணன் ஆகியோர் காரணகர்த்தாக்கள் ஆவர் என்பதை மிக்க நன்றியறிதலுடன் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். போராசிரியர் முனைவர் மாரா.அராகு 17 கட்டுரைகளைக் கொண்ட வ.உ.சி.யின் ‘திலக மகரிஷி’ நூல் வெளியிட்டு விழாவை 17.3.2010இல் நடத்தினார். இதன் மூலம் ‘வீரகேசரி’யின் வ.உ.சி. கட்டுரைகள் அடங்கிய நூலை முதன் முதலில் வெளியிட்டவர் எனும் பெருமைக்குரியவராகியது குறிப்பிடத் தக்கது. இதையுடுத்து, என்னுடைய ‘திலகரும் தமிழ்நாடும்’ எனும் நூலில் வ.உ.சி.யின் வீரகேசரியின் ‘19’ கட்டுரைகளை இணைத்துள்ளேன் என்பதையும் குறிப்பிட விரும்புகின்றேன்.

விரிவான திலகர் வாழ்க்கைக் குறிப்புகள், திலகர் பற்றிய தொடக்க கால நூல்கள், திலகர்-உ.வே.சா. சந்திப்பு, திலகரின் மாபெரும் தேசபக்தி இலச்சியம், திலகருடன் வ.உ.சி. ஒருவாரம், திலகரின் நான்கு ஆய்வு நூல்கள்- ஒரு பார்வை, இதழாளர் திலகர், வ.உ.சி. எழுதிய “REMINISCENCE OF TILAK” எனும் கட்டுரையின் முழு வடிவம் இந்நூலில் முதன் முறையாக வெளிவந்துள்ளன என்பதும் வாசகர்கள் கவனத்திற்குரியது. குறிப்பாக ‘இதழாளர் திலகர்’ எனும் தலைப்பில் ஆங்கிலத்தில் அல்லது மராத்திய மொழியில் நூல் வெளிவரவில்லை என்பதை பூணவில் உள்ள ‘கேசரி’ இதழ் அலுவலகத்துடன் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு கேட்டதில் திலகரை பத்திரிகையாளராக ஆய்வு செய்து தனியொரு நூல் வெளிவந்ததாகத் தெரியவில்லை என்று பதில் அளிக்கப்பட்டது.. இந்நூலிற்கு மகுடம் குட்டியதுபோல, தமிழியியல் ஆய்வில் முதல் வரிசையில் சிறப்பிடம் பெற்றுள்ள ஈழம் தந்த தமிழ்ப் பேராசிரியர் கார்த்திகேச சிவத்தம்பியின் வாழ்த்துஞர் அணி செய்கின்றது. தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு வாழுத்துரை வழங்குமாறு நான் விடுத்த வேண்டுகோளை உடனடியாக ஏற்றுக் கொண்டு விரைந்து அனுப்பிய அவருடைய சாந்தான்மைக்கு என்றென்றும் என் நெஞ்சார்ந்த நன்றி உரியது. இலங்கையில் என் எழுத்துப் பணியை அறிமுகப் படுத்தியதில் அமர் கலாநிதி க.கைலாசபதி குமுகம், பேராசிரியர் சிவத்தம்பிக்கும் பெரும் பங்குண்டு என்பதையும் குறிப்பிட விரும்புகின்றேன்.

இந்நால் எழுதப்பெற்ற காலத்தில் ஆலோசனைகள், நூல்கள் வழங்கிய டாக்டர் கே.சீனிவாசன், இராமச்சந்திரன், ச.சீ.கண்ணன், அக்கா மீனாட்சி அம்மையார், வா.சு.ரங்கராஜன், ரெங்கய்யா முருகன் முதலானோர்க்கு என் நன்றி உரியது. ரோஜா முத்தய்யா ஆராய்ச்சி நூலகம், சென்னை இராமகிருஷ்ணா மிஷன் நூலகம், குப்புசாமி சாஸ்தரி ஆராய்சி நூலகம், கண்ணிமேரா பொது நூலகம், தில்லி நேரு மெமோரியல் நூலகம், ச.கண்ணனின் கார்ஸ்மார்க்ஸ் நூலகம் முதலான நூலகங்கள் எனக்கு மிகவும் பயன்பட்டன என்பதையும் நன்றியுடன் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இந்நாலின் மேல்டட்டக்கு எழில் சேர்க்கும் திலகரின் வண்ணப்பத்தை உதவியவர் என் அருமை நண்பார் ரெங்கய்யா முருகன், இந்த வண்ணப்பத்தை வரைந்தவர் ஒவியக் கலைஞர் எம்.ஏ.ஜோவி ஆவார்.

(1887-1925) இந்நாலை தேசிய மாவீரன் காஞ்சிபுரம் கிருஷ்ணசாமி சர்மா அவர்களுக்குக் காணிக்கையாக்கி வணங்குகின்றேன். அவருடைய பத்தை அளித்து அவரைப்பற்றியச் சிறிப்புச் செய்திகளையும் கூறியவர் இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி-மார்க்சிஸ்ட் தோழர் கே.எஸ்.பார்த்தசாரதி ஆவார். பாரதியார், வ.உ.சி., சுப்பிரமணிய சிவா, தோழர் ம.சிங்கராவேலர், வ.வே.க.ஜெயர், திரு.வி.க.ஆகியோரிடம் நட்புறவு கொண்டவர். அஞ்சா நெஞ்சம், நாவன்மை, பல்லாண்டுகால சிறைவாசம், தமிழில் ஆரசியல் நூல்கள் படைத்த முன்னோரை சாதியவாத எதிர்ப்பாளர், தியாக வாழ்க்கை முதலானவற்றால் சாதி-கட்சி பேதுமில்லாமல் அனைவராலும் பாராட்டப் பெற்றவர். வ.உ.சி. கைது செய்யப்பட்டதைக் கண்டித்து பேசியதால், ‘ராஜிந்தனை’ வழக்கில் 1908ல் மூன்றாண்டு கால சிறைவாசம் பெற்றவர். இவர் எழுதிய நூல்களின் எண்ணிக்கை 21. இவற்றுள் 7 சிறையில் எழுதப்பட்டவை. இவருடைய “லோகமான்ய பாலகங்காது திலகர் ஜீவிய சிதை” (1924) சிறையில் எழுதப்பட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. திலகர் சகாப்தமும், காந்தி சகாப்தமும் இவருடைய ஆரசியல் வழிக்கையில் செல்வாக்கு செலுத்தினா. இந்தகைய வரலாறு படைத்த தேசிய மாவீரருக்கு இந்நால் காணிக்கையாக்கப்படுவது முற்றிலும் பொருத்தமே.

பிரம்ம சமாஜமும் தமிழ்நாடும், இராமகிருஷ்ணர் இயக்கமும் தமிழ் நாடும், என இயக்க வரிசையில் எழுதப் பெற்ற நூல்களைத் தொடர்ந்து பாரதியாரும் இராமகிருஷ்ணர் இயக்கமும் எனும் நூல் வெளிவந்தது. இப்பொழுது ‘திலகரும் தமிழ்நாடும்’ எனும் நூல் வெளிவந்துள்ளது. அடுத்து வரவிருப்பது “கவா மி விவேகானந்தரும் தமிழ்நாடும்”, “காந்தியாக்ரம் தமிழ்நாடும்” எனும் நூல்கள். இந்நாலை வழக்கமான ஆர்வத்துடன் வெளியிட்டுள்ள பூங்கொடி பதிப்பகம் வேசப்பையாவிற்கு தனி நன்றி உரியது.

வாழ்த்துரை

பேராசிரியர்
கார்த்திகேச சிவத்தம்பி

அறிவுலகு மதிக்கும் திரு.பெ.சு.மணி

இலக்கிய நன்பர்களின் நூல்களுக்கு சிறப்புரையாக நான் எழுதும் முன்குறிப்பினை வாழ்த்துரையென்று கூறுவதற்கு எப்பொழுதுமே தயங்கியுள்ளேன்.

காரணம் வாழ்த்துபவர் வாழ்த்தப்படுபவரிலும் பார்க்க சிறிது உயர்ந்தவரென்கின்ற ஒரு மனப்பதிவு நம்மிடையே உண்டு. இதனாலேயே நான் வாழ்த்துரையென்ற தலைப்பினைத் தவிர்த்து வந்துள்ளேன். ஆனால் வாழ்த்துதல் என்பது ஒன்றினைப் பெறுபவர் அதனை வழங்குபவருக்குச் செய்யும் நன்றித் தெரிவிப்பாகவும் அமையலாம். (நீ நல்லாயிருக்கனுமப்பா) என்று நன்பர்களிடையே சொல்லாடல் பரிமாற்ற மரபு ஒன்று உண்டு. அந்த அடிப்படையிலேயே நான் நன்பர் பெ.சு.மணியை வாழ்த்துகிறேன். (சங்ககாலத்தில் புலவர்கள் புரவலர்களை வாழ்க என வாழ்த்தியதையும் நினைவு கொள்ளல் வேண்டும்).

இத்தனை அறிவுச் செல்வத்தை தமிழாய்வாளர், ஆர்வலர் ஆகிய எங்களுக்குத் தந்தீரே, அதற்காக நீர் நின்று நிறைந்து வாழ்வோக என்ற கருத்திலேயே நான் எனது வாழ்த்தினைக் கூறுகின்றேன்.

ஒரு படைநோக்கும் பொழுது நண்பர் பெ.சு.மணி தன் சீவிய காலத்திலேயே தான் விடைத்தவற்றுக்கான அறுவடையைப் பெற்றுக் கொண்டவர். அதனிலும் பார்க்க அந்த அறுவடையின் சிறப்புக்கான பாராட்டுக்களையும் பெற்றுள்ளவர் ஆவர். இப்படியான புலமைத்திருப்தி எல்லோர்க்கும் கிட்டுவதில்லை. அந்தப் பெருமைக்காக நண்பர் பெ.சு.மணி அவர்களை மனம் நிறைய வாழ்த்துகிறேன். பெ.சு.மணியையப்பற்றி இரண்டு அம்சங்களைக் குறிப்பிட விரும்புகின்றேன்.

பெ.சு.மணி என ஐநாட்சுகமாகவும் அறிவு ரஞ்சகமாகவும் அறியப்பட்டவர் பெண்ணாத்தூர் சுந்தரேசன் மணி. 66நூல்களின் ஆசிரியரான இவரது நூற்பொருள் மையம் சுதந்திரகால இந்தியாவும், விடுதலைப் போரும், அந்த விடுதலைப் போராட்டத்தில் முக்கியத்துவம் வகித்த தமிழரான பாரதியும். பாரதியாரை மிக அகண்ட பின்புலத்தில் வைத்து நோக்கியுள்ளையை இவரது முதன்மைப் பணியாகும். இக்கட்டத்தில் பாரதி தன்னைப் பற்றிக்கூறும் ஒரு குறிப்பு முக்கியமாகிறது. விநாயகர் நான் மணிமாஸலயில் வரும் வெகு வெண்பாவில் அவர் கூறுவன் நம்மை சிலிர்க்க வைக்கின்றன.

வெண்பா

நமக்குத் தொழில் கவிதை நாட்டிற்குழைத்தல்
இமைப்பொழுதுஞ் சோராதிருத்தல் - உமைக்கினிய
மைந்தன் கணநாதன் நங்குடியை வாழ்விப்பான்;
சிந்தகையே, யிம்முன்றுஞ் செய்.

இந்த வெண்பாவில் தனக்குரிய தொழிலாக அவன் இரண்டைச் சொல்லுகிறான். ஒன்று கவிதை. மற்றையது நாட்டிற்குழைத்தல் (இந்தக் கருத்துக்கு அந்த வெண்பா இடந்தருகிறது) இதனை ஆங்கிலத்தில் சொல்லிப் பார்க்கும் பொழுதான் அதன் விசேஷம் அவனுடைய கவித்துவ தேசாபிமான ஆளுமையை மற்றுமுதாகக் கொண்டு வருகிறது. கவிதையைத் தொழிலாகக் கொண்டு நாட்டிற்குழைத்தலும் அந்த உழைப்பின் ஊடே இமைப்பொழுதும் சோராதிருத்தலும் என்ற அவனது கருத்து நிலை (Ideology) தெட்டத் தெளிவாகத் தெரிகிறது.

இதனை இன்னொரு வகையாகவும் சொல்லலாம் (patriotism was his Religion and poetry his profession).

பாரதியாரின் இந்த ஆளுமையை வரலாறுபூர்வமாகக் கண்டு கொள்வதற்கு பெ.சு.மணி வழித்துணையாக இருக்கின்றார். ரா.அ.பத்மநாபன் போன்றோர் பாரதிப் புதையல்களை வெளிக்கொணர பெ.சு.மணி பாரதியின் தொழிற்பாடுகளின் வரலாற்றுப் பின்புலத்தை நன்கு வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார். உண்மையில் “திலகரும் தமிழ் நாடும்” என்ற பெ.சு.மணி அவர்களின் நூல் இதனையெடுத்துக் கூறும்.

1920களில் காந்தி பிரதானசக்தியாக மேலெழும்புவதற்கு முன்னர் இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தில் இரண்டு செல்நெறிகள் காணப்பட்டன. ஒன்று தீவிரவாதுப் போக்கினைக் கைக்கொண்டமை. திலகர் அந்தக்குழுமத்தைச் சார்ந்தவர். மற்றையது மிதவாதுப் போக்கினைக் கடைப்பிடித்துமை. கோகலே இச்செல்நெறியின் தலைவராக விளங்கியவர் ஆவர். கோகலே சாயியாரென்ற பாடல்மூலம் மித வாதத்தை எத்துணை கிண்டவுடன் பாரதி விமர்சித்துள் ளாரென்பதை அப்படல் காட்டுகின்றது.

களக்கமுறும் மார்லிந்டம்
கண்டுகொண்ட தருணம்
கடைச்சிறியேன் உள்பூத்துக்
காய்த்ததூரு கனிதான்
விளக்கமுறப்பமுத்திடுமோ.
வெம்பி விழுந்திடுமோ?
வெம்பாது விழினுமென்றன்
கரத்திலகப் படுமோ?
வளர்த்த பழம் கர்சானென்ற
குரங்கு கவர்ந்திடுமோ?
மற்றிங்ஙன் ஆட்சிசெயும்
அணில்கடித்து விடுமோ?
துளக்கமற யான் பெற்றிங்
குண்ணுவனோ அல்வாது
தூண்ணடவிக்கு மோஏதும்
சொல்லரியதாமோ?

இவ்வாறு அங்கத்ச்சவையுடன் பாடியவர் திலகரைப் பற்றிப்பாடும் பொழுது அவரைத்தனது கருத்து நிலை முதல்வணாக்க கொண்டாடுகின்ற தன்மை தெரிகின்றது.

நாம கட்டுப் பெருந்தொண்டியற்றிப்பல
நாட்டினோர் தம் கலையிலும் அவ்வவர்
தாமகத்து வியப்பப் பயின்றொரு
சாத்திரிக் கடலெண்ண விளங்குவோன்
மாமக்குப் பிறப்பிடமாகமுன்
வாழ்ந்திந் நாளில் வறண்டயர் பாரதப்
ழுமி கட்கு மனந்துடித் தேயிவள்
புன்மை போக்குவல் என்ற விரதமே

நெஞ்சகதோர் கணத்திலும் நீங்கலான்
நீதமேயோர் உருவெனத் தோன்றினோன்,
வஞ்சகத்தைப் பகையெனக் கொண்டதை
மாய்க்குமாறு மனத்திற் கொதிக்கின்றோன்;
துஞ்ச மட்முமிப் பாரத நாட்டிற்கே
தொண்டிமூக்கத் துணிந்தவர் யாவரும்
அஞ்செழுத்தினைச் சைவர் மொழிதல்போல
அன் போடோதும் பெயருடை யாரியன்
வீரமிக்க மராட்டியர் ஆதர
மேவிப்பாரத தேவி திருநுதல்
ஆர வைத்த திலக மெனத்திகழ்
ஐயன் நல்லிசைப் பாலகங் காதரன்
சேரலர்க்கு நினைக்கவுந் தீயென
நின்ற எங்கள் திலக முனிவர்கோன்
சீரடிக்கம வத்தினை வாழ்த்துவேன்
சிந்தை தூய்மை பெறுகெனச் சிந்தித்தே.

இப்பாடல்கள் மூலம் பாரதி எந்தப் பக்கத்தில் நிற்கிறாரென்பது தெட்டத்தெளிவாகத் தெரிகிறது. இந்த முரண்பாட்டை விடுத்து காந்தி இந்திய சுதந்திரத்துக்கான புதிய வழியொன்றைக் காட்டினார் (ஒத்துழையாமையியக்கம்). காந்தி பற்றிய பாரதியின் பாடல் காந்தியத்தின் அடிவேரை இறுகப்பற்றி நிற்கின்றது.

வாழ்க்கீ! எம்மான், இந்தவையத்து நாட்டி வெல்லாம்
தாழ்வற்று வறுமை யிஞ்சி
விடுதலை தவறிக் கெட்டுப்
பாழ்பட்டு நின்ற தாமோர்
பாரத தேசந்தன்னை
வாழ்விக்க வந்த காந்தி,
மஹாத்மா! நீ வாழ்க வாழ்க!

ஆங்கிலேயராட்சியின் கீழ் இந்தியா அனுபவித்த துண்பத்தினை
பாரதி எடுத்துக்கூறும் முறையையின் சோகம் பிரிட்டுக் கிளம்புகிறது.

(தாழ்வற்று வறுமை யிஞ்சி விடுதலைதவறிக் கெட்டுப் பாழ்பட்டு
நின்ற தாமோர் பாரத தேசந்தன்னை வாழ்விக்க வந்த காந்தி மஹாத்மா!
நீ வாழ்க! வாழ்க!)

பெ.கு.மணி மெல்லெஸ்பாயும் ஆறாக இந்த வரலாறுகளை நமக்கு
எடுத்துச் சொல்கிறார். பெ.கு.மணி மேற்கொண்டுள்ள இப்பெரு
முயற்சிக்கு நாம் நமது வாழ்த்துக்களைத் தெரிவிக்கிறோம். இந்த
வாழ்த்து மேலிருந்து கீழே பார்த்துச் சொல்வதல்ல; கீழிருந்து மேலே
பார்த்துச் சொல்வதாகும்.

பெ.கு.மணி பற்றி நான் அடுத்துக் குறிப்பிடவிரும்புவது அவரது
ஆராய்ச்சி நெறியாகும். வரலாற்றுப் பிண்புலம் முழுவதையும் தந்து
அதனுடாகச் சொல்லப்படும் விடயம் பற்றிய அபிப்பிராயத்தைத்
தோற்றுவிக்கும் முறையையை வரலாற்றுமுறை விமர்சனம் Historical-
ical Criticism என்பர்.

பெ.கு.மணியின் சாதனை சுதந்திரப் போராட்டத் தமிழகத்தின்
வரலாற்றை பாரதியை மையமாக வைத்துக் கொண்டு பல்வேறு
கோணங்களில் பார்த்து, பாரதியையும் அவன் வாழ்ந்த காலத்துத்
தமிழகத்தையும் மீட்டுருச் செய்துள்ளமையே ஆகும்.

இதில் கவாரஸ்சியம் என்னவெனில் பல்கலைக்கழகங்களில்
ஆராய்ச்சியைத் தொழிலாகக் கொண்டவர்கள் பலர் இப் பணியினைச்
செய்யவில்லை. பாரதி பற்றி தமிழக பல்கலைக் கழகங்களின்
எழுத்துக்களை மாத்திரம் நம்பியிருந்திருந்தால், பாரதி பற்றியதோரு.
முழுமையான அறிவைப் பெற்றிருப்போமோ என்பது சந்தேகமே.
இத்தகையவாரு அவப்பெயர் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்களுக்கு
வந்து விடாது செய்தவர் காலஞ்சென்ற நண்பர் கைலாசபதி ஆவார்.

பெ.கு.மணி போன்ற தனிநிலையராய்ச்சி யாளர்களுக்கான வொரு

பெரும் மரபு தமிழ் நாட்டிலுள்ளது என்றே கூறல் வேண்டும். தமிழ்க்குத்தின் பண்ணைய வரலாற்றுக்கு மயிலை சீனி வேங்கடசாமி அவர்கள் செய்த பங்களிப்பே என் கண்முன் வருகிறது. தமிழகத்து ஆராய்ச்சிக் செல்நெறிகளின் துளிர்களாக விளங்கும் மயிலை சீனி வேங்கடசாமி அவர்கள் செய்த பங்களிப்பே என் கண்முன் வருகிறது. தமிழகத்து ஆராய்ச்சிக் செல்நெறிகளின் துளிர்களாக விளங்கும் மயிலை சீனி வேங்கடசாமி, பெ.கு.மணி போன்றோருக்கு நமது வணக்கங்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

(வணக்கங்கள் என்ற இந்தச் சொல் 'salute' என்பதற்கான கருத்தினைத் தாவில்லையென்றே கூறல் வேண்டும்).

பெ.கு.மணியின் சேவையை வியப்புடன் கணிக்கின்றோம், அதற்காக அவரை வாழ்த்துகின்றோம்.

பெ.கு.மணி, நான் அறிந்த அளவிற்கு அறிவைத் தேடிச் செல்பவர்; அப்படியானவர்களையே அறிவுலகு மதிக்கின்றது.

அன்புடன்,
கார்த்திகேசு சிவதும்பி

சமர்ப்பணம்
தேசிய மாவீரர்
எழுத்திடைச் சேவை செழித்த செம்மல்
ஸ்ரீ கிருஷ்ணசாமி சர்மா

தொற்றம்

22.3.1887

மறைவு

23.6.1925

பதிப்புரை

1973-இல் எங்கள் ஆசிரியர் பெ.குமணியின் ‘இந்திய தேசியத்தின் தோற்றும் வளர்ச்சியும்’ எனும் நூலை முதன்முதலில் வெளியிட்டோம். நூலின் முன்னுரையில் தமிழரக்கு கழகத் தலைவரும் ஆசிரியரின் அரசியல் வழிகாட்டியுமான சிலம்புச் செல்வர், “தேசியம் பற்றி விரிவாக ஆராய்ந்து விளக்கம் தரும் நூல் இதுவரை தமிழில் வெளிவந்ததில்லை எனும் குறையைப் போக்கியவர் எனது அருமை நண்பர் பெ.குமணி என்று கூட்டுக் காட்டனார். இன்னும் பல சிரித்திரக் கருவுலங்களைத் தர இவரால் இயலும்” என்று குறிப்பிட்டார்.

சிலம்புச் செல்வர் வாக்குப் பொய்த்துப் போகாமல் விடுதலைப் போராட்ட தலைவர்களின் பல வரலாற்று நூல்களை எழுதியுள்ளார், ஆய்வாளர் பெ.குமணி.

இந்நூலிற்கு வாழ்த்துரை வழங்கிய பேரினார் கா.சி.வத்துமி பின்வரும் நான்கு முக்கியச் செய்திகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

1. இவரது நூற் பொருள் மையம் இந்தியாவும் விடுதலைப் போரும்.

2. வரலாற்றுப் பின்புலத்தை நான்கு வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார். உண்மையில் திலகரும் தமிழ்நாடும் என்ற பெ.குமணி அவர்களின் நூல் இதனை வெளிப்படுத்தும்.

3. பெ.குமணி பற்றி நான் அடுத்துக் குறிப்பிட விரும்புவது அவரது ஆராய்ச்சி நெறியாகும். வரலாற்றுப் பின்புலம் முழுவதையும் தந்து அதனுடைக் கொல்லப்படும் விடயம் பற்றிய அபிப்பிராயத்தைத் தோற்றுவிக்கும் வரலாற்றுமுறை விமர்சனம்.

4. பெ.குமணி போன்ற தனி நிலை யாராய்ச்சியாளர்களுக்கான வொரு பெரும் மரபு தமிழ் நாட்டிலுள்ளது என்றே கூறல் வேண்டும்.

ஏதாவதொரு புதிய செய்தியைக் குறிப்பிடுவது பெ.குமணியின் எழுத்துப் பணியின் குறிப்பிடத்தக்க அம்சம் என்று அவருடைய நூல்களைப் பழுத்தவர்களில் சிலர் கூறுவர். இந்நூலில் பல செய்திகள் புதியன என்பதைக் கற்போர் உளம் மகிழ்ந்து கூறுவர் என்பதில் ஜயமில்லை.

பொருளாடக்கம்

1. பாரதஜோதி ஸ்ரீதிலக மகரிஷியின் ஜீவியசரிதை

1)	இளமைப் பருவமும் சுதந்திர எழுச்சியும்	: 17 -22
2)	பொதுஜனத் தொண்டிற் புகுதல்	: 23 -28
3)	தேசிய உணர்ச்சியை வேறாக்க விதேசிக் கல்வி முறையை மாற்றியமைக்க முயற்சி.	: 29 -32
4)	அந்திய நாகரிகத்திற்கு அடுத்த ஆசாரச் சர்திருத்தத்திற்கு எதிர்ப்பு	: 33 -37
5)	இந்திய தேசிய மகாசபையின் ஆரம்ப ஊழல்களைத் திருத்த தீவிர முயற்சி.	: 38 -42
6)	அதையியமன்றத் தொகையின் உள்ளத்தில் ஆண்மையைப் புகுத்தின அருங்களிரச்சி	: 43 -48
7)	மகாராஜா ஜனாங்களை உயிர்ப்பித்த உற்சவங்கள்	: 49 -52
8)	விரோதிகளின் ஏவுதலால் விதவை ராணி தொடர்ந்த யரணாசாஸன வழக்கு	: 53 -57
9)	காங்கிரஸின் துயிலைக் கலைத்த கர்ஸன் ஆட்சி	: 58 -68
10)	குரத்தில் நடைபெற்ற காங்கிரஸ் மகாநாடு	: 69 -73
11)	குரத் காங்கிரஸ் மகாநாட்டில் நிகழ்ந்த குறாவளி	: 74 -78
12)	மகாராஜா மகரிஷி மீது சர்க்கார் சதிவழக்கு	: 79 -86
13)	கர்ஸன் பிரபுவின் கருணை இல்லாத ஆகவி முறை	: 87 -90
14)	பிரிட்டனின் ஆபத்திற்கு உதவிய பிரிய நண்பர்	: 91 -95
15)	சுயாட்சிக் கிளர்ச்சியின் தாதையர்க்கு எதிரான குழுச்சி	: 96 -102
16)	ஸ்ரீதிலகரா வசப்படுத்த முயற்சித்த சீமை மந்திரி மாண்டேகு	: 103 -106
17)	ஸ்ரீதிலகருக்கு யம்பாய் சர்க்காரின் வாய்ப்புட்டு	: 107 -111
18)	பாரத மக்களைப் பழித்து நூலெழுதின பண்டிதமணி	: 112 -116
19)	பிரிட்டனில் இந்தியாவின் சுயாட்சிப் பிரச்சாரம்	: 117 -122
2.	வ.உ.சி.எழுதிய பாரதஜோதி திலக மகரிஷியின் வாலாறு ஒரு பார்வை	: 123 -139
3.	திலகர் வாழ்க்கைக் குறிப்புகள்	: 140 -175

4. திலகர் சுகாப்தம்	: 176-180
5. மகாகவி பாரதியார்	: 181-204
6. 'வீரமுரகு' சுப்பிரமணிய சிவாவின் திலகர்-காந்தி துரிசனம்	: 205-213
7. திலகர். பற்றிய தொடக்ககால நூல்கள்	: 214-234
8. திலகர் மாண்மியம்	: 235-245
9. திரு.வி.க.வின் திலகர் வீர வழிபாடு	: 246-262
10. திலகர் உ.வே.சா. சந்திப்பு	: 263-265
11. பேராசிரியர் எம்.ரங்காச்சார்யா- திலகர் சந்திப்பு	: 266
12. திலகரின் மாபெரும் தேசபக்தி இலக்கியம்	: 267-286
13. சிறை மீண்ட திலகர் பற்றிய பாரதியாரின் ஆங்கிலக் கவிதை	: 287-290
14. திலகருடன் வ.உ.சி. ஒரு வாரம்	: 291-305
15. திலகரின் நான்கு ஆய்வு நூல்கள்- ஒரு பார்வை	: 306-362
16. இதழாளர் திலகர்	: 363-411
17. புதிய வீர வரலாறு படைத்த கப்பலோட்டிய துமிழர்	: 412-429
18. REMINISCENCES OF LOK.TILAK	: 430-437

* * *

28.5.33 வீரகேசரி, ஞாயிற்றுக் கிழமை

1. பாரதஜோதி ஸ்ரீதிலக மகரிஷியின் ஜீவியசரிதை

1) இளமைப்பருவமும் சுதந்திர எழுச்சியும்,
தாய் தந்தையாரின் பிரிவும்,
மன வாழ்க்கையும்.

(ஸ்ரீமாந் வ.உ.சிதம்பரம் பிள்ளை அவர்கள் (Pleader)
எழுதியது)

“ஒலகத்தில் புண்ணியம் தாழ்ந்தும் பாவம் உயர்ந்தும்
நிற்கும்பொழுதெல்லாம் யான் மனித சமூகத்திற்கு உதவி
செய்வதற்காக அவதரிக்கிறேன்” என்று கூறினார் ஸ்ரீ கிருஷ்ண
பகவான். அவ்வாறே இராஜீய விடுதலைக்காக நாம் செய்யும்
போராட்டத்தில் நமக்கு உதவி செய்வதற்காகக் காலன் சென்ற
லோகமான்ய திலகர் அவதரித்தார். இந்தியாவின்
விடுதலைக்காகப் போராடி வேலை செய்து பிரசித்தியடைந்த
இந்தியத் தலைவர்களுள் அவர் மிகமிகக் கண்ணியமும்
பிரதானமும் வாய்ந்தவர். உண்மையில், அவர் இந்திய
தேசீயத்திற்குத் தந்தையாவர். அவரது அநித்தியமான உடம்பு
சென்றுவிட்டாலும், அவரது ஆக்மாவும், அவர் கொண்டிருந்த

இலக்ஷ்யங்களும், அவர் உண்டு பண்ணிய இந்திய இராஜீயக் கொள்கைகளையுடைய மாணாக்கர் குழுவும் நமது ஜனசமூக வாழ்க்கையில் அவர்காலத்தில் இருந்த மாதிரியாகவே ஆண்மையும் மேம்பாடும் உடையனவாய் விளங்குகின்றன. அவரது தன்மை இருவகைக் கலப்பாயிருந்தது; அவற்றில் ஒன்று அநேகரை அவர்பால் இழுத்துக்கொண்டது; மற்றொன்று சிலரை அவரிடமிருந்து பிரித்து நீங்காத பிடிவாதமுள்ள பகைவராக்கிற்று. அவருடைய ஒப்புயர்வற்ற வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த நடுக்கத்தையுண்டு பண்ணத்தக்க பல சம்பவங்களும், அவை சம்பந்தமாக அப்போதைக்கப்போது எழுந்த பல வாதங்களும் சிலருக்கே இப்போது ஞாபகமிருக்கக்கூடும்; அவர் காலத்தவரின் மனத்தை மிகக் கலக்கிய அந்த சம்பவங்களைப்பற்றி மாறுபடுத்தியும் மிகைப்படுத்தியும் எழுதப்பட்ட விருத்தாந்தங்களைப் பரீஷித்துப்பார்க்க ஒரு சிலருக்கே நேரமிருக்கக்கூடும். ஆனாலும், அத்தேசாபிமானியின் துன்பகரமான வாழ்க்கையைப்பற்றி எழுதப்பட்டுள்ள விஷயங்களை ஜாக்கிரதையோடு படித்த ஒருவரால் எழுதப்பெற்ற அவரது சுருக்கமான ஜீவியசரித்திரத்தை அவர் பெயரைப்போற்றும் கோடிக்கணக்கான மனிதர்கள் விரும்புகின்றார்கள். அத்தகைய சரித்திரத்தையே யான் எழுத எத்தனிக்கின்றேன்.

பிறப்பும் பெற்றோரும்

பாலகங்காதர திலகர் 1856-ம் வருஷம் ஜூலை மாதம் 23-ந் தேதி இரத்தினகிரியில் பிறந்தார். அவருடைய தகப்பனாரான கங்காதர இராமச்சந்திர திலகர், சமஸ்கிருத பாஷாயிலும் மகாராஷ்டிர பாஷாயிலும் ஒரு பெரிய பண்டிதர். தரித்திர நிலைகளால், இராமச்சந்திரர் உயர்தரக் கல்வி கற்பதில் அவருக்கிருந்த நம்பிக்கைகளை யெல்லாம் விடுத்துக் குறைந்த சம்பளத்தில் ஓர் உபாத்தியாயர் உத்தியோகத்தில் அமர்ந்தார். அவருடைய கலப்பற்ற யோக்கியதையும் அசையாத மனச் சான்றும் அவருடைய ஜனங்களிடத்து அவரது மதிப்பை உயர்த்தின; ஆனால், அவருக்கு மேற்பட்ட உத்தியோகஸ்தர்கள் வெகுகாலம்

வரையில் அவருடைய உரிமைகளைக் கவனிக்கவில்லை. பதினேழு வருஷம் உத்தியோகம் புரிந்த பின்னர் அவர் உதவி டிப்படிக்கல்வி கமிஷனராக்கப் பட்டார். மிகுந்த உறுதியான சுதந்தர உணர்ச்சி அவருடைய முக்கிய குணமாயிருந்தது. அவரது மனைவி மிகுந்த தெய்வ பக்தியுள்ளவர். திலகர் தமது தகப்பனாரிடமிருந்து அவருடைய உறுதியான யோக்கிய உணர்ச்சியையும் சுதந்தர உணர்ச்சியையும், தமது தாயாரிடமிருந்து அவருடைய தெய்வபக்தியையும் ஜீவகாருண்யத்தையும் இயற்கையாக அடைந்தனர்.

கல்வி கற்றல்

பதினெடு வயது அடையும்வரையில், திலகர் பாடசாலைக்கு அனுப்பப்படவில்லை. ஏனென்றால், அவருடைய தகப்பனார் சுதந்தரமான வீட்டு வாழ்க்கையில் தமது குமாரர்க்குத் தமது தாய்ப் பாஷையாகிய மகாராஷ்டிரத்தையும், சமஸ்கிருதத்தையும் கற்பிக்க விரும்பினார். அவருடைய தகப்பனாரது புத்தக சாலையிலிருந்த எண்ணிறந்த புத்தகங்கள் நமது கதாநாயகருக்கு அச்சிறு வயதில்கூட தடுக்கமுடியாத பிரியத்தை உண்டுபண்ணின. அவர் அவற்றை மிக ஆவலுடன், எடுத்து வாசித்தார். அவருடைய தாயார் 1866-ம் வருஷத்தில் இறந்தார். சிறிது காலங்கழித்து அவர் பாடசாலைக்கு அனுப்பப்பட்டார். அவர் பாலர் வகுப்புக்களைக் கடந்த பின்னர், பூனா கலாசாலைக்கு அனுப்பப்பட்டார்.

அங்கு அவர் 1872-ம் வருஷத்தில் மெற்றிக்குலேஷன் பர்க்கையில் தேறினார். அவர் கலாசாலையில் கற்றபோது, வகுப்புவேலைகளின் கடுமையான முறைகளைக் கையாண்டதில்லை. அவர் குறிப்புகள் குறிப்பதில்லை; உபாத்தியாயர் சொன்னவற்றையெல்லாம் தமது குறிப்புப் புத்தகத்தில் எழுதுவதில்லை; ஆனால் சொற்களின் பொருள்களைக் கிரகித்துத் தமது ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்வார். கணக்குகளை அவர் காகிதத்தில் செய்வதில்லை, மனத்தில் தீர்த்து விடையை மாத்திரம் காகிதத்தில் எழுதுவார். “கணக்கைச் செய்த வழி எங்கே” என்று வைத்திக் கொத்தியாயர் கேட்டால், அவ்வருமை

மாணவர் தமது தலையைத் தொட்டுக் கூட்டுவார். இவ்வாறாக கலாசாலையில் வாசித்தபோதே, நமது சிறிய திலகர் தமது சுதந்தரத்தை வற்புறுத்தினார். உபாத்தியாயருடைய அர்த்தமற்ற, ஒரே மாதிரியான, கடுமையுள்ள வழிகளுக்கு விரோதமான ஒருவகைக் ‘கலகக்கார’ராயிருந்தார். 1871- வருஷத்தில் இரத்தினகிரி ஜில்லா லாட்கர் நகரவாசியாகிய பாலால் பால் என்பவருடைய புத்திரியாகிய தாபி பாயை விவாகம் செய்து கொண்டார். அதற்குப்பின் சில மாதம் கழித்து, அவருடைய தகப்பனர் இறந்துபோனார். 1873-ம் வருஷத்தில் அவர் டெக்கான் கல்லூரியைச் சேர்ந்தார். அக்காலத்தில் கீழ் இந்தியாக் கம்பெனியின் சேனாதிபதி உபாத்தியாயர்களும் இராணுவ நிர்வாகஸ்தர்களும் கல்லூரிகளை விட்டு மெதுவாக நீங்கிக்கொண்டும் ஆகஸ்பர்டு, காம்பிரிட்ஜ் கல்லூரிகளில் இங்கிலிஷ் பாண்டித்ய உணர்ச்சிகளைக் கொண்ட பி.ஏ. பட்டதாரிகள் கல்லூரியில் நுழைந்து கொண்டும் இருந்தார்கள். கல்லூரியில் மாணாக்கர்களுக்குக் கற்பிக்கப்பட்ட கல்வி பகுப்பாத முடையதாயும் குறைவுடையதாயும் இருந்தது. மாணாக்கர்களுடைய மனத்தில் வெஷல்லி, பயிரன், பர்க்கு, கிபன் முதலியவர்களுடைய நூல்கள் நிறைக்கப்பட்டன.

மாணாக்கர்களுடைய சரீர பலம் கவனிக்கப்படவேயில்லை. இதன் முடிவு உண்மையில் மிகமிக விசனப்படத் தக்கதாயிருந்தது; சரீர பலமும் விவேக பலமுமிழன்னினாலும் குறைவுடையதாயும் விவேக பலமற்றவர்களையும் மாத்திரம் வெளியே அனுப்பிக் கொண்டிருந்தது. இக்கல்வியின் குறைவுத் தன்மையை அறிந்து திலகர் தமது நேரத்திலும் கவனத்திலும் பெரும்பாகத்தை தமது சரீர வளர்ப்பிலும் சரீர அப்பியாசத்திலும் செலவிட்டு வந்தார். நீங்குதலிலும் படகோட்டுதலிலும், குஸ்தி செய்ததிலும் அவர் தமது காலத்தைக் கழித்து வந்தார்.

அவர் தமது கல்லூரிக் கல்வியின் முதல் வருஷ முடிவில் மிக சரீரக்கட்டும், சரீர பலமும், சுறுசுறுப்பும், ஆரோக்கியமும் உடையவராயிருந்தார்; ஆனால் அவர் தமது யப்ர. பார்க்கைஷயில்

தவறிப்போயினர். அவர் நமது கல்லூரி வாழ்க்கையின் குற்றமற்ற விளையாடல்களிலெல்லாம் முதன்மையாயிருந்தார்; ஆனால் அவர் உண்மையில் ஒருபோதும் குறும்புத்தன முள்ளவராயிருக்கவில்லை. அவர் தம்முடன் கல்விகற்ற மாணாக்கர்களோடு தாராளமாகப் பழகிவந்தார். அவருடைய பேச்சிலும் செயலிலும் எப்பொழுதும் உற்சாகத்தை உண்டு பண்ணக்கூடிய முரட்டுத் தனமும் யாரும் காணத்தக்க நேர்மையும் இருந்தன. அவர் அடிக்கடி தமது சகாக்களுடன் கடுமையான தர்க்கம்புரிந்து ஓர் ஆச்சரியகரமான குணதோஷ ஆராய்ச்சியாளராய் விளங்கினார். வெறுங் குதர்க்கங்கள் அவரைப் பின்னிடச் செய்ய முடியாது. வெறும் பேச்சுகள் அவருடைய அறிவைக் கெடுக்க முடியாது. அவர் ஒரு விஷயத்தின் மூலத்தைக் கண்டு அதன் சாராம்ஸங்களை யெல்லாம் மதிக்கக் கூடிய திறமை யுடையவர். குதர்க்கமற்ற அவருடைய வீட்டு வாசனையிலும் எதுவும் மனத்தில் பதியத்தக்க அவருடைய இளம் பருவத்திலும் அவர் சமஸ்கிருதத்திலும், மகாராஷ்டிரத்திலும் அடைந்திருந்த கல்வியானது மேல் நாட்டுக் கொள்கைகளையும் நாகரீகத்தையும் ஆராயாது கைக்கொள்ளுதலிலிருந்து அடிமைத் தனமாக பின்பற்றுதலிலிருந்தும் அவரைக் காப்பாற்றிற்று. அதனால்தான் அவர் தம்முடன் கல்வி கற்ற மாணாக்கர்களிலிருந்து கிளம்பிய “ஆசார சீர்திருத்தக்காரர்”களோடு சேர வில்லை. ஆயினும் அவருடைய இயற்கைக் குணத்தாலும் இளமைப் பயிற்சியாலும் கீழ் நாட்டுக் காரியங்களில் அவருக்கு ஓர் அபிமானம் இருந்த போதிலும் அவர் மேல்நாட்டு காரியங்களிலுள்ள நன்மைகளைத் தெரிந்துகொள்ளத் தவறவில்லை.

அவர் தமது கல்லூரித் தலைவர் வெர்ட்ஸ்வொர்த் என்பவரையும் உபாத்தியாயர் சாட்டிர் என்பவரையும் சகல வகைகளிலும் தமது குருக்களாகவே மதித்துவந்தார். ஸ்ரீமான்கள் மியூல், சாரங்கபாணி, கதாவடி, எஸ்பிசீபாஸாணி, ஜி.எஸ்.அகர்கார், வாமனராவ் அபதே, டி.ஏ.காரி, ஜி.எஸ்.கப்பரதே, ஆர்.யந். முதால்கர், ஓ. கிடுமால், யந். ஜி.நந்திரவர்க்கர், அவருடன் கல்வி கற்றவர்களிலும் அவரது காலத்தவர் களிலும் பிரபலமான சிலர். திலகர்

பிஏர்பார்ட்சையில் 1-வது வகுப்பில் 1876-ம் வருஷம் தேறினார். பின்னர் சட்டக் கல்லூரியில் சேர்ந்து சட்டம் கற்று 1879-ம் வருஷம் டிஸம்பர் மாதத்தில் எல்.எல்.பி. பார்க்கையில் தேறினார். அவர் சட்டங்களைக் கற்ற மூன்று வருஷங்களில் ஹிந்து லாலிலும், இந்திய கவர்ன்மெண்டார் 1827-ம் வருஷம் முதல் செய்த சகல சட்டங்களிலும் பூர்ண பாண்டியத்வம் அடைந்தார்.

16.33 வீரகேசரி, ஞாயிற்றுக் கிழமை
பாரத ஜோதி ஸீ திலகமகாரிஷியின் வரலாறு

2) பொதுஜனத் தொண்டிற் புகுதல் கோலாப்பூர் கேஸாம் 4மாத சிறைத் தண்டனையும்

பொது ஜனவாழ்க்கையில் பிரவேசித்தல்

அறிவுமிக்க மேதாவியாயும், வளையாத தர்க்கவாதியாயும், சட்டஞானம் நிரம்பிய மாண்சுக்கராயும் இருந்தபடியால், திலகர் சட்டத் தொழிலைக் கைக் கொண்டிருப்பாரானால் உயர்ந்த புச்சும் மிகுந்த செல்வமும் அடைந்திருப்பார். ஆனால், தேசத்திற்கு ஊழியம் செய்யும் அவாவே அவருடைய குணங்களில் மிகமிக மேம்பட்டதாயிருந்தது. அன்றியும் அந்திய தேசத்தாரின் ஆள்கைக்குட்பட்ட அவர் காலத்தில் நடந்த சில சம்பவங்களை அவருடைய தேசத்தின் ஆதரவற்ற தன்மையைப் பற்றி அவருடைய மனத்தில் மங்காத ஓர் எண்ணெத்தை உண்டுடன்னின. 1875-ம் வருஷத்தில் பரோடா

தேசத்து அரசரான் மலஹாரராவ் சிம்மாசனத்திலிருந்து நீக்கப்பட்டார். ரெஸிடன்டு கர்னல் பாயருக்கு அவர் பாஷானம் ஊட்ட எத்தனித்ததாகக் கூறப்பட்டது. அந்த விஷயத்தைப் பற்றி விசாரணை செய்வதற்காகச் சிலர் ஒரு கமிஷனாக நியமிக்கப்பட்டனர். அக்கமிஷன் அரசருக்கு விரோதமாகத் தீர்ப்புச் சொல்லிற்று. ஆனால், பரோடா தேசத்திலும் அதற்கு வெளியிலுமிழுள்ள ஜனங்கள் அரசர் நிரபராதி யென்று நம்பினார்கள். அக்கமிஷன் பொது ஜனங்களின் அபிப்பிராயத்தையும் உணர்ச்சியையும் பொருட்படுத்தவில்லை; சந்தேகத்தின் அநுகூலத்தைக்கூட அரசருக்குக் கொடுக்கவில்லை. அரசருடைய கதியைத் தீர்மானித்த அக்கிரமமும், அவருடைய நிர்க்கதியான தன்மையும் திலகர் உள்ளத்தில் ஒரு பொரிய அதிர்ச்சியை உண்டுபண்ணின. அந்தியர் ஆள்கையால் ஏற்பட்ட தமது தேசத்தவரின் நபுஞ்சுக்கத் தன்மையைத் திலகர் வருத்தத்தோடும் வெறுப்போடும் உணர்ந்தார். பிற்பாடு, 1877-78-ம் வருஷத்துப் பஞ்சம் வந்தது; அதில் ஜம்பது ஸ்கூம் ஜனங்கள் மாண்டனர். அதே வருஷத்தில் விக்டோரியா மகாராணியார் “கெய்ஸரி ஹிந்து” என்னும் பட்டத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும்படியாகத் தூண்டப்பட்டனர். இந்தியாவை அரசாண்டவர்களுக்கு அதன் ஜனங்களிடத்திலும், அந்த வருஷத்துக் கோரமான பஞ்சத்தில் ஜனங்கள் பட்ட பாடுகளிலும் கஷ்டங்களிலும், எள்ளளவு அநுதாபம் இருந்திருக்குமானால், அந்தச் சமயத்தில் அந்தப் பட்டத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும்படியாக மகாராணியாரை அவர்கள் தூண்டியிருக்கமாட்டார்கள்.

1876-ம் வருடத்தில் கவர்ன்மெண்டு உத்தியோகஸ்தனா யிருந்த வாசதீவ பால்வந்த பதகே என்பவனின் தலைமையின் கீழ் மகாராஷ்டிர தேசத்தின் பல பாகங்களில் பிரிட்டிஷ் அரசாட்சியை ஒழித்து விடுவதற்கு எத்தனம் செய்யப்பட்டது. ஆனால், அவ்வெத்தனம் ஒரு கேலிக் கூத்தாய் முடிந்தது. இந்தியாவிலுள்ள பிரிட்டிஷ் அரசாட்சியைப் பலாத்காரத்தால் ஒழிப்பதற்கு முயல்வதன் பயனற்ற தன்மையை விளக்கிக் காட்டிற்று. பிரிட்டிஷ் அரசாட்சியானது தேசப் பகுதியை ஒழிக்கும் கல்வியையும் உத்தியோக அமைப்பையும்

அடிப்படைகளாக்கி ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கிற தென்பதையும், அதனைப் பலாத்காரத்தால் மாற்ற முடியாதென்பதையும் பிரிட்டிஷார் உபயோகித்து வருகிற தந்திரங்களாலும் ஆயுதங்களாலுமே அதனை மாற்ற முடியுமென்பதையும் அவ்வெத்தனம் தெளிவாகத் திலகருக்குக் காட்டிற்று.

இவையும் இவைபோன்ற பிற சம்பவங்களும் தமது தேசத்தின் புனருத்தாரணத்திற்காக வேலை செய்யும்படி திலகரைத் தூண்டின். கிருஷ்ண சாஸ்திரியார் குமாரர் விஷ்ணுசாஸ்திரி சிப்லூன்கார் தேசத்திற்கு ஊழியர்கள் செய்து வந்தது திலகருக்கும், அவருடைய நண்பர் ஜிலி. அக்ர்காருக்கும் உற்சாகத்தை உண்டுபண்ணிற்று. ஸ்ரீ சிப்லூன்கார் ஒரு புதிய கொள்கையைக் கண்டுபிடித்தவர். அவர் 1874-ம் வருஷத்தில் தொடங்கிய “நிபந்தமாலை” என்னும் பத்திரிகை வாயிலாக அக்காலத்து ஜனாசாரக் கிளர்ச்சிகளையும், மதக் கிளர்ச்சிகளையும் கவர்ன்மெண்டின் தன்மையையும் கடுமையான கண்டனங்களால் தாக்கி வந்தார். அவர் எழுத்து நடையின் கெளரவழும் அணியலங்காரமும், அவருடைய அஞ்சாமையும், சுவாதீனமும் அவருக்குப் பெரிய மதிப்பையுண்டு பண்ணின. ஸ்ரீசிப்லூன்காரின் செயல்களைப் பார்த்து உற்சாகமும், ஊக்கமும் கொண்டவராய்த் திலகரும், அக்ர்காரும் பொதுஜன சேவையில் பிரவேசித்தனர். மாகாணம் முழுவதும் கலாசாலைகளை ஏற்படுத்தி பொதுஜனங்களுக்கு அவர்களுடைய உரிமைகளையும், கடமைகளையும் கற்பிப்பதே அவர்களுடைய அவாவாயிருந்தது. அவர்கள் பூனா நகரில் புதிய இங்கிலீஷ் கலாசாலையையும், ‘மகாராட்டா’ ‘கேசரி’ என்னும் இரண்டு பத்திரிகைகளையும் தொடங்கினார்கள்.

சில நாள் கழித்து ஸ்ரீ எம்.பி.நாம்ஜோவி என்பவர் அவர்களோடு சேர்ந்தார். அவர் விரிந்த கல்வியும் அநுபோகமும், சாமர்த்தியமும் உடையவர். அவர் உண்மையில் கலாசாலைக்கு ஓர் ஆஸ்தியாயிருந்தார்; அதற்கு ஊழியர்கள் செய்வதற்காகத் தமது வாழ்நாளைச் சமர்ப்பணம் செய்தார். ஓர் உபாத்தியாயராய் மிக்க அநுபவம் பெற்றிருந்த ஸ்ரீ விஎஸ்.ஆப்டேயின் ஊழியத்தை அடையும்படியான நல்ல

அதிர்ஷ்டத்தை அக்கலாசாலை பெற்றது. கலாசாலையின் மேற்பார்வையாளராயிருந்த ஆய்டே கலாசாலையை பல வழிகளில் அபிவிர்த்தி செய்து அதனுடைய மதிப்பை உயர்த்தினார். டம்பமும் சுயநலமும் அற்ற இந்த ஊழியர்களுடைய நடாத்துகையால் அக்கலாசாலை அம்மாகாணத்தில் மிக மிகப் பெரிய ஒரு ஸ்தாபனமாயிற்று. திலகராஜும் அகர்காரராஜும் நடத்தப்பெற்ற மகாராட்டரா கேசரி என்னும் இரண்டு பத்திரிகைகளும் மிக வெற்றிகரமாய்த் திகழ்ந்தன. அவர்களுடைய குணதோஷ ஆராய்ச்சி வாசிப்போர்களுடைய தேசாபிமானத்தையும், ஊக்கத்தையும் எழுப்பிற்று. அவற்றை வாங்கி வாசிப்போர் நாள்தோறும் அளவுகடந்து பெருகிக் கொண்டிருந்தனர்.

கோலாப்பூர் கேஸ்

திலகர் எப்பொழுதும் இந்திய சமஸ்தானங்களின் கேஷமத்திலும், அபிவிர்த்தியிலும் பெரிய அக்கறை கொண்டிருந்தார். கோலாப்பூர் சமஸ்தான காரியங்கள் 1870-ம் வருஷம் முதற்கொண்டு மிக அதிருப்திகரமாயிருந்தன; அவை திலகரின் கவனத்தைக் கவர்ந்தன. இராஜா அந்த வருஷத்தில் இறந்தார். அவரது விதவைகள் சிவாஜிராவை சுவிகாரம் செய்தார்கள். 1877-ம் வருஷம் முதல் இந்த இளவரசர், சந்தேகிக்கக்கூடிய புத்தி சுவாதினத்தைக் காட்டத் தொடங்கினார். பாஷாணம் ஊட்டிக் கொன்றாவது, புத்திசுவாதின மில்லையென்ற காரணத்தாலாவது இவ்விளவரசரைச் சிம்மாசனத்திலிருந்து ஒழித்து வேறு ஒருவருக்குப் பட்டம் கட்டுவதற்காக அந்த சமஸ்தானத்தின் காரியஸ்தர் இராவ்பகதூர் பார்வ என்பவர் வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறதாகப் பெரும் பிரஸ்தாபம் உண்டாயிற்று. பூனா நகரத்தில் ஒரு மகாநாடு நடத்தப்பட்டது. அதில் இளவரசராகிய சிவாஜிராவுக்கு ஒரு புதிய கியார்டியனை நியமிக்க வேண்டுமென்று ஒருதீர்மானம் நிறைவேற்றப்பெற்றது. இந்த மகாநாட்டிற்குப் பின்னர் இவ்விளவரசரைக் கொலை செய்வதற்கு எத்தனம் செய்யப்பட்டதாகவும், அது தவறிவிட்டதாகவும் ஒரு பிரஸ்தாபம் எழுந்தது. சிலகாலம் கழித்து

திலகருக்கும் அகர்காருக்கும் மூன்று கடிதங்கள் வந்தன.

அவை சமஸ்தானக் காரியஸ்தரால் ஒருவனுக்கு எழுதப்பட்டவை போலத் தோன்றின. இக் கடிதங்களில் இவ்வரசருக்குப் பாஷாணம் ஊட்டுவதற்குரிய உபாயம் குறிக்கப்பட்டிருந்தது. அக்கடிதங்களை உண்மையானவை என்று கருதி, அவர்கள் மகாராட்டாவிலும் கேசரியிலும் அவற்றைப் பிரசரித்துச் சமஸ்தானக் காரியஸ்தர் தமது குற்றமற்ற தன்மையைச் சட்டக் கோர்ட்டு மூலமாக நிறுபிக்க வேண்டுமென்று கூறப்பட்டது. அக் கூற்றை ஏற்றுக் கொண்டு இராவ் பகுதார் பார்வ் கோலாப்பூர் கோர்ட்டில் திலகரையும், அகர்காரையும் வேறு சிலரையும் சேர்த்து ஒரு கேஸ் நடத்தினார். அவர் நானாபைட் என்பவரைத் தலைமையாகக் கொண்ட தமது விரோதிகளுள் நமக்குக் கெட்ட பெயரை உண்டுபண்ண வேண்டுமென்ற ஒரு சதி நடந்ததாயும், அவப்பெயரை உண்டுபண்ணுவதற்காகத் தமது விரோதிகள் மனப்பூர்வமாகப் பல சூழ்சிகள் செய்திருக்கிறார்களென்றும், மகாராட்டாவிலும் கேசரியிலும் பிரசரிக்கப்பட்ட கடிதங்கள் பொய்யாகச் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவையென்றும் தமது பிரியாதில் சொல்லியிருந்தார். திலகருக்கும் அகர்காருக்கும் ஸ்பி.எம்.மேத்தாவும், கே.டி.திலாங்கும் வக்கீல்களாக ஆஜரானார்கள். அக்கடிதங்கள் உண்மையானவையென்று ரூபிப்பதற்காக நானாபைட் மிக மிகப் பிரயாசைப்பட்டார்; ஆலால் கோர்ட்டுத் தீர்ப்பு அதற்கு மாறாயிற்று.

திலகரும் அகர்காரும் தாம் அக்கடிதங்கள் உண்மையானவையென்று நம்பி தம் பத்திரிகைகளில் பிரசரித்ததாகவும், அத் தவறுக்காகத் தம்மை மன்னிக்க வேண்டுமென்றும் கேட்டனர். இதில் திருப்தியடையாமல், சமஸ்தானக் காரியஸ்தர் அவர்களுக்குத் தண்டனை விதிக்க வேண்டுமென்று வற்புறுத்தினார். திலகரும் அகர்காரும் ஆளுக்கு நான்கு மாதம் வெறுங்காவல் விதிக்கப்பெற்றனர். அவ்விருவரும் அநியாயமாகத் தண்டிக்கப்பட்டனரென்று பொது ஜனங்கள் கருதினார்கள். கல்லூரித் தலைவர் வெர்ட் ஸ்வோர்த் ஓர் இயக்கத்தை நடாத்தி புகழ்வாய்ந்த

இவ்விருவரையும் விடுதலை செய்ய வேண்டுமென்று கவர்ன்மெண்ட்டுக்கு மனுச் செய்தார். ஆனால், அம்மனு அங்கீகரிக்கப்படவில்லை.

அவர்கள் விடுதலை அடைந்த தினத்தில் சிறைவாசல் பக்கம் சுடியிருந்த பெருங்கூட்டத்தார்கள் மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் அவ்விரு ஜெயசீலரையும் வரவேற்றார்கள். அவ்விருவரும் சிறையுள்ளிருந்தபோதே அவர்களுக்கு உதவி செய்வதற்காக ஒரு நிதி சேர்க்கப்பட்டது. அந்நிதிக்குப் பணம் அளிப்பதற்காக நடத்தப்பட்ட ஒரு நாடகத்தில் அப்போது ஒரு மாணாக்கராயிருந்த கோபாலகிருஷ்ணகோகலே ஒரு பெண் வேடம் பூண்டு நடித்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது.

* * *

17.33 வீரகேசரி, ஞாயிற்றுக் கிழமை
ஸ்ரீ திலக மகரிஷியின் வரலாறு,

3) தேசிய உணர்ச்சியை வேறுத்த விதேசிக்
கல்விமுறையை மாற்றியமைக்கத் தீவிர முயற்சி.
தகூணக் கல்விச்சங்க ஸ்தாபகமும்
தன்னலத் தியாகமும்

கல்வி சம்பந்தமான வேலை

தேச ஊழியம் செய்வதற்கு திலகரையும், அவர் கூட்டாளியாகிய அகர்காரையும் தூண்டிய எண்ணங்கள் இது முன்னரே குறிக்கப்பட்டுள்ளன. தேசியத் தத்துவத்தையும் குடியாட்சித் தத்துவத்தையும் தமது தேசத்தார்களின் உள்ளத்துள் புகுத்துவதற்கு ஓர் கருவியாகக் கல்வி வேலையிலும், பத்திரிகை வேலையிலும் அவ்விருவரும் தமது கவனத்தைச் செலுத்தினர். இந்தியாவை இங்கிலாந்து ஆள்வதற்குக் காரணம் இங்கிலீஷ் கல்வியானது இந்திய இளைஞரிடத்தில் உண்டுபண்ணிய புத்திப் பிரேமை தானென்றும், அந்தப் புத்திப் பிரேமையை ஒழிப்பதனாலேயே அதாவது தேசிய வழிகளில் ஜனங்களுக்குக் கல்வியைக் கொடுப்பதனாலேயே, அந்த ஆள்கையை பலதற்னப்படுத்தக் கூடுமென்றும் அவர்கள் தெளிவாகக் கண்டார்கள்.

அவர்கள் ஏற்படுத்தி நடாத்திய புதிய இங்கிலீஸ் கலாசாலை, பலவழிகளில், உண்மைத் தேசியத்தைக் கற்பித்தது. இங்கிலீஸ் மூலமாகக் கற்பித்தல் கூடியவரையில் குறைக்கப்பட்டது. தற்காலத்துக் கல்வி முறையில் எந்தக் குறைகளைக் கண்வதற்காக நாம் இப்பொழுதும் போராடிக் கொண்டிருக்கிறோமோ, அந்தக் குறைகளிற் பல கணையப்பட்டன. இவ்வாறு புதிய இங்கிலீஸ் கலாசாலையானது ஜனங்களால் மிக நேசிக்கப்பட்டு ஆதரிக்கப்பெற்றதும், கவர்ன்மெண்டு கல்வியிலாக அதிகாரிகளால் இகழப்பட்டுக் கண்டிக்கப்பட்டதுமான மதிப்பு மிக்க ஒரு ஸ்தாபனமாக விளங்கிறது. அக்கலாசாலையின் வெற்றியானது திலகருக்குத் தைரியத்தைக் கொடுத்தது; அதனை அவர் ஒரு கல்லூரியாக்கு வதற்கு விரும்பினார். இந்த நோக்கத்தோடு அந்த விஷயத்தில் அக்கறையடைய எல்லோரையும் சேர்த்து ஒரு மகாநாடு கூட்டினார். கீர்த்திவாய்ந்த, தகூணக் கல்விச் சங்கம் 1884-ம் வருடம் அக்டோபர் மாதத்தில் ஸ்தாபிக்கப் பெற்றது. சர்வகலா சாலைச் சங்கத்தின் அருமதியின்பேரில், 1895-ம் வருஷத்தில் ஓர் உயர்தரக் கல்லூரி ஸ்தாபிக்கப் பெற்றது. கணித சாஸ்திரத்திலும், சமஸ்கிருத பாணையிலும் விசேஷத் திறமை வாய்ந்திருந்த திலகர் அவ்விரண்டையும் கற்பிக்கும் உபாத்தியாயராயிருந்தார்.

அவர் உபாத்தியாயராயிருந்த காலத்தில் தாம் கையில் எடுத்துக்கொண்ட பாடங்களை விட்டுப் பிற விஷயங்களி வாவது, வேடிக்கை விளையாட்டுகளிலாவது அவர் ஒருபோதும் காலங்கழித்ததில்லை. மிகமிகக் கண்டிப்புடையவராயிருந்தபடியால், அவர் எல்லாரும் விரும்பத்தக்க ஓர் உபாத்தியாயராயிருக்கவில்லை; ஆனால் அவருடைய மாணாக்கராயிருந்து அவரிடம் கற்கும் விசேஷ நற்பாக்கியம் பெற்றவர்களுக்கெல்லாம் அவருடைய மேதாவித் தன்மையில் பயபக்தியை உண்டுபண்ணத்தக்க கம்பீரமும் கொரவமும் அவரிடம் இருந்தன. துரதிர்ஷ்டவசமாக, தகூணக் கல்விச் சங்கம் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சிறிது காலத்துள் திலகருக்கும் அவருடன் சேர்ந்து வேலைசெய்தவர்களுக்கும் வேற்றுமை ஏற்பட்டு அவர் அச்சங்கத்திலிருந்து விலகிக் கொள்ளும்படி

யாயிற்று. திலகருடைய நோக்கம், முன் சொல்லியபடி, மகாராஷ்டிர தேச முழுவதிலும் நன்றாக நடத்தப்பட்ட கலாசாலைகளை நிரப்ப வேண்டுமென்பதே இந்த நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக வேலை செய்ய விருப்பமுள்ளவர்கள் தன்னல மறுப்பு, தன்னலத் தியாகம் இவற்றைக் கைக்கொண்டிருக்க வேண்டுமென்றும், தம்முடைய வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத ஊதியம் மாத்திரம் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் அவர் வற்புறுத்தினார். இதற்குச் சங்கத்தின் அங்கத்தினர்களைல்லாம் முதலில் ஒப்புக் கொண்டார்கள்; ஆனால், பெரிய கல்வி முறையை ஏற்படுத்துவதில் உண்டாக்கக்கூடிய பிரதமக் கல்டாங்களையும் தொந்தரவுகளையும் கடந்தபின்னர், சங்கத்தின் ஆயுள் அங்கத்தினர்களிற் சிலர் அதிகச் சம்பளம் வேண்டுமென்று கூக்குரலிடத் தொடங்கினர். சங்கத்தின் விதிப்படி சகல அங்கத்தினர்களின் சம்பளங்களும் சமமாயிருந்தன; குறித்த சிலருக்கு மட்டும் நன்கொடைகள் கொடுக்கப்பட்டன. சங்கம் சம்பந்தமான வேலை தவிர வேறு வேலைகளில் சங்கத்தின் அங்கத்தினர்கள் பிரவேசிக்கக் கூடாதென்ற ஒரு விதியும் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தது. சிறிது காலம் சென்ற பின்னர், அங்கத்தினர்களிற் சிலர் இந்த விதியை மீறிப் பணம் வரக்கூடிய வேறு வேலைகளிலும் பிரவேசிக்கத் தொடங்கினர் 1885-ம் வருஷத்தில் இந்தக் கடுமையான விதிகள் தளர்த்தப்பட்டன.

ஒவ்வொர் அங்கத்தினரும் பகற்காலத்தில் நான்கு மணிநேரம் கல்வி கற்பித்தவிற் செலவிட வேண்டுமென்றும், மற்றைய நேரங்களில் வேறு சொந்த வேலைகளைச் செய்துகொள்ளலாமென்றும் தீர்மானிக்கப் பட்டது. சங்கத்தின் விதிகளிற் செய்யப்பட்ட இந்த மாற்ற மானது சங்கம் சம்பந்தமான வேலையைத்தவிர வேறு வேலையொன்றும் சங்கத்தின் அங்கத்தினர் செய்யக்கூடா தென்ற சங்கத்தின் முக்கிய விதியை சங்கத்தின் அங்கத்தினர்கள் மீறி நடக்கும்படி செய்துவிட்டது. திலகர் இக்கெட்ட பழக்கத்தைப் பார்த்துப் பொறுமையை இழந்து, சொந்தவேலைகளை அடியோடு விட்டுவிட வேண்டும், அல்லது அங்கத்தினர்களின் சொந்த

வேலைகளால் கிடைக்கும் ஊதியங்கள், அந்திய நாட்டுப் பாதிரிமார் சங்கங்களில் நடப்பது போலச் சங்கத்தின் சகல அங்கத்தினர்களுடைய பொதுநன்மைக்கு உபயோகப்படும் படியாகச் சங்கத்தின் பொது நிதிக்குச் சேர்க்கப்பட வேண்டும் என்னும் ஒரு விதியை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினார். இவ்வாறாக சங்கத்தின் ஆதிநோக்கங்களையும் கொள்கைகளையும் தூய்மையாக வைத்திருக்க வேண்டுமென்ற விருப்பத்தோடு அவர் அந்த நோக்கங்களையும் விதிகளையும் மீறினவர்களெல்லாரோடும் சண்டையிட்டார்.. சர்வஜன சபைக்கு ஸ்ரீ கோக்கலே ஓவ்வொரு நாளும் மூன்று மணிநேரம் வேலை செய்து வந்ததை அவர் பலமாக ஆகேஷபித்தார். சங்கத்தின் அங்கத்தினர்களுடைய சம்பள விகிதங்களை உயர்த்த வேண்டுமென்று ஸ்ரீ அகர்கார் கொண்டுவந்த பிரரேபணையைத் திலகர் ஆகேஷபித்தார்; ஆனால், அகர்கார் காரியத்தை மாத்திரம் ஒரு விசேஷ காரியமாக எடுத்துக் கொண்டு அவருக்கு ஒரு நன்கொடை அளிக்கலாமென்று சொன்னார். வரவர இந்த விவாதங்கள் வளர்ந்து மன வருத்தத்தை உண்டுபண்ணுவனவாய்விட்டன. சங்கம் முறிந்து போகும்படியான நிலைமை ஏற்பட்டபோது, அதனைத் தடுப்பதற்காகத் திலகர் சிறிது காலத்திற்குத் தாம் சங்கத்தை விட்டு விலகி நிற்பதாகச் சொன்னார். ஓர் இராஜி செய்யப்பட்டுத் திலகர் மறுபடியும் சங்கத்தில் சேர்ந்தார். ஆனால், இந்த விவாதங்கள் அங்கத்தினர்களுள் கடுமையான விரோதத்தை உண்டுபண்ணி விட்டன; இராஜிப்படியும் அங்கத்தினர்கள் நடக்கவில்லை. ஆகலால், திலகர் 1890-ம் வருஷம் டிசம்பர் மாதத்தில் சங்கத்தினின்று விலகிக் கொண்டார். ஆனாலும், அவர் சங்கத்தை ஸ்தாபித்து, அதனுடைய உண்மையான நன்பராக அவர் செய்த ஊழியங்கள் எல்லோருடைய ஞாபகத்திலும் இருந்துவந்தன.

16.7.33 வீரகேசரி - ஞாயிற்றுக் கிழமை
பாரத ஜோதி-ஸ்திலக மகரிஷியின் வரலாறு

4) அந்திய நாகரீகத்திற்கு அடுத்த ஆசாரச்
சீர்திருத்தத்திற்கு எதிர்ப்பு.

சமூக சமய பழக்கவழக்கங்களில் சர்க்கார்
தலையிடுவதை முற்றாக ஆசேஷபித்தல்.

ஆசாரச் சீர்திருத்த விரோதி

இங்கிலிஷ் கல்வியானது கால அளவில் உடை
பாவனைகளைக் கைகொண்ட இந்தியர்களாகிய ஒரு
வகுப்பாரை உண்டுபண்ணிவிட்டது. நம் நாட்டுக் கல்வியை
உட்கொண்டவர்கள் மேல்நாட்டாருடைய இராஜ்ய
ஞானங்களில் உள்ளவற்றையெல்லாம் உலகம் முழுவதற்கும்
பொருந்தத் தக்க உண்மைகளைன்று நம்பியும் அவர்கள் மேல்
நாட்டுப் பழக்கவழக்கங்களைக் கைகொள்ளவும் மேல்நாட்டார்
இந்தியர் வாழ்க்கையில் புகுத்தவும் தொடங்கினர்.

இந்தியர் சமூகம் தீமைகளாடங்கிய ஒரு நரகத்தில் அமிழ்ந்
திருக்கிறதென்றும், அடியோடு கெட்டு அழுகிப் போயிருக்கிற
தென்றும், நாகரீகத்திற்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் அச்சமூகக்
கட்டை அழித்து மாற்றிக் கட்டவேண்டுமென்றும் அவர்கள்
கூச்சலிட்டார்கள். ஜாதி யென்னும் பெரும் பலதலைப்
பாம்பைக் கொன்றுவிடவேண்டு மென்றும் பாலிய

விவாகங்களை, ஒழித்துச் சிகைக்குட்படுத்த வேண்டுமென்றும், ருதுபின் விவாகங்களையும், விதவா விவாகங்களையும் கலப்பு-விவாகங்களையும் அனுமதிப்பதுடன் நடத்திக்காட்ட வேண்டுமென்றும், பெண்களை எல்லா விஷயங்களிலும் -முக்கியமாகக் கல்வி விஷயத்தில்- ஆண்களோடு சமமாக வைத்து நடத்தவேண்டுமென்றும் அவர்கள் சொன்னார்கள். இந்தச் சுயமயக்கப் பித்தலாட்டக்காரர்களின் இரவற் சுவிசேஷங்கள் திலகருக்குப் பிடிக்கவில்லை. பிறவித் தேசிய வாதியானபடியால் அவர் இந்தியர் சமூகத்தின் சிக்கலான வாழ்க்கையில் மேல்நாட்டின் பகுபாதமான பயிற்சியையும், பரீக்ஷிக்கப்படாத கொள்கைகளையும் நன்மை தீமைகளைக் கவனியாது புகுத்துவதற்கு அவர் விரும்பவில்லை. ஆகலால், அவர் ராணேட் போன்ற விவேக மேதாவிகளால் நடத்தப்பட்ட ஆசார சீர்திருத்தக் காரர்களாகிய வலிமை மிக்க வீரர்களை எதிர்த்துத் தமது சூரிய பேனாவாலும் சாதுரிய நாவாலும் இரக்கமற்ற தொரு போர் நடத்தவேண்டியதாயிற்று.

இவர்கள் பயங்கரமான வர்களாயிருந்த போதிலும், திலகர் இவர்களுக்குப் பயப்பட்டவரல்லர். மேல்நாட்டு இலக்கியத்தில் அடிக்கடி காணப்படும் சமூக ஆட்சி முதலிய உரத்த சொற்களின் பெயரால் ஜனங்களுடைய வாழ்க்கையில் ஒரு கலப்புத் தேசியத்தைப் புகுத்துவதை அவர் பார்த்துக் கொண்டு சும்மா இருக்கிறவரல்லர். அவ்வாறிருந்தாலும், திலகர் ஹிந்து சமூகத்தினிடையே அநேக தீய வழக்கங்கள் இருக்கின்றன வென்பதை ஒத்துக் கொள்ளத் தயாராயிருந்தார். அனால், சீர்திருத்தம் ஜனங்களிடையே நின்றுதான் வெளிப்பட வேண்டுமென்று அவர் சொன்னார். சீர்திருத்தத் தொடக்கம் சமூகத்திடையே யிருந்துதான் தோன்றவேண்டும், சீர்திருத்த நெறிகள் ஜனங்களுடைய பழங் கொள்கைகளுக்கும் கல்விக்கும் ஒத்தனவாயிருக்க வேண்டும். ஒரு தேசத்து ஜனங்களின் தேசிய உணர்ச்சியும், தேசியத் தத்துவமுமே அவர்களுடைய சமூகத் திருத்தங்களின் தன்மையையும், சூர்மையையும், வேகத்தையும் குறிப்பிடல் வேண்டும். சமூகமானது ஒரு பெரிய ஜீவ சாஸ்திர அமைப்பு; அது தன்னுடைய உள் தன்மைக்கு அந்நியமானதும், தன்னுடைய வாழ்க்கை நெறிக்குப் பொருத்தமற்றதுமான

எதனையும் வெளியிலிருந்து உட்கொள்ளாது. ஆதலால், இந்தியர் சமூகத்தை மேல்நாட்டு வழிகளில் சீர்திருத்த முடியாது. மேலும், சீர்திருத்தமானது வளர்ச்சியின் பயனாக நாளடைவில் உண்டாக வேண்டுவதோன்று. இப்பாறாக, சமூக ஆசார சீர்திருத்தத்திற்குத் திலகர் செய்துவந்த எதிர்ப்பு சாஸ்திர சம்பந்தமான இரண்டு காரணங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டிருந்தது. உண்மையில், அவர் மெய்யான “சமூக சீர்திருத்தக்காரர்; மற்றவர்கள் சமூக விகாரக்காரர்கள். உதாரணமாக, அவர் மலபாரியின் சம்மத வயதுச் சட்டம்சோதாவை எதிர்த்ததற்குரிய காரணங்களை எளிதாகத் தெரிந்துகொள்ளலாம். மதத்தோடு நெருங்கிய சம்பந்தமுடைய ஒரு சமூகத் தீமையை நீக்குவதற்கு ஓர் அந்திய இராஜாங்கம் சட்டம் செய்ய வேண்டுவதில்லையென்பதும், சட்டம்சோதாவால் நீக்கக்கருதிய தீமையானது சட்டப் பிரவேசத்திற்கு அவசியமான அபாயகரமானதன்றென்பதும், அந்தத் தீமையானது ஜனங்களுக்குள் கல்வி பரவவே நாளடைவில் நீங்கவிடுமென்பதும், அவருடைய தாவா. அந்தச் சட்ட மசோதாவுக்கு விரோதமாக அவர் ஒரு பலமான சண்டை தொடுத்தார்; வைத்திக்கக் கூடியாருடைய உதவியைக் கொண்டு அவர் ஒரு பெருங்கிளர்ச்சி செய்தார்;

அக்கிளர்ச்சியால் பொதுஜன அபிப்பிராயம் அந்த மசோதாவை உயிரற்றதாக்கிவிட்டது. அந்த மசோதாவில் சில மாற்றங்களும், சில திருத்தங்களும் செய்யவேண்டுமென்று அவர் சொன்னார்; அவற்றை ஒப்புக்கொண்டு அந்த மசோதாவில் சேர்த்து விட்டால், அதனை வைத்திக்கக் கூடியாரும் ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கதாயிருந்திருக்கும்; ஆனால், இராஜங்கத்தாரும், அவருக்கு உதவியாயிருந்தவர்களும் அளவுகடந்த கெர்வ வெறிகொண்டவர்களாய்த் திலகரது மேலான ஆலோசனையை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்துவிட்டார்கள். அந்த மசோதாவை எதிர்ப்பது சம்பந்தமாகத் திலகருக்கும் ராநேடுக்கும் ஒருவகை மேலார்ந்தமான உடன்படிக்கை ஏற்பட்டிருந்தபோதிலும், அவ்விருவருக்கும் உள்ள அளவு வித்தியாசம் இருந்தது. திலகர் அம்மசோதாவுக்கு மதத்தின்

அனுமதி கட்டாயம் வேண்டுமென்றார்; ராணேட் அவ்வனுமதியைப் பொருட்படுத்தவில்லை. முந்தினவர் இந்தியருடைய ஜிதிகங்களிலிருந்து தமது உணர்ச்சியைக் கொண்டிருந்தார்; பின்தினவர் மேல் நாட்டுப் பிதற்றல்களிலிருந்து தமது உணர்ச்சியைக் கொண்டிருந்தார். இந்தக் கடுமையான விவாதங்கள் நடந்துகொண்டிருந்த காலத்தில், இங்கும் அங்கும், ஆபாசமான பலாத்காரச் செயல்களும், மதவெறிச் செயல்களும் நடந்தன. சீர்திருத்தக்காரர்களால் நடத்தப்பட்ட ஒரு பொதுக்கூட்டத்தில் அவமரியாதையான காட்சிகளும் கலகங்களும் நிகழ்ந்தன; அவற்றிற்குக் காரணஸ்தர் திலகர் என்று ஆசார சீர்திருத்தக்காரர் சந்தேகித்தனர். நாளாக நாளாகத் திலகருக்கு/ம் சீர்திருத்தக்காரருக்கும் வேற்றுமை வளர்ந்து கொண்டே வந்தது. சம்மத வயதுச் சட்டமசோதா சம்பந்தமான விவாதங்களைத்தவிர வேறு சம்பவங்களும் நடந்தன; அவை இரு திறத்தார்களுக்கும் ஏற்பட்டிருந்த வேற்றுமையை விசாலப்படுத்தி அவர்களுக்குள் ஒற்றுமை ஏற்படாதவாறு செய்துவிட்டது. ஓர் இந்தியக் கிறிஸ்தவ மாதாகிய யீழ்தி இராமபாய் என்பவள் இந்தியச் சிறுமிகள் தங்கிக் கல்விகற்பதற்காக வாசஸ்தலத்தோடு சேர்ந்த ஒரு கலாசாலையை ஏற்படுத்த விரும்பினாள். அந்தக் காரியத் திற்காக அவள் பணம் சேகரித்துக் கொண்டிருந்தாள்; அமெரிக்காவிலிருந்து அவளுக்கு அதிக உதவி கிடைத்தது. அவள் இந்தியத் தலைவர்களுடைய உதவியையும் நாடினாள். கலாசாலையில் வெள்கிகக் கல்வியை மாத்திரம் கற்பிப்பதாகவும், மதவிஷயங்களில் சிறிதும் தலையிடுவதில்லை யென்றும் அவள் வாக்குறுதி செய்ததின் பேரில், திலகர் அவ்வியக்கத்திற்கு உதவிழேய்தார். சில சீர்திருத்தக்காரரும் அவ்வாறு உதவி செய்தனர். ஆனால் வெகுவிரைவில், அவள் அமெரிக்காவிலிருந்து போதிய உதவிபெறக் கூடுமென்று தெரிந்தவுடன், அவள் ஒப்பந்தத்தைக் கைவிட்டுக் கிறிஸ்து மதத்தைக் கற்பிக்கத் தொடங்கினாள். யீழ்தி இராமபாயை விட்டு விலகிக் கொள்வதற்குப் பதிலாகச் சீர்திருத்தக்காரர் அமெரிக்காவிலுள்ள தலைமை வேலை ஸ்தலத்திற்கு மனுச் செய்தனர்; ஆனால் அது யாதொரு பயணையும் தரவில்லை.

திலகர் தன்னுடைய உதவியை நிறுத்திக் கொண்டார். இந்தச் சமயத்தில்தான் சீர்திருத்தக்காரர் நடத்திய பத்திரிகைகளில் திலகரை இகழ்ந்தும் நிந்தித்தும் வியாசங்கள் வெளியாயின. சிறிது காலத்திற்குப் பின்னர், வைதீகக் கச்சியார் திலகர், ராநேட், கோக்கலே முதலிய நாற்பத்திரண்டு பேர்கள் ஜாதிக் கட்டை ஒழிக்கவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் ஒரு கிறிஸ்தவப் பாதிரியார் வீட்டில் தேனீர் பானஞ்செய்தார்களென்று குற்றஞ்சாட்டினர். இந்த வழக்கு ஸ்ரீ சங்கராச்சாரியார் முன் விசாரணைக்கு வந்தது. பிராயச்சித்தம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்று தீர்ப்புச் சொல்லப்பட்டது. திலகர் அத்தீர்ப்புக்குக் கட்டுப்பட்டார். அன்றியும், அவர் சமூக விஷயங்களில் சமாதானப் பான்மையைக் காட்ட வேண்டுமென்று தமது “கேசரி”யில் ஒரு பலமான கட்டுரை எழுதி வெளிப்படுத்தினார் சமூக விஷயங்களில் சமாதானம் வேண்டுமென்று அவர் பிரசங்கித்து வந்ததோடு அதனை அப்பியசித்தும் வந்தார். சமூகப் பொதுக் கூட்டங்கள் பலவற்றில் அவர் முக்கியஸ்தராய் நின்று சீர்திருத்தக்காரர் பிரேரேபித்த பல தீர்மானங்களை ஆமோதித்தார். ஆனால் ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் அவர் சீர்திருத்தக்காரரின்று பலமாக வித்தியாசப்பட்டார்; அதாவது, சமூகத்திலுள்ள தீமைகளைப் போக்குவதற்குத் தற்கால அந்நிய கவர்ன்மெண்டின் உதவியை நாடவே கூடாதென்பது தான்; உதாரணமாக, விதவைகளை மொட்டை யடித்தல் முதலிய செயல்களை ஒரு குற்றமாக்கிச் சிகை விதிக்கும்படி கவர்ன்மெண்டைக் கேட்டல் ஒரு பிழையாகும்; அத்தகைய விண்ணப்பங்களை ஐனங்களிடத்தே செய்யவேண்டும்; கவர்ன்மெண்டிடத்துச் செய்தல் கூடாது என்பன அவர் கோட்பாடு. சமூக விஷயங்களிலும் இராஜ்ய விஷயங்களிலும் தந்நம்பிக்கையே வேண்டுமென்று அவர் நம்பினார் உபதேசித்தார்.

30.7.33 - வீரகேசரி - ஞாயிற்றுக் கிழமை - பாரதஜோதி

5) இந்தியத் தேசிய மகாசபையின் ஆரம்ப ஊழல்களைத் திருத்த தீவிர முயற்சி.

பம்பாய் சட்டசபைக்குள் பலத்த ராஜீயத் தர்க்கம்.

அரசாங்கத்தின் துண்புறுத்தலுக்கு இலக்கான காரணம்.

இராஜீய விஷயங்களில் பிரவேசித்தல்

தெக்ஷனாக் கல்விச் சங்கத்தில் தாம் அங்கத்தினரா யிருந்து வந்ததை இராஜிநாமாச் செய்தபின் திலகருக்கு வேறு துறைகளில் வேலை செய்வதற்கு ஏராளமான நேரம் இருந்தது. வேகமும் முழு வேறுபாடுமுள்ள சமூகத் திருத்தங்களில் இயற்கையிலேயே வேறுப்புள்ள அவர் சாதாரணமாகக் காணப்படும் திருத்தக்காரர் போன்ற ஓர் ஆசாரத் சீர்திருத்தக் காரராயிருக்க முடியவில்லை. இதற்குமாறாக, இராஜீய விஷயங்கள் அவருடைய இயற்கைக்கு மிக மிகப் பொருத்தமாயிருந்தன. ஓர் இராஜீயவாதியாகவே திலகர் தமது புகழ்களையெல்லாம் பெற்றார். இந்திய தேசிய மகாசபையை (இந்திய நேஷனல் காங்கிரஸை) உண்டுபண்ணி நான்கு வருஷம் கழித்தபின்னர், 1889-ம் வருஷத்தில் திலகர்

போலவே, இந்திய தேசிய மகாசபையும் நடை, உடை பாவனைகளிலும், மனப்பான்மையிலும் ஜரோப்பியரைப் பின்பற்றும் இந்தியர்களாலேயே ஸ்தாபிக்கப்பட்டும் நடத்தப்பட்டும் வந்தது. இவர்கள் இங்கிலாந்து பரோபகார நிமித்தமாகவே இந்தியாவுக்கு வந்திருக்கிறதாக நம்பினார்கள். அந்த மகாசபை உபந்தியாசங்கள்-உதாரணமாக ஸ்ரீ சுரந்தரநாத பானர்ஜியின் உபந்தியாசங்கள்-சுதந்திரத்திலும் விடுதலையிலும் இங்கிலாந்துக்குள் விருப்பத்தைப்பற்றிய புகழ் மொழி களாகவும், நினைப்பிலும் அபிப்பிராயத்திலும் சுயமதிப்புள்ள தேசியமும் சுதந்தரமும் மற்றவையாவும் இருந்தன. திலகருடைய தன்மைகள், வேறுவிதமாயிருந்தன; அக்காலத்து இராஜீய விஷயங்களைப் பற்றி அம்மகாசபை தனக்குத் தோன்றியவாறு செய்த முடிவுகளும், அக்காலத்தில் அம்மகாசபை கொட்டிடிருந்த அடிமை மனப்பாங்கும் திலகருக்குப் பிடிக்க வில்லை. அன்றியும், அம் மகாசபையானது மகா ஐனங்களை அணுகவில்லையென்றும், அவர்களுக்கு இராஜீயவிஷயங்களைக் கற்பித்து அவர்களை ஒழுங்குபடுத்த வில்லையென்றும் அவர் கண்டார். அவர் அம் மகாசபையைச் சேர்ந்தவுடனே, அதனுடைய வேலைகளில் புதிய சக்தியையும், புதிய ஊக்கத்தையும் ஊட்டி, மகா ஐனங்களுக்கு இராஜீய உரிமைகளையும், கடமைகளையும் கற்பித்து, அம் மகாசபையைப் பின்பற்றி நடக்கவேண்டுமென்று அவர்களுக்கு விண்ணப்பம் செய்தார்.

அவருக்கும் ஆசாரச் சீர்திருத்தக்காரருக்கும் எல்லை வித்தியாசங்கள், அவர் இராஜீய விஷயங்களில் அவர்களோடு சேர்ந்து வேலை செய்வதைத் தடுக்கவில்லை; ஆனால் அவர்கள் துரதிர்ஷ்டவசமாக, அவரிடத்துப் பூரண நம்பிக்கை கொள்வதில்லை. இவ்வாறாக அவர்கள் முக்கியமான தீர்மானங்களை அவர் பிரரேபிக்க விடுவதில்லை; உண்மையில் அவருடைய வழியில் பலவகைத் தடைகளும் உண்டுபண்ணப்பட்டன. அவர் தம்மைப் பிரபலஸ்தராக்கிக் கொள்ள ஆசைப்படவில்லை. அவர் கீர்த்தியையும் கேட்கவில்லை. அவர் உண்மையான வேலை செய்வதற்கு ஆசை கொண்டிருந்தார். அவர் சுயநலமற்ற ஆசையாத

உள்ளத்தோடு வேலை செய்து வந்தார். 1895-ம் வருஷத்தில் ஆசாரத்திருத்தக் கூட்டத்தை இந்திய தேசிய மகாசபை பந்தரில் நடத்தலாமா? நடத்தக் கூடாதா? என்ற ஒரு வாதம் எழுந்தது. சீர்திருத்தக்காரர்கள் அக்கூட்டத்தை அப்பந்தரிலே நடத்த வேண்டுமென்று வற்புறுத்தினார்கள். வைதீகக் கக்ஷியார் அதனை அப்பந்தரில் நடத்தக் கூடாதென்றார்கள். இக் கூட்டத்தை அப்பந்தரில் நடத்துவது அம் மகாசபைக்குப் பண உதவி செய்ததற்கு ஒரு நிபந்தனை என்று கூட சீர்திருத்தக் காரர்கள் சொல்லத் தலைப்பட்டார்கள் வைதீகர்களும் அவ்வாறே அக்கூட்டத்தை அப்பந்தரில் நடத்தவே கூடாதென்று பிடிவாதஞ் செய்தார்கள். அதன் முடிவு மகாசபையினருள்ளேயே ஒரு பெரும் பிளவு ஏற்பட்டது. திலகர் கக்ஷி மிகத் தெளிவானது. அந்தத் தாவா மகாசபையால் அல்லது அதன் வரவேற்புச் சபையால் தீர்க்கப்பட வேண்டுமென்றார். பக்கப் பிரச்னைகள் பல கிளப்பப்பட்டன. திலகர் உதாசினமாயிருக்கிறதாகக் குற்றஞ் சாட்டப் பட்டார். அவர் பூனா நகரத்தில் இல்லாத சமயத்தில் மகாசபை வேலை ஸ்தலத்தை அவர் வாசஸ்தலத்திலிருந்து அப்புறப்படுத்துவதற்கு எத்தனங்கள் செய்யப்பட்டன. மகாசபையின் வேலைகளைச் செய்வதற்குச் சீர்திருத்தக்காரருள்ளே உப சபைகள் அமைக்கப்பட்டன. ரூபாய் 50 கொடுத்த ஒவ்வொரு கணவானும் மகாசபைத் தீர்மானங்களுக்கு வாக்குக் கொடுக்க உரிமை யுடையவர்களென்று அவ்விதி மாற்றப்பட்டது. இத்தந்திரங்களினால் கோபமடைந்து, திலகர் முக்கியமான மகாசபையினருக்கெல்லாம் ஒரு சுற்றறிக்கை அனுப்பி ஒரு பொதுக்கூட்டம் கூட்டினார். வரவேற்புச் சபையில் சீர்திருத்தக்காரர்களே பெரும்பாலராயிருக்கிறதினால், ஒரு புதிய வரவேற்புச்சபை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று அப்பொதுக் கூட்டத்தில் ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. நிலையான சபையார் (ஸ்டாண்டிங் கமிட்டி) ஒவ்வொரு கக்ஷியிலும் இரண்டு காரியதாரிசிகளைத் தெரிந்தெடுக்க வேண்டுமென்றும் தீர்மானித்தனர். மிகுந்தநேரம் மனமில்லாதவராயிருந்து, கடைசியாகத் திலகர் இத்தீர்மானத்தை ஒப்புக்கொண்டனர்; ஆனால் அவருடைய எதிரிகளின் நிலைமை அநேகமாக

ஜயிக்கப்பட முடியாததாயிருந்தது. தமது எதிரிகளோடும் அவர்களுடைய வழிகளோடும் அதிருப்தி யடைந்தவராய் அவர் மகாசபைக் காரியதாரிசிப் பதவியை இராஜ்ஞாமாச் செய்தார். இருந்தாலும், வித்தியாசங்கள் அதனோடு முடிவடையவில்லை. சீர்திருத்தக்காரர்களும் திலகர் கச்சியார்களும் பத்திரிகைகள் வாயிலாகவும், உபந்நியாசங்கள் வாயிலாகவும் ஒருவரை ஒருவர் நிந்தித்துக் கொண்டு வந்தார்கள். மகாசபைத் தலைவராகக் குறிப்பிடப் பட்டிருந்த யீ சுரந்தரநாத பாணர்ஜி அந்த விஷயத்தைச் சாமர்த்தியமாக முடிவுசெய்துவிட்டார். ஆசாரச் சீர்திருத்தக் கூட்டத்தை மகாசபையின் பந்தரில் நடத்தவேண்டுமென்ற தீர்மானத்தை மாற்றவில்லையானால், தாம் மகாசபைக்குத் தலைமை வகிக்கமுடியா தென்றுகூடக் குறிப்பாகச் சொன்னார். தலைவரின் இந்தத் துணிவான செய்கையானது விரும்பத்தகாத வாதங்களையெல்லாம் முடிவு செய்துவிட்டது. எல்லோரும் நினைத்ததற்கு மாறாக மகாசபையானது விசேஷ வெற்றிகரமாக நடந்தேறிமுடிந்தது. “இந்தியாவின் இவ்வெக்காள வொலி” எல்லோராலும் மிகக் கவனமாகக் கேட்கப்பட்டது. எல்லாக் கச்சியினர்களாலும் நல்ல வரவேற்கப்பெற்றது.

சட்டசபையில்

அதே 1895ம் வருஷத்தில் திலகர் பம்பாய் சட்டசபை அங்கத்தினராக ஸ்தல ஸ்தாபனங்களால் தெரிந்தெடுக்கப் பெற்றார். அக்காலத்துச் சட்டசபைகள் வெறும் வாதங்களையும் சங்கங்கள் போலவேயிருந்தன; ஐனப்பிரதிநிதிகளுக்கு யாதோரு அதிகாரமும் கிடையாது. அவர்கள் அங்கு நல்ல உபந்நியாசங்கள் செய்து தங்களைத் திருப்திப்படுத்திக் கொள்ளலாம்; ஆனால், இராஜாங்க நிர்வாகத்தை என்னளவும் திருத்த முடியாது. சட்டசபை அப்பொழுது அமைக்கப் பட்டிருந்த தன்மையில், திலகர் தேசத்திற்குப் பிரயோஜன மாயிருக்க முடியவில்லை. அவர் சட்டசபையில் இருந்த சிறிது காலத்தில் சட்டஞ்ச செய்ப்பவருக்கு வேண்டிய திறமைகளை யெல்லாம் வெளிப்படுத்தினார்; ஆனால் அந்நாட்களில் வேலை செய்வதற்கு அங்கு இடமில்லை. ஆகலால், திலகர் இராஜாங்க

நிர்வாகத்தின் குற்றங்குறைகளை எடுத்துக்கூறிக்கொண்டு வெறும் பக்கப் பாட்டுப் பாடுபவர்போலிருந்தார். அவர் இராஜாங்க இயந்திரத்தையும், அதன் நானாவித உறுப்புக்களையும் நன்றாகப் பரீக்ஷித்து அவற்றின் குணதோஷங்களை நிர்த்தாக்ஷண்யமாக எடுத்துச் சொல்லிவந்தார். இராஜாங்கத்தார் பிரியமாகப் போற்றிவந்த கோட்பாடுகளெல்லாம் அவருடைய இரக்கமற்ற தர்க்க வாதங்களால் நாசம் செய்யப்பட்டன. சட்டசபைகளில் ஆலோசனைக்கு வந்த பிரச்சனைகளுக்கு ஆதாரமான தக்துவங்களில் அவர் பிரவேசித்து, அவர் செய்த கடுமையான வாதங்களின் முன்னிலையில் இராஜாங்க அங்கத்தினர்கள் நடுநடுங்கும்படி செய்தார். இராஜாங்கத்தார் அவரைப் பிடித்தபிடிவிடாத ஓர் எதிரியென்றாகண்டு, அவரை இரக்கமற்ற விதத்தில் துன்பப்படுத்தினர். 1897-ம் வருஷத்தில் அவர் பேரில் இராஜாங்கத்தார் இராஜநிந்தனை வழக்குக் கொண்டு வந்தபின் அவர் தமது சட்டசபை அங்கத்தினர் பதவியை இராஜிநாமாச் செய்தார்.

* * *

24.9.33 - வீரகேசரி - ஞாயிற்றுக் கிழமை
பாரத ஜோதி - ஸ்ரீ திலகமகரிஷியின் வரலாறு

6) அதைரியமடைந்த மக்களின் உள்ளத்தில்
ஆண்மையைப் புகுத்தின் அருங்கிளாச்சி.

வெள்ளை விழுமிகள் சிருட்டித்துவிட்ட இராஜதுரோக
வழக்கில் பதினெட்டுமாதக் கடுங்காவல் தண்டனை.

1896-97ம் வருஷத்துப் பஞ்சமானது திலகருக்கு அமைதி யின்மையை உண்டுபண்ணிற்று. கவர்ன்மென்டாருடைய உதாசினமும் தமது தேச மக்களுடைய உதவியற்ற தன்மையும் அவருக்கு நடுக்கத்தைக் கொடுத்தது. அவர் ஒரு பெரிய வேலைத் திட்டத்தைத் தயாரித்தார். பஞ்சநிவர்த்திச் சட்டத்தின் ஷர்த்துக்களை ஜனங்களுக்குக் கற்பிப்பதற்காகவும், பஞ்சநிவர்த்திக்குரிய வழிகளைக் கண்டுபிடிப்பதற்காகவும், ஜனங்களுடைய நிலைமையைப்பற்றிய தகவல்களைச் சேகரிப்பதற்காகத் தமது சகாக்களை மகாராஷ்டிரத்தின் பல பாகங்களுக்கும் அனுப்பினார். திலகர் ஓர் ஒழுங்கான வழியில் கிளர்ச்சியை நடத்தினார்; ஜனங்களுக்குள் ஆண்மையையும் தொரியத்தையும் புகுத்தினார். மகாராணி யவர்களும், இந்திய மந்திரியும் அவசியமானால் கடன் வாங்கத் தயாராயிருக்குங்

காலத்தில் ஜனங்கள் தங்கள் நிலங்களை விற்றுத் தீர்வை செலுத்தவேண்டுவது அவசியம் இல்லையென ஜனங்களுக்கு அவர் சொன்னார். கவர்ன்மெண்டார் திலகருடைய ஒழுங்கான கிளர்ச்சியைத் துவேஷத்தோடும் அச்சத்தோடும் பார்த்தனர். அதனால் அவருடைய ஒத்துழைப்பையும், நிருமாண ஆலோசனையையும் உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளத் தவறிவிட்டனர். பிரசாரகர்களிற் சிலர் தொந்தரவு செய்யப்பட்டனர். புரோபெஸர் ஸாதர் காட்டிலாகாக் குற்றங்களுக்கு உடைந்தையாயிருந்ததாக குற்றஞ்சாட்டப் பட்டார். பஞ்சநிவர்த்திச் சட்டத்தின் ஷரத்துக்களை ஜனங்களுக்கு விளக்கிக்காட்டும் துண்டுப் பிரசுரங்களை விணியோகம் செய்ததற்காக தாநாநகரக் கனவான்கள் மூவர் குற்றஞ்சாட்டப்பெற்றனர். ஸ்ரீ ஆப்டே விசாரணை செய்யப்பட்டு ஒரு வருஷம் மெய்காவல் தண்டனை விதிக்கப்பட்டார். கவர்ன்மெண்டாருக்கு மனுச் செய்யும் உரிமை பூணா நகர சர்வஜன சபையிடமிருந்து பறிக்கப்பட்டது. அறிவில்லாத உத்தியோகஸ்தர்களால் கடத்தப்பட்ட இப்புத்தியற்ற குற்றச்சார்றுகள் திலகரை என்னளவும் அதைரியப்படுத்தவில்லை. உத்தியோகத் தேவைகளின் நியாயமற்ற வெடுவெடுத்த கோபத்தை ஒருசிறிதும் பொருட்படுத்தாமல், திலகர் அடக்கு முறைகளுக்கு மாறாகக் கிளர்ச்சி செய்தார். அவர் முயற்சிகள் விசேஷ வெற்றி தந்தன. ஜனங்கள் அவரால் நடத்தப் படுவதற்குச் சித்தமுடையவர்களாகி, அவர் சொல்லியபடி நடந்து வந்தார்கள். ஜனங்களுடைய இந்த விழிப்பிலிருந்து திலகர் இராஜீய நிருமாண வேலைக்கு உபயோகப்படத்தக்க ஏராளமான சக்திகள் தமது தேசத்து மக்களிடம் இருப்பதைப் பிரத்தியஷ்மாகக் கண்டார். பின்னர் பஞ்சத்திலிருந்து ‘பிளேக்’ என்னும் தொத்து நோய் உண்டாயிற்று. திலகர் பந்தோபஸ்தான் ஓர் இடத்திற்கு ஓடிப்போவதற்குப் பதிலாக கஷ்டப்பட்டுகிற ஜனங்களுடன் அவர்களுடைய கஷ்டகாலம் முழுவதும் இருந்தார். அவர் ஊர் ஊராகச் சென்று ஜனங்களுடைய கஷ்டங்களைக் கவர்ன்மெண்டு அதிகாரிகளுக்கும், கவர்ன்மெண்டு அதிகாரிகளின்

தாமே பிளேக் ஆஸ்பத்திரி யொன்றை ஏற்படுத்தினார்.

கோரமான கொலைகள்

மிஸ்டர் ராண்ட் என்பவர்க்கு தலைமையாகக் கொண்ட பினேக் கமிட்டி யொன்றைக் கவர்ன்மெண்டார் நியமித்தனர். அந்தப் பினேக் கமிட்டியார் உண்மையில் நல்ல எண்ணத்துடன் வேலை செய்தனர். ஆனால், அந்தத் தொத்து நோய் பரவவிடாமல் தடுப்பதற்காக அவர்கள் கையாண்ட நடவடிக்கைகளில் வேண்டிய ஜாக்கிரதை எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. ஜனங்களுடைய ஜாதி மத உணர்ச்சிகளைப் பொருட்படுத்தவில்லை. வீடுகளைச் சோதனை செய்து நோயாளிகளை அப்பறப்படுத்தும் வேலை பட்டாளத்துச் சிப்பாய்களிடம் ஒப்பிக்கப்பட்டது. பிரிட்டிஷ் சிப்பாய்கள் சண்டை செய்வதற்குத் தகுதியுடையவர்களாயிருக்கலாம்; ஆனால், இந்தமாதிரி வேலையைச் செய்வதற்கு அவர்கள் அதிசயப்படத்தக்க விதத்தில் தகுதியற்றவர்களாயிருந்தார்கள். இந்தச் சிறு விஷயத்தைத் தெரிந்து கொள்ளக்கூடிய புத்தியில்லாதவர்களாயிருந்தார்கள், சர்க்கார் அதிகாரிகள். சிப்பாய்கள் ஜனங்களுக்குப் பெரிய கோபத்தையும் வருத்தத் தையும் உண்டுபண்ணிவிட்டார்கள். திலகர் இதனை அதிகாரி களுக்கு எடுத்துக் காட்டினார்; ஆனால், அவருடைய புத்திமதி அவர்களுடைய செவிகளுக்குள் நுழையவில்லை. பினேக் நோய் சிகிரிம் அடங்கிவிட்டது. ஆனால் பினேக் கமிட்டியாரால் நடத்தப்பட்ட பகுத்தறிவற்ற நடவடிக்கைகளால் உண்டான புழுக்கமான அதிருப்தியும் மனக்கடுப்பும் அடங்கவில்லை. தாமோதர சப்பிக்கார் என்னும் ஒரு மதோன்மத்தன் மிஸ்டர் ராண்டைக் கவர்னர் மாளிகையில் நடந்த ஒரு விருந்திலிருந்து திரும்பி வருகிற வழியில் 1897ம் வருஷம் ஜூன் மாதம் 22ம் தேதி இரவு கொலை செய்துவிட்டான். வெப்டன்னுடு அய்ரஸ்டூம் கொலைசெய்யப்பட்டார். இந்தக் கோரமும் மிருகத்தனமுமான கொலைகள் ஒரு திகிலுணர்ச்சியைப் பரவச் செய்தன. திலகர் சந்தேகிக்கப்பட்டார். அவருடைய சுதருமத்திற்கு அஞ்சாத விரோதிகள் அவருடைய செல்வாக்கைக் கெடுப்பதற்காகவுட், அவருடைய வேலைக்குக்

கெட்ட பெயரை உண்டுபண்ணுவதற்காகவும் இந்தக் கொலைகளை மிகச் சாமர்த்தியத்தோடு பிரமாதப் படுத்தினார்கள். துரதிர்ஷ்டவசமாக இந்தக் கொலைகள் மஹாராணியார் அரசாட்சியின் ஜம்பதாவதாண்டு நிறைவு விழா (ஜாபிலி)த் தினத்தில் நடந்தன. திலகர் சம்பந்தப்பட்ட காரியங்களைப் பற்றித் தருமாதருமத் திற்கு அஞ்சாமல் எப்பொழுதும் எழுதிக்கொண்டுவந்த இந்திய இங்கிலிங்காரர் பத்திரிகைகள் ஜாபிலி தினத்தில் இந்தக் கொலைகள் நடந்ததைப்பற்றி மிகைப்படுத்தி எழுதின. இராஜத்துரோகத்தைப் பற்றிய இந்தியன் பெண்கோர்டின் பிரிவை உபயோகிக்கவேண்டுமென ஒரு கூச்சல் கிளம்பிற்று. பூனாப் பத்திரிகைகளிலிருந்து சில வாக்கியங்களை எடுத்தெழுதி, அவற்றிற்கும் இந்தக் கொலைகளுக்கும் ஒரு சம்பந்தம் கற்பிக்கப்பட்டது. திலகருடைய குற்றமற்ற குறிப்புரைகளை அவற்றின் முன் பின் வாக்கியங்களிலிருந்து பிரித்தெடுத்துப் பிரசரித்ததானது இந்திய இங்கிலிங்காரர்களுடைய நெஞ்சத்தில் மிக மிகப் பெரிய சந்தேகத்தை உண்டு பண்ணிற்று. இந்திய இங்கிலிங்காரர் பத்திரிகைகள் சாதுரியமாகப் பின்வருமாறு வாதித்தன:- “1897-னு மே மீ 11 ஏ திலகர் அதிகாரிகளுடைய அக்கிரமங்களைப்பற்றி “வெறுங் கூச்சலிடுவதால் பயனில்லை” என்ற தலைப்பெயருடன் ஒரு வியாசத்தை பிரசரித்தார்.

ஜூன் மீ 12 ஏ அப்ஸல்காண சிவாஜி கொலை செய்தது நியாயந்தான் என்று ரூபித்து, இந்தியாவை ஆளுவதற்கு அந்நிய நாட்டினருக்குச் செப்புப் பட்டயம் கொடுக்கப்படவில்லை யென்று ஒரு வியாசத்தை பிரசரித்தார். இவ்வெழுத்துக்களால் திலகர் மிஸ்டர் ராண்ட், லெப்டனெண்டு அய்ரஸ்ட் கொலைகளுக்கு வழி தீட்டினார். இவ்வெழுத்துக்களின் பலனாக இந்திய-இங்கிலிங்காரர்களுக்கும் இங்கியர்களுக்கும் பகைமை யுணர்ச்சிகள் உண்டாயின. ஆரம்பத்தில், கவர்னர் லார்டு சாண்ட் ஹர்ஸ்டூம் அவருடைய கவர்ன்மெண்டு உத்தியோகஸ்தரும் தங்கள் மூனைகளைக் குளிர்ச்சியாக வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்; ஆனால், முடிவாக அவர்கள் இந்திய-இங்கிலிங்காரர்களுடைய கூச்சலுக்குச் செவி சாய்த்து, அடக்குமுறைகளைக் கையாண்டு இந்திய இங்கிலிங்காரர்

களின் நோக்கம் போல நடக்கலாயினர். டைம்ஸ் ஆப் இந்தியாப் பத்திரிகை தம்மைப்பற்றி ஜாக்கிரதையில்லாமல் எழுதிய விஷயங்களுக்காக அதன்பேரில் சட்டப்படி நடவடிக்கைகள் நடத்துவதற்காகத் திலகர் பம்பாய்க்குச் சென்றார். அங்கே அவர் 1897-ம் வருஷம் ஜூலை மாதம் 27-ந் தேதி கைது செய்யப்பட்டார். கேசரிப் பத்திரிகையின் அச்சுக்காரரும், வேறு பல பத்திரிகைசிரியர்களும் கைது செய்யப் பட்டார்கள். அவர்களிற் சிலர் தாழ்வான மன்னிப்புப் பத்திரங்கள் எழுதிக் கொடுத்துத் தம்மைக் காப்பாற்றிக் கொண்டனர். ஆகஸ்டு மாதம் 4ந் தேதி திலகர் ஜாமின்பேரில் விடப்பட்டார். மஹாராಣியர் பாஷாஷீயே தெரியாத ஆறு ஜூரோப்பியர்களைக் கொண்ட ஒன்பது ஸ்பெஷியல் ஜூரிகள் முன்னிலையில் மிஸ்டர் ஜஸ்டிஸ் ஸ்டிரேச்சி ஆகஸ்டு மீ 8-ல் கேஸை விசாரணை செய்யத் தொடங்கினார். திலகருக்கு விரோதமாகத் தீர்ப்புச் சொல்லப்பட்டது. அவர் பதினெட்டு மாதக் கடுங்காவல் தண்டனை விதிக்கப்பட்டார். பிரிவிக் கவனங்கிலுக்கு அப்பீல் செய்யப்பட்டது; ஆனால், அதனால் பயன் ஒன்றும் இல்லை. திலகரை இராஜத் துரோகத்திற்காகக் குற்றஞ் சாற்றப்பட்ட விஷயத்தைப்பற்றிப் பிரிட்டிஷ் பத்திரிகைகள் விவாதித்தெழுதின. “இராஜத் துரோகம்” எனபதற்குக் “கவர்ன்மெண்டாரிடம் அன்பில்லாதிருத்தல்” என்று மிஸ்டர் ஜஸ்டிஸ் ஸ்டிரேச்சி செய்த வியாக்கியானத்திற்கு விரோதமாக அப்பத்திரிகைகள் எழுதின. அந்த வருஷம் நடந்த இந்தியன் நேஷனல் காங்கிரஸ் தனது பூரண அனுதாபத்தைத் திலகருக்குத் தெரிவித்தது. ஹானரபிள் மிஸ்டர் சுரந்தரநாத் பானர்ஜி செவிடு படும்படியான சிரிப்புகளுக்கு இடையில் “என் சார்பாகவும், இந்தியாவிலுள்ள சகல இந்தியப் பத்திரிகைகள் சார்பாகவும் நான் சொல்லுகிறேன், திலகர் பேரில் கொண்டுவந்த குற்றச்சாட்டில் அவர் நிரப்ராதியென்று எங்களுடைய உள்ளங்களில் உள்ளூர் உணர்கிறோம். பேர் மாத்திரையான நீதி வழங்கப் பட்டிருக்கலாம்; ஆனால், உண்மையான நீதி அடியோடுதவறிவிட்டது. சிறை வீட்டிலிருக்கிற திலகருக்கு என்னுடைய அனுதாபம் செல்கின்றது; அவருக்காக இந்திய

ஜாதிசமூகம் கண்ணீர்விட்டு அழுகின்றது.” இங்கிலாந்தில் புரோபஸர் மாக்ஸ் முல்லர் திலகருடைய பாஷாஞான மேம்பாட்டிற்காகவாவது அவரை விடுதலைசெய்ய வேண்டுமென்று மஹாராணியாருக்கு ஒரு மனுச் செய்தார். இதன் பயனாகத் திலகர் தீர்ப்புக்கால முடிவிற்கு ஆறு மாதங்களுக்கு முன்னர் விடுதலை செய்யப்பெற்றார். அவர் சிறையிலிருந்த காலத்தில் சுவர்களுக்கும் சாய்மான நாற்காலிகளுக்கும் வர்ணம் பூசும் வேலை கொடுக்கப்பட்டார். ஆனாலும், அவர் இராத்திரி காலங்களில் இரண்டு மணி நேரம் மெழுகுவர்த்தி உபயோகித்துக் கொள்ளும்படி அனுமதிக்கப்பெற்றார். இந்த நேரங்களைத் தமக்குப் பிரியமான வேலையாகிய வேதங்களின் பூர்வகால ஆராய்ச்சியில் அவர் செலவு செய்தார். சிறைவாழ்க்கைக்க கஷ்டங்களும், சிறைவாழ்க்கையின் ஏகாதியான தன்மையும் அவருடைய வெல்லமுடியாத ஆத்மாவைப் பாதிக்கவில்லை; ஆனால் அவர் சிறையினின்று விடுதலை அடைந்தபோது அவர் ஓர் உடைந்த சர்வியாய் வெளி வந்தார். பம்பாய் டைம்ஸ் ஆப் இந்தியா பேரிலும், குனோப் என்னும் ஓர் இங்கிலீன் பத்திரிகை பேரிலும் அவர் மான நஷ்டத்திற்காக வியாச்சியம் செய்தார்; இவ்விரண்டு பத்திரிகைகளும் தமது கெட்ட நடத்தைக்காக மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டன; அதன்பின் திலகர் அவற்றின்பேரில் நடத்திய வியாச்சியங்களை நிறுத்திக் கொண்டார்.

8.10.33 வீரகேசரி, ஞாயிற்றுக் கிழமை
திலக மகரிஷியின் ஜீவிய வரலாறு

7) மகாராஷ்டிர ஜனங்களை
உயிர்ப்பித்த உற்சவங்கள்.
மிதவாதிகள் தோற்றுவித்த பிளவு.
காங்கிரஸ்களில் திலகரின் கார்ஜனை.

சிவாஜி, கணபதி உற்சவங்கள்

திலகர் முறையே 1893-ம் வருஷத்திலும் 1895-ம் வருஷத்திலும் ஏற்படுத்திய கணபதி உற்சவமும், சிவாஜி உற்சவமும் மகாராஷ்டிர தேசத்து ஜனங்களிடையே தேசாபிமானத்தையும், தேசிய உணர்ச்சியையும் உண்டாக்கின. ஆசாரச் சீர்திருத்தக்காரர்களின் தீய செல்வாக்கைத் தொலைப்பதற்காகத் திலகர் இந்த உற்சவங்களை ஏற்படுத்தியிருக்கக்கூடும். இது முன்கூறியபடியே திலகர் தயது உள்ளுணர்ச்சியை ஹிந்து மதத்திலிருந்தே கொண்டார்; அதனால் அவர் ஆசாரச் சீர்திருத்தம் அல்லது இராஜ்ய விஷயங்கள் சம்பந்தமான தேசிய இயக்கம் ஹிந்து மதக்

கோட்பாடுகளை ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று விரும்பினார். இந்த நோக்கத்துடனேதான் அவர் கணபதி உற்சவத்தை ஆரம்பித்தார். இந்த உற்சவம் இன்றுவரையில் மகாராஷ்டிர தேசம் முழுவதிலும் மிக ஆடம்பரத்துடன் நடத்தப்பட்டு வருகிறது. இந்த உற்சவம் பல வகுப்பினர்களையும் பொது ஜனங்களையும் ஒன்றுபடுத்துகின்றது; பல திறப்பட்ட ஜனங்க ஸிடையே ஒற்றுமையெண்ணர்ச்சியை வளர்க்கின்றது. மிதவாதிகள் விலகி நின்றபோதிலும், சில வருஷங்களுக்குள் இந்த உற்சவம் ஒரு தேசிய ஸ்தாபனமாய்விட்டது. சிவாஜி உற்சவமும் அதே மாதிரியான நோக்கத்துடனே உண்டுபண்ணப்பட்டது; அதே மாதிரியாக ஜனங்களை ஒற்றுமைப்படுத்தும் செல்வாக்கைக் கொண்டிருந்தது. மகாராஷ்டிர தேசத்துப் பல வகுப்பினருள்ளும் பல மதத்தினருள்ளும் சிவாஜியின் பெயர் மேலான தேசாபிமானத்தையும் தேசிய உணர்ச்சியையும் உண்டுபண்ணுகின்றது; இராஜ்ய விடுதலைக் கொள்கைக்குப் பிரதிநிதியாய் விளங்கு கின்றது. ஆதலால் சிவாஜி உற்சவம் உயர்ந்தோரையும், தாழ்ந்தோரையும், வலியோரையும், எளியோரையும், எல்லா வகுப்பு ஜனங்களையும் ஒன்றுபடுத்துகின்றது. இந்த உற்சவங்களின் பயனாக மகாராஷ்டிர தேசத்து ஜனங்களிடையே வளருகின்ற ஒற்றுமையும் சகோதரத்துவமும் அதிகார வர்க்கத்தினருக்கு ஒரு பெரிய மனக்கலக்கத்தை உண்டுபண்ணின; அதனால் அவர் இந்த இயக்கத்தை மிக ஜாக்கிரதையாகக் கண்காணிக்கத் தொடங்கினர். அதிகாரவர்க்கத்தினருக்குப் பயந்தவர்கள் திலகருடனும் அவரைப் பின்பற்றுபவர்களுடனும் சேர்ந்துழைக்கப் பயமடைந்தார்கள்; அவர்கள் தங்களை மித வாதிகளென்றும், திலகர் கோஷ்டியினரை அமிதவாதிகளென்றும் சொல்லி வந்தார்கள். இந்தச் சமயத்தில் வீந்துக்களுக்கும் முகமதியர்களுக்கும் பல இடங்களில் கலகங்கள் நடந்தன; இக்கலகங்களுக்குக் காரணம் திலகர் சம்பந்தமுடைய பக்பாதுகாப்புச் சங்கங்களின் உற்பத்தியே யென்று இந்திய-இங்கிலீஷ்காரர் சொல்லிவந்தனர்; ஆனால், திலகர் அவற்றிற்குக் காரணம் கவர்க்கிமண்டார்

இந்திய-இங்கிலீஷ்காரர் சொன்னதையே நம்பினார்கள். இதன் முடிவாகத் திலகருக்கும் மிதவாதிகளுக்கும் ஏற்பட்டிருந்த வெற்றுமையானது வளர்ச்சியற்றது. அதனால் காங்கிரஸ் பந்தரில் ஆசாரச் சீர்திருத்த மகாநாடு நடத்துவதைப் பற்றிய 1895ம் வருஷத்து விவாதம் ஏற்பட்டது. மிதவாதக் கச்சியார் முழுத் தோல்வியடையும்படியாகத் திலகருக்குச் சர்வஜன சபையில் பெரும்பாலாருடைய வோட்டுகள் கிடைத்தன. சமாதானப் பேச்சு நடந்தது. சமாதானம் செய்வதற்காக கோக்கலே மிகப் பிரயாசைப்பட்டார். ஆனால் சமாதானம் முடியவில்லை. திலகருடன் சேர்ந்துழைக்க முடியாதவர்களாய், அவருடைய எதிரிகள் தெருவின் சபை என்ற ஓர் சங்கத்தைப் புதிதாக உண்டுபண்ணுவதாகத் தீர்மானித்தார்கள். அது 1895-ம் வருஷம் நவம்பர் மாதம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. மிதவாதக் கச்சியின் ஜன்னம் என்று சொல்லும்படியான இந்தச் சங்கம் இந்திய இராஜியவாதிகளுக்குள் ஒரு பிளவை உண்டு பண்ணிற்று. இப்பிளவானது ஒரு கச்சிக்காரரை மற்றொரு கச்சிக்காரருக்கு விரோதமாக உபயோகிக்கக் கவர்ன்மெண்டாருக்கு உதவியாயிருந்தது. இக்கச்சி வேற்றுமைகளை ஒழிப்பதற்காகத் திலகர் தம்மால் கூடியவரையில் பிரயாசைப் பட்டார். ஆனால் அவருடைய முயற்சிகள் யாதொரு பயணையும் தரவில்லை. இராஜீய வாழ்க்கை ஒழுங்கினமானது. ஒற்றுமையின்மையும், பிளவும் ஏற்பட்டன. சில தலைவர்களின் கோழைத்தனத்தையும் உறுதியின்மையையும் சுயநலத்தையும் கண்டு வெறுப்படைந்து திலகர் பயங்கரமான சண்டையைத் தொடங்கி ஒவ்வொரு வருஷத்துக் காங்கிரஸ் மகாநாட்டிலும் நடத்தி வந்தார். 1899ம் வருஷம் லக்னேலா நகரில் நடந்த காங்கிரஸில் லார்டு சாண்ட் வூஸ்டின் ஆட்சியைக் கண்டித்து ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று திலகர் கூறினார். அவருடைய எதிரிகள் அந்தத் தீர்மானத்திற்கு விரோதமாகப் பெருங் குழப்பம் செய்தார்கள். திலகர் அவ்விஷயத்தில் பிடிவாதம் செய்தால், காங்கிரஸ் தலைவர் தமது பதவியை இராஜ்நாமாச் செய்துவிடுவதாகச் சொல்லிப் பயப்படுத்தினார். காங்கிரஸின் நன்மையை உத்தேசித்துத் திலகர் தமது தீர்மானத்தை வாபஸ் வாங்கிக்கொண்டார். சத்தரா நகரில்

நடந்த மாகாண மகாநாட்டிலும் அதேமாதிரியான தீர்மானத்தைப் பிரரேபிக்கவேண்டுமென்றார் திலகர். அதன் தலைவராகிய ஸ்ரீ ஜி.கேபரேக் தமது பதவியை இராஜ்நாமாச் செய்துவிடுவதாகச் சொல்லிப் பயப்படுத் தினார். மகாநாட்டின் நடவடிக்கைகளைப் பற்றிய ரிப்போர்ட்டில் அந்தத் தீர்மானத்தைப்பற்றிக் குறிக்கவேண்டுமென்று கடைசியாக முடிவு செய்யப்பட்டது. அக்காலத்த காங்கிரஸ் மூன்பிரன்ஸ்களும் பிற்போக்கானவை யாயிருந்தன. காங்கிரஸ் தலைவர்களின் நோக்கம் கவர்ன்மெண்டின் அங்கீகாரத்தைப் பெற வேண்டுமென்பதா யிருந்தது. அக்காலத்துத் தலைவர்களிடம் ஆத்திரமாவது ஊக்கமாவது இல்லை. பம்பாயின் சிம்மமாகிய ஸர். பி. எம். மேத்தாவும்கூட மிகச் சாதுவாய்விட்டார். இந்திய தேசியத்தின் உண்மையான சிற்பியாகிய லார்டு கர்ஸலுடைய கர்வமும் அகங்காரமும் நிறைந்த செயல்கள் எல்லாக் கக்ஷியார்களையும் ஒன்றுபடுத்தித் தேசம் முழுவதிலும் ஒரு பெருங் கிளர்ச்சியை உண்டுபண்ணிய காலம் வரையில் மேற்கண்டபடியே காரியங்கள் நிகழ்ந்து வந்தன.

* * *

12.11.33 வீரகேசரி, ஞாயிற்றுக் கிழமை

8) விரோதிகளின் ஏவதலால் விதவெராணி தொடர்ந்த மரணசாஸன வழக்கு.

இந்திய நீதிஸ்தலங்களில் ஏற்பட்ட பிரதி காலங்களும் பிரிவிக் கவன்சிலில் கிடைத்த இருந்து வெற்றியும்.

1900ம் வருடம் முதல் 1905-ம் வருடம் வரையில் சுமார் 5 வருடங்களும் திலகர் இராஜீய விஷயங்களில் சுறுசுறுப்பாகக் கலந்துகொள்வதற்கு அசக்தராயிருந்தார். அந்தக் காலத்தில் அவர் தாய் மகராஜ் கேஸ் சம்பந்தமான வேலைகளில் சடுபட்டிருந்தார். திலகரது வாழ்க்கையில் அவர், மிகமிகக் கஷ்டங்களை அனுபவித்த காலம் அதுதான். அவருக்கு விரோதமான ஈரியங்கள் உக்கிரமமாக நிகழந்தன. சிருஷ்டினை செய்துரென்று, பொய்ச் சாக்ஷியம் உண்டுபண்ணினரென்றும் அவர் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டார். ஜனங்களுடைய பார்வையில் அவரைக் கெட்டவராக்குவதற்காகச் செய்யக்கூடிய எத்தனைம் ஒவ்வொன்றும் செய்யப்பட்டது. 1897ம் வருடம் ஆகஸ்ட் மாதம் 7-ம் தேதி திலகர் தமது சிநேகிதரான, மரணத்தாருவாயிலிருந்த பாவா மகாராஜாவைக் கண்டார். இறக்கும் நிலைமையில்

இந்த அம்கா ராஜா ஒரு வில் (மரணசாஸனம்) எழுதினார். அவர் ராவ் சாகிபு கிருத்திகார், கனம் மிஸ்டர் ஜி.எஸ்.கப்பர்தே, திரு.கம்போஜ்கார், திரு.நாக்புர்கார் இந்நால்வருடன் திலகரும் அந்த வில் சாஸனத்தின் காரியங்களை நிர்வகிக்கும் தரும கர்த்தர்களாயிருக்க வேண்டுமென்று கட்டாயப்படுத்தினார். அந்த வில்லில் பின்வரும் முக்கிய வாக்கியங்கள் எழுதப்பட்டிருந்தன:-

“என்னுடைய மனைவி இப்போது கர்ப்பவதியாயிருக்கிறாள். அவள் புத்திரனைப் பெறவில்லையானால், அல்லது அவள் பெற்ற புத்திரன் சீக்கிரம் இறந்துபோனால், என்குடும்பத்தின் பெயர் நிலைநிற்பதற்காகத் தரும கர்த்தர்களின் ஆலோசனையின்பேரில், அவசியமான போதெல்லாம், சாஸ்திரப்படி ஒரு பையனை என் மனைவி சவீகாரஞ் செய்துகொள்ளவேண்டும். அந்தச் சவீகாரப் புத்திரனுக்காக அவன் யுக்த வயது அடையும் வரையில் என்னுடைய ஸ்தாபர சங்கம சொத்துக்களையெல்லாம் மேற்கண்ட ஐவரும் மானேஷ்மென்டு செய்துவரவேண்டும்.” மகாராஜாவின் மனைவியார் ஒரு புத்திரனைப் பெற்றார். ஆனால் அவன் இரண்டு மாதம் கழித்து இறந்துபோனான். திலகர் சிறைப்பட்டிருந்த காலத்தில் மிஸ்டர் கப்பர்தே அந்தச் சொத்துக்களைப் பரிபாலித்து வந்தார். திலகர் சிறையிலிருந்து வெளிவந்தவுடன் அந்தச் சொத்துக்களை அவரே மானேஷ்மெண்டு செய்யத் தொடங்கினார். அந்தச் சொத்துக்கள் கடன்களில் மூழ்கியிருந்தன. செலவுகளைக் கண்டிப்பாகக் குறைப்பதாகிய ஒரு வழியால் மாத்திரம் அக்கடன்களை நிவர்த்தி பண்ணக்கூடியதாயிருந்தது. கெட்டபுத்தி சொல்பவர்களால் சூழப்பட்டிருந்த மகாராஜாவின் மனைவியாருக்கு இது மிக மிக அதிருப்தியை உண்டுபண்ணிற்று. திலகரும் மற்றைய தருமகர்த்தர்களும் மகாராஜாவின் மனைவியாருடைய சவீகாரத்திற்கு ஒரு பையனைக் கண்டு பிடிப்பதற்காகத் தம்மால் கூடிய அளவு பிரயாசைப்பட்டார்கள். தகுதியான பையன் ஒருவனும் அகப்படவில்லை. கோலாப்பூர் பண்டிட் மகாராஜாவின் தம்பியாகிய பாலமகாராஜாவைச் சவீகாரம் செய்யும்படியாக

ஒர் எத்தனம் நடந்தது. அந்த விஷயத்தை முடிவு செய்வதற்காக 1901ம் வருஷம் ஜூன் மாதம் 18ம் தேதி தருமகர்த்தர்கள் ஒரு சூட்டம் கூடினார்கள். கோலாப்புரையும், குடும்பத்தின் பூனாக் கிளைகளையும் சேர்ந்த எந்தப் பையனும் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. அரங்கபாத்து ஜில்லாவின் ஒரு கிராமமாகிய பாபிஸியில் ஒரு பையன் கிடைப்பானா என்று பார்க்க வேண்டுமென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. மகாராஜாவின் மனை வியாரும், திலகரும், கப்பர்தேயும் அந்தக் கிராமத்திற்குபோய் ஜகநாத் என்னும் ஒரு பையனைச் சுவீகாரத்திற்குத் தெரிந்தெடுத்தார்கள். மகாராஜாவின் மனை வியாரும் அந்தப் பையனைச் சுவீகாரம் செய்துகொள்ள விரும்பினார். அந்தப் பையனைச் சுவீகாரம் செய்துகொள்ளத் தாம் விரும்புவதாக அவனுடைய தகப்பனாருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார். சாஸ்திரிகள் சூட்டத்தின் முன்னிலையில் மத சடங்குகள் செய்து அந்தப் பையன் சுவீகாரம் செய்துகொள்ளப் பட்டான். எல்லா காரியங்களும் சிறிது காலத்திற்கு நன்றாக நடந்தன. என்றாலும், திலகருடைய விரோதிகள் அவரைக் கெடுத்துவிட விரும்பி, தச்சன சர்தார்களின் ஏஜன்டும் டிஸ்டிரிக்ட் ஜட்ஜுமான மிஸ்டர் ஆஸ்டிடம் போய்த் திலகர் கொடுமை செய்வதாகப் பிரியாது செய்யும்படி மகாராஜாவின் மனை வியாரைத் தூண்டினார்கள். தமிழ்மடைய தூர்மந்திரிகளின் கைக்கருவியாகி, மகாராஜாவின் மனை வியார் 1901-ம் வருடம் ஜூலை மாதம் 29-ம் தேதி மிஸ்டர் ஆஸ்டிடனிடம் சென்று திலகருக்கும் மற்றைய தரும கர்த்தர்களுக்கும் கொடுக்கப் பட்டிருந்த மரணசாஸன அங்கீகார உத்தரவை ரத்துச் செய்ய வேண்டுமென்று ஒரு மனுச் செய்தனர். மிஸ்டர் ஆஸ்டன் கேஸை விசாரித்து, மரணசாஸன அங்கீகார உத்திரவை ரத்துச் செய்து சுவீகாரத்தை அங்கீகாரம் செய்யாது திலகர் பேரில் ஏழு குற்றங்களை ஏற்படுத்தி அவரைக் கிரிமினல் புரோசீஜர் கோர்ட் 476 வது பிரிவுப்படி நகர மெஜிஸ்ட்ரேட்டின் விசாரணைக்கு அனுப்பினார். அந்தக் குற்றங்களில் தரும கர்த்தர்களில் ஒருவரான மிஸ்டர் நாக்புர்கார் நம்பிக்கை மோசம் செய்தாரென்ற பொய்ப் பிரியாதும் பொய்ச்சாக்ஷியம் உண்டுபண்ணியது, சிருஷ்டினை செய்தது முதலியவையும்

அடங்கியிருந்தன. தம்மீது மிஸ்டர் ஆஸ்டன் கெட்ட அபிப்பிராயம் கொண்டிருக்கிறதாகவும் மிஸ்டர் ஆஸ்டனைத் தாய் மகாராஜ் பலமுறை கண்டு பேசியிருக்கிறதாகவும் அக்காரணங்களால் கேஸை வைக்கோர்ட்டுக்கு மாற்றவேண்டுமென்றும் திலகர் ஒரு மனுச் செய்தார். அந்த மனுத் தள்ளுபடி செய்யப்பட்டது. ஆனால் மிஸ்டர் ஆஸ்டனுடைய உத்தரவின் பேரில் செய்யப்பட்ட அப்பீலில் மரணசாஸன அங்கீகாரத்தைப் பற்றிய தீர்ப்பு மாற்றப்பட்டது. பிற்பாடு திலகர் பேரில் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஏழு குற்றங்களையும் பற்றி விசாரணை செய்வதற்காக நியமிக்கப்பட்ட ஸ்பெஷியல் மெஜிஸ்ட்ரேட் கேஸை விசாரணை செய்தார். எட்டு மாத காலம் நடந்த நீண்ட விசாரணையின் பின் முதலாவது குற்றம் தள்ளுபடி செய்யப்பட்டது. பின்னர் பொய்ச்சாக்கியம் உண்டுபண்ணிய குற்றத்தைப்பற்றிய விசாரணை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 1903-ம் வருடம் ஆகஸ்டு மாதம் 24ம் தேதி திலகர் தண்டிக்கப்பட்டு 18 மாதக் கடுங்காவலும் 1000 ரூபாய் அபராதமும் விதிக்கப்பட்டார். அப்பீல் செய்வதற்கு வேண்டிய தகவல்களைத் தமது வக்கில்களுக்குச் சொல்வதற்குக்கூட போதிய நேரம் கொடாமல், அருவெறுக்கத்தக்க அவசரத்துடன் திலகர் ஜயிலுக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டார். அப்பீலில் சேஷன்ஸ் ஐட்டி மிஸ்டர் லாக்கஸ் தண்டனையை உறுதி செய்து தீர்ப்பைக் குறைத்தார். 1904ம் வருடம் ஜனவரி மாதம் 4ம் தேதி திலகர் ஏர்வாடா ஜயிலுக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டார். என்றாலும் 8ம் தேதி வைக் கோர்ட்டார் உத்தரவின்பேரில் அவர் விடுதலை செய்யப்பட்டார். அவர் சிறைக்குக் கொண்டு போகப்பட்டபொழுது, அவர் ஒரு சாதாரண குற்றவாளிபோலவே கைவிலங்கு இடப்பட்டிருந்தார். இவ்வாறு செய்தது மிக மிக வெட்கப்படத்தக்க அவமரியாதையான செய்கை. ரிவின்ஷன் அப்பீல் வைக்கோர்ட்டார் முன் 1904ம் வருடம் பிப்ரவரி மாதம் 24ம் தேதி விசாரணைக்கு வந்தது. திலகரின் தண்டனை ரத்துச் செய்யப்பட்டது. அவருடைய அபராதத் தொகையை வாபஸ் செய்யும்படி உத்தரவு செய்யப்பட்டது. கிரிமினல் கேஸ் முடிந்துபோகவே

செய்யப்பட்டது. கிரிமினல் கேஸ் முடிந்துபோகவே சுவீகாரத்தைப் பற்றிய சிவில் கேஸ் முதலாவது வகுப்பு சபார்டினேட் ஐட்ஜ் முன் 1904ம் வருடம் ஐளன் மாதத்தில் விசாரணைக்கு வந்தது. அது திலகருக்கு அனுகூலமாக முடிந்தது. அதன் பேரில் ஹெக்கோர்ட்டுக்கு அப்பீல் செய்யப்பட்டது. இரண்டு வருஷங்களுக்குப் பின் அது திலகருக்கு விரோதமாகத் தீர்ப்பு செய்யப்பட்டது. அதன்பேரில் திலகர் பிரிவிக் கவுண்சிலுக்கு அப்பீல் செய்து கேளை ஜெயித்தார். ஹெக்கோர்ட்டுத் தீர்ப்பு ரத்துச் செய்யப்பட்டு செஷன்ஸ் ஐட்ஜ் தீர்ப்பு உறுதி செய்யப்பட்டது. பிரிவிக் கவுண்சில் டிக்கிரியை நிறைவேற்றுவதற்குக் கவர்ன்மென்டார் அநாவசியமாகக் கால தாமதப்படுத்தினர். 1917ம் வருடம் பிப்ரவரி மாதம் வரையில் ஐகநாதுக்குச் சமஸ்தானம் ஒப்பிக்கப்படவில்லை. விரோதபான்மையைக் கொண்ட ஒரு கவர்ன்மென்டோடாடும் தமக்கு விரோதமாகச் சூழ்சிகளும் சதியாலோசனைகளும் செய்து கொண்டிருந்த பல எதிரிகளோடும், துர்மந்திரிகளுடைய கைகளில் சிக்கி நடந்துகொண்டிருந்த ஒரு விதவையோடும் திலகர் தமது யோக்கியதையை நிலைநாட்டுவதற்காகப் பல வருஷங்கள் சண்டையிடவேண்டியதிருந்தது. அவருடைய ஐயிக்கப்பட முடியாத தொரியமும், மாசற்ற யோக்கியதையும் மாத்திரமே இந்த ஹாம்சைகளையெல்லாம் பொறுமையோடும் உறுதியோடும் தன்நம்பிக்கையோடும் பொறுக்க முடிந்தது. அடைவதற்குத் தகுதியான அவ்வெற்றியை அவர் அடைந்த பின்னர் ஐனங்களைல்லாம் அவர் ஓர் உண்மையான வீரனென்று நியாயமாக மதித்தார்கள். மனிதர் வாழ்க்கையிலும் காரியங்களிலும் கடவுள் வேலை செய்து வருகிறாரென்பதை அவர் உறுதியாக நம்பினார்.

113.34-வீரகேசரி-ஞாயிற்றுக் கிழமை

9) காங்கிரஸின் துயிலைக் கலைத்த
கர்ஸன் ஆட்சி.

திலகமகரிஷி தோற்றுவித்த புதிய கிளர்ச்சி.

கல்கத்தா மகாநாட்டில் கர்ச்சனை.

வங்காளப் பிரிவினையால் உயிர்பெற்ற விதேசி பகிள்கார,
கதேசி இயக்கம்.

தாதாபாய் நெளரோஜியின் தளர்வற்ற அபிமானம்.

கர்ஸன் ஆட்சி

லார்டு கர்சன் இந்திய இராஜப் பிரதிநிதிகளில் மிகமிகக் கீர்த்திப் பெற்றவர். அவர் ஒரு பெரிய பிரசங்கி; ஒரு நல்ல தர்க்கவாதி; சுறுசுறுப்பும் உறுதியான விருப்பமும் பிடிவாதமும் உள்ளவர். அவர் இராஜாதிகாரிகளிலெல்லாம் சிறந்த இராஜாதிகாரி. மிகச் சிரேஷ்டமான நிலைமைகளில் அவர் தமது ஆட்சியைத் தொடங்கினார். இந்திய ஜனங்களில் சில

வகுப்பினரைத் திருப்தி செய்வதற்காக அவர் இங்கும் அங்கும் சில செயல்களைச் செய்தார். ஆனால், சிலகாலம் கழிந்த பின்னர் அவர் தமது மனப்போக்கை மாற்றி மிக அகம்பாவமுள்ள ஓர் எதேச்சாதிகாரியாய்விட்டார். அவர் அவ்வாறானது அரசாங்க அரைத் தேவதைகளின் கட்டாயத்தினாலன்று; ஏனெனில், அவர் பிறமனிதர்களின் செல்வாக்குகளுக்கு உப்படாத சுயேச்சையோடு நடக்கின்றவர். அவர் பொதுஜன அபிப்பிராயத்தை ஒரு சிறிதும் பொருட்படுத்தாமல், கவர்ன்மெண்டின் ஒவ்வொர் அங்கத்தையும், முக்கியமாக மத்திய கவர்ன்மெண்டின் நிர்வாக அதிகாரிகளின் கைகளை வலுப்படுத்தி, அநேக திருத்தங்களைச் செய்தார். 1905-ம் வருஷம் நடந்த இந்தியன் நேஷனல் காங்கிரஸின் வெளியீட்டில் அவருடைய நிர்வாகத்தைப் பற்றி பின்வருமாறு எழுதப்பட்டிருக்கிறது:-

“லார்டு லிட்டன் இராஜப் பிரதிநிதியாயிருந்த இரண்டு நாள்களுக்குப் பின்னர் ஒருபோதும் இந்தியா இவ்வாறு பிளவுபட்டும், அதிருப்தி அடைந்தும், அதைரியப்பட்டும் இருந்ததில்லை; இராஜீய விஷயங்களிலும் மற்றைய விஷயங்களிலும் இத்தனை தூதிர்ஷ்டங்களை அனுபவித்த தில்லை; மிக மிக மேலான இடங்களிலிருந்து இவ்வளவு இகழ்ச்சிக்கும் தூஷனைக்கும் இலக்கானதில்லை; இந்தியாவினுடைய மிகமிகக் குறைந்த வேண்டுகோள்கள் கூட மிகமிகக் கேலியும் ஏனுமூம் செய்யப்பட்டன; அதனுடை மிகமிக நியாயமான பிரார்த்தனைகள் கடுமையான சொற்களால் மறுக்கப்பட்டன. அதனுடைய மிக மிக உயர்ந்த கோரிக்கைகள் கேடு விளைவிப்பனவென்றும் நிந்தித்துத் தள்ளப்பட்டன. அதனுடைய மிகமிக மேலான கோட்பாடுகள் கிழே ஏறியப்பட்டு மிதிக்கப்பட்டன. இந்தியாவின் நிலைமை லார்டு கர்சனுடைய இரண்டாந் தடவை ஆட்சி காலத்திற்போல அபாயகரமானதாக ஒரு போதும் இருந்திருப்பதில்லை. இந்தியா முழுவதும் எதிர்த்தும் உத்தியோக அந்தரங்கச் சட்டம் செய்யப்பட்டது. அச்சட்டம் இந்தியர் பத்திரிகைகளாலும் இந்திய-இங்கிலீஷ் பத்திரிகைகளாலும் மிகமிகக் கண்டிக்கப்பட்டது. எல்லா

இடங்களிலிருந்தும் கண்டனங்கள் வந்து குவிந்தன. ஆனால் லார்டு கர்சன் பிடிவாதமாயிருந்து, அவ்வாய்ப் பூட்டுச் சட்டத்தைச் செய்துவிட்டார். கல்வி கெடுக்கப்பட்டுச் சிதைக்கப்பட்டது. அஃது அதிகச் செலவுடையதாகவும் உத்தியோகஸ்தர் ஆள்கைக்குப்பட்ட தாகவும் செய்யப்பட்டது. நமது தேசத்தின் நன்மையை அடிமைப்படுத்துவதான் இந்திய சர்வகலா சங்கச்சட்டம் செய்யப்பட்டது. தேசத்திற்கு 50 வருஷ காலமாக நன்மையை விளைவித்துவந்த பென்றிங், மெக்காலே லார்டு ஹாலிவாக்ஸ் இவர்களுடைய உயர்ந்த வேலைகளைல்லாம் தடைசெய்யப் பட்டன.

லார்டு கர்சனுடைய நிர்வாகம் லார்டு கர்சனுடைய ஆட்சி திய உடையோடுவந்த நன்மையாயிற்று. இந்திய தேசியக் கட்டிடத்தைக் கட்டியவர் அவரே; அவருக்குத் தெரிந்ததிலும் மிக நன்றாக அவர் கட்டிவிட்டார். அவருடைய அவிவேக வங்காளப் பிரிவினையானது வங்காளம் முழுவதிலும், அதனைச் சுற்றியுள்ள இடங்களிலும் புயல்போன்ற ஒரு கிளர்ச்சியை உண்டு பண்ணிற்று. அதனோடு சுதேசச் சரக்கை வாங்க வேண்டுமென்றும், அன்னிய தேசச் சரக்கை வாங்கக் கூடாதென்றும் பெரும் கிளர்ச்சிகள் செய்யப்பட்டன. அக்கிளர்ச்சிகளுக்குத் தேசத்தில் ஏராளமான ஆதரவும் உதவியும் அளிக்கப்பட்டன. இந்தியா முழுவதும், அதாவது கண்ணியாகுமரியிலிருந்து கெளரி சங்கர் மலை வரையிலும் கவர்ன்மெண்டினிட்டில் கோப உணர்ச்சியும், வங்காளத்தினிடத்தில் அநுதாப உணர்ச்சியும் பரவிவிட்டன. கர்சன் ஆட்சியின் பயன் தேசிய ஒற்றுமையையும் கட்டுப்பாட்டையும் துரிதப்படுத்துகிற முழு இந்தியக் கிளர்ச்சி யொன்று உண்டானதேயாம்.

கிளர்ச்சி முறைகளும் புதிய கட்சி உற்பத்தியும்

தேசத்தில் புதிய உயிரும் புதிய ஊக்கமும் தோன்றியதோடு இந்திய இராஜ்யவாதிகளுள் ஒரு பிளவு ஏற்பட்டது. இராஜ்யக் கிளர்ச்சி முறைகளைப்பற்றி வெவ்வேறான எண்ணங்களைக் கொண்டிருந்தது காரணமாக அப்பிளவு ஏற்பட்டது. மிதவாதிகள் “சிரமமான வழிகளில் கிளர்ச்சியை” நடத்த

வேண்டும் என்றார்கள். அவர்கள் அவ்வாறு சொன்னதின் அர்த்தமாவது; பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் சட்ட வரம்புகளுக்கு உட்பட்டுக் கிளர்ச்சி செய்ய வேண்டும் என்பதே, திலகர் இச்சட்ட வரம்புக்குட்பட்ட கிளர்ச்சியைப் பின்வருங் காரணங்களால் நம்பவில்லை:- முதலாவதாக இந்தியாவுக்குச் சொந்தமான சட்டம் ஒன்றுமில்லை; இந்திய கவர்ண்மெண்டு, கிரேட் பிரிட்டன் தேசத்துப் பார்லிமெண்டால் ஏற்படுத்தப் பட்ட சட்டங்களை அனுசரித்துச் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது. இரண்டாவதாக இந்தியாவுக்குச் சட்டம் செய்யும் அதிகாரம் இல்லை. சட்டங்களைச் செய்யவும் அழிக்கவும் முழு அதிகாரம் இராஜாங்க அதிகாரிகளுக்கே இருக்கிறது. இராஜாங்க அதிகாரிகள் விரும்பும் பகுத்தில் சகலவகைக் கிளர்ச்சிகளையும் நிறுத்தி ஜனங்கள் சுதந்தரமாகக் கூடுவதும் சுதந்தரமாகப் பேசுவதுமாகிய மூலாதார உரிமைகளைப் பறித்துக் கொள்ளக்கூடும். இராஜீயக் கிளர்ச்சிகள் எல்லாவற்றையும் குற்றங்களாக்கிச் சிகை விதிக்கக் கூடும். அத்தகைய எதேச்சாதிகார இராஜாங்கத்தோடு சண்டை செய்வதில், சட்ட வரம்புக்கு உட்பட்டவை என்று சொல்லப்படும் முறைகளை எப்பொழுதும் பின்பற்ற முடியாது; ஏனெனில் இராஜாங்க அதிகாரிகளின் விருப்பங்களுக்குத் தக்கபடி சட்ட வரம்பு என்பது மாற்றப்படத் தக்கதாக இருக்கிறது. ஆதலால் நீதியும் ஒழுக்கமும் சமதர்மமுமே கிளர்ச்சியை நடத்துவதற்கு முக்கிய ஆதாரங்களாக இருக்க வேண்டும். அதற்குச் சட்டம் ஆதாரமாயிருக்க வேண்டிய தில்லை. சட்டங்களை ஆக்குவதற்கும் அழிப்பதற்கும் பூரண அதிகாரத்தைக் கொண்டுள்ள அந்திய இராஜாங்கத்தினருக்கு விரோதமாகச் சட்ட ரதியாகவும் சட்ட வரம்புக்குட்பட்டும் கிளர்ச்சிகளை நடத்துதல் இராஜீய தற்கொலையில் கொண்டுபோய்விடும். மிதவாதிகள் சட்டாதியான கிளர்ச்சியோடு பிரிக்க முடியாத விதத்தில் சம்பந்தப் பட்டிருப்பதைக் கண்டு, திலகர் புதிய கட்சி என்ற ஒன்றை ஏற்படுத்தினார். இந்திய-இங்கிலிங்காரர் பத்திரிகைகளும் மிதவாதிகளின் பத்திரிகைகளும் புதிய கட்சியாரை அமித வாதிகள் என்று கூறின. மிதவாதிகளுக்கும் அமிதவாதி

களுக்கும் இருந்த வித்தியாசங்களைல்லாம் வழிகளைப் பற்றியனவேயன்றி, இலக்ஷியத்தைப் பற்றியன அல்ல. மிஸ்பர் எச்டின்டியூ. நெவின்சன் என்னும் பத்திரிகை நிருபரோடு பேசிக் கொண்டிருந்த சமயத்தில், திலகர் தமது இராஜீய கொள்கையையும் முறைகளையும்பற்றிப் பின்வருமாறு கூறினார்:-

“எங்கள் கொள்கையாலன்று, எங்கள் வழிகளால் மாத்திரம் எங்கள் கட்சியார் அமிதவாதிகள் என்னும் பெயரை சூட்டியுள்ளனர். உண்மையில் பிரிட்டிஷ் அரசாட்சியை உடனே வெருடன் ஒழித்துவிட வேண்டும் என்று சொல்லுகிற ஒரு கட்சியார் எங்களில் இருக்கின்றனர். அவ்விஷயத்திற்கும் எங்களுக்கும் சம்பந்தம் இல்லை. அந்த விஷயம் எதிர்காலத்தில் தூரத்தில் நினைக்க வேண்டியதோன்று, ஜக்கியம் இல்லாமலும், பிரிக்கப்பட்டும் நாம் இருக்கிற நிலைமையில் பிரிட்டிஷ் அரசாட்சியை அசைக்கக்கூடிய சந்தர்ப்பம் ஏற்படலாகாது. அந்தமாதிரி விஷயத்தை யெல்லாம் நாம் தூரமான எதிர்காலத்திற்கு விட்டுவிடலாம். எங்கள் நோக்கம் எங்கள் தேசத்து அரசாட்சியில் ஒரு பெரும் பாகத்தை நாங்கள் அடையவேண்டுமென்பதே எங்கள் கொள்கை. இந்திய மாகாணங்களைல்லாம் ஒன்று சேர்க்கப்படவேண்டுமென்பதும் குடியரசு நாட்டுச் சுய அரசாட்சி எங்களுக்கு இருக்க வேண்டுமென்பதும் அந்திய தேச சம்பந்தமான விஷயங்களை எல்லாம் இங்கிலாந்து தேசத்தின் மத்திய கவர்ன்மெண்டிடத்தில் விட்டுவிட வேண்டுமென்பது மேயாம்.”

மிதவாதிகளுக்குப் பிரிட்டிஷ் ஜனங்களிடத்திலும் இந்தியாவிலுள்ள அவர்களுடைய கவர்ன்மெண்டத்திலும் எப்பொழுதும் பூரண நம்பிக்கையுண்டு. தங்களிடத்திலும் தங்கள் ஜனங்களிடத்திலும் பொதுவாக நம்பிக்கை இல்லை. இங்கிலாந்தின் ஹரிருதயம் நல்லதென்றும். அது தாபமும் உதாரமும் உள்ளதென்றும் இங்கிலாந்து இந்தியாவுக்குச் சுய அரசாட்சியைக் கொடுக்குமென்றும் அவர்கள் நம்பி யிருக்கிறார்கள். திலகரால் ஏற்படுத்துப்பட்ட கூடியாருக்கு இந்த விஷயத்திலெல்லாம் நம்பிக்கை இல்லை. திலகர் ஒருகாலத்தில் பின்வருமாறு கூறினார்:- “இராஜீய விஷயங்களில்

தயாளத்துவம் உண்டென்று நாங்கள் நம்பவில்லை. தாம் இலாபத்தை எதிர்பாராமல் ஓர் அந்திய நாட்டார் மற்றொரு நாட்டினரை அரசாட்சி செய்தார் என்பதற்குத் தேச சரித்திரங்களில் ஓர் உதாரணம்கூடக் காணப்படவில்லை. நாங்கள் லார்டு மார்லேயையும், அவர் ஓர் தத்துவஞானி என்ற உண்மையையும் நம்புகிறார். பழைய கட்சியார் (மிதவாதிகள்) இராஜீய விஷயங்கள் தத்துவஞானக் கொள்கைகளால் ஆளப்படக்கூடுமென்று நினைக்கின்றனர்; நாங்கள் அவ்விரண்டு விஷயங்களும் வெவ்வேறானவை யென்றும், அவை இரண்டையும் ஒன்றாகக் கருதக்கூடா தென்றும் நினைக்கிறோம், பழைய கட்சியார் இராஜீயக் கொடைகள் நியாயமான பிரார்த்தனையால் கிடைக்குமென்று நம்புகின்றனர்.

“உண்மையில், லார்டு கர்சன் இந்தியாவுக்கு வந்ததற்கு முன்னுங்கூடக் காங்கிரஸ் கைக்கொண்ட வழிகளைத் திலகர் விரும்பவில்லை. அவர் மிதவாதிகளின் எதிர்ப்பைப் பொருட் படுத்தாமல் காங்கிரசுக்கு உயிரையும் தைரியத்தையும் கொடுப்பதற்காகத் தாம் செய்யக்கூடியவற்றை யெல்லாம் செய்தார். தாய் மகராஜ் கேஸ் சம்பந்தமான நீண்டகால வேலைகள் அவருடைய நேரத்தில் ஒரு பெரும்பாகத்தைக் கவர்ந்து கொண்டது; அந்தக் காலத்தில் அவர் இராஜீய விஷயங்களில் தமது கவனத்தைச் செலுத்த முடியாதவரா யிருந்தார். ஆனால், லார்டு கர்சனுடைய மிதமிஞ்சிய செயல்களும், அவர் செய்த பல தப்புகளும் ஜனங்களுடைய மனத்தில் ஒரு விழிப்பை உண்டுபண்ணி, மிதவாதிகள் கைக்கொண்டிருந்த முறைகளிலும் அதிக ஊக்கமும் தைரியமுமான முறைகளைக் கைக்கொள்ளுகிற ஒரு புதிய கட்சியை ஸ்தாபிப்பதற்குரிய வழியை உண்டாக்கின. இந்தச் சமயத்தில் தாய்மகராஜ் கேளின் கடைசிக் காட்சி முடிவுபெற்றது; திலகர் மறுபடியும் காங்கிரஸில் பிரவேசித்தார்; தேசத்தில் உண்டாயிருக்கிற புதிய ஊக்கத்தைத் தமக்கு அநுகூலமாக உபயோகப்படுத்திக் கொண்டு காங்கிரஸின் பழைய மூட நம்பிக்கைகளை உடைக்க விரும்பினார். காங்கிரஸ்க் காரர்கள் ஜனங்களிடையே தேசிய உணர்ச்சியை

எழுப்புவதற்குத் தங்கள் காலத்தைச் செலவிட வேண்டுமென்றும், இராஜாங்க அதிகாரிகளுடைய தயவுவச் சம்பாதிப்பதற்காகக் கையாளும் பிச்சைக்காரத்தனத்தைக் கைவிட வேண்டுமென்றும் அவர் கோரினார்; ஆனால் அவருடைய எதிரிகள் வழக்கம்போல, அக்காரியத்தை அவர் செய்யும்படியாக விடவில்லை. மிஸ்டர் கோகேல் தலைவராயிருந்து நடாத்திய காசிக் காங்கிரஸ்க்கு அவர் சென்றார். தலைவருடைய உபநியாசம் மிகமிக ஊக்கத்தை அளிக்கக்கூடிய அக்காலத்து உபநியாசங்களில் ஒன்றாயிருந்தது. லார்டு கர்சனுடைய நிர்வாகத்தைக் காங்கிரஸ் தலைவர் கூரோமாகக் கண்டித்தது போல வேறு எவரும் கண்டித்ததில்லை. அன்றியும் மிஸ்டர் கோகேல் வங்காளத்தில் அந்நிய சரக்கு விலக்குக் கிளர்ச்சியை ஆரம்பித்தது நியாயமென்று கூறினார், இவற்றால் தொரியமடைந்தும், அவ்வருஷத்தில் சர்.பி.எம். மேத்தா காங்கிரஸ்க்கு வராததைத் தமக்கு உதவியாகக் கொண்டும், திலகர் சுதேசச் சரக்குக் கொள்ளலைப் பற்றியும், பிறதேச சரக்கு விலக்கைப் பற்றியும் வெவ்வேறு தீர்மானங்கள் செய்யவேண்டுமென்றும், வங்காளத்தினிடத்து அநுதாபம் கொண்டிருப்பதற்கு ஓர் அறிகுறியாகப் பிறதேசச் சரக்கு விலக்குக் கிளர்ச்சியை இந்தியாவின் பல பாகங்களிலும் உண்டு பண்ணும்படியாக ஒரு தீர்மானம் செய்ய வேண்டுமென்றும் நம்பி திலகர் அதனை விட்டுக் கொடுத்துக் காங்கிரஸில் பிளவு உண்டாகாமல் செய்தார். இக்காலத்தில் திலகர் இந்தியா முழுவதுக்கும் ஒரு தலைவராகவும், புதிய அல்லது மிதவாதக் கட்சியாருடைய தலைவராகவும், ஜனங்களால் மிகப் பாராட்டப் பட்டவருமானார். இதுபற்றி பாடுபிபின சந்திர பாலர் அடுத்த கல்கத்தா காங்கிரஸில் திலகர் தலைமை வகிக்க வேண்டுமென்று பிரரேபனை செய்து அதனை நிறைவேற்று வதற்காக ஒரு பெரிய கிளர்ச்சி செய்தார். மேலும், காங்கிரஸின் கொள்கையை மாற்ற வேண்டும் என்பதைப்பற்றி ஒரு பெரிய விவாதம் உண்டாயிற்று. மிஸ்டர் ஜி.எஸ்.கப்பர்தே காங்கிரஸ் கொள்கையை மாற்ற வேண்டுவது அவசியமென்று முக்கியமான காங்கிரஸ்காரர்களுக்க் கெல்லாம் ஒரு சுற்றறிக் கையை அனுப்பினார். இவையெல்லாம் மிதவாதிகளுக்கு

அச்சத்தைக் கொடுத்தன. அவர்கள் காங்கிரஸ் அமித வாதிகளால் பிடிக்கப்படக்கூடிய அபாயமான நிலைமையிலிருந்ததாக நினைத்தார்கள்; ஆதலால், அவர்கள் அமிதவாத அலையை அடக்குவதற்காக ஒரு பெரிய முயற்சி செய்தார்கள். சர்.பி.எம்.மேத்தாவும், மிஸ்டர் சரேந்திரநாத் பானர்ஜியும், அங்காலத்தில் இங்கிலாந்திலிருந்த இந்தியாவின் மிகப் பெரிய மனிதராகிய தாதாபாய் நவ்ரோஜிக்குக் காங்கிரஸ் அபாயமான நிலைமையிலிருக்கிறதாகவும், கல்கத்தாக் காங்கிரஸில் தலைமை வகிப்பதற்காக அவர் உடனே இந்தியாவுக்கு வரவேண்டு மென்றும் ஒரு தந்தி அனுப்பினார்கள். தாதாபாயை எல்லாக் குடியார்களும் மிக நேசித்து வந்தபடியால், அவர் காங்கிரஸ் தலைமை வகிப்பதற்குத் திலகர் உள்பட எவரும் ஆகேஷபிக்கமாட்டார். தாதாபாய் கல்கத்தாக் காங்கிரஸில் தலைமை வகிக்க ஒப்புக்கொண்டார். காங்கிரஸின் தலைமைப்பதவி சம்பந்தப்பட்ட வரையில் மிதவாதிகள் ஒரு வெற்றி அடைந்தார்கள். என்றாலும், காங்கிரஸின் கொள்கையை மாற்றவேண்டிய முக்கிய பிரச்னையைக் காங்கிரஸ் கூட்டத்திலேயே விவாதித்து முடிவு செய்யவேண்டியதா யிருந்தது. இந்தப் பிரச்னையைப் பற்றித் திலகர் பின் வருகிற அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டார்:-

“நாங்கள் அதையியப்படக் கூடாதென்று சில சமயங்களில் சொல்லப்படுகிறோம். நாங்கள் எளிதாக நம்பிக்கையை இழந்துவிடுகிறோம் என்றும், எங்களிடத்தில் உருவான தீர்மானம் இல்லையென்றும் மிதவாதிகள் நினைப்பார்களாயின், அவர்கள் முழுத் தப்பபிப்பிராயம் கொண்டிருக்கின்றார்கள். நாங்கள் கடைசி முடிவைப்பற்றி நம்பிக்கையை இழுக்கவில்லை; ஆனால் காங்கிரஸின் தாமதச் செயல்களில் நம்பிக்கையை இழந்துவிட்டோம், ஒரு வருஷத்தில் மூன்று நாட்கள் காங்கிரஸை நடத்துவதும், பிரிட்டிஷ் காங்கிரஸ் கமிட்டியின் ஊக்கம் குறைந்த வேலையும், ஏகதேசத்தில் இங்கிலாந்துக்கு ஒரு சில பிரதிநிதிகளை அனுப்புவதும் சிறிதும் போதா வேலையாகும். சட்டவரம்புக்குட்பட்ட களர்ச்சியில் எங்களுக்கு நம்பிக்கையில்லை யென்பதன்று. இங்கிலீஷ்

கவர்ன்மென்டை ஒழித்துவிட நாங்கள் விரும்பவில்லை. இராஜீய உரிமைகளைச் சண்டையிட்டுத்தான் அடைய வேண்டும். அவற்றை இரந்து அடையலாமென்று மிதவாதிகள் நினைக்கிறார்கள். கவர்ன்மென்டை பலமாக நெருக்குதலால் மாத்திரம்தான் அவற்றை அடையக்கூடுமென்று நாங்கள் நினைக்கிறோம். இந்த நெருக்கடியைச் செய்வதற்குக் காங்கிரஸ் முயற்சி செய்யுமா? அதுதான் விஷயம்; அத்தகைய நெருக்கடியை உண்டுபண்ண வேண்டுமென்றால், காங்கிரஸ் தனது ஏகதேச வேலையை விட்டுவிட்டுத் தொடர்ச்சியாகவும், சுறுசுறுப்பாகவும் வேலை செய்யும் ஒரு ஸ்தாபனமாக வேண்டும்.”

கல்கத்தா காங்கிரஸ் மிக ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கப்பட்டது. இந்திய-இங்கிலிங்காரர் பத்திரிகைகள் திலகரது கக்ஷியில் அவநம்பிக்கையை உண்டுபண்ணுவதற்குத் தம்மால் கூடியமட்டும் பிரயத்தனங்கள் செய்தன; ஆனால், அவையெல்லாம் வீணாயின். காங்கிரஸ் தலைவர் மித வாதத்தை ஆதரிப்பார் என்று அப்பத்திரிகைகள் நம்பின; ஆனால், அவை முற்றிலும் ஆசாபங்கம் அடைந்தன. தாதாபாய் நவ்ரோஜி இந்தியாவின் இராஜீய முயற்சிகளின் இலக்ஷியத்தைப்பற்றிப் பின்வருமாறு கூறினார்:- “முழு விஷயத்தையும் ஒரு வார்த்தையில் அடக்கிவிடக்கூடும்; அதாவது, ஜக்கிய இராஜீயத்தில் (இங்கிலாந்து, ஸ்காட்லாந்து, வேல்ஸ் இம்முன்றும் அடங்கிய இங்கிலாந்தில்), அல்லது குடியேற்ற நாடுகளில் நடந்துவரும் சுய அரசாட்சி அல்லது சுயராஜ்யம் இந்தியாவுக்குத் தேவை.” காங்கிரஸ் மகாநாடு சுதேசியம், யகிள்காரம், தேசியக் கல்வி இவை சம்பந்தமாக மூன்று தீர்மானங்கள் செய்தது. பலவிஷ்காரம் சம்பந்தமான தீர்மானத்தைப்பற்றி மிகமிகப் பலமான விவாதங்கள் நடந்தன. காசிக் காங்கிரஸில் பறைஷ்காரம் சம்பந்தமாகச் செய்யப்பட்ட தீர்மானம் “பொருள் இலாப”த்தை மட்டும் பற்றியதாயிருந்தது. கல்கத்தாத் தீர்மானப்படி பறைஷ்காரம் ஓர் இராஜீய ஆயுதமும் ஆயிற்று. அத் தீர்மானமாவது, “இத்தேசத்தின் நிர்வாகத்தில் இத்தேசத்து ஜனங்களுக்கு ஓர் உரிமையும் இல்லையென்பதை உத்தேசித்தும், ஜனங்கள் கவர்ன்மெண்டிடம் எடுத்துச்

சொல்லும் விஷயங்களைக் கவர்ன்மென்டு சரியானபடி கவனிப்பதில்லை என்பதை உத்தேசித்தும், வங்காளத்தைப் பிரிவினை செய்ததை ஆகேஸ்பித்து உண்டுபண்ணப்பட்ட பறிஞ்கார்க் கிளர்ச்சியானது சட்டவரம்புக்கு உட்பட்டது தான்.” காங்கிரஸ் கூட்டத்தில் பாடுபிபினச் சந்திரபாலர் இத்தீர்மானத்திற்கு ஓர் இராஜீய அர்த்தம் கொடுத்துப் பேசினார்; பண்டிதர் மதன மோகன மாளவியாவும், திவான்பகுதூர் எல்.ஏ.கோவிந்த ராகவ அய்யரும் போன்ற மிதவாதத் தலைவர்கள் அந்த அர்த்தத்தை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தார்கள். காங்கிரஸ் பந்தரில் அதிகக் கிளர்ச்சியையும், சந்தடியையும் உண்டுபண்ணும்படியான நீண்ட விவாதம் நடந்தது. ஸ்ரீ கோகேல் தீர்மானத்தின் வார்த்தைகளுக்கு மாத்திரம் காங்கிரஸ் கட்டுப்பட்டதேயன்றி, அவ்வார்த்தை களுக்கு ஒவ்வொருவரும் சொல்லும் அர்த்தங்களுக்குக் காங்கிரஸ் கட்டுப்பட்டது அன்று எனச் சொல்லி அந்த விவாதத்தை ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டுவந்தார்.

விஷயாலோசனைக் கமிட்டியில் சுதேசியத்தைப்பற்றிய தீர்மானத்தின் மேல் மிகச் சூடான விவாதம் நடந்தது. கமிட்டியின் முன் வைக்கப்பட்ட தீர்மான மசோதாப்படி ஜனங்கள் சிறிது நஷ்டப்பட்டாயினும் சுதேசியச் சரக்குகளையே வாங்கவேண்டுமென்று தெளிவாகச் சொல்லப்படவில்லை. திலகர் அவ்வாறு தெளிவாகச் சொல்லி தீர்மானத்தை திருத்தவேண்டுமென்று கூறினார். அவர் திருத்தம் அங்கீரிக்கப்படவில்லை. தமது திருத்தத்திற்கு எத்தனை பேர் சாதகமாயிருக்கின்றனர்? எத்தனை பேர் பாதகமாயிருக்கின்றனர்? என்பது தெரியும்படியாக வோட்டு எடுக்கவேண்டுமென்று திலகர் வேண்டினார். அவ்வேண்டுதல் மறுக்கப்பட்டது. அம்மறுப்பை ஆகேஸ்பிப்பதற்கு ஓர் அறிகுறியாகத் திலகர் அறுபது பேர்களுடன் காங்கிரஸ் பந்தலைவிட்டு வெளியேறினார். தமது திருத்தத்தை காங்கிரஸ் மகாநாட்டில் பிரரேபிப்பதாக நினைத்துத் திலகர் அதைப்பற்றிக் காங்கிரஸ் தலைவருக்கு ஒரு நோட்டீஸ் அனுப்பினார். திலகர் கக்ஷியின் பலத்தை உணர்ந்து தலைவர் அத்திருத்தத்தைத் தீர்மானத்துட்ட சேர்த்துவிட்டார். திருத்தப்பட்ட தீர்மானம்

பின்வருமாறு இருந்தது:- “இந்தக் காங்கிரஸ் சுதேசியக் கிளர்ச்சியைப் பூரண மனதுடன் ஆதரிக்கின்றது; அக்கிளர்ச்சியின் வெற்றிக்காக உழைக்கவேண்டுமென்று இத்தேசத்து ஜனங்களைக் கேட்டுக்கொள்கின்றது; அவ்வாறு செய்வதில் சிறிது நஷ்டம் ஏற்படுமாயினும், அந்நிய சரக்குகளை விலக்கிச் சுதேசச் சரக்குகளை வாங்கிச் சுதேசச் சரக்குகளின் உற்பத்தியை அதிகப்படுத்துவதற்கும் சுதேசக் கைத்தொழில் களை வளர்ப்பதற்கும் ஜனங்கள் உண்மையான முயற்சிகளை ஊக்கத்துடன் இடைவிடாது செய்து வரவேண்டும்.” இவ்வாறாகத் திலகர் கக்ஷியார் 1906-ம் வருஷத்துக் கல்கத்தா காங்கிரஸில் பூரண வெற்றியை அடைந்தனர்.

* * *

6.5.34 வீக்சரி-ஞாயிற்றுக் கிழமை

10) குரத்தில் நடைபெற்ற காங்கிரஸ் மகாநாடு.

தலைவரைத்

தெரிவு செய்வதில் ஏற்பட்ட தேசிய-
கட்சிகளின் தகராறு. மிதவாதக்

யீ திலகரின் நன்முயற்சிக்கு எதிரான குழ்ச்சி.

குரத்துக் கலவரம்

முன் அழைத்திருந்தபடி அடுத்த காங்கிரஸ் மகாசபை நாகபூரில் நடக்கவேண்டியதாயிருந்தது. வரவேற்புச்சபை பிப்ரவரி மாதத்திலேயே ஏற்படுத்தப்பட்டது. அச்சபையின் அங்கத்தினர்களிற் பெரும்பாலார் திலகரின் சீடர்கள். தங்களுடைய தலைவரைக் காங்கிரஸ் தலைவராகத் தெரிந்தெடுக்க மற்றவர்கள் இசையமாட்டார்கள் என்று தெரிந்தவுடன் திலகரின் சீடர்கள் அச்சபையினின்று விலகிக்கொண்டார்கள். மற்றைய அங்கத்தினர்கள் காங்கிரஸ் கூடும் இடத்தை மாற்றவேண்டுமென்று எல்லா இந்தியாக் காங்கிரஸ் கமிட்டியைக் கோரினார்கள். அவ்விதமே,

காங்கிரஸை சூரத்து நகரில் நடத்துவதாகத் தீர்மானம் செய்யப்பட்டது. காங்கிரஸ் காரருக்குள் ஏற்பட்ட இப்பிளவைத் தமக்கு அநுகூலமாக உபயோகப்படுத்திக் கொண்டு கவர்ன்மெண்டார் கடுமையான அடக்குமுறைகளைக் கையாண்டனர். குழியேற்ற மசோதாவும் நிலவிற்பனைச் சட்டத்திருத்த மசோதாவும் ஜனங்களுடைய எதிர்ப்பினாலே பஞ்சாப் கவர்ன்மெண்டாரால் சட்டமாக்கப்பட்டன. இராவுல்பிண்டி ஜில்லாவின் நிலவரி உயர்த்தப்பட்டது; பாரி-டொவாபின் வாய்க்கால் வரிகள் அதிகமாக்கப்பட்டன; பஞ்சாபிப் பத்திரிகையின் அதிபரும் ஆசிரியரும் குற்றம் சாட்டப்பட்டனர்; ஸ்ரீ லாலா வஜைபதிராயும் சர்தார் ஆஜிட்சிங்கும் நாடு கடத்தப்பட்டார்கள்; வங்காளத்தில் “யுகாந்தா” பத்திரிகையின் ஆசிரியர் சிறைக்கு அனுப்பப்பட்டார். பாபு அரவிந்த கோஷ் இராஜ நிந்தனைக் குற்றத்திற்காகப் பிடிக்கப்பட்டார். 1907-ம் ஞா, நவம்பர் மீ 1-ல் கோக்கலே முதலிய மிதவாதிகளின் எதிர்ப்பையும் பொருட்படுத்தாமல் இராஜ நிந்தனைக் கூட்டச்சட்டம் செய்யப்பட்டது. பைத்தியம் பிடித்த இராஜாங்கத்தாரின் இந்த விவேகமற்ற, சரியாக ஆலோசிக்கப்படாத செயல்கள் ஜனங்களுக்கு அளவுகடந்த கோபத்தையும் ஆத்திரத்தையும் உண்டுபண்ணின. 1907-ம் ஞா நவம்பர் மீ 11-ல் ஸ்ரீலாலா வஜைபதிராய் விடுதலை செய்யப்பட்டார். அந்தச் சமயத்தில் அவர் ஓர் வெற்றி வீரராக விளங்கியபடியால் அவரைக் காங்கிரஸ் தலைவராகத் தெரிந்தெடுக்க வேண்டுமென்ற உணர்ச்சி தேசத்தில் பலமாயிருந்தது. சூரத்து வரவேற்புச் சபையின் தேசிய அங்கத்தினர்களால் அவர் பெயர் பிரேரேபிக்கப்பட்டது. மிதவாதிகள் முன்னரே டாக்டர் ராஷ் பிகாரி கோஷைக் காங்கிரஸ் தலைவர் ஸ்தானத்தில் அமர்த்துவதாகத் தீர்மானித்திருந்தார்கள். அதனால் அவர்கள் செவியில் மற்றைய பிரேரேபணைகள் நுழையவில்லை. வரவேற்புச் சபையில் மிதவாத அங்கத்தினர் அதிகமா யிருந்தனர்; ஸ்ரீ லாலா வஜைபதி ராய்யத் தலைவராகத் தெரிந்தெடுக்க வேண்டுமென்ற பிரேரேபணை தோற்றுப் போகக்கூடிய நிலைமையில் இருந்தது. அதனால்,

அப்பிரேரேபணை வற்புறுத்தப்படவில்லை. பின்னர், காங்கிரஸ் கூட்டத்திற்குச் சமார் ஒருவாரத்திற்கு முன் காங்கிரஸில் ஆலோசிக்கப்படவேண்டிய விஷயங்களின் குறிப்புப் பிரசரிக்கப்பட்டது. இந்தக்குறிப்பில் சுய-அரசாட்சி, அந்நியசரக்கு விலக்கு தேசியக் கல்வி இம்முன்றும் சேர்க்கப்படவில்லை. இந்த முக்கிய விஷயங்கள் அக்குறிப்பில் சேர்க்கப்படாதது மிதவாதிகளின் பிற்போக்கான கொள்கையைக் காட்டிற்று. ஸ்ரீ திலகர் டிசம்பர் மீ 23-ல் சூரத்து நகருக்கு வந்து சேர்ந்தார். மறுநாள் தேசியவாதிகள் ஸ்ரீ அரவிந்தகோழின் தலைமையில் ஒரு கூட்டம் கூடி, கல்கத்தா காங்கிரஸில் ஏற்படுத்தப்பட்ட கொள்கைகளைக் கைவிடுவதை எதிர்க்க வேண்டுமென்று தீர்மானம் செய்யப்பட்டது. முக்கியமான பிரச்சனைகளைப்பற்றிய வாதங்களிலெல்லாம் காங்கிரஸ் மகாநாட்டில் பேசுவோர்களையும் வோட்டுக் கொடுப்போர்களையும் இரண்டு கக்ஷிகளாகப் பிரித்து வைப்பதற்கு வேண்டும் ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டுமென்று காங்கிரஸ் காரியதரிகளுக்கு ஒரு கடிதம் அனுப்பப்பட்டது. சுய அரசாட்சி அந்நிய சரக்குவிலக்கு தேசியக் கல்வி மூன்று விஷயங்களும் விஷயாலோசனைக் குறிப்பில் சேர்க்கப்பட வில்லை யென்பது ஆகாரமற்ற செய்தியென்று பத்திரிகைகளில் ஒரு குறிப்பை வரவேற்புச்சபையார் வெளிட்டனர். 25-ல் காலையில் ஸ்ரீ கோக்லேயால் தயாரிக்கப்பட்ட காங்கிரஸ் விதிகளைப்பற்றிய மசோதாவின் பிரதியொன்று ஸ்ரீ திலகருக்குக் கிடைத்தது. அதில் காங்கிரஸின் நோக்கம் பின்வருமாறு வரையப்பட்டிருந்தது:-

“காங்கிரஸின் கடைசியான இலக்ஷியம் பிரிட்டிஷ் இராஜ்யத்தின் மற்றைய நாடுகளிலுள்ள சுய அரசாட்சியைப் போன்ற ஓர் ஆட்சியை அடைதல்.” இந்த மசோதா ஸ்ரீ திலகர் கைக்குக் கிடைத்தபின், அவர் செய்த ஒரு பிரசங்கத்தில் மசோதாவில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற நோக்கங்கள் காங்கிரஸிலிருந்து தேசியவாதிகளை விலக்குவதற்காகச் செய்யப்பட்ட ஓர் எத்தனம் என்று சொல்லி விளக்கினார். ஸ்ரீ லாலா லஜபதிராய் 25-ந்தேதி காலையில் சூரத் நகருக்கு வந்து சேர்ந்தார். கடுமையான வாதங்களையும், குழப்பங்களையும்

தடுப்பதற்காக ஸ்ரீ லாலா லஜபதிராய் தாம் கட்டாயப் படுத்தப்பட்ட போதிலும் காங்கிரஸ் மகாநாட்டில் தலைமை வகிக்க விரும்பவில்லை யென்று பகிரங்கமாகச் சொன்னார். பிற்பாடு, அவர் ஸ்ரீ திலகரையும், ஸ்ரீ கப்பர்தே யையும் சந்தித்து விவாதப்பட்ட விஷயங்களையெல்லாம் ஆலோசனை செய்து ஒரு முடிவிற்குக் கொண்டுவருவதற்காக எல்லாக் கக்ஷி அங்கத்தினர்களும் அடங்கிய ஒரு சிறு கூட்டத்தைக் கூட்டவேண்டுமென்று பிரரேபித்தார். அவ்வாறு செய்வதற்கு ஸ்ரீ திலகர் ஒப்புக் கொண்டார். ஆனால் மறுநாட்ட காலைவரையில் அச்சிறு கூட்டத்தைப்பற்றிய தகவல் ஒன்றும். அவருக்குக் கிடைக்கவில்லை. இதற்கு மத்தியில் ஸ்ரீ திலகரும், ஸ்ரீ கப்பர்தேயும் ஸ்ரீ சுரந்தரநாத பானர்ஜீயைக் கண்டு, முந்திய காங்கிரஸின் தீர்மானங்களுக்குப் பங்கம் விளைவிப்பதில்லை யென்றும் தலைவரைப் பிரரேபிக்கும் பேச்சுக்களில் யாராவது ஒருவர் ஸ்ரீ லாலா லஜபதிராயைத் தலைவராகத் தெரிந்தெடுக்க வேண்டுமென்று பொது ஐனங்கள் கொண்டுள்ள விருப்பத்தைப்பற்றி கௌரவமாக ஒரு வார்த்தை சொல்வதாகவும் தேசியவாதிகளுக்கு உறுதி சொன்னால், அவர்கள் சகல எதிர்ப்புக்களையும் நிறுத்திக் கொள்வதாகத் தெரியப்படுத்தினார்கள். தலைவரைப் பிரரேபிப்பதில் தாழும் பேசவேண்டியவராயிருப்பதால் தாழே காங்கிரஸ் தலைமைக்கு ஸ்ரீ லாலா லஜபதிராயைத் தெரிந்தெடுக்க வேண்டுமென்று பொது ஐனங்கள் கொண்டுள்ள விருப்பத்தைப்பற்றித் தெரிவிப்பதாக ஒப்புக் கொண்டார். ஸ்ரீ திலகரும் அவர் கட்சியாரும் பயப்படுகிறபடி காங்கிரஸ் நோக்கத்தையாவது, தீர்மானங்களில் எதனையாவது மாற்றுவதாயிருந்தால் தாம் அதில் சம்பந்தப்படப் போவதில்லையென்றும் தெளிவாகச் சொன்னார். வரவேற்புச் சபையின் தலைவராகிய ஸ்ரீ மால்வியைப் பார்ப்பதற்காக ஸ்ரீ திலகர் முயன்றார். அவருக்குத் திலகரைப் பார்க்க விருப்பம் இல்லாததினாலோ, அல்லது நேரம் இல்லாததினாலோ, அவரைத் திலகர் பார்க்க முடியவில்லை. தீர்மானங்களின் மசோதாவின் பிரதி ஒன்று தமக்கு வேண்டுமென்று திலகர் கேட்டார்; அது 26-ந் தேதி மாலை 3 மணிக்குத் தான் அவருக்கு அனுப்பப்பட்டது.

ஆனால், அது இந்திய-இங்கிலிஷ்காரர் பத்திரிகைகளில் ஒன்றாகிய “அட்வோக்கேட் ஆப் இந்தியா”வின் நிருபருக்கு முதல்நாளே கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. காங்கிரஸின் பொறுப்பான உத்தியோகஸ்தர்களாகிய மிதவாதக் காரியதரிசிகளும் மற்றவர்களும் இந்த விஷயத்தில் செய்த அசட்டையானது உண்மையில் மிகக் கோபமூட்டுவதா யிருந்தது. அவ்வாறு செய்வதற்குப் போதிய காரணம் ஒன்று மில்லை. ஆதலால் ஸ்ரீ திலகர் தமது விருப்பத்திற்கு விரோதமாக, ஆனால் தேசத்தின் நன்மைக்காக, ஆரம்ப முதல் எதிர்ப்பு வேலைகளைச் செய்யவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது.

3.6.1934 வீரகேசரி ஞாயிற்றுக் கிழமை

11) சூரத் காங்கிரஸ் மகாநாட்டில் நிகழ்ந்த சூறாவளி.

பிரசங்கப் பந்தலில் பாதரசைஷப் பிரயோகம்.

தேசிய வாதிகள் பேச்சுத் தடையின் பயன் கயநல
மிதவாதிகள் குழ்ச்சிக்குச் சூடு.

ஐ திலகர் நடந்ததை நினையாது செய்த சமரஸ முயற்சி

வரவேற்புத் தலைவர் தமது உபந்தியாசத்தை வாசித்து முடித்த பின்னர், டாக்டர் ராண்பிகாரி கோஸை காங்கிரஸ் மகாநாட்டின் தலைவராகப் பிரரேபிக்கும் தீர்மானம் வந்தது. ஸ்ரீ சாந்தரநாத பாண்ணி அத்தீர்மானத்தைப்பற்றிப்பேச எழுந்த போது காங்கிரஸ் பந்துரில் பெருங் கூச்சல் கிளம்பி, அவருடைய பெரிய சப்தத்தையும் கேட்கவிடாமல் செய்துவிட்டது. காங்கிரஸ் பந்தல் முழுவதிலும் பெருங் குழப்பமாயிருந்தது. காங்கிரஸ் மகாநாட்டின் நடவடிக்கைகள் மறுநாளைக்கு ஒத்தி வைக்கப்பட்டன. டிசம்பர் மீ 26-ந் தேதி காலை 8 மணிக்கு வரவேற்புச் சபையின் உப தலைவராகிய ஸ்ரீ சுன்னிலால் சாரையா ஸ்ரீ திலகரைச் சந்தித்து, அன்று இரவு ஸ்ரீ திலகர் வகையராக்களும், ஸ்ரீ கோக்கலே வகையார்களும் ஒரு கூட்டம்

கூடி அவர்களுக்குள் உண்டாயிருக்கும் வேற்றுமைகளைத் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று பிரரேபித்தார். அன்றிரவு எந்த நேரத்தில் அக்கூட்டம் கூட்டினாலும் தாம் அக்கூட்டத்திற்கு வருகிறதாகத் திலகர் ஒப்புக்கொண்டார். ஆனால் அக்கூட்டம் கூட்டப்படவில்லை. ஸ்ரீ சுன்னிலால் மறுநாள் (27-வ) காலை ॥ மணி வரையில் திலகரைப் பார்க்கவு மில்லை. பார்விமெண்டு மெம்பராகிய டாக்டர் ரூதர் யார்டு இரு கட்சியாரையும் சமாதானப் படுத்துவதற்காக ஏற்பாடு செய்துகொண்டிருக்கிறதாகவும், அவரை புரோபஸர் கஜ்ஜாருடைய பங்களாவில் சந்திக்கும்படியாகவும் ஸ்ரீ திலகரையும், ஸ்ரீ கப்பர்தேயையும் ஸ்ரீ சுன்னிலால் கேட்டுக்கொண்டார். அவ்வாறு திலகர் அந்த பங்களாவுக்குப் போனார். ஆனால், டாக்டர் ரூதர்பார்டு அங்கு வரவில்லை. பின்னர், தலைவரைத் தெரிந்தெடுத்தலைச் சிறிது நேரத்திற்கு ஒத்தி வைக்க வேண்டுமென்றும், ஒவ்வொரு மாகாணத்தி லிருந்தும் ஒவ்வொரு மிதவாதியும், ஒவ்வொரு தேசிய வாதியும் மாக ஒரு சிறு சபை ஏற்படுத்தி இரு கட்சியாருள்ளும் ஏற்பட்டிருக்கிற வேற்றுமைகளைத் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று ஸ்ரீ திலகர் பிரரேபித்தார். திலகரின் இப் பிரரேபணையை ஸர்.பி.எம்.மேத்தாவுக்குத் தெரியப்படுத்துவதற்காக புரோபஸர் கஜ்ஜாரும், ஸ்ரீ சுன்னிலாலும் ஏற்றுக்கொண்டனர். அதனால் ஒன்றும் நடக்கவில்லை. பின்னர், வரவேற்புசபைத் தலைவராகிய ஸ்ரீ மால்விக்கு திலகர் பின்வரும் கடிதத்தை அனுப்பினார்:

“ஜயா! தலைவரைத் தெரிந்தெடுக்கும் பிரரேபணை ஆமோதிக்கப் பட்டவுடன் நான் பிரதிநிதிகளுக்கு ஒரு வார்த்தை சொல்ல விரும்புகிறேன். காங்கிரஸ் மகாநாட்டைச் சரியாக நடத்துவதற்குரிய ஒரு பிரரேபணையுடன் மகாநாட்டை ஆரம்பிக்கும் நேரத்தை ஒத்திவைக்க வேண்டுமென்று சொல்ல நான் கருதுகிறேன். இந்த விஷயத்தைத் தயவு செய்து பிரதிநிதிகளுக்குத் தெரிவியுங்கள்.

உங்கள் உண்மையுள்ள

பா.க.திலகர்

தக்ஷண (பூனா) பிரதிநிதி.

வரவேற்புச் சபைத் தலைவர் இக்கடிதத்திற்குப் பதில் அனுப்பவில்லை. காங்கிரஸ் மகாநாடு மத்தியானம் ஒரு மணிக்கு ஆரம்பமாயிற்று ஸீ பானர்ஜியின் பேச்சைத் தொடரும்படியாக அவர் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டார். அவருடைய பேச்சு அமெரிக்கையுடன் கேட்கப்பட்டது. பிற்பாடு, திலகர் ஸீ மால்விக்கு ஒரு ஞாபகக் குறிப்பை அனுப்பினார். அவர் மிகக் கோபத்தோடு மௌனமாயிருந்தார். ஆதலால் திலகர் ஸீ யானர்ஜி தமது பேச்சை முடித்தவுடன், பிரசங்க மேடைக்குச் சென்றார். ஒரு வாலன்டியர் அவரைத் தடுத்து நிறுத்தினான். எப்படியோ அவர் பிரசங்க மேடையில் ஏறிவிட்டார். இதற்கு மத்தியில், டாக்டர் கோஸ், திலகர் பிரசங்க மேடையில் ஏறித் தலைவர் முன் வந்து நிற்பதற்கு முன்னதாகத் தலைவரைத் தெரிந்தெடுக்கும் பிரரேபணை நிறைவேறவில்லை தென்று சொல்லிக்கொண்டு, தமது தலைவர் நாற்காலியில் அமர்ந்துவிட்டார். கூச்சல்கள் கிளம்பின. திலகர் பிரதிநிதிகளைப் பார்த்துப் பேசுவதற்குரிய தமது உரிமையை வற்புறுத்தி தலைவரைப் பார்த்து அவர் சரியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப் படவில்லை யென்று கூறினார். அப்போது தலைவர் ஸீ திலகர் பேசுவதைத் தடுக்க ஆரம்பித்தார். வரவேற்புச் சபையின் காரியதரிசிகளில் ஒருவர் திலகருடைய உடம்பைத் தொட்டார்; ஆனால், அவர் தூரத்தில் தள்ளப்பட்டார். உடனே ஸீ கோக்கலே எழுந்து, ஸீ திலகரின் உடம்பை யாரும் தொடக்கூடாதென்று ஆகேஷபித்தார். பெரிய குழப்பம் உண்டாய்விட்டது. பாதரசைகளும், கம்புகளும் சாதாரணமாக உபயோகிக்கப்பட்டன. ஒருவர் பக்கத்தில் ஒருவராயிருந்த ஸீ மேத்தா மீதும் சுரந்தரநாத பானர்ஜி மீதும் ஒரு பாதரசை விழுந்தது. டாக்டர் கோஸ் தமது பிரசங்கத்தை வாசிக்கத் தொடங்கினார். ஆனால், கூச்சல் காரணமாக அவர் அதனை வாசிக்க முடியவில்லை. அதனால் அவர் காங்கிரஸ் நடவடிக்கைகளைத் தேதி குறிப்பிடாமல் ஒத்தி வைத்தார். டாக்டர் கோஸின் பிரசங்கம் வாசிக்கப்பட வில்லையானாலும் அது பத்திரிகைகளில் வெளியாய்விட்டது; அதில் தேசியவாதிகளுக்கு விரோதமான சில வாசகங்கள் காணப்பட்டன. இது நெருப்புக்குக் காற்றுக் கூடினாற்போலக்

காணப்பட்டன. இது நெருப்புக்குக் காற்றுக் கூடினாற்போலக் கட்சி உணர்ச்சியை அதிகமாக்கிறது. ஸ்ரீமான்கள்: மோட்டிளால் கோஸ், ஏ.சி.மித்ரா, பி.சி.சாட்டர்ஜி, வாலாஹரி கிருஷ்ணலால் இவர்கள் சமாதானப்படுத்துவதற்காகப் பெரு முயற்சி செய்தார்கள். அவர்கள் அன்று இரவிலும் மறுநாட் காலை யிலும் யீ திலகரைச் சந்தித்தார்கள். அவர்கள் ஒவ்வொரு வருக்கும் திலகர் பின் வரும் ஒப்பந்தத்தை எழுதிக் கொடுத்தார்:-

“முதலாவதாக சுய அரசாட்சி, சுதேசியம், பஹிஷ்காரம், தேசியக் கல்வி இந்நான்கையும் பற்றிய சென்ற வருஷத்துத் தீர்மானங்களை இந்த வருஷத்தில் உறுதி செய்யவேண்டும்; இரண்டாவதாக தேசியவாதிகளுக்குக் கோபத்தை மூட்டக் கூடிய வாக்கியங்களை டாக்டர் கோவின் பிரசங்கத்திலிருந்து நீக்கிவிடவேண்டும். இவ்விரண்டையும் செய்வதாயிருந்தால் நானும் என் கட்சியாரும் காங்கிரஸின் நன்மைகளைக் கருதி 23-வது இந்தியன் நேஷனல் காங்கிரஸின் தலைவராக டாக்டர் கோஸைத் தெரிந்தெடுக்கும் பிரரேபணையை எதிர்த்தலை நிறுத்திவிடவும், மறத்தல், பொறுத்தல் என்னும் இரண்டையும் கைக்கொண்டு காங்கிரஸ் நடவடிக்கைகளை நடாத்தி முடிக்கவும் சித்தமாயிருக்கிறோம். இந்த ஒப்பந்தங்கூட அகம்பாவம் கொண்ட மிதவாதிகளுக்குத் திருப்தியை உண்டுபண்ணவில்லை. அதனால் இரண்டு கட்சியார்களும் அதிகக் கசப்போடும் பகையோடும் பிரிந்தார்கள். திலகர் கட்சியனர்ச்சியைக் கிளப்புகின்றவராயும் அழிக்கும் வேலை செய்யும் இராஜியவாதியாகவும் இருந்தாரென்று அடிக்கடி சொல்லப்படுகிறது. குரத்து நகரில் பிளவு ஏற்பட்டவுடன் ‘கேஸரி’ப் பத்திரிகையில் வெளியான அவருடைய நிருபம் ஒன்றிலுள்ள பின்வரும் வாக்கியங்கள், அச்சொல் உண்மையன்று என்பதைக் காட்டும்:- “மிதவாதிகளும் தேசிய வாதிகளும் தங்களைச் சேர்ந்த மனிதர்கள் தேசத்தின் நன்மையை வளர்ப்பதற்காக உண்மையான விருப்பங்களை உழைக்கிறவர்கள் என்பதை டும், தேசத்தின் நாசத்திற்காக வேலை செய்கிறவர்கள் ஒருவரும் டிஃலையென்பதையும் ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். இரு கட்சிக்காரர்களும் இந்த

நினைப்போடு வேலை செய்யத் தொடங்குவார்களாயின், அபிப்பிராய பேதங்கள் உண்டாவதைத் தடுக்க முடியா தென்பதை ஒப்புக்கொள்ள விருப்பமுடையவர்களா யிருப்பின், இராஜீய விவகாரங்களில் அபிப்பிராய பேதங்கள் உண்டாவது நன்மைக்கு அடையாளம் என்பதைத் தெரிந்துகொள்வார்களா யின், இரு தரத்தார்களுள்ளும் தப்பபிப்பிராயங்களும் மனஸ் தாபங்களும் உண்டாவதற்கு இவ்வளவு இடம் இராது. இரு கட்சிக்காரர்களும் ஒற்றுமையில்தான் பலமிருக்கிற தென்பதை யும், கடுமையாக அபிப்பிராய பேதங்கள் இருப்பினும், ஒற்றுமையாயிருக்க வேண்டுமென்பதையும் உணர வேண்டும். ஒரு கட்சியார் மற்றொரு கட்சிக்காரர் ஓழித்துவிட முயற்சிக்கக் கூடாது. மிதவாதிகளும் தேசியவாதிகளும் சேர்ந்து செய்யும் முயற்சிகளால் நடைபெறும் தேசியக் கூட்டங்களில் உயர்ந்த ஸ்தானத்தைப் பெறவேண்டுமென்று ஒவ்வொரு கட்சியாரும் பெரு முயற்சிகள் செய்யவேண்டும்; ஆனால் தமது உயர்ந்த ஸ்தானத்தால் ஒரு கட்சிக்காரர் தமது எதிர்க் கட்சிக்காரராகிய மற்றொரு கட்சியாரர் அழித்துவிடவாவது, நக்கிவிடவாவது, முயற்சிக்கலாகாது. புதிய கஸ்தியாகத் தோன்றி யிருக்கிறபடியால்தான், இராஜாங்கத்தார் தங்களைச் சுற்றி வருகிறார்க ளென்பதை மிதவாதிகள் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். மிதவாதிகளின் ஜாக்கிரதையும் சந்தேகமும் அடிக்கடி தங்களுக்கு மனவருத்தத்தை உண்டு பண்ணினாலும், அவர்களுடைய செல்வாக்கையும் மதிப்பையும் தேசிய வாதிகள் இலேசாக நினைக்கலாகாது.” மேற்கண்ட வாக்கியங்களை வாசிக்கும் யாராவது அவற்றை எழுதியவர் அளிக்கும் வேலையைச் செய்கிற மேதாவி என்று யோக்கியத்துடன் சொல்லக் கூடுமா?

10.6.34 வீரகேசரி ஞாயிற்றுக் கிழமை

12) மகாராஷ்ட்ர மகரிஷி மீது சர்க்கார் சதி வழக்கு.

இலக்கிய திறமைவாய்ந்த குறுக்கு விசாரணை அடிய வருடங்கள் அஞ்ஞாத வாசத் தீர்ப்பு.

பாரத மக்களின் துக்கக் கொண்டாட்டம் சிறை வாசத்திற்குப் பின்னர் கய ஆகவிக் கிளர்ச்சி.

கேஸ் விசாரணை

திருமுகமது அவி ஜின்னா திலகருக்காக ஆஜராகி, ஜமைல் மீ 2-ம் வகுக்கு ஜாமின் பேரில் விடும்படியாக மனுச் செய்தார்; ஜாமின் மறுக்கப்பட்டது. விசேஷ ஜமீரிகளால் திலகர் விசாரணை செய்யப்பட வேண்டுமென்று தீர்மானிக்கப் பட்டது. எதிரிக்கு திருபாப்திஸ்டா ஆஜராகி, ஜமீரிகளில் ஜரோப்பியர் பெரும்பான்மையாயிருப்பாராயின் அது திலகருக்கு மிக மிகத் தீங்கு விளைப்பதாயிருக்கும்; ஏனெனில், நிருபங்கள் எழுதப்பட்ட மகாராத்து பாஷையை ஜரோப்பியர் அறிந்துகொள்ள முடியாது; அன்றியும், ஜரோப்பியருக்கு விரோதமான உணர்ச்சியை உண்டுபண்ணினாரென்பது திலகர் பேரில் ஏற்படுத்தியுள்ள குற்றங்களில் ஒன்று என்று வாதித்தார். திருபாப்திஸ்டாவின் வாதங்கள் எவ்வளவு நியாயமானவையா யிருந்த போதிலும், அவை ஜட்ஜியின் செவிகளுள் நுழைய

வில்லை; சாதாரண ஜூரர்களுக்குப் பதிலாக விசேஷ ஜூரர்கள் ஏற்படுத்தப் பட்டார்கள். ஜூலை மீ 13ம் விசாரணை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. உண்மையில் ஜூலை மீ 9-ம் வெளியான ஒரே ஒரு நிருப்பதான் மூன்று தண்டனைகளுக்கும் தீர்ப்புகளுக்கும் ஆதாரமாகக் கொள்ளப்பட்டது. அந்திருபத்திலுள்ள ஆகேஷபிக்கப்படத்தக்க வாக்கியங்கள் இன்னவை என்று கூட எடுத்துச் சொல்லப்படவில்லை. வாதிபக்கம் சாக்ஷிகளில் சிலரைத் திலகர் செய்த குறுக்கு விசாரணையானது ஆராய்தல் மயமாயும், பூரணமாயும் இருந்தது; அதனைப் பார்த்து வக்கில் உலகம் திலகர்பால் மிக்க மதிப்புக் கொண்டது. அவருடைய நிருபத்தின் இங்கிலீஷ் மொழிபெயர்ப்புச் சரியானதன்று என அவர் நிருபித்து விட்டார். அவருடைய வீடு சோதனை செய்யப்பட்டது. “தற்காலத்து வெடிகுண்டுகளைப் பற்றிய சிறு புத்தகம்,” “வெடியுப்பு, வெடிகுண்டுகள்” என்னும் இரண்டு புத்தகங்களின் பெயர்களைக் கொண்டுள்ளது. ஒரு போஸ்ட் கார்டு அகப்பட்டது; இந்தப் போஸ்டு கார்டு அவருக்கு விரோதமாக உபயோகப்படுத்தப்பட்டது. அவர் ஒரு நீண்ட சமாதானம் சொன்னார்; அச்சமாதானத்தின் நீட்சியால் வாதிபக்கம் வாதத்திற்குப் பதில் சொல்லும் பாத்தயத்தைக் கூட அவர் இழந்துவிட்டார். அவர் 21 மணி நேரத்திற்கு மேல் பேசினார்; அவருடைய பேச்சு நியாயஸ்தல வாதங்களி லெல்லாம் மிக மிகப் புகழ்பெற்றவற்றில் ஒன்றாக இன்றும் கருதப்படுகின்றது. திலகருடைய வாதத்திற்கு அட்வக்கேட் ஜெனரல் சொல்லிய பதில் வெறும் நிந்தனையாயும் மரியாதை யென்பதே இல்லத்தாயும் இருந்தது. ஜூரர்கள் திலகர் குற்றவாளியென்று அபிப்பிராயம் சொன்னார்கள். ஜட்டி திலகரைப் பார்த்து “நீர் ஏதேனும் சொல்ல விரும்புகிறீரா?” என்று கேட்டார். திலகர் பின்வரும் வார்த்தைகளைச் சொன்னார்:-

“நான் சொல்ல விரும்புவதெல்லாம் ஜூரர்கள் நான் குற்றவாளியென்று சொல்லியபோதிலும், நான் நிர் அபராதியென்றே சொல்லுகிறேன். ஓலகப் பொருள்களின் விதிகளை ஆள்கின்ற மேலான சக்திகள் இருக்கின்றன; நான் எந்த காரியத்திற்காக உழைக்கின்றேனோ, அந்தக் காரியம் நான்

வெளியில் இருப்பதைப்பார்க்கிறும் சிறையுள் இருப்பதால் அதிக நன்மையை அடையுமென்பது கடவுளுடைய விருப்பமாயிருக்கலாம். ஜட்ஜி ஜாரர்களுடைய அபிப்பிராயத்தை ஏற்றுக்கொண்டு ஆறு வருஷம் நாடு கடத்தல் தீர்ப்புச் சொன்னார். திலகருக்கு விரோதமாகச் சொல்லிய தீர்ப்புச் சமாசாரம் உலர்ந்த புல் காட்டில் நெருப்புப் பரவியதுபோல நகரெல்லாம் நிமிஷத்தில் பரவிவிட்டது. கடைகள் அடைக்கப்பட்டன; கலாசாலைகளும் கல்லூரிகளும் நிர்மாணுஷ்டிமாய்விட்டன; பம்பாய் மில் தொழிலாளிகள் ஆறுநாள் வேலை நிறுத்தம் செய்து வெளியேறிவிட்டார்கள். திலகர் முதலில் சபர்பதி ஜெயிலுக்குக் கொண்டு போகப் பட்டார்; பின்னர் அங்கிருந்து மாந்தளை (பர்மா) நகருக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டார். “20 அடி நீளமும் 12 அடி அகலமுமான ஓர் அரங்கில் அடைக்கப்பட்டிருந்தாலும், அவர் ருக்குவேதத்தின் ஆதி காலத்து ஆரியப் போர்வீரர்களுடன் வேட்டைக்கு வெளியே செல்லக்கூடும்; தலைக்குமேலே வானத்தின் உச்சியில் துருவ நகூத்திரத்துடன் பிராதக் காலதேவையின் மேலான மகிமையை அனுபவிக்கக்கூடும்; தங்களுடைய வேதியர்களைச் சூழ்ந்திருந்துகொண்டு யாக பலியிடுவோர்களுடைய சடங்குகளின் இரகசியங்களைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்யக்கூடும்; குருகேஷத்திரத்தில் கெளரவர் களுடையவும் பாண்டவர்களுடையவும் என்னிறந்த படைகள் சந்தித்தபோது நடக்கக்கூடிய ஆயுதச் சண்டையைப் பார்த்துப் பலா பலன்களைப் பேசக்கூடும்; அரஜானனுக்கு ஸீகிருஷ்ணபகவான் தெய்வ உச்சரிப்போடு சொல்லிய பகவத் கிதையைக் கேட்கக் கூடும்; உலக சரித்திராசிரியனுடைய சரித்திரத்தின் ஆசிரியர்களோடு உலகத்தைச் சுற்றி யாத்திரை செய்யக்கூடும். 1914-ம் வருஷம் ஜான் மாதம் 16ந் தேதி நடு ராத்திரியில் திலகர் பூனா நகரத்திலுள்ள அவருடைய வீட்டின் முன்பு விடுதலை செய்யப்பட்டார்.

சுய அரசாட்சி கிளர்ச்சிக்கு முன்னர்

திலகரை குரூரமாக நடாத்தியது கவர்ன்மெண்டார் தேசியக் கிளர்ச்சியை நகச்குவதற்காகக் கையாண்ட பல முறைகளில் ஒன்று. தேசம் முழுவதிலும் மிதவாதக் கட்சியாளின் உதவியைக்

கொண்டு தேசியவாதிகளை முற்றிலும் தோற்கடிப்பது கவர்ன்மெண்டாருக்கு மிக எளிதாயிருந்தது. அவ்வாறே காரியம் நடந்தது. திலகர் செய்த காரியங்களைல்லாம் அவர் இவ்வாத காலத்தில் அழிக்கப்பட்டன; தேசிய கலாசாலைகள் காலிசெய்யப்பட்டன; தேசிய சங்கங்கள் ஓழிக்கப்பட்டன; ஒன்று தலைவர்கள் அவர்களுடைய வேலை ஸ்தாபனங்களிலிருந்து கவர்ன்மெண்டாரால் துரத்தப்பட்டனர்; அல்லது அவர்களே தங்கள் வேலை ஸ்தானங்களை விட்டு வெளியேறிவிட்டார்கள். இந்தியன் நேஷனல் காங்கிரஸ் பம்பாயின் சுயாதிபதியாகிய ஸர் பிரயம் மேத்தாவின் தலைமையிலும், அவர் போகும் முகாங்களுக்கு அவர் பின்னால் செல்லுகிற திரு.ஜி.கே. கோக்கேல் தலைமையிலும், ஒரு பொம்மைக் கூட்டமாய் விட்டது. மின்டோ-மார்லே சீர்திருத்தங்கள் மிதவாதிகளை மயக்கிவிட்டன. அதே சமயத்தில் கவர்ன்மெண்டார் அநேக அடக்குமுறைகளைக் கையாண்டனர். திலகர் மாந்தலையிலிருந்து திரும்பி வந்தபொழுது, அவருடைய கட்சியார் தூர்ப்பலப் பட்டிருக்கவும், பொதுவாழ்க்கை ஒரு பக்கத்தில் கவர்ன்மெண்டாருடைய மிரட்டுதலாலும் மற்றொரு பக்கத்தில் கவர்ன்மெண்டுத் தேவதைகளிடம் வரங்கள் கேட்டு அவர்கள் கொடுக்கும் பிச்சைகளால் திருப்தியடைந்து கொண்டிருக்கிற ஒரு சில இந்தியருடைய இச்சகப் பேச்சாலும் நடை தவறி நிற்வும் கண்டார். அவர் இந்தியன் நேஷனல் காங்கிரஸ் ஒரு பலவறீனமான கோழைக் கூட்டமாயும், பிச்சைகேட்கும் சொற்களோடு கவர்ன்மெண்டு அதிகாரிகளின் அடிகளில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கவும் கண்டார். என்றாலும், விமோசனக் குறி ஒன்று இருந்தது; அதிசயிக்கத்தக்க திறமையுடைய மேதாவியும், பல தேசங்களிலும் புகழ் பறப்பியவரும், இந்தியாவின் உண்மை நண்பருமான ஸ்மதி பெஸன்டு அம்மையார் இராஜீய வேலைகளில் பிரவேசித்துச் செய்து கொண்டிருந்தார். அவர் இந்திய ராஜீய விஷயங்களில் பிரவேசித்ததானது, தேசிய இயக்கத்திற்கு ஓர் அபாய காலத்தில் பலத்தைக் கொடுத்தது ஆரம்பகாலத்தில். அவர் காங்கிரஸைப் பலப்படுத்துவதற்காக பலதரப்பட்ட கட்சியார்களையும் ஒன்றுபடுத்துவதில் தமது கவனத்தையெல்லாம் செலுத்தி வந்தார். திலகருடைய வேலை முறையும் சற்றேறக்குறைய

அதுவாயிருந்தது; காங்கிரஸ்- இராஜியும் தேசிய கட்சியைப் புதுப்பிப்பதும், சுய அரசாட்சிக்காக ஒரு பலத்த கிளர்ச்சியை உண்டுபண்ணுவதும் அவர் வேலை முறை. சிறிதும் காலதாமதம் செய்யாமல் அவர் தமது வேலையைச் செய்யத் தொடங்கினார். இச்சமயத்தில் தான் இங்கிலாந்துக்கும் ஜெர்மனிக்கும் பெரிய யுத்தம் கிளம்பிற்று. திலகர் மாந்தலையிலிருந்து திரும்பி வந்தபின்னரும் கவர்ன்மென்டாரால் மிகமிக அநியாயமாக நடத்தப்பட்ட போதிலும், கவர்ன்மென்டுக்குக் கீழ்ப்பட்ட குற்றம் காணும் ஒற்றர்களாலும் மற்றையவர்களாலும் மிகக் கொடுமையாக நடத்தப்பட்ட போதிலும், அவர் கவர்ன்மென்டுக்கு விரோதமான உணர்ச்சியைக் கொள்ளாமல், இங்கிலாந்தின் ஆபத்துக் காலத்தில் அதற்கு உதவிசெய்ய முன்வந்தார். அவருடைய எதிரிகளிற் சிலர் அவருடைய இராஜ விகவாச அறிக்கைக்கு விரோதமாயிருந்தனர். இந்த ஆபத்துக் காலத்தில் பெரிய அல்லது சிறிய, வலிய அல்லது எளிய இந்தியர் ஒவ்வொருவருடைய கடமையும் அவரவர் சக்தியனுசாரம் சக்கரவர்த்தியின் கவர்ன்மென்டுக்கு உதவிபுரிதலேயாகும்" என்று அவர் ஓர் அறிக்கையை வெளியிட்டார். அவருடைய இவ்வறிக்கையானது அவரைப்பற்றி ஏற்பட்டிருந்த தப்பபிப்பிராயத்தின் பெரும்பாகத்தை நீக்கிற்று; அதனால் பம்பாய் "அட்வகேட் ஆப் இந்தியா" பத்திரிகையுங்கூட திலகரை 'தம்முடைய இராஜ விகவாசமுள்ள சிநேகிதர்களில் ஒருவர்' எனக்கூறி அவரிடமிருந்து பிரிந்தவர்கள் தங்கள் தவறை ஒப்புக்கொண்டு அதிலிரவில் கண்ணியமாக நடந்து கொள்ளவேண்டும்" எனக் கேட்டுக் கொண்டது. திலகருடைய போக்கின் மாற்றத்தைத் தமக்கு அநுகூலமான சந்தர்ப்பமாக உபயோகித்துக் கொண்டு, ஸ்ரீமதி பெஸன்டு அம்மையார் மிகத் தூஷிக்கப்பட்ட மிதவாதிகளுக்கும், மிகக் கஷ்டப்படுத்தப்பட்ட தேசியவாதிகளுக்கும் ஓர் இராஜி ஏற்படுத்துவதற்காக மிகக் கடுமையாக வேலை செய்தார். அவர் ஸர் பினம் மேத்தாவைக் கண்டு பேசினார். அம்மையாருடைய இராஜ நிபந்தனைகளை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்து திலகரும் அவருடைய 'கொள்ளிக் கட்டைகளும்' காங்கிரஸ்க்குள் மறுபடியும் பிரவேசிப்பதை ஸர் மேத்தா ஆகேஷபித்தார்.

மேத்தாவின் ஒன்றுக்கும் இணங்காத பிடிவாதமான நடக்கையைப் பார்த்துக் கோபங்கொண்டு ஸ்ரீமதி அம்மையார் அவருடைய “நியூ இந்தியா” பத்திரிகையில் “முன்னேறிச் செல்வதற்குரிய முயற்சிகளையெல்லாம் பிற்போக்கானவை யென்று கருதுகிறவர்களாயும் இருக்கிற பழைய காங்கிரஸ் தலைவர்கள்” என்னும் பெயர்பெற்ற நிருபத்தை எழுதினார். இராஜி வழியில் வேறு கஷ்டங்களும் இருந்தன. திலகரும் மற்றைய தேசியக் கஷ்டத் தலைவர்களும் இல்லாத காலத்தில தேசியவாதி ஒருவன் காங்கிரஸ் பிரதிநிதியாவதற்கு வழியில்லாத விதமாகக் காங்கிரஸ் விதிகளைக் கடுமையாகவும், ஒடுங்கியவையாகவும், மிதவாதிகள் செய்துவிட்டார்கள் ஸ்ரீமதி பெஸன்டு அம்மையார் இந்தத் தடையை நீக்க விரும்பினார். இந்த நோக்கத்தோடு பெஸன்டு அம்மையார் 1914-ம் ஞக்குக் காங்கிரஸில் தேசியவாதிகள் பிரதிநிதிகளாய்க் காங்கிரஸ்க்குச் செல்லும்படியான விதத்தில் காங்கிரஸ் விதிகளில் இருபதாவது பிரிவைச் சீர்திருத்த வேண்டுமென்று ஒரு பிரேரபணை கொண்டுவரப் போவதாகச் சொன்னார். இராஜி முடியாமற் போனதற்குரிய சந்தர்ப்பங்களைப் பின்வருமாறு அமிர்த பஜார் பத்திரிகை எழுதிற்று:- “1914-ம் ஞக்கு மதராஸ் காங்கிரஸின் பொதுக் காரியதரிசியாகிய திரு.சுப்பாராவுடன் ஸ்ரீமதி பெஸன்டு அம்மையார் 1914-ம் ஞா டிசம்பர் மீ முதல் வாரத்தில் பூனாவுக்குச் சென்று திலகர் கோக்கேல், முதலிய பூனாத் தலைவர்களைக் கண்டு பேசினார். காங்கிரஸ் விதிகளில் 20-வது பிரிவிற் செய்யவேண்டுமென்ற திருத்தத்தை எல்லாரும் ஒப்புக்கொண்டனர். அதற்குப் பின்னர் திரு.சுப்பாராவ் ஸர் பிரோஸிஷா மேத்தாவிடம் ஆலோசிப்பதற்காக பம்பாய்க்குச் சென்றார்; அவர் தமது எண்ணம் நிறைவேறாமல் திரும்பினார். பிற்பாடு அவர் திருதிலக்கரக் கண்டு அவரிடம் நீண்ட நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தார்; அப்பேச்சினால் திருசுப்பாராவ் அச்சம் அடைந்தார்; அவ்வச்சத்தை அவர் திரு கோக்கேலுக்குத் தெரிவித்தார்; அவரும் அச்சம் அடைந்தார்; திருதிலகர் மறுபடியும் காங்கிரஸ் பந்தருள் பிரவேசித்தால் பழைய சண்டையை மீண்டும் தொடங்குவதற்கு ஓர் அடையாளமே யாகும் என்று திரு.கோக்கேல் நம்பினார். ஆதலால், அவர் பெஸன்டு

அம்மையார் பிரரேபித்த திருத்தத்தை ஆதரிப்பதாகக் கொடுத்திருந்த வாக்கை வாபஸ் வாங்கிக்கொண்டு அவ்வாறு ஸ்திரி பெஸன்டு அம்மையாருக்கு வாய்மொழிச்சமாசாரம் சொல்லி அனுப்பினார். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிற காங்கிரஸ் தலைவரிடமிருந்து தமக்கு வந்த ஒரு கடிதத்திற்குப் பதிலாகத் திரு கோக்கேல் தமது அபிப்பிராயத்தை மாற்றிக்கொண்டதற் குரிய காரணங்களைக் கண்டு ஓர் அந்தரங்கக் கடிதம் எழுதினார். அக்கடிதம் அல்லது திருத்தப்பட்ட பிரதி உடனே ஒரு பொதுச் சொத்தாய் விட்டது. திலகர் காங்கிரஸில் பிரவேசித்தால் ஜிரிஷ்காரர்களைப் போலக் கவர்ன்மென்டைப் பகிஷ்கரிப்பதற்கும், முட்டுக்கட்டை போடும் முறைகளை அனுசரிப்பதற்கும் எண்ணம் கொண்டிருக்கிறதாகத் திலகர் பகிரங்கமாகச் சொல்லியதாக அக்கடிதத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தது. இந்தக் காரியம் விஷயாலோசனை சபையின் கவனத்திற்கு முதன்மையாகக் கொண்டு வரப்பட்டது; அதனால் அச்சபையின் அங்கத்தினர்களிற் பலர் சிறந்த மகாராஷ்டிர தேசாபிமானிக்குப் புறத்தில் விரோதமான அபிப்பிராயம் கொண்டவர்களாய் விட்டார்கள். இதற்கு மத்தியில் ஸ்திரி பெஸன்டு அம்மையார் திருதிலகருக்குத் தந்தி அனுப்பி அவர் மேற்கண்டவாறு சொல்லியது மெய்யா? பொய்யா? என்று வினவினார். அவர் அவ்வாறு சொல்லிய தாகச் சொல்வது முழுப்பொய் யென்று தெரிவித்ததுமல்லாமல், அவருடைய சகாக்களிலும் சிஷ்யர்களிலும் அநேகர் சட்டசபைகளிலும் முனிஸிப்பாலிற்றிகளிலும், டிஸ்டிரிக்டு போர்டுகளிலும் அங்கத்தினர்களாய் உண்மையில் ஊழியம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்களென்றும் தெரிவித்தார். திருதிலகருடைய தந்தி மிகமிகத் தாமதமாய் வந்தது; அதனால் காரியங்களைச் சரிப்படுத்த முடியவில்லை. அவரிடம் மன்னிப்புக் கோரி, அவர் மீது கொண்டுவரப்பட்ட குற்றங்கள் வாபஸ் வாங்கிக்கொள்ளப்பட்டன; இராஜிப் பேசுக்கு வாய்தாப் போடப்பட்டு, அதற்காக ஒரு கமிட்டி நியமிக்கப் பட்டது; அதனால் திலகரின் விரோதிகள் வெற்றியடைந் தார்கள். இராஜிய விஷயத்தை ஆலோசிப்பதற்காக மதராஸில் நியமிக்கப்பட்ட கமிட்டியார் ஓர் அறிக்கை தயாரித்து அனுப்பினர்; அவ்வறிக்கை 1915-ம் ஆண்டு நடந்த பம்பாய்க்

காங்கிரஸில் ஆலோசிக்கப்பட்டது; சட்ட வரம்புக்குட்பட்ட வழிகளால் பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்திற்குட்பட்ட வழிகளால் பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்திற்குட்பட்ட குடியேற்ற நாடுகளின் சுய அரசாட்சியைப் போன்ற சுய அரசாட்சியை இந்தியா அடைய வேண்டுமென்பதை ஒரு நோக்கமாகக் கொண்டதும் 1915-ம்^{வு} டிசம்பர் மீ 31-ம் வில் இரண்டு வருஷங்களுக்குக் குறையாததாயுமுள்ள ஒரு சபையின் ஆதரவில் கூட்டப்பட்ட பகிரங்கக் கூட்டங்களுக்குக் காங்கிரஸ் பிரதிநிதிகளைத் தெரிந்தெடுக்கும் அதிகாரம் உண்டென்று காங்கிரஸ் விதிகளில் 20-வது பிரிவு திருத்தப்பட்டது. இந்த இராஜி அரைமனத்தோடு கொடுக்கப்பட்ட ஒரு கொடையாயினும், திலகர் அதனை முன்னுக்காமல் ஏற்றுக் கொண்டார்; ஏனெனில், அந்தக் காலத்தில் இந்திய இராஜீய வாதிகளுள் ஒற்றுமையும் கட்டுப்பாடும் வேண்டுமென்று திலகர் கருதினார். 1915-ம் வருஷத்துக் காங்கிரஸ் வாரத்தில் பம்பாயில் செய்த ஒரு பொதுக் கூட்டப் பிரசங்கத்தில், ஸ்ரீமதி பெஸன்டு அம்மையார் காங்கிரஸ் ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டனும் அவ்வேலையைச் செய்வதற்காகத் தாம் ஒரு சங்கத்தை ஸ்தாபிப்பதாகவும் அனேகமாக அச்சுறுத்தும் தொனியில் பேசினார். திலகரையும் ஸ்ரீமதி பெஸன்டு அம்மையாரையும் “அபாயகரமான அமித வாதிகள்” என்று கருதிய சில மந்ததிருஷ்டியாளர் இந்த விஷயத்தை அங்கீகரிக்கவில்லை. வெளிப்படையாகவாவது அல்லது மறைவாகவாவது செய்யப்பட்ட அத்திருஷ்டியாளருடைய எதிர்ப்பைத் திலகரும் பெஸன்டு அம்மையாரும் பொருட்படுத்தாமல், இந்தியாவுக்குச் சுய அரசாட்சி வேண்டுமென்று ஒரு பெரிய கிளர்ச்சியைத் தொடங்கினர்; சர்வ இந்தியா சுய அரசாட்சி சங்கத்தை ஸ்தாபித்து, தேசத்தின் எல்லாப் பாகங்களிலும் அதன் கிளைகளை ஏற்படுத்தினர். அதன் வேலைகளைத் திலகர் மகாராஷ்டா தேசத்திலும், பெஸன்டு அம்மையார் சென்னை மாகாணத்திலும் செய்து வந்தனர்.

17.6.34 வீரக்கேசரி-ஞாயிற்றுக் கிழமை

13) கர்ஸன் பிரபுவின் கருணை இல்லாத ஆசூடு முறை. மகாராஷ்டிர நாட்டில் மாண்பும் நடைபெற்ற மறியல் வேலைகள்.

இலக மகரிஷி மீண்டும் கைதியானார்.

1908-ம் வருடத்தில் நிகழ்ந்த சம்பவங்கள்

அதிகாரப் பிரிவினைக்கமிஷன் முன் சாக்ஷியம்

லார்டு கர்ஸனுடைய அதிக்கிரமச் செயல்கள் எல்லா அதிகாரங்களும் இந்தியா கவர்ன் மெண்டிடம் சேர்ந்திருக்கிற தன்மையைக் காட்டிற்று. அவ்வதிகாரச் சேர்க்கையைக் குறைத்து மத்திய கவர்ன் மெண்டின் அதிகாரங்களைப் பிரித்து, மாகாண கவர்ன் மெண்டுகளுக்குக் கொடுக்கும் நோக்கத்தோடு ஒரு விசாரணை கூட்டத்தார் (அதிகாரப் பிரிவினைக் கமிஷன்) 1908-ம் வருஷம் தொடக்கத்தில் நியமிக்கப்பட்டனர். அக்கூட்டத்தார் முன் சாக்ஷியம் சொன்னவர்களில் ஸீ திலகர் ஒருவர். அவருடைய சாக்ஷியம் இன்றும் ஒரு பெய்ர்பெற்ற தஸ்தாவேஜாக மதிக்கப்படுகின்றது. அவருடைய பாகுபாடு முற்றிலும் சரியாகவும், அவருடைய வாதம் முற்றிலும் தர்க்கரீதியாகவும், அவர் கூறிய குணதோஷங்கள் மனத்தில் ஊன்றிப் பதிவனவாகவும் இருந்தன. சாட்சியத்தின் முடிவுரைகள் பாராட்டத் தக்கவையாகவும் இங்கு எடுத்தெழுத்த தக்கவையாகவும் இருக்கின்றன; “ஆள்கையையும் அதிகாரத்தையும் ஓர்

உத்தியோகஸ்தரிடமிருந்து மற்றோர் உத்தியோகஸ்தருக்கு மாற்றுவது, என்னுடைய அபிப்பிராயத்தில், ஆதிகாலத்தில் உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் ஜனங்களுக்கும் ஏற்பட்டிருந்த நல்லுணர்ச்சியைத் திருப்பி உண்டுபண்ணப் போவதில்லை. இங்கிலிஷ் படிப்பானது ஜனங்களுக்குள் புதிய எண்ணங்களையும் புதிய கோரிக்கைகளையும் உண்டு பண்ணியிருக்கின்றது; இந்தத் தேசியக் கோரிக்கைகள் நிறைவேற்றப்படாமல். இருக்கும் வரையில், உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் ஜனங்களுக்கும் இடையில் உண்டாயிருக்கிற பிள்ளை எந்தவிதமான அதிகாரப் பிரிவினையும் நீக்க முடியாது. அஃது அப்பிள்ளைக் குறைக்கக் கூட முடியாது. அது ஜனங்களாலாவது அவர்களுடைய தலைவர்களாலாவது வேண்டப்படவில்லை. அதிகாரப் பிரிவினையின் அசைகின்ற அலையானது, இராஜாங்க உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு அதிகம் அல்லது குறைந்த ஊக்கத்தை அளிக்கலாம்; ஆனால், அஃது ஆள்வோருக்கும் ஆளப்படுவோருக்கும் உண்டாயிருக்கிற நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து கொண்டிருக்கிற பிள்ளை நீக்க முடியாது. சுய அரசாட்சியைக் கொண்டுள்ள தேசங்களின் அந்தஸ்துக்கு இந்தியாவை உயர்த்த வேண்டுமென்ற நேராக்கத்தோடு ஜனங்கள் தங்கள் காரியங்களை நிர்வகிப்பதில் நாள்தோறும் வளரும் தாராளத்தோடும் அகன்ற அனுபவத்தோடும் மென்மேலும் அதிக அதிகாரங்களைப் பெற்றாலன்றி. அதிகாரப் பிரிவினை அப்பிள்ளை நீக்க முடியாது.”

1908-ல் திலகர் செய்த செயல்கள்

1908-ம் வருஷம் முழுவதும் திலகர் பல வகையான தேசிய வேலைகளையும் செய்து கொண்டிருந்தார். “இராஷ்டிர மாதா” என்னும் ஒரு மகாராஷ்டா தினசரிப் பத்திரிகையைத் தொடங்குவதற்காக அவர் பெர்குள் சேகரித்தார்; அந்தப் பத்திரிகை ஜுன் மாதத்தில் வெளி வந்தது. ஸ்மார்த்த வித்தியாலயத்தின் செல்வ நிலைமையைப் பலப்படுத்துவதற்காக அவர் மகராஷ்டா தேசத்தில் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்து ரூபாய் 50,000 சேகரித்தார். மார்ச்சு மாதத்தில் பூனா ஜில்லாக் காண்பரன்ஸ் சம்பந்தமான வேலைகளைச் செய்து கொண்டிருந்தார். அதற்குப் பின் மகராஷ்டா தேசத்திலுள்ள

கள்ளுக்கடைகளிலும்; சாராயக் கடைகளிலும் மறியல்-செய்வதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்தார். பின்னர், துளியா நகரில் நடந்த மாகாணக் காண்பரன்ஸாக்குச் சென்றார். ஏப்ரல் மாதத்தில் நடந்த சம்பவம் (வங்காள ராக்ஷஸ்க் கொலைகள்) தேசத்திலும் இந்திய-இங்கிலிஷ்கார ருடையவும் இராஜாங்கத்தாருடையவும் பார்வையிலும் ஒரு பெரிய மாறுதல்களை உண்டுபண்ணிற்று. இந்த மாறுதலை ஒரு சிறிதும் சுஞ்சலம் அடையாது, திலகர் தமது வேலையைச் செய்து வந்தார். மகாராஷ்டா தேசம் முழுவதிலும் மறியல் வேலை செய்வதற்குத் தக்க கூட்டங்களை உண்டுபண்ணினார். இந்தக் கூட்டத்தார்கள் செய்த வேலைகள் உண்மையான சாரமான நீடித்த பலனைக் கொடுக்கும்படி யானவையாகவும், சமாதானமாகவும் பூரணமாகவும் இருந்தன; சட்டத்தையும் சமாதானத்தையும் பாதுகாக்கும் அதிகாரிகள் அக்கூட்டத்தார்களின் வேலைகளில் பிரவேசித்த போதிலும் அவ்வேலைகள் சமாதானமாக நடைபெற்றன. உதாரணமாக லோனாவளை டிஸ்டிரிக்ட் மேஜிஸ்டிரேட் ‘கார்வா’ நகரத்திலும் லோனாவளை நகரத்திலுமுள்ள நாட்டு மதுபான்க் கடைகளுக்குக் குடிக்கச் செல்பவர்களைத் தடுப்பதற்காக ஜனங்கள் அக்கடைகளின் பக்கங்களில் கூட்டம் கூடியிருத்த வாகூது என்று ஓர் உத்தரவு பிறப்பித்தார். ஒரு பெரிய மகாநாடு கூடி அந்த டிரஸ்டிரிக்கு மேஜிஸ்டிரேட் உத்தரவு கண்டிக்கப்பட்டது. திலகரும் மற்றவர்களும் அடங்கிய ஒரு ஜனப் பிரதிநிதிக் கூட்டத்தார் பம்பாய் கவர்னராயிருந்த ஸர் ஜார் ஜிளீர்க் (இப்பொழுது சிடனாம் பிரபு) துரையவர்களைக் கண்டு மதுபான விலக்குச் சங்கங்களின் நேர்க்கங்களை எடுத்துக் கூறினார். கவர்னர் மிகப் பிடிவாதமாயிருந்தார்; பிரதிநிதிக் கூட்டத்தார் தாம் கோரிய பலனை அடையவில்லை. இந்த வேலைகளுடன் திலகர் காங்கிரஸ் சமாதானத்திலும் ஈடுபட்டிருந்தார். வங்காள மாகாணக் காண்பரன்ஸ் வழிகாட்டியாய் விளங்கிறது; தேசியவாதிகளுக்கும் மிதவாதிகளுக்கும் பூரண ஒற்றுமை நிலவியது; சுதேசியம், பழநிஷ்காரம், தேசியக் கல்வி, சுயராஜ்யம் இந்த நான்கு விஷயங்களைப்பற்றிய தீர்மானங்கள் தேசியவாதிகள் திருப்தியடையும் விதத்தில் செய்யப்பட்டன.

பம்பாய் மாகாணக் காண்பரன்ஸ் வங்காளத்தைப் பின்பற்றி நடக்கும்படியாகத் திலகர் தம்மாலான முயற்சிகளைல்லாம் செய்தார். ஆனால் அந்தக் காண்பரன்ஸ் நடப்பதற்கு முன்னர் மிதவாதிகள் அலகாபாத்தில் ஒரு கூட்டம் கூடி ஒரு விதியை ஏற்படுத்தினார்கள்; அது தேசியவாதிகளுக்குச் சிறிதும் பிடிக்கவில்லை. அப்போது விதியை நிர்ணயம் பண்ணுகிற வெடிகுண்டு வராதிருந்தால், திலகர் இரு கட்சிக்காரர்களை யும் எப்படியாவது ஒற்றுமைப்படுத்தி யிருப்பார். ஏப்பிரல் மாதம் 30-ம் தேதி மிஸ்டர் கென்னடி துரையின் மனைவியாரும் மகளும் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டனர். இது கடுமையான முடிவுகளை உண்டுபண்ணிவிட்டது. இந்திய இங்கிலிஷ்காரர் புத்தியை இழந்தவர்களாகி பதிலுக்குப் பதில் தீங்கு செய்ய வேண்டுமென்று கூச்சலிட்டனர்; மிதவாதிகள் பீதியால் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். கவர்ன்மெண்டார் பைத்தியம் பிடித்தவர்களாகி, அடக்குமுறைகளைக் கைக்கொண்டார்கள். திலகரின் நிலைமையும் பொறாமைப் படக்கூடாததாகிவிட்டது. தமக்கு விரோதமாகக் கிளம்பிய எண்ணிறந்தவர்களாலும் அதையியம், அடையாது, திலகர் அவ்ராக்ஷதச் செயலுக்குக் காரணம் அந்திய இராஜாங்களுக்குக் கூடும் அனுதாபமற்ற அரசாட்சி முறையே என்று எடுத்துக் காட்டினார். கவர்ன்மெண்டார் அவ்வராக்ஷதச் செயலுக்குக் காரணம் கிளர்ச்சிக்காரர்களுடைய கிளர்ச்சியே என்று கூறினர். திலகரும் மகாராஷ்டா தேசத்திலுள்ள மற்றைய 24 தேசிய தலைவர்களும் வங்காளத்தில் நிகழ்ந்த பலாத்காரச் செயல்களுக்காகத் தாங்கள் விசனப்படுவதாக வெளியிட்ட அறிக்கை கவனிக்கப்பட வில்லை. ஐஞ் மாதம் 24-ம் தேதி இந்தியன் பேனல்கோர்டு 124-ஏ, 153-ஏ பிரிவுகளின்படி இராஜ நிந்தனைக்காகவும் ஜாதி நிந்தனைக்காகவும் திலகர் கைது செய்யப்பட்டு பம்பாய் தை கோர்ட்டு செஷன்ஸ் விசாரணைக்காகக் கமிற்று செய்யப்பட்டார்.

24.6.34 - வீரகேசரி, ஞாயிற்றுக் கிழமை

14) பிரிட்டனின் ஆபத்திற்கு உதவிய பிரிய நண்பர்.

மகாயுத்த காலத்தில் இங்கிலாந்துக்குப் பலம் தேடப் பாடுபட்ட இந்திய வீரர்.

ஸ்ரீ திலக மகரிஷியின் மகத்தான மனோபாவம்.

மகாயுத்த காலத்தில் இங்கிலாந்துக்கு உதவி புரிவதற்காக ஸ்ரீதிலகர் மகத்தான வேலைகளைச் செய்து வந்தார். பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்திற்கும், பிரிட்டிஷ் சம்பந்தத் திற்கும் அவர் எப்பொழுதும் பிரியமுள்ளவராகவே இருந்தார். இந்தியாவின் இராஜீய விதிகள் பெரிய பிரிட்டனின் இராஜீய விதிகளுடன் பிரிக்கமுடியாத விதத்தில் இணைக்கப்பட்டிருக்கிறதாக அவர் கண்டார். இது காரணமாகவே இங்கிலாந்து வெற்றி பெற வேண்டுமென்று திலகர் அவாவினார். எப்பொழுதும் பிழைகளையே செய்து கொண்டிருந்த இந்திய அரசாங்கத்தை அவர் பகைத்து வந்தது ஆச்சரியமன்று. இந்திய அரசாங்கம் யுத்தத்திற்கு 6000 பேர்கள் போதுமானதென்று விளம்பாம் செய்தது திலகர் 60 வகும் வீரர்களைச் சேர்த்துக் கொடுப்பதாக உறுதி கூறினார். ஆனால் அவருடைய வார்த்தை இந்திய அரசாங்கத்தின் செவிகளில் நுழையவில்லை.

யுத்தத்தை வெற்றிகரமாக நடத்த இங்கிலாந்துக்கு உதவி புரிவதற்காகத் திலகர் மகத்தான வேலை செய்தார். பிரிட்டிஷ் சிம்மாசனத்திற்கும் பிரிட்டிஷ் சம்பந்தத்திற்கும் அவர் எப்பொழுதும் விசவாசமுள்ளவராயிருந்ததினால், தமது தேசத்தின் ராஜீய விதிகள் தற்காலம் பெரிய பிரிட்டனுடைய

இராஜ்ய விதிகளோடு பிரிக்க முடியாத விதத்தில் இணைக்கப்பட்டிருக்கிறதாக அவர் கண்டதினால், ஜூர்மனியின் வெற்றியானது குடியரசாட்சி மீதும் சுதந்திரத்தின் மீதும் தன்னரசாட்சியும் படைபலமும் வெற்றி பெற்றதாகுமென்று அவர் சுருதியதாலும், அவர் இங்கிலாந்தின் வெற்றிக்காக உதவி புரிந்தார். அவ்வாறு உதவிபுரிந்தாலும் இந்தியாவிலுள்ள இராஜாங்கத்தின் பிழைகளைப் பொறுக்க அவரால் முடியவில்லை; அந்த இராஜாங்கம் இராஜ சக்கரவர்த்தியவர்களின் கவர்ன்மெண்டுடைய காரிய நிர்வாகியேயாகும். காரியஸ்தருடைய செயல்களைக் கண்டிப்பதும் கெட்ட காரியஸ்தர் ஒருவரை நீக்கிவிட்டு நல்ல காரியஸ்தர் ஒருவரை நியமிக்கும்படி கேட்பதும் நியாயமேயாகும். திலகர் பிரிட்டிஷ் சம்பந்தத்திற்கு ஒரு சிநேகர்; ஆனால் எப்பொழுதும் தப்பே செய்து கொண்டிருக்கிற சுயநய இராஜாங்கத்திற்கு அவர் ஒரு கடுமையான விரோதி. இந்த விஷயத்தை இந்திய இராஜாங்கம் அறிந்து கொள்ளவில்லை. இங்கிலாந்தின் ஆபத்துக் காலத்திலும் கஷ்ட காலத்திலும் அதற்கு உதவி செய்வதற்காக அவர் செய்த முயற்சிகளெல்லாம் பயன்படாமல் இந்திய இராஜாங்கம் செய்தது. தம்மால் எத்தனை இளைஞரைப் படை வீரராகச் சேர்க்க முடியுமோ, அத்தனை பேரையும் படை வீரராகச் சேர்ப்பதற்குத் திலகர் பிரயாசைப் பட்டார். “வயதும் நரைத்த ரோமமும் தகுதியற்றவை என்று கருதப்படாவிட்டால், நான் போர்முனைக்குச் சென்று யுத்தஞ் செய்யத் தயாரா யிருக்கிறேன்” என்று அவர் ஒரு தடவை கூறினார். அக்காலத்தில் அவர் செய்த எண்ணிறந்த உபந்தியாசங்களில் அவர் இந்தியாவில் ஏராளமான மனிதசக்தி இருக்கிற தென்பதையும், அச்சக்தியை ஜூர்மனிக்கு விரோதமாக இங்கிலாந்து உபயோகிக்கலாமென்றும், அவ்வாறு செய்தால் இங்கிலாந்தில் கட்டாயமாக இராணுவத்தில் சேரவேண்டு மென்று விதியை அமலுக்குக் கொண்டு வர அவசியம் நேரிடாதென்றும் எடுத்துக் கூறினார்; ஆனால் அவருடைய உண்மையான இந்தப் பிரார்த்தனைகளெல்லாம் இராஜாங்கத்தாரின் செவிகளுக்குள் நுழையவே இல்லை.

இராஜாங்கத்தார் மிதமிஞ்சி மந்தமாயும் தாமதமாயும் இருந்தனர்; இராஜாங்கத்தார் முப்பது கோடி ஐஞ்களில் 6000 பேர்கள் தான் வேண்டுமென்று விளம்பரம் செய்தனர்! திலகர் அறுபது லெக்ஷம் பேர்களையும், அவர்களுக்கு அதிகமாகவும் தருவதாக வாக்குச் சொன்னார். பொறுப்பும் செல்வாக்கும் வாய்ந்த ஒர் இந்தியத் தலைவருடைய இவ்வாக்குறுதிகளை யெல்லாம் இராஜாங்கத்தார் பொருட்படுத்தவேயில்லை; அஃதன்றியும், திலகருடைய சொற்களையும் செயல்களையும் சந்தேகத்தோடும் அவநம்பிக்கையோடும் நோக்கினர்; பிரதம மந்திரி இந்திய ஐஞ்களுக்கு இயற்கையாயுள்ள இராஜாபிமான உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்தும்படியான விதத்தில் அவர்களை திருப்தி பண்ணும் பொருட்டு சில காரியங்களைச் செய்யும்படியாக இந்தியா கவர்ன்மென்டைக் கேட்டுக் கொண்டார்; அவ்வாறே இந்திய கவர்ன்மென்டார் இந்தியப் பாதுகாப்புச் சட்டத்தைச் செய்தனர். புத்திசாலியான பஞ்சாப் கவர்னரும் டில்லி நகரின் போலிஸ் கமிஷனரும் தங்கள் மாகாணத்துள் திலகர் பிரவேசிக்கக் கூடாதென்று உத்தரவுகள் பிறப்பித்தனர். சென்னை மாகாண கவர்னரும், பேர்போன் ஸர் மிக்கேல் ஓடவியரும் சுய அரசாட்சி கேட்பதைப் பற்றிக் கடுமையான சொற்களால் கண்டித்தனர். கவர்ன்மென்டின் புத்தியீனமான இந்த செயல்களைத் திலகர் அமைதியோடு ஏற்றுக்கொண்டு, தமது வேலைகளைச் சிரத்தையோடு செய்துவந்தார். ஒரு பக்கத்தில் யுத்தம் சம்பந்தமான வேலையும், மற்றொரு பக்கத்தில் சுய அரசாட்சிக்காகக் கிளர்ச்சியும் திலகர் செய்து கொண்டுவந்தார். அவர் சுதந்தரமானது தாவாப் படாத விஷயம் அன்றைவும் தாவா இல்லர்த காலத்தை எதிர்பார்த்து இந்தியா காத்திருக்க முடியாதென்றும் திலகர் கூறினார். ஐரோப்பிய போர்க்களாங்களில் சுதந்தரத்தற்காகப் போர் செய்து கொண்டு உள்க்கு அது மறுக்கப்பட்ட போது இந்தியா சும்மா இருக்க முடியவில்லை. இந்திய-இங்கிலிஷ் காரர் பத்திரிகைகளில் சில சுய அரசாட்சிக் கோரிக்கையை “இராஜீய வியாபாரம்” எனக் கூறும்படியான அவ்வளவு இழிந்த நிலைக்குப் போய்விட்டன. அஃது எப்படி இருந்த

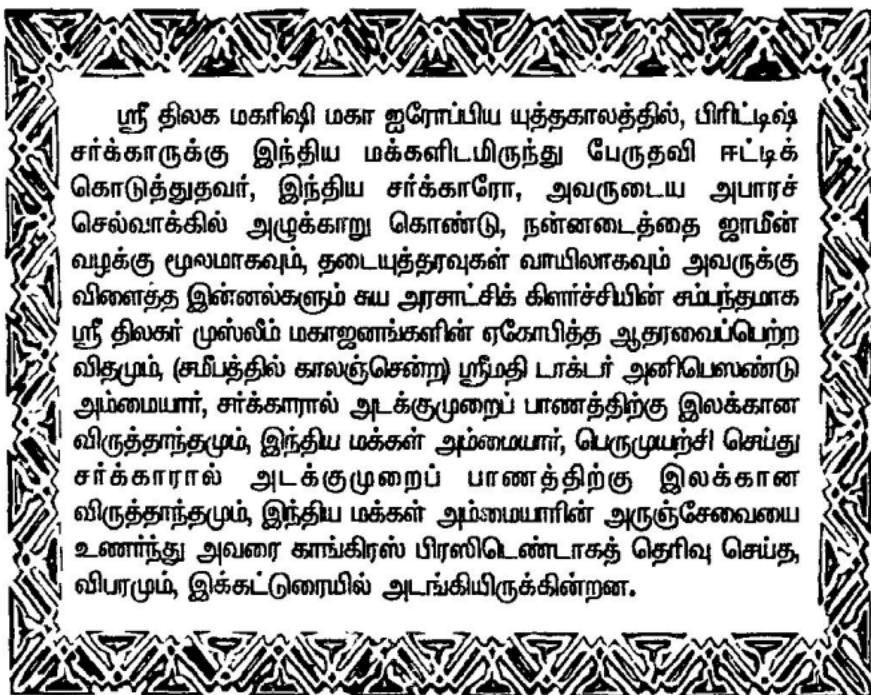
போதிலும் காண்டா தேசமும் ஆஸ்டிரேவிய தேசமும் அவ்வாறு செய்து பின்னர் மிஸ்டர் போனர்லா “இரும்பு சூடாயிருக்கும்போதே அதனை அடிப்பாயாக” என்று சொன்னதற்குச் சரியாகத்தான் அவ்வியாபாரம் செய்யப்பட்டது. சுய அரசாட்சிக்காகத் திலகர் செய்த கிளர்ச்சியைப் பற்றி இந்திய-இங்கிலிஷ்காரரான பண்டித சிகாமணிகள் சொல்லியதைத் திலகர் ஒரு துரும்பளவு கூட மதிக்கவில்லை. தம்மால் ஏற்படுத்தப்பட்டதும் திரு ஜோஸப் பாப்டிஸ்டாவால் தலைமை வகிக்கப்பட்டதுமான பூனா மாகாணக் காண்பரன்ஸ்கு அவர் சென்று, அதற்கு 1000 பிரதிநிதிகளுக்குமேல் அனுப்பியிருந்த தேசியவாதிகளின் கக்ஷியைப் பலப்படுத்தினார். 1916-ல் நடந்த பெல்காம் மாகாணக் காண்பரன்ஸ்லாம் பூனா மாகாணக் காண்பரன்ஸ் பேர்லவே வெற்றிகரமாக முடிந்து தேசியவாதிகளின் கக்ஷியைப் பலப்படுத்தினார். திலகர் நிலைமையும் அவர் கக்ஷியின் நிலைமையும் சரியான பலமுடையதாயிருந்தது; அவர் விரும்பிய பகுதில் மிதவாதிகளைச் சண்டைக்கு இழுத்திருக்கக்கூடும்; அவர் மிகத் தூரம் பார்க்கக்கூடிய இராஜ தந்திரியாயும் உண்மையான தேசாபிமானியாயும் இருந்தபடியால் அவர் அவ்விதம் செய்யவில்லை. அவர் ஒற்றுமைதான் அக்காலத்தில் தேசத்திற்கு மிக மிக அவசியமாக வேண்டியதென்று கண்டார். இராஜப் பிரதிநிதி சட்டசபையின் பத்தொன்பது அங்கத்தினர்கள் தயார் செய்த சீர்திருத்தங்களைப் பற்றிய குறிப்பில் கண்டவற்றைப் பார்க்கிலும் அதிகச் சீர்திருத்தங்களை இராஜீய நிர்வாகத்தில் தாம் விரும்பிய போதிலும், திலகர் ஒற்றுமையின் நிமித்தமாக அக்குறிப்பில் கண்ட சீர்திருத்தங்களை ஒப்புக்கொண்டார். 1916-ம் வருஷம் முழுவதும் திலகரும் ஸ்ரீமதி பெஸன்டு அம்மையாரும் அநேகமாக ஒரேவழியில், ஒரே நோக்கத்தோடு, வேலை செய்தனர் என்பதைச் சொல்லத் திருப்தியாயிருக்கிறது. மிதவாதிகளில் ஸ்ரீ வி.எஸ்.ஸ்ரீனிவாஸ் சாஸ்திரியாரைத் தவிர மற்றவர்களைவிட ஸ்ரீமதி அம்மையாரோடும் திலகரோடும் ஒன்றுபட்ட அபிப்பிராயமுடையவர்களாயில்லை; இருந்தாலும், எதிரான ஒரு ஸ்தாபனத்தை உண்டுபண்ண அவர்களுக்குத்

தெரியம் இல்லை. கவர்ன்மெண்டார் சுய அரசாட்சி இயக்கத்தை நசுக்குவதில் விருப்பங்கொண்டிருந்தனர்; திலகருக்கும் ஸ்ரீமதி பெஸன்டு அம்மையாருக்கும் ஏராளமான தொந்தரவுகளைக் கொடுத்தனர். 1916-ம் ஸு ஜூலை மீ 23-ல் திலகருடைய அறுபத்தூண்றாவது பிறந்தநாள் கொண்டாடப் பட்டது. 8000 பேர்கள் அடங்கிய ஒரு பெரிய பொது ஜனக்கூட்டம் நடைபெற்றது. அநேக வாழ்த்துப்பத்திரங்கள் வாசிக்கப்பட்டன. திலகருக்கு ஒரு வெகஷம் ரூபாய் அடங்கிய பணப்பையும், வேறு பல விலையுயர்ந்த பொருள்களும் கொடுக்கப்பட்டன.

* * *

15) சுயாட்சிக் கிளர்ச்சியின் தாதையர்க்கு எதிரான குழ்ச்சி.

யீ திலகரின் மீது, தொடர்ந்த வழக்குத் தோல்வி. முஸ்லீம் மகா ஜனங்களின் ஏகோபித்த ஆதரவைப் பெற்ற சுயாட்சித் திட்டம். அடக்கு முறைக்கு இலக்கான அனிபெஸண்டு அம்மை, அரசாங்கத்திற்கு ஏற்பட்ட அகில இந்திய எதிர்ப்பு.

நல்நடக்கை ஜாமீன்

கவர்ன்மெண்டாரும் அவருக்கு ஒரு வெகுமதி அளித்தனர். அதாவது அவர் ஒரு வருஷத்திற்கு நல் நடக்கையோடிருப்பதற் காக அவரிடமிருந்து ரூபாய் 20,000 த்திற்கு ஒரு முச்சலிக்காவும், இரண்டு ஜாமீன்தார்களிடமிருந்து ஆளுக்கு ரூபாய் 10,000 வீதம்

ஜாமீனும் ஏன் வாங்கக் கூடாதென்பதற்குக் காரணம் காட்டும்படியாக அவருக்கு ஒரு நோட்டீஸ் செலுத்தப்பட்டது. கவர்ன்மெண்டார் இதனோடு நின்றுவிட வில்லை. பெல்காம் நகரிலும் அகமெட் நகரிலும் சுய அரசாட்சியைப் பற்றித் திலகர் செய்த இரண்டு பிரசங்கங்கள் ஆகேஷ்பிக்கப்பட்டன. கேஸ் பூனா டிஸ்டிரிக்டு மாஜிஸ்ட்ரேட் முன் 1919-ம் வருடம் மே மாதம் 7-ந் திகதி விசாரணைக்கு வந்தது. கவர்ன்மெண்டார் சுய அரசாட்சிக்கு ஆகேஷபம் செய்யவில்லை யென்றும், சுய அரசாட்சியைப் பற்றித் திலகர் செய்த பிரசங்கங்களுக்கே ஆகேஷபம் செய்கின்றனரென்றும் கவர்ன்மெண்டு வக்கில் தெளிவாகச் சொன்னார். முன் பின் தொடர்ச்சி இல்லாமல் சில வாக்கியங்களை மட்டும் அவர் வாசித்துக் காட்டித் தமது கேஸைத் திலகர் பேரில் “ருஜாப்பித்து” விட்டார். ஜனங்கள் அடிமைகளா யிருக்கிறார்களென்றும் அவர்களுடைய குறைகள் நிவிர்த்திக்கப்பட வில்லை யென்றும், இந்தியர்களுடைய நன்மைகளுக்கு அந்தியமானவற்றைத்தான் கவர்ன்மெண்டார் கவனிக்கின்றனர் என்றும், இந்தியர்கள் தங்களை ஆள்வதற்குத் தகுதியற்றவர்கள் என்ற காரணத்தால் ஜனங்களை அடிமைகளாய் வைத்திருப்பதற்கு விரும்புகின்றனர்” என்றும் சொல்லித் திலகர் கவர்ன்மெண்டுக்கு விரோதமான உணர்ச்சியை உண்டு பண்ணினார் என மாஜிஸ்ட்ரேட் சொன்னார். மேலும், ஒரு வருஷக் காலத்திற்கு நல் நடத்தையாயிருப்பதற்காகத் திலகர் ரூபாய் 20,000த்திற்கு ஒரு முச்சலிக்காவும், இரண்டு ஜாமீன்தார்கள் ஆளுக்கு ரூபாய் 10,000த்திற்கு ஜாமீனும் கொடுக்க வேண்டுமென்றும் உத்தரவு செய்தார். திலகர் ஹைக்கோர்ட்டுக்கு அப்பீல் செய்தார். மாஜிஸ்ட்ரேட்டின் தீர்ப்பு ஸ்ரீ பாச்சிலர் என்ற நீதிபதியாலும் ரத்துச் செய்யப்பட்டது. ஜட்ஜ் பாச்சிலர் பிரசங்கத்தின் பயனை நிச்சயிப்பதற்கு மிகமிக நல்ல வழி முன்று பிரசங்கங்களையும், ஆரம்பம் முதல் அந்தம் வரையிலும் அமைதியோடும் கவனத்தோடும் வாசித்தல் வேண்டும். அவ்வாறு வாசிக்கும்போது திலகர் பிரசங்கங்களைக் கேட்ட ஜனங்களின் இராஜீய ஞான மின்மையையும் அவர் வாதங்களையும் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

அவ்வாறு நான் இந்தப் பிரசங்கங்களை ஒரு தடவை அன்று பல தடவை வாசித்தேன். என் மனத்தில் பட்டதெல்லாம் வாதி தரப்பினர் சரியாக ஆகேஷபித்த சில வாக்கியங்கள் தவிர பிரசங்கங்கள் முழுவதும் அதிருப்தியையாவது விரோத உணர்ச்சியையாவது அலட்சிய உணர்ச்சியையாவது உண்டுபண்ண மாட்டாது என்பதே என்று எழுதியிருக்கிறார். பூனா டிஸ்டிரிக்கு மாஜிஸ்டிரேட்டின் தீர்ப்பை மாற்றி வைக்கோர்ட்டார் செய்த தீர்ப்பானது தேச முழுவதும் ஓர் ஆனந்த உணர்ச்சியை உண்டு பண்ணிற்று. திலகரைத் தண்டனைக் குட்படுத்துவதற்காக வேறோர் எத்தனம் செய்யப்பட்டது. தமது சொந்த வேலையாக போயிருந்த காடாரு நகரில் அவர் ஒரு பிரசங்கமும் செய்யக் கூடாதென்று ஓர் உத்தரவு அவருக்குச் செலுத்தப் பட்டது. அவரைக் கொரவப் படுத்துவதற்காகக் கூடியிருந்த ஒரு பெருங்கூட்டத்தில் அவர் பேசுவதற்கு சில நிமிஷங்களுக்கு முன்னர் தான் அவ்வுத்தரவு அவருக்குச் செலுத்தப்பட்டது. அதிகாரிகள் நினைத்த படி அவர் அவ்வுத்தரவுக்கும் கீழ்ப்படியாமல் இருக்கவில்லை. அவர் தாம்பூலம் பெற்றுக்கொண்டு அப்பெருங் கூட்டத்தை கலைத்துவிட்டார்.

லக்நெள காங்கிரஸ்

1916-ம் வருடம் டிசம்பர் மாதம் நடந்த காங்கிரஸில் திலகர் மறுபடியும் பிரவேசித்தார். அவர் பிரமாதமாக வரவேற்கப்பட்டார். ‘இவ்வரவேற்பு தாழ்வுடைய எனக்கு அளிக்கப்பட்டதாக நினைக்கக்கூடிய அவ்வளவு மட்மையை உடையவன் அல்லன் நான். அது நான் இப்போது ஆகரிக்கப் போகிற தீர்மானத்தில் எழுதப்பட்டுள்ள விஷயங்களுக்கு அளிக்கப்பட்டதாக நான் நினைக்கிறேன். நாம் எல்லோரும் தோனோடு தோள் ஒன்று சேர்ந்து சப்தமிட்டு சுய அரசாட்சி வேலையைச் செய்யும்படியாக நான் சென்ற பத்து வருஷக் காலம் ஜீவித்திருந்ததைப் பற்றிச் சந்தோஷம் அடைகிறேன். அந்த ஜக்கிய மாகாணத்தில் நாம் எல்லோரும் ஜக்கியமா யிருக்கிறோம். நமது தாய் தேசத்தின் பொது நன்மைக்காக மிதவாதிகளும் தேசியவாதிகளும் சினேகிதர்களாயும் தோழர் களாயும் ஒன்று சேர்ந்து வேலை செய்யும்படியாகக் காங்கிரஸ்

பிரஸிடெண்டு ஸ்ரீ அம்பிகா சரணும் ஸ்ரீமதி பெஸன்டு அம்மையாரும் செய்த முயற்சிகளுக்காக நான் வந்தனம் அளிக்கிறேன்' என்று திலகர் பதில் கூறினார். திலகர் செய்த காரியம் தேசம் முழுவதிலும் மதிக்கப்பட்டது; அஃது அவருடைய நீண்டகால விரோதிகளுக்கும் நிந்தனையாளருக்கும் அப ஜயத்தைக் கொடுத்தது. திலகருடைய பின் வருகிற இராஜீய நிபுண வார்த்தைகள் அவர் முகமதியர்களிடத்துக் கொண்டிருந்த மனப்பாள்மையைப் பற்றிய தப்பபிப்பிராயங்களை எல்லாம் நீக்கிவிட்டன. ஹிந்துக்களாகிய நாங்கள் முகமதியர்களுக்கு அளவுக்கு மிஞ்சி விட்டுக் கொடுத்திருக்க முடியாதென்று நான் சொல்லும்போது, இந்தியா முழுவதிலும் உணர்ச்சியை நான் வெளியிடுகிறேன் என்று நம்புகிறேன். சுய அரசாட்சி உரிமைகள் முகமதிய வகுப்பினர்களுக்கு மாத்திரம் கொடுக்கப்பட்டாலும் அதனை நான் பொருட்படுத்த மாட்டேன். அவை ஹிந்துக்களில் தாழ்ந்த வகுப்பினர்களென்று சொல்லப்படுகிறவர்களுக்கு மாத்திரம் கொடுக்கப்பட்டாலும் நான் பொருட்படுத்தமாட்டேன். அப்போது சண்டை இப்போதிருக்கிறபடி முக்கியமாயிராது. யுத்தத்திற்குப்பின் செய்யப்பட வேண்டிய இராஜீய சீர்திருத்தங் களுக்கு ஒரு திட்டம் தயார்செய்யும்படியாக எல்லா-இந்தியாக் காங்கிரஸ் கமிட்டிக்கு வக்நெள காங்கிரஸ் அதிகாரம் கொடுத்தது அது "பத்தொன்பது அங்கத்தினர்கள் தயாரித்த திட்டத்தின்" அபிவிருத்தியே; அஃது எல்லா- இந்தியா மூஸ்லிம் சங்கத்தாலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. இவ்வாறாக காங்கிரஸ்-மூஸ்லிம் சங்கத் திட்டப்படியே சீர்திருத்தம் வேண்டுமென்று இந்தியா ஜனங்களெல்லாம் மிதவாதிகளும் அமிதவாதிகளும், ஹிந்துக்களும், முஸல்மான்களும் கேட்டார்கள். அஃது 'இந்தியர்களுடைய குறைக்க முடியாத குறைந்த வேண்டுதல்' என்று கருதப்பட்டது.

இந்தியர் வேண்டுதல்

1917-ம் வருஷத்து முதல் மூன்று மாதங்களில் எல்லாத் தலைவர்களும் இந்தத் திட்டத்தைப் பாராட்டி, அதன் முக்கிய

அம்சங்களைப் பொது ஜனங்களுக்கு எண்ணிறந்த பிரசங்கங்கள் மூலமாகவும் துண்டு பிரசரங்கள் மூலமாகவும் விளக்கினார்கள். ஸ்ரீமதி பெஸன்டு அம்மையார் இந்தக் கிளர்ச்சியை சென்னை மாகாணத்தில் நடத்தினார். அவர் திலகரை அடிக்கடி ஆலோசித்துக் கொள்வார். இவ்விருவரும் ஒன்று சேர்ந்து ஆலோசித்து, இந்தக் கிளர்ச்சியைப் பார்த்து இராஜாங்கத்தார் திகைத்துப் போயினார். திலகரோடு பெஸன்டு அம்மையார் ஒன்று சேர்ந்து வேலை செய்கிறதைத் தடுப்பதற்காக பம்பாய் கவர்னர் (வில்லிங்கடன் பிரபு) ஸ்ரீமதி பெஸன்டு அம்மையார் பம்பாய் மாகாணத்துள் பிரவேசிக்கக் கூடாதென்று ஓர் உத்தரவு பிறப்பித்தார்; இந்த மிதமீறிய செயலுக்காக நியூ இந்தியப் பத்திரிகையானது தனது வழக்கமான உக்கிரமத்தோடு பம்பாய் கவர்னரைத் தாக்கிப் பொது ஜனங்களின் ஆதரவை அதிகரிக்கச் செய்தது. அதே காலத்தில் ஸ்ரீமதி பெஸன்டு அம்மையாரும், அவரோடு கூடி வேலை செய்துவந்த ஸ்ரீ பி.பி.வாடியாவும், ஸ்ரீ ஜி.எஸ். அருண்டேலும் மதராஸ் கவர்ன்மென்டுக்குத் தாங்கக் கூடாதவர்களாய் விட்டார்கள். ஆனால் அவர்கள் ஓர் எல்லைக்குள் சிறை வைக்கப்பட்டார்கள். மதராஸ் கவர்ன்மெண்டின் இந்த மிதமிஞ்சிய செயலானது தேசம் முழுவதிலும் ஒரு பெரிய கிளர்ச்சியை உண்டுபண்ணிவிட்டது. ஸ்ரீமதி பெஸன்டு அம்மையார் இவ்வாறு கொடுமையாக நடத்தப்பட்டதைக் குறித்து இந்திய ஜாதியார் அனைவரும் ஒரு மனிதன்போல் ஒன்று சேர்ந்து கிளம்பிக் கண்டனம் செய்தார்கள். ஸ்ரீமதி பெஸன்டு அம்மையாரையும், அவருடைய சகாக்களையும் சிறைப்படுத்தினதினால் கவர்ன்மெண்டார் சுய அரசாட்சிக்காகச் செய்யப்படும் கிளர்ச்சியை வேரோடு ஒழித்துவிடக் கருதினார். பொறுப்பு வாய்ந்த இந்திய பத்திரிகாசிரியர்களைல்லாம் ஒரு பலமான சண்டையைக் கிளப்புவதற்காக ஒன்று சேர்ந்தார்கள். ஸ்ரீ ஜின்னாவும், முஸ்லீம் சங்கத்தின் பிரதான அங்கத்தினர்கள் பலரும் தங்கள் ஆகேஷபத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக பெஸன்டு அம்மையார் முதலியோரை ஓர் எல்லைக்குள் சிறைப்படுத்தி யதைத் தெரிந்தவுடன் சுய அரசாட்சிச் சங்கத்தின் அங்கத்தினர்களாய்ச் சேர்ந்தார்கள். பண்டிதர் மதன மோகனர்

செய்த ஒரு பிரசங்கத்தில் இந்தியாவின் சுதந்தர வேண்டுகையைத் திக்குமுக்கடையச் செய்வதற்காக அவ்வேண்டுகைகளில் அனுதாபமுள்ள மூன்று சிநேகிதர்களைக் கவர்ன்மெண்டார் சிறைப்படுத்தினர் என்று சொன்னார். மதராஸ் ஹிந்து பத்திரிகையும், அதன் திறமைவாய்ந்த ஆசிரியர் ஸ்ரீ எஸ்.கஸ்தூரி ரெங்கய்யங்காரும் சிறைப்படுத்தப்பட்டவர் களிடம் கொண்டிருந்த வேற்றுமைகளை யெல்லாம் விட்டுவிட்டு, உறுதியோடும் ஊக்கத்தோடும் கிளர்ச்சி செய்துகொண்டிருந் தார்கள். மதராஸின் பெரிய விருத்தாப்பிய மனிதராகிய டாக்டர் சுப்பிரமணிய அய்யர், வயது முதிர்ச்சியால் கண் தெரியாமலும், பலஹ்னமாயும், நடக்கமுடியாமலும் இருந்தபோதிலும், தமது கடற்கரை வீட்டிலிருந்து ஒரு சிங்கம் போலக் கர்ஜித்தார். திலகர் அக்கிளர்ச்சியை மகாராஷ்டா தேசத்தில் நடத்தினார். ‘அம்மையாருக்காக நாம் எவ்வளவு கூர்மையாக உணருகிறோமென்பதை ருஜாப்பிக்க நாம் விரும்பினால், அவரை வருகிற காங்கிரஸ் க்குத் தலைவியராகத் தெரிந்தெடுக்கக் கடவோம்’ என்று அவர் கூறினார். காலத்திற்கு ஏற்றதான் இந்த இராஜதந்திரவார்த்தையைக் கோழைகளான மிதவாதிகளிற் சிலர் ஆகேபித்தபோதிலும், தேசமானது, பொதுவாக அதற்கு அனுகூலமாயிருந்தது; மாகாணக் காங்கிரஸ் கமிட்டிகளில் பெரும்பாலான ஸ்ரீமதி பெஸன்டு அம்மையாரை அந்த வருடத்து காங்கிரஸ் பிரஸிடெண்டாகத் தெரிந்தெடுத்தன. திலகர் சொல்லியதை ஜனங்கள் ஏற்றுக்கொண்டதானது அவருடைய கச்சியார் மிதவாதிகள் மீது கொண்ட வெற்றியைக் காட்டிற்று; மிதவாதிகளுடைய கோட்பாடு பகிரங்கமாகக் கவர்ன்மெண்டை அலக்கியம் செய்யாதிர்கள்; கவர்ன்மெண்டு நம்முடைய இயக்கத்தை ஒரு கஷணத்தில் நக்கிவிடும்! என்பது, ஸ்ரீமதி பெஸன்டு அம்மையாரைக் காங்கிரஸ் பிரஸிடெண்டாகத் தெரிந்தெடுத்ததானது இந்தியா தனது இரக்கும் கோட்பாட்டை விட்டுவிட்டதென்பதையும், தனது சுய மரியாதையை உணர்ந்திருக்கிற தென்பதையும், தனது சுதந்தரத்திற்காகத் தொடங்கியிருக்கிற சண்டையை

முடிவுவரையில் செய்யத் தீர்மானித்திருக்கிற தென்பதையும் காட்டிற்று. உண்மையில் காங்கிரஸ் பிரஸிடன்டாக ஸ்ரீமதி பெஸண்டம்மையாரைத் தெரிந்தெடுத்தது, கவர்ன் மெண்டார் ஜனங்களுக்குச் செய்யக்கூடிய கேடுகளையெல்லாம் செய்யட்டுமென்றும், மனித சமூகத்தாரில் ஐந்திலொரு பாகத்தினர் அந்நியரது அரசாட்சியிலிருந்து தமது சுதந்தரத்தை அடைவதற்காகச் செய்துள்ள தீர்மானத்திற்கு விரோதமாகத் தமது அடக்குமுறை ஆயுதத்தை அளந்தறியட்டுமென்றும், கவர்ன் மெண்டாரைச் சண்டைக்குக் கூப்பிட்டது போலிருந்தது. இந்திய ஜாதியார் இன்னும் முற்சென்றனர்; கடைசியாகச் சாத்வீக எதிர்ப்பைக் கைக்கொள்வதாகவும் தெளிவாகக் கூறினர். சென்னை மாகாணக் காண்பரன்ஸின் விசேஷக் கூட்டத்தில் சாத்வீக எதிர்ப்பைக் கொள்ள வேண்டுமென்று ஒரு தீர்மால.ம் கொண்டுவரப்பட்டது; அத்தீர்மானத்தை ஸ்ரீ ஸ்ரீனிவாஸ சாஸ்திரியாராலும், திவான் மாதவராய ராலும், வேறு சிலராலும் நடத்தப்பட்ட மிதவாதிகள் மிகப் பலமாக எதிர்த்தனர். பிரிட்டிஷ் ஜனங்களுடைய கவனத்தைக் கவரும்படியான விதத்தில் இந்தியாவின் இராஜீய நிலைமை அவ்வளவு பொரியதாயிருந்தது.

* * *

15.7.34 வீரகேசரி ஞாயிற்றுக் கிழமை

16) யீதிலகரை வசப்படுத்த முயற்சித்த சீமைமந்திரி
மாண்டேகு-செஷம்ஸ் போர்ட்-திலகர்
அரசியல் சீர்திருத்தச் சம்பாஷணை
அனிபெஸன்டம்மையார் அவைத் தலைமை வகித்த
கல்கத்தா காங்கிரஸ் மகாநாட்டின் நிகழ்ச்சி

பொறுப்பாட்சிக் கொள்கை அறிவிப்பு

இக்காலத்தில் மிஸ்டர் மாண்டேகு இந்தியா மந்திரியாக நியமிக்கப்பட்டார். அவர் ஒரு சிக்கலான நிலைமையைக் கண்டார். இங்கிலாந்து ஜெர்மனிக்கு விரோதமான சண்டையில் ஈடுபட்டிருந்தது. அதனால் அது இந்திய விஷயத்தைப் பற்றி நினைக்கவே முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டது. இந்தியாவிலுள்ள இராஜாங்க அதிகாரிகள் இந்தியாவின் காரியங்களைச் சரியாக நிர்வாகம் செய்யாமல், இந்திய ஜனங்களுக்குக் கோபமூட்டி எரிச்சல் உண்டாக்கி விட்டார்கள். அதனால் இங்கிலாந்து அவசரமாக இந்தியா விஷயத்தில் பிரவேசிக்க வேண்டியதாயிருந்தது. நாகர்க்கும் பெற்ற மனித ஜாதியாரெல்லாம் இங்கிலாந்தின் செயலைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தனர். இங்கிலாந்து இந்தியாவுக்கு ஓர் அளவு சுய அரசாட்சியாவது அளிப்பதாக வாக்குக் கொடுக்கா

விட்டால், இங்கிலாந்து வஞ்சகம் செய்வதாகக் குற்றஞ்சாட்டப்படும் நிலைமையில் இருந்தது. அதனால், இந்தியாவைப் பொறுத்துள்ள நோக்கத்தை மாற்றும்படியாக இங்கிலாந்து வற்புறுத்தப்பட்டது. மிஸ்டர் மாண்டேகு இவ்விஷயங்களைத் தெரிந்து 1917-ம் வருடத்து சரித்திர பூர்வமான அறிக்கையை வெளியிட்டார், இந்தியாவில் பிரிட்டிஷாரின் கொள்கையின் நோக்கம் “பொறுப்பாட்சி” வழங்குதல் என்றும் பொறுப்பாட்சியை வழங்கும் அளவும் காலமும் இந்தியா கவர்ன்மென்டாரால் தீர்மானிக்கப்பட வேண்டுமென்றும் அவர் அறிவித்தார். இவ்வறிப்பானது இந்தியாவின் நிலைமையில் ஒரு முழு மாற்றத்தை உண்டுபண்ணிற்று. சிறையுள் வைக்கப்பட்ட ஸ்ரீமதி பெஸன்டு அம்மையாரும் மற்றவரும் விடுதலை செய்யப்பட்டனர். மிஸ்டர் மாண்டேகு இந்தியாவுக்கு வந்து, இராஜப் பிரதிநிதியுடன் இந்தியா முழுவதும் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்தார். அவர் அநேக தூதுக் கோஷ்டிகளையும், வரவேற்புப் பத்திரங்களையும், அரசியல் சீர்திருத்தக் குறிப்புகளையும் பெற்றார். இவற்றிற் பெரும்பாலானவை காங்கிரஸ்-முஸ்லீம் சீர்திருத்தங்களை அனுசரித்திருந்தன. இராஜப் பிரதிநிதியோடும் இந்தியா மந்திரியோடும் திலகர் வெகு நேரம் சம்பாஷணை செய்தார்; அச்சம்பாஷணையை அவர்கள் நன்றாக ஏற்றுக்கொண்டனர். திலகர் சம்பாஷணையின் திறமையையும், தெளிவையும், வசப்படுத்துந் தன்மையையும், மிஸ்டர் மாண்டேகு மெச்சினார். அப்போது வழங்கப்படுவனவாயிருந்த சீர்திருத்தங்களை ஒப்புக்கொள்வதாக ஒரு வாக்குறுதி வாங்கித் திலகரைக் கைவசப்படுத்துவதற்காக எத்தனங்கள் செய்யப்பட்டன. ஆனால் திலகர் மாண்டேகுகளாலும் செம்ஸ் போர்டுகளாலும் எளிதில் ஏமாற்றப்பட முடியாத அவ்வளவு அதிக உறுதியான மனத்தையும் தெளிவான பார்வையையும் கொண்டிருந்தார். மாண்டேகு விஜயம் முடிவுற்றது. சட்டப்படி வழங்கப்பட்ட அரசியல் சீர்திருத்தங்களின் அறிக்கை அதிகத் தாமதமாகப் பிரசரிக்கப்பட்டது.

இதற்கு மத்தியில், இந்தியா மந்திரி இந்திய விஷயத்தைப் பற்றித் தலத்தில் விசாரணை செய்துகொண்டிருந்தபோது

வருஷாந்திரக் காங்கிரஸ் ஸ்ரீமதி பெஸன்டு அம்மையாரைத் தலைமையாகக் கொண்டு நடக்கவேண்டியதாயிருந்தது. திலகர் 500 தேசியப் பிரதிநிதிகளுடன் கல்கத்தாவுக்கு வந்து சேர்ந்தார். ஸ்ரீமதி பெஸன்டு அம்மையாரைத் தலைவர் ஸ்தானத்திற்கு உயர்த்துவதற்கு ஏன் சம்மதித்தாரென்று திலகரை அவருடைய கல்கத்தா நண்பர்களில் அநேகர் கேட்டனர். அதற்கு அவர் இந்திய விஷயத்தை முன்னேற்றுவதற்கு பெஸன்டு அம்மையாரை உபயோகப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்று மறுமொழி பகர்ந்தார். அவர் சொல்லியதின் அர்த்தமாவது:- ஸ்ரீமதி பெஸன்டு அம்மையார் அந்தக் காலத்தில் இந்திய சுய அரசாட்சி விஷயத்தைப் பிரசாரம் செய்து கொண்டிருந்தார்; அதனால் அவர் கவர்ன்மென்டாரால் துன்புறுத்தப்பட்டார்; அவரைக் காங்கிரஸ் பிரசிடெண்டாகத் தெரிந்தெடுத்தல் இராஜாங்க அதிகாரிகளைச் சண்டைக்கு அறை கூவி அழைத்ததாகும்; அதனால் அது இந்திய விஷயத்திற்கு உதவி புரிந்ததாகும் என்பதாம். திலகர் கூறிய இந்த உண்மையை ஸ்ரீமதி பெஸன்டு அம்மையார் இரண்டு வருஷங்களுக்குப் பின் தப்பர்த்தம் செய்துகொண்டு, திலகருக்கு விரோதமாக உபயோகித்தார். கல்கத்தாக் காங்கிரஸில் திலகர் இரண்டு விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசினார். ஒன்று அவி சகோதரர்களைப் பற்றிய தீர்மானம்; மற்றொன்று சுய அரசாட்சியைப் பற்றிய தீர்மானம். அவி சகோதரர்களின் பெருமை வாய்ந்த விருத்தாப்பிய தாயார் அங்கு ஸ்ரீமதி பெஸன்டு அம்மையாரின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு தேசத்திற்காக மிகமிகக் கஷ்டப்பட்டவரும், அதனால் தன்னைத் தியாகம் செய்யும் தேசாபிமானத்தைப்பற்றிப் பேசுவதற்கு உரிமையுடையவருமான திலகர் தமது மக்களைப் பற்றிப் பெருமையாகப் பேசியதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். சுய அரசாட்சித் தீர்மானத்தைப்பற்றி அவர் பேசிய பேச்சுத்தான் காங்கிரஸில் அவர் பேசிய பேச்சுக்களிலெல்லாம் பெரியது. அந்தப் பேச்சில் அவர் இந்தியாவின் நிலைமையை மிகுந்த சாமர்த்தியத்துடன் பாகுபாடு செய்து, மேல் செய்யவேண்டிய செயலுக்குத் தெளிவாக வழி காட்டினார். ஆகஸ்டு மாத அறிக்கைக்காக மிஸ்டர் மாண்டேகுக்கு நன்றி

செலுத்தியதாகச் சொல்லப்பட்டிருந்த அத்தீர்மானத்தின் அந்தப் பாகத்தை ஸீ பெபினச் சந்திரபாலர் எதிர்த்தார். அவர் அதனை ஆகேஸ்பித்ததற்குக் காரணம் ஒரு தேசத்தார் வந்தனம் அளிப்பது மிக அருமையாயிருக்க வேண்டுமென்பதும், அவ்வறிக்கைக்காக யாருக்கானாலும் வந்தனம் அளிப்பதற்குரிய தருணம் அப்போது வரவில்லை யென்பதுமே. மிதவாதிகளும் அந்த தேசியவாதிகளும் திருப்தியடையும்படியான விதத்தில் திலகர் அத்தீர்மானத்தை வியாக்கியானம் செய்தார். மத்திய கவர்ன்மென்டில் பொறுப்பாட்சி வேண்டுமென்பதற்கு அவர் சொல்லிய காரணங்கள் யாவரும் அங்கீகரிக்கத் தக்கவையாயிருந்தன. கவர்ன்மென்டை ஓர் உறுப்பைப்பற்றிய வியாதிகளால் வருந்திக்கொண்டிருந்த ஒரு வியாதியஸ்தனுக்கு அவர் ஒப்பிட்டார். ஓர் உறுப்பைப்பற்றிய வியாதி அவ்வறுப்புக்குச் செய்யும் சிகிச்சையால்தான் தீரும் என்று அவர் விவாதித்தார். மூளையின் ஆரோக்கியத்தையும் பலத்தையும் விரத்தி செய்கிற ஒரு வகை மருந்தை அவ்வியாதிஸ்தனக்குக் கொடுக்க வேண்டும். அப்போது அவனுடைய உடம்பின் பல உறுப்புக்களும் தமது சாதாரண வேலைகளைத் திரும்பிச் செய்யத் தொடங்கும். ஆகஸ்டு மாத அறிக்கையை அனுசரித்திருக்கும்படியாகவும், ஆனால் சாரமற்றவையாகவும் பெயரளவிலும் மாத்திரம் சீர்திருத்தங்களை வழங்குவதற்காக முயன்று கொண்டிருந்த ஸர் லையோனல் நாட்டில் என்பவரிடத்தும் மிக ஜாக்கிரதையாயிருக்க வேண்டுமென்று தமது தேசத்தாருக்கு எச்சரிக்கை செய்தார்.

22.7.34 வீரகேசரி, ஞாயிற்றுக் கிழமை

17) ஸ்ரீ திலகருக்கு பம்பாய் சர்க்காரின் வாய்ப்புட்டு.

மிதவாதிகளின் மதியற்ற முயற்சிகள். விசேஷக் காங்கிரஸில் மிதவாதிகளை மடக்கிய திலகரின் விநயமொழி.

அரசியல் சீர்திருத்தம்

கல்கத்தா காங்கிரஸ் நடந்து முடிந்தவுடன், பிரிட்டிஷ் ஐனங்களுக்கு இந்தியாவின் தேவைகளைப் பற்றியும் கோரிக்கைகளைப் பற்றியும் விளக்கிச் சொல்வதற்காக ஒரு தூதுக் கோஷ்டியை இங்கிலாந்துக்கு அனுப்ப வேண்டுமென்ற நேரக்கத்துடன் திலகர் பணம் சேகரித்தார். தூதுக் கோஷ்டியில் திலகரும், ஸ்ரீ பெபினச் சந்திரபாலரும், கனம் ஸ்ரீ ஜி.எஸ்.கப்பர்தேயும், வேறு சிலரும் இருந்தனர். அந்தக் கோஷ்டியார் கொழும்பு வரையில் சென்றனர். அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்த அனுமதிச் சீட்டுகள் திடீரென்று ரத்துச் செய்யப்பட்டன. அவ்வாறு செய்ததற்குக் காரணம் இங்கிலாந்து யுத்தத்தில் சடுபட்டிருந்ததால், இந்திய விஷயங்கள் அதன் கவனத்துள் நுழைக்கப்படக்கூடா தென்பதே. திலகர்

பூனாவுக்குத் திரும்பிப் பின்னும் சிலகாலம் காத்திருந்தார். சட்ட வரம்புக்குப்பட்ட சீர்திருத்தங்களை பற்றிய அறிக்கை பிரசரிக்கப்பட்டது. அது வேற்றுமையை உண்டுபண்ணும் உண்மையான ஒரு கணியாயிற்று. சில தலைவர்கள் அதனை அடியோடு மறுத்துவிடவேண்டும் என்றார்கள். ஸ்ரீமதி பெஸன்டு அம்மையார் அச்சீர்திருத்தங்களை வழங்குவது இங்கிலாந்துக்குக் கொரவம் அன்று; அதனை ஏற்றுக் கொள்வது இந்தியாவுக்குக் கொரவம் அன்று எனக் கூறினர். ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய ஐயருங்கூடத் தமது தேசத்தார்களுக்கு வழங்கப்பட்ட அம்மயக்க மருந்தைத் தொடவேகூடாதென்று அவர்களுக்கு புத்தி சொன்னார். மிதவாதத் தலைவர்கள் அவ்வறிக்கையை அடியோடு மறுத்துவிடுவார்களென்ற ஒரு நம்பிக்கையைக் கொண்டு அச்சீர்திருத்த அறிக்கையைத் தாங்கள் ஏற்று அரசியலை நடத்தலாமென்று தவறாக நினைத்தார்கள். அன்றியும் அவர்கள் அச்சீர்திருத்தங்களை அமிதவாதத் தலைவர்கள் மறுத்துவிடுவார்களென்ற நம்பிக்கையின் பேரில், அச்சீர்திருத்தங்களைக் ‘காப்பாற்று வதற்கு’ முயற்சிகள் செய்ய வேண்டுமென்று தங்களுள் சதியாலோசனை செய்தார்கள். ஆதலால் அமிதவாதிகளின் எதிர்ப்பிலிருந்து சீர்திருத்தங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்ற உயரிய நோக்கத்துடன் மிதவாத சங்கங்கள் கிளம்பின; தங்கள் கைகளை முன்னர் நீட்டிச் சீர்திருத்தங்களை ஏற்றுக் கொள்வதற்காக மிதவாதிகளின் கொள்கைகளை யுடையவர்களையெல்லாம் சேர்த்து ஒரு மகாநாடு கூட்டுவதற்காக முயற்சிகள் செய்யப்பட்டன. எதிர்க்கும் இயற்கையுள்ள அமிதவாதிகளுக்கும் தங்களாலேயே ஏமாற்றப்பட்டிருக்கிற மிதவாதிகளுக்கும் விரோதமாகத் திலகர் கடுமையான வேலை செய்யவேண்டியதாயிருந்தது. அவர் பம்பாய் கவர்ன்மெண்டின் உத்ரவொன்றால் வாய்ப்புடு இடப்படாமல் இருந்தால் இந்த இரு தரத்து இராஜீய வாதிகளுள்ளும் ஏற்பட்டிருந்த தப்பபிப்பிராயத்தை அவர் மாற்றியிருக்கக்கூடும். ஒரு விசேஷ காங்கிரஸைப் பம்பாயில் கூட்டுவேண்டுமென்று ஒரு பிரேரேபணை செய்யப்பட்டது. மிதவாதிகள் அந்தக் காங்கிரஸிலிருந்து விலகிக்கொள்வதாகவும்,

அதே இடத்தில் வேறொரு காண்பரன்ஸ் நடத்துவதாகவும் தீர்மானித்தார்கள். இவ்விலக்கம் முக்கியமாக மிதவாதப் பத்திரிகைகளாகிய பூனா செர்வன்டு ஆப் இந்தியாவின் முயற்சியாலும் அலகபாத் லீடரின் முயற்சியாலும் உண்டுபண்ணப்பட்டது. அவை அச்சமயத்தில் செய்த தேசாபிமானமற்ற செயலுக்காக இப்போது வெட்கப்பட வேண்டும். சிறுபாலாருடைய இவ்விலக்கம் ஏற்பட்டபோதிலும் விசேஷக் காங்கிரஸ் மிக நல்ல வெற்றியோடு முடிந்தது. மிதவாதிகளின் மனங்களில் அனாவசியமான அச்சம் உண்டாகாமல் தடுக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் திலகர் விசேஷக் காங்கிரஸின் தலைமைப் பதவியை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்துவிட்டார். விசேஷக் காங்கிரஸில் மாண்டேகு-செம்ஸ்போர்டு அறிக்கையைப்பற்றிப் பேசியபோது திலகர் பின் வரும் அபிப்பிராயங்களை வெளியிட்டார்:- விஷயாலோசனைக் கமிட்டியில் நம்முடைய வெவ்வேறு அபிப்பிராயங்களை வடிகட்டுவதற்காக நாம் முயற்சித்தோம். “வெள்ளரிக் காய்களையும் பூசனிக் காய்களையும்” ஒன்று சேர்த்து வடிகட்டுவது மிகக் கஷ்டமாயிருந்தது. அங்கு எளிதான் வேலை அன்று. நமது எதிரிகளும் அது கஷ்டமான வேலை யென்றுதான் கருதியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் செய்ய முடியாத ஒரு வேலையில் நாம் ஈடுபட்டிருக்கிறதாகவும், செப்டம்பர் மாதத் தொடக்கத்தில் காங்கிரஸ் என்பதே இல்லாமல் போய்விடுமென்றும் நம்பினார்கள். அவர்களுடைய தூர் அதிர்ஷ்டவசமாக, அவர்களுடைய முன் நம்பிக்கைகள் உண்மையாகவில்லை. பொறுமைத் தத்துவமும் காங்கிரஸ் இருக்கும் வரையில் அத்தகைய அபாயகரமான முடிவு ஒருபோதும் ஏற்படாது. காங்கிரஸ் சீர்திருத்த அறிக்கை முழுவதையும் நாம் மறுத்துவிடப் போவதாக நாம் சொல்லப்பட்டோம். அதன் அர்த்தத்தை நான் ஒருபோதும் தெரிந்து கொண்டதில்லை; தெரிந்துகொள்ளப் போவதுமில்லை. இப்போது நாம் சுய அரசாட்சியைப் பற்றிப் பேச்சுவார்த்தை நடாத்திக் கொண்டிருக்கிறோம். நீங்கள் சீர்திருத்த அறிக்கையை மறுத்துவிட்டால் அதைப்பற்றிய உங்கள் வேலை முடிந்துவிட்டது. பின்னர், நீங்கள் பிரிட்டிஷ் ஐனங்களுக்கு

என்ன சொல்லப் போகிறீர்கள்? சிர்திருத்த அறிக்கையை மறுக்கிறோமென்றா? அந்த மாதிரியான நிலைமையை நாம் கைக்கொள்ளுவது அயுக்தமானதென்பதைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு வேண்டியமட்டும் இராஜீய விஷயங்களை நாம் கற்றிருக்கிறோம். எல்லாருடையவும் அதிர்ஷ்டவசமாக, தர்க்கர்தியோடு பொருந்திய ஒரு தஸ்தாவேஜை ஒரு தீர்மானத்தை உங்கள் முன்னிலையில் வைத்திருக்கிறோம். அதில் ஒரு கச்சியாரின் ஞானமும், மற்றொரு கட்சியாரின் மிதமான சுபவாமும், மூன்றாவது கட்சியாரின் அவசரமும் சேர்ந்திருக்கின்றன. மாண்டேகு அறிக்கை மிக அழகிய சாதுரியமுள்ள, இராஜ தந்திரம் வாய்ந்த ஒரு தஸ்தாவேஜ். நாம் சுய அரசாட்சி ரூபாயில் எட்டணாத்தான் கேட்டோம். அவ்வறிக்கை பொறுப்பாட்சி ரூபாயில் ஓர் அணாக் கொடுக்கிறது. ஆனால், அஃது எட்டணாச் சுய அரசாட்சி யிலும் நல்லதென்று அவ்வறிக்கை சொல்லுகிறது. அவ்வறிக்கையின் கல்வித் திறமையெல்லாம் பொறுப்பாட்சியின் ஒரு பிடிசாதம். சுய அரசாட்சிக்காக நாம் கொண்டிருக்கிற பசியைத் தணிப்பதற்குப் போதுமானதென்று நாம் நம்பும்படியாகச் செய்கிறது. நாம் பின் வருகிறபடி கவர்ன்மெண்டாருக்குத் தெளிவாகச் சொல்லுகிறோம்:- “ஓர் அணா பொறுப்பாட்சி அளிப்பதாகச் சொன்னதற்காக நாங்கள் உங்களுக்கு வந்தனம் அளிக்கிறோம். சிர்திருத்த அறிக்கையில் காங்கிரஸ்-லீக்குக் குறிப்பில் கண்டவற்றையெல்லாம் எழுதும்படியாக நாங்கள் சொல்லவில்லை. ரெயில் தண்டவாளங்கள் வேறாயிருக்கலாம். ஆனால் பிரயாணிகளைத் தாங்கிச் செல்லும் வண்டிகள் ஒரு தண்டவாளத்திற்கு மாற்றப்பட வேண்டுமென்று நாங்கள் சொல்லுகிறோம். அது செய்யவே நாங்கள் முயன்றோம். சம்பந்தப்பட்ட சாட்சியார்களை யெல்லாம் திருப்தி செய்ய நாங்கள் முயன்றோம். மிகக் கஷ்டமான ஒரு வேலை செய்து முடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. எதிர்கால வழி பகிஷ்காரமாகத் தெரிகிறது. இதுவரையில் நாம் செய்திருப்பது சண்டையை முடிவு வரையில் நடத்துவதற்கு உதவியாயிருக்குமென்று நம்புகிறேன்.” இந்தப் பேச்சு திலகரின் இராஜ தந்திரத் திறமையையும், வாதிப்புத் திறமையையும் காட்டுகிறது.

அவருடைய இந்தப் புத்திசாலித்தனமான நோக்கமானது காங்கிரஸிலும் அவர் கட்சியிலும் அவருக்கு எதிரிகளாயிருந்த வர்களை மென்மாக்கிவிட்டது. மிதவாதிகளுடைய அச்சங்களை பொய்யாக்கிவிட்டது. காங்கிரஸிலிருந்து விலகியவர்களும் தங்கள் பிழையை உணர்ந்தார்கள். அவர்களிற் சிலர் திரும்பி டெல்லிக் காங்கிரஸில் சேர்ந்து கொண்டார்கள். கனம் ஸ்ரீ சுரந்தரநாத பானர்ஜி போன்ற சிலர் தமது அந்தஸ்துக்குக் குறை ஏற்படுமென்று தப்பாக நினைத்து காங்கிரஸில் சேராமல் விலகியிருந்தனர்.

* * *

5.6.34 வீரகேசரி ஞாயிற்றுக் கிழமை

18) பாரத மக்களைப் பழித்து நாலெழுதின பண்டிதமணி

மகாராஷ்டிர மடங்கல் திலக மகரிஷி தொடர்ந்த அவதாரு வழக்கு. பிரிட்டிஷ் நிதிஸ்தலவத்தில் வாதிக்குப் பாதகமாகக் கூறப்பட்ட தீர்ப்பு

இங்கிலாந்தில் சிரோலுக்கு விரோதமான கேஸ்

ஸர் வாலன்டென் சிரோல் பேரில் திலகர் செய்திருந்த வியாச்சியத்தை நடாத்துவதற்காகத் திலகர் இங்கிலாந்துக்குப் போவதற்கு அனுமதி கொடுக்கக் கவர்ன் மெண்டார் கடைசியாக விருப்பமுடையவராயிருந்தனர். ஆனால், இங்கிலாந்தில் ஒரு பொதுக் கூட்டத்திலும் அவர் பேசக்கூடாதென்ற நிபந்தனையின் பேரில் அனுமதிச் சிட்டு கொடுக்கப்பட்டது. இந்த நிபந்தனையை ஒப்புக்கொண்டு, திலகர் இங்கிலாந்துக்குப் போனார். இந்தியருக்கு விரோதியான சிடன்றாம் பிரபுவின் சிநேகிதரும், பிராமணரல்லாதாரின் தலைவருமான டாக்டர் நாயரும் இங்கிலாந்தில் பொதுக்கூட்டத்தில் பேசக்கூடாதென்று உத்தரவிடப்பட்டார்.

ஆனால் டாக்டர் நாயகருக்குப் பிறப்பித்த அந்த உத்தரவு பின்னர் ரத்துச் செய்யப்பட்டது. அதின் பின்னர் திலகருக்குப் பிறப்பித்த அந்த உத்தரவு ரத்துச் செய்யப்பட்டது. திலகர் தமது முழுக் கவனத்தையும் முதலில் சிரோல் பேரில் அவர் செய்திருந்த வியாச்சியத்திலே செலுத்தினார். திலகருக்கு விரோதமான அபிப்பிராயங்களுக்கு இடையே அவ் வியாச்சியத்தை நடத்தவேண்டியதாயிருந்தது. ரெளவற்று அறிக்கையின் பிரசுரிப்பும், திலகர் பேரில் கவர்ன்மென்டார் நடாத்திய பல நடவடிக்கைகளும், அவருக்கு விரோதமாகப் பிரிட்டிஷ் ஐனங்களுடைய செவிகளைக் கெடுத்திருந்தன. ஸர் வாலன்டைன், சக்ரவர்த்தி யவர்களின் கவர்ன்மென்டின் தயவைப் பெற்றிருந்தார். மேற்படி வியாச்சியத்தின் தீர்ப்பு திலகருக்கு விரோதமாகத்தான் இருக்குமென்பது அநேகமாக நிச்சயமாயிருந்தது. பிரிட்டிஷ் கோர்ட்டார் வியாச்சியத்தைப் பகுபாத மில்லாமல் விசாரித்துத் தமக்கு நியாயம் செய்வாரென்று திலகர் எதிர்பார்த்திருந்தார். பிரிட்டிஷ் நியாயத்தில் அவருக்குப் பெரிய நம்பிக்கையிருந்தது. “இந்தியாவின் அமைதியின்மை” என்னும் சிரோனுடைய புத்தகம் பிரிட்டிஷ் இராஜ்யம் முழுவதும் வாசிக்கப்பட்டிருந்த படியால் மிகப் பெரிய பிரிட்டிஷ் கோர்ட்டின் தீர்ப்பானது அப்புத்தகத்தை வாசித்தவர்களின் அபிப்பிராயத்தை மாற்றுமென்று நினைத்துத்தான் திலகர் ஸர் வாலன்டைன் சிரோல் பேரில் நடவடிக்கை நடத்துவதற்கு இங்கிலாந்துக்குச் சென்றார். நீண்ட பிரதம விசாரணைக்குப் பின், வியாச்சியம் 1919-ம் வருஷம் ஐனவரி மாதம் 29-ந் தேதி ஸ்ரீ ஐஸ்டிஸ் டார்வின் முன் விசாரணைக்கு வந்தது. ஸர் ஐான் சைமன் கே.ஸினன்பவரும், ஸ்ரீ இ.எப்.ஸ்பென்ஸ் என்பவரும் திலகரின் வக்கீல்களாக ஆஜரானார்கள், ஸர் எட்வர்டு கார்ஸனும் வேறு இருவரும் ஸர் வாலன்டைன் சிரோலுக்கும், ‘இந்தியாவின் அமைதியின்மை’யைப் பிரசுரித்த ரெஸர்ஸ் மாக்மில்லன் அண்டு கம்பெனிக்கும் வக்கீல்களாக ஆஜரானார்கள். ஸர் வாலன்டைன் சிரோல் அந்தப் புஸ்தகத்தில் சி.ஐ.டி போலிசாரால் கவர்ன்மென்டுக்கு அனுப்பப்பட்ட அந்தரங்க அறிக்கைகளிலிருந்து பல விஷயங்களை எடுத்து

எழுதியிருந்தார். திலகர் பேரில் அவர் பல கடுமையான சூற்றங்களை ஏற்படுத்தியிருந்தார். அவற்றிற் சில வருமாறு:-முகமதியர்களுக்குக் கோபத்தை உண்டுபண்ண வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் திலகர் பசுப் பாதுகாப்புச் சங்கங்கள் சிலவற்றை உண்டுபண்ணினார். பலத்தை உபயோகிக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் ஜனங்களுடைய வீரத்தன்மைகளை வளர்ப்பதற்காகச் சிலம்பச் சங்கங்களை ஸ்தாபித்தார். தூய்மகராஜ் வியாச்சியத்தில் ஹெக்கோர்ட்டார் தீர்ப்பு “திலகர் சாதாரண யோக்கியதை கூட இல்லாதவ ரென்றும், கண்ணியமான மனிதரல்லவென்றும் கூறுகின்றது”. மிக மிகக் கடுமையான சூற்றும் பின் வருவது:- வெள்ளைக் காரருக்கு விரோதமான உணர்ச்சியை ஜனங்களிடை உண்டுபண்ணுவதற்கு அந்தரங்கக் கிளர்ச்சியாலும், பத்திரிகைப் பிரசரங்களாலும், என்னவெல்லாம் செய்யக்கூடுமோ அவற்றையெல்லாம் திலகர் செய்தார். அவற்றினால் விலக்கமுடியாத பலன்கள் விளைந்தன. 1897-ம் வருஷம் ஜான் மாதம் 27-ந் தேதி மிஸ்டர் ராண்டு துரையும், லெப்டனன்டு அயிரஸ்டும் ஓர் யெளவன் சித்பவன் பிராமணனால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். அந்தக் குற்றத்திற்கும் திலகருக்கும் நேரான சம்பந்தமொன்றும் ருஜாப்படுத்தப்பட வில்லை. “ஏன் அக்கொலையைச் செய்தனே!” என்று எதிரி கான்ஹியர் என்பவன் மாஜிஸ்ட்ரேட்டால் கேட்கப்பட்டபொழுது அவன், அவ்வுத்தியோகஸ்தர்களின் பல அடக்குமுறைச் செயல்களைக் கேசரியிலும், இராஷ்டாமாதுப் பத்திரிகையிலும், கால் பத்திரிகையிலும், மற்றைய பத்திரிகைகளிலும் படித்தேன் இந்த இரண்டு துரைமார்களையும் கொல்வதால் ஜனங்களுக்கு நியாயம் கிடைக்குமென்று நினைத்தேன். எனக்கு யாதொரு அநியாயமும் செய்யப்படவில்லை. எனக்கு பேரில் தெரிந்தவரையில் வேறு ஒருவருக்கும் அநியாயம் செய்யப்படவில்லை. மிஸ்டர் ஜாக்ஸன் (ஒரு சப் கலெக்டர்) என்பவரைக் கொலை செய்ததற்காக நான் இப்போது விசனப்படுகிறேன். நான் ஒரு நல்ல மனிதனை அஜாக்கிரதையால் கொலை செய்துவிட்டேன். இவ்வொப்புக் கொள்ளுதலின் பயங்கரமான துக்க சம்பவங்களிலும் அதிகமாக

வேறு எந்தப் பேச்சாவது நம்பிக்கையை உண்டுபண்ண முடியுமா? கான்ஹியரால் சொல்லப்பட்ட மூன்றும் திலகருடைய பத்திரிகைகள். கான்ஹியருடைய சொந்த அனுபவமாவது அறிவாவது அவனுடைய உன்மத்த செயலைத் தூண்டவில்லை. ஆனால், திலகரின் பத்திரிகைகள் நாளடைவில் அவனுடைய செவியுள் கொட்டிய விஷமானது அச் செயலைச் செய்யும்படியாகத் தூண்டிற்று. ‘ஒரு நல்ல மனிதரை அஜாக்கிரதையாக’க் கொன்றது கான்ஹியருடைய கையேயானபடியால் அக்கொலைக்கு ஜவாப்தாரி அவனே அல்லாமல் திலகர் அல்லர். ஏழு மணிநேரம் பிடித்த ஸர் ஜான் சைமனுடைய பேச்சு முடிந்ததும், பிரதிவாதிகளின் வக்கிலாகிய ஸர் எட்வர்டு கார்ஸன் திலகரைக் குறுக்கு விசாரணை செய்தார். அவருடைய விளாக்களிற் சில வியாச்சியத்திற்கே சம்பந்தம் இல்லாதனவாயிருந்தது மல்லாமல், விரும்பத்தகாதனவாயும் இருந்தன. திலகரின் விடைகள் விளாக்களுக்கு நேரான விடைகளாயிருந்ததுடன், சூர்மையானவையாவும், கெளரவும் வாய்ந்தனவாயும் இருந்தன. அன்றியும், அவ்விடைகள் விளாவின் உடனே அளிக்கப்பட்டன. ‘இந்தியாவின் அமைதியின்மை’யின் ஆசிரியர் கட்டுமான கொள்கைகளை ருஜாப்படுத்துவதற்காக ‘கேசரி’யிலிருந்து பல வாக்கியங்களை எடுத்து கார்ஸன் வாதித்தார். அவருடைய வாதம் புஸ்தகத்தில் கூறப்பட்ட விஷயங்களுக்குச் சற்றேறக்கூறிய ஒரு வியாக்கியானமாயிருந்தது. திலகர் எப்பொழுதாவது இராஜ நிந்தனைகளைப் பிரசுரித்தாரா? அல்லது அவர் எழுதிய விஷயங்கள் கொலைகள் நடக்கும்படி செய்தனவா? தண்டனையான மனிதரோடு அவருக்குச் சிநேகம் இருந்ததா? என்ற விளாக்கள் வியாச்சியத்திற்கு எவ்வித சம்பந்தமுமில்லாதவை யென்றதை ஸர் ஜான் சைமன் எடுத்துக்காட்டினார். அவர் விவாத விஷயம் ஸர் வாலன்டென் சிரோவின் புஸ்தகத்தில் திலகரைப் பற்றிய அவதாறு அடங்கியிருக்கிறதா? என்பதுதான். மிஸ்டர் ராண்டின் கொலைக்குச் சுமார் ஒரு மாதத்திற்குப் பின் திலகர்பேரில் நடாத்திய இராஜ நிந்தனைக் கேளில் அட்வகேட்ட ஜெனரல் திலகருடைய எழுத்துக்களுக்கும் கொலைக்கும்

எவ்வித சம்பந்தமுமில்லை யென்று தெளிவா. கூறியிருக்கிறார். மிஸ்டர் ஜாக்ஸன் கொலை சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் அவரைப்பற்றி திலகர் ஆகேஷபிக்கத்தக்க உருவாக்கம் எழுதியதாக ஆஜர்ப்படுத்தப்படவில்லை. கொலைக்குப்பி கொலை செய்த பையன் குற்றத்தை ஒப்புக் கொண்டத் தொல்லிய விஷயம் மிகமிக அற்பமானது. அது சரியா சாட்சியமாக எடுத்துக் கொள்ளத் தக்கதன்றென்று கூறினார். மிஸ்டர் ஜஸ்டிஸ் டார்லிங்கின் தீர்ப்பு பகுபாதமற்றதென் சொல்லும்படியானதாயில்லை. அது ஸர் எட்வர்டு கார்ஸ் சொல்லிய அபிப்பிராயங்களையே கொண்டிருந்த ஜமீரிகளும் அவற்றையே கூறினார்கள். இவ்வாறாக வாலன்டென் செய்த அயோக்கியமான கொடிய அவதாரம் பிரிட்டிஷ் இராஜ்யத்திலுள்ள மிக மிகுப் பெரிய நீதிமன்றத்துக்கு குற்றமில்லையென்று சொல்லப்பட்டன.

* * *

14.10.34 வீரகேசரி ஞாயிற்றுக்கிழமை

19) பிரிட்டனில் இந்தியாவின் சுயாட்சிப் பிரசாரம்.

பொதுக் கூட்டங்களில் மகாராஷ்டிர மடங்களின் உணர்ச்சி மிகுந்த உரைகள். திலக மகரிஷி வண்டனில் தாய் நாட்டிற்குப் புரிந்த சேவைகள்.

பிரிட்டிஷ் ஜனங்கள் இந்திய விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்வதற்குத் திலகர் செய்த வேலைகளில் பாதி கூட வேறு இந்தியத் தலைவர் ஒருவரும் செய்ததில்லை. அவர் அனேக துண்டுப் பிரசரங்களும் சிறு புஸ்தகங்களும் அச்சிட்டு, பிரிட்டிஷ் ஜனங்களுக்கு வழங்கினார். இது தவிர அவர் பல சமயங்களில் பிரசங்கங்களும் செய்தார். ஒரு பிரசங்கியாக திலகர் வெற்றி பெறவில்லை யென்ற அபிப்பிராயமுடைய வர்கள் அநேகர் இருந்தாலும், இங்கிலாந்தில் பொது ஜனங்களுடைய மனங்களில் அவர் பேசிய விஷயங்கள் ஆழந்து பதிந்தனவென்பதை ஒருவரும் மறுக்க முடியாது. அவருடைய பேச்சுக்கள், பிரசங்கிகளின் கபடற்ற பொது ஜனங்களை மயக்குகின்ற வாக்கலங்கார சிங்காரங்களைக் கொண்டிரா விட்டாலும், நீதியும் தர்க்கவாதமும் பொருந்தியனவா

யிருந்தபடியால் ஜனங்கள் மனங்களுள் ஆழந்து சென்றன. உண்மையில் அவருடைய ஜீவியமும், சார்த தோற்றமும் ஜனங்களையெல்லாம் வசப்படுத்துவனவாயிருக்கும்போது வேறு வாக்கலங்காரங்களை அவர் உபயோகிக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன? அவர் நுட்பமான ஒரு தர்க்கவாதி, முற்றுறக்கற்ற ஒரு பண்டிதர், மனிதரையும் உலக காரியங்களையும் அறியும் ஒரு நிபுணர்; பிரிட்டிஷ் ஜனங்களுடைய ஹிருதயங்களையும் அறியும் ஒரு நிபுணர்; பிரிட்டிஷ் ஜனங்களுடைய ஹிருதயங்களை எப்படி வசப்படுத்துவதென்பதையும், அவர்களுடைய விருப்பங்களுக்கும், சுபாவங்களுக்கும் பொருத்தமாகத் தம்முடைய பேச்சின் நடையையும், தர்க்கத்தையும் எப்படி, வைத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்பதையும் அவர் நன்றாக அறிந்தவர். அவர் சென்ற இடங்களிலெல்லாம் அவர் பல வினாக்களுக்கு விடைகள் அளிக்கும்படியாகக் கேட்கப்பட்டார். அவருடைய விடைகள் வினாவியவுடனே அளிக்கப்பட்டன; உடனே ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கவையாயிருந்தன. ஒருக்கால், அவர் இந்தியா சிறிது சிறிதாகச் சுய அரசாட்சி ஏன் அடையக்கூடாதென்று வினாவப்பட்டார். அவர் “மின்சார ஏற்றத்தின் மூலமாக ஏறும் இக்காலத்தில் சிறிது சிறிதாக ஏறுவது எப்படி?” என்று விடையளித்தார். அவருக்குப் போடப்பட்ட மிக மிகக் கஷ்டமான வினாக்களில் ஒன்று “இந்தியாவிலிருந்து வந்திருக்கிற தூதுக் கோஷ்டிகளில் எது இந்தியாவின் பிரதிநிதித்துவத்தை உடையது.” இந்த வினாவிற்கு அவர் பின்வருகிறபடி விடையளித்தார். சில காலத்திற்கு முன்னே மிஸ்டர் ஆஸ்ருவித் இங்கிலாந்தின் பிரதம மந்திரியா யிருந்தார். இப்போது மிஸ்டர் லாய்டு ஜார்ஜ் பிரதம மந்திரியாயிருக்கிறார். மிஸ்டர் லாய்டு ஜார்ஜாக்கு மிஸ்டர் ஆஸ்ருவித் ஒரு சிறிதும் தாழ்ந்தவர்ல்லர்; ஆனால், இங்கிலிஷ் ஜாதியார் அவரைப் பின்பற்றுவதை நிறுத்திவிட்டனர். அதே மாதிரியாக, மிதவாதிகளின் தூதுக்கோஷ்டிக்குத்தலைமை வகிக்கிற ஸ்ரீ சுரந்தரநாத பானர்ஜி ஜனங்களால் இப்பொழுது பின்பற்றப் படவில்லை. இந்தியா தேசத்து ஜனங்கள் மிதவாதிகளைப் பின்பற்றுவதைநிறுத்திவிட்டார்கள்; அவர்கள்

காங்கிரஸ் வழியிலும் சுய அரசாட்சி சங்க வழியிலும் செல்கின்றார்கள்.” இந்த மாதிரியான விடை பிரிட்டிஷ் ஜனங்களால் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதாயிருந்தது. இங்கிலாந்து தேசத்தில் தமது தேச சம்பந்தமாகத் திலகர் செய்த வேலைகள் முக்கியமாகப் பிரிட்டிஷ் ஜனங்களுள் பிரசாரமும், பிரிட்டிஷ் காங்கிரஸ் கமிட்டியைப்புதுப்பித்தலும், இங்கிலாந்து தேசத்தில் இந்தியன் நேஷனஸ் காங்கிரஸின் பத்திரிகையாகிய “இந்தியா”வின் காரியங்களைக் கவனித்தலும், பார்லிமெண்டு சபையின் கூட்டுக் கமிட்டி முன் சாட்சியம் சொல்வதுமே, அவர் தொழிற் கச்சியாரிடம் அதிகச் செல்வாக்கை உபயோகிக்கக் கூடியவராயிருந்தார். இந்தியா கவர்ன்மெண்டுச் சட்ட மசோதாவுக்குத் தொழிற்கச்சித் தலைவர்கள் திருத்தப் பிரரேபணைகள் கொண்டுவராமலிருக்கும்படியாக ஸ்ரீமதி பெஸன்டு அம்மையார் முயற்சிகள் செய்தபோதிலும் திலகர் முக்கியமான திருத்தப் பிரரேபணைகளைக் கொண்டு வருவதற்கு அவர்கள் சம்மதிக்கும்படி செய்துவிட்டார். மிகுதியான கஷ்டத்துடனேயே திலகர் பிரிட்டிஷ் காங்கிரஸ் கமிட்டியைப் புதுப்பித்தார். மிதவாதிகள் காங்கிரஸிலிருந்து பிரிந்துவிட்டாலும் கூட பிரிட்டிஷ் காங்கிரஸ் கமிட்டி மிதவாதிகளைக் கொண்டும் ‘இந்தியா’ பத்திரிகை மிதவாதக் கொள்கைகளைக் கொண்டும் இருந்தன. “இந்தியா”ப் பத்திரிகையின் ஆசிரியராயிருந்த ஸ் போலக் என்பவர் டெல்லிக் காங்கிரஸின் தீர்மானங்களை ஆதரிக்கவில்லை. விசேஷக் காங்கிரஸின் தீர்மானங்களைக்கூட அவர் பத்திரிகையில் பிரசரிக்கவில்லை. காரியங்களின் இந்தவிதமான நிலைமையைக் கண்டு திலகர் வெறுப்படைந்து காரியங்களைச் சிர்படுத்த விரும்பினார். ஆனால் காங்கிரஸிலிருந்து அவருக்குக் கட்டளை கொடுக்கப்படாததால் அவர் அதனைச் செய்து முடித்தற்கு அதிகக் கஷ்டப்படவேண்டியதாயிருந்தது. கமிட்டியின் அங்கத்தினர்களிற் சிலர் தாம் மேலான அறிவாளிக் கௌன்றும் பெரிய மனிதரென்றும் அகம்பாவம் கொண்டிருந்தனர். நல்ல காலமாக, டெல்லிக் காங்கிரஸானது அந்த விஷயத்தை எடுத்தாலோசித்து, காங்கிரஸ் கமிட்டியைப் புதுப்பிக்கும் வேலையைக் காங்கிரஸ் தூதுக் கோஷ்டிக்கும்

கொடுத்துக் கமிட்டிகளின் காரியங்களைல்லாம் சீராகும் வரையில் கமிட்டிக்குப் பணம் முதலியவை அனுப்புவதை நிறுத்திவிட்டது. சிலகாலம் காங்கிரஸ் கட்டளைக்குக்கூடக் கமிட்டியும் ஸீ போலக்கும் கீழ்ப்படிந்து நடக்கவில்லை. என்றாலும் “இந்தியா”வின் டயரக்டர்களில் டாக்டர் கிளார்க், டாக்டர் ரூதர்போர்டு, ஸீ பாரிக் என்னும் மூவரும் காங்கிரஸின் கொள்கையை மனச்சாட்சிக்கேற்ப ஆதரிக்க முடியுமா? முடியாதா? என்று ஸீ போலக்கைக் கேட்டனர். ஸீ போலக்கின் மறுமொழி இராஜினாமாதான். மிஸ் நூர்மாண்டன் போலக்குக்குப்பின் ஆசிரியர் ஆனார். டாக்டர் கிளார்க்கின் முயற்சிகளாலும், அவரைப் பின்பற்றுகிறவர்கள் முயற்சிகளாலும் பிரிட்டிஷ் காங்கிரஸ் கமிட்டிக்கு ஒரு புதிய விதி (1919-ம் ஈ ஆகஸ்டு மீ) ஏற்படுத்தப்பட்டது; அதன்படி காங்கிரஸ் கொள்கையை ஓப்புக்கொள்கிறவர்கள் மாத்திரம் தான் பிரிட்டிஷ் கமிட்டியின் அங்கத்தினர்கள் ஆகக்கூடும். இந்த மாறுதலின் பயனாகக் கமிட்டியின் பழைய அங்கத்தினர் களிற் பலர் இராஜினாமாச் செய்துவிட்டனர். அப்போது இங்கிலாந்தில் இருந்த சகல இந்தியத் தூதுகோஷ்டிகளுள்ளும் ஓர் ஒற்றுமையை உண்டுபண்ணுவதற்குத் தம்மாலான மட்டும் திலகர் முயற்சித்தார். ஸீமதி பெஸன்டு அம்மையாரைச் சரிப்படுத்துவதற்காக அவர் எடுத்த பிரயாசைகளைல்லாம் வீணாயின. அம்மையாருடைய சொந்தக் காரணங்களால் அவர் தமது முந்திய சகாக்களின் குழுவைவிட்டு மிதவாதிகளுடைய குழுவிற் போய்ச் சேர்ந்துகொண்டார். மிதவாதிகள் வழக்கம்போல், வெல்லப்படக் கூடாதவர்களா யிருந்தார்கள். ஸீ மாண்டேகுவை ஆதரித்து நின்று அவர் கொடுக்கும் எதனையும் பெற்றுக் கொள்ளாவிட்டால் லார்டு கிடன்ஹாமைச் சேர்ந்தவர்கள், பிராமணருக்கு விரோதமான தூதுக் கோஷ்டியாரால் ஆதரிக்கப்பட்டு, ஸீ மாண்டேகு செய்யக்கூடிய சிறு நன்மையைக் கூடக் கெடுத்துவிடுவார்கள் என்று உண்மையான அபிப்பிராயமுடையவர்களா யிருந்தார்கள். அதனால்தான் ஹானரபிள் சரந்தரநாத பானர்ஜி அதிகமாகக் கேட்பதனால் இந்தியாவின் நன்மைக்கு ஆபத்து விளையக்கூடுமானால், தாழும் தமது சுக்ஷியாரும் கொடுக்கப்

படும் எதனையும் பெற்றுகொண்டு அதனோடு திருப்தியடைந் திருப்பதாக பார்விமெண்டுக் கூட்டுக்கமிட்டிமுன் வாதித்தார். திலகருடைய நிலைமை மிக வேறுபட்டதாயிருந்தது. ஸ்ரீ மாண்டேகு இந்தியா கேட்பதனைத்தையும் கொடுக்க விருப்பமுடையவராயிருந்தால், மசோதாப்படி கொடுப்பதாகச் சொல்லப்படுவனவற்றிற்கு அதிகமானவற்றை ஏன் கேட்கக்கூடாதென்பதே அவர் வாதம். ‘நீங்கள் கொடுப்பது போதும்’ என்று சொல்வது சரியான யோஜனையன்று. திலகர் இந்த விஷயங்களைத் திரும்பித்திரும்பி எடுத்துச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்; ஆனால் மிதவாதிகளைத் திருப்பமுடிய வில்லை. பஞ்சாயின் காரியங்களின் சம்பந்தமாக ஒரு பொதுமேடையில் பல கச்சியார்களும் நின்று பேசும்படி கொண்டு வருவதற்காக அவர் ரொம்பப் பிரயாசைப்பட்டார். இந்த விஷயத்திலுங்கூட மிதவாதிகள் காங்கிரஸ்டன் ஒத்துழைக்க விருப்பமில்லாதவர்களாயிருந்தார்கள். 1919-ம் ஸ்ரீ ஆகஸ்டு மீ 6-ல் திலகர் கூட்டுக்கமிட்டிமுன் சாக்ஷியம் சொன்னார். கமிட்டியார் தயாரித்துக் கொடுத்த வினாக்களுக்கு அவர் அளித்துள்ள விடைகளுக்கு அதிகமாக அவர் சொல்ல விரும்பியவற்றையெல்லாம் சொல்லும்படியாக அவர் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டார். அவர் பேச்கச் சுருங்கியதாகவும் எல்லாவற்றையும், அடக்கியதாகவும், உறுதியுடையதாகவும் வெல்லுவதாகவும், தெளிவானதாகவும் அங்கீகரிக்கத் தக்கதாகவும் இருந்தது. கூட்டுக்கமிட்டி அங்கத்தினர்கள் அதிகப் புத்திசாலிகளாயிருந்தார்கள். அதனால் அவர்கள் திலகரைக் குறுக்கு விசாரணை செய்யவில்லை; இன்றியமையாத நேரத்திற்கு அதிகமாக ஒரு நிமிஷம்கூட அவர் தம் முன்பு இருக்கும்படியாக வேண்டவில்லை. ஸ்ரீ எஸ்.கஸ்தூரி ரெங்கையங்கார் ஒருதடவை கூறியபடி அவருடைய ஆழ்ந்த தர்க்கத்தை எதிர்ப்பதற்குக் கமிட்டியார் பயந்திருந்தனர். பின்வருவது திலகர் இங்கிலாந்தில் செய்த வேலைகளைப் பற்றி அவருடைய கௌரவமான நண்பர் ஒருவருடைய மதிப்பாகும். “தூதுக்கோஷ்டிகள் இங்கிலாந்து வந்து சேர்வதற்கு முன் காங்கிரஸின் அரசியல் சீர்திருத்தக் குறிப்பை வண்டன் நகர ஜனங்கள் இங்கிலாந்து வந்து

சேர்வதற்கு முன் காங்கிரஸின் அரசியல்சீர்திருத்தக் குறிப்பை வண்டன் நகர ஜனங்கள் சரியாகத் தெரிந்து மதிக்கும்படி செய்வதற்காகத் திலகர் பெரிய பெரிய கூட்டங்களுக்கு விரோதமாகச் சண்டையிட வேண்டியதாயிருந்தது. ஓவ்வொரு பொதுக்கூட்டத்திலும், அவர் உண்மையான விஷயங்களை அப்படியே எடுத்துக்கூறியும், தெளிவாக வாதஞ் செய்தும், கேட்டார் மனதில் விஷயங்கள் பதியும்படி செய்தார். தாவாப்பட்ட விஷயங்களைச் சுருக்கமாக எடுத்துக் கூறுவதில் திலகர் எவ்வளவு திறமைசாலியென்பதை நீங்களேவாரும் அறிவீர்கள்; தாவாப்பட்ட விஷயங்களை விளக்குவதில் அவர் திறமைகளைக் காட்டுவதற்கும், அவருடைய எதிரிகள் தோற்று வீழ்ந்ததற்குப்பின் தமது சொந்தப் பிரசங்கமேடையில் நின்று தமது வெற்றியை அறிவிப்பதற்கும் இங்கிலாந்தில் கிடைத்த சந்தர்ப்பம் போன்ற சந்தர்ப்பம் அவருக்கு அதன்முன் ஒருபோதும் கிடைத்தத்தில்லை. இங்கிலாந்தில் வலிய வாக்குச்சண்டைக்குச் செல்லும் சின்பீனர் முதல் நல்ல புரட்சிக்காரர் வரையிலுள்ள பற்பல வகையான எதிரிகள் அவருக்கு அமைந்தார்கள்; அவர்கள் நினைத்தால் கெட்ட விஷயங்கள் நல்ல விஷயங்களாகத் தோன்றும்படியாகச் செய்யக்கூடிய திறமை வாய்ந்த பிரசங்கிகளையும், சட்டவரம்பிற்கு உட்பட்டுக் கிளர்ச்சி செய்யும் இந்தியப் பிரசங்கிகளையும் தமது மேலான இகழ்ச்சியால் முதுகுகாட்டி ஒடும்படி செய்யக்கூடியவர்கள். ஸ்ரீ திலகரின் உபநநியாஸங்களைக் கேட்ட ஓவ்வொரு பொதுக் கூட்டத்தினருடையவும் தீர்ப்பு என்னவென்றால் அவருடைய நுட்பமும்திறமையும் வாய்ந்த வாதங்களால் புரட்சிக்காரர் எதிர் நிற்கமுடியாமல் ஒடும்படிக்கும், பிரசார வேலையே தொழிலாகவடைய பிரசங்கிகள் துண்டுதுண்டாய்த் தம்வசப்படும்படிக்கும் அவர் செய்துவிட்டார்.

2. வ.உ.சி. எழுதிய “பாரத ஜோதி திலகமகரிஷியின்” வரலாறு -ஒரு பார்வை

இலங்கை கொழும்பு நகரில் இருந்து 1930 முதல் ‘வீரகேசரி’ நாளிதழாக வெளிவந்தது. இதழை நிறுவி நடத்தியவர் பெ.பெரி.சுப்பிரமணிய செட்டியார். ‘இந்தியச் செய்திகள்’ இந்திய விடுதலைப் போராட்டச் செய்திகள் என்னும் பகுதியில் வெளியிடப்பட்டன. இவையே யல்லாமல் இந்திய தேசியத்தலைவர்கள் சொற்பொழிவுகள் பக்கம் பக்கங்களாக வெளியிடப்பட்டு வந்தன. பாரதியார், வ.உ.சி.பற்றிய கட்டுரைகள் வெளிவந்துள்ளன. 1.8.1935இல் வ.ரா., வீரகேசரியின் ஆசிரியராக சில ஆண்டுகள் இருந்தார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழக தமிழ் இதழ்களுக்குக் கிடைக்காத பெரும் பேறு ஒன்று ‘வீரகேசரி’க்கு வாய்த்தது. அதுதான் வ.உ.சி.யின் திலகர்

வாழ்க்கை வரலாற்றை வெளியிட்டதாகும்.

“பாரத ஜோதி - ஸி திலக மகரிஷியின் வரலாறு” எனும் தலைப்பில் ஸ்ரீமாந் வச.சிதம்பரம் பிள்ளை அவர்கள் (PLEADER) எழுதியது எனும் குறிப்புடன் 28.5.1933 முதல் ஞாயிற்றுக் கிழமை தோறும் வெளிவந்தது.

எமது பார்வைக்கு 28.5.1933 முதல் இதழ் வரை 14.10.1934 வரையில் இதழ்கள் கிடைத்தன. வரலாறு முற்றுப் பெறவில்லை. கிடைத்த வரை மேல் வரும் பக்கங்களில் தனி அத்தியாயமாகத் தரப்பட்டுள்ளது.

வ.உ.சி. திலகர் வரலாற்றை பகவத் கிதையின் ஞானகர்ம ஸந்யாஸ யோகம் எனும் நான்காவது அத்யாயத்தின் பின்வரும் 7, 8-வது சுலோகங்களின் சாரம்சங்களைக் கொண்டு தொடங்கியுள்ளார். ‘கீதா ரகஸ்யம் ஆய்வு நூலைப் படைத்த தமது குருநாதருக்கு உகந்த பின்வரும் சுலோகத்தை ஆண்டுள்ளார் வ.உ.சி.

யதா யதா ஹி தர்மஸ்ய க்லானிர்பவதி பாரத!

அப்யுத்தானமதர் மஸ்ய ததாத்மானம் ஸ்ரூஜாம்யஹும் || (7)

பரித்ராணாய ஸாதுநாம் வினாகாய ச துஷ்க்ருதாம் |

தர்மஸம்ஸ் தாபனார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே || (8)

வ.உ.சி. கட்டுரையின் தொடக்க வரிகள், பின்வருவன:

“உலகத்தில் புண்ணியம் தாழ்ந்தும் பாவம் உயர்ந்தும் நிற்கும்பொழுதெல்லாம் யான் மனித சமூகத்திற்கு உதவி செய்வதற்காக அவதரிக்கிறேன்” என்று கூறினார் ஸ்ரீ கிருஷ்ண, பகவான். அவ்வாறே இராஜ்ய விடுதலைக்காக நாம் செய்யும் போராட்டத்தில் நமக்கு உதவி செய்வதற்காகக் காலஞ்சென்ற லோகமான்ய திலகர் அவதரித்தார். இந்தியாவின் விடுதலைக்காகப் போராடி வேலை செய்து பிரசித்தியடைந்த இந்தியத் தலைவர்களுள் அவர் மிகமிகக் கண்ணியமும் பிரதானமும் வாய்ந்தவர். உண்மையில் அவர் இந்திய தேசியத்திற்குத் தந்தையாவர். அவரது அநித்தியமான உடம்பு

சென்றுவிட்டாலும், அவரது ஆக்மாவும், அவர் கொண்டிருந்த இலக்ஷி யங்களும், அவர் உண்டு பண்ணிய இந்திய இராஜீயக் கொள்கைகளையுடைய மாணாக்கர் குழுவும் நமது ஜனசமூக வாழ்க்கையில் அவர் காலத்தில் இருந்த மாதிரியாகவே ஆண்மையும் மேம்பாடு உடையவனாய் விளங்கின்றன. அவரது தன்மை இருவகைக் கலப்பாயிருந்தது; அவற்றில் ஒன்று அநேகரை அவர்பால் இழுத்துக் கொண்டது; மற்றொன்று சிலரை அவரிடமிருந்து பிரித்து நீங்காத பிடிவாதமுள்ள பகைவராக்கிற்று. அவருடைய ஒப்புயர்வற்ற வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த நடுக்கத்தையுண்டு பண்ணத்தக்க பல சம்பவங்களும், அவை சம்பந்தமாக அப்போதைக்கப்போது எழுந்த பல வாதங்களும் சிலருக்கே இப்போது ஞாபகமிருக்கக்கூடும்; அவர் காலத்தவரின் மனத்தை மிகக் கலக்கிய அந்த சம்பவங்களைப் பற்றி மாறுபடுத்தியும் மிகைப்படுத்தியும் எழுதப்பட்ட விருத்தாந்தங்களைப் பரீக்ஷித்துப்பார்க்க ஒரு சிலருக்கே நேர மிருக்கக்கூடும். ஆனலும், அத்தேசாபிமானியின் துன்பகரமான வாழ்க்கையைப்பற்றி எழுதப்பட்டுள்ள விஷயங்களை ஜாக்கிரதையோடு படித்த ஒருவரால் எழுதப்பெற்று அவரது சுருக்கமான ஜீவிய சரித்திரத்தை அவர் பெயரைப் போற்றும் கோடிக்கணக்கான மனிர்கள் விரும்புகின்றார்கள். அத்தகைய சரித்திரத்தையே யான் எழுத எத்தனிக்கின்றேன்.”

“கணபதி உற்சவம்” – “சிவாஜி உற்சவம்”

திலகரின் கணபதி விழாவும், சிவாஜி விழாவும் மகாராஷ்டிர மக்களிடையே “தேசாபிமானத்தையும், தேசிய உணர்ச்சியையும் உண்டு பண்ணுகின்றது. இராஜீய விடுதலை கொள்கைக்கும் பிரதிநிதியாய் விளங்கின்றது” எனும் கருத்தை வ.உ.சி. தமது கட்டுரையில் விளக்கியுள்ளார். “மகாராஷ்ட்ர ஜனங்களை உயிர்ப்பித்த உற்சவங்கள்” எனும் தலைப்பையும் கொண்டு 8.10.1933ம் வீரகேசரியில் வெளியிடப் பெற்றக் கட்டுரையின் தொடக்கப் பகுதி வருமாறு;

சிவாஜி, கணபதி உற்சவங்கள்

“திலகர் முறையே 1893ம் வருஷத்திலும் 1895ம்

வருஷத்திலும் ஏற்படுத்திய கணபதி உற்சவமும், சிவாஜி உற்சவமும் மகாராஷ்டிர தேசத்து ஜனங்களிடையே தேசாபிமானத்தைம், தேசிய உணர்ச்சியையும் உண்டாக்கின. ஆசாரச் சீர்திருத்தக் காரர்களின் தீய செல்வாக்கைத் தொலைப்பதற்காகத் திலகர் இந்த உற்சவங்களை ஏற்படுத்தியிருக்கக்கூடும். இது முன்கூறியபடியே திலகர் தமது உள்ளணர்ச்சியை ஹிந்து மதத்தவருக்குக் கொண்டார்; அதனால் அவர் ஆசாரச் சீர்திருத்தம் அல்லது இராஜிய விஷயங்கள் சம்பந்தமான தேசிய இயக்கம் ஹிந்து மதக் கோட்பாடுகளை ஆகாரமாகக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று விரும்பினார். இந்த நோக்கத்துடனேதான் அவர் கணபதி உற்சவத்தை ஆரம்பித்தார். இந்த உற்சவம் இன்றுவரையில் மகாராஷ்டிர தேசம் முழுவதிலும் மிக ஆடம்பரத்துடன் நடத்தப்பட்டு வருகிறது. இந்த உற்சவம் பல வகுப்பினர் களையும் பொது ஜனங்களையும் ஒன்றுபடுத்துகின்றது; பல திறப்பட்ட ஜனங்களிடையே ஒற்றுமையுணர்ச்சியை வளர்க்கின்றது. மிதவாதிகள் விலகி நிற்றபோதிலும், சில வருஷங்களுக்குள் இந்த உற்சவம் ஒரு தேசிய ஸ்தாபனமாய் விட்டது. சிவாஜி உற்சவமும் அதே மாதிரியான நோக்கத் துடனே உண்டுபண்ணப்பட்டது; அதே மாதிரியாக ஜனங்களை ஒற்றிமைப்படுத்தும் செல்வாக்கைக் கொண்டிருந்தது. மகாராஷ்டிர தேசத்துப் பல வகுப்பினருள்ளும் பல மதத்தினருள்ளும் சிவாஜியின் பெயர் மேலான தேசாபிமானத்தையும் தேசிய உணர்ச்சியையும் உண்டுபண்ணு கின்றது; இராஜீய விடுதலைக் கொள்கைக்குப் பிரதிநிதியாய் விளங்குகின்றது. ஆதலால் சிவாஜி உற்சவம் உயர்ந்தோரையும், தாழ்ந்தோரையும், வலியோரையும், எளியோரையும், எல்லா வகுப்பு ஜனங்களையும் ஒன்றுபடுத்து கின்றது. இந்த உற்சவங்களின் பயனாக மகாராஷ்டிர தேசத்து ஜனங்களிடையே வளருகின்ற ஒற்றுமையும் சகோதரத்துவமும் அதிகார வர்க்கத்தினருக்கு ஒரு பெரிய மனக்கலக்கத்தை உண்டுபண்ணின; அதனால் அவர் இந்த, இயக்கத்தை மிக ஜாக்கிரதையாகக் கண்காணிக்கத் தொடங்கினர்.” (ப-7)

பொதுவாகவே, பாரதியார், சுப்பிரமணிய சிவா போன்று அரசியல் பேச்சுகளில், எழுத்துகளில் சமயவணர்வையோ ஆன் மிகவுணர்வையோ கலக்காத வ.உ.சி., கணபதி உற்சவத்தைப் பாராட்டி மேலே எழுதியது, திலகர் நோக்கை விளக்குவதற் கென்று எனக் கருதவேண்டியுள்ளது.

“சிவாஜி தமது சௌனியத்தாருக்குக் கூறியது” எனும் கவிதை தொடர்பாக மகமதிய சகோதரர்களுக்கு 17.3.1906ஆம் ‘இந்தியா’ இதழின் தலையங்கத்தில் கொடுத்த பின்வரும் விளக்கம் கவனத்திற்குரியது.

“சுதேசப் பற்று மிகுதிப்படுவதற்கு மேற்கூறிய விதமாக செய்யுளிலே நமது மகமதிய சகோதரர்களுக்கு விரோதமாக சில வசனங்கள் உபயோகிக்க நேர்ந்திருப்பது பற்றி விசனமடைகிறோம். இக்காலத்து மகமதியர்கள் பாரத பூமி யின் சொந்தப் புத்திரர்களென்பதையும், ஹிந்துக்களும், மகமதியர்களும் ஒரு தாய் வயிற்றுக் குழந்தைகள் போல நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்பதையும் பலமுறை வற்புறுத்தி யிருக்கிறோம் என்றபோதிலும் சிவாஜி மகாராஜா காலத்தில் ஹிந்துக்களும் மகமதியர்களும் விரோதமிருந்தபடியால், அவர்களைப்பற்றி சிவாஜி சில கோபமான வார்த்தைகள் சொல்லியிருப்பது வியப்பாகமாட்டாது. மேற்படி செய்யுளிலே மகமதியர்களைப்பற்றி வந்திருக்கும் பிரஸ்தாபங்கள் வீர ரஷத்தை மட்டும் கவனிக்க வேண்டுமேயல்லாமல் மகமதிய நண்பர்கள் தமது விஷயத்தில் உதாசனம் இருப்பதாக நினைக்கக் கூடாதென்று கேட்டுக் கொள்கிறோம்.”

‘சிவாஜி விழா’ பற்றி பாரதியார் விரிவாக தெளிவுபடுத்தி ‘இந்தியா’ வார இதழில் 23.6.1906இல் “சிவாஜி மகோத்சவத்தால் நாம் அறிவதென்ன?” எனும் தலைப்பில் பின்வரும் தலையங்கத்தை எழுதியுள்ளார்.

“நமது சிவாஜி மஹாராஜாவின் மகோத்சவமானது வட இந்தியாவில் பல இடங்களில் அதிக கோலாகலத்துடன் நடந்தது யாவருக்கும் தெரிந்த விஷயம். இந்த உத்சவம் நடத்தியதில் சில மகமதியருக்கு வெறுப்புண்டாகி அதைச்

சில பத்திரிகைகளிலும் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இதற்கு காரணம் யாதெனில் சிவாஜி மஹாராஜா மகமதியருக்கு ஜன்ம விரோதியாய் இருந்தார். அப்சல்கான் என்னும் சேணத் தலைவனை வஞ்சனையால் கொன்றான்... . . ஆகையால் (இவ்விடம் எழுத்துக்கள் சிதைந்துள்ளன-ப-ர்)ங்ஙனம் எனக் காரணம் கூறுகிறார்கள்.

ஹிந்துக்கள் இதைத் தடுத்து (எதிர்த்து விவாதிக்க) சரித்திர அராய்ச்சி கொண்டு ஒளரங்கசிப் எனும் சக்கரவர்த்தி தனது தகப்பனைக் கைது செய்தும், தம்பிமார்களைக் கொன்றும் பட்டம் கட்டிக் கொண்டான். அக்பர் சக்ரவர்த்தி ஒரு கோட்டையை முற்றுகை போட்டிருக்கையில் அதை பழுது பார்த்து கொண்டிருந்த ஜெயமால் என்பவனை வஞ்சனையால் மறைந்து நின்று கொல்லவில்லையாவென மறுமொழி சொல்லிக்கொண்டு தங்கள் வாதத்தால் பத்ராதிபருக்குக்கூட எழுத இடமில்லாமல், கண்டகண்ட பத்திரிகைகளிலெல்லாம் வரைந்துகொண்டு இருக்கிறார்கள். இப்படி இந்த உற்சவத்தால் உண்டான புதுக் குழப்பத்தை நாம் நடுநிலையாய் இருந்து உண்மையைக் காட்ட முயல்வோம். சிவாஜியும் ராஜ தந்திரத்தை உத்தேசித்தோ அல்லது ராஜாங்கக் கொடுமையை தீர்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தாலோ மகமதிய ராஜாங்கத்தை விரோதித்து எழுந்து அவர்களை கண்டனம் செய்தது யாவரும் ஒப்புக் கொள்ளத் தக்கதே மகமதியர்களும் இந்தாட்டில் கால்வைத்தது முதல் கோவில்களை இடித்ததும், ஜனங்களைத் துன்பப் படுத்தியதும் சரித்திரமே கூறுகிறது. தப்பிதம் செய்திருக்கலாம். ஆனால், மகமதியர்கள் தங்கள் நாட்டை விட்டு இதையே சுயநாடாக எப்பொழுது அடைந்தார்களோ அன்று முதல் அவர்களுக்கும் நமக்கும் ஒருவித சம்பந்தம் ஏற்பட்டு விட்டது. நாமும் அவர்கள்பேரில் பூர்வீகக் குற்றங்களை எடுத்துரைத்தல் தப்பிதம்; அவர்களும், நம்மை உடன் பிறந்தவர்களென பாவித்து நடக்கவேண்டும். நமக்குள்ளே எவ்வளவு சச்சரவுகள் நேர்ந்தபோதிலும் நம்மை பிரித்து அரசாள் எண்ணம் கொண்டுள்ள ஜோப்பியரின் எண்ணத்தைக் குலைப்பதே நமது முதல் கடமை. “மாற்றானுக்கு இடங்கொடேல்” என்னும் வாக்கியம்

பாரதத்தில் நன்கு பரிபாலிக்கப்பட்டு வந்த சந்தர்ப்பத்தை இங்கு எடுத்துரைப்போம். பாண்டவர்கள், துரியோனாதிகளால் ராஜ்யம் முழுவதையும் இழந்து பல துண்பத்திற்கு ஆளாகியும், அவர்கள் காட்டில் சென்று வசித்து வருகையில் துரியோதனன் தனது பந்து வர்க்கத்துடன் அவர்கள் (பாண்டவர்கள்) வசிக்கும் இடத்திற்கு எதிரில் ஒரு கூடாரம் போட்டு அவர்கள் துண்பத்தை அதிகப்படுத்த விருந்து முதலியவையும், ஆடல், பாடலையும் நடத்தினான். அதைப் பார்த்த தேவேந்திரன் மனம் பொறாமல், தனது சேனைத் தலைவனான சித்திரசேனனை அனுப்பி துரியோதனாதிகளை குண்டுகட்டாக கட்டி கொண்டு போய் சிறையிட்டான். இதனால், அவர்களின் பெண்சாதிகள் திக்கற்றவர்களாய் ஓடி வந்து காட்டில் புலம்பியதைப் பார்த்த தர்மனும், தம்பி- - இவ்விடம் கிழிந்து போயுள்ள பகுதியாதலால் சொற்களை எடுத்துத் தர இயலவில்லை-ப-ர்) (என்று) சொல்ல அவர்கள் அப்பாதகரை மீட்போமென்பதை தடுக்க, அதற்கு தருமன்- “தம்பிகாள், நாமெல்லோரும் ஒரு குடியில் பிறந்தவர்கள். நமக்குள் எவ்வளவு சச்சரவிருப்பினும் நாம் அயலாருக்கு இடம் கொடுக்கக் கூடாது. அவர்களை அவமதித்து நமது குலம் முழுதும் சாருமாதலால் நீங்கள் என் வார்த்தையைக் கொண்டு மீட்டு வாருங்கள்” என்றார். அவர்களும் அங்ஙனமே மூதோர் வார்த்தையை சிரசாக வகித்து துரியோதனரை மீட்டார்கள். மேற்சொல்லிய மஹானுடைய வாக்கியத்தை நாமெல்லோரும் சிரசாய் வகித்து பாரத மாதாவின் வயிற்றிற் பிறந்த சகோதரர் என நமக்குள் சிறு சச்சரவுகளை கிஞ்சித்தேனும் நினையாமல் நமது நாட்டில் தோன்றி நமது நன்மைக்குப் பாடுபட்ட மகான்களை எல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து பூஜிப்பதே நமது கடமை. இதை நாமெல்லோரும் நமது மகமதிய சகோதரர்களுக்கு காரியத்தில் காட்ட அக்பர் போன்ற மகமதிய மகான்களின் உற்சவத்தைக் கொண்டாட வேண்டும். அதனால்தான், அவர்களுக்கு முழுநம்பிக்கையும் ஏற்படும். ஆகையால், நம் நாட்டாரனைவரும் இதை ஆழ்ந்து யோசித்து, நமது அக்பர் சக்ரவர்த்தியின் உற்சவத்தையும் கொண்டாடுவர் என நம்புகிறோம். முதலில் நடந்த சிவாஜி மகோத்சவத்தின்

பெரு முழுக்கமே நமது தென்னாட்டாரது செவிட்டுக் காதில் விழவில்லை யென்றால் இனி வரப்போகிறதையா இவர்கள் கவனிக்கப் போகிறார்கள். இதையறிந்துதான், வடநாட்டாரும், தென் தேசமென்று யிருப்பதேயென்றே என்னாமல் இருக்கிறார்கள்”

திலகரும், சிவாஜி திருவிழா, இஸ்லாமியர்களை அந்தியப் படுத்தவோ அல்லது வெறுக்கக் செய்வதற்காகவோ நடத்தப்படுவதில்லை என்று குறிப்பிட்டு இஸ்லாமியர்களின் அச்சத்தைப் போக்க தமது “மராட்டா” எனும் ஆங்கில இதழில் எழுதியுள்ளார். “மகமதியர்களும், இந்துக்களும் மக்களின் அரசியல் சூழலை வைத்துப்பார்க்கும் பொழுது ஒரே படகில் உள்ளனர். இந்தச் சூழலில் இரு சமூகங்களும் சிவாஜி வாழ்க்கையில் இருந்து ஊக்கம் பெற இயலாதா?” என்றும் எழுதியுள்ளார். மேலும் அவர் எழுதியதாவது:

“We are not against a festival being started in honour of AKBAR or anyother figure from Indian history. Such festivals will have their own importance”

பாரதியார் எழுதியது

பாரதியார், ‘இந்தியா’ இதழில் (25.8.1906) ‘வார வர்த்தமானம்’ எனும் பகுதியில் திலகரின் கணபதி விழாவைப் பற்றி “கணேச பூஜையும் திலகரும்” எனும் தலைப்பில் பின்வருமாறு திலகர் விளக்கவுரையை எடுத்துக்காட்டி எழுதியுள்ளார்.

கணேச பூஜையும் திலகரும்

விக்கிரகாராதனத்தில் ஸ்ரீ திலகர் மிகவும் பற்றுள்ளவரென்பது அனைவரும் அறிந்த விஷயமென்ற போதிலும் இவர் விக்கிரகாராதனையுடன் ஒருவிதமான தேசபக்தக் கருத்தையும் கலந்தே வேலை செய்கிறாரென்பதும் ஆகேஷபமி ல்லை. கணேசரிடம் இவருக்கு பக்தி மிகவும் விசேஷமாக உண்டு. நேற்று (கணேச பூஜையில்) புனாவில் திலகர் முதலானவர்கள் வெகு கொண்டாட்டங்கள்” நடத்தி

யிருக்கிறார்கள். சிறிது காலத்திற்கு முன்பு “தனன்ன நிருத்திய கர், கலூனனன்” என்பதோர் மஹாராஷ்டிரப் பாடலை திலகர் தமது பத்திரிகையில் உண்மைப் பொருளாக வியாக்கியானம் செய்திருக்கிறார். அந்தப் பாடலின் சாதாரணப் பொருள் பின்வருமாறு:

‘கணேசர் நடனம் புரிந்தார். பிரம்மா மிருதங்கம் வாசித் தார். பரமசிவனும் தேவியும் கொலுவீற்றிருந்தனர். 33 கோடி தேவர்கள் வந்திருந்தார்கள். பூரண சந்திரன் பிரகாசித்தது’ என்பது. இதற்கு திலகர் பின்வருமாறு வியாக்கியானம் செய்கிறார்:

“கணேசர் இந்தியா பொதுஜனங்களின் இஷ்ட தெய்வம். இவர் எப்போதும் உண்டு கனிததுக் கூத்தாடி எல்லோருக்கும் வரப்பிரசாதம் செய்பவர். ஆதலால் இவர் இந்தியாவின் பொது ஜனங்களை குறிப்பிடுகிறார்...இந்தியாவில் பொது ஜனங்கள் அசைவின்றி இதுகாறும் சேர்ந்து (சோர்ந்து) கிடந்ததைப் போலிராமல் இனி எழுந்து நின்று மற்ற தேசத்தார்களைப் போலவே நடனம் செய்யத் தொடங்குவார்கள்” என்பது பொருள்.

பிரமா மிருதங்கம் வாசிக்கிறார் என்பதற்கு அருத்தம் பின்வருமாறு: பிரமா பிராமணர்களைக் குறிப்பிடுகின்றார். பிராமணர் என்றால் வெறும் பூணால் தரித்தவர்களென்று அர்த்தமில்லை. அறிவு முதிர்ச்சியுடையவர்களென்று அர்த்தம். நடனம் தப்பிப் போய்விடாமல் மிருதங்கம் அடிக்கிறவன் எவ்வாறு கிரமப்படுத்திக் கொண்டு வருகிறானோ அதுபோலே இந்தியாவின் பொதுஜனங்கள் தமது உன்னத கலைகளின் பொருட்டு செய்யும் முயற்சிகள் சரியானபடி கிரமமாய் நடைபெற்று வருமாறு அறிவு முதிர்ச்சியுடையோர்கள் ஏற்பாடு செய்வார்களென்பது கருத்து. தெய்வம் சாக்ஷியாக, கொலு இருந்து இந்தியர்களின் முயற்சிகளை கடாக்ஷித்தருளும் 33 கோடி தேவர்கள் 33 கோடி ஜனங்களே... இவர்கள் தமது முயற்சியின் வலிமையால் தேவர்களைப் போல் விளங்குவார்கள். பூரண சந்திரன் அதாவது, சயாதீனத் தன்மையாகிய குறைவுபடாத பூரண சந்திரன்) உதித்து

நித்தியமாக விளங்குவான் என்று திலகர் பொருள் கூறுகிறார்.

இந்தத் திலகர் எத்தனையோ விதங்களாக ஜனங்கள் மனதில் தேசபக்திப் பேரொளியை ஊன்ற வேண்டுமென்பதில் என்ன முயற்சியெடுத்து வருகிறார் பார்த்திர்களா?

13.10.1906 ஆம் 'இந்தியா' இதழில் பெல்காம் நகரில் நடைபெற்ற கணபதி விழாவில் ஒரு பேச்சாளர் திலகரை, சிவாஜியின் அவதாரம் என்று குறிப்பிட்டதை சுட்டிக் காட்டி பாரதியார் எழுதியதாவது:

"பெல்காமில் நடந்த கணேச பூஜை திருநாளின்போது ஸ்ரீ தேசபாண்டியா (தேஷ்பாண்டே) பி.ஏ.,பி.எல்., அவர்களால் சக்ரேசவர சிவாஜி மஹாராஜாவின் அவதாரமென்பதாக வியந்து கூறப்பட்ட மஹரிஷி திலகரின் உபதேசத்தை நமது தேசவாசிகள் எல்லோரும் நன்றாக மனதில் பதித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று பிரார்த்தனை செய்து கொள்கிறோம்."

பாரதியார் திலகரின் உபதேசம் எனும் தலைப்பில் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்.

"நம்மை ஆள்வோரை துணையாகக் கொண்டு அவர்கள் மூலமாக நாம் நன்மைபெறலாம் என்ற நம்பிக்கையெல்லாம் பழங்காலத்து நம்பிக்கை. நமக்கு நாமே துணை செய்து கொள்ளும் வழியைத் தவிர இனி வேறு வழி கிடையாது. மேல் தேசங்களிலே ராஜாங்கம் ஜன அப்பிராயத்திற்கிணங்க நடக்கப்படுகிறது. ஆனால் இத்தேசத்திலே நடக்கவில்லை. கத்தியின் பலத்தைக் கொண்டு நடைபெற்று வருகிறது. நம்மை ஏழ்மைப்படுத்தும் முறையை மாற்ற விரும்புவது ராஜதுரோக மாட்டாது. இந்த விஷயத்தில் சுதேசிய முயற்சி ஓர் நல்ல முயற்சியாகும்."

திலகரின் சமூக சீர்திருத்த நோக்கு குறித்து வ.உ.சி.

திலகரின் சமூக சீர்திருத்த நோக்குக் குறித்து அவர்களத்திலேயே வாதப் பிரதி வாதங்கள் எழுந்துள்ளன. திலகர்

குறித்த நினைவுகள் பற்றிய ஆங்கிலக் கட்டுரையில் வ.உ.சி, திலகரிடம் சமூகசீர்திருத்தம் பற்றி உரையாடியுள்ளார். இதன் விவரம் “திலகருடன் வ.உ.சி. ஒருவாரம்” எனும் கட்டுரையில் கூறப்படுள்ளது.

‘வீரகேசரி’யில் எழுதிய கட்டுரையிலும் திலகரின் சமூக சீர்திருத்த நோக்குக் குறித்து வ.உ.சி. ஆகரித்து கடுஞ்சொற் பிரயோகங்களுடன் வாதாடியுள்ளார்.

30.7.1933 ஆம் ‘வீரகேசரி’ இதழில் பக்கம் 13இல் “அந்நிய நாகரிகத்திற்கு அடுத்த ஆசாரச் சீர்திருத்தத்திற்கு எதிர்ப்பு”, “சமூக, சமய வழக்கங்களில் சர்க்கார் தலையிடுவதை முற்றாக ஆகேஷபித்தல்” என்று இதழாசிரியரால் தரப்பட்ட தலைப்புகளுடன் கட்டுரை பின்வருமாறு தொடங்கியது:

“இங்கிலீஷ்க் கல்வியானது கால அளவில் இங்கிலீஷ்க் காரன் நடை உடை பாவனைகளையெல்லாம் கொண்ட இந்தியர்களாகிய ஒரு பெரிய வகுப்பினரை உண்டாக்கி விட்டது. மேல்நாட்டுக் கல்வியை உட்கொண்டு மேல்நாட்டா ருடைய இராஜ்ய ஞானிகளுடைய பிதற்றல்களைல்லாம் உலகம் முழுவதற்கும் பொருந்தத் தக்கவைகளைன்று நம்பியும் அவர்கள் மேல் நாட்டுப் பழக்க வழக்கங்களைக் கைக் கொள்ளவும் மேல்நாட்டாருடைய கொள்கைகளை இந்தியர் வாழ்க்கையில் புகுத்தவும் தொடங்கினர்.

இந்தியர் சமூகம் தீமைகளாடங்கிய ஒரு நரகத்தில் அமிழ்ந் திருக்கிறதென்றும், அடியோடு கெட்டு அழுகிப்போயிருக்கிற தென்றும், நாகரீகத்திற்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் அச் சமூகக்கட்டை அழித்து மாற்றிக் கட்டவேண்டுமென்றும் அவர்கள் கூச்சலிட்டார்கள். ஜாதி யென்னும் பெரும் பலதலைப் பாம்பைக் கொன்றுவிட வேண்டுமென்றும், பாலிய விவாகங்களை ஓழித்துச் சிகைஷ்க்குட்படுத்த வேண்டுமென்றும், ருதுபின்-விவாகங்களையும், விதவா-விவாகங்களையும், கலப்பு-விவாகங்களையும் அனுமதிப்பதுடன் நடத்திக்காட்ட வேண்டுமென்றும், பெண்களை எல்லா விஷயங்களிலும்- முக்கியமாகக் கல்வி விஷயத்தில்-ஆண்களோடு சமமாக

வைத்து நடத்தவேண்டு மென்றும் அவர்கள் சொன்னார்கள். இந்தச் சயமயக்கப் பித்தலாட்டக்காரர்களின் இரவற் சவிசேஷங்கள் திலகருக்குப் பிடிக்கவில்லை. பிறவித் தேசிய வாதியானபடியால் அவர் இந்தியர் சமூகத்தின் சிக்கலான வாழ்க்கையில் மேல் நாட்டின் பகுப்பாதமான பயிற்சியையும், பரீக்ஷிக்கப்படாத கொள்கைகளையும் நன்மை தீமைகளைக் கவனியாது புகுத்துவதற்கு அவர் விரும்வில்லை. ஆதலால், அவர் ராண்டே போன்ற விவேக மேதாவிகளால் நடத்தப்பட்ட ஆசார சீர்திருத்தக்காரர்களாகிய வலிமை மிக்க வீரர்களை எதிர்த்துத் தமது கூரிய பேனாவாலும் சாதுரிய நாவாலும் இரக்கமற்றதொரு போர் நடத்தவேண்டியதாயிற்று. இவர்கள் பயங்கரமானவர்களாயிருந்த போதிலும், திலகர் இவர்களுக்குப் பயப்பட்டவரல்லர். மேல்நாட்டு இலக்கியத்தில் அடிக்கடி காணப்படும் சமூக ஆட்சி முதலிய உரத்த சொற்களின் பெயரால் ஜனங்களுடைய வாழ்க்கையில் ஒரு கலப்புத் தேசியத்தைப் புகுத்துவதை அவர் பார்த்துக் கொண்டு சும்மா இருக்கிறவரல்லர். அவ்வாறிருந்தாலும், திலகர் ஹிந்து சமூகத்தினிடையே அநேக தீயவழக்கங்கள் இருக்கின்றன வென்பதை ஒத்துக் கொள்ளத் தயாராயிருந்தார்; ஆனால், சீர்திருத்தம் ஜனங்களிடையே நின்றுதான் வெளிப்பட வேண்டுமென்று அவர் சொன்னார். சீர்திருத்தத் தொடக்கம் சமூகத்தினிடையேயிருந்துதான் தோன்றவேண்டும், சீர்திருத்தங்கள் ஜனங்களுடைய பழங்கொள்கைகளுக்கும் கல்விக்கும் ஒத்தனவாயிருக்கவேண்டும். ஒரு தேசத்து ஜனங்களின் தேசிய உணர்ச்சியும், தேசியத் தத்துவமுமே அவர்களுடைய சமூகத்திருத்தங்களின் தன்மையையும், கூர்மையையும், வேகத்தையும் குறிப்பிடல் வேண்டும். சமூகமானது ஒரு பெரிய ஜீவ சாஸ்திர அமைப்பு; அது தன்னுடைய உள் தன்மைக்கு அந்தியமானதும், தன்னுடைய வாழ்க்கை நெறிக்குப் பொருத்தமற்றுமான எதனையும் வெளியிலிருந்து உட்கொள்ளாது. ஆதலால், இந்தியர் சமூகத்தை மேல்நாட்டு வழிகளில் சீர்திருத்த முடியாது. மேலும், சீர்திருத்தமானது வளர்ச்சியின் பயனாக நாளடைவில் உண்டாகவேண்டுவதோன்று. இவ்வாறாக, சமூக ஆசார

சீர்திருத்தத்திற்குத் திலகர் செய்துவந்த எதிர்ப்பு சாஸ்திர சம்பந்தமான இரண்டு காரணங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டிருந்தது. உண்மையில், அவர் மெய்யான “சமூக சீர்திருத்தக்காரர்; மற்றவர்கள் சமூக விகாரக்காரர்கள்.”

ஜி.சுப்பிரமணிய அய்யர் கருத்துகள்

சமூக சீர்திருத்த வரலாற்றில் இந்தியச் சமூகசீர்திருத்தச் சிந்தனையாளர்களிடையே இரு நோக்குகள் நிலவின. சமூக சீர்திருத்த முயற்சிகளில் ‘அரசு தலையீடு கூடாது, சமூகசீர்திருத்தம் ‘வெளி’யில் இருந்து திணிக்கப்படக்கூடாது; ‘உள்’ இருந்து தோன்றவேண்டும்; பண்டைய இந்து சமய சாத்திரங்களில் இருந்து சமூகசீர்திருத்திற்குப் பிரசாரத்திற்கு ஆதரவு திரட்டவேண்டும். - இவை ஒரு நோக்கு’

சமூக சீர்திருத்தத்தில் அரசு தலையீடு வேண்டும்; மேல்நாட்டு சமூக சிந்தனையாளர்கள் கருத்துகளை பயன் படுத்திக் கொள்ளவேண்டும்; பண்டைய இந்து சமய சாத்திரங்களில் சமூக சீர்திருத்தச் சிந்தனைகள் போதிய அளவில், தற்காலத் தேவைகளுக்கு ஏற்ப பயன்தரத்தக்கன அல்ல; தளைகளும், தடைகளும் நிறைந்துள்ளன - இவை மற்றொரு நோக்கு.

மேற்குறிப்பிட்ட இரு நோக்குகளையும் சமூகசீர்திருத்தச் செம்மல் ஜி.சுப்பிரமணிய அய்யர் ஆய்வு செய்து, இரண்டாவது நோக்கே தேவைப்படுவது என்று பேசியும், எழுதியும் உள்ளார்.

23.12.1897இல் சென்னை இந்து ஆசார சீர்திருத்தச் சங்கத்தில் ஐந்தாம் ஆண்டு விழாவில் ஜி.சுப்பிரமணிய அய்யர், “PRINCIPLES OF SOCIAL REFORM”-“சமூக சித்திருத்தக் கோட்பாடுகள்” - எனும் தலைப்பில் நிகழ்த்திய அற்புதமான ஆய்வுரையில் தமது கருத்துகளை சாற்றியுள்ளார்.

மேற்குறிப்பிட்ட ஆய்வுரையில் இறுதியாக ஜி.சுப்பிரமணிய அய்யர், “TWO POWERFUL AGENCIES -THE STATE AND THE CHURCH” எனும் தலைப்பில் பின்வருமாறு பேசியது குறிப்பிடத்தக்கது.

“மற்ற நாடுகளில் சமூக முன்னேற்றத்திற்கு துணைபுரிந்த

இரு அமைப்புகள் நமது நாட்டில் இல்லை. அரசு (STATE), மத பீடம் (CHURCH) என்னும் அந்த இரு அமைப்புகளில் ஒன்றான அரசு அந்திய அரசாகவும், இந்து சமூகப் பிரச்சனைகளில் போதிய தேர்ச்சியற்றும் முற் செலுத்தும் சக்தியற்றும் இருக்கிறது. இந்து ராஜதந்திரிகளைப் போல், பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்கள் தங்கள் பொறுப்பை யுணர்ந்து வைதிகர்களின் எதிர்ப்பைப் கண்டு மருள்வதைக் குறைத்துக் கொள்ளவேண்டும். இதனால் சமூகசீர்த்திருத்தச் சக்திகளுக்குச் சிறுகச் சிறுக வரும் ஆதரவு நாளடைவில் வலிமைபெறும்.

மதப்பீடத்தைப் பொறுத்தவரையிலும் நாம் உதவியற்ற நிலையில் இருக்கிறோம். கிறிஸ்துவ நாடுகளில் ‘சர்ச்’ எனும் சக்தி வாய்ந்த அமைப்பைப் போன்று நம்மிடையே ஒன்றும் இல்லை. நமது முன்னோர்கள் தங்கள் மதத்திற்கு ஒருமுகப் படுத்தப் பெற்ற அமைப்பை அளிப்பதில் கவனம் செலுத்தவில்லை. இந்தப் புறகணிப்பு நமது தற்கால சீரழிவிற்கும் பலவீனத்திற்கும் உரிய தண்டனையைக் கொடுத்துள்ளது.

நமது மடாதிபதிகளும், புரோகிதர்களும் ஊழல் மலிந்து அறியாமையிலும் மூடநம்பிக்கைகளிலும் மூழ்கியிருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் ஏதாவது இருக்கிறதென்றால், ஆரோக்கியமான, பகுத்தறிவான சீர்திருத்தத்திற்குக் கடும் எதிர்ப்புச் சக்தியைக் காட்டுவது ஒன்றுதான்.”

சமூக சீர்திருத்தத்தில் அரசு தலையீடு அவசியமாகும் என்று ‘ஜி.சு’, ஐனவரி 31, 1890இல் சென்னையில் நடைபெற்ற “மெட்ராஸ் ஹிந்து சோஷல் ரிபார்ம் அசோசியேஷன்” கூட்டத்தில் பேசியபொழுது குறிப்பிட்டார். உரையின் தலைப்பு. “சமூக விஷயங்களில் அரசு தலையீடு (STATE INTERFERENCE IN SOCIAL MATTERS)”

எடுத்த எடுப்பிலேயே, “குறிப்பிட்ட சில முன்னெச்சரிக்கை யுடன் அரசு சில சமூக விஷயங்களில் தலையிட வேண்டும் என்பது என்னுடைய முடிவான கருத்தாகும்” என்று கூறினார், ஜி.சு.

ஹூர்ப்பர்ட் ஸ்பென்சரின், அரசு தலையீடு கூடாது என்னும் கருத்தை விமர்சனம் செய்தபோது “அவர் கூறுவது மேலெநாட்டு சமூக அமைப்பிற்கு பொருந்தலாம்; அந்தச் சமூகம் சுய செயல்பாடும், வீறும் பெற்றது; ஆனால் இந்து சமூக அமைப்பு ஒரு நோயாளியைப் போன்றது; அது எழுந்து உக்கார புறத்தேயிருந்து ஊக்குவிக்கும் சக்தியைத் தரவேண்டும். அந்த ஊக்குவிக்கும் சக்தியாக அரசு தலையீடு தேவையாகும்” என்று ஜி.சு. உறுதிபாடு உரைத்தார்.

1892இல் நாக்பூரில் நடைபெற்ற தேசிய மாநாட்டில் சமூக சீர்திருத்தம் திணிக்கப்படக் கூடாது; மக்கள் விழிப்புற்று அவர்களாகவே முன்வந்து சமூக சீர்திருத்தம் காணவேண்டும் என்பதாக ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. இதை மறுத்து ஜி.சு. ‘இந்து’ இதழில் பின்வருமாறு எழுதினார்.

“அந்த நாள் மிகத் தொலைவில் உள்ளது. அதற்குள் எவ்வளவோ தீமைகள் சமூகத்தைப் பாதிக்கும். நடைமுறைக்குப் பயன்படும் அளவில் மக்களின் சம்மதத்தை எதிர்பார்த்து சட்டமியற்றுவதே பரிகாரமாகும்.”

மாண்டலே சிறைவாசத்தில் திலகரின் இலக்கிய உணர்வு-வ.உ.சி.வருணனான

சிறைவாசம் பலரை இலக்கியவாணர்களாக உருவாக்கியதையும் உருவாக்கி வருவதையும் வரலாறு பதிவு செய்து வருகிறது. சிறைவாசம், தம்மை நூலாசிரியராகச் செய்தது என்று வ.உ.சி. பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“எனது இருபதாவது வயது முதல் யான் கனவிற் கண்டு வந்த ‘நூலாசிரியன்’ என்னும் பெயரினை யான் நனவிற் காணச் செய்தது, சிறைவாசமே. தம்மை நூலாசிரியராகச் செய்தது பற்றி வ.உ.சி, பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

‘கற்றாரைக் கற்றாரே காழுறுவர்’ என்பதற்கேற்ப சிறைச் சாலையில் இலக்கியவுணர்விற்கு வடிகால் தேடிய வ.உ.சி. தமது குருநாதர் சிறையில் இலக்கியவுணர்விற்கு தேடியதையும்

நடைநலம் செறிந்த வருணனையில் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்.

“20 அடி நீளமும் 12 அடி அகலமுள்ள ஓர் அரங்கில் அடைக்கப்பட்டிருந்தாலும், அவர் ரூக்குவேதத்தின் ஆதி காலத்து ஆரியப் போர்வீரர்களுடன் வேட்டைக்கு வெளியே செல்லக்கூடும்; தலைக்குமேலே வானத்தின் உச்சியில் துருவ நஷ்டத்திரத்துடன் பிராதக் காலதேவையின் மேலான மகிழ்மையை அனுபவிக்கக்கூடும்; தங்களுடைய வேதியர்களைச் சூழ்ந்திருந்துகொண்டு யாக பலியிடுவோர்களுடைய சடங்குகளின் இரகசியங்களைப்பற்றி ஆராய்ச் செய்யக்கூடும் குருகேஷத்திரத்தில் கௌரவர்களுடையவும் பரண்டவர் களுடையவும் என்னிறந்த படைகள் சந்தித்தபோது நடக்கக்கூடிய ஆயுதச் சண்டையைப் பார்த்துப் பலர் பலன்களைப் பேசக்கூடும்; அர்ஜுனனுக்கு ஸ்ரீ சிருஷ்ண பகவான் தெய்வ உச்சரிப்போடு சொல்லிய பகவத் கிதையைக் கேட்கக் கூடும்; உலக சரித்திராசியனுடைய சரித்திரத்தின் ஆசிரியர்களோடு உலகத்தைச் சுற்று யாத்திரை செய்யக்கூடும்.” (வீரகேசரி -10.6.1934 ப-5)

திலகர் பேச்சுத் திறன் குறித்து வ.உ.சி.

நூலாசிரியராகத் திலகரைக் கண்ட வ.உ.சி. திலகரைப் பேச்சாளராகக் கண்டு அவர் பேச்சுத் திறனையும் ‘வீரகேசரி’ கட்டுரைத் தொடரில் பின்வருமாறு விளக்கியுள்ளார்.

அவருடைய பேச்சுக்கள், பிரசங்கிகளின் கபடற் பொது ஜனங்களை மயக்குகின்ற வாக்கலங்கார சிங்காரங்களைக் கொண்டிராவிட்டாலும், நீதியும் தர்க்கவாதமும் பொருந்தியனவா யிருந்தபடியால் ஜனங்கள் மனங்களுள் ஆழ்ந்து சென்றன.

உண்மையில் அவருடைய ஜீவியமும், சரீரத் தோற்றமும் ஜனங்களையெல்லாம் வசப்படுத்துவனவாயிருக்கும்போது வேறு வாக்கலங்காரங்களை அவர் உபயோகிக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன? அவர் நுட்பமான ஒரு தர்க்கவாதி,

முற்றுறக்கற்ற ஒரு பண்டிதர், மனிதரையும் உலக காரியங்களையும் அறியும் ஒரு நிபணர்; -வீரகேசரி 14.10.1934 - 4.6

முடிவுரை

திலகர் 1919இல் எட்டு மாதங்கள் இங்கிலாந்தில் இருந்த வரையில் திலகர் ஜீவிய சரிதை வ.உ.சி.யால் எழுதப்பட்டுள்ளது. 1919 நவம்பர் 21-இல் திலகர் பம்பாய் வந்த பிறகு 1920 ஆகஸ்ட் 1இல் காலமான எட்டு மாதங்கள் வரையிலான வரலாறு மட்டும் எழுதப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. திலகர் சுகாப்தம் முடிய, காந்தி சுகாப்தம் எழுந்த காலச் சூழல் வ.உ.சி. பார்வையில் எழுதப் படாமல் போனது அல்லது எழுதப்பட்டு கிடைக்காமல் போனது ஒரு வரலாற்றுக் குறைவேயாகும்.

3. திலகர் வாழ்க்கைக் குறிப்புகள்

- 1856 ஜூலை 23 -திலகர் பிறந்த நாள்.(பிறந்த ஊர்: ரத்னசிரி;
தந்தை பெயர்: கங்காதர
பண்ட ராமசந்திர திலகர்
தாயார் பெயர்: பார்வதிபாய்)
- 1871 மே -பத்து வயது சத்யபாமாபாய்
என்பவரை, பதினாறு வயது
திலகர் திருமணம் செய்து
கொண்டார்.
- 3 ஆண் குழந்தைகள், 3 பெண்
குழந்தைகளைப்
பெற்றெடுத்தார்.
- 1872 ஜூன் 1872 ஜூன் 1873 -பிரவேசத் தேர்வில் தேறினார்.
-திலகரின் தந்தை மறைவு
-டெக்கான் கல்லூரியில்
சேர்ந்தார்
- 1877 ஜூன் 1879 -பி.ஏ.பட்டதாரியானார்,
(கணிதத்தில் முதல் வகுப்பில்
தேறினார்)
-எல்.எல்.பி.'சட்டத் தேர்வில்
தேறினார்

1880 ஜூவரி 1	- மராட்டிய பேரரிஞர் விஷ்ணு கிருஷ்ண சிப்லங்கர், கோபால கிருஷ்ண அகர்கர் முதலானோ ரூடன் சேர்ந்து பூனாவில் “நியூ இங்கிலீஷ் ஸ்கூல்” எனும் பெயரில் ஒரு கல்விக் கூடத்தை நிறுவினார். (சம்பளம் கொடுத்து படிக்க முடியாத ஏழைகளுக்காக பயன் அளித்தது)
1882 ஜூலை 16	முதல் சிறைவாசம் கோலாப்பூர் சமஸ்தான திவான் மீது குற்றம் சாட்டி எழுதப்பெற்ற இரு கடிதங்கள் மராட்டா கேசரி இதழ்களில் வெளிவந்தன. திவான் தொடுத்த மான நஷ்ட வழக்கில் பம்பாய் உயர் நீதி மன்றம் அவ்விரு கடிதங்களும் ஆதாரமற்றவை, அவற்றை வெளியிட்டக் குற்றத்திற்காக அகர்கருக்கும் திலகருக்கும் நான்கு மாத சாதாரண சிறைத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. தவறு நிகழ்ந்தமைக்கு அகர்கரும் திலகரும் மன்னிப்பு தெரிவித்ததை திவான் ஏற்க வில்லை)
1882 ஜூலை 26	திலகரும், அகர்கரும் சிறையில் இருந்து விடுதலை.
1884 அக்டோபர் 24	தேசபக்த பேராசிரிய நண்பர்க ஞடன் இணைந்து ‘பெட்க்கான் எஸ்ராகேஷன் சொஸைடி’யை நிறுவினார். இது பிற்காலத்தில் பர்க்கன் கல்லூரி (Fergusson College) என்று புகழ்பெற்றது. திலகர், கணிதம், விஞ்ஞானம், சம்சு

- கிருதப் பேராசிரியராக
போதனை புரிந்து
சிறந்த கல்வியாளராகப் புகழ்
பெற்றார்.
- 1887 அக்டோபர் 22 - 'கேசரி' இதழின் ஆசிரிய
ராணார்.
- 1889 டிசம்பர் -பம்பாயில் வில்லியம் வெட்டர்
பர்ன் தலைமையில்
நடைபெற்ற காங்கிரஸ் மகா
சபையில் ழனா பிரதிநிதியாக
முதன் முதலில் கலந்து
கொண்டார் “சட்டசபைகளின்
விரிவும் சிர்திருத்தமும்”
எனும் தீர்மானத்தை எர்ட்டலி
நார்ட்டன் முன்மொழிய,
பண்டிதர் அயோத்தியநாத்,
பண்டிதர் பிஷன் நாராயண
தார்; பாதிரி ராமசந்திரபோஸ்,
ஐ.சுப்பிரமணிய ஜெயர், விபின்
சந்திரபால், லாலாலஜ்பத்
ராய், பண்டித மதன் மோகன்
மாளவியா, பாடு சுரேந்திரநாத்
பானர்ஜி முதலானோர் வழி
மொழிந்து பேசினர். திலகர்
ஒரு திருத்தப் பிரேரணை
கொண்டு வந்தார். இராஜப்
பிரதிநிதி சட்டசபைக்கு
மாகாண சட்டசபையில்
தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட
உறுப்பினர்கள் மூலமாகத்
தேர்தல் நடைபெறவேண்டும்
என்பதே திலகரின் திருத்தம்.
1890 -டெக்கான் எஜூகேஷன்
சொசைடியில் இருந்து விலகல்.
1891 டிசம்பர் -நாக்ஷூரில் பி.அனந்தாசாருலு

தலைமையில் நடைபெற்ற
காங்கிரஸ் மகாசபையில்
“ஆயுதச் சட்டத்தைப்
பற்றிய விதிகள்” எனும்
தீர்மானத்தை முன்மொழிந்து
பேசினார்.

- 1891 -பம்பாய் மாநில அரசியல்
மாநாட்டின் மூன்று செயலா
ளர்களுள் ஒருவராகத் தேர்ந்
தெடுக்கப் பட்டார். மற்ற
இருவர் டி.ஐ.வாச்சா, சிமன்
லால் எச்.செதல்வாட்.
- 1892 -இலண்டனில் நடைபெற்ற
இழக்குத் தேசத்தினர்
காங்கிரஸில் (INTER-NATIONAL)
வேதங்களில் இருக்கும்
வானவியல் சாத்திரக் குறிப்பு
களை அடிப்படையாகக்
கொண்டு வேத காலத்தைப்
பற்றிய புதிய ஆய்வை எழுதி
அனுப்பிவைத்தார்.
- 1893 -மேற்கூடிய ஆய்வு விரிவாக்கம்
பெற்று “THE ORION OR RE
SEARCHES INTO THE ANTIQUITY
OF THE VEDAS” எனும் நூலாக
வெளிவந்தது.
- 1893 -லாகூரில் தாதாபாய் நவ்ரோஜி
தலைமையில் நடைபெற்ற
காங்கிரஸ் மகாசபையில்
பிட்டர்பால் என்பவரால்
முன்மொழியப் பெற்ற
“சாகவாத நில வரித் தீர்வை”
(PERMANENT SETTLEMENT)
எனும் தீர்மானத்தை பாடு

வைகுந்தநாதசேனர், ஷேக் வகாப்புதீன் வழிமொழிய அதை திலகர் ஆகரித்துப் பேசினார். தமது உரையில் காங்கிரஸ் படித்த வகுப்பார் பயன்பாட்டிற்காக இருக்கிறது எனும் கருத்தைப் பின்வருமாறு மறுத்தார்;

“நாங்கள் ஐமீன்தாரர்கள் வகுப்பாரின் நலன்களை ஆகரிக்கவில்லை. ஏழை மக்கள் நலன்களை நாடுகின்றோம். பம்பாயில் இருந்து வந்துள்ள நான் ஐமீன்தாரர்களுக்காக வாதாட வரவில்லை. உழவர் களுக்காக வாதாட வந்துள்ளேன்”.

-பம்பாய் சர்வகலாசாலையில் ஸெனெட் உறுப்பினரானார்.

-காங்கிரசிற்கு முன்பாக கல்கத்தா, பம்பாய், பூனா, சென்னையில் மாநில அரசியல் அமைப்புகள் தோன்றின.

இவற்றுள் பூனாவில் 1870 ஏப்ரலில் “பூனா சர்வ ஐனிக் சபை” தோன்றியது. இந்த அமைப்பை தங்கள் கொள்கைகளுக்காகப் பயன் படுத்திய அரசியல் மேதை களில் மகாகோவிந்த ராண்டே கோபாலகிருஷ்ண கோகலே, பாலகங்காதர திலகர் குறிப்பிட தக்கவர்கள். 1895-இல் திலகர் இந்த அமைப்பை தமது

· 1894 ஜெவரி

1895

முழுக் கட்டுப்பாட்டில்
கொண்டு வந்தார். ரான்டே,
கோகலே இருவரும் திலகர்
வழியை ஏற்காதவர்கள். இல்
விருவரின் மிதவாத அரசியல்
நோக்குகளை எதிர்த்தவர்
திலகர். பூனா சர்வ ஜனிக்
சபை சமகால பொதுமக்கள்
கருத்தை எதிரொலிக்க
வேண்டும் எனும் காரணத்
தால், திலகர், இந்த சபையைக்
கைப்பற்றினார். ரான்டே
வெளியேறினார்; 11.4.1896-இல்
'டெக்கான் சபை'எனும்
அமைப்பை நிறுவினார்.

1895 மே

-பூனா நகரசபை உறுப்பினர்
ராணார். இரண்டு ஆண்டுகள்
பணியாற்றினார்.

1895 ஆகஸ்டு 7

-சட்டமன்ற உறுப்பினர்.

1895 டிசம்பர்

-சுரேந்திரநாத்பானர்ஜி
தலைமையில் பூனாவில்
நடைபெற்ற காங்கிரஸ்
மகாசபையில் திலகர்
மருத்துவத்துறை தொடர்பான்
திருத்தத்தை பற்றிப் பேசும்
பொழுது ஆங்கிலத்தில்
பேசாமல் மராட்டிய
மொழியில் பேசினார்.

1896

-மழை இல்லாமல் மாநிலம்
முழுவதும் பஞ்சம் வந்த
காலத்தில் நெல் வியாபாரிகள்
எல்லோரிடத்திலும் மக்கள்
படும் துன்பங்களை
விவரித்தார். வியாபாரிகள்

திலகர் பொருட்டு
 தானியத்தின் விலையைக்
 குறைத்து ஏழைகளுக்கு
 உதவிசெய்ய முன்வந்தனர்.
 திலகரின் இந்த பஞ்ச
 நிவாரணப்பணி மக்களிடையே
 அவருடைய செல்வாக்கை
 உயர்த்தியது.

1896 டிசம்பர்

-கல்கத்தாவில் 28,29,30,31-ம்
 தேதுகளில் ரஸிமமல்லா
 எம்.மகம்மது ஸயானி
 தலைமையில் கூடிய காங்கிரஸ்
 மகாசபையில் “வரவு செலவுத்
 தொகைத் திட்டத்தை மத்திய
 அரசு, மாநில அரசுக்கே
 விட்டுவிட சில அதிகாரங்
 களைக் கொடுக்க வேண்டும்”
 எனும் தீர்மானத்தை
 திலகர் முன்மொழிந்தார்.
 அவர் அப்பொழுது பம்பாய்
 சட்டமன்ற உறுப்பினராய்
 இருந்தார்.

1897 ஜூலை 27

-முதன்முறையாக ராஜத்
 துரோகம் குற்றம் சாட்டப்
 பெற்று கைது செய்யப்
 பட்டார். 1897 ஜூன் 15-ல்
 ‘கேசரி’யில் “சிவாஜியின்
 உரைகள்” எனும் கவிதையும்,
 பிழப்பூர் சுல்தானின் தளபதி
 அப்சல்கானை சிவாஜி
 கொன்றது, யுத்த தருமமே
 என்று திலகர் பொதுக்
 கூட்டத்தில் பேசியதின்
 சுருக்கம் வெளியிடப் பெற்றன

இவையிரண்டும் ராஜத்
துரோகக் குற்றத்திற்குரியன
என்று வழக்குத் தொடரப்பட்டு
கைது செய்யப் பெற்றார்.

1897 ஆகஸ்டு 4

1897 செப்டம்பர் 14

-ஜாமீனில் விடப்பட்டார்.

-விசாரணை முடிவில்
பதினெட்டு மாத கடுங்காவல்
தண்டனை விதிக்கப் பெற்றது.
(ஏரவாடா சிறையில்
அடைக்கப் பெற்றார்.

சிறைவாசத்தில் முதன் முதல்
செக்கு இமுக்கும் வேலை
செய்தார்; பிரம்பு பின்னும்
வேலை செய்தார்; சுவர்களுக்கு
வர்ணம் தீட்டும் வேலை
செய்தார்; வேதங்களின்
தொன்மை குறித்த ஆய்வை
மேற்கொண்டார். இந்த
ஆய்வின் அடிப்படையில்
வெளிவந்ததுதான்

“THE ARTIC HOME IN THE VEDAS”
எனும் அவருடைய புகழ்பெற்ற
ஆய்வு நூல்.

1898 செப்டம்பர் 6

-சிறைவாச காலத்தில் திலகரின்
வேத கால ஆய்விற்காக
ரிக்வேத ஆங்கில மொழி
பெயர்ப்பு நூலை அனுப்பிய
கீழ்த்திசை ஆய்வியில்
பேராசிரியர் மாக்ஸ்முல்லர்,
சர்.வில்லியம்ஹெண்ட்
சர்.ரிச்சர்ட் கார்த், தாதாபாய்
நவ்ரோஜி பேரநிஞர் ரமேஷ்
சந்திரத்த் முதலானோர்
கையொப்பமிட்டு திலகர்

விடுதலைக்காக பிரிட்டிஷ் பேரரசிடம் விண்ணப்பம் சமர்ப்பித்தனர். இதைத் தொடர்ந்த முயற்சிகள் காரணமாக திலகர் விதிக்கப் பட்ட சிறைவாச காலத்திற்கு ஆறு மாதங்களுக்கு முன் பாகவே விடுதலை பெற்றார்.

1898 டிசம்பர்

-ஆனந்த மோகன் போஸ் தலைமையில் சென்னையில் நடைபெற்ற காங்கிரஸ் மகா சபைக் கூட்டத்திற்கு வந்தார். பிறகு காஞ்சிபுரம், ஜீரங்கம் இராமேஸ்வரம் முதலான ஊர்களுக்கு யாத்திரை மேற்கொண்டார்.

1899 சூன் 4

-‘கேசரி இதழில், “புனஸ்ச ஹரிஷாம்” எனும் தலைப்பில் திலகரின் கட்டுரை வெளி வந்தது. “மீண்டும் வருகிறேன்” எனும் பொருளில் அமைந்த இக்கட்டுரை அவர் மீண்டும் அரசியலில் முனைப்புடன் செயலாற்ற வருகின்றார்’ என்பதைத் தெரிவித்தது. மிதவாதிகள்-தீவிரவாதிகள் என அணிபிரியாமல், ஒற்றுமையுடன் செயல்படு வோம் என்றும் கட்டுரை கூறியது.

1900 டிசம்பர்

-நாராயண் கணேஷ் சந்தவார்கர் தலைமையில் லாகூர் நகரத் தில் கூடிய காங்கிரஸ் மகா சபையில் திலகர் பங்கேற்றுப் பேசினார்.

இந்திய மக்களின் குடித்தன நிலை மையைப் பற்றி ஜி.சுப்பிரமணிய ஐயர் தீர்மானத்தை முன்மொழிந் தார். இதை ஆர்.என்.முதோல் ஹநுடன், திலகரும் வழிமொழிந்து பேசினார்.

1901 டிசம்பர்

-தீன்ஷா எதுல்ஜி வாச்சா தலைமையில் கல்கத்தாவில் நடைபெற்ற காங்கிரஸின் வழக்கமான ஆண்டுக் கூட்டத்தில் திலகர் பேசினார்.

பிருத்வீதாத் பண்டிட் என்பவர் அரசு நியமிக்கப் போகும் கல்வி விசாரணைக் குழுவில் இந்திய உறுப்பினர்களுக்குப் போதிய பிரதி நிதித்துவம் அளிக்க வேண்டி ஒரு தீர்மானம் கொண்டுவந்தார். இதை திலகர் வழிமொழிந்து பேசினார்.

இதில் ஒரு பகுதி வருமாறு:

“இந்தியாவில் கல்வி, ஆட்சியாளர் நிருவாகத்தில் குற்றேவல் புரியும் தாழ்வு நிலையைப் பெற்றுள்ளது. இந்தக் கல்வி முறை சிறந்த விஞ்ஞானிகளை உருவாக்கவில்லை. ஒரு ஜகத்ச சந்திரபோஸையோ அல்லது பராஞ்சபேவையோ நீங்கள் சுட்டிக் காட்டலாம். அது ஒரு விதிவிலக்காகும். நமது பழங்கால கல்விமுறை உலகம் வியக்கத்தக்க மேதைகளை உருவாக்கியது. மேலைநாட்டு கல்வி முறைக்கு மாறிவிட்டோம். அது தற்காலத் தேவைக்கு ஏற்ப முழு நிறைவு பெற வேண்டும்”.

1902 ஏப்ரல் 4

-தமது நண்பர் தாய் மகாராஜா உயில் சாசனம் தொடர்பாக

- எழுந்த பல்வேறு குழப்பங்கள்
காரணமாக திலகர் மீது நீதி
மன்றத்தில் குற்றம் சாட்டப்
பெற்றது.
- 1902 செப்டம்பர் 15 -மேற்படி குற்றச்சாட்டு தொடர்
பான விசாரணை தொடங்கியது.
- 1903 -திலகரின் "THE ARTIC HOME IN THE
VEDAS" எனும் நூல் வெளிவந்தது.
- 1903 ஆகஸ்டு 24 -பூனா நகர தனி நீதிபதி,
விசாரணையின் முடிவில்
திலகருக்குப் பதினெட்டு மாத
கடுங்காவல் தண்டனையையும்,
ஆயிரம் ரூபாய் அபராதத்தையும்
விதித்தார்.
- 1904 சனவரி 4 -ஜாமீனில் விடுதலை. மேல்
முறையீடுகளைத் தொடர்ந்து
செஷன்ஸ் ஜட்டு திலகரின்
தண்டனையைக் குறைத்தார்.
திலகர் ஏரவாடா சிறைக்குக் கை
விலங்கிடப் பெற்றுக் கொண்டு
போகப்பட்டார். இதனால்
அரசாங்கமும், மாவட்ட
நீதிபதியும் பொதுமக்கள்,
பத்திரிகைகளின் கடுங் கண்டனத்
துக்குள்ளாயினர்.
- 1904 சனவரி 8 -திலகர் விடுதலை செய்யப்பட்டார்.
இந்த வழக்கு விசாரணைகள் கார
ணமாக திலகரின் அரசியல்
செயற்பாடுகள் தடைப்பட்டுப்
போயின என்பது குறிப்பிடத்
தக்கது. 1905ஆம் ஆண்டு முதல்
அரசியலில் ஊக்கமுடன்
செயலாற்ற தொடங்கினார்:

1904 டிசம்பர்

-பம்பாயில் ஸர்.ஹென்றி காட்டன் தலைமையில் நடைபெற்ற காங்கிரஸ் மகாசபையில், ஸர்.வில்லியம் வெட்டர்பர்ன், ஹென்றி காட்டன் தலைமையில் ஒரு தூதுக்குழு அனுப்பத் தீர்மானம் கொண்டு வரப்பட்டது. இங்கிலாந்தில் ‘பொதுத் தேர்தல்’ நடைபெறப் போகும் சமயத்தில் பிரிட்டிஷ் வாக்காளர்கள், வேட்பாளர்கள், மக்கள் தலைவர்கள் ஆகியோரிடம் இந்தியாவின் அரசியல் வேண்டு கோள்களை எடுத்துக்கூற, குழு அனுப்பத் தீர்மானம் செய்யப் பெற்றது. இந்தத் தீர்மானத்தின் மீது திலகர் பேசியபொழுது பின் வரும் ஒரு கருத்தைக் கூறினார். “இந்திய அரசு நமது ஓலங்களை செவி மடுப்பதே இல்லை; உட்புகு வதே இல்லை. இந்திய அரசின் செவிகளை ஊட்டுவிச் செல்லத் தக்க வழிமுறைகளை, அல்லது தாக்கங்களை, ஏற்படுத்தும் வழி முறைகளையோ நாம் ஏற்படுத்த முயற்சி செய்ய வேண்டும். இதன் ஒரு தொடக்கமே நம் முன் இருக்கும் பணியாகும்.

1905 டிசம்பர்

-காசியில் நடைபெற்ற காங்கிரஸ் மகாசபையின் இருபத் தொன்றாவது கூட்டம் கோபாலகிருஷ்ண கோக வேவின் தலைமையில் நடைபெற்றது. இந்த மாநாட்டில்,

“இந்தியாவில் கொடிய பஞ்சங்கள் சமீபத்தில் ஏற்பட்டது பற்றி வருந்துவதுடன், நமது நாட்டின் இத்தகைய பஞ்சங்கள் அடிக்கடி ஏற்படுவதற்கு நமது ஜனங்களின் சகிக்க முடியாத ஏழ்மைத்தனமே காரணம் என்றும், எனவே இந்தியாவின் பொருளாதார நிலையைக் குறித்து நன்கு விசாரணை செய்யும் நோக்கத்துடன் ஒரு கமிஷனை அரசாங்கம் நியமிக்க வேண்டும்” எனும் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. திலகர் இத்தீர்மானத்தின் மீது இந்தியாவின் வறுமை குறித்துப் பேசினார்.

1906 டிசம்பர்

-இந்திய தேசியவிடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றில் 1906ஆம் ஆண்டு ஒரு திருப்பம் தந்தது. வங்கப் பிரிவினை எதிர்ப்பு இயக்கத்துடன் இணைந்து சுதேசிய இயக்கம் தோன்றியது. காங்கிரஸ் மகாசபைக்கு மூன்றாம் முறையாக ‘முதுபெருங் கிழவர்’ தாதாபாய் நவ்ரோஜி தலைமை வகித்தார். வேண்டுவது ஸ்வராஜ்யம் என நவ்ரோஜி முழங்கினார். இங்கு ஸ்வராஜ்யம் என்பது பரிபூரண சுயாட்சியைக் குறிக்கவில்லை. பிரிட்டிஷ் நாட்டிலும் குடியேற்ற நாடுகளிலும் நடப்பது போன்ற

ஆட்சிமுறை இந்தியாவிலும்
ஏற்பட வேண்டும் என்பதே
யாகும். மகாசபையின் எட்டாவது
தீர்மானமாக, “அரசாங்கம்
நம்முடைய கைத்தொழில்களுக்கு
எந்த உதவியைச் செய்ய
மறுத்துவிட்டார்களோ. அந்த
உதவியை நாம் நம்முடைய
சுதேசிய விரதத்தின் மூலமாக
நமது கைத்தொழில்களுக்குச்
செய்ய வேண்டும்” என்றும்
அனந்தாசாருலு
கொண்டு வந்த தீர்மானத்தை
யொட்டி, திலகர் பேசியதாவது;
மத்திய வகுப்பார்தான் அந்நிய
சாமான்களை அதிகமாக
வாங்குகிறார்கள். அவர்கள்தான்
இந்த சுதேசிய விஷயத்தில் மற்ற
வர்களைவிட அதிகமான
உறுதியும் தியாக புத்தியும்
காண்பிக்க வேண்டும் இந்தக்
காங்கிரஸ் மகாசபையில்,
கவிஞர் தாகூரின் உறவினரும்
விவேகானந்தர், அரவிந்தர்,
பாரதியார், காந்தியடிகள்
முதலானோர் உள்ளங்கவர்ந்த
தேசபக்த வீரப் பெண்மணி
ஸர்வாதேவி கோவல், காங்கிரஸ்
மகாசபையில் பாடுவதற்
கென்றே இந்துஸ்தான் வாழ்க
எனும் பாடலை இயற்றினார்.
இப்பாடலை அவருடன் 58
இளைஞர்கள் இணைந்து
பாடினார்கள் 400 தொண்டர்கள்
பல்லவியை மட்டும் இசைத்தனர்.

இவரைப்பற்றி இந் நூலாசிரியர் ‘இம்சக்தி’ (கோவை) இதழில், ஜனவரி 2006-இல்) விரிவாக எழுதியுள்ளார்.

ரஸ் தலைமையையும், நடவடிக்கை களையும் எதிர்த்தார். மோதல் களும், குழப்பங்களும் நிகழ்ந்தன. திலகர் தலைமையில் தேசியக் கட்சி எனும் பிரிவு தோன்றியது. இது குறித்து பாரதியார் ஆசிரிய ராக விருந்த ‘பாலபாரதா’ . ஆங்கில மாத இதழில் (மே, 1908) வெளிவந்த கட்டுரையின் பின்வரும் விமர்சனம் குறிப்பிடத் தக்கது.

“The young and tender shoot; the shoot of Nationalism has now emerged above the heavens and the first two leaves which it has put forth inclined seemingly towards opposite directions but connected be remembered at one germinal centre, should but gladden the hearts of those who are interested in the development of that priceless plant.”

இக்கட்டுரையை எழுதியவரின் பெயர் பால பாரதாவில் குறிப்பிட வில்லை. ஒரே விதை வளர்ச்சியில் தோன்றிய இரு இலைகளாக இக் கட்டுரையில் மிதவாத தேசியமும், திவிரவாத தேசியமும் வருணிக்கப் பட்டுள்ளது.

1908 மே 2

- அகோலா நகரத்தில் நடைபெற்ற கூட்டத்தில், பேசியபொழுது முதன் முதலாக “சுயராஜ்யம் எனது பிறப்புரிமை; அதை அடைந்தே தீர்வேன்” என்று திலகர் அறிவித்தார்
- 1908 குன் 24-இல் ‘கேசரி’யில் வெளிவந்த இரு கட்டுரைகள்

1908 குன் 24

- ராஜத் துரோகக் குற்றத்திற்கு
உரியன என்று குற்றம் சாட்டப்
பெற்று திலகர் கைது செய்யப்
பெற்றார்.
- 1908 குலை - மேற்படி வழக்கில் திலகருக்கு
ஆயிரம் ரூபாய் அபராதமும்
ஆறு ஆண்டு கால தீவாந்தர
தண்டனையும் விதிக்கப்பட்டது.
செப்டம்பர் 21இல் பம்பாய் அரசு
தண்டனையை சாதாரணைச் சிறைத்
தண்டனையாகக் குறைத்தது.
இதனால் 1897-இல் சிறைவாசத்
தில் விதிக்கப்பட்டகடுமையான
வேலைகள் தவிர்க்கப்பட்டன.
- 1908 செப்டம்பர் 23 - அன்றைய பர்மா ராஜ்ஜியத்தின்
மாண்டலே சிறையில் அடைக்கப்
பட்டார்.
- 1910 - 1911 . - சிறையில் நவம்பர் 1910 முதல்
மார்ச் 1911 வரையில் கீதா ரகசியம்
எழுதினார். சிறையில் பிரெஞ்சு,
ஜூர்மன், பாளி மொழிகளைக்
கற்றார்.
- 1912 குன் 7 - திலகரின் மனைவி காலமான
செய்தி வந்தது. மனைவியின்
மறைவின்பொழுது தாம் பக்கத்தில்
இருக்கவில்லையே எனும் துக்கம்
பொங்க சகோதரியின் மகனுக்கு
பின் வருமாறு எழுதினார்.
“உன்னுடைய தந்திச் செய்து
பேரிடியாக என்னைத் தாக்கியது.
எனக்கு ஏற்படும் துன்பங்களை
அமைதியாகத் தாங்கிக்
கொள்வேன். ஆனால் இந்தத்
தந்திச் செய்து என்னைப்

புரட்டிப் போட்டுவிட்டது.

நெருக்கடியான் சமயத்தில் நான் அவளுடன் இருக்கவில்லையே எனும் பெரும் துக்கம் வேதனையளிக்கின்றது. அவள் விருப்பப்படி எல்லாச் சடங்குகளையும் செய்யவும்.”

சிறையில் அங்ராட அலுவல்கள் விடியற்காலை எழுந்து ஒரு மணி நேரம் தியானப் பயிற்சி. காலைக் கடன்களை முடித்துவிட்டு படிப்பு, எழுதுதல்; பகல் உணவு போதுமான அளவுடன் தனியாகவும் வழங்கப் பட்டது. அவ்வப்பொழுது பூனாவில் இருந்து தின்பண்டங்கள், ஊறுகாய் அடங்கியக் கட்டுகள் அனுப்பப்பெற்றன. மீண்டும் படிப்பு, எழுதுதல், பிற்பகல் 1.30 மணியில் எலுமிச்சை பழச் சாறு, மாலை 5 மணிக்கு இரவு உணவு, 6 மணி அளவில் சிறை அறையில் அடைப்பு; உறங்குவதற்கு முன் தியானம்..

1914 சூன் 8 -மாண்டலே சிறையில் இருந்து விடுதலை. அங்கிருந்து ரயில் மூலம் ரங்கள் பயணம். அடுத்த நாள் ரங்கள் துறைமுகத்தில் இருந்து எஸ்.எஸ்.மாயோ கப்பலில் தாயகம் பயணம்.

1914 சூன் 16 -பூனா வீட்டைதல்.
1914 ஆகஸ்டு 22 -யுத்த காலத்தில் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்திற்கு உதவ வேண்டும் என்பது அறிக்கை விடப்பட்டது.

- 1915 அக்டோபர் 1 -சர் வேலன்டன் சிரால் என்பவர் லண்டனில் இருந்து வெளிவந்து கொண்டிருந்த “தைமஸ்” அயல் நாட்டுத் துறை செய்திப் பிரிவின் இயக்குநர். இவர் “இந்தியாவின் அமைதியின்மை” “Indian unrest” எனும் தலைப்பில் 1910 ஜூலை 20 முதல் செப்டம்பர் 17 வரையில் அரசியல் கட்டுரைகள் எழுதி வந்தார் இந்தியாவில் அமைதியின்மையின் தந்தையாகத் திலகரைக் குற்றம் சாட்டி அவருடைய எழுத்து, பேச்சுகளை விமர்சனம் செய்து எழுதினார். பல குற்றச்சாட்டுகளை திலகருக்கு எதிராகச் சுமத்திக் கண்டித்து எழுதினார். இக்கட்டுரைகள் மாக்மில்லன்கம்பனி பதிப்பகத்தாரால் 1910இல் வெளியிடப்பட்டது அப்பொழுது திலகர் மாண்டலே சிறையில் இருந்தார். சிறை மீண்டதும் தம்மைப் பற்றி அவதாறாக எழுதப்பட்டதை அறிந்து நிபந்தனையற்ற மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும் என திலகர் வக்கில் நோட்டீஸ் அனுப்பினார். சிரால் மறுத்தார். திலகர் லண்டன் உயர் நீதிமன்றத்தில் 1919இல் வழக்குத் தொடர ஏற்பாடு செய்தார்.
- 1916 மே 1 -பெல்காமில் “ஹோம் ரூல் லீக்” எனும் அரசியல் அமைப்பை நிறுவினார்.
- 1916 குலை 22 -பெல்காம், ஆகமத்தங்கர் முதலிய

ஊர்களில் ஹோம்ரூஸ் விளக்கக் கூட்டங்களில் திலகர் பேசியதில் சில கருத்துகள் ராஜ நிந்தனைக்கு உரியன என்று கூறி கிடு.கோ.சட்டம் 108-வது பிரிவுப்படி ஒரு வருடத் திற்கு நன்னடத்தை ஜாமின் 20,000 ரூபாய்க்குச் சொந்தப் பொறுப்பில் 10,000 ரூபாயாக இரண்டு ஜாமின் கொடுக்கும்படி பூனா மாஜிஸ்ட். ரேட் உத்தரவிட்டார். திலகர் உயர் நீதிமன்றத்தில் மேல்முறையீடு செய்தார். இரு நீதிமன்றங்களிலும் முகம்மது அவிஜின்னா, திலகர் சார்பில் வாதாடினார். திலகர் உரைகள் குற்றமற்றவைகள் என திர்ப்புக் கூறப்பட்டது.

1916 சூலை 23

-பூனாநகரில் திலகரின் அறுபதாம் ஆண்டு நிறைவு விழா பெருஞ் சிறப்புடன் நடத்தப்பட்டது. பொதுத் தொண்டிற்காகத் திலகருக்கு ஒரு லட்சம் பணமுடிப்பு அளிக்கப்பட்டது.

1916 அக்டோபர்

-அகமதாபாத் நகரில் நடந்த பம்பாய் மாகாண மாநாட்டிற்குத் திலகர் விழியம் செய்தார். இந்த மாநாட்டிற்கு முகம்மது அவிஜின்னா தலைமை வகித்தார். திலகருக்கு மகத்தான் வரவேற்பு ஊர்வலத் துடன் நிகழ்த்தப்பட்டது. திலகர் மாநாட்டில் உரையாற்றினார்.

1916 நவம்பர்

-அவில இந்திய காங்கிரஸ் சபை குழுவிற்கு உறுப்பினராகத் திலகர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

1916 டிசம்பர்

-மீண்டும் காங்கிரஸில் திலகர். மித

வாதிகள், தீவிரவாதிகள், முஸ்லீம் லீக் கட்சியினர், ஹோம்ரூல் இயக்கத் தினர் மூலானோர் இணைந்து கூடிய வரலாற்று சாதனையைப் படைத்தது லக்னோ காங்கிரஸ். இந்தக் காங்கிரஸிற்கு தலைமை வசித்த அம்பிகா சரண் மஜூம்தார் தமது தலைமையுரையில் லக்னோ காங்கிரசின் ஒரு சிறப்பம்சத்தை பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்.

“குரத் நகரின் பழங்கால பிரெஞ்சுத் தோட்டத்தின் சிதைந்த இடிபாடு களில் புதையுண்ட ஜக்கிய காங்கிரஸ் லக்னோ வஜீம் அவிஷா மன்னரின் வியக்கத்தக்க செய்சர் பாக் தோட்டத்தில் மீண்டும் பிறந்துள்ளது!” தலைமையுரையில் அம்பிகா சரண் மஜூம்தார், பின் வருமாறு கூறியுள்ளார்.

“லோகமான்ய பாலகங்காதர திலகர்பட்ட கஷ்டங்கள்தான் கொஞ்சமோ? சமீபத்தில் பூனாவில் அவர் மீது தொடங்கப்பட்டுள்ள நடவடிக்கைகள் கெட்ட எண்ணத்துடன் தொடரப்பட்டவை என்று நான் பகிரங்கமாக இங்கு கூறுகின்றேன்”.

காங்கிரஸ் ‘சயாட்சி ஹோம் ரூல்) தீர்மானத்தை திலகர் கொண்டு வந்தார். “இந்த காங்கிரஸ், காங்கிரஸ் குழுவையும், ஹோம்ரூல் லீக்குகளையும் மற்றும் பிற அமைப்புகளையும் பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத் திற்குள் சயாட்சி அரசாங்கத்தைக்

கோரி ஆண்டு முழுவதும் சட்டத் திற்கும் அரசியல் சாசனத்திற்கு உட்பட்ட முறையில் பிரசாரம் செய்ய வேண்டும் எனும் தீர்மானம் நிறை வேற்றப்பட்டது திலகரின் ஹோம் ரூஸ் இயக்கக் கோரிக்கைக்கு வக்னோ காங்கிரஸ் இசைவளித்தது குறிப்பிடத் தக்கது. வக்னோ காங்கிரசின் முக்கியத்துவத்தைச் சுட்டிக்காட்டி திலகர் பேசியதாவது:

“நாம் காங்கிரசில் மீண்டும் ஒன்று சேர்ந்திருக்கிறோம். நான் பத்தாண்டு காலம் இதற்காக வாழ்ந்திருக்கிறேன். எனக்கு இது மகிழ்ச்சி தருகின்றது. தோனோடு தோள் இணைய ஒரே குரலில் சுயாட்சித் திட்டத்தை மேலெடுத்துச் செல்லவிருக்கிறோம். கருத்து வேற்றுமைகள் மறைவதைப் பார்ப்பதற்காக அல்லாமல், இந்து-இஸ்லாமியர்களிடையேயான கருத்து வேற்றுமைகள் மறைவதை யும் பார்க்கிறோம். வக்னோவில் ‘லக்’கையும் காண்கிறோம். (We gave found that luck now in Lucknow). காங்கிர சிற்கு இது ஒரு நல்லகாலம் என்று கருதுகின்றேன். சக்திவாய்ந்த அதிகார வர்க்கத்திடமிருந்து, விருப்பமற்ற அதிகார வர்க்கத்திடமிருந்து நமது உரிமைகளைப் பெறப் போகின்றோம். ஒருங்கிணைந்த இந்தப் போராட்டத்தில், இனம், மதம், அரசியல் கருத்துகள் முதலானவற்றைப் பாராட்டாமல் ஒரே

மேடையில் இருக்கின்றோம். இந்த நிகழ்வு இன்று மிக முக்கியமானது.” சயாட்சி சங்கங்களை காங்கிரஸ் அங்கீகரிக்கும்படி திலகர் பாடுபட்டு வெற்றிபெற்றார்.

1917 பிப்ரவரி

-லக்னோ காங்கிரஸில் ஏற்பட்ட ஒற்றுமையுணர்வு, ஆட்சியாளராக அச்சமுற வைத்தது. பஞ்சாப் அரசாங்கம் இந்தியப் பாதுகாப்பு கூட்டத்தின் கீழ்(Defence of India Act) திலகர் பஞ்சாப் மாநிலத்தில் நுழைய தடைவிதித்தது பஞ்சாபிற்கு பயணம் மேற்கொள்ளும் திட்டம் ஏதும் தமக்கில்லை என்று திலகர் தந்திமுலம் செய்தியனுப்பினார்.

1917 டிசம்பர்

-காங்கிரஸ் மகாசபையின் 32-வது கூட்டம் கல்கத்தாவில் டிசம்பர் மாதம் 26-ந் தேதி கூடியது. அன்னி பெசன்ட் அம்மையார் தலைமை வகித்தார். இந்தக் கூட்டத்தில் திலகர், அவி சகோதரர்களை விடுதலை செய்ய வேண்டுமென்ற தீர்மானத்தை வலியுறுத்திப் பேசி னார். சுய ஆட்சி பற்றிய 12-வது தீர்மானத்தை பாடு சுரேந்திரநாத் பானர்ஜி முன்மொழிந்தார். இதை ஆகுரித்து பேசியவர்களுள் திலகரும் ஒருவர். பிறர், மகம்மது அவிஜின்னா விபின் சந்திரபால், சி.பி.சாமசாமி ஜயர், ஜயகர், பி.பி.வாடியா, டாக்டர் அன்சாரி, குவிக்குயில் சரோஜினிதேவி, பண்டிட் மாளவியா. ‘சயாட்சி’யைப்பற்றிய எளிமையான தமது வரைவிலக்கணத்

தெ திலகர் பின்வருமாறு தமது உரையில் குறிப்பிட்டார்: சுயாட்சி பற்றிய என்னுடைய வரைவிலக்கணம் எளிமையானது. ஓவ்வொருவரும், ஓர் உழவரும் கூட புரிந்துகொள்வார். இங்கிலாந்திலும் பிற காலனி நாடுகளிலும் உள்ள ஆங்கிலேயர்களுக்கு இருப்பது போன்ற சுயாட்சி என்னுடைய சொந்த நாட்டிற்கும் வேண்டும். “சமமாக நடத்தப்பட வேண்டும்,” “சாம்ராஜ்யத்தில் கூட்டாளியாக இருக்க வேண்டும்” என்பன போன்ற அரவார பேச்சுகள் எல்லாம், ஆங்கிலேயன் அவன் நாட்டில் தலைமை பெறுவதுபோல் என் நாட்டில் நான் தலைமை பெற வேண்டும்.

1918 பிப்ரவரி - தில்லியில் 23 பிப்ரவரி 1918இல் காங்கிரஸ் மகாசபை கூடியது; இங்கிலாந்திற்கு காங்கிரஸ் தூதுக் குழு அனுப்புவது தொடர்பாக, ஆலோசிக்கப்பட்டது. தில்லியில் நுழைய திலகருக்குத் தடைவிதிக்கப் பட்டது.

1918 ஆகஸ்டு 18-“மாண்டேகு-செம்ஸ்போர்ட் அறிக்கை” எனும் இந்திய அரசியல் சீர் திருத்த அறிக்கையை விவாதிக்க ஆகஸ்டு 18, 1918-இல் பம்பாய் ஸ்பெஷல் காங்கிரஸ் கூடியது. இந்த அறிக்கை ஏமாற்றம் அளிப்பதாக திலகர் கூறினார். தமது ‘கேசரி’ இதழில் “இது விடியற்காலம்தான், ஆனால் சூரியன் எங்கே?” எனும் தலைப்பில் சிறந்த கட்டுரை எழுதினார்.

சுய ஆட்சி எனும் எட்டணாவைக் கேட்டோம்; ஆனால் இந்த அறிக்கை பொறுப்புள்ள அரசு (Responsible Government) எனும் ஓரணாவைக் கொடுத்துள்ளது” என்று திலகர் கூறினார்.

1918 செப்டம்பர் 24-சுய ஆட்சி சங்கத்தின் கொள்கை களை பிரிட்டனில் விளக்க திலகர் சில சுயாட்சி சங்கத்தினருடன் இங்கிலாந்திற்கு சென்னையில் இருந்து கப்பற் பயணம் மேற் கொண்டார். “கப்பற் பயணத்தின் பொழுது 1918 டிசம்பரில் தில்லியில் நடைபெறப் போகும் காங்கிரஸ் மகாசபைக்கு ஒருமனதாக திலகர் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டதாக தந்திச் செய்தி வந்தது. தமது இயலாமை யைத் தெரிவித்து திலகர் தந்திச் செய்தி அனுப்பினார். காங்கிரஸை தம்முடைய இரும்புப் பிடியில் வைத்துக் கொண்டிருந்த மிதவாத அணியின் தலைவர் பிரேராஷ்ட்ரா மேத்தா, திலகர் காங்கிரஸ் மகா சபைக்கு தலைவராக வரவொட்டா மல் கண்காணித்து வந்தார். அவர் மறைவிற்குப் பின்னர்தான் திலகருக்கு வாய்ப்புத் தேடி வந்தது. அதுவும் திலகருக்கு பயன்படாது போயிற்று. இவ்வாறே அன்றைய சென்னை மாநில மித வாதிகள் ஜி. சுப்பிரமணியி ஐயருக்கு தகுதி மிகுதியிருந்தும் காங்கிரஸ் தலைவராக வளரவொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டனர் என்பதும்

நினைவு கூரத்தக்கது.

- 1919 சனவரி 29 - சர்.வேலன்டென் சிரால் மீது திலகர் தொடுத்த மானநஷ்ட வழக்கின் விசாரணை வண்டனில் தொடங்கியது. சனவரி 29, 1919 முதல் 21 பிப்ரவரி 1919 வரையில் விசாரணையில் திலகரின் அரசியல் நடவடிக்கைகளைப் பற்றிய வினாக்களும், விடைகளும் குறிப்பிடத் தக்க ஆவணமாகும். பிரிட்டிஷ் ஏகாதி பத்யம் திலகரை விசாரணையில் தோல்வியுறச் செய்ய அனைத்து உதவிகளையும் சிராலுக்குச் செய்தது. திலகருக்கு எதிராக தீர்ப்பு அமைந்தது. வழக்கின் செலவுச் சுமை திலகரை அமுத்தியது. தீர்ப்பிற்குப் பிறகு இங்கிலாந்தில் திலகர் எட்டு மாதங்கள் தங்கியிருந்து பல நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொண்டார். துண்டுப் பிரசரங்கள் பலவற்றை அச்சிட்டு வழங்கினார். இவற்றுள் 'இந்தியாவிற்கு செய் நிர்ணயம்(SELF DETERMINATION FOR INDIA) எனும் துண்டுப் பிரசரம் குறிப்பிடத்தக்க செல்வாக்கைப் பெற்றது. இலட்சக் கணக்கில் இந்தத் துண்டு பிரசரம் வழங்கப்பட்டது.
- 1919 ஆகஸ்டு 8 - இந்தியாவிற்கு அரசியல் சர்திருத்தம் 'வழங்குவது தொடர்பாகத் தயாரிக்கப் பெற்ற இந்தியா கவர்ன் மெண்டு மசோதாவைப் பற்றி விசாரிக்க ஜனசபை (HOUSE OF COMMONS) பிரபு சபை (HOUSE OF LORDS) ஆகிய இவ்விரு சபைகளும் சேர்ந்து ஏற்படுத்தும் விசாரணைக்குமு

முன்பாக இந்திய
சுயாட்சி சங்கத்தின்
சார்பில் வாக்குமூலம்
கொடுத்தார், திலகர்.

- 1919 அக்டோபர்25 - இலண்டன் ஆஸ்பர்ட் ஹாவில்
இந்தியன் ஹோம்றூல்
கோரிக்கைக்காக நடைபெற்ற
மாபெரும் கூட்டத்தில் திலகர்
எழுச்சியுரை ஆற்றினார்.
இந்தியர்களை திருப்திப்படுத்து
வதோ அல்லது அதிருப்திப்
படுத்துதோ இங்கிலாந்து கையில்
உள்ளது. பத்தாயிரம் ஆண்டுகள்
பழைமவாய்ந்த நாடு, இந்தியா..
மாண்டேகு என்ன செய்யப்
போகிறார் என்பது ஒருபுறமிருக்க,
பிரிட்டிஷ் கொடுங்கோன்மையில்
இருந்து இந்தியா விடுதலை
பெறவேண்டும் என்று பிரிட்டிஷ்
மக்கள் ஒரே குரவில் விடுதலைக்கு
ஆதரவு தேடும் நாடு என்று
உலகெங்கும் புகழை மீட்டெடுக்
கும்” என்று திலகர் முழங்கினார்.
கூட்டத்தில் பின்வரும் தீர்மானம்
நிறைவேற்றப் பட்டது.
“பிரிட்டிஷ் காமன் வெல்த் தமது
ஆட்சிப் பரப்பிற்குட்பட்ட
ஒவ்வொரு நாடும் பெறும் சுய
நிர்ணய உரிமையைப் பெற முழுத்
தகுதியுடையவர்கள் என்று
பிரகடனப் படுத்துகிறது. கூட்டித்
திற்கு ஜார்ஜ் லான்ஸ்பிக்
தலைமை வகித்தார். அன்னி
பெசன்ட் அம்மையார்,
சரோஜினி நாயுடு, கர்னல்.

- ஜோஸய்யா வெட்டு வுட்
(பிரிட்டிஷ் எம்.பி.), பென்ஸ்பூர்
(பிரிட்டிஷ் எம்.பி.) ஜம்னாதாஸ்
துவாரகதாஸ், யாகூப் ஹாசன்,
மைளங் டூ பிர.; ஜான் ஸ்கர்
(இந்திய ஹோம்ரூல் லீக்கின்
கெளரவச் செயலாளர்) முதலா
னோர் பேசினர்.
- 1919 நவம்பர் 6 -இலண்டனில் இருந்து பம்பாயிற்கு
எஸ்.எஸ், சஜிப்ட் ஸ்மரில் புறப்
பட்டார்.
- 1919 நவம்பர் 21 -திலகரும் அவருடைய குழுவினரும்
பம்பாய் வந்து சேர்ந்தனர்.
- 1919 நவம்பர் 29 -பம்பாய் மில் தொழிலாளர்கள்
கொடுத்த வரவேற்பை ஏற்றுக்
கொண்டு, இந்தியாவில் தொழிலாளர் சங்கங்கள் ஏற்படுத்த
வேண்டியதின் அவசியத்தை
திலகர் வலியுறுத்தினார்
- 1919 நவம்பர் 30 -பூனா புறப்பட்டார்.
- 1919 டிசம்பர் 6 -பஞ்சாப்பிற்குள் திலகர் நுழைய
விதித்த தடை நீக்கப்பட்டது.
- 1919 டிசம்பர் 7 -பூனா மக்கள் வரவேற்புரை வாசித்
தளித்தனர். திலகர் தமது உரையில்
முதலாளிகள், இந்தியா பிரிட்டிஷ்
தொழிலாளர்களை நக்கிறார்கள்.
இந்தியத் தொழிலாளர்கள்
பிரிட்டிஷ் தொழிலாளர் சங்கத்
துடன் தொடர்பு கொள்ள
வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டார்.
- 1919 டிசம்பர் 17 -இங்கிலாந்தில் தமது அரசியல்
பணியை விளக்கி சென்னையில்
பேசினார்.
- 1919 டிசம்பர் 28 - அமிர்தசரசில் மோதிலால் நேரு

தலைமையில் நடைபெற்ற காங்கிரஸ் 34-வது, மாநாட்டில் திலகர் கலந்து கொண்டார். நேருஜி அமிர்தசரஸ் காங்கிரஸிற்குத் திலகரும் காந்தியடிகளும் வந்ததைப் பற்றி தமது ‘சுயசரிதை’யில் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார். “அமிர்தசரஸ் காங்கிரஸ்க்கு திலகரும் வந்திருந்தார். மாநாட்டின் நிகழ்ச்சி களில் பெரிதும் கலந்து கொண்டார். எனினும் பெரும்பாலான பிரதிநிதிகளும், அவர்களுக்கும் மேலாக வெளியே கூடி விருந்த ஆயிரக்கணக்கான மக்களும் காந்தியடிகளின் தலைமையை எதிர் நோக்கினார்.”காந்திஜிக்கு ஜே ஜே” என்பது இந்திய அரசியலின் முரசொலி யாகியது.” காந்தியடிகளின் இவ்வளவு செல்வாக்கிற்கும் காரணம் அவர் பிரிட்டிஷ் ஏகாதி பத்யத்தின் கொடிய அடக்குமுறையான “ரெல்லட் மசோதாவை” எதிர்க்கப் பொதுமக்கள் எழுச்சி யைத் தூண்டியதாகும். அகிம்சை, சத்யாக்ரகம் எனும் புதிய அரசியல் அறப்போர் முறைகளைக் கொண்டு விடுதலைப் போராட்டத்தை நடத்த காந்தியடிகள் முற்பட்டார். போராட்ட வழிமுறைகளில் திலகருக்கும்-காந்தியடிகளுக்கும் இடையே கருத்து வேற்றுமை ஏற்பட்டது.

1919 ஆம் ஆண்டு “இந்திய அரசு சட்டம்” (GOVERNMENT OF INDIA ACT OF 1919) பற்றிய விவாதத்தில் திலகர், சி.ஆர்.தாஸ், காந்தியடிகளிடையே கருத்து வேற்றுமை ஏற்பட்டது. சி.ஆர்.தாஸ் சட்டத்தை முற்றிலும்

நிராகரிக்க வேண்டும் என்றார்.
காந்தியடிகள் நிபந்தனையில்லாமல்
ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும் என்றார்.
இவ்விரு கருத்துகளுக்கு இடையே
திலகர் நின்றார். பரஸ்பர ஒத்துழைப்பு
(RESPONSIVE CO-OPERATION) எனும்
அனுகுமுறை ஏற்கத்தக்கது என
திலகர் கூறினார். காங்கிரஸ் மகாசபை
அரசாங்கச் சீர்திருத்த சட்டங்களைப்
பூர்ணமாக அங்கீரிக்காமல் கூடிய
வரை எந்தெந்த வழியில் ஒத்துழைக்
கலாமோ அந்தந்த வழியில் ஒத்து
ழைத்தும், எந்தெந்த வழியில்
அரசாங்கத்தைத் தாக்கி முட்டுக்
கட்டை போடுவதுமாக அனுகு
முறை இருக்க வேண்டும் என்றார்
திலகர்.

“1919 டிசம்பர் 23இல் மேன்மை
தாங்கிய பிரிட்டிஷ் பேரரசர்
விடுத்த பிரகடனத்திற்கு நன்றி
செலுத்துவதுடன் மாரி காலத்தில்
இந்தியாவிற்கு வரவிருக்கும் இளவர
சருக்கு (PRINCE OF WALES) நாட்டு
மக்கள் சார்பில் அன்பான வர
வேற்பு அளிக்கப்படும் என்று உறுதி
கூறுகிறோம்”எனும் முதல் தீர்மானம்
நிறைவேற்றப் பட்டது.

1920 சனவரி 28

திலகர் காந்தியிடையே

ஓரு ஷிவாதம்

அமிர்தசரஸ் காங்கிரஸ் நடந்த பிறகு
சனவரி மாதம் 14-ந்தேதி வெளிவந்த
தமது “யங் இந்தியா” இதழில்
மகாத்மாகாந்தி அமிர்தசரஸ்
காங்கிரஸில் நிறைவேறின சீர்திருத்தத்
தீர்மானத்தைப் பற்றி எழுதியபொழுது,

திலகர் ஸ்திரமான நோக்கத்தைக் கொண்ட ஓர் அரசியல் அபிப்ரா யத்தைக் கொண்டிருக்கிறார். அதை அவர் ஒளிப்பதில்லை. அரசியல் போராட்டத்தில் எல்லா முறையும் நீதியானதென்றே அவர் கருதுகிறார் நாம் இவ்விஷயத்தில் மாறுபடுகின் நோம். மேலை நாடுகளை வெற்றி கொள்ள கையாளப்படும் வகை முறைகளை நமது நாட்டு அரசியலில் கையாண்டால் முழுவதுமாக ஊழிலுக் குள்ளாவோம். நேர்மை, ஒழுக்கம், அறப்பணி முதலானவற்றைக் கடைப் பிடித்தோமானால் நாடு உண்மையிலேயே முன்னேற்றமடையும்.” இதற்கு திலகர் பூனா நகரில் இருந்து 1920 சனவரி மாதம் 28-ந் தேதியிட்டு காந்தியடி களுக்கு பின் வருமாறு பதில் விடுத்தார்.

“சென்ற வாரத்தில் வெளிவந்த யங் இந்தியாவில் சிர்திருத்தம் என்று தலைப்பிட்டு வெளிவந்த கட்டுரையில் அரசியல் போராட்டத்தில் எல்லா முறையும் நீதியானது என்பதை நான் கடைப்பிடித்து வருவதாகத் தாங்கள் எழுதியதைக் கண்டு வருந்தினேன். என்னுடைய நோக்கம் சரியானபடி அதில் குறிக்கப்படவில்லை யென்பது னால் என் பதிலை உங்களுக்கு எழுதுகின்றேன். அரசியல் போராட்ட மானது உலகத்தோடொட்டொழுகும் சம்சாரிகளுக்கேயல்லாது சாதுக்களுக்கல்ல. புத்தரால் உபதேசிக்கப்பட்ட “ஹோதனஜ்னே ஹோதம்” என்கிற நீதிதர்மத்தைக் காட்டிலும் ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவனால் உபதேசிக்கப் பட்ட

‘யே யதாமாம் பிரபத்யந்தே தாமஸ் ததைவ, பஜாம் யஹும்’ என்னும் நீதி தர்மத்தை அங்கீகரிப்பேன். இஃபெதான்றே நமக்குள்ள எல்லா வித்தியாசத்தையும் விளக்கும். தவிர, நான் சூறும் பரஸ்பர ஒத்துழைப்பு “(Responsive Co-Operation)” என்பதின் அர்த்தத்தையும் அது நன்கு புகட்டும் மேற்கூறிய இரண்டு மார்க்கங்களும் நீதியானவைகளுடன் தர்மமான வைகளேயாம். ஆனால், முதல் மார்க்கத் தைக் காட்டிலும் இரண்டாவது மார்க்கம் இக்காலத்திற்கு ஏற்றதா யிருக்கும். இதைக் காட்டிலும் அதிக மாகத் தெரிய வேண்டுமானால், எனது கிதா ரகஸ்யத்திற் காணலாம். இதற்கு மகாத்மா காந்தி பின்வருமாறு பதிலளித் தார்: “மதக் கிரந்தங்களைப் பற்றிய விஷயங்களுக்கு வியாக்கியானஞ் செய்யும் முறைமையாய் லோக மான்யருடன் சேர்ந்து போட்டி போடுவ தென்பது என்னால் முடியாத காரியம். ஆனால் அம் மத கிரந்தங்களிலுள்ள விஷயங்களுக்குச் சிற்சில சமயங்களில் உண்டாகும் இயற்கையான உணர்ச்சி யின் அர்த்தமே வியாக்கியானத்தைவிட சிறப்பாகின்றது. லோக மான்யரால் குறிப்பிடப்பட்ட இரண்டு நீதிதர்ம சுலோகங்களைப் பற்றி எனக்கு யாதொரு அபிப் பிராய் பேதமுமில்லை. ஆனால் புத்த தர்ம சுலோகமானது சநாதன தர்மத்தை நிர்ணயிக்கிறது. பகவத் கிதையின் சுலோகம் எங்ஙனம் அன்பினால் துவேஷத்தையும், சத்தியத் தால் அசத்தியத்தையும் வெல்லும் என்னும் தர்மத்தை விளக்கு

மென்பதை நான் அறியாதவரையிருக்கிறேன். நாம் பிறருக்கு வரையறுப்பது போல் பகவான் நமக்கும் அம்மாதிரி யாகவே வரையறுப்பது உண்மையானால், பிறகு அதன் வழியாக நமக்குரிய தண்டனையை விலக்கிக் கொள்ள நாம் கோபத்திற்குப் பதிலாக கோபங்கொள்வதைத் தவிர்த்து நிற்பதுடன் கோபத்திற்குப் பதிலாக சாந்தத்தையே காண்பிக்கலாம். ஆகவே, இத் தர்மமானது கேவலம் சாதுக்களுக்கல்ல; முக்கியமாக சம்சாரிகளுக்கே அவசியமானது. உலகமானது சாதுக்களுக்கல்ல வென்று நினைப்பது மனோ மாயையைக் காண்பிக்கிறது. இது விஷயத்தில் லோகமான்யரின் சொற்களை நான் அங்கீகாரிக்க முடியாது. உலகத்திலுள்ள எல்லா மதங்களின் முக்கிய தர்மமானது புருஷார்த்தம். துணிகரமாக வைராக்கியத்துடன் சாதுவாவதே புருஷார்த்தம். அதாவது எல்லாவித தன்மையாலும் மனிதன் புருஷாகாரத்தை யடைவதேயாம்.

லோகமான்யருடைய நோக்கத் தின்படி அரசியல் போராட்டத்தில் எல்லா முறையும் நீதியானது என்னும் வாக்கியத்தை நான் எழுதின காலத்தில், லோகமான்யர் அடிக்கடி கூறும் “ஷத்தம் பிரதி ஷத்தியம்” என்னும் வாக்கியம் என்னாபகத்திற்கு வந்தது. அவ்வாக்கியம் அதர்மமென எனக்குப் புலப்படுகிறது. இது உண்மையில் ஷத்தம் பிரத்யாபி சத்யம் இருக்க வேண்டும்”.

1920 ஏப்ரல் 18-'காங்கிரஸ் ஜனநாயக கட்சி' எனும் புதிய கட்சியின் கொள்கை அறிக்கை

யே வெளியிடுதல். திலகரின் ‘மராட்டா’இதழில் (ஏப்ரல் 18, 1920) இந்த அறிக்கை வெளிவந்துள்ளது. “கற்பிக்க; கிளர்ச்சி செய்க; இணைந்து செயலாற்றுக “(Educate. Agitate and organise)” கட்சியின் முழுக்கமாயிற்று. அறிக்கையின் முக்கிய அம்சங்களில் சில பின்வருவன:

“காங்கிரஸ் ஐனநாயக கட்சி” எனும் பெயர்க்கு ஏற்ப, காங்கிரசிடம் நிலைத்த விசுவாசத்தையும், ஐனநாயகத் தில் நம்பிக்கையையும் கொண்டது. கட்சி, கல்வி அபிவிருத்தியையும், அரசியல் வாக்குரிமையையும் சிறந்த ஆயுதங்களாகக் கருதுகின்றது. சாதி அல்லது பழக்க-வழக்கத்தை ஆதாரமாகக் கொண்ட சமூகத் தடைகளை நீக்க வாதாடும். சமய சகிப்புத் தன்மையை நம்புகின்றது. ஒவ்வொரு சமயத்தின் புனிதத் தன்மையையும் உரிமையையும் நம்புகின்றது. இவற்றைப் பாது காப்பது அரசின் கடமையாகும். முஸ்லீம்களின் ‘கிலாபத்’ பிரச்னைக்காண தீர்வுகாண ஆதரவளிப்பதுடன், முஸ்லீம்கள் தங்கள் கொள்கைகளுக்கு, நம்பிக்கைகளுக்கு ஏற்பவும் திருக்குரான் கோட்பாடு களுக்கு இணங்கவும் தீர்வுகாணவும் ஆகுரிக்கும் பிரிட்டிஷ் காமன் வெல்த்தில் இணைந்து சமவரிமையுள்ள சுயாட்சி யைக் கோருகின்றது. காமன் வெல்த்தில் உள்ள டித்தியர்கள் அனைவருக்கும் சமமான துடியுரிமையை வலியுறுத்தும். மாண்டேகு சீர்திருத்தம் எவ்வளவு வரை தூரம் பயணபடுமோ அவ்வளவு வரை அதைப் பயணபடுத்திக் கொள்ள இந்தக்

கட்சி வேலை செய்யும். பூரண பொறுப் பாட்சி ஏற்படுவதற்கும் கட்சி அதைப் பயன் படுத்திக் கொள்ளும். இது காரணமாக இக் கட்சியினர் யாதோரு தடையின்றி மக்களுடைய சம்மத்தைக் கொண்டு ஒத்துழைக்கவோ அல்லது சட்டாநியாக எதிர்ப்பதோ அதை உசிதம் போலச் செய்யும். ‘காங்கிரஸ் ஜனநாயக கட்சி’யின் கொள்கை விளக்க அறிக்கை, எதிர்ப்பிற்கு உள்ளாயிற்று. விபின் சந்திர பாலர், “திலகரிடம் விரும்பத் தகாத பழக்கம் உண்டு; அவர் குருமார்களின் அதிகார உபதேச தொனியிலும், ராஜாக் கட்டளைத் தொனியிலும் அறிக்கை விடுவார்” எனக் கூறி விபின் சந்திர பாலர் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தார். மிதவாதிகள், “அறிக்கையில் காங்கிரஸ் கொள்கை களும் இல்லை; ஜனநாயகமும் இல்லை” என்று எதிர்த்தார்கள் மகாத்மா காந்தி யின் ஒத்துழையாமை திட்டத்தை எதிர்ப்பதற்காகவே திலகர் இந்த அறிக்கையை வெளியிட்டார் என்றும் பலர் கூறினர். இந்த அறிக்கையை 1920 டிசம்பரில் நடைபெறப் போகும் கல்கத்தா காங்கிரஸ் மகாசபையில் முன் வைத்து தீர்மானம் செய்ய திலகர் எண்ணியிருந்தார். அவ்வாறு செய்ய இயலாமல் காலமாகி விட்டார்.

- 1920 மே 22 - பூனாவில் 3,25,000/-ரூபாய் திலகருக்கு அன்பளிப்பாக அளிக்கப்பட்டது. வேலன் டென் கிரால் வழக்குத் தொடர்பாக திலகருக்கு ஏற்பட்ட செலவை ஈடுகட்ட இந்தப் பணமுடிப்பு வழங்கப்பட்டது. திலகர் உளம் நெஙிழுந்து, “உங்கள் கொடை உள்ளம் என்னை ஆட்கொண்டு

விட்டது, தொடர்ந்து உங்களுக்குத் தொண்டாற்றுவதைத் தவிர வேறு வழி எனக்கில்லை” என்று கூறினார்.

1920 சூலை 23 - திலகர் தமது 64-வது பிறந்த நாளை படுத்தப் படுக்கையில் இருந்த நிலையில் கொண்டாடினார்.

1920 ஆகஸ்டு 1

ஞாயிற்றுக்

கிழமை

-திலகர் அமரராணார். இறப்பதற்கு முன் குலை 29இல் சுயநினைவற்ற நிலையிலும் தம்முடைய அரசியல் செயற்பாடுகள் பற்றியும், ‘ஸ்வராஜ்’ போராட்டத்தைப் பற்றியும், பிதற்றிக் கொண்டிருந்தாராம்.

திலகரின் இறுதி யாத்திரை அரபிக் கடலோர சௌபாத்தியை அடைய ஐந்து மணி நேரம் ஆகியது. அங்கு எரியுட்ட விசேஷ அனுமதி தரப் பட்டது. அவ்விடத்தில் எழுப்பப் பட்ட திலகர் சிலை, தேசபக்தர்களுக்கு தலைமுறை-தலைமுறையாக தேசிய எழுச்சியை ஏற்படுத்திக் கொண்டு வருகின்றது. மகாத்மா தமது இரங்கல் உரையில் திலகரைப் போல சுயராஜ்யச் செய்தியை தொடர்ந்து வலியறுத்திப் போதித்தவர் எவருமில்லர் என்று சுட்டிக் காட்டினார். திலகர் சகாப்தம் முடிந்தது காந்தி சகாப்தம் தேசிய அரசியல் வானில் உதயமாயிற்று.

4. திலகர் சகாப்தம்

இந்திய தேசிய விடுதலைப் போர் திலகர் தலைமையில், “சுயராஜ்யம் எனது பிறப்புரிமை” எனும் அவருடைய முழுக்கத்துடன் வீரார்ந்த புத்தெழுச்சியைக் கண்டது. 1885இல் பம்பாயில் ஆலன் ஆக்டேவியன் ஹ்யூம் நிறுவிய இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் முதல் இருபதாண்டு காலத்தில் எல்லா உத்தியோகங்களும் இந்தியர் மயமாக்கப்பட வேண்டும் எனும் கொள்கைக்கு ஆக்கம் தேடியது. காங்கிரஸின் தோற்றுக் காலத்தில் அதன் முதல் நோக்கம் குறித்து தேசியச் செம்மல் ஜி.சுப்பிரமண்ய ஐயர் அன்னிபெசன்ட்டின் ‘நியூ இந்தியா’ நாளேட்டில் 1914 நவம்பர் 25ஆம் இதழில் ‘தேசிய காங்கிரஸ்’ எனும் தலைப்பில் எழுதியக் கட்டுரையில் கூறியதாவது:

“சிதறிக் கிடந்த தனித் தனி தொண்டர்களை ஒரே மேடையில் கொண்டு நிறுத்துவது; பொதுவான சுருத்துகளுடன். பொதுவான தேசிய இனவனர்வைத் (Common nationality) தூண்டி விடுவது, ஆட்சியிடம் முறையிடுவது ஆகியன காங்கிரஸின் முதல் நோக்கமாகயிருந்தது.”

1885 முதல் 1905 வரையிலான விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றுக் காலகட்டத்தைப் பொதுவாக ‘ஹ்யூம் சகாப்தம்’ என்று கூறுவதுண்டு. ஹ்யூம் இருபது ஆண்டு காலம் காங்கிரஸின் செயலாளராகவிருந்து இந்திய தேச பக்தர்கள் ஒத்துழைப்புடன் அரிய தொண்டாற்றியுள்ளார்.

1905இல் வங்கத்தில் மூண்டெமுந்த சுதேசிய இயக்கம் விடுதலைப் போருக்குப் புதிய பார்வையையும், செயல் திட்டத்தையும் வகுத்துத் தந்தது.

வேண்டுவது, விண்ணப்பம் போடுவது, முதலான வழிமுறைகளை ஒதுக்கி, ‘சுயராஜ்யம் எனது பிறப்புரிமை’

என்பதைத் தீவிர தேசியவாதத்தின் கொள்கை முழுக்கமாக பிரகடனப்படுத்த லாலா வஜ்பத் ராய், அரவிந்தர், விபின் சந்திரபாலர் முதலானோர் இணைய இந்திய தேசிய இயக்கத்திற்குப் புதிய பாய்ச்சல் வேகத்தைத் தந்தவர் திலகர். மராட்டா, கேசரி (மராட்டிய வார இதழ்), இராஷ்டிர மத் (மராட்டிய நாளேடு) இதழ்களின் ஆசிரியராகவிருந்து சிறந்த இதழாளராகத் தடம்பதித்தவர்.

“Orion”(மிருகசிரிடம்); “Arctic Home in The Vedas”(வேதங்களில் உள்ள ஆரியர்களின் உத்தர துருவ நிலையம்), கீதா ரகஸ்யம் எனும் முப்பெரும் ஆய்வு நூல்களைப் படைத்து ஆய்வாளர் எனும் பெருந் தகுதியையும் எய்தியவர் திலகர். முதல் இரு நூல்கள் ஆங்கிலத்தில் எழுதப் பெற்றவை. மாக்ஸ்மூல்லர் போன்றோரின் பாராட்டுதலைப் பெற்றவை. கீதா ரகசியம் மராட்டிய மொழியில் அவருடைய மாண்டலே (பர்மா) சிறைவாசத்தில் எழுதப் பெற்றது. மூன்று முறைகளுக்கு மேலாக எட்டாண்டுகளுக்கு மேலான சிறைவாசம் பெற்ற அஞ்சா நெஞ்சப் போராட்ட வீரர் திலகர். சமூக சர்திருத்தத்தில் மித வாதியாகவும், அரசியலில் தீவிரவாதியாகவும் அவர் விமர்சனத்திற்கு ஆளாகியுள்ளார்.

1856 ஜூலை 23ஆல் பிறந்து, 1920 ஜூலை 3ஆல் அமரரான திலகர் இந்திய விடுதலைப் போரில் ‘திலகர் சகாப்தம்’ எனும் கால கட்டத்தைத் தோற்றுவித்தார்.

பிரப்பட்டமும், எல்ளல்பி. சட்டப் பட்டமும் பெற்ற இவர் தொடக்க காலத்தில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றி கல்வித் தொண்டாற்றியுள்ளார்.

1893இல் கணபதி விழாவையும், 1896இல் சிவாஜி விழாவையும் அரசியல் தளத்தில் அறிமுகப்படுத்தினார்.

திலகருடைய காங்கிரஸ் பிரவேசம் 1889இல் பம்பாயில் ஸர்.வில்லியம் வெட்டர்பார்ஸ் எனும் ஆங்கிலேயர் தலைமையில் கூடிய காங்கிரசில் பூனா பிரதிநிதியாக நிகழ்ந்தது. 1895இல் காங்கிரசின் செயலாளராகவும் இருந்துள்ளார். பலவேறு காங்கிரஸ் மாநாடுகளில் பிரதிநிதியாகப் பங்கேற்றுள்ளார்.

காங்கிரஸ் மிதவாதிகள்-தீவிரவாதிகள் இடையே நிகழ்ந்து

வந்த போராட்டத்தின் உச்சக் கட்டமாக 1907இல் சூரத் காங்கிரஸ் அமைந்தது. இதன் விளைவாக “நேஷனலிஸ்ட் பார்ட்டி” எனும் தீவிர தேசியவாத அமைப்பு திலகர் தலைமையில் தோன்றியது. ‘இந்தியன் ஹோம் ரூல் லீக்’ எனும் அமைப்பை பூனாவில் 1916 ஏப்ரலில் நிறுவினார் திலகர். அன்னிபெசன்ட் 1916 செப்டம்பரில் சென்னையில் ‘ஆல் இந்தியா ஹோம் ரூல் லீக்’ அமைப்பைத் தொடங்கினார்.

‘ஹோம் ரூல்’ என்பது பிரபல ஐஞ்ச தேசியவாதிகளால் பிரிட்டினில், பிரிட்டிஷ் ஆட்சியை எதிர்த்துக் கொடுக்கப்பட்ட முழுக்கமாகும். இந்தப் புதிய அரசியல் தத்துவத்தையும் திலகர், இணைந்து பிரசாரம் செய்தார்.

திலகரின் ‘ஹோம் ரூல்’ இயக்கத்தில் வ.உ.சி.

திலகரின் ‘இந்தியன் ஹோம் ரூல் லீக்’கின் தமிழ் நாட்டுக் கிளையில் பிரசாரப் பொறுப்பை வழி ஏற்றார். இதற்காக இவருக்கு மாதந்தோறும் ஜம்பது ரூபாய் உதவிப் பணமாகத் திலகரால் வழங்கப்பட்டு வந்தது. ‘இந்தியன் ஹோம் ரூல் லீக்’கின் தமிழ் மாநிலக் கிளையின் சட்டவிதிகளை வகுத்து ஒரு சிறு பிரசரத்தையும் தமிழில் வெளியிட்டார். வசியுடன் சுப்பிரமணிய சிவாவும் இணைந்து பிரசாரம் செய்து வந்தார். திலகர், அன்னிபெசன்ட்டுடன் இணைந்து ஹோம் ரூல் பிரசாரத்தில் ஈடுபட்ட காலத்திலும் வ.உ.சி. அன்னிபெசன்ட்டை எதிர்ப்பதை கைவிடவில்லை. 20.2.1920இல் சேவத்தில் நடைபெற்ற ஒரு பொதுக் கூட்டத்தில் பெசன்ட் அம்மையாரை அதிகார வருக்கத்தின் ‘ஏஜென்ட்’ என்றும் அவரை நம்புவது மிகவும் அபாயகரமானது என்றும் பேசினார். வழி, திலகரிடம் பெசன்ட் அம்மையாரை நம்ப வேண்டாம் என வாதாடினார். ஆனால், திலகர் வ.உ.சி. கருத்தை அப்பொழுது ஏற்கவில்லை. “பூனா இந்திய சுய ஆட்சிச் சங்கத்து தமிழ் மாகாணக் கிளை”யின் ஆதரவில் தேசுபக்தன் பொறுப்புத் தொகையை சென்னை அரசாங்கம் பறிமுதல் செய்ததைக் கண்டித்தும், சாத்வீக எதிர்ப்பை ஆதரித்தும் 9.4.1919இல் இந்திய சுயாட்சி சங்கத்தினது தமிழ் மாகாணக் கிளையின் சார்பில் காந்தியடிகளின் சாத்வீக எதிர்ப்பை ஆதரித்து ஒரு கூட்டம் நடைபெற்றது. “ஹரி சந்திரன்,

பிரகலாதன் இவர்கள் பிறந்த தேசத்தின் மக்களாகிய நாம் சட்டவரம்புக்குட்பட்டு ஸத்தியத்தை நிலைநாட்ட பின்வாங்க மாட்டோம்” என்று சுப்பிரமணிய சிவா, பேசினார். கூட்டத்தில் எம்னஸ்சப்பிரமணிய ஜயர், தண்டபாணி பிள்ளை ஆகியோரும் பேசினர்.

1919இல் விடுதலைப் போராட்டக் காலக் கட்டத்தில் ‘காந்தி சகாப்தம்’ புத்தொளிப் பாய்ச்சலுடன் தோன்றியது. திலகரால், காந்தியத்தை முற்றிலுமாக ஏற்க முடியவில்லை. அவருடைய மரணமும் திலகர் சகாப்தத்தை முடிவிற்குக் கொண்டு வந்தது.

சுருக்கமான இந்த வரலாற்றுப் பின்னணியில், ‘திலகரும் தமிழ்நாடும்’ எனும் நோக்கில் சில செய்திகள் இங்கு ஆய்விற்குரியன.

தமிழகத்தில் கப்பலோட்டிய தமிழர் வ.சி., மகாகவி பாரதியார், ‘வீரமுரகு’ சுப்பிரமணிய சிவா, காஞ்சிபுரம் கிருஷ்ணசாமி சர்மா, ஆகியோர் திலகர் அணியின் போர் முரசாக ஒலித்தனர். ஓ. சுப்பிரமணிய ஜயர், திருவிகு, டாக்டர் பி.வரதராஜாவு நாடு, வி.சக்கரை செட்டியார், ஸு சுரேந்திர நாத ஆர்யா, உட்பட பல தேசபக்தர்களும் தமிழகத்தில் திலகர் புகழ் பரப்பப் பாடுபட்டுள்ளனர்.

முதலில் திலகரின் தமிழக விஜயம் குறித்த சில செய்திகளைப் பற்றி அறிவோம்.

திலகரின் தமிழக விஜயம்

1895 முதல் 1897இல் ‘ராஜ நிந்தனை’ குற்றத்திற்காகத் தண்டிக்கப்படும் வரை, பம்பாய் மாநில சட்டசபை ஹப்பினராக இராஜ விகாசப் பிரமாணம் எடுத்துக் கொண்டு ‘ராஜமான்யராக’ இருந்த திலகர் பிறகு ‘லோகமான்யராக’ மக்கள் தலைவராகப் புகழ் பூத்தார். ஆம், முதலில் ஆட்சியாளர்களின் மதிப்புக்குரியவராகவும், பிறகு மக்களின் மதிப்பிற்குரிய வராகவும் பெயர் பெற்றார்.

1897இல் பதினெட்டு மாத கடுங்காவல் தண்டனை பெற்று 1898 செப்டம்பர் இல் விடுதலை பெற்ற பிறகு 1898இல் சென்னையில் நடைபெற்ற காங்கிரஸ் மாநாட்டிற்கு வந்தார். காஞ்சிபுரம், ஸுரெந்திர, இராமேஸ்வரம் முதலான புனிதத்

தலங்களுக்குச் சென்று வந்தார்.

1918 மார்ச் 30இல் திலகர் சென்னை வந்தார். விபிள் சந்திரபால், என்.சி.கேல்கர், ஜிஎஸ்கபர்த்தே முதலாணோருடன் இங்கிலாந்திற்கு கொழும்பு வழியே சென்றபொழுது அவர்களுடன் வந்த திலகர் வரவேற்று மாபெரும் ஊர்வலம் 31.3.1918இல் ஏற்பாடு செய்யப்பெற்றது. அத்துடன் மார்ச் 31இல் சென்னை கோகலே ஹாவில் பெசன்ட் அம்மையாரின் தலைமையில் திலகருக்கு வரவேற்பளிக்கப்பட்டது. மகாராஷ்டிர சமூகத்தினர், ஆந்திர பிரஜா சங்கத்தினர் ஏற்பாடு செய்த இக்கூட்டத்தில் திலகர் மொழிவழி மாநில அமைப்பை வலியுறுத்திப் பேசினார்.

1919 டிசம்பரில் ‘லோகமான்ய’ திலகர் சென்னை வந்தபொழுது, கடற்கரையில் அவருக்கு அளிக்கப் பெற்ற மாபெரும் வரவேற்பைக் குறித்து சுதேசமித்திரன் இதழில், டிசம்பர் 18, 1919 -ப.3இல், பின்வரும் தலைப்புகளுடன் முழுப்பக்கத்தில் செய்தி வெளியிடப் பெற்றது.

“லோகமான்ய திலகர்

கடற்கரையில் மகாநாடு

சென்னைவாசிகளின் உற்சாகமான வரவேற்பு

பொதுஜனங்களின் உபசாரப் பிரசங்கம்

15000 ஜனங்களுக்கு அதிகமாக 5.30க்குள் கூடிவிட்டனர்.

சென்னை மாகாண காங்கிரஸ் கமிட்டி சார்பில் டி.வி. கோபாலசாமி முதலியார், சென்னை மாகாண சங்கத்தின் சார்பில் ஸாட் கோவிந்ததாஸ், ஆந்திர மாகாண காங்கிரஸ் சார்பில் பிநாகபூஷணம், தேசிய கான்பரன்ஸ் சார்பில் ஸல்லா குருசாமி செட்டி, இந்திய சுயாட்சிச் சங்கத்தின் ஆந்திர மாகாணக் கிளையின் சார்பில் ஹரி சர்வோத்மராவ், இந்திய சுயாட்சிச் சங்கத்தின் தமிழ் மாகாணக் கிளையின் சார்பில் வா.சி. தூத்துக்குடி ஜனசங்கம் சுயாட்சிச் சங்கம் சார்பில் டி.ஆர்மகாதேவய்யர், மற்றும் சென்னை இந்திய சங்கம், இந்து பால்யர்கள் சங்கம் முதலான அமைப்புகளின் சார்பில் “உபசார பத்திரங்கள்” வாசித்தளிக்கப்பெற்றன.

5. மகாகவி பாரதியார்

பாரதியார், திலகரை 1905லேயே சந்தித்துள்ளார். இது குறித்து அவர் ‘இந்தியா’ இதழில் (1907 ஜூன் வரி 5) பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“யான் 1905 வருஷம் புனா தேசம் போயிருக்கையில், அவருடைய நண்பரொருவர் திலகரின் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார். அச்சமயம் அவருடன் பேசினதில் யான் அறிந்ததென்னவெனில் அவருடைய தெய்வ பக்தியும், மருவில்லாத அவருடைய சாந்த குணமுமின்றி வேறில்லை.”

இதே கூட்டுரையில், “உலக முழுவதும் பெரிய தேசாபிமானி என்பதும் தன்னலம் கருதாமல் உழைத்து வரும் மகான்” என்றும் திலகரைப் பாராட்டியுள்ளார்.

திலகரின் 50-வது பிறந்த நாள் குறித்து ‘இந்தியா’ இதழில் (1906 ஜூலை 4) “ஸ்ரீமத் பாலகங்காதர திலகரின் 50-வது பிறந்த நாள்” எனும் தலைப்பில் தலையங்கம் எழுதியுள்ளார், பாரதியார்.. “கதேச தர்மத்திற்கு பிரதம குரு” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். தமது குருநாதருடைய 50-வது பிறந்த நாளை சென்னை விங்கிச் செட்டித் தெருவில் இருந்த தமது வீட்டில் கொண்டாடினார் பாரதியார்.

சழுக சீர்திருத்தவாதிகள் திலகரைக் குறைகூறியதைக் கடுமையாக எதிர்த்து, 'இந்தியா'வில் எழுதி வந்தார் பாரதியார்.

திலகரை வழிபடு தெய்வமாகவே போற்றி வணங்கியவர் பாரதியார். திலகருடன் கடிதப் போக்குவரத்து வைத்துக் கொண்டார். கடிதத்தில் ஆங்கிலத்தில் ‘அன்புள்ள குருஜி’ என்றே தொடங்கி எழுதுவார். மே 29, 1908இல் திலகருக்கு எழுதிய கடிதத்தில் “Dear Guruji” என்று எழுதியுள்ளார்.

குரத் காங்கிரஸில் பங்கேற்று, திலகரை ஆதரித்தார் பாரதியார். ‘நேஷனலிஸ்ட் பார்ட்டி’ ஏற்பட்டதும் அதைப் ‘புதிய கட்சி’ என்று குறிப்பிட்டு ‘இந்தியா’வில் தொடர்ந்து திலகர் கொள்கைகளை வலியுறுத்தி வந்தார் பாரதியார்.

4.01.1907இல் திலகர், கல்கத்தாவில் கல்லூரி ஸ்கோயரில் மாணவர்கள் கூட்டத்தில் பிபின் சந்திரபால் தலைமையில் நடைபெற்ற கூட்டத்தில் ஆற்றிய “புதிய கட்சியின் கொள்கைகள்” எனும் சொற்பொழிவை பாரதியார் தமிழாக்கம் செய்துள்ளார்.

இதில் திலகர், காங்கிரஸின் தந்தை ஹ்யூமின் கருத்தொன்றை பின்வருமாறு எடுத்துரைத்துள்ளார்.

“பிரிட்டனில் விபரல் கட்சியின் கோட்பாடுகள் மறுபடியும் தழைக்கத் தொடங்கிவிட்டன என்று சிலர் சந்தோஷத்துடன் சொல்கிறார்கள்.. விபரல் கட்சியாயிருந்தால் நமக்கு என்ன சாதித்து விடப்போகிறது? இவ்விஷயமாகக் காங்கிரஸ் சபையின் தந்தை என்று கூறப்படும் ஏ.ஓ.ஹ்யூம் 1893-ம் வருஷத்தில் வெளியிட்ட அபிப்பிராயத்தை இங்கு தெரிவிக்கிறேன். கவர்ன்மெண்டார் விபரல் கட்சியாக விருந்தாலும் சரி, கன்சர்வேடிவ் கட்சியாக இருந்தாலும் சரி மனப்பூர்வமாக நமக்கு ஒன்றும் விட்டுக் கொடுத்துவிட மாட்டார்கள் என்பதை மட்டும் உறுதியாக நம்புங்கள். அவர்கள் இங்கிலாந்திலேயே விபரல் கட்சியார்தான். இந்தியாவிற்கு வந்தவுடனே கன்சர்வேடிவ் கட்சியாக மாறிவிடுகிறார்கள்.”

குரத் காங்கிரஸில் மிதவாதிகள், திலகருக்கு எதிராகக் குழப்பம் செய்ததைக் குறிப்பிட்டு பாரதியார், “எங்கள்

காங்கிரஸ் யாத்திரை” (1908) எனும் சிறு வெளியீட்டில் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்.

“திலகரைச் சுற்றி நின்று அவருக்கு ஹானி வராமல் பாதுகாத்த வீரர்களின் கூட்டத்திலே சேர்ந்திருந்த சென்னை பிரதிநிதிகளிலே இரண்டு பேருக்குப் பலமான அடிப்பட்டது. இன்னும் எத்தனையோ பேருக்குப் பலமான அடிப்பட்டும், காயம் பட்டும் விழுந்தனர். ஆனால் தமக்கு எத்தனை அடி பட்டபோதிலும், திலகரைக் காக்க வேண்டுமென்று அசையாது நின்ற இந்த சென்னைப் பிரதிநிதிகளின் தீர்த்தன்மையை என்னும்போது உடல் புல்லரித்து மிகுந்த மகிழ்ச்சியை உண்டாக்குகிறது.” 36 பக்கங்கள் கொண்ட இந்த வெளியீட்டை ‘இந்தியா’ அலுவலகம் வெளியிட்டது.

திலகர், அறிமுகப்படுத்திய சிவாஜி விழாவிற்கு ஆக்கம் தேட பாரதியார், “சிவாஜி தமது சைநியத்தாருக்குக் கூறியது” எனும் கவிதையை 17.11.1906இல் ‘இந்தியாவில்’ வெளியிட்டார். ‘சிவாஜி மகோத்ஸவத்தால் நாம் அறிவதென்ன?’ எனும் ‘இந்தியா’ தலையங்கத்தில் அக்பர் விழாவையும் கொண்டாட வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டார் பாரதியார். திலகரும் ‘மராட்டா’ இதழில் சிவாஜி விழா பற்றி, எழுதியக் கட்டுரையில், “இந்திய வரலாற்றில் அக்பரையோ அல்லது மற்றொருவரையோ கொரவப்படுத்தும் விழாவிற்கு நாம் எதிரானவர்கள் இல்லை” என்று கூறியுள்ளார்.

அனைத்திற்கும் மேலாக திலகரைப் பற்றி பாரதியார் படைத்துள்ள “பாலகங்காதர திலகர்”, “வாழ்க திலகன் நாமம்” எனும் அற்புதப் பாடல்கள் பாரதியின் திலகர் வழிபாட்டின் உபநிஷத்துகளாகும்.

முதல் பாடலில், “சாத்திரக் கடல்,” “அஞ்செழுத்தினைச் சைவர் மொழிதல்போல், அன்போடோதும் பெயருடைய ஆரியன்”, “பாரததேவி திருநுதல் வைத்த திலகம்”, “சேரலார்க்கு நினைக்கவும் தீ”, “திலக முனிவர் கோன்” என்று பலவாறாக வழிபாடு நிகழ்த்தியுள்ளார் பாரதியார்.

இரண்டாவது பாட்டில், “வாழ்க திலகன் நாமம்

“வாழ்கவே; வீழ்க கொடுங்கோன்மை வீழ்க வீழ்கவே” எனும் பல்லவி அமைத்து மூன்று சரணங்களை இசைத்துள்ளார் பாரதியார். இரண்டாவது, மூன்றாவது சரணங்கள் வருமாறு:

கல்வி யென்னும் வலிமைகொண்ட

**கோட்டை கட்டினான் - நல்ல
கருத்தினா வதனைச் சூழ்ந்தோர்**

**அகழி வெட்டினான்
சொல் விளக்க மென்ற தனிடைக்**

**கோயி லாக்சினான்
ஸ்வாந்தர்ய மென்ற தன்மேற்**

**கொடியைத் தூக்சினான் (2)
துன்ப மென்னும் கடலைக் கடக்குந்**

**தோணி யவன் பெயர்
சோர் வென்னும் பேயை யோட்டுஞ்
சூழ்ச்சி யவன் பெயர்
அன் பெனுந்தேன் ஊறித் ததும்பும்
புதுமலர் அவன்பேர்
ஆண்மை யென்னும் பொருளைக் காட்டும்
அறிகுறி யவன்பேர்.” (3)**

சென்னை கடற்கரையில் நவம்பர், 11, 1907இல் அஜீத்சிங், வாலா லத்பத்ராய் விடுதலை பெற்றதைக் கொண்டாட நடைபெற்ற கூட்டத்தில் பாரதியார் முற்கூறிய முதல்பாடலைப் பாடியதாகப் பிரபல பிரிட்டிஷ் பத்திரிகையாளர் ஹென்றி டபிள்யூ நெவின்சன் தமது “The New Spirit in India” (1908) எனும் நூலில் பக்கம் 127இல் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இந்தப் பாடல் 1908 இல் வெளிவந்த “பாலகங்காதர திலகர் ஜீவிய சரித்திரம்” எனும் சிறு நூலில் (பக்கங்கள்-80) சேர்க்கப் பட்டுள்ளது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

முற்கூறிய இரு பாடல்களேயல்லாமல், பாரதியாரின் “நம்ம ஜாதிக் கடுக்குமோ”, “நாம் என்ன செய்வோம்”, “பாரத தேவியின் அடிமை” எனும் தேசியப் பாடல்களிலும் பாரதியார்

திலகர் பெருமையை இசைத்துள்ளார்.

“நம்ம ஜாதிக்கடுக்குமோ” எனும் தலைப்புக் கொண்ட பாடல், கோபாலகிருஷ்ண பாரதியாரின் (1785-1875) நந்தனார் சரித்திரக் கீர்த்தனையில், “ஞாயந்தானா நீர் சொல்லும்-ஓய்! நந்தனாரே, நம்ம சாதிக்கடுக்குமோ” என்று தொடங்கும் பாடலின் “கருத்தையும் வர்ண மெட்டையும் கழுவி பின்வரும் நமது தேச விமோசனமென்னும் சிதம்பரத்தை யெண்ணி ஆசை கொண்டு பரவசநிலையி விருக்கும் திலக முனிவராலும் அவரது கட்சியாராலும், நாட்டிற்குக் கெடுதி விளையும் என்று பேசும் விஷயங்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.இக்கு பாரதியார்” “ஓய் திலகரே! நம்ம ஜாதிக்கடுக்குமோ, செய்வது சரியோ, சொல்லும்” எனும் பல்லவியைத் தொடர்ந்து வரும் முதல் கண்ணியில்,

“முன்னறி யாப்புது வழக்கம்-நீர்

முட்டிவிட்ட திந்தப் பழக்கம் இப்போது
எந்நகரிலு மிது முழக்கம் - மிக

இடும்பை செய்யும் இந்த ஒழுக்கம்” -

என்று பாரதியார் திலகரின் ‘சயராஜ்யம் எங்கள் பிறப்புரிமை’ எனும் தேசிய விடுதலை முழக்கப் பிரசாரத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

‘நாம் என்ன செய்வோம்’ என்னும் நந்தனார் கீர்த்தனை. வர்ண மெட்டில் அமைந்த பாடலில் ‘இந்தப் பூமியிலில்லாத புதுமை’ திலகரால் நிகழ்ந்துவிட்டது எனும் கருத்தை எதிர்மறை யுக்தியில் பாரதியார் விளக்கியுள்ளார்.

“பாரத தேவியின் அடிமை” எனும் பாடலில் பாரத தேவிக்கு அடுத்தபடியாக “இலகு பெருங்குணம் யாவைக்கும் எல்லையாம், திலக முனிக்கொத்த அடிமைக் காரன்” என்று தம்மைப்பற்றி பாரதியார் இசைத்துள்ளார். இந்தப் பாடலும் நந்தன் சரித்திரத்திலுள்ள “ஆண்டைக் கடிமைக்காரணல்லவே” என்ற பாட்டின் வர்ணமெட்டையும் கருத்தையும் பின்பற்றி எழுதப்பட்டது எனும் குறிப்பையும் பாரதியார் தந்துள்ளார்.

“திலகரும் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கமும்” -பாரதியாரின் ஒரு கடிதம்-

முதல் உலக மகாயுத்தம் தொடங்கிய காலத்தில் (1914) இந்திய தேசிய அரசியலிலும் சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப போராட்ட முறைகளிலும் சில மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. இவற்றுள் முதன்மை பெற்றது ‘சுயாட்சிக் கிளர்ச்சி’ - ‘ஹோம் ரூல்’- எனும் புதிய போராட்ட முறையாகும். பிரிட்டிஷ் மேலாதிக்கத்திற்கு எதிராக அயர்லாந்தில் தோன்றிய ஹோம் ரூல் இயக்கம் இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தில் செல்வாக்குச் செலுத்தத் தொடங்கியது. பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்தில் இருந்து விலகிப் போகாமல் சுயாட்சியை வற்புறுத்துவதே ‘ஹோம் ரூல்’ என்று விளக்க மளிக்கப் பட்டது. அன்னிபெசன்ட் அம்மையார் இங்கிலாந்தில் இருந்த காலத்திலேயே ‘ஹோம் ரூல்’ இயக்கத்தை நன்கு அறிந்தவர்.

அன்னிபெசன்ட் சென்னையில் 1918 செப்டம்பரில் “ஆல் இந்தியா ஹோம் ரூல் லீக்” எனும் அரசியல் கட்சியை உருவாக்கினார். இதே காலகட்டத்தில் பூனாவில் திலகர் 1916 ஏப்ரல் மாதத்தல் “இந்தியன் ஹோம் ரூல் லீக்” எனும் பெயரில் ஓர் அரசியல் அமைப்பை ஏற்படுத்தினார். ‘ஹோம் ரூல்’ பிரசாரத்தில் திலகரும் - பெசன்ட் அம்மையாரும் இணைந்தனர்.

ஜெர்மனிக்கு எதிரான முதல் உலகப் போரில் பிரிட்டிஷ் அரசிற்கு திலகர் ஆதரவளித்தார். இராணுவத்திற்கு இந்தியர்களைத் திரட்டித் தரவும் முன்வந்தார். திலகரின் இந்த அரசியல் நிலைப்பாடு அவருடைய முந்தைய ‘நேஷனலிஸ்ட் பார்ட்டி’யின் கொள்கைகளுக்கு முரண்பட்டது என அவருடைய அரசியல் எதிரிகள் குற்றம் சாட்டினர். பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்ய எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் அவர் பின்வாங்கி விட்டார் என்னும் குறை கூறப்பட்டது. திலகர் தமது நிலைப்பாட்டை விளக்கி அவருடைய “மராட்டா” எனும் ஆங்கில இதழில் எழுதியதை சென்னை ‘இந்து’ நோஸேடு மறு வெளியீடு செய்தது. திலகர் வெளியிட்ட கருத்துகளின் மீது

வாதப் பிரதிவாதங்கள் எழுந்தன. எந்தச் சூழலிலும் திலகரை விட்டுக் கொடுக்காமல் ஆதரித்து எழுதும் பாரதியார் இப்பொழுதும் திலகரின் ‘மராட்டா’ இதழில் வெளியிடப் பெற்ற கருத்துகளை ஆதரித்து அன்னிபெசன்ட் அம்மையாரின் ‘நியு இந்தியா’ நாளேட்டிற்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார். இந்தக் கடிதம் நியு இந்தியாவில் “திலகரும் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கமும்” எனும் தலைப்பில் 4.9.1914இல் வெளிவந்தது. இந்தக் கடிதத்தின் தமிழாக்கம், வருமாறு:-

“உங்கள் 1-ந்தேதி இதழில் மறு பிரசரம் செய்யப் பெற்ற திலகரின் மராட்டா இதழிக் கடிதம் அவருடைய நண்பர்கள், விரோதிகள், குறைகூறுவோர், ஆர்வலர் உள்ளங்களில் முடிவற்ற பலவிதமான மனக்கிளர்ச்சிகளை ஏற்படுத்தியிருக்கும். எது எவ்வாறாயினும், அரசியல் சாசனத்திற்குட்பட்ட தேசிய கட்சியின் (நேஷனல் பார்ட்டி) ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட தலைவர் திலகர். அந்தக் கட்சியின் உறுப்பினர்களான எங்களுக்கு அவருடைய கடிதத்தில் புதிதான, வியப்பிற்குரியன், எதிர்பாராதன, சொற்கள் ஏதும் இல்லை.

இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தைப் பற்றிய எங்கள் மனப்பான்மையை விளக்க வேண்டிய அவசியம் நேர்ந்தபோதெல்லாம் அதே கருத்துக்களை நாங்கள் கூறியுள்ளோம். எங்கள் கருத்துக்களை விளம்பரமாகப் பறைச்சாற்றித் திரும்பத் திரும்ப நாங்கள் வலியுறுத்தாமல் இருந்ததற்கான காரணத்தை வெளிப்படையாக இப்பொழுது கூறிவிடுகிறேன். எங்கள் நிலைப்பாட்டைத் தவறாகத் திரித்துக் காட்டுவதையே ஒரே குறிக்கோளாகக் கொண்டுள்ளவர்களைத் திருப்தி செய்ய எங்களுக்கு விருப்பமில்லை என்பதுதான் காரணமாகும். மேலும் தொடர்ந்து மேன்மேலும் விளக்கங்கள் அறிவிப்பதில் நாங்கள் காலத்தைப் போக்கினால் ஆக்கபூர்வமான பிரசாரத்தில் சடுபட எங்களுக்கு நேரம் இல்லாமற் போய்விடும்.

எங்களைத் தூற்றுவோர் பற்பலர்! ஆரவாரமாக கூச்சலிட்டுவரும் அவர்களிடம் எங்கள் நேர்மையான நிலையை விளக்குவது வீணான முயற்சி என்பதை கடவுளும் அறிவார்.

இருப்பினும் ஜோப்பா இன்று எதிர்கொண்டுள்ள நெருக்கடியான சமயத்தில் இங்கிலாந்துக்கும், எங்கள் எதிரிகளுக்கும், எங்களிடம் குறை காண்பவர்களுக்கும், இங்கிலாந்தின் உயர்மட்ட அதிகார வருக்கமும் அந்த நாட்டின் நண்பர்களுக்கும், இந்த நாட்டில் பிரிட்டிஷாரைத் துதிப்பாடுபவர்களுக்கும், தவறான தலைவர்களுக்கும் எங்கள் நிலையைத் தெள்ளத் தெளிவாக இறுதியாக எடுத்துரைக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் தற்பொழுது எழுந்துள்ளது என்பதை தேசியக் கட்சியின் ஒவ்வொரு ஹூப்பினரும் எண்ணுகின்றனர்.

இப்பொழுது எங்கள் தலைவர் ஐயந்திரிபில்லாமல் தெளிவான மொழியில் எங்களுக்காகப் பேசியுள்ளார். ஆறு ஆண்டு கால சிறை வாழ்விற்கு பின் விடுதலை பெற்ற பிறகும் பூனாவில் அவருடைய வீட்டின் இருபுறங்களிலும் விசேஷ காவல் நிலையங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளதை வரவேற்கும் நபர்கள் உட்பட அனைவருக்கும் எங்கள் நிலையை சரிவர புரிய வைக்க இயலும் என்றே நம்புகின்றேன்.

மிஸ்டர் திலகரின் பெயரும் அவருடைய உரைகளும் அவரைப் பின்பற்றும் ஆயிரக்கணக்கானோர் உள்ளங்களில் ஆழமாகப் பதிகின்றன என்பதை இந்தியாவில் உள்ள இங்கிலாந்தின் முக்கியப் பிரதிநிதிகளும் பொறுப்புள்ள அமைச்சர்களும் அறியாதவர்கள் இல்லை.

எங்கள் எண்ணங்களை, சுருத்துகளை, வேட்கைகளை அவர் சுருக்கமாக எங்களிடம் பின்வருமாறு எடுத்துரைத்துள்ளார்:

“நாங்கள் சுயாட்சி கோருகின்றோம்: நாங்கள் வன்முறையை ஆதரிக்கவில்லை. எங்கள் இலட்சியத்தை அடைவதற்கு அமைதியான, சட்டதிட்டங்களுக்கு உட்பட்ட வழிமுறை களையே நாங்கள் எப்போதும் மேற்கொள்வோம். சமாதான காலத்தில் நாங்கள் இங்கிலாந்தின் தவறுகளைக் கண்டனம் செய்வதில் பின்வாங்கமாட்டோம். ஆனால், குழப்பம் அல்லது நெருக்கடி நிலையை இங்கிலாந்து எதிர்கொள்ளும்பொழுது தயக்கமில்லாமல் அந்தாட்டிற்கு ஆதரவாக ஒத்துழைப்போம். அவசியம் ஏற்பட்டால் எதிரிகளின் தாக்குதலை எதிர்த்து நிற்போம்!

"இங்கிலாந்தின் பெயரால் எங்களைக் கண்முடித்தனமாகக் கொடுமைப் படுத்துவோருக்கு நாங்கள் சொல்ல விரும்புவது, இதுதான். ஓ! அறிவிலிகளே! உங்கள் அதிகாரச் செருக்கால் சின்ன சின்ன வழிகளிலே தற்காலிகமாக எங்களைக் காயப்படுத்தலாம். ஆனால் எங்களை நீங்கள் ஒருபோதும் நூக்க முடியாது. என்னில் நாங்கள் மானுடத்தை நேசிப்பவர்கள். கடவுளின் ஊழியர்கள். அமைதி காப்பவர்கள். இவை என்றென்றும் நிலைத்து நிற்பவையாகும்".

திலகர் பர்மா மாண்டலே சிறைவாசத்திற்குப் பிறகு 1914இல் பூனா நகருக்குத் திருப்பியதைப் பாராட்டும் முறையில் பாரதியார் "IN THY ARMS AGAIN" 'மீண்டும் உன் கரங்களில்' எனும் கவிதையைப் படைத்தார். இதைப் பற்றிய கட்டுரை "சிறை மீண்ட திலகர்பற்றிய பாரதியாரின் ஆங்கிலக் கவிதை" எனும் தலைப்பில் மேல்வரும் பக்கங்களில் பதிப்பிக்கப் பெற்றுள்ளது.

'ஞானரத'ப் பயணத்திலும் திலகர் நினைவு

பாரதியாரின் உரைநடை இலக்கியத்தின் இமயச் சிகரமாய் விளங்குவது 'ஞானரதம்'. "FANTASY"என ஆங்கிலத்தில் கூறப்படும் இலக்கிய உத்தியை மிக அற்புதமாக பாரதியார் பயன்படுத்தியுள்ளார். ஆழ்ந்த கற்பனையின் தொடக்க நிலையான மனப்பார்வையைக் கொண்டது ஞானரதம். "ஸ்கல மனிதர்களிடத்திலும், ஈசன் ஞானம் என்பதோர் தெய்வீக ரதத் தைக் கொடுத்திருக்கின்றான். அது விரும்பிய திசைகளுக் கெல்லாம் போய், விரும்பிய காட்சிகளை எல்லாம் பார்த்து வரக்கூடிய வல்லமை உடையது" என்று பாரதியார் ஞானரதத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். தமது ஞானரத யாத்திரைக்குப் பாரதியார், "உபசாந்திலோகம்", "கந்தர்வலோகம்", "ஸத்ய லோகம்", "மன்னூலகம்", "தர்மலோகம்" என ஐந்து உலகங்களை வகுத்துக் கொண்டார்.

'ஆன்மிகக் கணல்' மணக்கும் 'ஞானரதம்' நூல் வடிவில் 1909இல் வெளிவந்தது. இது உறித்த ஆய்வு இந்நாலாசிரியரின் "பாரதியாரின் ஞானரதம் ஜிலமும், ஆய்வும்" எனும்

நூலில்-2006 - நிகழ்த்தப் பட்டுள்ளது.)

ஞானரத்தில் பயணித்தபொழுது, பாரதியார் ‘தர்மலோகம்’ செல்கின்றார். அங்கு ‘தபஸ்’ எனும் இளைஞனை பாரதியார் சந்திக்கின்றார். தபோழனிப் பாரதியாரை தர்மலோக அசரன் யமதர்மராஜனிடம் அழைத்துச் செல்கிறார். அங்கு யமதர்ம ராஜாவின் திருமுகத்தைப் பார்த்தபொழுது, “பாலகங்காதர திலகரின் முகத்துச் சாயல் கொஞ்சம் தென்பட்டது” என்று கூறி தமது திலகர் பத்தியுணர்வை வெளிப்படுத்தினார் பாரதியார்.

திலகர் எதிர்ப்பாளர்கள் மீது தொடுத்தத் தாக்குதல்கள்

பாரதியார், திலகரைத் தாக்கிப் பேசுபவர், எழுதுபவர் எவராயிருந்தாலும் சீற்றமும், குத்தலும், கிண்டலும் கலந்த நடையில் எதிர்தாக்குதல் தொடுப்பார். இவ்வகையில் இலக்காகியவர்களுள் ஒருவர் வி.கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயர். சென்னை மாநில தேசிய அரசியலில் மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தவர். புகழ்பூர்த்த வழக்கறிஞராகவும், உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியாகவும், ஆணூர் நிருவாக சபையின் உறுப்பினராகவும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தார். கோபாலகிருஷ்ண கோகலே, பிரோஷ்ஷா மேத்தா போன்ற காங்கிரஸ் தலைவர்களுடன் இவரும் ஒரு தலைவராகப் பெயர் பெற்றவர். மிதவாத காங்கிரஸின் தலைவராக சென்னையில் புகழ்பெற்றிருந்தார். திலகரை கடுமையாக எதிர்த்து வந்தார். இதனால் திலகரின் அருமைச் சிட்ரான் பாரதியாரின் சீற்றத்திற்கு உரியவரானார்.

“என் தகப்பனார் அரசியல் சம்பந்தமான கட்டுரைகளைப் படித்து சிற்சில சமயங்களில் மன அமைதியையும் அவரைப் பற்றித் தவறான அபிப்பிராயங் கொண்டிருந்தார்” என்று ‘கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயர்’ எனும் நூலில் கிசந்திரசேகரன் கூறியுள்ளார். (ப.382). ஆனால், அதே சமயத்தில் தன் தகப்பனார், பாரதியாரின் தேசியப் பாடல்களைக் கேட்டு பேருவகை கொண்டு அவற்றை அச்சிட்டுப் பரப்பும் தொண்டையும் செய்துள்ளார் என்று கிசந்திரசேகரன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பாரதியாரின், “வந்தே மாதரம் என்போம்”, “எந்தையும் தாயும் மகிழ்ந்து குலாவி”, “மன்னுமிமயமலை எங்கள் மலையே” எனும் தேசியப் பாடல்களை அச்சிடவும் ஏற்பாடு செய்தார். பாரதியாருக்குத் தனியாக நூறு ரூபாய் அன்பளிப்பாகவும் கொடுத்து மகிழ்ந்தார். “பதினெண்யாயிரம் பிரதிகளுக்கு மேல் அழகிய காசிதத்தில் அச்சிட்டு நாடெங்கும் அனுப்பினார்” என்றும் பாரதி பக்தரான் சிசந்திரசேகரன் பதிவு செய்துள்ளார். 1907-இல் இப்பாடல்கள் ஸ்வேதசகிதங்கள் எனும் தலைப்பில் நான்கு பக்கங்களுடன் முதன் முதலில் வெளிவந்தது.

நெருப்பு மழையோக்கும் நடையையும் பாரதியார் ‘இந்தியா’வில் பயன்படுத்தி வந்தார். அத்தகைய நடையைக் கொண்ட கட்டுரைதான் “ஸ்ரீகிருஷ்ணசாமி ஜயரும் ஸ்ரீ திலகரும்” எனும் கட்டுரை, இது, ஜெவரி 12, 1907-இல் பின்வருமாறு வெளிவந்தது.

“கல்கத்தா காங்கிரஸைக்கு ஜனப் பிரதிநிதியாய் சென்றிருந்த மிஸ்டர் கிருஷ்ணசாமி அய்யர் ஸ்ரீ திலகரை குறைத்துப் பேசியதாய் சென்ற வாரத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தோம். அதன் சம்பந்தமாய் பின்னும் சில சமாசாரங்கள் எட்டுகின்றன. மிஸ்டர் அய்யர் ஸ்ரீ திலகரை மட்டுமின்றி வங்காளிகள் னைவரையுமே மிகக் குறைவாகப் பேசினாராம். வங்காளிகளுக்கு ராஜாங்க முறைப்படி வாதாடல் (அதாவது) என்பதே சிறிதும் தெரிதயாதென மிஸ்டர் அய்யர் அபிப்பிராயப் பட்டாராம். ஆனால் இவருடைய அபிப்பிராயத்தை ஒருவரும் கவனிக்கவில்லை. ஸ்ரீ திலகருடைய பிரஸங்கத்தை வண்டிக்காரர்கள்தான் கேட்பார்களென்ற உண்மையை மிஸ்டர் அய்யரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பின் மிஸ்டர் அய்யரின் அபிப்பிராயத்தை வண்டிக்காரர்களிலும் கீழானவர்களும்கூட கவனிக்க மாட்டார்களென்பது சொல்லாமலே விளங்கத் தக்கது. ஸ்ரீ திலகர் ஏதோவாய்ப் பேச்சு மட்டும் பேசுவாரேயன்றி காரியத்தில் ஒன்றுமில்லை யென்ற மிஸ்டர் அய்யரிடம் ஸ்ரீ திலகருடைய குணங்களிலும் விசேஷங்களை என்ன சாமார்த்தியங்களும் காரியங்களுமிருக் கின்றதென்பதே எமக்கு விளங்கவில்லை.

ஸ்ரீ திலகரைப் பார்க்கிலும் மிஸ்டர் அய்யர் கல்வியிலேனும், அறிவிலேனும், பேசும் திறமையிலேனும், செல்வாக்கிலேனும், மதிப்பிலேனும் சிறந்தவரென்றாவது சொல்லும்படியொன்றை யும் யாமறிந்த வரையில் காணோம். ஆனால் உண்மையான தேசாபிமானத்தில் ஸ்ரீ திலகருக்கு மேலான இந்தியன் இவ்விந்து யாவிலும் இல்லை, இவ்வுலகத்திலுமில்லை யென்பது எம் அபிப்பிராயம். ஆனால், மிஸ்டர் அய்யரின் தேசாபிமானம் உண்மையானதுதானோ அல்லது ஏதேனும் காரியத்தின் பொருட்டு வருவித்து அணிந்து கொள்ளப்பட்ட மேற்போர்வை தானோ என்பது இருந்திருந்து கண்டறிய வேண்டியிருக்கின்றது. அங்ஙனமிருக்க, மிஸ்டர் அய்யர் தம்மைப் பார்க்கினும் வயதிலும், அனுபவத்திலும், அறிவிலும், உண்மையான தேசாபிமானத்திலும் முதிர்ந்த ஸ்ரீ ஐ.சப்பிரமணிய. அய்யர் போன்றவர்கள் இருக்கும்பொழுது முன்பின் யோசனை செய்யாது வாயைத் திறந்தது அவருடைய மதிப்புக்குக் கூடாய முடிந்ததேயன்றி ஸ்ரீ திலகருடைய லோக பிரசித்தமான கீர்த்திக்கு ஒரு குறையும் நேரவில்லை. மிஸ்டர் அய்யர் இவ்வாறு தீர்க்காலோசனையின்றி பேசி தம்மிடம் பொது ஜனங்களும் அறிஞர்களும் வைத்திருந்த அற்ப சொற்ப நம்பிக்கையையும் அபிமானத்தையும் வீணாக்கிக் கொண்டதற் காக நாம் மிகுதியும் விசனிப்பதுமன்றி இனியேனும் மிஸ்டர் அய்யர் சிறிது ஜாக்கிரதையாய் பேசுமாறு அன்போடு வேண்டுகின்றோம்.”

கிருஷ்ணசாமி ஜயரைப் போன்று “ராஜமான்ய” அரசியல் தலைவராக அல்லாமல் ஏழை, எளிய மக்கள் போற்றத்தக்க ‘லோகமான்ய’ தலைவராகத் திகழ்ந்த திலகர் பெருமானின் மேடைப் பேச்சை ஒரு சமயம் கிருஷ்ணஸ்வாமி ஜயர் இழித்தும் பழித்தும் பேசியதாகக் குறிப்பிட்டு பாரதியார் பின் வரும் தலையங்கத்தை சனவரி 5, 1907ஆம் ‘இந்தியா’ இதழில் பாலகங்காதர திலகரை வி.கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யர் அவமதித்துப் பேசினார் எனும் தலைப்பில் பின் வருமாறு சாடியுள்ளார் பாரதியார்.

“சென்னையினின்றும் சென்ற காங்கிரஸிற்கு பிரதிநிதிகளாய்

சென்ற வைரோர்ட் வக்கில் விகிருஷ்ணசாமி அய்யர் டிசம்பர் மாதம் 28-ந்தேதி புதன் கிழமை அங்கே சென்றிருந்த சென்னை ராஜதானி பிரதிநிதிகளையெல்லாம் ஒன்று சேர்த்து அந்நிய தேச சரக்கு விலக்கத்தின் விஷயத்தை சென்னை பிரதிநிதிகள் எல்லோரும் மறுக்கவேண்டும் என்பதை முன்னதாகவே அறிவித்து அவர்களைத் தன் பக்கம் சேர்க்க வேண்டுமென்றே ஓர் பிரசங்கம் தொடங்கினார். அதற்கு முதல் நாளிலேயே (செவ்வாய் கிழமை) இவரும் சந்தர அய்யரும் அந்த விஷயத்தைப் பற்றி முயன்றும் பலனில்லாமல் இருந்தது. புதன் கிழமை கூட்டம் கூட்டித் தாங்கள் அந்நிய நாட்டுச் சரக்கு விலக்கத்திற்கு இடம் கொடுக்கக்கூடாது என்பதைப் பற்றி பேசினதும் தவிர வழியில்லா வழி பற்றிச் சில அவதராகுச் சொற்களை திலகர் மேல் தூற்றிவிட்டனர். அவை பின் வருமாறு: “திலகர் தன்னை யனுசரித்து தன் வழி நடக்கும் பெருங்கூட்டம் தன் பக்கத்திலிருப்பதாக நடிக்கிறார். அதெல்லாம் வெளியைக்கு. அவர் பேச்செல்லாம் நிலைநிற்கும் பேச்சல்ல. அவர் மஹாராஷ்டிரத்தில் பேசுவதை வண்டிக்காரர்களும் இன்னும் கீழ்ஜாதியாரும் ஆவலுடன் கவனிக்கின்றனர். தன்னுடைய உபநியாசத்தைக் கவனிப்பவர்களைல்லாம் தனது சிஷ்யர்களைன்று வெட்கமின்றி சொல்லிக் கொள்கிறார்” என்ற உன்னத உபநியாசத்தைக் கேட்ட மற்றொருவர், “அய்யருடைய கருத்து வெகு நேர்த்தி” எனவும், ஏன் மற்றொருவர் “சென்னையில்கூட A.C.பார்த்தசாரதி நாயுடுவின் உபநியாசத்தை அநேகர் கவனிக்கின்றனர். திலகரும் அவரைப் போலுத்தான் அநாமதேயம்” என சொல்லி மற்றொரு உறுப்பினரும் குதுகவித்தார்.

புதுக்கட்சியைச் சேர்ந்த ஒருவர் அதைச் சாராமல், “திலகருக்கும் நாயுடுவுக்கும் உள்ள பேதம் உலகமறிந்திருக்கிறது” என்றார். அதற்கு விகிருஷ்ணசாமி அய்யர் கூறியதாவது: “நாயுடுவும் தனது தெலுங்குப் பத்திரிகையில் சில ராஜதுரோகமான விஷயங்கள் எழுதினால் அவரும் பேரெடுத்து விடுகிறார்” என்று வாய் வந்தபடி பேசியதை புதுக்கட்சியைச் சேர்ந்த “பாலபாரத” எடிட்டராகிய சி.பாரதி என்பவர்

ஸ்வையை திரஸ்காரித்துவிட்டு வெளியே சென்றனர்.

கிருஷ்ணசாமி அய்யர் சொன்னதை எவ்வளவு பொருத்த முடிடயதென்பதைப் பார்ப்போம். திலகரைச் சேர்ந்தவர்கள் வண்டி ஓட்டுபவர்களும், தாழ்ந்த ஸ்திதியில் இருப்பவர்களுமாகவே வைத்துக்கொள்வோம். அவருக்கு இந்த மகானின் வாக்கு ஜாலமும், ஆங்கில பாஷாயின் பேச்சுத் திறமையும் இல்லையென்றே ஒப்புக்கொள்வோம். அவர் தனது தேசத்தில் பிறந்த கடமையை முடிக்க ஸத்புத்திரராய் தாழ்ந்திருக்கும் ஜனங்களுக்குப் போதித்து உலகமின்னதென்பதையும் தற்கால செய்கைகள் இன்னென்ன தென்பதையும் நன்றாய் எடுத்துக் கூறி நல்வழிப்படுத்துகின்றார் என்பது அதனால் நன்கு புலப்படுகின்றது. ஒருவனிடத்தில் கருணையும், நற்குணமும் இருந்தாலன்றி ஜனங்கள் அவனை விரும்பாதென்பது உலக இயற்கை உலக முழுதும் பெரிய தேசாபிமானி என்பதும் தன்னலம் கருதாமல் உழைத்த வரும் மகான் எனவும் புகழ்பெற்று மராட்டியர்களுக்கு ஓர் உயிராய் நிற்கும் திலகரைப் பற்றி இவர் இகழப் புகுந்த கேவலம் அகுயையினாலும் அகம்பாவத்தினாலுமின்றி உலகம் புகழ்த்தக்கதன்று. அதானால், பெரிய தேசாபிமானி இவர்தானேன் அங்கிருக்கும் பக்தியை இங்கு செலுத்துவோருமில்லை. இவர் தன்னினத்தாருடன் பேசினதினாலேயே வெளிக்கு வராமல் போய் விட்டது. அந்த வங்காளத்திலேயே பொது ஜனங்கள் இவரது உபந்தியாசத்தை கவனித்திருப்பாராயின் அதன் உண்மை தெரிய வந்திருக்கும். யான் 1905 வருடம் புனாதேசம் போயிருக்கையில் அவருடைய நண்பரொருவர் திலகரின் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார். அச்சமயம் அவருடன் பேசினதில் யான் அறிந்ததென்னவெனில் அவருடைய தெய்வ பக்தியும், மருவில்லாத அவருடைய சாந்த குணமுமின்றி வேறில்லை. ஆனால், நமது அய்யரவர்களுக்கு திலகரிடத்தில் அம்மாதிரி ஜனங்கள் பாராட்டுவது ரொம்பவும் சங்கடமாயிருக்கிறது. நமது தேசத்தில் ஒருவன் நற்செய்கைகள் செய்து முன் நிற்பானேயானால் அவனைப் புண்படுத்தும் புலிகள் பல புறப்படுகின்றன. தனக்கு அவ்விதமான நோக்கம் இழிவு தரத்தக்க தென்றால் இவருடைய பணம் பறிக்கும்

ஒருவழியில்லா ஒரு வேலையில் தங்கியிருக்கலாமே. ஒருவர்மேல் அவதூறாயும், கொடுமையாயும் பேசுவது பேரிமுக்கன்றேல் இவர்களில் எந்த விதத்தில் நாயுடு தாழ்ந்திருக்கிறார்?

விகிருஷ்ணசாமி ஜயரை, பாரதியார் பாராட்ட வேண்டிய இத்தில் பாராட்டியுள்ளார்.

திருநெல்வேலியில் நடைபெற்ற சென்னை மாகாண சமூக சீர்திருத்த மாநாட்டைப் பற்றி, பாரதியார் இந்தியா இதழில் ஐஞ் 30/1906-இல் “திருநெல்வேலி ஆசாரத்திருத்தச் சங்கம்” எனும் தலைப்பில் எழுதியக் கட்டுரையில் இரு முக்கியக் கருத்துகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

முதல் கருத்து; “பூனா நகரத்திலே ஸ்ரீமான் திலகர் முதலானவர்கள் ராஜாங்கச் சீர்திருத்தத்திலே அளவிறந்த அத்திரம் கொண்டவர்களாகவும், ஆசாரத்திருத்தம், சமயத் திருத்தம் முதலியவற்றிலே மிகவும் பிரியமற்றவர்களாக இருக்கிறார்களென்றும் பஸ் குறை கூறுவது வழக்கம். சென்னை மாகாணத்து ஜனத் தலைவர்களின் மீது அவ்விதமான குறைகூறுவதற்கு இடமில்லை.”

‘சென்னை மாகாணத்து ஜனத் தலைவர்’களில் ஒருவரான விகிருஷ்ணசாமி ஜயர் சமூகசீர்திருத்தப் பிரச்சனைகளில் ஒன்றாக விவாதிக்கப் பெற்று வந்த பெண்கள் ருதுவாவதற்கு முன்பே திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என ஒரு சாரார் வாதிட்டனர். பிறிதொருசாரார் ருதுவாவதற்கு பிறகே திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என வாதிட்டனர். விகிருஷ்ணசாமி ஜயர் ருதுவாவதற்கு பிறகு பெண்கள் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் எனும் தீர்மானத்தை மாநில சமூக சீர்திருத்த மாநாட்டில் முன் மொழிந்தார். இதை பாரதியார் பின்வருமாறு வரவேற்று எழுதியுள்ளார்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணசாமி ஜயர் மாதர்களின் விவாக காலத்தைக் குறித்து கான்பரன்ஸிலே பிரேரபித்த தீர்மானம் நமக்கு ஒரு விதமான வியப்பையும் சந்தோஷத்தையும் விளைவித்தது. ஸ்ரீ விகிருஷ்ணசாமி ஜயர் போன்ற செல்வாக்குள்ள மனிதர்கள்

ஜானாச்சாரஸம்ஸ்காரனத்திலே எவ்வளவோ. . . . இறுதிவரை இதழில் கிடைக்கவில்லை)

“மகாராஷ்டிர ஜனேந்திரராகிய
ஸ்ரீமத் பாலகங்காதர திலகர்”

பாரதியார் நவம்பர் 10, 1906ஆம் ‘இந்தியா’ இதழில் மகாராஷ்டிரத்தின் மாபெரும் தலைவர் பாலகங்காதர திலகர் என்று பொருள்தரும் தலைப்பிட்டும் “திலகரின் எதிரிகள்” என்றும் குறிப்பிட்டும் ஒரு கட்டுரை எழுதியுள்ளார்.

இந்தக் கட்டுரையில் சமூகசீர்திருத்தக் கட்சியினர் திலகரை அவருடைய சமூக சீர்திருத்த நோக்கு காரணமாக குறைகூறித் தாக்குகிறார்கள் என்றும் அவ்வாறு குறைகூறுவது ஏற்கத்தக்கதன்று என்பதை விளக்கி எழுதியுள்ளார், பாரதியார்.

பம்பாயில் இருந்து வெளிவந்த ‘இந்தியன் சோஷல் ரிபார்மர்’ எனும் சமூகசீர்திருத்த ஆங்கில வார இதழ் திலகரைக் குறைகூறி எழுதி வந்தது. இதைக் கண்டித்துள்ளார், பாரதியார்.

இந்தியன் சோஷல் ரிபார்மர் சென்னை திருவல்லிக்கேணி ஸஹாராடில் இருந்து 1890 செப்டம்பர் 1-இல் இருந்து வெளிவரத் தொடங்கியது. சீர்திருத்தச் செம்மல் ஜி.சப்பிரமணிய ஜயர் ஆதரவும் வழிகாட்டுதலும் இந்த இதழிற்கு வாய்த்தது. இதன் ஆசிரியரான காமாட்சி நுராசன் பிர., ‘ஜி.சு’ வினால் பத்திரிகைத் துறையில் பயிற்றுவிக்கப்பட்டார். முதல் இதழில் வெளிவந்த “TRUMPET BLAST ON BEHALF OF SOCIAL REFORM” எனும் ஜி.சு.வின் கட்டுரையில் பத்திரிகையின் குறிக்கோள் விளக்கப்பட்டுள்ளது. மேல் விவரம் அறிய பார்க்கவும் புதிய விழிப்பின் முன் னோடி - ஜி.சப்பிரமணிய ஜயர் -1987-பெ.சு.மணி)

1900இல் இருந்து இந்த இதழ் பம்பாயில் இருந்து வெளிவந்தது. “அரசியலில் மிதவாதம், சமூகசீர்திருத்தத்தில் தீவிரவாதம்” எனும் கொள்கையைக் கொண்டது, இந்த இதழ்.

ஆசாரத் திருத்தங்கள் நிறைவேறும் வரை ராஜதந்திரங்களுக்கு இத்தேசத்தார் தகுதியுடையவர்களில்லை என்று

சொல்லுவோர் அயோக்கியர்களாகவேணும் அல்லது மூடர்களாகவேணும் இருக்க வேண்டுமென்பதில் ஆகேஷபமே கிடையாது” எனும் தமது கருத்தை பாரதியார் “சில ஆசாரத் திருத்தல்காரர்களின் தப்பெண்ணம்” எனும் கட்டுரையின் இறுதியில் வெளியிட்டுள்ளார். (இந்தியா- ஜூலை 28, 1906)

பாரதியாரின் இந்த நோக்கு, நவம்பர் 10, 1906 ஆம் திதழின் கட்டுரையில் மேலும் பின்வருமாறு எரிசரம் தொடுத்த பாணியில் விளக்கமுற்றது,

“பழி கூறப்படாத மனிதர்கள் உலகத்திலே இல்லை. ஈசனைக் கூட பழிப்பதற்கு ஜனங்கள் இருக்கிறார்கள். எனவே, மனோ சக்தியும், ஞானவைபவத்தையும் தவிர வேறே வெளகிக் சக்தியேனும், வெளகிக் வைபவமேனுமில்லாத ஏழை புனா பிராமணராகிய ஸ்ரீ பாலகங்காதர திலகரைப் பகைப்பதற்கு எத்தனை பேர்தான் வரமாட்டார்கள். “ராஜத்ரோகி”யென்று இவரைப் பழிக்கும் ஆங்கிலேயரைப் பற்றி நாம் இங்கே பேசவரவில்லை. ஆனால், நமது ஜனங்களுக்குள்ளேயே அவரை சில கண்முடிததனமாக நிந்தனை புரிவதைத்தான் நம்மால் சகிக்க முடியவில்லை.

“விதவைகளுக்கு விவாஹம் செய்ய வேண்டும், சர்வ ஜாதியாரும் ஒன்றாய் கலந்துவிடவேண்டும் என்பதுபோன்ற கொள்கைகளுடைய ஆசாரத் திருத்தக் கட்சியிலே திலகர் தம்மால் சேர முடியாதன்கிறார். அதன் பேரில், இந்த ஆசாரத் திருத்தக் கட்சிக்காரர்களிலே அநேகர் அவரை தாறுமாறாக நிந்திப்பதுடன் அவர் ராஜதந்திர விஷயங்களில் ஜனத்தலைமை பூண்பதற்கு சிறிதேனும் தகுதியற்றவரென்று பழிக்கிறார்கள்.

ஆசாரத் திருத்தல்காரர்களின் கோட்பாடுகள் சரியா தப்பா என்பதைப் பற்றி நாம் இங்கு விவரிக்க வேண்டியது அவசியமில்லை. அவர்களின் கோட்பாடுகள் சரியென்றும், திலகரின் கொள்கைகள் தப்பென்றுமே வைத்துக் கொள்வோம். அதிலிருந்து திலகர் ராஜதந்திர விஷயங்களில் வழிகாட்ட உரிமை பெற்றவர்ல்லயென்று வாதாடுவது மூத்தனமல்லவா? மத விஷயங்களிலும், ஆசார விஷயங்களிலும் மாறுபாடு

இருக்குமானால் அதிலிருந்து ராஜநீதி விஷயங்களிலும் ஒற்றுமையிருக்கக் கூடாதென்பது உறுதியாய் போய் விட்டதா? ஹிந்து மார்க்கத்தைப் பகிரங்கமாய் விட்டுப் போனவராகிய உமேசசந்திர பானர்ஜியை ஹிந்துக்கள் எல்லாம் அரசியல் விவகாரங்களில் மஹாவல்லமை கொண்டவரென்றும் ஜனத்தலைமைக்கு இசைவு கொண்ட மஹாணன்றும் அங்கீகரித்துக் கொள்ளவில்லையா? நமது பம்பாய் ஜனத்தலைவர்களிலே முக்கியஸ்தர்களாகிய ஸர்பிரோவிஷா மேட்டாவென்ன ஹிந்துவா? ஹிந்துக்களிலே பெரிய மகரிஷியென்று கொண்டாடப்படும் தாதாபாய் நவரோஜி பார்ஸி மார்க்கஸ்தவரல்லவா?

மதக் கொள்கைகளையும், ஆசார சம்பந்தமான அபிப் பிராயங்களையும் அரசியல் விஷயங்களிலே கொண்டு வந்து புகுத்துவது மூடர்களின் செய்கையென்பதை மற்றுமொருமுறை வற்புறுத்த விரும்புகிறோம். எனினும், பம்பாயில் ஆசாரத் திருத்தக் கட்சியாரின் முக்கிய பத்திரிகையாகிய “இந்தியன் சோஷல் ரிபார்மர்” என்ற பத்திரிகையும் மேற்கண்ட மூட எண்ணாம் கொண்டு ஸ்ரீமத் திலகர் காங்கிரஸ் தலைமை வகிக்க சிறிதேனும் தகுதியில்லாதவனென்று பிதற்றுவதைக் கண்டு விசனமடைகிறோம். திலகரை காங்கிரஸ் தலைவராக வைத்தால் நாகரீக உலகத்தாரெல்லாம் காங்கிரஸ் கூட்டத்தைக் கண்டு, சி, சி யென்று இகழ்ச்சி புரிவார்களென்பதாக இந்த ஆசாரத் திருத்தக்காரர் அபிப்பிராயப்படுகிறார். நாகரீக உலகத்தாரென்பதற்கு இம் மேதாவியென்ன அர்த்தம் கொண்டிருக்கிறாரோ, அறியோம். மாக்ஸிமலர் என்ற ஜரோப்பிய விதவானைப் பற்றி அநேகர் கேள்விப்பட்டிருக்க வாம். அவர் ஸ்ரீ திலகரை நிகரர்ற விதவானென்றும், மஹாஞ்சானி யென்றும் கொண்டாடி இருக்கின்றார். திலகரை சிறைச்சாலை யிலே போட்ட காலத்தில் கரேந்திரநாத் பானர்ஜி முதலிய மஹான்கள் அவரைப் புகழ்ச்சி புரிந்தது கொஞ்சமன்று. பிரம்ம சமாஜத்தை சேர்ந்தவராகிய விபின்சந்திரபாலர் கூட ஸ்ரீ திலகரை தெய்வம் போல பாராட்டுகிறார். ஆர்ய ஸமாஜியாகிய ஸ்ரீ லத்பத்ராய் திலகரென்று நினைத்தவுடன் கைதூக்கி

வணங்கிகிறார். மகாவாசிகளெல்லாம் திலகரை சத்குருவாக பாவிக்கிறார்கள். திலகரது கல்வியும் ஜனாபிமானமும், தேசபக்தியும், மனோதிடமும் வரம்பு கடந்தனவாகும். இங்னனம் உயர்வுடைய மனிதரை ஆசாரத்திருத்தக் கட்சியார் கண்டனை செய்யும்போது உதாளீன வசனங்கள் பேசாமலிருக்கக் கூடாதா?"

திலகர் பிறந்தநாள் விழா குறித்த பாரதியார் கட்டுரை

"ஸ்ரீமத் பாலகங்காதர திலகரின் 50-வது பிறந்த நாள்" எனும் தலைப்பில் திலகர் பிறந்தநாள் விழா பூணாவிலும், தமது வீட்டிலும் கொண்டாடப்பட்டதை 'இந்தியா' இதழில் (ஜூலை 14, 1906) தலையாவ்கமாக பாரதியார் எழுதியுள்ளார்.

இந்தக் கட்டுரையில் 'வீரபூஜை' (Hero worship) யின் தேவையைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். வீரவழிபாட்டு தத்துவத்தை ஏற்றிப் போற்றியவர் கார்லைல் என்பதைக் கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தாமஸ் கார்லைல் (1795 - 1881) புகழ்பெற்ற ஆங்கில வரலாற்று ஆய்வாளர்; கட்டுரையாளர். இவருடைய நூல் "HEROES AND HERO WORSHIP" எனும் நூல் 1846-இல் வெளிவந்தது. இவர் ஜெர்மனி நாட்டு மகாகவி கெதே (GOETHE) வின் சீடர், பாரதியார் கார்லைல் நூலைக் கற்றவர். சக்ரவர்த்தினி இதழில் ராஜாராம் மோஹனராயர் எனும் கட்டுரையில் கார்லைல் பெயரைக் குறிப்பிட்டுள்ளார் பாரதியார்.

விடுதலைப் போராட்டத்தில் வீரவழிபாட்டின் தேவையைக் கட்டுரையில் வலியுறுத்தியுள்ளார். கட்டுரையில் முழுவதும் வருமாறு:

"நமது தேசாபிமான திலகமாகிய ஸ்ரீமத் பால கங்காதர திலகரின் 50-வது ஜனம் தினம் இவ்வாரம் புதன்கிழமை டாந்தேதியன்று புனை நகரத்தில் மிகச் சிறப்பாகக் கொண்டாடப் பட்டது. 'கால்' பத்திரிகையின் அதிபராகிய ஸ்ரீமத் பரஞ்சபேயும் வேறுபல மித்திரர்களும் ஆரம்பத்தில் இந்த

யோசனையைத் தொடங்கினார்கள். உடனே ஒரு பொதுக்கூட்டம் கூட்டப் பெற்றது. ஸ்ரீபரபஞ்சபேய் திலகரின் பிறந்தநாட் கொண்டாட்டத்தின் பொருட்டாக பணம் வேண்டுமென்று சொன்னவுடன் அந்த ஸ்தலத்தில் வைத்தே 750 ரூபாய் சேர்ந்துவிட்டது. அதற்கப்பாலும், ஷீ பெருங்காரியத்தின் பொருட்டு சிறிது சிறிதாகப் பணத் தொகைகள் சேர்ந்தன. ஸ்ரீமான் திலகரிடம் இந்த விஷயத்தைப் பற்றி ஒருவர் கேட்டபோது அவர் “எனக்கேன் இந்த ஆடம்பரமெல்லாம்? அந்தப் பணத்தை வேறு உபயோகமான காரியத்தில் செலவிடலாகாதா?” என்றனராம். ஸ்ரீதிலகர் சொல்லியும் கூட ஷீ ஆலோசனையை பரஞ்சபேய் முதலானவர்கள் கைவிட்டு விடவில்லை. தெய்வத்தினிடத்தில் சம்மதம் கேட்டுக் கொண்டா அதற்கு பூஜை நடத்துகிறோம். தெய்வ பூஜையைக் காட்டிலும், இப்போது நமது நாடிருக்கும் நிலைமைக்கு வீரபூஜை (HERO WORSHIP) அத்தியாவசியமாகும். ராமன், அர்ஜூனன், சிவாஜி, பிரதாபர், முதலிய யுத்த வீரர்களும், புத்தர், சங்கரர், முதலிய ஞான வீரர்களும் வாழ்ந்த இந்தப் புண்ணிய தேசமானது இப்போது வீர சூன்யமாய் போய்விட்டது. அந்தஸ்திதி சஸ்வரக் கடாஷுத்தினால் உதித்திருக்கின்ற சாமான்ய மகான்களைக் கூட நாம் தக்கபடி கொரவம் செய்யாமலிருப்போமானால் நம்மை மிகவும் இழிந்த குருடரென்று உலகத்தார் நிந்தனை புரிவார்கள்.

வீர பூஜையான ஒரு தேசத்தின் அபிவிருத்திக்கு இன்றியமையாததாகும். கார்லைல் (CARLYLE) என்ற ஆங்கிலேய ஞானியார், வீர பூஜையைப் பற்றி ஒரு முழு கிரந்தம் எழுதியிருக்கின்றார். எந்தக் காலத்திலும், வீர பூஜை விஷயத்தில் மிகுந்த சிரத்தை கொண்டிருந்த நமது நாட்டார்கள் அது மிகவும் அவசியமாயிக்கும் இந்தத் தருணத்தில், சும்மாயிருந்து விடலாகாது. ஆதலால், பரஞ்சபே முதலானவர்கள் இந்த விஷயத்தில் தக்க சிரமம் எடுத்துக் கொண்டது பற்றி அவர்களுக்கு எமது மகிழ்ச்சி யறிவிக்கிறோம். திலகர் இந்தத் தேசத்தினிடம் வைத்திருக்கும் அபிமானத்தையும், அவரதன் பொருட்டு அடைந்திருக்கும் கஷ்டங்களையும்

விரித்துப் பேசவேண்டுமென்றால், நமது பத்திரிகை முழுமையும் இடம் போதமாட்டாது. ஆரம்பத்தில் இவருக்கு கவர்ன்மெண்டார் ஒரு சப் ஜட்ஜி வேலை கொடுப்பதாகச் சொல்லியபோது, இவர் அதனை விஷமாக என்னி வேண்டாமென்று மறுத்து விட்டார். 1897-ம் வருஷத்திலே பம்பாய் மாகாணத்து மூட அதிகாரிகள் இவரைப் படுத்தியப் பாட்டையெல்லாம் நினைக்கும் போதே மனம் பதறுகின்றது. அதற்கப்பால் இவர் மீது ஒரு பொய் கேஸ் கொண்டு வந்தார்கள். அதனால் இவருக்கேற்பட்ட கஷ்ட நஷ்டங்கள் வரம்பில்லாதவையாகும். இவற்றையெல்லாம், இப்போது நினைவுட்டுதல் அவசியமில்லை. இந்த மகான் நன்விலும், கனவிலும், பாரததேசத்தின் கேழமத் திற்கும், பெருமைக்கும், சுயாதீனத்திற்கும் பிரார்த்தனை புரிந்து வருகிறார். திலகர் சாமான்யமாக தேசாபிமானிகளென்று சொல்லித் திரியும் கூட்டத்தாரரச் சேர்ந்தவரல்லர். பயங்காளித் தனத்தை புத்தி சாதுர்யமென்றும், ஆண்மையற்றி யிருக்கும் அயோக்கியத் தன்மையை தீர்க்காலோசனை யுடைமையென்றும் திலகர் நினைப்பவரில்லை. சுதேச தர்மத்திற்கு பிரதம குருவாக ஸ்ரீ திலகரைக் கருதலாம். மகா வைத்திகானுஷ்டானங்கள் கொண்டவராகிய திலக ரிஷி தற்காலத்து போலி வைத்தியர்களைப் போல கண்மூடித் தனமான அகந்தையும், பொறாமையும், ஹிருதயக் குறுக்கமும் உடையவரில்லை. இவர் 50 வருஷங்களிலிருந்து தமது வலிமையையும், ஞானத்தையும், தாய் தேசத்தின் அனுகூலத்திற்கு நிவேதனம் செய்து வந்தது போலவே இன்னும் எத்தனையோ வருஷங்காலம் ஜீவிதத்திருந்து நமக்கு ஹிதம் புரியுமாறு செய்ய வேண்டுமென்று ஸர்வேஸ்வரனுது திருவடியைப் பிரார்த்தனை புரிகிறோம்.

வெளியூர் கொண்டாட்டங்கள்

ஸ்ரீ திலகருடைய ஜன்மத் திருநாள் வாலோரிலே வாலா வஜபத்ராய் முதலிய உத்தம தேச பக்தர்களால் கொண்டாடப் பட்டது. சென்னை விங்கிச் செட்டித் தெரு மிஸ்டர் ஸிக்பிரமணிய பாதியார் வீட்டில் ஷ திருநாள் அன்றையதினம் ஒரு பொது கூட்டம் கூடிற்று. தேசபக்தியிலே உற்சாகம்

தரக்கூடிய அரிய பாடல்கள் பாடப்பட்டன. ஸமஸ்சிருத பாலையிலே ஓர் பண்டிதர் உபந்நியாசித்தார். பாரத கண்டத்தின், வீர சக்தியாகிய யீ பவானி தேவியின் பூஜை நடத்தப் பெற்றது. இங்கிலிஷிலும், தமிழிலும் திலகர் விஷயமாகவும், தேசபக்தியின் சிறப்பைப் பற்றியும் பிரஸங் கங்கள் செய்யப்பட்டன. “வந்தே மாதர” கர்ஜுனன் மிகவும் ஆனந்தமளிக்கத் தக்கதாயிருந்தது. இதுவன்றி வேறுபல ஊர்களிலும் ஷை விசேஷம் நடந்தது. அதை மற்றொரு முறை குறிப்பிடுவோம்.”

“திலகரும் விபின்சந்திரபாலரும்”

திலகரைப் பற்றிய பாரதியாரின் கட்டுரைகளில் “திலகரும் விபின் சந்திரபாலரும்” எனும் கட்டுரை சற்று வித்தியாச மானது. திலகரை, விபின்சந்திரபாலருடன் ஒப்பிட்டு சில கருத்துகளைக் கூறியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

“திலகர் ஜாதி வித்தியாசத்தை மிகவும் ஆதரித்துப் பேசுபவர்”, “விபின் சந்திரபாபுவின் மனம் புண்படக் கூடிய வார் த்தைகள் சொல்வது சிறிதேனும் அவருடைய பெருந்தன்மைக்குப் பொருந்தியதில்லை” என்று பாரதியார் கூறியுள்ளது அவருடைய விமர்சனப் பார்வையை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

விபின் சந்திரபால் (1858-1932) வங்கம் தந்த நாவலர். லாலா லஜபத்ராய், பாலகங்காதர திலகர், விபின் சந்திரபால் ஆகிய மும்முர்த்திகளை ‘புதிய கட்சி’ என்றழைக்கப்பட்ட திலிரவாத தேசியக் கட்சியினர் லால்-பால்-பால்-(LAL-BAL-PAL) என்று கொண்டாடுவெர். பாரதியார் விபின் சந்திரபாலை பெரிதும் மதித்துப் போற்றியவர். ‘இந்தியா’ இதழ்களில் பல கட்டுரைகளை அவரைப் பற்றி எழுதியுள்ளார். இவற்றுள் ஒன்று “ஷை விபின்சந்திரபாலர்” எனும் கட்டுரை. இது, ‘இந்தியா’ இதழில் ஜூன் வரி 26, 1907இல் வெளிவந்தது. இக் கட்டுரையில் விபின் சந்திரபாலைப் புகழ்ந்து பாரதியார் எழுதியதாவது:

“இந்தியா இப்போதிருக்கும் இழிந்த நிலையிலிருந்து கைதூக்கி விடும் பொருட்டாக சுதேசியம் என்ற தெய்வம்

வந்திருக்கின்றது. இத்தெய்வம் நமது நாட்டிலே ஒவ்வொரு பாகங்களிலும் ஒவ்வொரு ரூபமாக அவதரிக்கின்றது. சிற்சில இடங்களிலே அவதாரங்கள் எல்லா கலைகளும் பொருந்தினவாகவும், சிற்சில இடங்களிலே கலைகள் குறைந்தன வாகவும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. பரிபூரண கலாவதாரம் என்று ஸ்ரீ திலக மகரிஷியைக் கூறலாம். அவருடைய பிராண சிநேகிதரும் கீழ்பெங்கால் முழுவதும் முடிகுடா அரசருமாக விளங்கும் ஸ்ரீவிபின்சந்திரர் சதேசிய தெய்வத்தின் வழி காட்டவதாரமாகக் கருதுவதற்குரியர். ஹனுமானுக்கு எப்படி “ராமாமிருதம் ஜீவனமாக” இருந்ததோ அதுபோல விபின் சந்திரரும் “பாரதாமிருதம் ஜீவனம்” என்று கூறுதல் மிகவும் பொருந்தும்.

புதிய கட்சியின் கோட்பாடுகளைப் பிரசாரம் செய்ய ஆந்திர மாநிலத்தில் 1907இல் சுற்றுப்பயணம் மேற்கொண்டிருந்த விபின் சந்திரபாலரை சென்னை புதிய கட்சியினர் சென்னைக்கு அழைத்து வர ஏற்பாடு செய்ய முற்பட்டனர். டாக்டர் எம்.சிநஞ்சன்ட ராவ் விபின் சந்திர பாலருக்கு அழைப்பு விடுத்தார். விபின் சந்திரபாலரை விழுயவாடா சென்று அழைத்து வரும் பொறுப்பு பாரதியாரிடம் விடப்பட்டது. பாலரும் சென்னை வந்து 3.5.1907 முதல் 8.5.1907 வரையில் பல்வேறு தலைப்புகளில் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தினார்.

இத்தகைய ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்ட காரணத்தினால், திலகரையும், பாலரையும் ஒப்பீடு செய்து இந்தியா இதழில் 229.1906இல் “திலகரும் விபின் சந்திரபாலரும்” எனும் கட்டுரை எழுதினார். கட்டுரை முழுவதும் வருமாறு:

“பாலகங்காதர திலகரும் விபின் சந்திர பாலரும் ராஜங்க சம்பந்தமான விஷயங்களில் அனேகமாக ஒரே அபிப்பிராயம் கொண்டிருந்த போதிலும் மற்றபடி அவர்கள் மிகுந்த அபிப்பிராய மாறுபாடுகள் உடையவர்கள். திலகர் விக்கிரக ஆராதனையில் அளவிறந்த பற்றுடையவர். பிவின்சந்திர பாபுவோ பிரம ஸமாஜி. திலகர், ஜாதி வித்தியாசத்தை மிகவும் ஆதரித்துப் பேசபவர். விபின் சந்திரர் ஜாதி

வித்தியாசத்தை எடுத்துவிட வேண்டுமென்பவர். சுருங்கச் சொல்லுமிடத்து திலகர் ஆசார அனுஷ்டான விஷயங்களிலும் மத சம்பந்தமான விஷயங்களிலும் வடிகட்டின வைதிகர். விபின் சந்திரர் மேற்படி விஷயங்களிலே மிகவும் நவீனமான அபிப்பிராயங்களுடையவர் என்ற போதிலும் திலகர் ராஜாங்க சம்பந்தமான காரியங்களிலே மிகவும் சுதந்திரப் பிரியராக இருப்பதுபற்றி விபின் சந்திரர் அவரிடம் மிகுந்த அன்பும் பக்தியும் பூண்டு விளங்கினார். திலகரை இவ்வருஷத்துக் காங்கிரஸ் தலைமை (தலைவராக) கொண்டுவந்துவிட வேண்டுமென்று விபின் சந்திரர் செய்த அருமையான முயற்சிகளைப் பற்றி பலமுறை பேசியிருக்கிறோம். “வந்தே மாதரம்” என்ற தமது தினசரி பத்திரிகையிலும் “நியு இந்தியா” என்ற வாரப் பத்திரிகையிலும் விபின சந்திர பாபு, திலகரைப் பற்றிச் செய்து வரும் புகழ்ச்சிகள் வரம்பில்லாதன. இப்படியிருக்க, திலகர் தமக்கு விபின சந்திரர் மூலமாகக் கிடைக்கக் கூடிய காங்கிரஸ் தலைமை வேண்டியதில்லை யென்றும், விபின சந்திரபாபு சில வருஷங்களின் முன்பு தும்மை ஓயாமல் தூஷணை செய்ததைத் தாம் இன்னும் மறக்கவில்லையென்றும் கூறிவிட்டதாக சில ஆங்கிலேயப் பத்திரிகைகள் அறிவிக்கின்றன. தூதாபாய் நவுரோஜி காங்கிரஸ் தலைமையை வகித்துக் கொண்டாரென்ற சொல்லைக் கேட்டவுடனேயே திலகர் தமக்கு அந்த ஸ்தாபனத்தில் அபேக்ஷியில்லை என்று விலகிக் கொள்வது மிகவும் பொருத்தமுடைய செய்கை மட்டிலுமன்றி, இவரது முக்கிய கடமையாகும். ஆனால் இந்தச் சமயத்தில் அவர் தம்மிடம் அளவற்ற அன்பு கொண்டிருந்த விபின சந்திர பாபுவின் மனம் புண்படக் கூடிய வார்த்தைகள் சொல்வது சிறிதேனும் அவருடைய பெருந்தன்மைக்குப் பொருந்தியதில்லை. அவர் அங்ஙனம் சொல்லி இருப்பதாக ஆங்கிலேயப் பத்திரிகைகள் தெரிவிப்பதை நம்ப முடியவில்லை. இந்த விஷயமாக இன்னும் விளக்கம் தெரிய ஆவல் கொண்டிருக்கிறோம்.

6.“வீரமுரசு சுப்பிரமணிய சிவாவின் திலகர்-காந்தி தரிசனம்”

பாரதியார், வ.உ.சி., சுப்பிரமணிய சிவா மூவரும் தமிழகத்தில் திலகர் சகாப்தத்தின் முன்னணித் தலைவர்களாக வீரசுதந்திரம் வேண்டிநின்றனர். 1919இல் இந்திய தேசிய விடுதலைப் போரில் புத்தெழுச்சி சகாப்தமாக காந்தி சகாப்தம் மலர்ந்தபொழுது, சகாப்த மாறுதலை, மூவருமே ஏற்றனர். இவர்களுள் சுப்பிரமணிய சிவா காந்தியடிகளை அரசியல் தலைமையேற்க திலகர் அவாவியதாக “திலகர்-காந்தி தரிசனம்” எனும் ஓரங்க நாடகத்தில் விவரித்துள்ளார். மிகச் சிறிய நூலான இந்த வெளியீடு கையெழுத்துப் படிவத்தில் ஒன்பது பக்கங்களில் (ஏ-4 அளவில்) அமைந்தது.

1924 இல் திருவல்லக்கேணி ஸ்ரீ பாரதாச்ரமம் (கிளை) ‘திலகர் காந்திதரிசனம்’ நூலை இரக்தாக்ஷி ஆண்டில் வெளியிட்டது. இந்த ஆச்ரமத்தை நிறுவியவர் சிவா. 9.5 செமீ அகலம் 12 செ.மீ நீளத்தில் 29 பக்கங்களைக் கொண்ட இந்நூலின் விலை ஓரண்டா. இந்நூலின் மேலட்டையில் “ஓம். வந்தே மாதரம், அல்லாஹோ அக்பர்” எனும் வாசகங்கள் அச்சிடப்பட்டிருந்தன.

“பம்பாய் மாநகர் ஸர்தார் கிரகத்தில், (ஒரு ஓட்டவின் பெயர், திலகர் வழக்கமாகத் தங்குமிடம்) லோகமான்ய ஸ்ரீ பாலகெங்காதர திலகர் மகாராஜர் படுத்த படுக்கையில் மரணத்

தருவாயிலிருக்கிறார். தேசத் தலைவர்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராக அவரைத் தரிசிக்க வருகிறார்கள். ஸ்ரீ திலகருடைய புத்திரராகிய பலவந்தராவ் திலகரும், மருமகளாகிய ஸ்ரீ கேல்கார் அவர்களும் அருகில் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஸ்ரீ திலகர் படுக்கையில் புரண்டு, புரண்டு புலம்பிக்கொண்டிருக்கிறார். ஒரு தரம் அவர் பெருமுச்சுவிட்டு ஏதேதோ சொன்னதை கேல்கார் கேட்டு” என்று பின்புலம் அமைத்து திலகர்-காந்தி தரிசனத்தைத் தொடங்கினார் சிவம். அடிக்குறிப்பில், “திலகர் காந்தி தரிசனம் - ஜூலை 31, 1921-பம்பாய் ஸர்தார் கிருஹம்” என்றும் எழுதியுள்ளார், சிவம்.

திலகரைச் சந்திக்க ஹஸரத் மோஹினி, சௌகத் அவி சகோதரர்கள், டாக்டர் கிச்சலு, தேசபந்துதாஸ் முதலானோர் வந்ததாகவும் அவர்களிடம் ‘அவர் வந்தாரா, அவர் வந்தாரா’ என்று திலகர் புலம்பியதாகவும் உரையாடலை அமைத்து ‘யார் அந்த அவர்’ எனும் புதிரை (Suspense) விடுவிக்கிறார். இதை பின்வருமாறு அமைத்துள்ளார், சிவம்.

“இப்பொழுது தேசபந்துதாஸ்” வாயிற்படியில் வந்து உள்ளே நுழைகையில் வாயிற்படிகளில் தலையை முட்டிக் கொண்டு, மெல்ல வெளியே வந்து நின்று)

தேதாஸ்: ஆ! உள்ளே நுழையும்பொழுதே அபசகுனமாய் இருக்கிறதே! என்ன நேரிடுமோ? எங்கள் ஆருயிர்த் தலைவர், ஆரிய நாட்டின் அண்ணல் இப்பெரிய பாரத கண்டத்தின் உயிர்நிலை; ஜீயா! அவர் சுகமடைய வேண்டும்! ஏ மகாசக்தி! ஏழை மக்களாகிய இந்தியர்களாம் எங்கள் நிலையை அறியாயோ? எங்கள் நாதனை, எங்கள் பெரியோனை, எங்களுக்கொரே புகலிடமாம் திலக மகராஜன் ரட்சிக்க வேண்டும்.

தேசபந்து சித்தரஞ்சன் தாஸ் 1923இல் சேலத்தில் இருந்து பெங்களூர் செல்லும் வழியில் கப்பிரமணிய சிவாவின் இறுதிக்கால வாழ்விடமான பாப்பாரப்பட்டி கிராமத்திற்கு சிவாவின் அழைப்பை ஏற்றுச் சென்றார். சிவாவின் பாரதமாதா ஆஸயம் கட்டும் முயற்சிக்கு ஆதரவளிக்க தேசபந்து 26.6.1923இல் அடிக்கல் நாட்டினார்.

(என்று சொல்லிக் கொண்டு மறுபடியும் உள்ளே நுழைந்து சமீபத்தில் போய் நிற்கிறார்)

திலகர்: (அவரைப் பார்த்து) தேசபந்து! தேசபந்து!

(என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கையிலே நா குழந்தை; கண்ணே மூடி ஸ்மரணையற்றுப் போகிறார்; மேல் மூச்சு கீழ் மூச்சு வாங்குகிறது. எல்லோரும் அருகிற சென்று சைத்தியோபாசாரம் பண்ணுகிறார்கள். சில நிமிஷங்களுக்குப் பின், அவர் கண்களை மறுபடியும் திறந்து தேசபந்துவை நோக்கி)

தேசபந்து! களைப்பு மேலிட்டுவிட்டது; இனிமேல் பொறுக்க முடியாது. ஏன் இன்னும் அவர் வரவில்லை?

தேதாஸ்: மகராஜ் எவர் வரவேண்டும்?

திலகர்: (சற்று மௌனமாயிருந்து விட்டு) வந்து விடுவார்; இருக்கட்டும். தேசபந்து! நான், இப்பொழுது இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் போய்விடுவேன். நமது தேசமாசிய மாதாவின் கோடிக்கணக்கான புத்திரர்களுக்குத் தாங்கள் தான் பந்து. உங்களையும் நம்புகிறேன். ஆரிய புத்திரர்களுக்கு ஆதரவா யிருக்கும்படி மகாசக்தியாம் ஸ்ரீ பாரத மாதாவிற்கு ஓர் ஆலயம் கட்டுவீர்களென்று நம்புகிறேன். பெருமூச்சு விட்டு, நேரமாய் விட்டது)

(இங்கு இப்படி இருக்கையில், மகாத்மா காந்தி, வாயிலில் வந்து நின்று, அங்கு ஸ்ரீ திலகருடைய சரீர செளகரியத்தைப் பற்றி யறியக் கூடியிருக்கும் பெருங்கூட்டத்தைப் பார்த்தார்; அங்கு ஒட்டப்பெற்றிருந்த அறிக்கையைப் படித்தார்; வாயிற்காப்போன் வருத்தத்துடன் நின்று கொண்டு இருப்பதைப் பார்த்தார். துக்கம் பொங்கிவிட்டது.)

மஹாத்மா: (தமக்குள்) ஆ! சஸ்வரா! எனது சரீரம் நடுங்குகின்றது. கால்கள் பதறுகின்றனவே! என்ன இது? நான் எங்கு செல்கின்றேன்? அசுரர்களினின்றும் தேவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்குத் தனது முதுகெலும்பை யெடுத்துக் கொடுத்து உதவிய தத்சி முனிவரைப் போல், வேடனிடமிருந்து புறாவைக் காப்பதற்குத் தனது தொடையை யறுத்துக் கொடுத்த சிபிச்சக்கரவர்த்தியைப் போல், ஹிம்சையிலிருந்து

ஜீவகோடிகளை இரக்ஷிப்பதற்கு அவதாரித்த மகான் புத்தரைப் போல், இந்தப் பாரத நாட்டின் கேஷமத்தின் பொருட்டுத் தமது வாழ்நாட்களை அடியோடு தத்தம் செய்திருக்கும் அவதார புருஷராம் ஸ்ரீ திலக மகாராஜரையன்றோ பார்க்கப் போகிறேன்! ஆ! உள்ளம் பதைக்கின்றதே! ஏ, ஜெகதாம்பிகை! எங்கள் ஆருயிராம் திலகர் இன்னும் கொஞ்ச நாட்களாவது இங்கு எங்களுடன் இருக்கும்படி அருள் புரிவாய!

(இவ்வாறு புலம்பிக் கொண்டே மெல்ல உள்ளே சென்றவுடன், திலக மகாராஜர், படுக்கையில் சாய்ந்து கொண்டிருந்தவர், ஒரு புதிய சக்தி பெற்றவர் போல எழுந்து சாய்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டு)

திலகர்: வாருங்கள்! வாருங்கள்!! வெகு நேரமாகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

மஹாத்மா: (அருகில் வந்து நின்று கை கூப்பிக் கொண்டு அடக்க முடியாத துக்கத்துடன்) மகராஜ்! தாங்கள் யாது கூறினாலும், என் சிரமேற்கொண்டு நடக்கத் தயாரா யிருக்கிறேன்.

திலகர்: எனது சகோதர! நான், இதோ இப்பொழுது, இன்னும் சிறிது நேரத்துக்குள் உங்கள் எல்லோரையும் விட்டுப் பிரிந்து விடப்போகிறேன். மகாசக்தியின் ஆக்ஞை அவ்வாறிருக்கின்றது. எனது உயிருக்குயிராய், எனது தெய்வமாய், எனது ஹிருதயத்தைக் கொள்ளலை கொண்ட கடவுளாய், எனக்கு எல்லாமாயுள்ள தேசத்தைவிட்டுப் போக எனது மனம் வருந்துகின்றது. அதுவும், இப்பொழுது தேசம் இருக்கின்ற இந்த நிலைமையிலே, ஆ! நான் எப்படி விட்டு விட்டுப் போவேன்? ஆனால் எனக்குப் பின், நீங்கள் தேசத்தைப் பார்த்துக் கொள்வீர்களானால் எனக்குச் சிறிது சந்தோஷமாயிருக்கும். தாங்கள் இந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்வீர்களா?

மஹாத்மா: (கண்களில் நீர் ததும்ப) மகராஜ்! தாங்கள் அப்படியெல்லாம் சொல்லக் கூடாது. தங்களுடைய வியாதி சிக்கிரம் சொல்தமாய்விடும்.

திலகர்: ஒப்பற்ற பெரியோய்! இந்தத் தேசம், இப்பொழுது தங்களைத்தான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. தங்களுக்கும் இந்தத் தேசத்திற்கும் குறுக்கே, நிற்கக் கூடாதென்று மகாசக்தி எனக்கு ஆக்ஞாயிட்டு விட்டாள்; நான் சென்றுவிட வேண்டும். ஆனால், இந்தத் தேசம் சுகமும், சுதந்திரமும் அடைகிற வரையில், நான் இந்தப் புண்ணிய பூமியில் ஜன்மங்கள் எடுத்துக் கொண்டுதான் இருப்பேன்.

மஹாத்மா: மகராஜ்! தங்களுடைய வார்த்தைக்கு நான், வேறு சொல்வதில்லை.

திலகர்: அன்பே உருவாய ஜை! நம்முடைய ஜனங்கள் ஏழைகள்; ஒன்றும் அறியாதவர்கள்; உலக தந்திரம் தெரியாத வர்கள்; கள்ளங் கபடமற்றவர்கள். அவர்களைத் தாங்கள் கைவிட்டு விடக்கூடாது. நான், இதோ எனது இரண்டு கைகளையும் கூப்பி, உங்களை வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்; தாங்கள் கைவிட்டு விடக்கூடாது.

மஹாத்மா: மகராஜ்! என்னால் ஆனதை நான் செய்வேன். அந்த விஷயத்தில் தங்களுக்குக் கவலை வேண்டாம். ஆனால், ஜையோ! நாங்கள் என்ன செய்வோம்?

(என்று சொல்லிக் கொண்டே அழுகிறார்.)

திலகர்: சகோதர! இங்கு வாருங்கள், இப்படி அருகில் வாருங்கள். (என்று மகாத்மாவை யருகில் அழைத்து அவரிடைய இரு கைகளையும் பிடித்துக் கொண்டு கண்களில் நீர் ததும்ப) ஆ! நான் இதோ போகிறேன். அக்கிரமத்தையும் அதர்மத்தையும் அழித்து, தர்மத்தையும் நிலை நிற்கச் செய்து, ஸ்வதந்திரம் ஏற்படுகிற வரையில் தாங்கள் இந்தத் தேசத்தைக் கைவிட்டு விடக்கூடாது. என்ன சொல்கிறீர்கள்?

மஹாத்மா: மகராஜ்! நான் என்ன சொல்வேன்? ஜையோ! நாங்கள் என்ன சொல்வோம்?

திலகர்: மகாசக்தியாம் பாரதமாதா துணையிருக்கின்றாள்; பயப்பட வேண்டாம்.

(என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கையிலே திடீரென்று

பிரக்ஞாயற்றுக் கீழே சாய்ந்து விடுகிறார். எல்லோரும் உபசரிக்கிறார்கள். சில நிமிஷங்களுக்குள் மறுபடியும், முன்போல எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டு அங்கிருந்த எல்லோரையும் நோக்கி)

நல்லது; நான் விடைபெற்றுக் கொள்கிறேன். இருள் சூழ்ந்திருக்கும் நமது தேசத்தில் ஒளி வீசுவதற்கு, இதோ காந்தியிருக்கிறார். அவர் முன்னிலையில், எல்லோரும் ஒற்றுமையாயிருந்து, இந்தத் தேசத்தைக் கை தூக்கிவிடுங்கள், உலகுக்கெல்லாம் அன்னை, உங்களுக்கு அன்னை பாதாளத்தில் விழுந்து பரிதவிக்கின்றாள்; உங்களுக்குக் காது கேட்கிறதா? (மகாத்மாவை நோக்கி) சகோதர! நான் உங்களை நம்பிவிட்டேன்; உங்களிடம் இந்தத் தேசத்தை ஒப்புவித்து விட்டேன். எனது ஸ்துல சார்ம் விழுந்துவிட்டாலும், நான் இங்குதான் உலாவிக் கொண்டிருப்பேன். நான், இதோ எனது சக்தியைத் தங்களுக்கு அளிக்கின்றேன். பாரதமாதாவின் பரிபூரண கிருபை தங்களுக்கிருக்கின்றது; பெரியோர்களின் ஆசிர்வசனங்கள் தங்களைத்தான் பின்பற்றி நிற்கின்றன; பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்!

(என்று சொல்லிக் கொண்டே ஒரு பெருமூச்சு விட்டுப் பின்னர்)

பரித்ராணாய ஸாதா னாம்
விநாசாய ச துஷ்கருதாம்
தர்ம ஸம்ஸ்தாபணார்த்தாய
ஸம்பவாமி யுகே யுகே

(என்றார்; அப்படியே சாய்ந்துவிட்டார்”)

மேற்காணும் நாடகத்தில் திலகர் தமது தலைமைப் பொறுப்பை காந்தியடிகளிடம் வாழ்த்தி ஒப்படைத்ததாக சிவா சித்தரித்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. காந்தியடிகளின் சத்யாக்ரகம், அகிம்சை போராட்ட வழிமுறைகளை முற்றிலும் ஏற்காத அரசியல் நிலைப்பாட்டில் நின்ற சிவா, காந்தியடிகள் தலைமையை திலகர் வரவேற்றதாகக் கூறி திலகர் காந்தியடிகள் இருவருக்கும் பெருமை சேர்த்தார். பாரதியார், காந்தியடிகளின்

புதிய அரசியல் போர்முறையான ‘ஒத்துழையாமை’யை ‘செம்மணி மாநெறி’ என்று போற்றினார். காந்தியடிகளின் அறப்போரினை பகவத்திடையைக் கொண்டு விளக்கினார். “காந்தி சொற் கேட்டார்; காண்பார் விடுதலை கண்த்தினுள்ளே” என்று திலகர் சகாப்தம் உருவாக்கிய பாரதியார் சாற்றியுள்ளார் என்பதும் சிந்திக்கத்தக்கது. வ.உ.சி. அவர்களும் திலகர் சகாப்தத்தால் உருவாக்கப் பட்டவர் என்றாலும், காந்தி சகாப்தத்தின் ‘சத்யாக்ரக நெறிக்கு மட்டும் ஆதரவளித்தார்’ என்பதும் நினைவிற்குரியது.

‘தமிழ்நாடு’ இதழில் வெளிவந்த மதிப்புரை

“ஸ்ரீபாரதாச்சரமத்தை ஸ்தாபித்த போது தேசாபிமான மிகுந்த ஸ்ரீஜத் சுப்பிரமணிய சிவம் அவர்கள் இயற்றிய ஸ்ரீதிலகர் காந்தி தரிசனம் என்ற துண்டுப் பிரசரமொன்று வரப் பெற்றோம். லோகமான்ய திலகர் மரணப் படுக்கையில் இருக்கும் போது இந்திய மாதாவின் இணையில்லா ரத்தினங்கள் அவரைப் பார்க்க வந்து அவரது நிலைமையைப் பார்த்து பரிதவிப்பதையும், லோகமான்யர் அடிக்கடி மூர்ச்சையிலிருந்து தெளிவுற்று அவர் வந்து விட்டாரா என்று கவலையுடன் கேட்டுக் கொண்டு, அவரை எதிர்நோக்கியிருப்பதையும் அவரைக் காணாது லோகமான்யர் சோகமுறுவதையும், கடைசியாக அவர் ஸ்ரீபாரத மாதாவின் பழம்பெருமையை நிலை நாட்ட வந்த - பாழாயப் போகும் மேல் நாட்டு நாகரிகத்தின் மேல் வைத்த ஆசையை அடியுடன் அகற்ற வந்த - பலாத்காரத்தில் நம்பிக்கை கொண்டு மன அமைதியில்லாமல் எப்போதும் சஞ்சல முற்றுக் கொண்டிருக்கும் உலகத்தாருக்கு அஹிம்சா தர்மத்தைப் போதித்து, கிடைப்பதற்காரிய சாந்தியைப் பெறும் பாக்கியத்தை அடையும்படி செய்ய உலகில் அவதரித்திருக்கிற அவர் (மகாத்மா காந்தி) வந்ததும் லோகமான்யர் கவலை நீங்கியவராய் இந்தியாவின் பொறுப்பை மகாத்மா ஏற்றுக் கொள்ளத் தயங்குவதையும், கடைசியில் தனது சக்தியை மகாத்மாவிற்களித்து, பாரத மாதாவின் சிருபையும் அவருக்குண்டாகும் என்று ஆசீர்வதித்து, தனது பொறுப்பு நீங்கிய சந்தோஷத்துடன் இவ்வுலகைவிட்டு

பொன்னுவகேகின பரிதாபத்தையும் ஸ்ரீஜத் சப்பிரமணியசிவம் வர்ணித்திருக்கிறார். இதைப் படிக்கும் எந்த மனிதனின் இதயமும் அது கல்லாய் இருந்த போதிலும் கணிந்து விடுமென்பதில் சந்தேகமில்லை. அவ்வளவு உருக்கமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்பிரசரத்தை ஒவ்வொருவரும் படிக்க வேண்டியது மிகவும் அவசியமென்று நாம் நினைக்கிறோம். தவிர, தேசிய நாடகங்களை நடத்துபவர்கள் இந்த நாடகத்தையும் ஒவ்வொரு ஊரிலும் நடத்திக் காட்டினால் அதனால் அளவற்ற பலன் ஏற்படும்.”

சிவா அவர்கள் இந்த நாலில் திலகருடன், வங்கத்தின் புகழார்ந்த தேசியத் தலைவரும், சுயராஜ்யக் கட்சியின் தலைவருமான தேசபந்து சி.ஆர்.தாசையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். சிவா, பாப்பாரப்பட்டி எனும் ஊரில் பாரத மாதா ஆலயம் கட்டும் முயற்சியில் தீவிரமாயிருந்த காலம், அது. ஆகவே அவருடைய முயற்சிக்கு ஆதரவாக திலகர், சி.ஆர்.தாசிடம் பாரத மாதா ஆலயம் கட்டச் சொல்வதாகவும், கற்பனையாக, ஓர் உரையாடலை அமைத்துள்ளார்.

திலகர்-காந்தி இருவரும் ஒருவரையொருவர் ஏற்றிப் போற்றி கற்பனைப் பாங்கிற் சிவா அமைத்துள்ள வசனங்கள் அவருடைய மனநிலையை நன்கு வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளன. திலகரே, காந்தியடிகளிடம் இந்தியாவை ஒப்படைத்து வாழ்த்துவதாக நாடக பாணியில் தனக்குத் தானே அமைதி கூறிக் கொள்வது போன்றும் சிவா நாடகக் காட்சிகளை அமைத்துள்ளார். இந்த நாடகம் நடிக்கப் பெற்றது. சிவா திலகராகவும்; ஸ்ரீநிவாச வரதன் காந்தியடிகளாகவும் நடித்தனர்.

திலகர் பெருமை குறித்து சிவா

ஞானபாநு ஆசிரியர் பொறுப்பிற்குப் பிறகு, 23.6.1916 முதல் மங்கலம், ஷண்முக முதலியார் உரிமையாளராகவிருந்த “பிரபஞ்சமித்திரன்” எனும் சென்னை வார இதழில் காரியஸ்தர் பொறுப்பை ஏற்றார் சிவா. நாரதர் என்ற புனைபெயரில் அவர் வாசகர்களைக் கவரும் வண்ணம் செய்திவிமர்சனங்களையும் குறிப்புகளையும் எழுதி வந்தார்.

1.12.1916இல் வெளிவந்த “நாரதரின்” பின்வரும் செய்தி விமர்சனத்தில் திலகர் பெருமை கூறப்பட்டுள்ளது.

“ஸ்ரீமத் பாலகங்காதர திலகர் என்றால் ஏன் சில அதிகாரிகளுக்கு புத்தி நடுக்கம் உண்டாகின்றதோ, தெரியவில்லை. அரசாங்க அதிகாரிகள் இந்த உத்தம தேசாபிமானியை இரண்டுமுறை யடித்து வீழ்த்தினார்கள். ஆயினும் அவர்களுக்குத்தான் கை நொந்ததேயொழிய ஸ்ரீ திலகருக்கு எவ்வித வீழ்ச்சியையும் உண்டாக்கவில்லை. ஸ்ரீ திலகருக்கு இவ்வரசாங்க அதிகாரிகளால் பெயரும் பெருமையும் பெருகிற்று. அவர் இப்பொழுது தேசாபிமானமே அவதாரமாய் உருக் கொண்டு வந்த உத்தம புருஷர் என்று இந்தியர்களால் கொண்டாடப் பெறுகிறார்.”

* * *

7. திலகர் பற்றிய தொடக்க கால நூல்கள்

புதிய கட்சியின் கொள்கைகள்:

1907 சனவரி 4இல் கொல்கத்தாவில் ‘காலேஜ் ஸ்கோயர்’ எனும் இடத்தில் விபின் சந்திரபால் தலைமையில் திலகர் “THE TENETS OF THE NEW PARTY” எனும் தலைப்பில் உரையாற்றினார். இது பாரதியாரால் “புதிய கட்சியின் கோட்பாடுகள்” எனும் தலைப்பில் மொழிபெயர்க்கப் பட்டதை பாரதியார் சில கட்டுரைகளில் குறிப்பிட்டுள்ளார். நூலாக ‘இந்தியா’ அலுவலகத்தாரால் வெளியிட்டபொழுது ‘புதிய கட்சியின் கொள்கைகள்’ என்று தலைப்பிடப்பட்டது. விலை அணா 2 என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மூத்த பாரதி ஆய்வாளர், “இந்தப் பிரசரமும் 1956 வரை கிடைக்காதிருந்து, பாரதி பக்தர் நாச்சியார்கோயில் டி.ஸி.கிருஷ்ணஸ்வாமி பிள்ளை மூலம் சங்கு சுப்பிரமணியத்துக்கும் அவர் மூலம் நமக்குக் கிடைத்துள்ளது” எனும் குறிப்புடன் “பாரதி புதையல் திரட்டு” எனும் தமது நூலில் வெளியிட்டுள்ளார்.

திலகர் பற்றிய தமிழ் நூல் ஒன்று சென்னையில் 1907லேயே வெளிவந்தது. இந்நூலின் பெயர் “பாலகங்காதர திலகர்”. இது

பாரதியார் ஆசிரியராக விருந்த இந்தியா வார இதழ் அச்சாகும் 'தி இந்தியன் பிரின்டிங் ஹவுஸ்' எனும் அச்சக் கூடத்தில் பதிப்பிக்கப் பெற்றது. பக்கங்கள் 57. இந்நாலின் குறிப்பிடத்தக்க ஓர் அம்சம் என்னவென்றால், திலகர் 1907இல் பூனாவில் நடைபெற்ற சிவாஜி விழாவில் ஆங்கிலத்தில் ஆற்றிய சொற்பொழிவின் மூலமும், அதற்குரிய தமிழாக்கமும் இணைத்து அச்சிடப்பட்டுள்ளதாகும். மொழி பெயர்ப்பாசிரியர் பெயர் குறிப்பிடப்படவில்லை. இந்நால் பற்றிய விவரம் தமிழ் நூல் விவர அட்டவணை, 1867-1900 எனும் நூலில் உள்ளது. நூல் கிடைக்கவில்லை. நூலின் தலைப்பைக் கொண்டு, அது திலகர் வாழ்க்கை வரலாற்று நூல் என்று கருதக் கூடாது.

'சிவாஜி திருவிழா' தொடர்பான நூலாக இருப்பதால், 'சிவாஜி விழா'வின் தோற்றம் வளர்ச்சியைப் பற்றிய சில குறிப்புகளை அறிவோம்.

சிவாஜி விழா

பாமர மக்களை தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தில் ஒன்றுதிரட்ட தெய்வ வழிபாடு மூலமாகவும், மாவீரர் வழிபாடு மூலமாகவும் விழாக்கள் எடுப்பதில் முனைந்தார். திலகர். 1893-இல் "கணபதி" விழாக்களை மகாராஷ்டிராவில் தேசிய பிரச்சாரத்திற்காக பயன்படுத்திக் கொண்டார். தனிப்பட்ட முறையில் நடைபெற்று வந்த கணபதி வழிபாட்டை கூட்டமாக சேர்ந்து கொண்டாடத் தக்கவகையில் மக்கள் விழாவாக பூனைவில் 1893 ஆகஸ்ட்டில் ஏற்பாடு செய்தார், திலகர். தமது 'கேசரி' எனும் மராட்டிய மொழி இதழில் (செப்டம்பர் 26, 1893) திலகர், "பழைய நிறுவனங்களுக்குப் புதிய திருப்பம் அளிக்கின்றோம். இது பிரபலமாகி, நிரந்தரமாக நிலைபெறும்" என்று எழுதினார். இதைத் தொடர்ந்து 1896இல் மாவீரர் வழிபாட்டின் சின்னமாக சிவாஜி விழாவை அறிமுகப் படுத்தினார், திலகர். சிவாஜி குறித்த திலகரின் முதல் சட்டுரை அவருடைய 'கேசரி' (மராட்டிய மொழி இதழ்) 4.3.1895இல் வெளிவந்தது. முதல் சிவாஜி விழா ரெய்காட் எனும் ஊரில் 15.4.1896இல் (சிவாஜி பிறந்தநாள்) திலகரால் ஏற்பாடு

செய்யப்பட்டது. இரண்டாவது விழா 13.6.1897இல் ('சத்ராபதி' என்று சிவாஜி முடி கூட்டிக்கொண்ட நாளில்) கொண்டாடப் பெற்றது. முஸ்லீம்கள் அக்பர் விழாவை கொண்டாடலாம் என்றும் திலகர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

"சிவாஜி மகோத்சவத்தால் நாம் அறிவுதென்ன?" எனும் தலையங்கத்தை பாரதியார் தமது 'இந்தியா' இதழில் (ஜூன் 23, 1906) எழுதினார். இதில் அக்பர் விழாவை இந்துக்கள் கொண்டாட வேண்டும் என்று சாற்றியுள்ளார். இதனால் "மகமதிய சகோதரர்களுக்கு முழு நம்பிக்கை ஏற்படும்" என்று மத நல்லினாக்கக் கண்ணோட்டத்தில் பாரதியார் குறிப்பிட்டுள்ளார். 1903இல் சிவாஜி விழாவில் பேசிய விபின் சந்திரபால் எனும் தேசிய தலைவரும் அக்பர் விழா வரவேற்கத்தக்கது என்று கூறியுள்ளார்.

'சிவாஜி திருவிழா' மகாராஷ்டிராவில் மட்டும் பரவாமல் தமிழகம், வங்காளம் மற்றும் இதர பிரதேசங்களிலும் பரவியது. வங்கக் கவிஞர் தாகூர், வங்கத்தில் 1904இல் வெளிவந்த 'சிவாஜி திக்ஷா' எனும் நாலுக்கு 'சிவாஜி உற்ஸவம்' எனும் தலைப்பில் எழுதிய முன்னுரையில் "இந்தியாவின் பல பிரதேசங்களை ஒன்றுப்படுத்தும் சக்தியாக சிவாஜியை காணவேண்டும்" எனும் கருத்தை மையமாகக் கொண்ட கவிதையை எழுதினார். 1906இல் கல்கத்தாவில் பிரபல தேசியத் தலைவர் சித்தரங்கன்தாஸ், சிவாஜி விழாவை ஏற்பாடு செய்தார். திலகர் பிரதம விருந்தாளியாகக் கலந்துகொண்டார். தமிழக தேசிய கவிஞர் 'இந்தியா' வார இதழில் சிவாஜி பற்றிய கூட்டுரைகளை எழுதினார். "சிவாஜி தனது சைநியத்தாருக்குக் கூறியது" எனும் தலைப்பில் தேச பக்தி துலங்கும் கவிதையை 1906இல் எழுதினார். சிவா, சிவாஜி பெயரில் நாடகம் நடத்தினார். இவையெல்லாம் சிவாஜியின் தேசிய தன்மைக்கு பரவலான ஒப்புதலைப் பெற்றுத் தந்தது.

"சிவாஜியின் படை யழைப்பு" எனும் பெயரில் ஒரு நூல் வெளிவர வள்ளது என்று டிசம்பர் 8, 1906ஆம் 'இந்தியா' இதழில் ஒரு விளம்பரம் வந்தது. "சிவாஜியின் சரித்திரம் முகவுரை, அரும்பதவுரை முதலியவை சுருக்கமாய்

பிரசரிக்கப்படும், விலை அணா 3" எனும் குறிப்பும் இணைந்துள்ளது. 15 பிப்ரவரியில் வெளிவரும் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டது. ஆனால், வெளிவந்ததாகத் தெரியவில்லை. பாரதியார் பங்கேற்ற சிவாஜி விழா

மே 18, 1907 ஆம் 'இந்தியா' இதழில் "சிவாஜி திருநாள்" எனும் தலைப்பில் வெளிவந்த கட்டுரையில் சிவாஜி விழாவில் பாரதியார் பங்கேற்றதை பின் வருமாறு அறிகின்றோம்.

"இந்த வாரம் செவ்வாய்க் கிழமையன்று சிவாஜி மகாராஜாவின் பிறந்த நாள். இது இந்தியா முழுமையிலும் பல இடங்களிலே கொண்டாடப் பெற்றது. சென்னையிலேயும் இவ் உற்சவம் நடைபெற்றது. அப்போது சிவாஜியின் குல தெய்வமும் ஆரிய ஜனங்களின் வீர தேவியுமாகிய பவானிக்கு ஸ்ரீ ஸி.சுப்பிரமணிய பாரதியால் கூறப்பட்ட வணக்கத்தைக் கீழே பிரசரிக்கின்றோம்.

வந்தே மாதரம்

ஹே மாதா! ஹே பவானி! மஹா வீரே! ஆரிய சக்தி! உள்ளை நமஸ்கரிக்கின்றோம். பரத கண்டத்து முப்பது கோடி ஐனங்களையும் நாசம் செய்துவிட வேண்டுமென்று யாரெல்லாமோ விரும்பிய போதிலும், எங்களுக்கு ஜீவாதார மாக இருந்து ரக்ஷிப்பவள் நீ! எங்களையே சகாப்த காலமாக இந்த நாட்டிலே எங்கள் ஜாதியாரின் புஜத்திலேயும், ஹிருதயத் திலேயும் நின்று விளங்க அவர்களுக்கு வீரத்தன்மையும் பராக்கிரமும் மனத்துணிவும் இஷ்ட சித்தியும் தந்து காத்துவந்தவள் நீ! ஆதியிலே தர்ம ஸ்வருபமாய், அதர்மத்தை நிர்மூலம் செய்பவனான ராவணன், கும்பகர்ணன், இந்திரஜித், மார்சாதி ராக்ஷஸர்களையெல்லாம் பொடியாக்கிய ஸ்ராமனுக்குத் துணையாக நின்றவள் நீ! சௌம் முதலிய வடநாட்டு மிலேச்சர்களை யெல்லாம் வெற்றி கொண்டு அவர்களுக்குள்ளே நிகரற்றவராக விளங்கிய அர்ஜூனனுக்கு ஸஹாயம் செய்தவள் நீ! கஷத்திரியர்கள் ராஜத்து காலத்தினால் தர்ம நெறியினின்று விலகிய காலத்திலே பரசராமனைக்

கொண்டு அவர்களை யெல்லாம் ஸம்ஹரித்து எங்களுடைய ஆரிய ஜாதியின் பெருமையைக் காப்பாற்றியவள் நீ! பிரதாப ஸிம்ஹன் முதலிய ஆயிரக் கணக்கான ராஜபுதர வீரர்கள் பிராணனைக் காட்டிலும் மானமே பெரிதாக மதித்து யுத்த களத்திலே துண்டுபட்டு வீழ்ந்தேனும் ஸ்வதேச தர்மத்தை நிலை நிறுத்தியது உன்னுடைய சிருபையினாலேதான். வங்க தேசத்திலே பிரதாபாதித்யன் அடைந்த கீர்த்தி உன்னுடைய கீர்த்தி!

மகமதிய ராஜாக்களின் அரசாட்சியின்போது ஆரியஜாதி நாசமடைந்துவிடாமல் அவர்களை எங்களுடைய ஓர் சிறு வகுப்பாக்கித் தந்தது உன்னுடைய கருணை! மஹமதிய ராஜாக்கள் அதர்மத்திலே சிந்தை வைத்தபோது சத்ரபதியாகிய சிவாஜி மஹாராஜாவைத் தோற்றுவித்து அவருடைய தோருக்கும், வீரவாருக்கும் வல்ல கை கொடுத்து மஹாராஷ்டிர ஸ்தாபனம் செய்தவள் நீ! உன்னை மறந்து, உன்னுடைய பாத பூஜையைக் காட்டிலும் எங்கள் உதர பூஜையே பெரிதென்று நம்பி, எங்கள் ஆரிய ஜாதியாரிலே ஒவ்வொருவனும் தனது, தனது அற்ப சுகங்களையே விரும்பி, ஸ்வதேசிய ஞானமும், ஸ்வஜாதிய ஞானமும் ஸ்வராஜ்ய அபிலாஷஷயும் நீங்கிப்போய் நாங்கள் அதர்ம நெறியிலே புகுந்ததுபற்றி எங்கள் மீது கோபம் கொண்டு எங்களுக்கு அடிமைத்தன்மை, ரோகம், தரித்திரியம் முதலியவற்றின் மூலமாக நற்புத்தி போதிக்க வேண்டுமென்று எண்ணாங்கொண்டு விட்டாய் தாயே! உன்னை மறுபடியும் வணங்கத் தொடங்குகின்றோம். இந்தத் தரித்திர நிலைமையினின்றும், ரோகங்களினி ன்றும் இவற்றுக்கு மூலாதாரமான அதர்மத்தினின்றும் விலக்கியருள்வாயா? எங்களை அவமானத்தினின்றும் நீக்கு. எங்களை அகீர்த்தியினின்றும் விலக்கு. எங்களுக்குப் பராக்கிரமத்தையும், ஞானத்தையும் இவற்றின் விளைவாக ஸ்வராஜ்யத்தையும் கொடுத்தருள். வந்தே மாதரம்”.

திலகர் அணித் தலைவர்களுள் ஒருவரான விபின் சந்திரபால் சென்னை வரவிருப்பதை வரவேற்று ஏப்ரல் 27,

1907இல் ‘இந்தியா’வில் எழுதியபொழுது, பாலரின் சிவாஜி விழா பற்றியக் கருத்தையும் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார், பாரதியார்.

“சிவாஜி மகாராஜாவின் பிறந்த நாளை கொண்டாடுங்கால் விபின் சந்திர பாலர் வருகிறார். “இந்த சிவாஜியை நாம் கண்ணியப் படுத்துவதனால் ஏதோ ஒரு மனிதனை கண்ணியப் படுத்துகிறோம் என்றென்னுவது தவறு. இந்து மகாராஷ்டிரம் (ராஷ்டிரம் என்றால் ஒன்றுபட்ட ஜாதியார் என்று அர்த்தம்) ஒன்றினைச் சிருட்டித்து அதனை இவ் இந்திய தேசத்தில் தலைமை வகிக்கச் செய்ய வேண்டுமென்ற சிவாஜியின் கருத்தினையே கண்ணியப் படுத்துகிறோம் என்றனர்.”

“தஞ்சாவூரில் சிவாஜி விழா ஏற்பாடு தொடர்பாக எழுந்த ஒரு பிரச்னையைக் குறிப்பிட்டு ‘இந்தியா’ இதழில் (மே 18, 1907), “தஞ்சாவூரில் சிவாஜி உற்சவம்” எனும் தலைப்பில் பாரதியார் பின் வருமாறு எழுதியுள்ளார்.

“தஞ்சாவூரிலே சென்ற சில வருஷங்களாக நடந்து வந்தது போல இவ் வருஷமும் சிவாஜி உற்சவம் நடத்தியதில் மிஸ்டர் பெட்போர்ட் என்ற பெயர் கொண்ட ஜில்லா கலெக்டர் இவ்வருஷம் முன்னைய வருஷங்களைப் போல ஊர்கோலம் நடத்தலாகாதென்று கட்டளை பிறப்பித்து விட்டாரென்றும் அதன் பேரில் ஊர்கோலம் நின்றுபோய் விட்டதென்றும் அறிகிறோம். சிவாஜி உற்சவத்தின்போது ஊர்கோலம் நடத்துவதினால் யாருக்கு என்ன கெடுதி? அதை தடுப்பதற்கு ஜில்லா கலெக்டருக்கு என்ன அதிகாரம் இருக்கிறது? இப்படிப்பட்டவர் நாளைக்கு ஸ்வாமி கோவில் திருநாளின்போது ஊர்கோலங்கள் நடப்பதைத் தடுக்க மாட்டாரென்று என்ன நிச்சயம்? அதையும் ஜனங்கள் பொறுத்துக் கொண்டிருப்பார்களா? சிவாஜி ஊர்கோலத்தைத் தடுத்தற்கு ஜில்லா கலெக்டர் சரியான முகாந்திரம் பொது ஜனங்களுக்கு அறிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார். அவ்வாறு முகாந்திரம் சொல்லாத பகுத்தில் ஜனங்கள் இந்தக் கலெக்டரின் கட்டளைகளை மீறி நடப்பது சிறிதேனும் குற்றமாக

மாட்டாது. தஞ்சாவூர் மஹாராஷ்டிரர்கள் “மாணமிழந்த பின் வாழாமை முன்னிது” என்பதை ‘அறியமாட்டார்கள் போலும்.

(பிற்பாடு வந்த தந்தியொன்றிலே கலெக்டர் பொது ஜனங்களின் சுதந்திரங்களில் தலையிடவில்லையென்றும் சர்க்காரில் பென்ஷன் வாங்கும் தஞ்சாவூர் ராணிகளின் ஆதரவின் கீழ் பொதுகூட்டங்கள் நடக்கலாகாதென்றே சொன்னாரென்றும் தெரிகிறது.”

பாலகங்காதர திலகர் சுருக்கமான ஜீவித சரித்திரம்—1908

இந்நால் மார்ச்சு 1908இல் வெளிவந்துள்ளது. பக்கங்கள்-80; விலை அணா4. பாரத தேவியின் தொண்டர் சிகாமணியின் வரிசையில் வரும் முதல் நூலாகும் இது. எம்ஸஸ்வர் என்பவர் திலகர் பற்றிய செய்திகள் பலவற்றை பலவிடங்களில் இருந்து எடுத்துத் தொகுத்துப் பதிப்பித்துள்ளார். பாரதியின் நண்பரும் திலகர் அணியைச் சார்ந்தவருமான தேச பக்தர் வி.சக்கரை செட்டியார், ஆங்கிலத்தில் முன்னுரை எழுதியுள்ளார். “தமது நண்பர் ஸ்ரீமான் விசப்பிரமணிய பாரதியார் சொல்லியவை” எனும் குறிப்புடன் பாலகங்காதர திலகர் எனும் தலைப்பில் கவிதை வெளிவந்துள்ளது. இந்தக் கவிதையை கால வரிசைப்படுத்தப்பட்ட பாரதி படைப்புகள்-தொகுதி-3இல் பதிப்பித்த பாரதி ஆய்வாளர் சினி விசவநாதன் எழுதியுள்ள பதிப்பாசிரியர் குறிப்பின் பின் வரும் செய்தியும் குறிப்பிடத் தக்கது.

“இந்நால் வெளிப்படுவதற்கு பாரதியும் உதவினார். திரு.எ.ம்.வி.சஸ்வர் அவர்கள் “பாரதியாரும் செய்த உதவிகளுக்குக் கைம்மாறு ஒன்றுமே இல்லை” என்று தம்முன்னுரையில் நெஞ்சார நினைவு கூரவும் செய்தார். அந்த நூலில் தான் இப்பாடல் முதன் முதலாக இடம் பெறக் காண்கிறோம். இச்செய்யுள்கள் பாரதி காலத்திய கவிதை நூல்களில் பதிப்பிக்கப் பெறவில்லை. பிற்காலத்தில்தான் சேர்க்கப்பட்டன.”

திலகர் விசாரணை அல்லது 1908ம் வருஷத்து கேசரி இராஜ நிந்தனை கேஸ்-1909

1909இல் வெளிவந்த இந்நால் மதராஸ் ரிப்பன் அச்சியந்திர சாலையில் பதிப்பிக்கப் பெற்றது. பக்கங்கள் 261, விலை அணா.12. தொகுப்பாசிரியர் திசி.வில்வபதி செட்டியார். 1908 செப்டம்பரில், திலகர் விசாரணை பம்பாய் உயர்நீதித் தின்றத்தில் 1908 ஜூலை 13 முதல் 22ம் தேதி வரையில் நடைபெற்றது. விசாரணை முடிந்த பத்தே மாதங்களில் என.சி.கேல்கர் என்பவரால் தொகுக்கப் பெற்று “TRIAL OF TILAK” எனும் ஆங்கில நூல் வெளிவந்தது. இந்நாலின் சுருக்கமான தமிழாக்கமே, தேசபக்தர் வில்வபதி செட்டியார் பதிப்பித்தது என்ற செய்தி தமிழ் நூலிற்கு சங்கரவிங்கம் பிள்ளை (கதேசமித்திரன் துணையாசிரியர் குழுவில் ஒருவர்) எழுதிய முன்னுரையில் அறியப்படுகின்றது.

திலகர் தமது மராட்டிய மொழி இதழான், ‘கேசரி’யில் 12.5.1908இல் “நமது நாட்டின் தூரதிர்ஷ்டம்” எனும் தலைப்பில் எழுதிய தலையங்கம் ராஜ நிந்தனைக்குரியது என்று குற்றம் சாட்டப்பெற்று திலகர் மீது வழக்குத் தொடரப்பெற்றது. இந்த வழக்கில் 15.7.1908 முதல் 21.7.1908 வரையில் திலகர் கொடுத்த வாக்குமூலம் “திலகரின் மாபெரும் தேசபக்தி இலக்கியம்” எனும் கட்டுரையில் ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது. வழக்கின் தீர்ப்பில் திலகருக்கு ஆறு ஆண்டுகள் தீவாந்தர தண்டனையும், ஆயிரம் ரூபாய் அபராதமும் விதிக்கப்பட்டது.

சுதேசமித்திரனில் துணையாசிரியராகப் பணியாற்றிய தமிழ்ப் பேரரிஞர் குருமலை சந்தரம் பிள்ளையின் “கேசரி” எனும் தேசிய வார இதழில் - ஜூலை 22, 1908இல் நீதிமன்றத் தில் திலகர் பேசியதின் தமிழாக்கம் வெளியிடப் பட்டது. ஆகஸ்ட் 5, 1908ஆம் இதழில் திலகருக்கு விதிக்கப்பட்ட தண்டனையைப் பற்றி விரிவாக எழுதப்பட்டது.

லோகமான்ய திலகர் - 1918:

திரு.வி.க.வின் ‘தேசபக்தன்’ லிமிடெட்டின் வெளியீடாக வந்த இந்நாலின் ஆசிரியர், தேசபக்தன் துணையாசிரியர்

வெ.சாமிநாத சர்மா. பக்கங்கள் 32; விலை அணா 3; மேலட்டையில் “ஓம் வந்தே மாதரம், திலகர் படம், “சுய ஆட்சி எனது பிறப்புரிமை அஃதெனக்கு வேண்டும் - திலகர்” ஆகியன அச்சிடப்பட்டிருந்தது.

நாலின் இறுதியில் திலகரின் பண்பு நலன்கள் பற்றிய தமது கருத்துகளையும், தேசபக்தன் ஆசிரியர் திரு.வி.க.வின் கவிதையையும் பின்வருமாறு வெளியிட்டார்.

திலகரின் குணங்கள்

திலகர் படாடோபமில்லதவர்; பெருமைக்கு உழைப்பவரல்லர்; பிறர்க்குபகாரம் செய்யும் பொருட்டு மனிதன் இப்பூவுலகில் பிறப்பிக்கப்பட்டான் என்ற கொள்கையை யடையவர். இவர், பாமர ஜனங்களஞ்சும் எப்படிப்பட்ட சிக்கலான விஷயங்களையும் அறியுமாறு விளக்கமாகப் பேசுவார். சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கும் திறன் இவருக்கு அதிகமாக உண்டு. சிலரைப் போல் ஆடம்பரமான பேச்சுகளைப் பேசுவே மாட்டார். எந்த விஷயத்தையும் ஒளியாமல் சொல்லுவார். அரசாங்கத்தாருக்கு அஞ்சியேனும் குடிகளுக்கு அஞ்சியேனும் தம் மனதிலிருப்பதைச் சொல்லாமலிருக்கமாட்டார். இவர் உறுதிகொண்ட மனதுடையவர். யுத்த காலத்தில் சமுத்திர யாத்திரை அபாயமானது என்று சொல்லப்படுகிறது. அதையும் பொருட்படுத்தாது கிழவயதில் இங்கிலாந்திற்குச் செல்ல முற்பட்டதைக் கொண்டு இவருடைய ஆத்ம சக்தியை நன்கு அறியலாம். இங்கிலாந்திற்குச் செல்லச் சென்னை வழியாய்த் திலகர் வந்தபோது, ‘தேசபக்தன் பத்திரிகாசிரியர் ஸ்மான் திருவிகலியாண்சுந்தர முதலியார், திலகரின் நூற்குணங்களைப் புகழ்ந்து சில செய்யுட்கள் யாத்திருக்கின்றார். அவைகளினால் திலகரின் அருங்குணங்கள் நன்கு புலப்படும். அவைகளை ஈண்டு எடுத்துக்காட்டுகிறோம்.

“பனிவரையே முடியாகப் பலந்தியே அணியாகக் கணகடலே உடையாகக் கருணையதே வடிவாகக் கொண்டுலகை வளர்த்துவருங் குணமுடைமை எவரெவருங் கண்டவுடன் தொழுதேத்துங் கருதரிய சீதமெனும்

அன்னையவள் சிறப்பிழக்க அதையளிக்க இந்நாளில்
அன்னவளதன் திருவயிற்றில் அவதரித்த ஒருமுனியே!
திலகமென உலகினுக்குத் திகழோளிசெய் பெருமையதைத்
திலகரெனு மியற்பெயரால் திருமுறவே நிறுத்தினையே
செந்தன்மை உயிர்களுக்குச் செய்நாளும் பரதமதில்
அந்தண்ணா யவதரிக்க அருளினதும் ஆண்டவனே
ஆரியர்தம் வரலாற்றை அறிவிக்கும் ஒரு நூலின்
சீரியலைப் புகழாத சிறப்புடையோர் செக்கத்துள்ளோ?
கண்ணபிரான் திருவார்த்தை கலியுகத்தில் மணம்பெறவே
வண்ணவுரை வகுத்திங்கு வழங்கியதெழும் புண்ணிமே
இளமைதொட்டே அடிமைதனை எவ்வெவரும் வெறுத்தொழிக்க
அளவில்லா உரையதனை அகிலமெலாம் பரப்பினையே
உடல்வாழ்க்கை பிறர்க்கென்னும் உறுதிமொழிச் செழும்பொருளைக்
கடைப்பிடித்துச் செயல்வழியே கண்டதுவஞ் சிறையன்றே
“பிறப்புரிமை கயாழுட்சி: பெறவேண்டும்” எனுமரிய
அறமொழியை உரைசெய்த அருள்முனிவ ரெவரேயோ?
உலகமெலாங் கலக்குறினும் உறுதிநிலை கலங்காத
திலகமுனி யென்றுண்ணைத் தேவர்களுஞ் செப்புவரே
சிந்தியா உளம் உளதோ செப்பாத நாவளதோ
இந்தியா முழுவதுமே இயங்குவதும் உருவன்றே
தம்பொருட்டு வாழாத தகைமையுள் ஒருநாடே
எம்பொருட்டுக் கிழவயதில் எழுகின்றாய் பெருமானே!
கயாழுட்சிக் கொடிதாங்கிச் சுகமளிக்கத் திரும்பிவரச்
குமாக விளங்குமோளி சுகப்பொருளை வழுத்துவமே.

லோகமான்ய பாலகங்காதர திலகர்

இந்நால் 1920இல் சுதேசமித்திரன் அலுவலக வெளியீடாக
வெளிவந்தது. ஆசிரியர் பெயர் குறிப்பிடவில்லை. 10 செ.மீ 15
செ.மீ அளவில் வெளிவந்த இந்நால் 110 பக்கங்களைக்
கொண்டது. பூர்வபீடிகையில் உள்ள பின்வரும் வரிகள் திலகர்
வழிபாட்டை விளக்குகின்றன. “சங்கராச்சாரியார்,
ராமானுஜாசாரியார், மத்வாச்சாரியார் போன்ற பெரியோர்கள்

தெய்வ அம்சத்துடன் அவதரித்தவர்கள் என்று நாம் நம்புவது போல் திலகரும் தெய்வ அம்சத்துடன் அவதரித்ததாக நம்பலாம். அந்த ஆசார்ய புருஷர்கள் ஞானயோகத்தையும் பக்தி யோகத்தையும் உபதேசித்தது போல் திலகர் கீதைக்கு வியாக்கியானம் எழுதி கர்மயோகத்தை உபதேசித்தார்.” (ப.2) இந்நாலில் திலகரின் ஆய்வு நூல்களின் சாராம்சமும், விமர்சனமும் எழுதப்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

லோகமான்ய பாலகங்காதர திலகர்

1921-இல் வெளிவந்தது: பக்கங்கள் 38; சென்னை மயிலாப்பூர் விவேக போதினி காரியாலயம் வெளியிட்டது. ‘விவேகபோதினி மாத இதழில் 1920 ஜூலை, ஆகஸ்ட் டில் திலகர் பற்றி வெளிவந்த இரு கட்டுரைகளின் தொகுப்பு. கட்டுரை ஆசிரியர், என்.ஆர்.கேதாரராவ் எம்ஏ, எல்டி. 1909 முதல் விவேகபோதினி மயிலாப்பூரில் இருந்து வெளிவந்த இலக்கிய இதழ். இதன் ஆசிரியர் வி.சுப்புசாமி அய்யர்; புகழ்பூர்த்த பதிப்பாளராகவும் இருந்தார்.)

“யீமத் பகவத் கீதா ரஹஸ்யம் அல்லது கர்மயோக சாஸ்திரம் - பாகம் 1” எனும் நூல் 409 பக்கங்களுடன் 1924இல் வெளிவந்தது. பாகம் 2, 1933இல் வெளி வந்தது; பக்கங்கள் 839. தஞ்சாவூர் ராமசந்திர பாவுஸ்வாமி கோஸ்வாமி பிஏ, பண்டித எஸ்.சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி என்பவர்களால், மராட்டிய மொழியில் இருந்து தமிழாக்கம் செய்யப்பட்டன. கீதா ரஹஸ்யத்தின் முதல் தமிழாக்க நூல்களாகும்.

லோகமான்ய பாலகங்காதர திலகர் (ஐவிய சரிதை)

திலகர் வாழ்க்கை வரலாற்றை விரிவாக ஆய்வு செய்து எழுதப் பெற்று தமிழில் வெளிவந்த முதல் நூலாகவும் கருதப்படுகிறது. 306 பக்கங்கள் கொண்டது. விலை ரூ.180; இந்நாலின் ஆசிரியர். காஞ்சிபுரம் எஸ்.கிருஷ்ணசாமிச்சர்மா (1877-1925). திலகர் சகாபதம், காந்தி சகாபதம் எனும் விடுதலைப் போராட்ட சகாபதங்களில் பேச்சாலும், எழுத்தாலும், வரலாறு

படைத்தவர். திருவிக , இவரை “எழுத்திடைச் சேவை செழித்த செம்மல்” எனப் பாராட்டியுள்ளார். வ.த.சி., பாரதியார், சுப்பிரமணிய சிவா, வ.வே.சு.ஜூயர், சிங்காரவேலர், திருவிக. முதலாணோரின் சமகாலத்தவர். அவர்களின் நன் மதிப்பைப் பெற்றவர். திலகர் சகாப்தத்தில் மூன்று ஆண்டுகாலமும், காந்தி சகாப்தத்தில் ஓராண்டு கால சிறை வாசத்தையும் ஏற்றவர்.

தமிழில் அரசியல் நூல்களை எழுதிய முன்னோடிகளில் ஒருவர். சிறைச்சாலையில் இருந்தபோது 7 நூல்களையும், சிறைக்கு வெளியே போராட்டக் காலத்து 15 நூல்களையும் படைத்தவர். லோகமான்ய பாலகங்காதர திலகர் சிறை வாசத்தில் எழுதப்பெற்றது.

முகவுரை: திலகர் தொண்டர் கிருஷ்ணசாமி சர்மா பின் வரும் தமது முகவுரையில் வாய்மை மனக்கும் சொல் மலர்கள் தூவி பின்வருமாறு போற்றிப் புகழ்ந்துள்ளார்.

“லோகமான்ய பாலகங்காதர திலகரின் ஜீவிய சரிதையை எழுதுவதென்பது மிகவும் பிரயாசையான காரியம். இந்தியாவின் சுதந்திர உணர்ச்சிக்குப் பிதாமகராய் விளங்கிய ஸீ திலகரின் சரிதையைச் சிறந்த மேதாவிகளான ஸீ அரவிந்தர், லாலா லஜபதிராய், நூசிம் சிந்தாமணி கேல்கர் முதலாணோர் எழுதுவதே ஒருதலைப் பட்டதென்றால், அம்மகானின் சரிதையை நூன் எங்ஙனம் எழுதி உலகினரை மகிழ வைக்க முடியும்?

இந்தியாவில் இராஜீயப் போராட்டத்திற்கு முதல் முதல் வினா விதைத்தார் லோகமான்யர். சுதந்திர உணர்ச்சியைக் குக்கிராமங்களிலும் பரவும்படி செய்தவர், லோகமான்யர். ஆண்ணிய ஆட்சி ஆவியை யொழிக்குமென பாரத மக்களுக்கு எச்சரிக்கை செய்தவர் லோகமான்யர்.

லோக மான்யர் சிறந்த தியாகி; உயர்ந்த ஞானி; மேலான தேசாபிமானி; இன்றியமையாத பரோபகாரி; இணையற்ற இராஜ தந்திரி; நல்ல கர்மயோகி; முதிர்ந்த சாஸ்திர அறிஞர்; திடமான மனோவலிமை கொண்டவர்.

இம்மகானின் ஜீவிய சரிதை தமிழுலகினருக்கு ஒரு வழிகாட்டியாக இருக்குமென்றே நான் விரிவாக எழுதலானேன். லோகமான்யருடைய உபந்யாசங்களை இரண்டாவது பாகமாக அச்சிட உத்தேசித்துள்ளேன். இம்முயற்சிக்குத் தமிழ் உலகு உற்சாகம் ஊட்டுமாக!"

திலகரின் வீரிய உரைகள் முகவரையின் இறுதியில் குறிப்பிட்டவாறு வெளிவந்ததாகத் தெரியவில்லை.

தமது நூல் வெளியீடுகளை “அரசியல் ஞானபோதினி” தொடர் வரிசையாகவும், “காங்கிரஸ் விளம்பர சபை” எனும் சொந்தப் பதிப்பகத்தின் சார்பிலும் வெளியிட்டு வந்தார்.

திலகர் ‘ஜீவிய சரிதை’ காங்கிரஸ் விளம்பர சபை வெளியீடாக 1924-இல் வெளிவந்தது.

இந்நாலிற்கு முன் 1927இல் வெளிவந்த ‘ஸ்வராஜ்யம்’ எனும் தமது நூலில் தியாகச் செம்மல் கிருஷ்ணசாமி சர்மா, நூலின் சமர்ப்பண வுரையில் தமது திலகர் பக்தியை பின்வருமாறு வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

“ஸ்வராஜ்யத்திற்காகத் தனது ஜீவிய காலத்தின் பாதியை சிறைச் சாலையில் தனியே கழித்து கீதாயிர்த்ததைப் பானம் பண்ணி பரம பாகவதனாய் விளங்கி பனிமலை முதல் குமரி முனைவரை இல்லுறைத் தெய்வமாகக் கொண்டாடப் பெற்று வந்த லோகமான்ய பாலகங்காதர திலகரின் புனித நாமத்தை அனவரதமும் மனனஞ் செய்து அன்னவர் அடிச் சவட்டைப் பற்றி நடக்கும் அவர் தொண்டர் குழாம் ஸ்வராஜ்ய வழியில் அரும்பாடுபட இந்நாலை யான் அர்ப்பணஞ் செய்கின்றேன்.”

திலகர் ஜீவிய சரிதை – பொருளாடக்கம்

சுதந்திர உதயம், திலகரின் முதல் சம்ஸ்காரம், குருமகராஜ் திலகர், திலகரும் மித்யா சாரமும், இராஜமானிய ஸ்ரீ திலக், பண்டித ஸ்ரீ திலக், பாரத ஜனசபை பிரவேசம், மிதவாதிகளின் குழ்ச்சி, புதியகட்சி, கர்மயோகிழீ கீதா ரகஸ்யம், லோகமான்ய திலகர், இங்கிலாந்து வாசம், திலகரும் காந்தியும், யகா நிர்வாணம் எனும் பதினெண்நது தலைப்புகளில் எழுதப்

பட்டுள்ளது. இவற்றுள் 'திலகரும் காந்தியும்' எனும் ஒப்பாய்வின் ஒரு பகுதி வருமாறு:

"லோகமான்யர் தம்முடைய ஸ்வதர்மத்தால் கஷ்டப்பட்டு சிறப்புற்றார்; மகாத்மாவோ தெய்வ சங்கல்பத்தால் ஓர் வழியிறங்கி அதில் கஷ்டப்பட்டு சிறப்புற்றார். லோகமான்யர் தம்முடைய பரிபக்குவத்தால் ஜனங்களைத் திருத்த முன்வந்தார். மகாத்மா ஜனங்களுடைய பரிபக்குவத்தை யுணர்ந்து ஜனங்களை வழியோடு திருத்த முன்வந்தார். லோகமான்யர் தம் ஜனம் தேசத்தில் பரந்த பூமியில் கணக்கற்ற சனங்களின் வகுப்புப் பிரிவில் கலந்து சமூக ஊழியஞ்செய்தார். மகாத்மா அன்னிய தேசத்தில் நெருங்கின பூமியில் குறிப்பிட்ட ஒரே ஜனங்களுடன் கலந்து சமூக ஊழியஞ்செய்தார். லோகமான்யர் தாம் ஒருவராகத் தனி நின்றே அபிப்பிராய பேதங்களினிடையே பாடுபட்டார். மகாத்மா பலரோடு சேர்ந்து அபிப்பிராய பேதங்களற் ஏகோபித்த நிலைமையில் பாடுபட்டார். நன்கு பலமாக ஸ்தாபிக்கப்பட்ட ஓர் அரசாங்கத்தின் மாறுதலுக்கே லோகமான்யர் பாடுபட்டார். குறித்த ஓர் அந்தியான உத்திரவை யொழிக்கவே மகாத்மா பாடுபட்டார். லோகமான்யர் முன்வந்த காலம் இருள்படர்ந்த காலம். மகாத்மா முன்வந்தகாலம் குரியோதயமான காலம். லோகமான்யருக்கு அவரைச் சேர்ந்த தேசத்தவர்களே பகைமையாக யிருந்தார்கள். மகாத்மாவுக்கு அன்னிய தேசத்தவர்களும் சிநேகம் பாராட்டிக் கூட உழைத்தார்கள். லோகமான்யரின் உபதேசம் கற்றவர்களுக்கும் கல்லாதவர் களுக்கும் உணர்ச்சியைக் கொடுக்கும். மகாத்மாவின் உபதேசம் சாமானிய ஜனங்களுக்கு அதிதீவிர உணர்ச்சியைக் கொடுக்கும் லோகமான்ய ஸ்ரீ திலகர் சிறந்த இராஜ தந்திரி. தேச விடுதலைக்குக் கால தேசவர்த்தமானங்களை யறிந்து தம் அனுஷ்டானத்தை மேற்கொள்ளும் இயல்பினை யுடையவர். மகாத்மா நீதிதர்மி. தேசவிடுதலைக்காக நீதி தர்மமொன்றையே பெரிதாகக் கருதி அவ் வனுஷ்டானத்தைச் சற்றேனும் மாற்றாமல் மேற்கொள்ளும் இயற்கையை யுடையவர். இருவரும் சிறந்த கர்மயோகிகள். பீஷ்மரைப் போன்றவர் லோகமான்யர்;

ஜூன்கரைப் போன்றவர் மகாத்மாஜுமதக்கினியின் புத்திரர் பரசுராமரைப் போன்றவர் லோகமான்யர்; கெளதமரின் புதல்வர் சிரகாரியைப் போன்றவர் மகாத்மா. லோகமான்யர் அஹிம்ஸஸையே முக்கிய இலட்சியமாகக் கொண்டவரல்லர்; மகாத்மாவோ அஹிம்ஸஸா தர்மத்தையே இலட்சியமாகக் கொண்டவர். ஆததாயி போன்றவர்களையும் ஆபத்து காலங்களில் ஆத்ம சம்ரட்சனார்த்தம் ஹிம்ஸஸ செய்வது உண்மையாக ஹிம்ஸஸ யாகாதென்னும் ஆபத்து தர்மத்தை யனுசரிப்பவர் லோகமான்யர்; ஆததாயிடமும், ஆபத்து காலங்களிலும் சதா அஹிம்ஸஸையே கையாளும் வைராக்கிய தர்மத்தை யனுசரிப்பவர் மகாத்மா காந்தி. இராஜதந்திரத்தில் ஹிம்ஸஸயும் அஹிம்ஸஸயும் கலந்து இருக்குமென்பதே லோகமான்யரின் கொள்கை; இராஜதந்திரத்திலும் அஹிம்ஸஸயே கையாளவேண்டு மென்பதே மகாத்மாவின் கொள்கை. தேச நன்மைக்காகவோ அல்லது தேச விடுதலைக்காகவோ ஒருவன் ஆபத்து தர்மத்தைக் கொண்டு சகல காரியங்களையும் (கொலை, களவு, பொய்யாடல் முதலியவை) செய்யலா மென்பதே லோகமான்யரின் கொள்கை. பாண்டவர்களில் முன்னோனான யுதிஷ்டிரன் தங்கள் வெற்றிக்காக துந்ராணரிடம் பொய்யாக ‘அஸ்வத்தாமா கொல்லப்பட்டான்’ என்று உரைத்தது போலவும், பிமன் அர்ச்சனன் இவ்விருவரும் கிருஷ்ண பரமாத்வுடன் கள்ளத்தனமாக இரவில் நகர்ப்புகுந்து ஜராசந்தனைக் கொல்லச் சென்றதுபோலவும் என்பதே. இராஜ்யம் இழந்தும், மனைவி யிழந்தும், புத்திரன் இழந்தும், தான் அடிமையாகி இருந்த காலத்திலும் பொய்யுரையாமல் சத்தியமொன்றையே பெரிதாகக் கருதின அரிச்சந்திரனைப் போன்ற மன வன்மையைடையவர் மகாத்மா. இராஜ்யத்திற்காகவேணும், சுதந்தரத்திற் காகவேணும் கொலை, களவு, பொய்யாடல் முதலியவைகளையும் அனுஷ்டிக்கக் கூடாதென்பதே மகாத்மாவின் கொள்கை. லோகமான்யர் சுத்துவ இராஜஸ்த தன்மையுள்ளவர்; மகாத்மாவோ சுத்த சுத்துவத் தன்மையுள்ளவர். லோகமான்யரோ சாதாரண மனிதனைப் போலவே பார்வைக்குத் தோன்றுவர்; மகாத்மாவோ

யோகியைப் போலவே தோன்றுவர். ஆகாரம், நியமம் நடையுடை பாவனை முதலிய சகலமும் சந்தியாளிக் கிருப்பது போலவே மகாத்மாவுக்கு இருக்கும்; லோகமான்யருக்கோ வேண்டுங் காலத்தில் சகல போகங்களையும் அனுபவிப்பவர். வேண்டாத காலத்தில் எல்லாவற்றையும் விலக்குபவர். ஆமையானது தன்னுடைய அவயவங்களை வேண்டும்போது வெளிக்கு நீட்டிக் கொள்வதும் வேண்டாதபோது உள்ளுக்கு இழுத்துக் கொள்வதுபோலவும் லோகமான்யர் வெளிப் பிரபஞ்சத்தினிடை யிருந்தார். லோகமான்யரின் முறை எல்லோரும் கையாளக் கூடியதாகவேயிருக்கும்; மகாத்மாவின் முறையோ எல்லாராலும் எளிதில் கையாளக் கூடியதாக யிராது. லோகமான்யரின் இயக்கம் ஆன்மசக்தி மிருகசக்தி இவ் விரண்டினையும் பற்றியதாகவே யிருக்கும்; மகாத்மாவின் இயக்கமோ ஆன்மசக்தி யொன்றையே பற்றியதாக விருக்கும். லோகமான்யர் வைதிக தர்மங்களாகிய சிராத்தம், பிதுர்தர்ப்பணம், அக்கினிஹோத்திரம், சந்தியா வந்தனம், பிராயச் சித்தம் முதலியவைகளில் நம்பிக்கை யுள்ளவர்; மகாத்மாவுக்கோ அவையாவற்றினும் நம்பிக்கையற்றவர். நம்பிக்கையுள்ளவரிடம் வெறுப்பேனும் அவர்கள் செய்வது நியாயமல்ல வென்றேனும் கூறார். லோகமான்யருக்குப் பூர்வமிருந்த அராசங்க அமைப்பிலும் அதன் முறைகளிலும் நம்பிக்கை யுண்டு. அரசாங்கம் இன்றியமையா தென்பதே அவருடைய கொள்கை; மகாத்மாவுக்கோ அப்படியல்ல. அரசாங்கமெல்லாம் தீமை வடிவமென்பதேயாம்.”

திலகரின் சமூக சீர்திருத்த நோக்கு

இந்நாலில் திலகரின் சமூகசீர்திருத்த நோக்கு குறித்து கிருஷ்ணசாமி சர்மா எழுதியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. அரசியலில் தீவிரவாதம் பேசிய திலகர், சமூகசீர்திருத்தத்தில் மிதவாதம் பேசினார் எனும் ஒரு விமர்சனம் திலகர் மீது வைக்கப்பட்டது. இதை சற்று விவரமாகப் புரிந்துக் கொள்ள கிருஷ்ணசாமி சர்மா எழுதியுள்ள பின்வரும் பகுதி உதவுகின்றது.

“சிர்திருத்தக் காரர்களில் நால் வகையார் இருந்தனர். 1. மடாதிபதிகள், ஆசாரியர்கள் முதலானோர்களின் சம்மதம் பெற்று ஆசார சிர்திருத்தம் செய்வார்கள். 2. ஜாதிக்கட்டுப் பாட்டையும் சம்மதத்தையும் பெற்று ஆசார சிர்திருத்தத்தை எதிர்பார்ப்பவர்கள். 3. தங்களுடைய அவசியதிற்காகவே சிர்திருத்த விஷயமாக சர்க்கார் சட்டம் செய்தலை அங்கீகரித்து ஆசார சிர்திருத்தங்களை மேற்கொள்பவர்கள். 4. சர்வ சனங்களையும் கட்டுப்படுத்தக்கூடிய சட்டம் செய்தலை அங்கீகரித்து ஆசார சிர்திருத்தங்களை நடத்துபவர்கள். மேற்கூறிய இந்நால்வகையினரில் ஸ்ரீ திலகர் மூன்றாவது வகையைச் சேர்ந்தவராதலால் எனக்கும் ஸ்ரீதிலகருக்கும் அதிக வித்தியாசமில்லை யென்று காலஞ்சென்ற ராணுடே கூறியுள்ளார். ராணுடே யவர்களுக்கும் ஸ்ரீதிலகருக்கும் உள்ள வித்தியாசம் யாதென்பதைக் கவனிப்போம். ராணுடே சிர்திருத்த விஷயமாக ஆசார தீர்திருத்தங்களின் சௌகரியத்திற்காக சாஸ்திரத்தையும் மதவழிபாடுகளையும் மீறுவர். ஸ்ரீதிலகர் சாஸ்திரத்தையும் மதவாழிபாடுகளையும் மீறாமல் அவைகளை அனுசரித்த வண்ணமாக ஆசார சிர்திருத்தங்களைக் கொள்வார். ராணுடே, மேனாட்டு சம்பிரதாயத்தையே பெரிதும் அவலம்பித்து வந்தார். ஸ்ரீதிலகர் மேனாட்டு சம்பிரதாயத்தைக் கண்டித்து வந்தார். ஆசார சிர்திருத்த விஷயமாக அரசாங்கத்தார் சட்டம் செய்ய வேண்டுமென்பதையே ராணுடே ஆதரித்தார். ஸ்ரீதிலகர் ஆசார சிர்திருத்த விஷயமாக அரசாங்கத்தாரின் உதவியின்றியே பொது சனங்களின் உதவியால் உண்டாக வேண்டுமென்று ஜனங்களின் சம்மதத்தையே ஆதரித்தார். இத்தகைய வித்தியாசங்களினாலும் மற்ற பலவித காரணங்களினாலும் சிர்திருத்தக் காரர்களுக்கும் திலகருக்கும் பலமான பகை ஏற்பட்டது. (ப.57-58)”

மேலே குறிப்பிடப் பெற்ற ராணுடேவின் முழுப் பெயர் மகா கோவிந்தராணுடே (1842 - 1901). காங்கிரஸிற்கு முந்திய தேசிய அமைப்பாக பூனாவில் 1871இல் தோன்றி சிறும் சிறப்புமாக இயங்கிய “பூனா சர்வ ஜனிக் சபை”யை சக்தி மிக்க தேசிய இயக்கமாக 29 ஆண்டுகளாக வளர்த்தெடுத்தவர். இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் வளர்ச்சிக்கும் பாடுபட்டவர்.

அரசியல், சமூக, பொருளாதார நீதித்துறைகளில் புகழ்பெற்ற ஆய்வுரைகள் நிகழ்த்தியவர். பூனாவில் ஸப்-ஜட்ஜாகப் பணியாற்றியவர். “மராட்டிய அரசின் எழுச்சி” எனும் இவருடைய நூல் தேசியவாதப் போக்கின் குணாம்சங்களை ஆய்வு செய்துள்ளது.

காங்கிரஸ், சமூகசீர்திருத்தத்தில் முன்னின்று பாடுபட வேண்டும் என்று வலியுறுத்தியவர். கோபாலகிருஷ்ண கோகலேவின் அரசியல் குருவும் ஆவார்.

“காங்கிரஸ் “எல்லோருக்கும் பொதுவான ராஜ்ய திருத்த விஷயத்தை மாத்திரம்” கவனிக்க வேண்டும் என 1886, 1887 ஆம் ஆண்டு காங்கிரஸ் மகாசபைகளில் தலைவர் களின் பேருரைகளில் வற்புறுத்தப்பட்டது. இதனால், 1887-ம் சென்னை காங்கிரசில் சமூகசீர்திருத்த மாநாட்டைத் தனியாகக் காங்கிரஸ் பந்தவிலேயே தொடர்ந்து அடுத்தநாள் நடத்துவது என சமூக சீர்திருத்தவாதிகளான காங்கிரஸ் அன்பர்களால் முடிவெடுக்கப் பட்டது. இந்த மாநாட்டிற்கு “தேசிய சமூக மாநாடு”(NATIONAL SOCIAL CONFERENCE) எனப் பெயரிடப் பட்டது. முதல் மாநாடு சென்னையில் 1887-இல் நடைபெற்றது. ரான்டேவின் வழிகாட்டுதல் மாநாட்டிற்கு உந்து சக்தியாக இயங்கியது. ஜி.சுப்பிரமணிய ஜயர் ரான்டேவிற்கு ஆதரவளித்தார். “தங்களுடைய சொந்த மூடநம்பிக்கைகளிலும், சமூகக் கொடுமைகளிலும் தளையிடப் பெற்று மூடங்கிய ஒருவன் ஆட்சியாளர்களிடமிருந்து உரிமைகளையும் சலுகைகளையும் பெற எப்படிப் போராட இயலும்” என ரான்டே எதிர்வினா தொடுத்து சமூக சீர்திருத்தத்திற்கு முதலிடம் அளிக்க முற்பட்டார்.

1887 முதல் காங்கிரசின் அரசியல் மாநாட்டோடு இணைந்து நடைபெற்று வந்த தேசிய சமூக மாநாடு, 1895இல் திலகர் கிளப்பிய பலத்த எதிர்ப்பினால் பூனாவில் கைவிடப்பட்டது.

திலகரின் ஒத்துழையாமைப் போக்கை ஜி.சுப்பிரமணிய ஜயர் கண்டனம் செய்தார். அக்டோபர் 26, 1895இல் ‘இந்து’ நாளேட்டில் “THE POONA OPPOSITION TO THE SOCIAL CONFERENCE” எனும் தலைப்பில் தலையங்கம் எழுதினார்.

தலையங்கதின் இறுதி வரிகள் காங்கிரஸைவிட சமூக சீர்திருத்தம் முக்கயமானது என்பதை பின்வருமாறு ஈட்டிக் காட்டின.

“சமூக சீர்திருத்தவாதிகளுக்கு காங்கிரஸ் பந்தலில் கூட்டம் நடத்த அனுமதிக்க பூனா மக்கள் மறுத்துவிட்டதை நாங்கள் அறிகின்றோம். இதனால் அந்த இயக்கத்தை நசுக்கிவிட்டதாகக் கருதுகின்றார்கள். இது வெறும் எள்ளி நடையாடலுக்குரியது. இதற்குமாறாக பூனா அரசியல்வாதிகள் அந்த இயக்கத்திற்கு வலிமை சேர்த்திருக்கிறார்கள். மக்கள், காங்கிரஸைக் காட்டிலும் மிக முக்கியமானது சமூக சீர்திருத்த இயக்கம் என்று கருதுகின்றார்கள்.”

தமிழகத்தில் அரசியல் விழிப்பிற்கு பாடுபட்ட முன்னோடியாக தேசியத் தலைவர் ஜி.சப்பிரமணிய ஜயர், திலகரின் அரசியல் தொண்டுகளைப் பாராட்டிய அதே சமயத்தில் அவருடைய சமூக சீர்திருத்த எதிர்ப்பைக் கண்டிக்கவும் தவறவில்லை.

இரு ராஜ நிந்தனை வழக்கிற்காக 1897 சனவரி 7ல் கைது செய்யப்பெற்று, 1898 செப்டம்பர் இல் திலகர் விடுதலை செய்யப்பட்ட பொழுது ஸ்ரீ சு.கு.தேசமித்திரனில் 8.8.1898இல் பின்வரும் தலையங்கத்தை எழுதினார்.

திலகர் விடுதலை

முந்தாம் நாளாகிய செவ்வாய்க் கிழமை இரவு பத்து மணிக்கு புனாவில் ஏர்ரெவாடா ஜெயிலில் அடைப்பட்டிருந்த பால கங்காதர திலகரை விடுதலை செய்தார்கள். இப்போது இவர் தண்டிக்கப்பட்டு ஒரு வருஷமாக ஒரு வாரம் குறைச்சல்.

இவர் விடுதலை செய்யப்பட்ட சமாசாரத்தைக் கேட்டு ஆனந்தங் கொள்ளாதவரில்லை. இந்த ஆனந்தம் இவ்வளவு என்பது தங்களுக்குத் தெரியவரா வண்ணம் பம்பாய் துரைத்தனத்தார் கட்டிக்காரத்தனம் செய்தார்கள்.

இரவு பத்து மணிக்கு ரகசியமாக ஊர்ப்படுமடங்குகிற சமயம் பார்த்து ஜெயில் கதவைத் திறந்து விட்டார்கள். இதனால் இவர் விஷயத்தில் ஜனங்களுக்கிருக்கும் அபிமானத்திற்குத்

தக்கபடி அவர்கள் சூம்புகூடி குதூகலப்படுவதை யெல்லாம் அதிகாரிகள் அடக்கி விட்டார்கள்.

ஆயினும் இவர் விடுதலை செய்யப்பட்ட சங்கதி ஊருக்குத் தெரிந்ததும் அவர் இருக்கும் வீட்டிடை வந்து சூழ்ந்து அவரைப் பார்க்க ஆவல் கொண்டு நின்றார்கள்.

இவரை விடுதலை செய்யுமுன்பாக பம்பாய் கவர்ன்மெண்டார் அது விஷயமாய் திலகருடைய அத்தியந்த சினேகிதரும் வக்கிலுமாகிய ஆனரபில் மிஸ்டர் கரே என்பவருடன் நிபந்தனைகள் பேசி முடிவு செய்து கொண்டார்களாம்.

இந்த நிபந்தனைகள் இன்னவையென வெளியாகவில்லை. ஒருங்கால் ஜனங்கள் தன்னைக் கொண்டாடும் படி பகிரங்க மீட்டிங்குகளுக்கும் சபைகளுக்கும் இடங்கொடுக்கக் கூடாதென்பது ஒன்றாக இருக்கலாம்.

இப்படி துரைத்தனத்தார் என்ன கட்டு செய்த போதிலும் ஜனங்களுக்கு உள்ளூர் உதித்திருக்கும் அன்பை எப்படி மறைத்துவிடக் கூடும்?.

திலகரை அதருமாக ஜயிலில் போட்டதால் அவர் பெயர் நாடு முழுதும் தெரியும்படியாகச் செய்து விட்டார்கள். அத்துடன் தங்களுடைய பிரமையையும், கொடுமையையும் பறையறைந்தாற் போல் பகிரங்கப் படுத்திக் கொண்டார்கள்.

இப்போது திலகர் இருந்ததெல்லாம் இருந்தாய் விட்டது. ஒன்றரை வருஷத்தில் ஒரு வாரங்குறைய ஒரு வருஷம் பம்பாய் கவர்ன்மெண்டாருடைய ஜயிலில் கேழ்வரகு ரொட்டியும் மற்றபடி ஜயில் சிகிச்சைகளும் அனுபவித்தாய் விட்டது. இன்னும் சொச்ச காலத்தையும் கழித்து விட்டு வெளிவந்திருப்பரேல், அப்போது துரைத்தனத்தார் ஒரு பேச்சும் பேச நியாயமிருக்க மாட்டாது. ஜனங்களுடைய குதூகலமும் அப்போது விளங்கும்.

ஆன்போதிலும் திலகர் கவர்ன்மெண்டார் சொல்லிய கண்ட நிபந்தனைக்களுக்கெல்லாம் தகுந்த யோசனையில்லாமல் ஒப்பியிருக்க மாட்டார். சிகிரத்தில் அவருடைய வாக்கை இந்தியா ஜனங்கள் கேட்க ஆவலாயிருக்கிறார்கள்.

அவரிடத்தில் இந்தியாவிலுள்ள மூலை முடுக்கு ஜனங்களெல்லாம் பக்தியுண்டாகி அவர் விடுதலைக்காகக் களவு கண்டு வந்தார்கள் என்பதற்கு அடையாளமாக, அவர் விடுதலையடைந்ததற்கு முந்திய பதினெண்நாம் நாள் செவ்வாய்க் கிழமை காலையில் நம் நிருபர் ஒருவர் கணவு கண்டதாகத் தெரிவித்திருந்தார்.

கணவுகள் முந்தியே நடப்பவற்றைத் தெரிவிக்கும் என்பதை நம்புவோமாகின் இந் நிருபரின் கணவு உண்மையாக முடிந்திருக்கிறது.

திலகர் விடுதலையுடன் பம்பாய் கவர்ன்மெண்டார் கோப வெறியில் ஜெயிலுக்கு அனுப்பியவர்களில் இருவர் விடுதலை செய்யப்பட்டார்கள். இன்னும் பாக்கியிருக்கப் பட்டவர் களையும் விடுதலை செய்வது தகுதியாகும்.

இன்னும் புனா போலீஸ் வரியொன்று பாக்கியில் இருக்கிறது. அதையும் நிவர்த்திக்கின்ற இவர்கள் செய்த அலங்கோலத்திற் கெல்லாம் ஒருவாறு பரிகாரமாயிருக்கும்.

என்னதான் செய்தார்கள் என்றாலும் பம்பாய் மாகாணத்தில் சென்ற வருஷம் நடந்த அதிகாரமும் அழுலும் இந்தியர் மனதைவிட்டு ஒருபோதும் அகலா.

இதைச் சிலரின் துர்ப்போதனைக்குட்பட்டு இந்த அந்தங்களையெல்லாம் செய்யத் தொடங்கியதற்கு குறையாமலே இன்னும் காரியங்களை நடத்தி வருவது தான் ஆச்சரியமாயிருக்கிறது.

இவ்வளவு காலம் ஜனங்களின் மனதை நோக்கித்து பிற்பாடு விடுதலை செய்ததில் கவர்ன்மெண்டாருக்குப் பெருமையே இல்லை.”

திலகரின் சமூக சீர்திருத்த நோக்குப் பற்றி அவருடன் வசி. விவாதித்தது, “திலகருடன் வ.ஏ.சி. ஒரு வாரம்” எனும் இந்நாலின் கட்டுரையில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

8. திலகர் மாண்மியம்

திலகர் வரலாற்றை கவிதை நடையில் அமைத்து எழுதப்பெற்ற முதல் நூல் “திலகர் மாண்மியம்”. 1927-இல் வெளிவந்த இந்தக் குறுங்காப்பியம் “தற்கால ஒளவையார்” என்று திரு.வி.க.வால் பாராட்டப் பெற்ற பண்டிதை அசலாம்பிகை அம்மையாரால் இயற்றப்பட்டது.

இந்நாலை எழுதியதற்கானக் காரணத்தை அம்மையார் தமது “நூன்முக”த்தில் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்.

“ஸ்ரீ திலக மஹாராஜரின் அதிகுட்சம் ஆராய்ச்சியையும் மனோவாக்கிற் கெட்டாத புத்தி கூர்மையையும் சரித வாயிலாயறிய நேர்ந்தபொழுது எவ்வாற்றானும் இம்முயற்சியால் எனிய சிற்றறிவினையுடைய எனது தலையீடு வெறுக்கத் தக்கதும், சுவை பயவாததுமென நன்குணர்ந்தேன். எனினும் மகாத்மா காந்தியடிகளின் சரிதத்தினை முதலில் செந்தமிழ்ப் பாக்கள் வடிவமாக யான் வெளியிட்டபோது அதனை யாராய்ந்து முகவுரையும் வரைந்துதலிய ஸ்ரீமாந் திரு.வி.கலியாண சுந்தர முதலியாரவர்களும், ‘நவசங்கி’யின்

ஆசிரியருமாகிய எனது உண்மையுரிமைச் சோதரர் அவர்களே எண்ணி நேரில் கண்டபோது “சாத்தீக அஹிம்சா மூர்த்தியின் சரிதத்தினை நமது தாய்மொழிப் பசுங்கவினைகளில் இறக்கிய தூமே வீரவேந்தரும் சுதந்திர தாக கர்த்தாவுமாகிய ஸ்ரீ திலகரின் சரிதத்தினையும் ஒருவாறு தமிழ்மொழி விளங்க யாத்தல் வேண்டுமென்றும் உலக முய்யத் தோன்றிய இரு பெருமக்களின் நோக்கங்களும் ஒன்றே யாதலினால் இவ்விரண்டினையும் தனிப்பட இரு தமிழர்கள் புனைவதினும் ஒருமைப்பாடு தோன்ற ஒருவரே முற்று விப்பது சிறந்ததென்றும் அறிவுறுத்திய ஆலோசனையே பேருற்றமாக என் மனதில் நிலை நின்று இப்பணியில் துண்மை.”

நூலின் பெயர்க் காரணம்

நூலின் பெயர்க் காரணம் குறித்து அம்மையார் எழுதியதாவது;

“மகாத்மா காந்தியின் சரிதத்திரத்திற்கும் புராணம் எனும் பெயர்வகுத்த யான் ஸ்ரீ திலக மகாராஜரின் சரிதத்திற்கு மான்மியமெனப் பெயர் வகுத்த காரணம் இன்னார், செயல், குணம், குறி, ஆற்றல் முதலிய அனைத்தினையும் நோக்கியும்,

“யதா யதா ஹி, தாமஸ்ய க்லானிர்பவதி பாரத!

அப்யுத்தான மதர்மஸ்ய ததாத் மானம் ஸ்ரூஜாம்யஹும்||

பரித்ராணாய ஸாதுணாம் வினாகாய ச துஷ்க்ரு தாய்|

தாம் ஸம்ஸ்தாப னார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே||

என மரணாந்திய காலத்தில் அருளிய சுலோகங்களின் கருத்துக்களில் தோய்ந்த அவரது ஸ்திரமான உறுதியை எண்ணியும், கிதாசாரியரின் அவதார பிரதி பிம்பமே இவரென என்னுள் என்னையுமறியாமல் எழுந்த ஒரு தூய நம்பிக்கை காரணமாகவும் விஷ்ணுமூர்த்தியின் அவதார மாண்புகளைப் பற்றிக் கூறும் வரலாறுகளை மான்மியமென்றழைப்பது மரபாதலினாலும் உலகம் ஒருங்கே மானியர் என்ற விசேஷப் பெயர் தந்தே கவரவித்தமை பற்றியும் ஸ்ரீ திலகர் சரிதத்தினுக்கும் மான்மியம் எனும் பெயர் புனையத் துணிந்தேன்”.

1923இல் முதல் இரு காண்டங்களைக் கொண்ட காந்தி புராணம் தனிப் பதிப்பாக வெளிவரத் தொடங்கி, காந்தி புராணம், மூன்றாம் காண்டம் 1924இல் தனிப் பதிப்பாக வெளிவந்தது. அம்மையாரின் எழுபத்து மூன்றாம் வயதில் எட்டுக் காண்டங்களைக்கொண்ட முழுமையான பதிப்பாக காந்தி புராணம் வெளிவந்தது. மூவாயிரம் பாடல்களுக்கு மேலாக காந்தி புராணம் இயற்றப்பட, திலகர் மான்மியம் 415 பாடல்களாக இயற்றப்பட்டது. பிறப்பு முதல் இறப்பு வரையில் திலகர் வரலாறு கூறப்பெற்றுள்ளது.

காந்தி புராணத்துக்கு எழுதியது போலவே திலகர் மான்மியத்திற்கும் திரு.வி.க. பின்வருமாறு முகவுரை எழுதியுள்ளார். “குலைந்த நாட்டு இன்பவாழ்வெனும் நிலையம் புதுக்கச் சில அறவோர் நாட்டிடை இந்நாளில் தோன்றினார். அவருள் குறிக்கத் தக்கவர் தாதாபாய் நெளரோஜி, லோகமான்ய பாலகங்காதர திலகர், லாலா லஜபதிராய், அரவிந்தகோஷ், மகாத்மா காந்தி முதலியோர். தாதாபாய் நிலையம் புதுக்க நாள் கொண்டவர்; திலகர் பெருமான் கால் கொண்டவர்; ஏனையோர் சுவரெடுத்து வருவோர். இவர்களில் இந்நால் தலைவராகக் கொள்ளப்பட்டவர் பாலகங்காதர திலகர்.

லோக மான்யர் மஹாராட்டிரத்தில் பிறந்த பெரியார். அவர் வாழ்வில் அறியக் கிடக்கும் பொருள்கள் பல. திலகர் பெருமான் கல்விக்கடல்; குணமலை; ஒழுக்கத்துக்கோர் உறையுள்; வாழ்க்கைக்கோர் இலக்கியம். “திலகர்” என்னும் நினைவெழும்போதே உயரிய கல்வி, மனைவாழ்க்கை, ஓப்புரவு, தனக்கென வாழாமை, பிறர்க்கென வாழ்தல், பயன் கருதாமை, சேவையில் வேட்கை, தியாகம், வீரம், தன்னம்பிக்கை, அடிமையில் வெறுப்பு, “நாமார்க்குங் குடியல்லோம்” என்னும் உணர்வு முதலியன தோற்றமுறுகின்றன.

திலகர் பெருமான் இளமையிலேயே மேஸ்நாட்டுக் கல்வித் துறைகள் பலவற்றிலும், கீழ்நாட்டுக் கல்வித்துறைகள் பலவற்றிலும் படிந்து, பல நுண்பொருள் குடைந்தெடுத்தவர். கணிதம், சோதிடம், தத்துவம், சரித்திரம், சட்டம் முதலி

கலைகளில் அவர்க்குப் பேராய்ச்சியுண்டு. தற்காலத்துக்கு இன்றியமையாத ஆங்கில மொழியிற் புலமை பெற அன்னார் உழூத்ததோடு, தாய்மொழியினும் வடமொழியினும் நிரம்பிய புலமை பெறவும் உழூத்தார். திலகர் பெருமானை “வடமொழிக் கருவுலம்” என்று காந்தியடிகள் ஒருமுறை தமது “யங் இந்தியா”வில் வியந்து கூறியிருக்கிறார்.

இத்துணைக் கல்விக் கரசை அந்நாளில் “பதவி” என்னும் மாயை எத்துணை எத்துணைக் கண்கொண்டு, எத்துணை எத்துணைக் கைகொண்டு, எத்துணை எத்துணைக் கோலங் கொண்டு தாக்கியிருக்குமென்று சொல்ல வேண்டுவதில்லை. இத்தாக்குதல் கட்டுக் கல்வி யறிவு எளியதாகுமோ? ஆகாது! ஆகாது! அத்தாக்குதல்கள் யாவும் குன்று முட்டிய குரீஇப்போலாயின. கல்விக் கடல் முகந்த திலக மேகத்தின் கருத்து, கருகிக் காய்ந்துசாய்ந்து சவலையுற்றுள்ள பாரத மக்களைனும் வான்பயிரோம்பு வதிலேயே படிந்து கிடந்தது.

கல்வியாலாய் பயனென்ன? தன்னலங்கருதி வாழ்வதா? எவர்க்கும் பயன்படாது காட்டுக் கோடுவதா? அன்று; அன்று. பின்னை என்னை? மனைவி மக்களொடு வாழ்ந்து மற்றவர் நலன்கருதி யுழூப்பதே கல்வியாலாய் பயனாகும். அவ்வழூப்போ காலத்துக் கேற்றதாயிருத்தல் வேண்டும். திலகர் பெருமான் நாளில் காலக்கடவுள் எத்தொன்டை விழைந்து நின்றது? பெரிதுந் தேசத் தொண்டையே விழைந்து நின்றது. அந்நாளில் நம் மக்கள் இருளில் கிடந்தார்கள். “நாம் அடிமைக் குழியில் வீழ்ந்து கிடக்கிறோம்” என்னும் உணர்வும் அவர்கட்கில்லாம் விருந்தது. அந்நாளில் மக்களிடையே உரிமை வேட்கை எழுப்புதல் எத்தகை அருமை என்று இயம்பவும் வேண்டுமோ?

ஆவி சாவியாய் அழியும் நிலையிலிருந்த நாட்டுக்குப் புத்துயிரளித்தல் வேண்டுமென்னும் பேரவா திலகர் பெருமானை விழுங்கி நின்றது. புதினத்தாள்கள் வெளியீடு, களிற்றுக் கடவுள் திருவிழா, சிவாஜி திருநாள் கொண்டாட்டம் முதலியவற்றில் தலைப்பட்டுத் தாயின் தளையறுக்க அவர் முயன்றார். உறங்கும் ஒரு தேசத்தைத் தட்டி எழுப்ப

வேண்டுமேல் அத் தேசத்துப் பக்தர்கள் சிறைபுகல் வேண்டுமென்றும், அச்சிறைக் கோட்டத்தில் அவர்கள் படுந்துயர் மின்சாரம்போல நூன்கு சுவர்களிலும் முட்டி மோதி ஊடுருவிப்பாய்ந்து வெளிப்போந்து நாட்டிலுள்ள மக்களைத் தட்டி யெழுப்பும் என்றும் சார்லஸ் பிராட்லா கூறியுள்ளவாறு, திலகர் பெருமான் நாட்டின் பொருட்டுச் சிறைக் கோட்டமும் நண்ணினார். சிறையெனில் எத்துணைமுறை? ஒருமுறையா? இருமுறையா? மும்முறை நம்பெருமான் சிறை புகுந்தார். அவர் அன்று தமது கல்வியறிவையும் உடல் பொருளாவியையும் நாட்டுக்கென அர்ப்பணங்கு செய்து உழைத்த உழைப்பே இப்பொழுது பயனளித்து வருகிறது. “திலகர்” என்னும் ஒருவர் அன்று தமது நலங்கருதிப் பதவி வேட்டையாடி யிருப்பரேல், நாடு ஒளி கொண்டிராதென்பது தின்னைம். திலகர் பெருமான் நாட்டுக்கென ஏற்ற துன்பத்தை என்னென்று சொல்வது? - எத்தனை முறை சிறை! எத்தனைமுறை வாய்டைப்பு! எத்தனை முறை விசாரணை!

பாலகங்காதரர் அறவோரினத்திற் சேர்ந்தவர். காலத்துக்கேற்ற தொண்டாற்றுவது அவர் கடன். “சுய ஆட்சி எனது பிறப்புரிமை. அஃதெனக்குத் தேவை” என்று எவரே சொற்றார்? “எனது துன்பத்தைப் பற்றிக் கவலையில்லை. அஃது எனது நாட்டுக்கு விடுதலை யாகுக” என்று எவரே மொழிந்தார்? லோகமான்யர் காலத்துக்கேற்ற தொண்டாற்றப் போந்த அறவோராகலான், அவர் வாயினின்றும் அச்செம் மொழிகள் பிறந்தன. அம்மொழி வழிநின்று அவர் விணையும் ஆற்றினர்.

பாரதநாட்டின் துயர் களையப்போந்த தேசபக்தர் வெளியிலிருந்த வேளையில் எங்ஙன் பணி நிகழ்த்தினரோ அங்ஙனே சிறைபட்டபோதும் பணி நிகழ்த்தினார் என்றும் பணியில் வேட்கையுடைய நிட்காமிய கர்மயோகி நமது திலகர் பெருமான் என்றுணர்க. சிறைக் கோட்டத்தில், அவர் நாலெழுதுந் திருப்பணி செய்து வந்தார். அந்நால்கள் அவரது கல்வி அறிவு ஆராய்ச்சி முதலியவற்றை நனிவிளக்கும்.

பயன்கருதா உளத்துடன் எம் முறைபற்றியேனும் செந்நெறி யோம்பலாமென்பது திலகர் பெருமான் உள்ளக் கிடக்கை நாட்டின் விடுதலைக்கெனத் திலகர் பெருமான் கொண்ட முறை இஃபீதன எவராலுந் துணிந்து கூற இயலாது. சமயத்துக்கேற்றவாறு எம் முறை பற்றியேனும் நோக்கத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளலாம் என்று திலகர் அறிவுறுத்தி யிருக்கிறார். ஆனால் அம்முறையின் அடிப்படையில் பயன்கருதாமை நிலவல் வேண்டுமென்பது அவர் கொள்கை அவரால் எழுதப்பெற்ற சீதாரகசியத்தில் இந்நுட்பங் காணலாம்.

காங்கிரஸ் என்பது நாட்டின் விடுதலைக்கெனக் காணப்பட்ட ஒரு பெரும் அமைப்பு. காங்கிரஸ்னிடம் லோகமான்யருக் கிருந்த அன்புக்கோரளவில்லை. காங்கிரஸை அவர் உயிரெனப் போற்றி வந்தார். அக்காங்கிரஸ் அதிகார வர்க்கத்துக்குத் துணைபோகும் மிதவாதிகள் வயப்பட்டு நாட்டுக்குத் தீங்கிழைக்கும் நிலையுற்றுச் சூரத்தில் கூடியபோது திலகர் பெருமான் அதை யுடைத்தெறிந்தார். அவர் தொண்டின் நோக்கத்தை வலியுறுத்த இவ்வொரு செயலே சாலும். திலகர் பெருமான் வாழ்வு அறவோர் தன்மைக்கோர் இலக்கிய மென்பது வெள்ளிடைமலை.

இத்துணைச் சிறப்பு வாய்ந்த திலகர் பெருமான் பருவுடல் மறைந்தது. அவர் நினைவுக்குறியாகச் சில விடங்களில் படங்கள் தூக்கப்பட்டிருக்கின்றன; சில விடங்களில் சரித்திரங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளில் திலகர் பெருமான் உயிருடன் நிலவும் இடம் ஏது? காவியம் காவியம் என்க. ஒரு பெரியார் பருவுடல் மறைந்ததும், அவர் உடல் கொள்ளுமிடம் அவரைப்பற்றிய காவியமென்று கழறவேண்டுதில்லை. இக்கருத்துப் பற்றியே பண்டை நாளில் காவிய உலகங் காணப்பட்டது போலும்!

காவியங்கள் யாண்டுத் தோன்றும்? அகவாழ்வும் புறவாழ்வும் ஒத்து இன்பவழியில் இயங்கு மிடங்களில் காவியங்கள் தோன்றும். அகப்புற வாழ்வு ஒன்றுபடாது வறுமையும் பிணியும் பிற இறுமைகளும் நடம்புரியும்

மிடங்களில் காவியங்கள் வெளிவரல் அருமை. அவ்வருமையிடை ஒன்றிரண்டு புறப்படுமேல் அவைகளைப் பொன்னேபோல் போற்ற வேண்டுவது அறிஞர் கடமை. காலநிலை முதலியவற்றை யோராது அவைகளை அழுக்காற்றால் தூற்றுவது மட்டமை.

தமிழ்நாட்டில் ஒரு மாதரசியார் தமது கல்வி யறிவைக் காவிய மியற்றுவதில் பயன்படுத்தி வருகிறார். அத்தமிழ் அன்னையார் யாவர்? பாமணக்கும் நாவுடைய பண்டிதை அசலாம்பிகை அம்மையார்.

இவ்வம்மையார் முன்னர்க் காந்தி புராணம் பாடித் தமிழ் நாட்டுக்குதலியது தமிழர்கட்குத் தெரியும். அப்புராணத்துக்கு அடியேன் முகவுரை வரையும் பேறுபெற்றேன். இந்நூற்கும் அப்பணியாற்றும் பேற்றை அம்மையார் சிறியேற்கே வழங்கினர். காந்திபுராண முகவுரைக்கண் அம்மையார் திறமை முதலியன் ஒத்ப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வம்மையாரே இந்நூலை யாத்துண்மையானும், அவ்வொருவனே இதற்கும் முகவுரை வரைய நேர்ந்தமையானும் ஈங்கு விரிவுரை வேண்டுவதில்லை.

“திலகர் மாண்மியம்” என்னும் இந்நூல் தீந்தமிழ்ப்பாக் செய்யுளால் யாக்கப்பட்டிருக்கிறது. பாவனப்புக்களை, நேயர்கள் ஆங்காங்கே அவ்வப்போது நுகர்ந்து செல்வார்களாக. “திலகர் பெருமான்” இந்நூற்கண் உருக்கொண்டிருக்கிறார் என்று சுருங்கச் சொல்வது மிகப் பொருந்தும். நூலாசிரியர் தோற்றுவாயில்,

“இலகு மாபெரும் புகழ்ப்படா மிருநிலம் விரித்த
திலக மாழுனி”

என்றும்,

“உரிமை யென்னும் விரிதினை யுலகில் நாட்டப்
பதந்துறந் தலகிலாத பாக்கியுந் துறந்திந் நாட்டற்
கிதந்தா வுலகில் வாழ்ந்தோன்”

என்றும்,

“தருக்கமுங் கணித நூலுந்
 தத்துவக் கலைக ளன்னும்
 வருக்கழு மொருங்கே யின்னார்
 மதியெனு முதயக் குன்றில்
 அருக்கரே போவத் தோன்றி
 யவிர்ந்தன வெனிலிம் மேலோன்”

என்றும்,

“அரசியற் போரின் வித்தை
 யவனியில் விதைத்தோ ளன்ன
 உரைசெயு முதல்வன் கீரன
 உயர்கலை யறிவன் ஞானி
 கரைசெயற் கரிய தியாகி
 கருமயோ குடையோன்”

என்றும்,

“வேதம் நான்கொடு கலைபல விரித்துரை செய்த
 வாத ராயண னிகர்மதி வாய்ந்துவோன்”

என்றும் திலகர் பெருமானைத் தருதல் காண்க.
 மற்றுமோரிடத்தல் பாரத நாட்டுத் திலகத்தை

“அந்தணர்திலக னாருமறைத்திலக னாய்ந்துண
 ரநிஞரிற் றிலக,
 னிந்தியமாதின் புதல்வரிற்றிலக னினையிலாக்
 கவிஞரிற் றிலகன்
 சந்ததமுரிமைப் போரினிற் றிலகன்
 தளர்விலர் வாயையிற் றிலகன்
 மந்திர வொழுக்க மருவுவைத்திக
 மாண்பினும் திலகனே மதிக்கின்”

என்று அம்மையார் பாட்டில் காட்டுதல் நோக்குக. வேறொரு
 திடத்தில் பால கங்காதரர் கலைகளில் திலகராய்
 விளங்கியதை;

“சோதிடக்கலையிற் கக்கிரன்கணித
 சோதனைக்குயர் புதன் உலகோர்
 கோதுக எகற்று முறையையில்
 வியாழன் குவலயத்தோ மருள்நீக்க
 ஆதவன் மெலிந்தோர்க் கம்புலி

யாசதந்திரத் தம்புவி சுதனாம்
மாதவத் திலகர் பிரிந்தமை நகர
மாந்தர்கள் ஞானாந்தனர் விரைந்தே”

என்னும் பாவின் வழிப் பண்டிதையார் குறித்தல் ஓர்க. நூலின் இறுதியில் “முச்சுடர் விளக்கம்” “உத்தர துருவ நிவாஸம்” “கிதா ரகசியம்” என்னுந் தலைப்புகளின்கீழ், அவ்வந் நால்களிற் போந்துள்ள திலகர் பெருமான் கருத்துக்களை அகவற் பாவெனும் எழுத்தோவியமாக அத்துறையில் கைபோய பெருமாட்டியார் வரைந்திருத்தல் புலவர் அகத்துக்கு விருந்தாகும். எனவே “திலகர் மான்மிய”த்தில் திலகர் பெருமானும் அவர் நால்களின் உள்ளமும் மினிர்தல் மகிழ்ச்சி யூட்டுகிறது.

மஹாராட்டிரத் திலகரைத் தமிழ்த் திலகராக்கித் தமிழ் நாட்டுக்கு நல்கிய பண்டிதை அசலாம்பிகை அம்மையார்க்குத் தமிழுலகங் கடமைப்படுவதாக. எனது வாழ்த்தும் வணக்கமும் அம்மையார்க்கு உரியனவாக.

சென்னை, இராயப்பேட்டை,

6.11.1927

திரு.வி.கலியாணசுந்தரன்

திலகர் பெருமானின் பண்பு நலன்களை தோற்றுவாயில் அம்மையார் பின் வரும் பாடல்களில் இசைத்துள்ளார்.

“தருக்கமுங் கணித நூலுந்
தத்துவக் கலைக ளென்னும்
வருக்கமு மொருங்கே யின்னார்
மதியெனு முதயக் குன்றில்
அருக்கரே போவத் தோன்றி
யவிர்ந்தன வெனிவிம் மேலோன்”.

“ஆசியற் போரின் வித்தை
யவனியில் விதைத்தோ ளென்ன
உரைசெய் முதல்வன் தீரன்
உயர்கலை யறிவன் ஞானி
கரைசெயற் கரிய தியாகி
கருமயோ குடையோன்.”

தமிழ்ப் பேரறிஞர் மு.இராகவையங்கார் சிறப்புப் பாயிரம்

திலகர் மான்மியத்திற்கு நாட்டுப்பற்று மிக்க தமிழ்ப் பேரறிஞர் மு.இராகவையங்கார் சிறப்புப்.பாயிரம் அளித்து பெருமை சேர்த்தார். பாரதியார், வசீ. ஆகியோர் ‘முரா’வின் தேச பக்தியைப் பாராட்டியுள்ளார். பாரதியார் 18.10.1907இல் ‘மு.இரா.’விற்கு எழுதியக் கடிதத்தில், “தங்கள் பாண்டித்தியத்தை நான் புகழுவரவில்லை. அதனை உலகமறியும். தங்களுடைய பரிசுத்த நெஞ்சிலே எழுந்திருக்கும் ‘ஸ்வதேச பக்தி’ என்ற புது நெருப்பிற்குத்தான் நான் வணக்கம் செய்கிறேன்” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தேசியம் வளர்த்தப் பேரறிஞரின் “பண்டைக் கைதொழில் வியாபாரங்கள்” எனும் ஆய்வுக் கட்டுரையைப் பாராட்டி வ.உ.சி. நாற்பது வரிகள் கொண்ட கவிதையை எழுதி அதை மு.இரா.விற்கு 16.10.1907இல் அனுப்பி வைத்தார். இதில் சில வரிகள் பின்வருவன:—

“பாரத வருடத்தின் பழைய கைதொழில்
வியாபா ரங்களை விரித்து வரைந்தநின்
வியாச மதனை விருப்பொடு படித்தேன்
முற்றோழில் நிலைமையை முற்றுற மொழிந்த
கற்றநின் வாசகங் கண்ணாங் களித்தேன்”

“முன்னர் நாடு திகழ்ந்த பெருமையை”ப் போற்றுவதும் தேசிய எழுச்சியின் ஒரு கூறாகக் கொள்ளப்பட்டது. ‘மு.ரா’, வ.உ.சி.யின் கப்பல் கம்பெனி முயற்சிக்கு உதவ நூறு ரூபாய் பங்கும் எடுத்தார்.

முற்கூறியவாறு தேசியவுணர்வில் தினைத்த தமிழ்ப் பேரறிஞர் திலகர் மான்மியத்திற்கு பின்வருமாறு சிறப்புப் பாயிரம் வரைந்தமை குறிப்பிடத் தக்கது.

ஞாவமிசைப் பாரதமா நாடேற்ற
 முறல் நாடி நனியழந்த
 சீலமுடைப் பெரியோருட் செகத்தின்மே
 னிலத் திருந்து சீற்றத் தோடுஞ்
 சாலஉரு வாணாற்றின் றருக்கொழித்த
 சடைக் கடவுள் தகைமை சான்ற
 பாலகங்கா தரதிலகர் படைத்தபுக
 மூலகி லெவர் படைத்தா ரம்மா.
 அன்னவர்தம் பெருமையெலா மளவிடுதற்
 கரிதேனு மரிதின் வாய்ந்த
 நன்னரமை செய்தியெலா நனிதிரட்டிச்
 செந்தமிழி னயந்த பாவாற்
 பின்னவரு மறிந்துய்யப் பிடுறுபா
 திரிப்புலியூர் பிறங்க மேவி
 மன்னுமச லாம்பிகையா மாப்புலமை
 யாட்டி செய்நூல் வாழ்ந்தார் யாரே.

சிறப்புப் பாயிரத்தில் தன்னிகரற்ற உலகப் புகழ் பெற்றார்.
 திலகர் என்று தமிழ்ப் பேரறிஞர் வியந்து போன்றியுள்ளார்.
 திரு.வி.க. போன்று, ‘மு.ரா’.வும் திலகர் வழிபாடு
 நிகழ்த்திவிட்டார்.

9. திரு.வி.க. வின் திலகர் வீர வழிபாடு

“1907-ம் ஆண்டில் திலகர் பெருமான் தலைமையில் அமிதவாதப் பிரசாரம் நாடு முழுவதும் நடைபெற்றது. பிரசாரத்துக்கென்று தென்னாட்டிலும் ஒரு கூட்டம் திரண்டது. அக்கூட்டத்தவருள் குறிக்கத் தக்கவர் விழுசிதம்பரம்பிள்ளை, சுப்பிரமணிய சிவா, சுப்பிரமணிய பாரதியார், ஸ்ரீ நிவாசாச் சாரியார், சுரேந்திரநாத் ஆர்யா, சக்கரைச் செட்டியார், எஸ்.துரைசாமி ஜயர், ஹரி சர்வோத்தம் ராவ் முதலியோர்” என்று திரு.வி.க. தமது ‘வாழ்க்கைக் குறிப்பு’கள் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். திலகர் பெருமான் கொள்கை நாட்டில் வேருன்றியது. இளைஞர் உள்ளம் திலகர் அரியாசனமாயிற்று என்றும் திரு.வி.க. கூறினார். இந்தச் சூழலில் ஸ்பென்சர் கம்பெனியில் பார்த்த வேலையை விட்டு அரசியலில் நேரடியாகப் பங்கேற்றார், திருவிக.

திரு.வி.க.வின் திலகர் வீரவழிபாடு பற்றிய செய்திகள் அவருடைய ‘தேசபக்தன்’ நாளேட்டிலும், ‘நவசக்தி’ எனும் வார இதழிலும், சில கவிதைகளிலும் திருவிகவின் “வாழ்க்கைக் குறிப்புகள்” எனும் நாலிலும் விரவியுள்ளன.

7.12.1917இல் தோன்றிய ‘தேசபக்தன்’ நாளேடு தேசபக்தியை வளர்த்துவில் வீரவழிபாட்டுணர்வையும் இழைத்தது. “வீரர் வழிபாடு நிகழாத இடமே இல்லை, அது வாழ்க்கையின் ஒரு கூறாக இருந்தே திரவேண்டும். ஜனநாயகமோ சமதர்மமோ நடைபெறும் இடங்களிலும் எவ்வழியிலோ அறிந்தோ அறியாமலோ வீரர் வழிபாடு நிகழ்ந்தே வரும். அஃது இயற்கை” என்றார் திரு.வி.க. இவ்வாறு வீரர் வழிபாட்டை நியாயப்படுத்திய திரு.வி.க. தமது வீரவழிபாட்டின் பயன்பாட்டையும் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தேசபக்தன் இதழில் திலகர் வீரவழிபாடு

“தேசபக்தன்” லோகமான்ய பாலகங்காதர திலகர், காந்தியடிகள், பெசன்ட் அம்மையார் முதலியோர் புகழ்களை ஒது ஒது வழிபாடு நிகழ்த்தியே வந்தான். அதனால் ‘தேசபக்தன்’ தேசபக்தியை வளர்ப்பவனானான். என் மேசை மீது திலகர் பெருமான் திருமுக உருவம் பொலியும், அஃது என் கருத்தில் நின்று ருத்திர கலை எழுப்பும். எழுது கோலை பாச பதமாக் கியது”. மேசை மீது திலகர் பெருமான் திருமுக உருவத்தை வைத்து திலகர் வழிபாடு தந்த எழுச்சியை திரு.வி.க. சாற்றியுள்ளார்.

தேசபக்தியை வளர்க்க திரு.வி.க. தேசபக்தன் இதழைப் பயன்படுத்திய காலத்தில் ஜஸ்டிஸ் கட்சி எதிர்ப்பையும் தேசபக்தியின் ஒரு கூறாக அமைத்துக் கொண்டார். திருவிக. ஒரு சமயம் ‘ஜஸ்டிஸ்’ கட்சித் தலைவர் டிஎம்நாயர், திலகரை எதிர்த்து பேசியதைக் கண்டித்து 1918 பிப்ரவரி 28-ஆம் தேதி ‘தேசபக்தன்’ இதழில் தலையங்கம் எழுதினார். இந்தத் தலையங்கத்தில், “திலகர் என்பது தேகமல்ல; அஃது ஆத்ம சொருபம்; ஒரு பெருஞ்சக்தி; தெய்வ அம்சம்” எனும் மந்திரச் சொற்களால் திலகர் வழிபாட்டை நிகழ்த்தினார், திருவிக.

‘நவசக்தி’யில் திலகர் வழிபாடு

1920 அக்டோபர் 22-இல் வெளிவரத் தொடங்கிய ‘நவசக்தி’ வார இதழின் உரிமையாளராகவும், ஆசிரியராகவும் பொறுப்பேற்றார், திரு.வி.க.

1921 சூலை 22-இல் வெளிவந்த ‘நவசக்தி’யில் “திலகர் பெருமான் ஆண்டு விழா” எனும் தலைப்பில் திரு.வி.க. எழுதிய தலையங்கத்தின் தொடக்க வரிகள், பின் வருவன;

“கிரேதாயுகம் அரிச்சந்திரனைக் கண்டது; திரேதாயுகம் ஸ்ரீராம பிரானைக் கண்டது; துவாபர யுகம் கண்ணனைக் கண்டது; கலியுகமோ திலகர் பெருமானைக் கண்டது. முதல் மூன்று யுகங்களில் வளர்க்கப்பட்ட சத்தியம், நிறுத்தப்பட்ட தருமம் கலியுகத்தில் அதிகார வர்க்க ஆட்சிமுறையில் வீழ்த்தப்பட்டன. அவைகளை நிறுத்தத் தோன்றிய பெருமான் திலகர் பெருமானேயாவார்.”

மேற்கண்ட தலையங்க வரிகள் வீர வழிபாட்டின் மூல மந்திரங்களாக அமைந்துள்ளன. சொல்லாட்சியும், பொருட் செறிவும் ஈடு இணையற்றுப் பொலிகின்றன.

31.7.1925 ஆம் ‘நவசக்தி’ இதழில் ‘திலகர் பெருமான்’ எனும் தலைப்பில் ஒரு தலையங்கம் வெளிவந்துள்ளது.

திலகருடன் சந்திப்புகள்

தேசிய இயக்கம், தமிழ் இயக்கத்தோடு தொழிலாளர் இயக்கத்தையும் வளர்த்தெடுத்தவர் திரு.வி.க.

திலகர் பெருமான் 17.12.1919இல் சென்னை வந்தபொழுது தேசபக்தன் விமிடெட் செயலாளர், சுப்பராய காமத், வ.உ.சி. முதலானோருடன் திரு.வி.கவும் திலகரை வரவேற்றார்.

“அச்செல்வத்துடன் மூன்றுநாள் தங்கிப் பணிபுரியுஞ் செல்வத்தை யான் பெற்றேன்” என்று திலகர் சந்திப்பு எனும் தலைப்பில் தமது வாழ்க்கைக் குறிப்புகளில் திரு.வி.க. குறிப்பிட்டுள்ளார்.

திலகர், சுப்பராய காமத் வீட்டில் தங்கினார். அங்கு

அவ்வப்பொழுது சென்று திலகரைச் சந்தித்து உரையாடினார். திலகருடன் உரையாடியதில் தாம் பெற்ற அனுபவத்தை திரு.வி.க., பின்வருமாறு பதிவு செய்துள்ளார்.

“முதல் நாள் பகல் இந்தியப் பெருந்தலைவருடன் சிதம்பரம் பின்னையும் காமத்தும் யானுமே தனித்திருந்தோம். தேசபக்தன் பத்திரிகை, தொழிலாளர் சங்கங்கள் முதலியவற்றைப் பற்றி நாங்கள் பேசத் தொடங்கினோம். அப்பேச்சைத் தொடர்ந்து பாலகங்காதரர் பல நுண்ணிய கேள்விகள் கேட்டனர். அக்கேள்விகள் வாயிலாக அவர் தென்னாட்டு நிலைமையை உணர்ந்து கொள்ள விரும்பியது எங்கட்குச் செவ்வனே விளங்கியது. ஆழமான நுண்மைகளை எனிய முறையில் கேட்டுக் கேட்டு விடை பெறுவதில் லோகமான்யரைப் போன்ற ஒருவரை யான் கண்டதில்லை. அவர் தரும் கேள்விகள் அவருடன் நெருங்கிப் பழகுதல் வேண்டுமென்ற வேட்கை எழுப்புவதை யான் அனுபவத்தில் உணரலானேன். சில மணி நேரம் பேச்சில் திலகர் பசுவானார், யான் கன்றானேன்.”

முதல் நாள் இரவில் சுப்பராய காமத்துடன் திரு.வி.க.வும் திலகருடன் உரையாடினார். சுப்பராய காமத், திலகரிடம் திரு.வி.க.வைச் சுட்டிக்காட்டி ‘இவர் சமயப் பித்தர்’ என்று கொன்னார். சுப்பராய காமத் குறிப்பிட்டதைத் தொடர்ந்து திலகர் கூறியதாவது; “சமயப் பித்து இல்லாத இடத்தில் தேசப் பித்து எப்படி எழும்? தேசபக்திக்குச் சமயப் பித்து தேவை. இவரது சமய பக்தியே இவரைத் தேசபக்தன் ஆசிரியனாக்கியிருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.”

திரு.வி.க. சமயத்துறை தொடர்பான சில கருத்துகளை திலகரிடம் கேட்டறிந்தார். நிஷ்காமிய கர்மம் என்பது சமயத்திற்கு உரியதுபோல தேசத் தொண்டிற்கும் உரியது என்பதை திரு.வி.க.விடம் திலகர் விளக்கியதாக திரு.வி.க. கூறியுள்ளார்.

18.12.1919இல் திலகருடன் நிகழ்ந்த இரண்டாவது சந்திப்பையும் திருவிக. எழுதியுள்ளார். அன்று மாலை பிரம்பூர் பட்டாளத்தில் நடைபெற்ற தொழிலாளர்கள் கூட்டத்தில்

திலகரை அறிமுகம் செய்து பேசினார், திருவிக. தொழிலாளர் கூட்டத்தில் திலகர் நிகழ்த்திய உரையைப் பாராட்டி திருவிக. முடிவுரையாகவும் பேசினார்.

கூட்டத்தில் இருந்து திரும்பிய பொழுது வழியில் திலகர், திருவிக.வின் சொற்பொழிவுச் சாரத்தைத் திரட்டிக் கூறினார். இது தொடர்பாக திரு.வி.கனமுதியுள்ளதாவது;

“பக்கத்திருந்தவர் தங்கட்குத் தமிழ் தெரியுமா? என்று கேட்னர். ‘கலியாண் சுந்தரம் பேச்சில் உருண்ட சம்ஸ்கிருதச் சொற்களைக் கொண்டு அவர் கருத்துக்கள் இன்ன இன்ன என்று ஊகன்று செய்தேன்’ என்றார். திலகர் பொருட்டே அன்று என் நாவில் சம்ஸ்கிருதச் சொற்களும் சொற்றொடர்களும் ஏராளமாக உருண்டன. திலகர்க் கென்று இளமையில் யான் சம்ஸ்கிருதச் சொற்களையும் சொற்றொடர்களையும் சிறிது பயின்றனன் போலும்.”

அன்றிரவு திலகருடன் உரையாடிய சிறு கூட்டத்தில் கலந்துக் கொண்டு திருவிக. திலகரிடம் மார்க்சியத்தைப் பற்றி திலகரின் கருத்தை அறியக் கேட்டார், திருவிக. இதற்கு திலகர் பின்வருமாறு பதிலளித்துள்ளார். “மார்க்சிஸ்ததின் மீது இந்தியா நாட்டஞ் செலுத்துங் காலம் வரலாம். அதற்குள் மார்க்சிஸம் பலவித மாறுதலடையும். இந்தியா எதையும் தனது இயற்கையாக்கியே ஏற்கும் பண்புடையது.”

திரு.வி.க. மார்க்சிஸ்ததைப் பற்றியத் திலகரின் கருத்தைப் பெற்றது, குறிப்பிடத் தக்கது. 1881 மே 1-இல் திலகர் தமது மராட்டா இதழில் மறு வெளியீடு செய்த கட்டுரையில் கார்ல்மார்க்சைப் பற்றிய அறிமுகத்தை இந்தியாவில் திலகர் செய்தார் எனும் ஒரு கருத்து கூறப்பட்டுள்ளது. இதன் விவரத்தை இந்நாலில் உள்ள ‘இதழாளர் திலகர்’ எனும் கட்டுரையில் காணக.

திரு.வி.க. 19.12.1919இல் திலகருடன் ஏற்பட்ட மூன்றாவது சந்திப்பைப் பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்த மூன்றாவது சந்திப்பு திலகர் பூனாவிற்குப் புறப்பட்ட நாளில் மாலையில் நிகழ்ந்தது. காமத்திடமும், திரு.வி.க.விடமும் திலகர், யான்

புறப்படப் போகிறேன். முன்றுநாள் உங்கள் அன்புக்கு எனியனானேன்; நீங்கள் இருவரும் பூணாவிற்கு வாருங்கள்; யானும் உங்களுடன் மீண்டும் சென்னைக்குத் தொடர்ந்து வர என்னுகிறேன் என்றார்.

திரு.வி.க. மிக்க நெகிழ்ச்சியுடன், “நாங்கள் மனமொழி மெய்களால் தங்கட்குப் பணியாற்றும்பேறு பெற்றோம். ஏதேனும் தவறுதல் உற்றிருந்தால் மன்னிக்க வேண்டும்”என்றார்.

அன்பிலே தவறுதல் ஏது? மன்னிப்பு ஏது? என்று திலகர் பரிவுடன் கூறி, திரு.வி.க.வின் முதுகை வருடினார்.

திலகர் பெருமான் கொழும்பு வழியாக இங்கிலாந்து செல்ல, சென்னை வந்தபொழுது, திருவிக., திலகரைப் போற்றி இயற்றிய பாடல் முன்பக்கங்களில் வெளிவந்துள்ளது. அப்பொழுது திலகரின் கொழும்புப் பயணம் தடைப்பட்டது. திரு.வி.க. இயற்றிய மேலும் இரு பாடல்கள் இங்கு வழங்கப்படுகின்றன.

இங்கிலாந்தும் திலகரும்

இப்பாடல் பின்வரும் குறிப்புடன் பாடப் பெற்றது. “திலகர் பெருமான் பம்பாய் வாயிலாகச் சென்று 1918-ம் வருஷம் அக்டோபர் மாதம் 30-ந் தேதியன்று இங்கிலாந்து சேர்ந்தார் என்ற செய்தி கிடைத்தபோது பாடப் பெற்றது.”

எங்கள் மன்னார் இணையடி யேந்தியே
பொங்கு பேற்றைப் புனைந்தெமை யாண்டிடுந்
தங்கு சீர்த்தி தழைத்தெள்ளி வீக்நுல்
இங்கி லாந்தெனும் இன்ப அணங்குகேள்.

தண்மை செம்மை தழைமையுங் கொண்டலோர்
வண்ண மாழுனி வந்தனர் நின்னிடை
வெண்மை நீலம் விரிந்து பரந்தநின்
கண்க ளாலவர் காட்சியைக் காணுமே.

கல்வி ஞானங் கருணை நிரம்பிய
செல்வ மாழுனி சேர்ந்தனர் நின்னிடைப்
பல்வ ளங்களும் பான்மையுங் கொண்டநீ
ஒல்லை அன்னார் ஒளிமுகங் காணுமே.

மற்ற வர்க்கே மனத்தை நிறுத்தியே
உற்ற நோத் துதவும் அறமுனி
பற்றி வந்தனர் பண்புடை நின்னிடைச்
செற்ற மில்லவர் சிந்தையை நோக்குமே.

பரத மென்னும் பழையவோர் நாடனி
விரத மாழுனி வேந்தர் கிழக்குதி
பரிதி யென்னப் பரிந்து படர்ந்தனர்
கருதி யன்னார் கரத்தினை நோக்குமே.

எங்கள் தலைக்கணி எம்பெரு மாண்தி
பங்க யப்பனி மாமலர் பூத்தது
துங்க மிக்க குகமுடை நின்னிடை
அங்க ணாலதை அன்பொடு காணுமே.

உரிமை வேண்டி உவந்துனை நாடனர்
பெரிய மாழுனி பேச அருள்புரி
அரிய வாசகம் அன்பி லுதிப்பது
தெரிய ஒதுவர் எங்கள் சிறுமையே.
அன்ன வர்பெயர் ஆரும் புகழ்பெயர்
பின்னை யென்றும் பெயர்வது மின்றியே
இந்தி ஸத்தி விருப்பது கூறுவல்
சென்னி கொள்ளுந் திலக ரெனும்பெயர்.

இப்பெய யர்ப்பொருள் இந்தியா என்பது
செப்பு மித்தகைச் செம்பொருள் சேர்ந்தது
அப்பு மிக்க அருணதி பாய்ந்திடும்
ஒப்பில் இந்தியா உற்றதை ஒக்குமே.

சிந்தை நல்ல திலகர் சொலும்யொழி
இந்தி யாவின் இனிமொழி யாகுமால்
அந்த ணார்கொலை யார்ந்து செவிகொடு
சொந்த மாகச் சுதந்திர நல்குமே.

திலகர் பெருமையை பலவிதமாக எடுத்துரைத்து, அவர் உரையைக் கேட்குமாறு இங்கிலாந்திற்கு உணர்த்தியுள்ளார் மேற்காணும் கவிதையில் திருவிக.

திலகர் வாழ்த்து

மறப்பாலும் பிறவாலும் மதிப்பிழந்த எந்தமக்குப்
பிறப்புரிமை சயஆட்சி பெறவேண்டும் எழுமெனவே
குறிப்புடைய ஒருமொழியைக் கொடுத்துதவி கிளர்ச்சியதால்
சிறப்பருஞ்சி திலகமுனி திருவடியை வணங்குதுமே.   க

உலகன்னை உயிராகும் ஒருபரத
கண்டமதில் உதித்த கோமான்
பலகலையின் பயனுணர்ந்து பற்றறுத்து
மற்றவர்க்குப் பண்பு செய்வோன்
கலகமிலா உளங்கொண்டு கட்டுரையிற்
பிறழாது காப்பில் நின்றோன்
திலகமுனி எனும்பெயரான் திருவடியை
எஞ்ஞானறுஞ் சிந்திப் போமால்.   २

‘திலகர் மான்மியம்’ எனும் நாவில் திலகர் வழிபாட்டின் விரிவைக் காணலாம்.

இதுகாறும் எடுத்துக் காட்டப்பெற்ற கட்டுரைகளாலும் கவிதைகளையும் திருவிக, திலகர் வழிபாட்டில் பாரதியாருக்கு அடுத்த நிலையில் சிறப்பெய்துகின்றார்.

திலகருக்கு ராஜாஜி ஆதரவு

1918இல் விசேஷ காங்கிரஸிற்கு தலைமை ஏற்கத் திலகரே தகுதியானவர் என்று ராஜாஜி சுதேசமித்திரனில் 27.6.1918இல் எழுதினார். இதையே ஓர் அறிக்கையாகத் தயாரித்தார். ஈவேரா, மதுரை ஜார்ஜ் ஜோசப், பிவரதராசலு நாய்டு, வசீ, உட்பட பல முக்கியத் தேசபக்தர்களின் கையொப்பங்களைப் பெற்றார். இந்த அறிக்கை சுதேசமித்திரனில் 2.7.1918இல் வெளிவந்தது.

1917 குன் 24இல் பெசன்ட் அம்மையாரின் அரசியல் தோழர் சர்.எஸ்.சுப்பிரமணிய ஜயர், அமெரிக்க ஜனாதிபதி வில்சனுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார். இந்தக் கடிதம் அவருடைய அமெரிக்க நண்பர்கள் மூலமாக அனுப்பப்பட்டது. இந்தக் கடிதத்தில் 1917 குன் மாதத்தில் ‘ஹோம்ரூல்’ இயக்கத் தலைவர் வீட்டுக் காவலில் வைக்கப்பட்டது கண்டிக்கப்பட்டது. அத்துடன் அப்பொழுது நிலவிய அரசின் ஆட்சி முறையைப் பற்றியும் விமர்சிக்கப்பட்டது. இதனால் சீற்றமடைந்த இந்தியா மந்திரியும், ராஜப் பிரதிநிதியும் சுப்பிரமணிய ஜயரைக் கடுமையாகக் கண்டனம் செய்தார். இதனால் சென்னையின் தேசிய அரசியல் சூழலில் பெரும் பரபரப்பு ஏற்பட்டது. உனர்ச்சிவசப்பட்டநிலையில் சென்னையில் சில அரசியல் தலைவர்கள் அப்பொழுது நடைபெறவிருந்த விசேஷ காங்கிரஸ் மாநாட்டிற்கு மனி ஜயரை தலைமை வகிக்க வேண்டும் என்று கிளர்ச்சி செய்தனர். இந்தச் சூழலில்தான் ராஜாஜி யின் கட்டுரை வெளிவந்தது.

“விசேஷ காங்கிரஸ் அக்கிராஸனர்-சுப்பிரமணிய முனீந்திரரா? லோகமான்ய திலகரா?” என்ற தலைப்பில் வெளியான கட்டுரை வருமாறு:

“சேலம் வைகோர்ட்டு வக்கீல் மிஸ்டர் விராஜகோபாலாச் சாரியார் அடியில் வருமாறு நமக்கு எழுதுகிறார்.

நமது ராஜீயவாதிகளிடையே தங்கள் தங்கள் அபிப்பிராயம்போல் நடக்கும் ஒரு கொள்கை இருக்கிறது. விசேஷ காங்கிரஸின் அக்கிராசனத்துக்கு யாரைத் தேர்ந்தெடுப்பது என்கிற விஷயத்தில் இது வெளிப்படையாய் தெரியலாயிற்று.

ஞீஜத் சுப்பிரமணிய ஜயரைப் பார்விமெண்டில் அவதூராய்ப் பேசியது நாடெங்கும் ஆக்திரத்துடன் கண்டிக்கப் படுகிறது. நம்மைத்திறப்படுத்தி முன்னேற்றமடையச் செய்வதற்குத் தெய்வத்தினாலாய வழிகள் பலவுள். நமது பீஷ்மாசாரியாரை அநாவசியமாய் அவதூராய்ப் பேசியதில் சக்தியற்றிருந்த நமக்குப் பலம் உண்டாகிவிட்டது. அத்துடன்

நமக்கு அது ஒரு நல்ல வழிகாட்டியுமாகிவிட்டது. இந்தியா மந்திரியால் சொல்லப்பட்ட வார்த்தைகளுக்கு நமது நாட்டிலிருந்து சரியான பதில் கொடுத்தாகிவிட்டது. நம்முடைய பிதாமகரிடம் தேசத்தாருக்குள்ள உண்மையான நம்பிக்கையைக் காட்டி எல்லா இந்திய ஜனங்களும் ஓர் உபசாரப் பத்திரம் வாசித்துக் கொடுத்து, அப்பத்திரம் அமெரிக்காவுக்கு அனுப்பப்படுமாயின் அது (இந்தியா மந்திரி) மிஸ்டர் மாண்டேகுவின் தூஷணைக்குச் சரியான பதிலாகும்.

நமது முனீந்திரரை அவமதித்துப் பேசியதிலிருந்தும், அதற்காக ஜனங்கள் ஆத்திரத்தடன் ஆட்சேபித்ததிலிருந்தும், விசேஷ காங்கிரஸின் அக்கிராசனம் யார் வகிக்கவேண்டிய தென்கிற விஷயத்தில் ஜனங்களுள் ஒரு தப்பான எண்ணம் உதித்துவிட்டது. அவரை அவமதிப்பாய்ப் பேசியதற்காக, அவரிடம் நமக்குள்ள மதிப்பை மறுபடியும் வெளியிட வேண்டும் என்கிற எண்ணம் இருக்குமானால், மேற்குறிப்பிட்டபடி பத்திரம் வாசித்துக் கொடுப்பதே போதுமானது. அப்படிச் செய்தால் இந்தியா மந்திரியின் செய்கைக்குச் சரியான பதிலாய்விடும். இந்தப் பத்திரம் விசேஷ காங்கிரஸிலேயே வாசிக்கப்பட்டு அவருக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டும்.

ஆனால் நாம் நமது தலைவர்களைக் கௌரவப்படுத்த வேண்டும் என்கிற எண்ணத்திலாவது, அல்லது மிஸ்டர் மாண்டேகு அவமரியாதையாய்ப் பேசியிருக்கிறார் என்கிற ஆத்திரத்தைக் காரணம் கொண்டாவது, விசேஷ காங்கிரஸின் அக்கிராசனத்துக்கு யாரைத் தெரிந்தெடுப்பதென்று நிர்த்தாரணித்து விடக்கூடாது.

விசேஷ காங்கிரஸ் மிகவும் முக்கியமான விஷயம். அதன் அக்கிராசனத்தை வகிக்க லாயக்கானவர் என்று எல்லோராலும் மதிக்கப்படுகிற லோகமானிய திலகரே அக்கிராசனம் வகிக்கவேண்டும். ஸ்ரீஜத் சுப்பிரமணிய ஜயரே லோகமான்ய திலகர் லாயக்கானவரென்று சொல்லியிருக்கிறார். பார்லிமெண்டில் ஸ்ரீஜத் சுப்பிரமணிய ஜயர் கடித விஷயமாய்

நடந்த பிரஸ்தாபத்தைக் கொண்டு, விசேஷ காங்கிரஸின் அக்கிராசனத்துக்கு லோகமான்ய திலகரைத் தெரிந்தெடுப்பதில் எவ்வித மனக் குழப்பமும் உண்டாக இடம் கொடுக்கக்கூடாது.

‘நியூ இந்தியா’ அன்னிபெசன்னு அம்மையாரை ஆசிரியராகக் கொண்டு சென்னையிலிருந்து வெளிவந்த ஆங்கிலத் தினசரி பத்திரிகையும் லோகமான்ய திலகர் அக்கிராசனம் வகிக்க இஷ்டப்படவில்லை என்று சொல்லியிருப்பதைத் தவிர வேறொன்றும் சொல்லவில்லை. இதனால் அவர் மறுத்துவிட்டார் என்று சொல்ல முடியாது. நமது தேச முழுமையும் ஒரே மொழியாய் அவரை அக்கிராசனம் வகிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளும் பட்சத்தில், அதை அவர் மறுக்கமாட்டார்.

அக்கிராசனம் வகிக்க இஷ்டப்படவில்லை என்று சொல்வதற்கும், அக்கிராசனம் வகிக்க முடியாதென்று மறுத்துவிடுவதற்கும் வித்தியாசம் உண்டு. கனம் மாழுதபாத் ராஜா அந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்வார் என்பது பற்றியே நமக்கு இஷ்டமில்லையென்று லோகமான்ய திலகர் சொல்லியிருக்கிறார்.

எவ்வளவு காலந்தான் ராஜீய விஷயத்தில் இப்படி நாம் தடுமாறிக் கொண்டிருப்பது? ஸ்ரீஜத் சுப்பிரமணிய ஜயரை இந்தியா மந்திரி அவமரியாதையாகப் பேசினார் என்றால், அதற்காக விசேஷ காங்கிரஸின் அக்கிராசனத்தை லோகமான்ய திலகர் வகிக்கவேண்டுமென்றிருந்த நமது எண்ணத்தை மாற்றிக்கொள்கிறதா?

லோகமான்ய திலகரின் ராஜீய அபிப்பிராயங்கள் ஏற்கெனவே தெரிந்தவை என்றும், அவரிடம் இங்கிலாந்தில் உள்ளவர்களுக்குத் திருப்பதி இல்லையென்றும் அதனால் காங்கிரஸ் லீக் திட்டத்தை அவர்கள் ஒப்பாமல் போகக்கூடுமாதலால், திலகர் அக்கிராசனம் வகிக்கக் கூடாது என்றும் சிலர் சொல்லுகிறார்கள்.

இந்த ஆட்சேபனை உண்மையானால் ஸ்ரீஜத் சுப்பிரமணிய

ஜயர் விஷயம் எப்படி? அவருடைய ராஜீய அபிப்பிராயங்கள் ஏற்கனவே தெரியாதவைகளா? லோகமான்ய திலகர் பேரரக் கேட்கவே அதிருப்திப்படுகிறவர்கள் இருப்பதுபோல் இவருடைய பேரரக் கேட்டும் அதிருப்திப்படுகிறவர்கள் இல்லையா?

சுய ஆட்சிப் பிரதிநிதிகளின் தலைவராய் எவரை நாம் அனுப்பி அவரை யுத்த மந்திரி சபையார் திருப்பி விட்டார் களோ, அவர் மூலமாகவே நம்முடைய தேச அபிப்பிராயத்தை வெளியிட வேண்டும். ஸீஜத் சுப்பிரமணிய ஜயரை அக்கிராசனராகத் தெரிந்தெடுப்பின் அது மிஸ்டர் மாண்டேகு, “மெயில்” பத்திரிகை இவர்களின் எதிர்ப்புக்குப் பதிலாகும். லோகமான்ய, திலகரைத் தெரிந்தெடுத்தால் அவரைத் திருப்பி அனுப்பிய யுத்த மந்திரி சபைக்குப் புத்தி புகட்டியதாகும்.

திலகரைத் தெரிந்தெடுங்கள், அந்தப் பெயரே நம்முள் நம்பிக்கையை ஊட்டும். அப்பெயரே பிரிட்டிஷ் ஐனங்களுக்கு தமிழையை மன உறுதியைக் காட்டும். அக்கிராசனாதிபதியின் பிரசங்கம் மற்ற உபநியாசங்கள்-இவைகளைல்லாம் வேண்டியதில்லை. ஏனென்றால் அவரே நம்முடைய கோரிக்கைகளுக்காக நிற்பவர். வேறு யாரையேனும் தெரிந்தெடுப்பீர்களானால் நம்முடைய கோரிக்கைகளில் விட்டுக் கொடுக்கும்படி நமது எதிரிகள் முயற்சிசெய்ய இடம் உண்டாக்கிவிடும்.

தமது கருத்தையே ஓர் அறிக்கையாகத் தயாரித்து, பாரிஸ்டர் ஜார்ஜ் ஜோசப், வ.உ.சிதம்பரம்பிள்ளை, ச.வே.ராமசாமி நாயக்கர் ஆகியோர் உள்படத் தமிழ் நாட்டில் முக்கிய அரசியல் தலைவர்களான பதினெட்டுப் பெயர்களின் கையெழுத்துடன், “இந்தியர்களுக்கு ஓர் அறிக்கை” என்ற தலைப்பில் வெளியிட்டார். கட்டுரை வெளியான ஜந்தாவது தினீமே அறிக்கையும் வெளியாயிற்று.

அறிக்கையின் விவரம்: இந்தியர்களுக்கு ஓர் அறிக்கை; லோகமான்ய திலகரே விஷேச காங்கிரஸில் அக்கிராசனம் வகிக்க வேண்டும்

சகோதரர்களே!

இதுவரையில் கண்டறியாத ஒரு மிகுக்கான சந்தர்ப்பத்தில் நமது தேசம் இப்பொழுது ஊசலாடுகிறதென்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. தேசிய வாழ்க்கையில் இவ்வித சந்தர்ப்பங்கள் அடிக்கடி ஏற்படுவதில்லை. நம்மைப் பாதிக்கக்கூடிய முக்கியமான விஷயங்கள் யாதென்று நாம் மனத்தில் திடப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். தற்கால நிலைமையை அடியில் வருமாறு சுருக்கமாகச் சொல்லலாம்.

1. இந்தியா மந்திரியால் ஒரு ராஜாங்கச் சீர்திருத்தப் பிரேரணை சீக்கிரம் வெளியிடப்படும்.

2.அது காங்கிரஸ்-லீக் கோரிக்கைகளுக்கு...வாயிருக்கு மென்பது அநேகமாய் நிச்சயம்.

3. என்ன கொடுத்தாலும் ஓப்புக்கொண்டு விடுகிறதற்கு ஒரு சாராரான ஜனத் தலைவர்கள் தயாராயிருப்பதாய்த் தெரிகிறது.

4. ராஜாங்க சீர்த்திருத்தங்களைப் பற்றி ஆலோசிக்க நடைபெறப் போகும் விசேஷ காங்கிரஸின் அக்கிராசனத்துக்கு ஒருவரைத் தெரிந்தெடுக்கச் சென்னை மாகாண காங்கிரஸ் கமிட்டியார் சீக்கிரத்தில் ஒரு மீட்டிங் கூடப் போகிறார்கள்.

கவர்ன் மெண்டின் நன்மையைக் கருதியும், மாட்சிமை தங்கிய சக்கரவர்த்தியின் பொறுப்பான மந்திரிகளால் அடிக்கடி விளம்பரப்படுத்தப் பட்டிருப்பவர்களை முன்னிட்டும் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட ஜனப் பிரதிநிதிகள் அடங்கிய சட்டசபைக்கு வரவு செலவுகளில் பூரா அதிகாரத்துடன் காங்கிரஸ்-லீக் சீர்திருத்தங்களைக் கொடுக்க வேண்டியது அவசியம். இந்தச் சீர்திருத்தங்களை உடனே கொடுத்துவிட வேண்டும். இவ்விஷயத்தை வற்புறுத்தவும், ஜனங்கள் ஒரே மனத்துடன் இதை ஆகரிக்கிறார்கள் என்பதைக் காட்டவும் லோகமான்ய திலகர் அக்கிராசனம் வகிக்கக் கூடியதான் இடத்தில் விசேஷ காங்கிரஸைக் கூட்ட வேண்டும்.

அவரை அக்கிராசனாதிபதியாகத் தெரிந்தெடுக்கும்

விஷயத்தில் சில இடங்களில் ஆட்சேபணைகள் கூறப்படுகின்றன. லோகமான்ய திலகருக்கு அக்கிராசனம் வகிக்க இஷ்டம் இல்லையென்று சொல்லப்படுகிறது. ஒரே மொழியாய் ஜனங்கள் அவரைத் தெரிந்தெடுக்கும் பட்சத்தல் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஜனங்களுடைய அபிப்பிராயத்துக்கு மாறாக அவர் நடப்பார் என்று நாங்கள் நினைக்கவில்லை. தேசத்தின் பெயரால் இவரை இதுகாறும் கேட்டுக் கொள்ளப்படவில்லை. சிரமப் படிக்கும் அவரைக் கேட்கப்படவில்லை.

நமது தேசத்தினரில் பெரும்பாலோர் காங்கிரஸ் ஸ்கீமுக்கு விரோதமாக நடந்து கொள்ளமாட்டார்கள். இதற்காக எந்தத் தியாகத்துக்கும் தயாராயிருப்பார்கள் என்பது எங்களுக்குத் தெரியும்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நம்முடைய தலைவர்களிடம் சிலரின் நடத்தை திருப்பதிகரமாயில்லை என்பதும் உறுதியாயிருக்க வேண்டிய காலத்தில் சஞ்சல புத்தி உடையவர்களாயிருக்கிறார்கள் என்றும் ஜனங்களில் பெரும்பாலோருக்குப் பலத்த சந்தேகம் ஏற்டிடிருக்கிறது. அவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தையே நாங்கள் வெளியிடுகிறோம்.

விசேஷ காங்கிரஸின் அக்கிராசனத்துக்கு லோகமான்ய திலகரைத் தெரிந்தெடுத்தல்தான் நமது தேசத்தின் கேஷமத்துக்குப் பொருந்தியதாகும். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அக்கிராசனம் வகிப்பவர் ஆழ்ந்த தேசாபிமானம், தெரியமான ராஜதந்திர நிபுணத்தன்மை, தெளிவான நோக்கம் இவைகளை உடையவராயிருக்க வேண்டும்.

எங்களுடைய அபிப்பிராயத்தில் லோகமான்ய திலகர் ஒருவர்தான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நமக்குத் தலைமையாயிருந்து நடத்தக் கூடியவர். அவரைத் தெரிந்தெடுத்தால்தான் நாம் காங்கிரஸ்-லீக் ஸ்கீம்யென்கிற மன உறுதியை உடையவர்களாயிருக்கிறோம் என்று காட்டக்கூடும்.

ஆகவே, எல்லா காங்கிரஸ் கமிட்டிகளையும் அவரை ஒரே மனதாய்த் தெரிந்தெடுக்கும்படி கேட்டுக் கொள்கிறோம். ஏனெனில், அவர்தான் நம்முடைய கோரிக்கைகளே

அவதாரமாகத் தோன்றிய புண்ணிய புருஷர்.

இந்தச் சமயத்தில் நாம் நம்முடைய எதிரிகள் நம் கழுத்தை தவறி நடந்து நம்முடைய எதிரிகள் நம் கழுத்தை நெரிக்க இடம் கொடுத்துவிடக் கூடாது. நன்றிகெட்டவர்களென நம்முடைய சந்ததிகள் நம்மைக் குறைக்குறா வண்ணம் நடந்து கொள்ளுவோமாக!”

அனால் பம்பாயில் 29, 30, 31 ஆகஸ்ட் 1918இல் நடைபெற்ற ஸ்பெஷல் காங்கிரஸிற்கு செய்த ஹாசன் இமாம் தலைமை வகித்தார். இந்த மகா நாட்டில் திலகர் கலந்துகொண்டு பேசினார்.

காந்தி சகாப்தத்தை உருவாக்கியவர்களில் ஒருவரான சேலம் சிராஜுகோபாலாசாரியார் திலகரைப் பற்றிய மேற்காணும் தகுதி உரையை கூறியது குறிப்பிடத் தக்கது.

திலகர் சுயராஜ்ய நிதிக்குப் பணம் சேர்க்க ராஜாஜி ஒரு பிரசுரத்தை வெளியிட்டார். இந்தப் பிரசுரத்தில் “தங்கள் சகோதரன் சக்ரவர்த்தி ராஜுகோபாலாச்சாரி” என்று கையெழுத்திட்டார்.

சென்னையில் திலகர் இரங்கல் கூட்டம்

1920 ஆகஸ்ட்டில் சென்னை கடற்கரையில் திலகர் இரங்கல் கூட்டம் கல்தூரிரங்க ஜயங்கார் தலைமையில் நடைபெற்றது. வ.உ.சி. பேசியபொழுது திலகரை என்னுடைய அரசியல் குருநாதர் என்று குறிப்பிட்டுப் பேசினார்.

1921 ஆகஸ்ட் 1 இல் திலகர் நினைவுநாள் கூட்டம் சென்னை கடற்கரையில் நடைபெற்றது. திலகர் நாள் படத்துடன் கொண்டாடப்பெற்றது. திரு.த.பார்த்தசாரதி என்பவரின் “திலகர் கையறு நிலை” எனும் பாடல் பாடப்பெற்றது. நிகழ்ச்சி இரு மேடைகளில் நிகழ்ந்தன. முதல் மேடையில் எஸ்.கல்தூரிரங்க ஜயங்கார், டி.வி.கோபால்சாமி முதலியார் உட்பட பலர் பேசினர். பாரதியாரின் வாழ்க திலகர் நாமம் எனும் பாடலை எம்கிருஷ்னராவ் என்பவர் உணர்ச்சியுடன் பாடினார்.

இரண்டாவது மேடையில் வி.சக்கரை செட்டியார், எம்எஸ்சுப்பிரமணிய ஜூயர், வ.வேசு ஜூயர் ஆகியோர் பேசினர். வ.வே.ச.ஜூயர் பேச்சின் சுருக்கம் வருமாறு:

“லோக மான்யருடைய தேசவுழியம் நிகரற்றது. வாழ் நாட்களையெல்லாம் தேசத்திற்காகவே செலவிட்டு வந்தார். இத்தகைய மகாபுரஷுடுடைய வருஷப் பூர்த்திக் கொண்டாட்டத்தில் நாம் அனைவரும் சந்திப்பது ஒரு பெரும் புண்ணியம்.

வ.வே.ச.ஜூயர் திலகர் மறைவிற்குப் பிறகு திலகருக்குத் தர்ப்பணம் செய்து வந்தார் எனும் செய்தியை வரகவி அ.சுப்பிரமணியபாரதி,-“பாரதமணி” இதழில் (15.10.1939) பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்:

“எமக்கும் அவர்க்கும் நடைபெற்ற பல சம்பாஷணைகளில் ஒன்று திலகர் தர்ப்பணம் என்பதாகும்-அவர்கள் திலகருக்குத் தர்ப்பணம் செய்து வந்ததுமன்றி, என்னையும் அந்த உயரிய கிரியையில் ஈடுபடுத்தினார்.”

நாமக்கல் கவிஞர் இரங்கல் கவிதை

காந்தியக்க கவிஞர் என்று புகழ்பெற்ற நாமக்கல் கவிஞர் வெ.இராமலிங்கம் பின்னை, திலகர் மறைந்த நாளன்று இயற்றிய நீண்ட கவிதையில் (10 பாடல்கள், 160 வரிகள்) சில பகுதிகள் பின்வருவன.

இடியது விழுந்த தோதான் இரும்பிளைப் பழுக்க காய்ச்சி
 இருகெவி நுழைத்த தோதான்
 தடியது கொண்டே எங்கள் தலையினில் அடித்த தோதான்
 தூரியம் பறந்த தோதான்
 கொடியது சாய்ந்த தோதான் கொடுவிஷம் உச்சிக்கேறிக்
 குறைந்திடுங் கொள்கை தூணோ,
 திடமுள தீர்வீரர் திலகனார் மாண்டா ரென்ற
 தீயசொற் கேட்ட போது
 அஞ்சாத நெஞ்சம் வேண்டுன்
 அசையாத ஞானம் வேண்டுன்

ஆடாத கொள்கை வேண்டின்
 ஓடாத உறுதி வேண்டின்
 கெஞ்சாத வாழ்க்கை வேண்டின்
 கேட்லா என்னம் வேண்டின்
 கேளாத கலைகள் வேண்டின்
 மாளாத உழைப்பு வேண்டின்
 நஞ்சாள பேர்கள் யாரும்
 நடுங்குமோர் நடத்தை வேண்டின்
 நாணாத செயல்கள் வேண்டின்
 கோணாத குணங்கள் வேண்டின்
 செஞ்சாறு வார்த்தை வேண்டின்
 திலகனார் சரிகை தன்னில்
 தெரியாத நிதியெல்லாம்
 தெரியலாம் தெளிவா யங்கே.

கருமமது செய்தல் வேண்டும்
 கலங்காமல் உழைத்தல் வேண்டும்
 கண்ணபிரான் கீதையிலே
 சொன்னமொழி கடைப்பிடித்து
 பெருமையுள திலகரை நீ
 பிரித்தாயே எம்மை விட்டு
 பெம்மானே ஒருவரம் நீ
 பிழையாது தருதல் வேண்டும்;
 தருமமது குறையும் போதும்
 தப்பிதங்கள் நிறையும் போதும்
 தப்பாம வவதுரிப்பேன்
 நாணியில்லூ ளென்றபடி
 அருமறைகள் அறிய மாட்டா
 அரும்பொருளே வருதல்
 அன்புடனே அப்போதும் வேண்டும்
 திலககுரு அடைதல் வேண்டும்.

10. திலகர் - உ.வே.சா.: சந்திப்பு

வேத இலக்கிய ஆய்வாளர் லோகமான்ய பால கங்காதர திலகர்-பண்டைத் தமிழ் இலக்கியப் பதிப்பாளரும் ஆய்வாளருமான மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ.வே.சாமி நாதையார் சந்திப்பு சென்னையில் 1930 மார்ச் 30 இல் நிகழ்ந்தது. இது குறித்து “உவேசா.”வின் முதன்மைச் சீடர் வாகீச கலாநிதி கிளாஜகந்நாதன் “என் ஆசிரியப் பிரான்” எனும் நூலில் (1988) சில குறிப்புகளை எழுதியுள்ளார்.

திலகர் தாம் நிறுவிய “இந்தியன் ஹோம்ரூல் லீக்”கின் சார்பில் தூதுக்குழுவுடன் இங்கிலாந்து செல்ல 1918இல் முற்பட்டார். இங்கிலாந்திற்கு கொழும்பு வழியாகக் கப்பற் பயணம் செல்வதற்காக சென்னையில் 1930 மார்ச்சு மாதம் 30-ந் தேதி வந்திருந்தார். அக்கால கட்டத்தில் பெசன்ட் நிறுவிய “ஹோம் ரூல்” இயக்கத்துடன் திலகர் இணைந்து பிரசாரம் செய்தார்.

சென்னை வந்த திலகருக்கு செண்ட்ரல் டயில் நிலையத்தில் அன்னிபெசன்ட் உட்பட ஆயிரக்கணக்கில் தேசபக்தர்கள் மாபெரும் வரவேற்பளித்தனர். அங்கிருந்து புறப்பட்ட ஊர்வலம் சுமார் அரை மைல் நீளம் இருந்ததென திலகரின் வலக்கரமாகத் திகழ்ந்த ஜி.எஸ்.காபந்தே நாள் குறிப்பில் பதிவாகியுள்ளது.

அதேநாளில் திலகரையும், அவருடைய தூதுக் குழுவினரையும் கெளரவிக்க பெசன்ட் தலைமையில் பாராட்டு விருந்து அளிக்கப் பெற்றது.

சென்னையில் திலகர் தங்கியிருந்தவிடத்திற்கு உவேசா.வை சில நண்பர்கள் அழைத்துச் சென்றதாக ‘கி.வா.ஜி.’ குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இந்தச் சந்திப்பை விவரித்து, “பெரியோர் சந்திப்பு-திலகர் வருடைக” எனும் தலைப்பில் ‘கி.வா.ஜி.’ பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்.

“1918-ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் 30 ஆம் தேதி பாலகங்காதர திலகர் சென்னைக்கு விழுயம் செய்தார். அப்போது சிலர் ஆசிரியப் பெருமானிடம் திலகரது பெருமையை எல்லாம் எடுத்துச் சொன்னார்கள். அவர் விநாயகருடைய புராணத்தைப் பாராட்டி, நாடு முழுவதும் விநாயகப் பெருமானைக் கொண்டாடும்படியாகச் செய்த பெரியவர் என்று சொன்னார்கள். ஆசிரியரும் விநாயகப் பெருமானை வழிபடுவார். எனவே ஆசிரியருக்குத் திலகரை நேரில் சென்று காண வேண்டுமென்ற ஆசை உண்டாயிற்று. திலகருடைய தேசபக்தியின் சிறப்பைப் பிறரால் உணர்ந்து கொண்டார்.

சில அன்பர்கள் ஆசிரியரைத் திலகரிடம் அழைத்துச் சென்றார்கள். பண்டைத்தமிழ் நூல்களுக்கு உயிர் கொடுத்து, மீட்டும் அந்நூல்களை யெல்லாம் தமிழுலகம் காணும்படி ஆசிரியர் செய்துவரும் சேவையைத் திலகரிடம் எடுத்துச் சொன்னார்கள். அதைக் கேட்டு வியப்புற்றார். அவர் இந்த நாட்டின் மொழிகளில் வடமொழியைப் போலப் பழையானது

தமிழ் என்பதை அறிந்திருந்தார். ஆசிரியப் பெருமான் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்தோன்றிய நூல்களை வெளியிடுகிறார் என்றும் அவை இன்றும் பயனுடையவையாக இருக்கின்றன என்றும் அறிந்து வியப்படைந்தார்.

“இந்த நூல்கள் உங்களுக்கு எப்படிக் கிடைத்தன” என்று திலகர் கேட்டார்.

“புலவர்கள் வீடுகளில் ஒலைச் சுவடிகள் இருக்கின்றன. இந்தப் பழைய நூல்கள் அவற்றில் இருந்தன. அவற்றைத் தேடிக் கண்டு பிடித்தும் பொருள் கண்டும் அச்சிட்டேன்.”

“அவற்றில் உள்ள எழுத்துக்கள் தெளிவாக இருக்குமா?”

“இப்போது அச்சில் உள்ளவை போல இரா. அன்றியும் பல காலமாக வழிவழியாகப் பிரதி செய்து வந்தமையால் பல பிழைகள் மலிந்திருக்கும். அவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்து திருத்தமான பாடத்தைக் கண்டுபிடித்து அச்சிட்டேன்” (ப-121)

இரு பெரும் இலக்கிய ஆய்வாளர்களின் முற்காறிய சந்திப்பு ‘உ.வே.சா.’வின் ‘என் சரித்திதிரம்’ திரு.வி.க.வின் ‘வாழ்க்கைக் குறிப்புகள்’, (திலகர் சந்திப்பு தொடர்பானவை) எனும் நூல்களில் பதிவாயிருந்தால் மேலும் சில செய்திகள் கிடைத்திருக்கும்.

உ.வே.சா. அவர்கள் 1919 ஏப்ரலில், கவிஞர் இரவீந்திரநாத் தாகூரை சென்னை மயிலாப்பூர் லஸ்ஸில் பிரபல சமூகத் தொண்டர் டிஎஸ்.இராமசாமி ஜயர் வீட்டில் சந்தித்துள்ளார். தாகூரும் உ.வே.சா. வின் “தியாகராஜ விலாசம்” வீட்டிற்கு வருகை தந்து உரையாடிப் பாராட்டினார் என்பதும் இங்கு நினைவு கூரத் தக்கது.

11. பேராசிரியர் எம்.ரங்காச்சார்யா—திலகர்

திலகர், தமது “ARTIC HOME IN THE VEDAS” எனும் ஆய்வு நூலில் பேராசிரியர் எம்ரங்காச்சார்யாவின் ஆய்வுக் கருத்தைக் குறிப்பிட்டு, அது தமது கருத்திற்கு இசைவானது என்று எழுதியுள்ளார்.

பேராசிரியர் எம்ரங்காச்சார்யா எம்ர., (1861-1916) வேதியியல், இயற்பியல், சம்சகிருதம், இந்து சமயத் தத்துவம் முதலானவற்றில் பேரறிஞராகப் புகழ்பெற்றவர். சவாமி விவேகானந்தரின் உள்ளங்கவர்ந்தவர். மண்டயம் அழகிய சிங்கப்பெருமாள் சகோதரியின் கணவர். விசிஷ்டாத்வைத் தத்துவத்தை நிறுவிய ஸ்ரீமத் இராமாநுஜரின் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து 1899-இல் வெளியிட்டவர்.

ஸ்ரீமத் பகவத்திதையைப் பற்றி 87 ஆய்வுச் சொற்பொழிவு களை நிகழ்த்தியவர். இவை மூன்று தொகுதிகளாக வெளிவந்தன. இராமகிருஷ்ணர் இயக்கப் பிரசார இதழாக சென்னையில் செப்டம்பர் 14, 1895-இல் மாதமிருமுறையாக வெளிவந்த பிரம்மவாதின் இதழின் பெயர் போடாத உண்மை ஆசிரியராக இருந்தவர் பேராசிரியர் ரங்காச்சார்யா.

திலகர், 21, ஜூலை, 1900 இல் அழகிய சிங்கப்பெருமாள் அவர்களுக்கு எழுதிய கடிதத்தில், பேராசிரியர் ரங்காச்சார்யாவின் நூலைப் பார்த்தேன். சிறந்த அறிஞர் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக நூல் விளங்குகிறது என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். திலகர் குறிப்பிட்ட நூல் பேராசிரியரின் ஸ்ரீபாஷ்யம் மொழிபெயர்ப்பு நூலாக இருக்கலாம்.

பேராசிரியரின் “The yuga or a question of Hindu chrouology and History” எனும் கட்டுரையை தமது “வேதங்களில் ஆர்த்தகஹாம்” எனும் நூலில் குறிப்பிட்டு, பாராட்டியுள்ளார், திலகர்.

12. திலகரின் மாபெரும் தேசபக்தி இலக்கியம்

இந்திய தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தில் புத்தெழுச்சியையும், புதிய ஒளியையும் பாய்ச்சிய திலகர் பெருமானின் 150-வது பிறந்த நாள் ஜூலை 23, 2006இல் தேசபக்தி எனும் என்றுமுள் ‘புதிய நெருப்பின்’ வீரக்களாக ஒளிர்கின்றது.

விடுதலைப் போராட்டம் பல களங்களில், பல தளங்களில் ஒப்பற்ற வீரதீர சாதனைகளைக் குவித்துள்ளது. அவற்றுள், பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தின் அடக்குமுறைச் சின்னங்களான நீதி மன்றங்களில் தேசியத் தலைவர்கள், தொண்டர்கள் பதிவு செய்த வாக்குமூலங்கள் விடுதலைப் போராட்டத்தின் மாபெரும் இலக்கியத் தகுதியை எய்தியுள்ளன.

“சேரலர்க்கு நினைக்கவுந்தியேன, அன்பெனுந் தேன் ஊறித் தகும்பும் புதுமலரென,” பாரதி பாந்யத்தில் புகழ்பூத்த திலகரின் 150-வது பிறந்த நாள் விழாச் சிந்தனையாக அவர் பம்பாய் நீதிமன்றத்தில் 1908இல் ராஜத் துரோகம் எனும் குற்றச்

சாட்டிற்கு எதிராகச் சட்ட நுனுக்கங்களுடன் வாதாடிய தேசபக்திப் பேருரையை நினைவு கூரவோமாக.

இரு வழக்குகள்

திலகர்மீது பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் தொடுத்த இரு அரசியல் ரீதியான வழக்குகள் குறிப்பிடத்தக்கன. இரண்டும் திலகரின் மராட்டிய மொழி, வார இதழான ‘கேசரி’யில் திலகரால் எழுதப்பெற்ற கட்டுரைகளை ‘ராஜத் துவேஷ’ மெனக் குற்றம் சாட்டப்பெற்றுத் தொடுக்கப்பெற்ற வழக்குளாகும்.

பத்திரிகைகளை அறப்போர்க் கலன்களாகக் கொண்டு போராடிய தேசியச் செம்மல்களில் திலகர் ஒருவர். 1881 ஜூன்வரி 2இல் வெளிவரத் தொடங்கிய மராட்டா எனும் ஆங்கில மொழி வார இதழும், 1881 ஜூன்வரி 4இல் வெளிவந்த ‘கேசரி’ எனும் மராட்டிய மொழி வார இதழும் திலகரின் இதழியல் ஆயுதங்களாகும். ‘கேசரி’யின் முதல் ஆசிரியராக கோபால கணேஷ் அகர்களும் (1850-1898), மராட்டாவின் முதல் ஆசிரியராகத் திலகரும் பொறுப்பேற்றனர். 1890இல் மராட்டா, கேசரியின் முழு உரிமையும், ஆசிரியர் பொறுப்பும் திலகரையே சார்ந்தது, ‘மராட்டா’ படித்த, விவரமறிந்த மக்களுக்காக நடத்தப்பட்டது. ‘கேசரி’ பாமர மக்களின் அரசியல், சமூக விழிப்புணர்விற்காகப் பாடுபட்டது.

‘கேசரி’ தொடங்கப்பட்ட பொழுது, மராத்திய மொழியில் வெளியிட்டதேன் என்று திலகரிடம் ஒரு கேள்வி கேட்கப் பட்டதைச் சுட்டிக்காட்டி ஒரு நேர்காணவில் திலகர் கூறியதாவது, “நான் கேசரியைத் தொடங்கிய பொழுது, சிலர் மராத்திய மொழியிலேயே பத்திரிகை வெளிவந்தால் எவரும் படிக்கமாட்டார்கள் என்று கூறினார்கள். ஆனால் நான் மராத்திய மொழியிலேயே இதழைத் தொடங்குவது என்று தீர்மானித்து அதுவே என் இறுதி முடிவாகும் என்று கூறினேன். அப்படியானால் குறைந்தளவு இரு பத்திரிகையாவது ஆங்கிலத்திற்கு ஒதுக்குங்கள் என்று கேட்டார்கள். அதற்கு நான் திட்டவட்டமாக முடியாது என்று பதிலளித்தேன்.

கேசரியை நாங்கள் ஆரம்பித்த பொழுது நாங்கள் புதிய மொழியை உருவாக்க வேண்டியிருந்தது. பழைய மராத்திய மொழியில் பக்தி, தத்துவம் பற்றி நிறைய எழுதப்பட்டுள்ளன. ஆனால் தீவிரமான அரசியல் செய்திகளை விவாதிக்கவும் எதிரிகளை மறுத்தும் தாக்கியும் எழுதவும், எதிரிகளைக் கேலியும் குத்தலுமாக நச்க்கவும் முதலான அனைத்திற்கும் பழைய மராத்திமொழி சிறிதளவே பயன்படும். ஆகவே, நாங்கள்புதிய மொழியை புதிய சொல்லாக்கங்களை வளர்க்க வேண்டிய கட்டாயத்திற்கு ஆட்பட்டோம்” என்று திலகர் குறிப்பிட்டுள்ளார். (விடுதலைப் போரில் தமிழ் இதழ்கள்- 1998-பெ.சு.மணி ப-110)

‘கேசரி’யின் பத்திரிகை மொழி பற்றிய முற்கூறிய குறிப்பு, திலகர் மீதான இரண்டாவது வழக்கில் முக்கியச் சான்றிற்கு ஆதாரமாயிற்று.

‘கேசரி’ பாரதியார் பாராட்டுரை

தேசிய வணர்வை கதேச மொழி இதழ்களே பரவலாக வளர்த்தெடுக்கத் தக்கன என்பதில் பற்றியுதி கொண்டவர் திலகர். மகாகவி பாரதியார் மராட்டிய மொழியில் கேசரி இதழைத் தொடங்க முன்வந்ததைப் பாராட்டி ‘இந்தியா’ வார இதழில் 1907 பிப்ரவரி 9-இல் “ஹிந்துகேசரி” எனும் தலைப்பில் எழுதிய கட்டுரையில் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்.

“மகாராஷ்டிர பாளையிலே ‘கேஸரி’ என்ற பத்திரிகை ஸ்ரீமத் பாலகங்காதர திலகரால் நடத்தப்பட்டு வருகிறது. இங்கிலீஷ் படித்த ஜனங்கள் பதினாயிரத்திலே ஒன்றுகூட இல்லாத இப்பெரும் தேசத்திலே இங்கிலீஷ் பத்திரிகைகள் நடத்துவதினால், ஜனங்களுக்கு எவ்விதமான நன்மையும் ஏற்படுத்த முடியாதென்பதை நன்கறிந்தவராகிய திலகர் மகாராஷ்டி பாளையில் பத்திரிகை நடத்துவதிலேயே தமது தெய்வீகமான ஞானத்தை செலவிடுகின்றார். இப்பத்திரிகைக்கு இப்போது 2200 சந்தாதாரர்கள் இருக்கிறார்கள். வாரந்தோறும் திலகருடைய வசனங்களை ஒரு வகைம் ஜனங்கள் ஆவலுடன் கிரகிக்கிறார்கள்.”

1907 மார்ச்சில் நாக்பூர் 'கேசரி' இந்திமொழியில் வெளிவரப் போகின்றது எனும் அறிவிப்பையும் வரவேற்று பாரதியார் தொடர்ந்து எழுதியதாவது, "திலகர் மஹரிஷியின் அருமையான போதனைகளை மகாராஷ்டிர பாஷை தெரிந்த ஜனங்கள் மட்டுமேயல்லாமல் இந்தியா விழுள்ள பாஷைகள் எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் மிகுந்த ஜனத்தொகையினால் பேசப்படும் பாஷையாகிய ஹிந்தி பாஷை தெரிந்தவர்களும் கூற்று நாம் பெறவேண்டுமென்று நல்லெண்ணம் கொண்ட சில உபகாரிகளால் இம்முயற்சி தொடர்க்கப்போகிறது... மேலும் திலக மஹரிஷியின் கேஸரி பத்திரிகைக்கு கருத்துக்கள் ஹிந்தி பாஷையிலே மொழிபெயர்க்கப் படுவதிலிருந்து நமது 'இந்தியா' பத்திரிகை சந்தாதார்களுக்கும் நன்மையே ஏற்படக்கூடும். ஏனென்றால், மஹாராஷ்டிர பாஷையறியாதபடியால் திலகரின் பத்திரிகைக்கு குறிப்புக்களை 'இந்தியா' விலே இடையிடையே மொழி பெயர்த்தெழுத முடியாதிருந்த இப்பத்திரிகை ஆசிரியருக்கு ஹிந்தி பாஷை தெரியுமாதலால் மேற்படி ஹிந்தி கேஸரி வெளிப்படுங்காலம் (அதாவது மார்ச் 15-ந் தேதி) முதலாக 'இந்தியா' பத்திரிகையிலும் திலகரின் கருத்துக்களை மொழிபெயர்த்து எழுதப்படும்."

திலகரின் 'மாராட்டா' இதழுடன் பாரதியாருக்கு நெருங்கியத் தொடர்பு இருந்ததையும் பாரதியார், "புனாவிலே பிரசரமாகும் "மஹாராட்டா" பத்ராதிபர் அவ்விஷயம் தமது பத்திரிகையில் ப்ரசரமடையும் முன்பாகவே நமக்கோர் அட்வான்ஸ் பிரதி (Advance proof) அனுப்பியதின் பொருட்டு அவருக்கு நன்றி செலுத்துகிறோம்" எனும் குறிப்பின் மூலம் அறிகின்றோம்.

கேசரி பத்திரிகையைத் தினசரியாக்க வேண்டுமென்று பலர் வற்புறுத்தியும், திலகர் வாரப் பத்திரிகையாகவே யிருக்க வேண்டுமென்று கூறிவந்தார். கடைசியாக, 1920ம் ஆண்டு 'கேசரி' வாரம் இரு முறையாக ஆயிற்று. அரசியல் போராட்டத்திற்கு மகாராஷ்ட்டிராவில் கேஸரி காவலரண் போல் இருந்தது. அதிகார வருக்கத்தின் அடக்குமுறைத் தாண்டவங்களினாலும் கேஸரியைத் தகர்க்க அவர்களால் முடியவில்லை

பத்திரிகையின் தொடக்க காலத்தில் சற்றுக் கடினமான மொழி நடையைக் கையாண்ட திலகர் எனிய நடையில் பாமரமக்களிடம் அரசியல் விழிப்புணர்வு ஏற்பட எழுதினார். இதற்காக புதிய-புதிய சொல்லாக்கங்களை உண்டாக்கினார். அரசியல் சீர்திருத்தப் பிரசாரத்திற்கு முன்னுரிமை கொடுத்தார். தாம் விரும்பாத சமூக சீர்திருத்த முயற்சிகளைத் தாக்கியும் வந்தார். தீவிரவாத தேசியத்தை கனல் தெறிக்கும் நடையில் கேஸரி பிரசாரம் செய்தது, மராட்டிய இதழியல் வளர்ச்சியில் ஒரு திருப்பம் கண்டது.

சட்டத்துறையில்

திலகர், அரசியல் சார்ந்த, அரசியல் சார்பற்ற வழக்குகளில் சட்டம் சார்ந்த போராட்டங்களை நிகழ்த்தியுள்ளார். விடுதலைப் போராட்டத்தில் தமது அரசியல் ஆயுதக் கிடங்கில் சேமித்து வைத்த ஒவ்வொரு ஆயுதத்தையும் அவர் பயன்படுத்தினார். இவற்றுள் சட்டம் எனும் ஆயுதமும் விதிவிலக்கன்று. குற்றம் சாட்டப்பெற்றவராகவோ, வாதியாகவோ, சாட்சியாகவோ, வழக்கறிஞராகவோ எந்தப் பொறுப்பில் இருந்தாலும் நீதிமன்றத்தை விடுதலைப் போராட்டத்தின் போர்க்களமாகப் பாவித்து நீதிமன்றத்தில் சட்டத்தை ஓர் ஆயுதமாகப் பயன்படுத்தும் வல்லமையை நிறுவியுள்ளார்.

1880இல் ‘எல்.எல்.பி’ சட்டப் படிப்பில் தேறி வழக்கறிஞராகத் தொழில் ரீதியாக இயங்கவில்லை என்றாலும் சட்டங்களை வேண்டுமிடங்களில் பயன்படுத்தத் தவறியதில்லை. தமக்காக மட்டுமல்லாமல் வழக்குகளில் சிக்கிய நண்பர்களுக்காக எதிர்வாதங்களுக்கான சட்ட நுணுக்கங்களைத் தயாரித்து அளிப்பதில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு காட்டியவர் திலகர்.

நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலான பொது வாழ்க்கையில் ஏதாவதொரு வகையில் அவர் நீதிமன்ற வழக்குகளில் ஈடுபட்டுள்ளார். ‘ராஜத்துரோக’ குற்றச்சாட்டின் பேரில் முழுமூறை வழக்குத் தொடரப்பட்டார். இருமூறை மானநஷ்ட வழக்கில் அவர் நீண்ட காலம் இழுத்தழிக்கப்பட்டார்.

இந்தச் சட்டம் சார்ந்த போராட்டங்களில் அவர் அவமானங்கள், இழிவுரைகள், ஏமாற்றங்கள், தவறான புரிதல்கள் முதலானவற்றைச் சந்தித்தார். ஆனால் ஒவ்வொரு வழக்கிலும் அவர் புகழ் ஒங்கியது; ஒவ்வொரு தீர்ப்பும் அவருடைய வினை செயல்வகையை உயர்த்தி வளர்த்தது.

இங்கு சுருக்கம் கருதி இரு அரசியல் வழக்குகளை மட்டும் கொண்டு அவருடைய சட்டஞானத் திறனை, அது சன்ற தேச பக்தி இலக்கியத்தை ஆய்ந்தறிவோம்.

முதல் வழக்கு

முதல் வழக்கு 1897இல் திலகர் மீது சுமத்தப் பெற்ற ராஜத்துவேஷ வழக்கு. இது, திலகரின் ‘கேசரி’ இதழில் திலகரால் 15.6.1897இல் எழுதப்பெற்ற ‘சிவாஜி கூறியன்’ எனும் கட்டுரை ராஜத்துவேஷத்தைப் பரப்புவதாகும் எனும் குற்றச்சாட்டில் அமைந்ததாகும். தேசிய இயக்கத்திற்கு மக்கள் ஆதரவைத் திரட்ட, மராட்டிய மன்னன் சிவாஜியை தேசிய வீரனாக அடையாளங் காண திலகர் ‘சிவாஜி விழா’க் கொண்டாட்டத்தை அரசியல் அரங்கில் 1896இல் அறிமுகப் படுத்தினார். இதன் தொடர்பாக ‘கேசரி’யில் ‘சிவாஜி கூறியன்’ எனும் கட்டுரை வெளியிடப் பெற்றது. இக்கட்டுரையில் முஸ்லீம் தளபதியான அப்சல்கானை சிவாஜி கொன்றதில் தவறேதும் இல்லை எனும் கருத்து எடுத்துரைக்கப்பட்டது.

சிவாஜி விழா

இவ்விடத்தில் சிவாஜி விழாவின் தோற்றத்திற்கான பின்னணியையும், தேசியப் பார்வையில் அந்த விழா பெற்ற ஏற்றத்தையும் அறிதல் வேண்டும். 1883-ல் ஜேம்ஸ் டக்லஸ் என்னும் ஆங்கிலேயர் ரெய்காரில் சிவாஜியின் சமாதி சிதிலமடைந்து வருவதைக் குறித்து வருந்தி, தொல்பொருள் அராய்ச்சித் துறையின் கவனத்தை ஈர்த்தார். ஜேம்ஸ் டக்லஸின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க தொல்பொருள் அராய்ச்சித் துறையும் நிதிஒதுக்கீடு செய்து, சிவாஜி சமாதியின் பராமரிப்பிற்கு ஏற்பாடு செய்தது.

சிவாஜி சமாதியை முதன்முதலில் கண்டுபிடித்தவர் மகாத்மா ஜோதிபா பூலே (1827-1890). மகாத்மா காந்தியால் 1933-ல் பூலே, 'மகாத்மா' என்று பாராட்டப் பெற்றார். சமூக சிர்திருத்த இயக்கத்தின் மாபெரும் தலைவராகப் புகழ் பூத்தவர். 1869இல் "கவிதை யாப்பில் சிவாஜி வாழ்க்கை" எனும் கவிதை நூலை மராட்டிய மொழியிலும் எழுதி வெளியிட்டவர். இதில் சிவாஜியின் நாட்டுப் பற்று, தன்மானம், துணிவு, வீரம் முதலான வற்றை நாட்டுப்பாடல் இசை வடிவத்தில் எழுதியுள்ளார், பூலே.

1895 ஏப்ரல் 23-ல் கேசரி இதழில் சிவாஜி சமாதியின் பாதுகாப்பிற்கு வேண்டுகோள் விடுத்து தலையங்கம் எழுதினார், திலகர். சமாதியின் மறுசீரமைப்பிற்கும், ஆண்டுதோறும் விழாக் கொண்டாடுவதற்கும் ஜம்பது பேர் கொண்ட ஒரு குழுவை அமைத்து அதன் செயலாளர்களுள் ஒருவராகப் பொறுப்பேற்றார், திலகர்.

திலகருக்கு முன்பு 1885இல் சிவாஜி சமாதி பாதுகாப்பு தொடர்பாக ஒரு கூட்டம் நடைபெற்றது. தானா மாவட்ட கலெக்டர் தமது சொந்தச் செலவிலேயே சமாதியைப் பழுதுபார்க்க ஏற்பாடு செய்தார். அரசாங்கமும் பழுதுபார்ப்பதற்கு ஆண்டுதோறும் நான்கு ரூபாய் நிதியுதவி செய்தது. இக் கூட்டத்தில் மகாத்மா பூலே உரையாற்றினார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

முதல் சிவாஜி விழா 1895 ஏப்ரல் 15-ல் ரெய்காரில் கொண்டாடப்பெற்றது. இதற்குரிய நாளாக சிவாஜியின் பிறந்த நாள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. இரண்டாவது திருவிழா 1897 ஜூன் 13-ல் நடைபெற்றது. இதற்குரிய நாளாக சிவாஜி சத்ரபதியாக முடிகுட்டிக் கொண்ட நாள் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டது. திலகர் 1897 சூன் 1 இல் 'கேசரி'யில் வீரவழிபாட்டில் அடிப்படையை விளக்கினார். வீரவழிபாட்டின் ஆணிவேர், தேசிய இனம், சமூக ஒழுங்கு, சமயத்தில் உள்ளது என விளக்கினார்.

சிவாஜி விழாவை முன்னிட்டு 'கேசரி'யில் "சிவாஜியின்

உரைகள்” எனும் கவிதை 1897 குன் 15இல் வெளிவந்தது. இந்தக் கவிதையில், சிவாஜி மக்களின் அவலக்குரலைக் கேட்டு, சமாதியில் இருந்து வெளிப்பட்டு மூண்டிருக்கும் சிறுமையைக் கண்டு மனம் வெதும்பி, உறங்கும் மக்களை விழித்தெழு அறைகாலை விடுப்பதாக கற்பனை யாற்றலும், கவித்வமும் இழைந்தோட வருணனை செய்யப்பட்டுள்ளது. கவிதையின் ஒரு பகுதி, வருமாறு;

“ஓ! சிவா! சிவா! நலிவரும் நாட்டின்
பொங்கும் அழிவைக் கண்கள் காண்குதே!
ஓ! மானத்தை மாரியெனப் பெய்து
தேசத்தின் நிருமாணம் கண்டேனோ!
எங்கிருந்து ஆணைகள் பிறப்பித்து கார்ஜிக்கும்
அரிமாப் போல போர் தொடுத்தேனோ
அங்கிருந்த அந்தக் கோட்பாட்டை யெல்லாம்
அவலங் கொண்டழிவதோ?
மிலேச்சர்கள் வலிந்தும் வேதனையுடியும்
இலட்சுமியை இழுப்பது காண்கிலையோ?
நலன் யாவும் செல்வம் பலவும்
வெள்ளப் பெருக்கெனப் போகுதுய்யோ!”

இந்தக் கவிதையும் ராஜத்துரோக வழக்கிற்கான ஆகாரமாகக் கொள்ளப்பட்டது.

கட்டுரை வெளிவந்த காலகட்டத்தில் பூனாவில் ராண்ட் ஐ.சி.எஸ். எனும் ஆங்கிலேய அதிகாரி ஜூன் 22, 1897இல் தாமோதர் ஹரி சபேகர் எனும் புரட்சி இளைஞரால் சுடப்பட்டார். சுடப்பட்டதை நேரில் பார்த்து மற்றொரு ஆங்கிலேயனான சி.ஏ.எய்ர்ஸ்ட் என்பவரும் சுடப்பட்டார். சுட்டவர் சபேகருடன் வந்த மாதவ விநாயக ராண்டே என்பவர். இந்தக் கொலைக்கான சதித் திட்டத்தைப் தீட்டியவர்கள், தாமோதர ஹரி சபேகர், பாலகிருஷ்ண சபேகர், வாசதேவ சபேகர் எனும் சகோதரர்களாவர். இவர்கள் மூவரும்; “இந்துமத வளர்ச்சிக்குக் குறுக்கிடும் தடைகளை அகற்றும் சங்கம்” எனும் ஓர் அமைப்பை நடத்திவந்தனர்.

சபேகர் சகோதரர்கள் சிவாஜி, கணபதி விழாக்களில், “சிவாஜி சலோகம்”, “கணபதி சலோகம்” என்ற இரு உறுதி

மொழிகளைப் பிரகடனப்படுத்தி ஆங்கில ஆட்சிக்கு எதிராக ஆயுதமேந்தப் புரட்சி செய்யத் தூண்டினார்கள். சிவாஜி சுலோகத்தின் சில வரிகள்:-“ஓ! நல்லவர்களே! வானும் கேடைமும் ஏற்று விரோதிகளின் கணக்கற்றத் தலைகளை சீவித் தள்ளுங்கள். கவனியுங்கள், தேசியப் போராட்டக் களத்தில் உயிரை இழக்க நாம் தயாராக இருக்கவேண்டும். நமது மதத்தை அழிக்கும் விரோதிகளின் உயிர் ரத்தம் மண்ணில் ஓடச் செய்ய வேண்டும். ஒருவரைக் கொன்ற பிறகே நாம் இறக்கவேண்டும்.”

கணபதி சுலோகத்தின் சில வரிகள்:- “ஹயகோ! அடிமைத்தனத்தில் கட்டுண்டிருப்பதை நீங்கள் அவமானமாகக் கருதவில்லையா? தற்கொலையாவது செய்துகொள்ள முயற்சி செய்யுங்கள். கொலைகாரர்கள், அரக்கத்தனமாய் பச்க்களை யும் கன்றுகளையும் கொல்லுகின்றார்களே! கோமாதாவின் துள்பத்தை அகற்றுங்கள்! ஆங்கிலேயரைக் கொல்லுங்கள். மண்ணுக்குச் சமையாகச் சோம்பியிருக்காதீர்கள், இது இந்துஸ்தானம்; இங்கு ஆங்கிலேயர் எப்படி ஆளமுடியும்.”

இவர்கள் சட்டதற்குக் காரணம், அப்பொழுது பூனாவில் பரவிய பிளேக் நோய் நிவாரணப் பணியில் ராண்ட், இந்துக்கள் மதவுணர்வுகளைப் பொருப்படுத்தாமல் அவமதிப்பு செய்ததால் ஏற்பட்ட வெறுப்பாகும்.

சபேகர் சகோதரர்கள், திலகரை வழிபட்டவர்கள். அவர்களைக் கொலை செய்யத் தூண்டியது ‘கேசரி’யில் வெளிவந்த கட்டுரையாகும் என்று புனைந்துரைத்து பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் திலகர் மீது ராஜத்துவேஷக் குற்றத்தை இந்தியக் கிரிமினல் சட்டம் 124 ஏ. பிரிவின் கீழ் சுமத்தியது. கேசரியில் திலகர் பூனாவில் ப்ளேக் நிவாரணப் பணியில் அதிகரிகளின் வரம்பு மீறல்களையும் கண்டித்து எழுதி வந்தார்.

திலகர் மீதான விசாரணை 1897 செப்டம்பர் 8இல் தொடங்கி 13இல் முடிவுற்றது. திலகருக்கு பதினெட்டு மாத சிறைத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. இந்த வழக்கின் வாதத்தில் கேசரி கட்டுரையின் ஆங்கில மொழியாக்கம், மராட்டிய சொற்களின் நேர்பொருள் அறியப்படாமல் செய்யப்பட்டுள்ளது

எனும் வாதமும் முன்வைக்கப்பட்டது. ஜூரிகள் அனைவரும் ஆங்கிலேயர்கள். எனவே, திலகர் தாம் குற்றமற்றவர் என்று எடுத்துரைத்த வாதம் ஏற்கப்படவில்லை.

பர்வி கவுன்சிலில் மேல்முறையீடு செய்ய முடிவு செய்யப்பட்டது. திலகருடைய வழக்கறிஞர்களில் ஒருவர் திலகரை சிறையில் சந்திக்கச் சென்றார். மேல்முறையீடு தொடர்பாக திலகரின் கருத்துகளை அறியச் சென்றார். அந்த வழக்கறிஞர் திலகர் தயாரித்த குறிப்புகளுடன் திரும்பினார். திலகரின் இரு ஆங்கிலேய வழக்கறிஞர்களும் திலகர் எழுதிய வரைவை-டிராப்டைக் - கண்டு வியப்பெய்தினர்.

எவ்விதக் குறிப்புகளும், நீதிமன்ற ஆவணங்களும், சட்டப் புத்தகங்களும் இல்லாமல் திலகரால் எவ்வாறு ஓர் அற்புதமான வரைவை தயாரிக்க முடிந்தது என வியப்புற்றனர். தடங்கள் தொழில் அனுபவத்தில் மேல்முறையீட்டிற்கான மனு சட்ட நுணுக்கங்களுடன் இவ்வாறு தீட்டப்பட்டதைக் கண்டதில்லை என்றும் திலகரின் வழக்கறிஞர்கள் கூறினர். மேல் முறையீட்டில் தண்டனை பன்னிரண்டு மாதங்களாகக் குறைக்கப்பட்டது.

கபேகர் சகோதரர்கள் ஏப்ரல் 18. 1898இல் தூக்கிவிடப் பட்டனர்.

இரண்டாவது வழக்கு

இரண்டாவது வழக்கில் பம்பாய் உயர்நீதிமன்றத்தில் திலகர் எழுத்து மூலமாகவும், வாய்ரையாகவும், குறுக்கு விசாரணை மூலமாகவும் 15.7.1908 முதல் 21.7.1908 வரையில் பதிவு செய்தது, திலகரின் மாபெரும் தேசபக்தி இலக்கியமாகத் தேசபக்த அறிஞர்களால் போற்றப்படுகின்றது.

கல்கத்தா ‘வந்தே மாதரம்’ இதழில், திலகரின் நீதிமன்ற விசாரணையையும் தீர்ப்பையும் விமர்சனம் செய்ததில் பின் வரும் அற்புதமான கருத்து கூறப்பெற்றுள்ளது.

“The brilliant address to the Jury which will forever enrich our patriotic literature was not meant for his own defence but only to put heart into his countrymen. Where is the Indian, hay, the cultured being who, after reading his address to the Jury and watching his

conduct in the dock can help exclaiming, "here was a man, take him for all in all, we shall not look upon his like again."

முற்கூறியவாறு மாபெரும் தேசிய இலக்கியம் தோன்றுவதற்கு வாய்ப்பளித்த இரண்டாவது ராஜத்துரோக வழக்குப்பற்றிச் சுருக்கமாக அறிவோம்.

கேசரியின் மே 12, 1908 இதழில் “தேசத்தின் துரதிர்ஷ்டம்” எனும் தலையங்கக் கட்டுரை முஸபர்பூர் குண்டு வீச்சின் மீதான “THE COUNTRY'S MISFORTUNE” மராத்திய மொழியில் தேஷாசேம் தூர்தைவு” விமர்சனமாகும்.

கேஸரி இதழில் மே 12, 1908 இல் வெளிவந்த திலகர் கட்டுரையில் பின்வரும் பகுதி, குறிப்பிடத் தக்கது:

“முசபர்பூர் குண்டுவீச்சு தொடர்பாக கைது செய்யப் பெற்றவர்களின் வாக்குமூலங்களில், தனியொருவர் மீது கொண்ட வெறுப்பினாலோ அல்லது பொறுப்பற்ற பைத்தியக்காரன் மனப்போக்கினாலோ குண்டு வீச்சு நிகழுவில்லை எனத் தெரிகின்றது. மிஸ்டர் கிங்ஸ் போர்டுவிற்குப் பதிலாக அப்பாவிகளாகக் கென்னடி குடும்பத்தின் இரு பெண்கள் கொல்லப்பட்டதற்கு குதிராம் போஸ் வருத்தம் தெரிவித்துள்ளார்.

ரஷ்யப் புரட்சியாளர்கள் அதிகார வர்க்கத்தினை கொலை செய்ய ரகஸ்ய சங்கங்களைத் தொடங்கியது போல வங்க இளைஞர்கள் ரகஸ்ய புரட்சி இயக்கங்களை தொடங்கிய போதிலும், அவ்விரு இளைஞர்களின் வாக்கு மூலங்களில் இருந்து அவர்கள் தன்னலத்திற்காக ரகஸ்ய சங்கங்களை தொடங்க வில்லை எனத் தெரிகின்றது. ஆனால், கட்டுப்பாடற்ற, சக்திவாய்ந்த யதேச்சாதிகாரப் போக்கு விளைவித்த சீற்றம் காரணமாகவே அந்தச் சங்கங்கள் தோன்றின.”

இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தில் வெடிகுண்டு வீச்சு சகாப்தம் வங்கத்தின் புரட்சி வீரன் குதிராம்போஸ்-பிரபுல்ல சந்திரசாகியும் 1908 ஏப்ரல் 30இல் முஸபர்பூரில் (பீங்கர் மாநிலம்) தொடங்கப் பெற்றது.

தேசபக்த இளைஞர்களுக்கு சவுக்கடி தண்டனையை விதித்து வந்த நீதிபதி கிங்ஸ் போர்டை ஒழித்துக்கட்டும் பொறுப்பு கல்கத்தா “மானிக்தோலா தோட்டச்சங்கம்” எனும் புரட்சிக் குழுவினரால் முற்கூறிய இளைஞர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டு.

நீதிபதி கிங்ஸ்போர்டு மீது வைக்கப்பட்ட குறி தவறான அடையாளம் காரணமாக வேறொரு கோச் வண்டியில் வந்த கென்னடி எனும் வெள்ளையரின் மனைவி, பெண் இருவர் மீது மாறிவிட்டது. குண்டு வீச்சிற்கு அவர்கள் பலியாகி விட்டார்கள். தப்பியோடிய இருவரில் குதிராம் போஸ் போலீஸ் வேட்டையில் பிடிப்பட்டார். பிரபுல்லாசாகி போலீசாரிடம் சிக்கிய சமயத்தில் தன்னையே சுட்டுக்கொண்டு வீர மரணமடைந்தார். விசாரணையின் முடிவில் குதிராம் போஸ் தூக்கிவிடப்பட்டார். தூக்கிவிடப்பட்ட பொழுது குதிராம் போஸ் கழுத்தில் பகவத் கிதையைத் தொங்கவிட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

முஸபர்பூர் குண்டு வீச்சை பாரதியார் நேரடியாகக் கண்டித்து இந்தியாவில் எழுதினார். ஆனால் அவர் குருநாதர் திலகர் குதிராம் போசின் குண்டு வீச்சை அங்கீகாரிக்கவில்லை யென்றாலும் தேசபக்தியின் அஞ்சாமையைப் பாராட்டி எழுதினார்.

‘தேசத்தின் துரதிர்ஷ்டம்’ கட்டுரைக்காக திலகர் மீது ராஜத்தரோக வழக்குத் தொடரப்பட்டது. ஐஉன் 24இல் கைது செய்யப்பட்டார். இதற்கிடையில் ஐஉன் 9-ந் தேதி ‘கேசரி’ திழில் வெளிவந்த “இந்தப் பரிகாரங்கள் நிரந்தரமில்லை”, These remedies are not lasting- (மராத்தி மொழியில், ஹே உபாய டிகாவு நாஹிமத) எனும் கட்டுரைக்காக மற்றொரு வழக்கு 124ஏ, 153ஏ பிரிவுகளின் கீழ் திலகர் மீது தொடுக்கப்பட்டது.

ஏழு ஐரோப்பிய ஐஉரிகள், இரு பார்சி ஐஉரிகள் நியமிக்கப்பட்டனர். ஏழு ஐரோப்பிய ஐஉரிகள் திலகர் குற்றவாளி எனக் கருத்து தெரிவிக்க, இரு பார்சி ஐஉரிகள் குற்றமற்றவர் எனக் கருத்துத் தெரிவித்தனர்.

முதல் குற்றத்திற்காக மூன்று ஆண்டுகள் திவாந்திரக் கடுங்காவல் சிறைத் தண்டனை வழங்கப்பெற்றது. இரண்டாவது குற்றத்திற்காக மூன்று ஆண்டுகள் திவாந்திரக் கடுங்காவல் சிறைத் தண்டனையும் ஓராயிரம் ரூபாய் அபராதமாகவும் விதிக்கப்பட்டது. ஆக, ஆறாண்டு காலம் கடுங்காவல் சிறைத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது.

பம்பாய் அரசாங்கம் கடுங்காவல் தண்டனையை சாதாரணத் தண்டனையாக மாற்றியது. அபராதம் விலக்கப்பட்டது. திலகர் பர்மா மாண்டலே சிறையில் அடைக்கப்பட்டார்.

இனி, திலகரின் நீதி விசாரணை நடவடிக்கைகளையும் சுருக்கமாக நினைவு கூரவோம்.

‘திலகர் விசாரணை’ எனும் தலைப்பில் 1908இல் வெளிவந்த பெரிய ஆங்கில நூலில் திலகரின் வாதப் பிரதிவாதங்கள் நூறு பக்கங்களில் வெளியாகியுள்ளன. அவருடைய சட்ட நூலறிவு, இலக்கிய அறிவு, மராட்டிய மொழிப்புலமை, ஆங்கில மொழியாற்றல், தேசபக்தியுணர் வலைகள், நினைவாற்றல் முதலானவை “சட்டமெனும் இருட்டறை”யில் மின்னல் கதிர் வீச்சுகளாக ஒளிர்ந்தன.

1908இல் வெளிவந்த இந்த நூலின் செய்திகள் தமிழில் தொகுக்கப்பெற்று 1909இல் “திலகர் விசாரணை அல்லது 1908-ம் வருஷத்து கேசரி ராஜ நிந்தனை வழக்கு” எனும் தலைப்பில் 261 பக்கங்களில் வெளியிடப்பெற்றது. இதன் தொகுப்பாசிரியர் தேசபக்தர் தி.சி.வில்வபதி செட்டியார்.

வழக்கறிஞர் பாப்டிஸ்டா முதலான ஐவர் பக்கத்துணையாக இருக்க திலகரே தம்முடைய விசாரணையை நடத்தினார்.

நீதிமன்றத்தில் அரசு தரப்பில் தாக்கல் செய்யப்பட்ட ஆங்கிலமொழி ஆவணங்களின் மொழியாக்கக் குறைபாடுகளை, குழப்பங்களை மிகத் துல்லியமாக எடுத்துக்கூட்டினார், திலகர். மராட்டிய மொழியில் இருந்து ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்த பம்பாய் அரசின் அதிகாரி பி.வி.ஜோஷி என்பவரை மட்டும்

இருநாள்கள் குறுக்கு விசாரணை செய்தார், திலகர்.

திலகருக்கு சாதகமில்லாத சில சொற்கள் கேவலமாகவும் சாதாரணமாகவும் மொழி பெயர்ப்பு செய்யப்பெற்றன. திலகரின் மராட்டிய மொழிப்புலமை வெளியுலகம் அறிய வெளிப்பட்டது. அரசியல் துறையில் மராட்டிய மொழியில் பலவிதமான சொற்கள் சரியானவை அல்ல என்பதையும் திலகர் எடுத்துக் காட்டினார். அரசியல் சொல்லாக்கங்களில் மராட்டிய மொழி எதிர்கொண்ட பிரச்சனைகளையும் பற்றி முன்னமேயே ‘கேசரி’ இதழின் தொடக்கத்தில் விளக்கியுள்ளார், திலகர்.

நீதி விசாரணையில் மொழி அம்சக் கோட்பாடு வலிமையாக வற்புறுத்தப்பட்டுள்ளது.

அரசு தரப்பில், ‘கேசரி’ அலுவலகத்தில் வெடிகுண்டு விஷயமாக இரு நூல்களின் பெயர் கொண்ட தபால் கார்டு கண்டெட்டுக்கப்பெற்றதும் சாட்சியாக எடுத்துக்காட்டப்பெற்றது. அவ்விரு புத்தகங்களின் பெயர்களாவன: “Hand book modern explosives and Niro explosives”.

இதற்கு திலகர் வாதத்திற்மை துலங்க பதிலளித்தார். அரசாங்கத்தார் வெடிகுண்டு விஷயமாக சட்டமொன்றைப் பிறப்பிக்க யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில் அப்புத்தகங்கள் பத்திரிகை ஆசிரியர்களுக்கு மிக்க அவசியமென்று திலகர் வாதித்தார். புத்தகம், வெடிகுண்டாக மாட்டாதபோது, அதிலும் அப்புத்தகத்தின் பெயர் எங்ஙனம் வெடிகுண்டாகும்? எனும் கேள்வியும் எழுப்பினார், திலகர்.

இதர பத்திரிகைகளில் இருந்து சுமார் எழுபத்தொன்று துண்டு கட்டுரைகளை திலகர் சமர்ப்பித்து அரசியல் வாதத்தின் காரணமாக ‘கேசரி’ கட்டுரை எழுதப் பெற்றதென்று சுட்டிக் காட்டினார்.

பிறகு, திலகர் எழுத்து மூலமாகவும் ஒரு வாக்குமூலத்தையும் நீதிமன்றத்தில் கொடுத்தார். அதில் பத்திரிகைகளின்

கட்டுரைகள் தம்முடைய பொறுப்பினாலேயே பிரசரிக்கப் பட்டதென்றும், அந்தக் கட்டுரைகளில் உள்ள மராட்டிய சொற்களுக்குத் தக்க ஆங்கில வார்த்தைகளைக் கூறி, தம்முடைய கொள்கையை மார்ச்சு மாதத்தில் பம்பாயில் வந்த ராயல் கழிஷ்ண் முன்பாகத் தொரிவித்துள்ளதையும் பல பத்திரிகைகளுக்குப் பதிலளிக்க கேசரி' கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டனவென்றும் திலகர் வாதிட்டார்.

குறுக்கு விசாரணை முதலயவைகளை முடித்துக்கொண்டு வாக்கு மூலத்தைக் கொடுத்த பிறகு தம் விசாரணை விஷயமாக வாதிக்க நீதிமன்றத்தில் உரையாற்றத் தொடங்கினார். ஐலை மாதம் 15-ந் தேதி புதன் கிழமை மாலை 4 மணிக்குத் தொடங்கினார். ஆறு நாள்களிலே சுமார் 21 மணியும் 10 நிமிஷமும் வரை பேசினார். .

அவர் பேசுகையில், “நீதிபதி, ஐளரி, அரசு தரப்பு வழக்கறிஞர்கள் முதலானோர் இருள்ளடைந்த வீட்டில் இருந்தது போலானார்கள்” என்று கல்கத்தா பிரபல ஆங்கில மாத இதழான “மாடர்ஸ் ரெவியூ” வருணித்தது.

ஆங்கில சட்ட ஆதாரப் படியும், இந்தியச் சட்ட ஆதாரப் படியும் “ராஜ்நிதித்தனை” எனும் விஷயமாக உயர்ந்த மேற்கொள்களைக் காட்டி பலவிதமாக விளக்கங்கள் அளித்தார், திலகர். அவைகள் திலகரின் சட்ட ஞானத்தை விளக்கின.

‘கேசரி’ கட்டுரைகள் பின் வரும் ஜந்து அம்சங்களைக் கொண்டன என்பதையும் தமது உரையில் எடுத்துக் காட்டினார்.

1. ஆங்கிலோ இந்திய பத்திராதிபர்களின் கூற்றுக்குப் பதில்.

2. அரசாங்கத்தாருக்கு ஒரு ஆலோசனை அல்லது அரசாங்கத்தினிடம் ஒரு மனு.

3. நிலைமையைப் பற்றி ஆராய்ச்சி.

4. இரு திறத்தாருக்கும் கண்டிப்பான ஏச்சரிக்கை.

5. அரசாங்கத்தாரின் அடக்குமுறை விஷயமாகச்

செய்யவிருக்கும் யோசனையின் பேரில் கண்டனம்.

“நாட்டின் தூரதிர்ஷ்டம்” எனும் ‘கேசரி’ கட்டுரையின் செய்திகளின் சாராம்சம் வருமாறு:

முசபர்பூர் குண்டுவீச்சு வருந்தத்தக்கது, ஏற்பதற்கில்லை என்று கூறியதுடன் அந்த நிகழ்விற்கான மூலகாரணத்தையும் ‘கேசரி’ தலையங்கும் விளக்கியது. வெள்ளொயர்களான அதிகார வருக்கம் ஒடுக்குமுறைகளைக் கொண்ட நிருவாகத்தையே கடைப்பிடித்து வருகின்றது. வெள்ளொயர் சார்பான இதழ்கள் ஒடுக்குமுறை போதாது, மேலும் தீவிரப் படுத்த வேண்டும் என்று அரசிற்கு தூர்போதனை செய்து வருகிறது. ரஷ்யாவில் நிவரிலிஸ்ட் அராஜக இயக்கம் தோன்றியதற்கான சூழலை ரஷ்ய அரசின் கொடுங்கோண்மையே ஏற்படுத்தியது. அத்தகைய ஒரு சூழலை இந்தியாவில் அரசாங்கம் தேசபக்த இளைஞர்களிடையே ஏற்படுத்துகின்றது. நிவரிலிஸ்ட் இயக்க வழிமுறைகளை இளைஞர்கள் பின்பற்ற நிர்பந்திக்கின்றது. இது இரு சாராருக்கும் நன்மைபயக்காது. கட்டற்ற ஒடுக்குமுறையை கண்முடித்தனமாக, பொறுப்பற்று அதிகாரவருக்கம் ஏவி விடுவது மக்களின் பொறுமையைச் சோதிக்கின்றது. வீட்டில் முடக்கப்பட்ட பூனைகூட சீறிப் பாய்ந்து முடக்கியவனை கொன்றிட முயலும். ஜனநாயக ரீதியான பேச்சு சுதந்திரத்தையும், எழுத்து சுதந்திரத்தையும் ஒடுக்குவதால் தேசபக்த வங்க இளைஞர்கள் வன்முறையைப் பின்பற்ற விரைகின்றார்கள். மான்கூட பாதுகாப்பற்ற நிலையில் வேடனைத் தாக்கும். மக்களின் பொறுமைக்கும் ஓர் எல்லையுண்டு. முசபர்பூர் விவகாரம் வெடித்தெழுக்காரணமான ஒடுக்குமுறைகள் கைவிடப் படாவிட்டால் எதிர்காலத்தில் முசபர்பூர் விவகாரம் தற்காலத்தைப் போலவே மீண்டும் தோன்றும். மீண்டும் சொல்ல விரும்புவது இதுதான். அரசு ஒடுக்குமுறை ஓய்ந்தால் அல்லது வன்முறை எதிர்ப்பு ஓயாது, இந்த நச்சுச் சூழலைத் தவிர்க்கும் மருந்து, அரசு நிருவாகத்தைச் சீர்திருத்துவதுதான் நலம். இவ்வாறு கூறுவதை அரசாங்க அதிகார வருக்கம் விரும்பாது, இதற்கு

நாங்கள் என்ன செய்ய முடியும்! இனிய நன்மை தரும் சொற்களை செவிமடுப்ப தென்பது கடினம்தான் என்று ஒரு கவிஞர் கூறியிருக்கின்றார். நாங்கள் எடுத்துரைப்பது பயனற்றுப் போனால், அது இந்த நாட்டிற்கு துரத்திர்விடமாகும். விரும்பத் தகாத நிகழ்வுகளைத் தவிர்க்க அரசாங்கம் விரும்பினால், அவர்கள் முதலில், அவர்கள் ஆட்சி முறையில் கட்டுப்பாடுகளைக் கொண்டு வரவேண்டும். இதைக் குறிப்பிடவே தலையங்கம் எழுதப்பட்டது. பத்திரிகை சுதந்திரத்திற்காக எழுதப்பெற்ற இந்தத் தலையங்கம் பத்திரிகை சுதந்திரத்திற்கான போராட்ட வரலாற்றின் சிறந்த ஆவணமும் ஆகும்.

எட்டு நாள்கள் விசாரணைக்குப் பிறகு தீர்ப்பின் முடிவில், நீதிபதி திலகரிடம் ஏதாவது சொல்லிக் கொள்ள வேண்டுமானால் சொல்லலாம் என்றார். திலகர் வெகு கம்பீரமான பார்வையுடனும் புன்முறைவலுடனும் எழுந்து நின்று பின்வருமாறு கூறினார்.

“நான் கூறப்போவதெல்லாம் ஜிலிகள் நான் குற்றவாளியென்று தீர்மானித்த பிறகும் நான் நிரப்பாதியா என்பதே. உலகத்திலுள்ள பொருட்களின் விளைப் பயனை ஆளுவது மகாசக்திகளே. நான் சுதந்திரத்துடனிருப்பதெவ்விட கண்டப்படுவதினால் தான் எடுத்த காரியம் விருத்தியாகு மென்பதே கடவுளுடைய கருணையாக இருக்கலாம்”.

தேசபக்தியும் தெய்வபக்தியும் இணைந்த திலகரின் மாபெரும் தேசபக்தி இலக்கியத்தின் வெரமணிச் சொற்கள், மேலேயுள்ளன.

நீதிமன்றத்தில் தீர்ப்பு வழங்கப் பெற்ற நாளன்று தம்மைச் சுற்றியிருந்த நண்பர்களிடம் வெகு கம்பீரமாக பின்வரும் பகவத் கிடையின் ஸாங்கியயோக சுலோகத்தை எடுத்துக் கூறினார்.

“கொல்லப் பட்டோ வானுல கெய்துவாய் வென்றால் பூமியாள்வாய். ஆதலால் போர் செய்த துணிந்து நீ எழுந்து நில்”
(பாரதியார் மொழி பெயர்ப்பு)

திலகர் கிதா ரகஸ்யம் படைத்தவரல்லவா, கிடை வகுத்த
ஸ்திதபிரக்ஞன் இலக்கணத்திற்கேற்ற இலக்கிய வடிவமாக
திலகர் நின்றார். பாரதியார் கவிதை வரிகளில் கூறவேண்டு
மானால்,

ஊருக் குழைத்திடல் யோகம் - நலம்

ஒங்கிடு மாறு வருந்துதல் யாகம் .

போருக்கு நின்றிடும் போதும் - உளம்

பொங்கல் இல்லாத அமைதி மெய்ஞ்ஞானம்!

-என்று திலகரின் அரசியல், ஆன்மிகப் பண்புகளைக்
குறிப்பிட வேண்டும்.

நீதி மன்றத்தையும் போர்க்களமாய்க் கொண்டு திலகர்
படைத்த மாபெரும் தேசபக்தி இலக்கியத்தை பாரதியார்
இன்னிசைக் கவிதைமொழியில் “பாரத தேவி மலர் திருவாய்”
அருளியு என்று போற்றிப் பரவலாம்.

போர்க்களத் தேபர ஞானமெய்க் கிடை

புகன்ற தெவருடைய வாய்? -பகை

தீர்க்கத் திறந்தரு பேரினன் பாரத தேவி மலர்த் திருவாய்.

சோவியத் புரட்சித் தலைவர் மாமேதை லெனின்
சூறியது: திலகருக்கு விதிக்கப்பட்ட ஆஹாண்டு கால கடின
காவல் தண்டனையை சீறிக் கறுவி வெகுன்டெடுமுந்தது
பம்பாய் பஞ்சாலைத் தொழிலாளர் வருக்கம். எழுபது
பஞ்சாலைகளைச் சார்ந்த தொழிலாளர்கள் பொதுவேலை
நிறுத்தம் செய்தனர். இந்திய வரலாற்றின் முதலாவதான
மாபெரும் அரசியல் வேலை நிறுத்தமாக வரலாற்றுப் புகழ்
கொண்டது. திலகரின் சிறைத்தண்டனை இந்திய தேசியத்திற்கு
கிழுவரை கிடைக்காத தொழிலாளரின் பேராதரவைப் பெற்றுத்
தந்தது.

ரஷ்யாவின் மாபெரும் தொழிலாளர் புரட்சி இயக்கத்தை
உருவாக்குவதில் தீவிரமாக இருந்த புரட்சித் தலைவர் லெனின்
திலகர் பெற்ற கடுந்தண்டனையை அறிந்ததும். “புராலிட்டரி”

எனும் ரஷ்ய மொழிப் பத்திரிகையில் 1908 குலை 23இல்-அதாவது திலகர் மீது தீர்ப்பு கூறப்பட்ட ஒரு சில நாள்களுக்குள் பின்வரும் மிகச் சிறப்பான விமர்சனத்தை எழுதினார்:

“இந்தியாவில் பாட்டாளி மக்கள், தம்முடைய எழுத்தாளர்களுக்கும், அரசியல் ஊழியர்களுக்கும் ஆகரவாகத் திரண்டெழுத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். இந்திய ஜனநாயக வாதியான திலகர் மீது பிரிட்டிஷ் குள்ளாநரிகள் விதித்த இகழுத்தக்கத் தண்டனையை நீண்டகால சிறைவாசத் தண்டனையுடன் அவர் நாடுகடத்தப்பட்டிருப்பதை பண முட்டைகளின் ஏவலாளர்கள் ஒரு ஜனநாயகவாதியை இவ்வாறு பழிவாங்கியிருப்பதைக் கண்டித்து, பம்பாயில் ஆர்ப்பாட்டங்களும் வேலை நிறுத்தங்களும் நடைபெற்றுள்ளன.”

1907-1908இல் திலகரின் தேசியக் கட்சியின் பத்திரிகைகள், தலைவர்கள் கொடிய அடக்குமுறையால் பழிவாங்கப்பட்டனர். இந்திய தேசியப் போராட்டத்தை எவ்வளவோ நெருக்கடிகளுக் கிடையே கூர்ந்து கவனித்து துல்லியமாக மதிப்பீடு செய்யும் ஆற்றலைப் பெற்றிருந்தார் லெனின் என்பதற்கு மேலும் ஒரு சான்றாக, 1908 ஆகஸ்டு 5-இல் புராவிட்டரி இதழில் பின்வருமாறு அவர் எழுதியது அமைந்துள்ளது.

“இந்திய அரசின் அமைப்பின் கீழ் நடைபெறும் வன்முறைக்கும், கொள்ளளக்கும் எல்லையே இல்லை. உலகில் வேறு எந்த இடத்திலுமே-ரஷ்யாவைத் தவிர பொது மக்களிடையே பரவியிருக்கும் இத்தகைய படுமோசமான வறுமை நிலையையும், மக்களைப் பீடித்திருக்கும் இத்தகைய நிரந்தரமான பசு-பட்டினியையும் கண்முடியாது. பிரிட்டனில் உள்ள மிதவாதிகளும் சரி, தீவிரவாதிகளும் சரி, இந்தியாவை ஆட்சி செய்வதற்காக நியமிக்கப்படும் பொழுது, உண்மையான செங்கிள்கான்களாக மாறிவிடுகிறார்கள். தங்களின் ஆட்சியின்கீழ்மூளை மக்களை “அமைதிப் படுத்துவதற்காக” எத்தகைய எத்தகைய முறைகளையும் கையாளவும் அவர்கள் தயங்குவதில்லை. அரசியல் ரீதியாக மறுப்பு தெரிவிப்பவர்

களுக்குக் கசையடி தண்டனை வழங்கும் அளவுக்குச் செல்கிறார்கள்.”

மேல்முறையீடு: இலண்டன் பிரவி கவுன்சிலில் செய்யப்பட்ட முறையீடு 1909 மார்ச் 3-இல் நிராகரிக்கப்பட்டது. இது தொடர்பாக திலகரின் வலக்கரமான ஜிஎல்காபர்டேவின் முயற்சிகள் தோல்வியுற்றன. மார்ச் 5, 1909இல் காபர்டேவிற்கு திலகர் எழுதிய கடிதத்தில், “நீதித்துறையின் கதவு எனக்கெதிராக இவ்வாறு மூடப்பட்டது” எனக் குறிப்பிட்டார் கருணை மனுவிற்கு திலகரால் எடுக்கப்பட்ட முயற்சியும் தோல்வியுற்றது.

* * *

13. சிறைமீண்ட திலகர் பற்றிய பாரதியாரின் ஆங்கிலக் கவிதை

இன்றைய மியான்மார்-அன்றைய பர்மா-வின் மாண்டலே சிறையில் 20 அடி நீளமும் 12 அடி அகலமுள்ள அறையில் தமது ஆறாண்டு கால சிறைவாசத்தை மேற்கொண்டார் லோகமான்ய பாலகங்காதர திலகர்.

1908 ஜூலை 22-இல் ஆறாண்டு தீவாந்தர சிறைத் தண்டனை விதிக்கப்பெற்று, 1908 செப்டம்பர் 13-இல் மாண்டலே சிறைக்கு மாற்றப் பெற்றார் திலகர். நான்காவது முறையாகச் சிறைப்பட்ட திலகர் ஆறாண்டு கால சிறைவாசம் முடிவுற்ற பின் பர்மாவிலிருந்து இந்தியாவுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டு, 1914-ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 16-ந் தேதி நன்ஸிரவில் புனே நகரில் உள்ள நாராயணவாடி என்னும் இடத்தில் உள்ள அவருடைய வீட்டில் விடுவிக்கப்பட்டார்.

“THE ARTIC HOME IN THE VEDAS” எனும் தமது நூலில் பேராசிரியர் மாக்ஸ் மூல்லர், இந்தியப் பத்திரிகைகள் அனைத்தும் எடுத்த பெருமுயற்சிகளே தமது விடுதலைக்கு முக்கியக் காரணமாகும் என்று திலகர் குறிப்பிட்டுள்ளார். சிறைமீண்ட அடுத்த நாளில் ஆளுநரின் தனிச் செயலருக்கு எழுதிய கடிதத்தில் தம்மை விடுவிக்க ஆணையிட்டதற்காக ஆளுநரிடம் தம் நன்றியைத் தெரிவிக்கும்படி குறிப்பிட்டுள்ளார்.

1914-ஆம் ஆண்டு ஜான் மாதம் 21-ந் தேதி ஞாயிற்றுக் கிழமையென்று புனேவில் திலகருக்கு ஒரு பெரிய பொதுக் கூட்டத்தில் வரவேற்புரை வாசித்தனிக்கப்பட்டது. திலகரின் பதிலுரையில் ஒரு பகுதி வருமாறு:

“ஆறு வருட காலம் நான் மக்களை மறக்கவில்லை. மக்களும் என்னை மறக்கவில்லை. ஆறு வருட காலம் நான் மக்களைப் பிரிந்திருந்தாலும் அவர்களிடத்தே உண்டான அன்பு எனக்கு எள்ளளவும் மாறாது. ஆறு வருட காலத்திற்கு முன் எவ்வாறு அன்புடனும், உணர்ச்சியுடனும், பாசத்துடனும் நான் உழைத்து வந்தேனோ அவ்வாறே மீண்டும் தொடர்ந்து உழைக்க நான் சித்தமாயிருக்கிறேன். ஆனால் காலத்தையறிந்து, என் வழியைச் சற்று மாற்றிக் கொள்ள வேண்டியதாக மட்டும் ஏற்படும்.”

திலகர் சிறை மீண்டதைக் குறித்த மகாகவி பாரதியார் ஆங்கிலத்தில் யாத்தக் கவிதை மிக அற்புதமானது. பாரதத் தாயை விளித்து, உன் அன்பிற்குரிய குழந்தை மீண்டும் உன் கரங்களில் வந்தடைந்தது எனத் தொடங்கி தாய்-சேய் பாசவுணர்வுகளைச் சொல்லோவியமாகத் தீட்டி விட்டார் பாரதியார்.

கவிதையின் ஆங்கில மூலமும், அதன் பொழுப்புரை எனத் தக்கத் தமிழாக்கமும் கீழே வழங்கப் பெற்றுள்ளன:

IN THY ARMS, AGAIN

Once again in thy arms, Oh Mother!
Thy fragrant breath; and that lighting message
From a loving soul to another, thy kiss on the face,

Thy living voice, the music of thy word;
 The glance of thine eyes, the touch of thy limbs,
 Thy whispered blessings on the beloved regained,
 Thy sighs and thy tears of joy –
 These, at this moment, are Tilak's lot,
 Thrice happy, thrice blessed.

***

Once again in thy arms, Oh mother,
 After six long years
 Of solitude, pain and endless thought,
 Self-torturing, merciless, insistent;
 Of Love separated, - love in anguish;
 Love, whose heart hath been hurt by Time's brute sword,
 But love, withal, whose vision is not dimmed
 By the forces of Time and of Space;
 Love that can behold from a caged solitude
 Through ages and through worlds!
 Once again in thy sacred realms, O Hindustan,
 Behold thy wearied child,
 Force, Life, and bright-eyed Hope
 Be the gifts of the mother to her chosen!

மீண்டும் உன் கரங்களில்

ஓ! பாரதத் தாயே! மீண்டும் உன் கரங்களில்
 உன் நூற்றுமண சுவாசம்;
 மின்னல்போல் அடித்திடும் வாக்கு;
 அன்பார்ந்த ஆத்மாவில் இருந்து
 மேலும் அடுத்த மற்றொன்றும்
 உச்சி மோந்து இடும் உன் முத்தம்
 உயிர்த் துடிப்புள்ள உன் குரல்
 உன் சொல்லின் இசையின்பம்
 உன் விழிகளின் கண்நேரக் கண்ணோட்டம்
 உன் அவயவங்களின் தீண்டுதல்
 திரும்பப்பெற்ற உனது அன்பிற்குரியவருக்கு
 உன் ரகசிய வாழ்த்துக்கள்

உன் பெருமுச்சு, உன் ஆனந்தக் கண்ணீர்
 இவையாவும் இக்கணத்தில் திலகர்
 பெற்ற பாக்கியம் அன்றோ:
 அளவிலா அகமகிழ்ச்சி யுற்றோம்
 அளவிலா அருளாசி பெற்றோம்
 ஓ! தாயே! மீண்டும் உன்-கரங்களில்
 தனிமை, துண்பம், முடிவற்ற சிந்தனை
 தன்னைத்தானே வதைத்துக் கொள்ளல்
 பிறிவாற்றாமை, கடுந்துயரில் வாடும் அன்பு,
 காலத்தின் கொடிய வாள்வீச்சில் காயமுற்ற இதயம்
 இவற்றால் நெடிய ஆறாண்டு காலம் அவதியுற்றால்.
 மங்கமாட்டாத நேசத்திலும்
 யுகாந்திரமாய் உலகங்களுடே பாயும்
 அன்பு வெள்ளத்திலும் நிறைந்திருந்தார்.
 ஓ! இந்திய மன்னே! சோர்வுற்ற உனது இக்குழந்தையை
 உனது புனித ஆட்சிப்பரப்பில்
 மீண்டும் அரவணைத்துக் கொள்வாயாக!
 வலிமை, உயிராற்றல், ஒளிமயமான நம்பிக்கை,
 இவையே தன்னால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டோர்க்கு
 பாரத மாதா அளிக்கும் அருட்கொடைகளாம்.

14. திலகருடன் வ.ஏ.சி. ஒரு வாரம்

தேசிய திரிகுலத்தின் கூர்மை மிகு மும்முணைகளாக இந்தி தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தில் சாதனைகள் நிகழ்த்திய வ.ஏ.சி. பாரதியார். சுப்பிரமணி சிவா மூவரும் தமிழகத்தில் திலகர் வழிபாட்டை வீறு பெற நிகழ்த்தியவர்களாவர்.

இவர்களுள் திலகரை முதன் முறையாக நேரில் சந்தித்தவர் பாரதியார். தமது முதல் சந்திப்பைப் பற்றி பாரதியார் ‘இந்தியா’ இதழில், 1907 ஜெவரி 5-இல் எழுதியதை முன் பக்கங்களில் கண்டோம்.

தமது மந்திரச் சொற்களால் கவிதையிலும், கட்டுரையிலும் தொடர்ந்து திலகர் வழிபாட்டை நடத்தி வந்தார், பாரதியார்.

திலகருடனான பாரதியாரின் இரண்டாம் சந்திப்பு, 1907-குரத் காங்கிரஸில் நிகழ்ந்தது. உரையாடல் மிகாத சந்திப்பு, இந்தச் சந்திப்பு. 1908 மே, 20-இல் திலகருக்கு எழுதிய ஆங்கில மொழிக் கடிதத்தில், திலகரை “Dear Guruji” என்று விளித்துள்ளார் பாரதியார்.

‘வீரமுரசு’ சுப்பிரமணிய சிவா, திலகரை நேரில் சந்தித்ததாகச் செய்தியில்லை. ஆனால், பேச்சிலும் எழுத்திலும் திலகர் வழிபாட்டைத் தொய்வில்லாமல் நிகழ்த்தினார், சிவா.

1924-இல் “திலகர்-காந்தி தரிசனம்” எனும் நாடக வடிவில் அமைந்த சிறு வெளியீட்டை எழுதி வெளியிட்டார். இதன் விவரமும் முன் பக்கங்களில் உள்ளது.

திலகர் - காந்தி தரிசனம் ஓரங்க நாடகமாகவும் நடிக்கப் பெற்றது. சிவா, திலகராகவும், சிவாவின் அணுக்கச் சீடர் ஸ்ரீ நிவாசவரதன், காந்தியாகவும் நடித்துள்ளனர்.

வ.உ.சி.

திலகரை ‘அவதார புருஷராக’ வருணித்துள்ளார், வ.உ.சி. கொழும்பு ‘கேசரி’ இதழில் “பாரத ஜோதி ஸ்ரீதிலக மகரிஷியின் வரலாறு” எனும் தலைப்பில் 28.5.1933-ஆம் இதழில் வ.உ.சி.யின் கட்டுரை தொடங்கியது. தொடக்கத்திலேயே பகவத் கிதையின் நான்காம் அத்யாயத்தின் பின்வரும் எட்டாவது சுலோகத்தின் கருத்தை வ.உ.சி. எடுத்துக் கொண்டுள்ளார்.

பரித்ராணாய ஸாதுனாம் வினாசாய ச துஷ்கருதாம்
தர்ம ஸம்ஸ்தாபனார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே॥

இதன் பொருள்:

“நல்லோரைக் காக்கவும், தீயன் செய்வோரை அழிக்கவும், அறத்தை நிலை நிறுத்தவும் நான் யுகந்தோறும் பிறக்கிறேன்.” (பாரதியார் மொழி பெயர்ப்பு).

வ.உ.சி. கட்டுரையின் தொடக்க வரிகள், பின்வருவன:

“உலகத்தில் புண்ணியம் தாழ்ந்தும், பாவம் உயர்ந்து நிற்கும் பொழுதெல்லாம் யான் மனித சமூகத்திற்கு உதவி செய்வதற்காக அவதாரிக்கிறேன்” என்று கூறினார் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான். அவ்வாறே இராஜீய விடுதலைக்காக நாம் செய்யும் போராட்டத்தில் நமக்கு உதவி செய்வதற்காகக் காலஞ் சென்ற லோகமான்ய திலகர் அவதரித்தார்.

“இந்தியாவின் விடுதலைக்காகப் போராடி வேலை செய்து

பிரசித்தி அடைந்து இந்தியத் தலைவர்களுள் அவர் மிகமிக கண்ணியமும் பிரதானமும் வாய்ந்தவர். உண்மையில் அவர் இந்திய தேசியத்திற்கு தந்தையாவார்.

“அவரது அநித்யமான உடம்பு சென்று விட்டாலும் அவரது ஆத்மாவும் அவர் கொண்டிருந்த இலக்ஷியங்களும் அவர் உண்டு பண்ணிய இந்திய ராஜீயக் கொள்கைகளையடைய மாணாக்கர் சூழுவும் நமது ஜன சமூக வாழ்க்கையில் அவர் காலத்தில் இருந்த மாதிரியாகவே ஆண்மையும் மேம்பாடும் உடையனவாய் விளங்கின்றன. அவரது தன்மை இருவகைக் கலப்பாய் இருந்தது. அவற்றில் ஒன்று அநேகரை அவர்பால் இழுத்துக் கொண்டது. மற்றொன்று சிலரை அவரிடமிருந்து பிரித்து நீங்காத பிடிவாதமுள்ள பகைவராக்கியது.

“அவருடைய ஒப்புயர்வற்ற வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த, நடுக்கத்தை யுண்டு பண்ணத்தக்க, பல சம்பவங்களும் அவை சம்பந்தமாக அப்போதைக்கப்போது எழுந்த பல வாதங்களும் சிலருக்கே இப்போது ஞாபகம் இருக்கும்.

“அவர் காலத்தவரின் மனத்தை மிகக் கலக்கிய அந்தச் சம்பவங்களைப் பற்றி மாறுபடுத்தியும் மிகைப்படுத்தியும் எழுதப்பட்ட விருத்தாந்தங்களில் பார்க்க ஒரு சிலருக்கே நேரமிருக்கக் கூடும். ஆனாலும் அத்தேசாபிமானியின் துக்கரமான வாழ்க்கையைப் பற்றி எழுதப்பட்டுள்ள விஷயங்களை ஜாக்கிரதையோடு படித்த ஒருவரால் எழுதப்பெற்ற அவரது சுருக்கமான ஜீவிய சரித்திரத்தை அவர் பெயரைப் போற்றும் கோடிக்கணக்கான மனிதர்கள் விரும்புகின்றார்கள். அத்தகைய சரித்திரத்தையே யான் எழுத எத்தனிக்கின்றேன்.”

திருக்குறளையே உயிர்முச்சாகக் கொண்டவர், வேதாந்த சித்தாந்த நெறியில் தோய்ந்து உறைந்தவர், திலகர் வரலாற்றை ஸ்ரீமத் பகவத் கிதை சுலோகம் ஒன்றைக் கொண்டு எழுதத் தொடங்கினார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ‘கிதாரகஸ்யம்’ படைத்தளித்த தமது அரசியல் ஆசான் “ஜீவிய சரித”த்தை ஸ்ரீமத் பகவத் கிதை சுலோகம் ஒன்றைக் கொண்டு எழுதத் தொடங்கினார் என்பதும் ஒரு பொருத்தம் தானே!

திலகருடன் வ.உ.சி.யின் முதல் சந்திப்பு

பாரதியார், சிவாவிற்கு முந்தியே வ.உ.சி. காங்கிரஸ் இயக்கத்தில் பங்கேற்றுள்ளார். பாரதியார், சிவா இருவரும் இந்திய தேசிய காங்கிரஸில் உத்தியோக பூர்வமாய் பங்கேற்கவில்லை. வ.உ.சி. 1898-இல் காங்கிரஸ் மகாசபையில் சேர்ந்திருந்ததை சுதேசமித்திரன் (15.8.1898) செய்தி வாயிலாக அறியப்படுகிறது. ஓட்டபிடாரத்தில் ஆகஸ்ட் 10, 1898இல் கூடிய காங்கிரஸ் உறுப்பினர்கள் கூட்டத்தில் “வக்கில் சிதம்பரம் பிள்ளையும் கலந்துக் கொண்டார். சென்னையில் டிசம்பரில் கூடவிருக்கும் பதினாண்காம் காங்கிரஸ் மகாசபைக்கு நிதி திரட்ட அமைக்கப் பெற்ற குழுவில் செயலாளராகவும், பொருளாளராகவும் வக்கில் சிதம்பரம் பிள்ளை நியமிக்கப் பட்டதாக” சுதேசமித்திரன் செய்தி கூறியது.

வ.உ.சி. திலகரின் பேச்சுகளையும், எழுத்துகளையும் 1893 முதல் கூர்ந்து கவனித்து வந்ததை தம்முடைய ஆங்கிலக் கட்டுரையொன்றில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“Lokamanya Bal Gangadhar Tilak is my political Guru. From my 21st year, that is from 1893, I was closely following his writings and speeches on politics. They made me feel that India was my country, that the British were wrongfully retaining it and that it must be got back from them. Then I considered and discussed with my friends all the ways and means to get it back from them. But I found that none of these ways and means suited the conditions of my countrymen. I wanted to meet my political Guru and discuss with him about those ways and means. The Session of the Indian National Congress that was to be held at Surat in 1907 was fastly approaching then. I made up my mind to meet my political Guru at Surat and discuss with him about those ways and means”.

திலகரை தமது ‘அரசியல் குரு’ என்று குறிப்பிட்டுள்ளார், வ.உ.சி. 1893-லேயே வ.உ.சி. திலகரிடம் கொண்ட சடுபாட்டையும், அவருடைய அரசியல் எழுத்துகளும் இந்தியா நமது நாடு, பிரிட்டிஷின் தவறான வழிமுறைகளால் தங்கள் ஆதிக்கத்தில் கொண்டுவந்தனர், அவர்களிடமிருந்து இந்தியாவை மீட்க வேண்டும் என்று உணர்ந்ததையும் வ.உ.சி.யின் மேற்காணும் கட்டுரை வரிகளில் அறிகின்றோம். 1907-ல் சூரத்தில் விரைவில் கூடலிருக்கும் காங்கிரஸ் மகாசபைக் கூட்டத்தில் திலகரைச் சந்தித்து விடுதலைக்கான வழிமுறைகளைப் பற்றி விவாதிப்பேன் என்றும் கட்டுரையில் கூறியுள்ளார். இத்தகையப் பின்னணி பாரதிக்கும், சிவாவிற்கும் வாய்க்கவில்லை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

1907-இல் சூரத் காங்கிரஸில் வ.உ.சி., திலகரை நேரடியாக முதன் முதலில் சந்தித்தார்.

சூரத் காங்கிரஸிற்கு லாலா லஜ்பத்ராய் தலைமையேற்க திட்டமிடுவது தொடர்பாக திலகருடனும், பாடு அரவிந்த கோஷ்டனும் கடிதப் போக்கு வரத்து வைத்துக் கொண்ட செய்தியையும், ஆங்கிலக் கட்டுரையில் கூறியுள்ளார், வ.உ.சி. ஆனால் டாக்டர் ராஷ்பிகாரி கோஷ் மிதவாத காங்கிரஸ் வாதிகளால் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார். காங்கிரஸ் கூட்டத்தில் லாலா லஜ்பத்ராய் தலைமையேற்க வேண்டும் என்று ஒரு திருத்தம் கொண்டு வர திலகர் ஆதரவாளர்கள் எடுத்த முயற்சிக்கு வ.உ.சி. ஆதரவளித்தார். ஆனால் காங்கிரஸ் மகாசபையில் ஏற்பட்ட குழப்பத்தின் காரணமாக டாக்டர் ராஷ்பிகாரி கோஷ் தலைமை வகித்தார் என்றும் வ.உ.சி. மேற்படி கட்டுரையில் கூறியுள்ளார்.

சூரத்தில் திலகருடன் ஏற்பட்ட சந்திப்பை பின் வருமாறு வ.உ.சி. விவரித்துள்ளார்:

“In Surat two incidents took place, one at the upper story at which my Guru halted and the other at the nationalists' conference that we had in the Ghee Kanta Wadi. At the first mentioned place our noon meal was waiting for us for a very long time as my Guru was not able to leave the crowds that were coming by thousands to kiss his feet. At about 3 p.m. one of our Surat friends asked the crowds to wait for a few minutes and took my Guru, Babu Arabindo,

myself and a few others to a back room to have our meals. Having known that we belonged to different castes, and creeds and thinking that my Guru might not like to sit and take his food with us, that Surat friend asked my Guru "May I arrange to serve you the meal in the next room?" My Guru promptly replied "All patriots are of one and the same caste and creed" and sat amidst us and took his food with us. That is his so called Orthodoxy! At the nationalist Delegates' conference a delegate asked my Guru "Should we not consider the private character of a person who wants to join our party?" At once my Guru replied "As long as his private character does not affect his public work, we need not look into his private character.. That was his tolerant spirit! After the conference was over the delegates of each province assembled there, elected their provincial secretary and dispersed. I also went away with them having forgot all about my desire to have a discussion with my Guru about the ways and means to get back our country from the British as the split in the Congress was foremost in my mind".

மேற்காணும் குறிப்புகளில் வ.உ.சி. மூன்று முக்கிய குறிப்புகளை எழுதியுள்ளார். முதலாவதாக பாடு அரவிந்தரும், திலகரும், வ.உ.சி.யும் மற்றும் சிலரும் உணவருந்தத் தனி அறைக்குச் சென்றது. இரண்டாவதாக சாதிவித்தியாசம் பாராமல் உணவருந்தியது. திலகரிடம் ஒருவர் திலகருக்குத் தனியாக உணவருந்த ஏற்பாடு செய்யலாமா எனக் கேட்டதற்கு "தேச பக்தர்கள் அனைவரும் ஒரே சாதியினர்" என்று திலகர் பதிலளித்ததையும் வ.உ.சி. குறிப்பிட்டுள்ளார். மூன்றாவதாக கட்சியில் சேர விரும்புவோரின் தனிப்பட்ட ஒழுக்கத்தைக் கவனிக்க வேண்டுமா எனக் கேட்டபொழுது, திலகர் "பொதுத் தொண்டில் அவருடைய தனிப்பட்ட ஒழுக்கத்தைப் பற்றி கவனிக்கவேண்டாம்" என்று கூறியதையும் வ.உ.சி. தமது கட்டுரையில் பதிவு செய்துள்ளார்.

திலகருடன் இரண்டாவது சந்திப்பு

1908-இல் சிறைப்படுத்தப்பட்ட வ.உ.சி., 1912-இல் விடுதலை பெற்றார். திலகரும் இதே கால கூட்டத்தில் பர்மா, மாண்டலே சிறைவாசம் கழிந்து 1914-இல் விடுதலை பெற்றார். பிறகு அரசியல் நிகழ்வுகளைப் பற்றி திலகரிடம் வ.உ.சி. கடிதப்போக்கு வரத்து வைத்திருந்தார். இவர்களிடையே நிகழ்ந்த கடிதப் போக்குவரத்தில் இரு தரப்பிலும் ஒரு கடிதம் கூட கிடைக்காமற் போனது வருந்தத்தக்கது.

திலகரைச் சந்திப்பதற்கான வாய்ப்பிற்காக வ.உ.சி காத்திருந்தார். இதைப்பற்றி வ.உ.சி. தொடர்ந்து தமது கட்டுரையில் இரண்டாவது சந்திப்பைப் பற்றி பின்வருமாறு விரிவாக எழுதியுள்ளார்.

About a week prior to the death of Mr.G.K.Gokhale I received a letter from my Guru directing me to go to Poona at once., I reached Poona on the night on which Mr. Gokhale died. At that time my Guru was on the Sinhagad Hills. Next morning some of his followers went to the hills to bring him to Poona. He reached his residence at about 9 a.m. At once he went to my room and had a short talk with me about my welfare etc. Then he referred to the death of Mr. Gokhale, mentioned to me all his good services to the country and felt very sorry for his death. He wanted to go to Mr. Gokhale's residence and asked me if I liked to go with him there. I said no., He and some of his followers went to Mr. Gokhale's residence and returned home only in the night. He narrated to me what all took place in mr. Gokhale's residence and also in the cremation ground.

Next morning at about 5 O' Clock my Guru went to my sleeping room and took me to his private chambers. He had to talk with me about the European War that was then going on and about a message that he received from some of the Indian Patriots, who were then in Germany. The message was to the effect that certain occasions would arise during the course of the War and that Indians should do such and such things on those occasions., We discussed for two or three days about the advisability, possibility and the probable result of our carrying out the terms of the message. Here my

Guru predicted that the occasions referred to in the message might not arise as there were several complications in Europe in connection with the War.

I questioned my Guru about the ways and means to attain Swaraj to our country. He replied to the following effect: - Our country is a vast one. In it there are men of different kinds of tendencies and temperaments. Some say that Swaraj can be obtained by petition, prayers and protests, while some others say that Swaraj cannot be obtained by all these means. Some say that Swaraj can be obtained by doing away with the heads of the Executive Government, while some others say that only persecution would follow such acts. Some say that Swaraj can be obtained by a simultaneous revolution throughout the country, while some others say that anarchy would be the result. Some say that Swaraj can be obtained by a war with the help of another country, while some others say that the country would continue to be a slave under that another country, even if it comes out successful in the war.

மேலே, கோகலே மறைந்த நாளன்று பூனேயில் திலகரைச் சந்தித்ததாக வ.உ.சி. குறிப்பிட்டுள்ளார். கோகலே மறைந்த நாள் 1915 பிப்ரவரி 19-ஆம் தேதியாகும்.

திலகருடன் ஒரு வாரம் தங்கி உறவாட, உரையாடும் பெரும் பேறு வ.உ.சி.க்கு 1915 பிப்ரவரி 19இல் தொடங்கியது. பூனேவில் சிம்மகட் குன்றில் அப்பொழுதிருந்த திலகரை காலை 9 மணி அளவில் சந்தித்தார் வ.உ.சி. தன்னுடைய அறைக்கு திலகர் வந்து நலம் உசாவி உரையாடத் தொடங்கியதை வ.உ.சி. கூறியுள்ளார். கோகலே வீட்டிற்கு வ.உ.சி.யை திலகர் அழைத்த பொழுது, தான் வரவில்லை என்று பதிலளித்ததையும் வ.உ.சி. குறிப்பிட்டுள்ளார். இயலாமைக்கான காரணத்தைக்

குறிப்பிடவில்லை. அதூத்த நாள் பிப்ரவரி 20-இல் காலை 5 மணிக்குத் தம்முடை குரு, படுக்கை அறைக்கு வந்து வசூலியை தம்முடைய தனி அறைக்கு அழைத்துச் சென்று, அப்பொழுது நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த ஐரோப்பிய யுத்தத்தைப் பற்றி உரையாடியதாகக் கூறியுள்ளார், வ.உ.சி.

இந்த உரையாடவில் திலகர் அக்காலத்தில் ஜெர்மனியில் இருந்த இந்தியத் தேச பக்தர்களிடமிருந்து வந்த செய்தியைத் திலகர் தம்முடன் பகிர்ந்து கொண்டார் என்பதையும் வ.உ.சி. குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இந்திய தேசிய விடுதலைப் போராட்ட முனைகளில் அயல் நாடுகளில் இயங்கிய இந்திய தேசியப் புரட்சி வீரர்களின் இயக்கங்களும் குறிப்பிடத்தக்கது. இவண்டன், பார்ஸ், பெர்லின், ஸ்வீடன், அமெரிக்கா, காபூல், தாஷ்கண்ட (ரஷ்யா) முதலான விடங்களில் சிறு சிறு குழுக்களாக இந்தியப் புரட்சி வீரர்கள் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்ய எதிர்ப்புப் பிரசாரத்தில் ஈடுபட்டிருந்தனர். இந்தியாவில் புரட்சி வீரர்கள் சிலருடனும் தொடர்பு வைத்திருந்தன அந்த இயக்கங்கள். எம்.பி.டி. ஆசார்யா, வ.வே.சு.ஐயர், செண்பகராமன் பிள்ளை முதலான தமிழகப் புரட்சி வீரர்களும் அந்த இயக்கங்கள் சிலவற்றில் பங்கேற்றுள்ளனர். திலகர் குறிப்பிட்ட இந்திய தேசபக்தர்கள், “பெர்லின் குழு”வில் இயங்கிய புரட்சி வீரர்களைக் குறிப்பதாகும். பாரதியாரும், “ஜெர்மனியிடம் நட்புக்கொண்ட இந்தியர்களின் ஸபை” என்பதாக பெர்லினில் ஒரு ஸபை இருக்கிறது என்று சுதேசமித்திரன் கட்டுரையொன்றில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்தச் சபை 1920, டிசம்பர் மாதம் 7-ந் தேதி யன்று திறக்கப்பட்டது என்றும் அதன் அங்கத்தாரில் ஸ்ரீமான் பிள்ளை முதலியவர்கள் சேர்ந்திருக்கிறார்கள் என்றும் பாரதியார் குறிப்பிட்டுள்ளார். பாரதியார் குறிப்பிட்ட “ஸ்ரீமான் பிள்ளை”, செண்பகராமன் பிள்ளையாவார்.

ஜெர்மனி இந்திய தேசபக்தர்கள் விடுத்த செய்தியைக் குறித்து திலகருடன் இரண்டு அல்லது மூன்று நாட்கள் வ.உ.சி. விவாதித்துள்ளார். இது, வ.உ.சி. யின் அரசியல் வாழ்க்கையில்

குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்வாகும். இவைபற்றியெல்லாம் வ.உ.சி. விவரமாக பதிவு செய்திருந்தால், அயல்நாடுகளில் இயங்கிய புரட்சி வீரர்கள் பற்றி அறிந்து கொள்ள வாய்ப் பேற்பட்டிருக்கும். அவர்களைப் பற்றிய திலகர்-வ.உ.சி கருத்துகளையும் அறிந்திருக்க முடியும். விடுதலைப் போர் வரலாற்றில் இவ்வாறு பல செய்திகள் பதிவு செய்யப்படாதது வரலாற்று இலக்கியத்தில் ஆங்காங்கே வெற்றிடங்களைத் தோற்றுவிக்கின்றது.

சுயராஜ்யம் பெறுவதற்கான பல்வேறு வழிமுறைகளைப் பற்றியும் திலகர் - வ.உ.சி. உரையாடலில் விவாதிக்கப் பட்டுள்ளன என்பதையும் கட்டுரையில் அறிகின்றோம்.

அரசியலோடு, சமூக சீர்திருத்தம் பற்றியத் திலகரின் கருத்துகளையும் வ.உ.சி. பதிவு செய்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்க தாகும். அரசியலில் தீவிரமாக காட்டுபவர்கள், சமூக சீர்திருத்தத்தில் பின்தங்கியவர்களாக இருந்த நிலையும் உண்டு. திலகரையும் இப்பிரிவில் சேர்த்து விமர்சனம் எழுந்ததுண்டு. இது குறித்த திலகரின் கருத்துகளை வ.உ.சி. கட்டுரையில் பின்வருமாறு ஆவணப்படுத்தியுள்ளார்:

“I asked him to give me his opinion of the social reform movement. He said that it was a very good movement. If it was so, I asked him, why did he not take any active part in that movement. He replied that one should have one object in view, and that he should concentrate all his attention and energy to attain that one object. If he allows himself to have more objects than one in view, his attention and energy will be diffused and consequently he cannot accomplish any one of those objects. I asked him if the present caste system does not stand in the way of unity among the people of the country. He replied “Yes, It does stand. Several men including those that are in Government services are working to root out the

evils in the present caste system. Why should we interfere in their work, when we have more than enough work to do in another direction?"

மேற்கண்ட வாசி. யின் கட்டுரைப் பகுதியின் தமிழாக்கம் வருமாறு: "சமூக சீர்திருத்த இயக்கத்தைப் பற்றிய அவருடைய கருத்தைக் கேட்டேன். அது நல்ல இயக்கம் என்று சொன்னார். அப்படியானால், அந்த இயக்கத்தில் அவர் முனைப்புற பங்கேற்காதது ஏன்? என்று கேட்டேன். அதற்கு அவர் ஒரு சமயத்தில் ஓர் இலக்கையே மேற்கொள்ளவேண்டும்; இதனால் இலக்கை அடைய முழு முயற்சியையும் சக்தியையும் செலுத்த முடியும்; ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட இலக்குகளை மேற்கொண்டால் சக்தியும் முயற்சியும் சிதறிவிடும் என்றார்.

தற்கால சாதி அமைப்பு நாட்டு மக்கள் ஒற்றுமைக்கு தடை செய்யவில்லையா? என்று கேட்டேன். 'ஆம்' என்று பதிலளித்தார். அரசாங்கத்தில் வேலை பார்ப்பவர்கள் உட்பட பலர் சாதி அமைப்பின் தீமைகளை ஒழித்துக்கட்டப் பாடுபட்டு வருகிறார்கள். அதில் நாம் ஏன் தலையிட வேண்டும். நமக்கு வேறு திசையில் பணியாற்ற வேண்டியுள்ளது; அதற்காக மிகவும் வேலை செய்ய வேடியுள்ளது".

சமூக சீர்திருத்தமும், அரசியல் சீர்திருத்தமும் இணைந்து செயல்பட வேண்டும் எனும் கருத்தை ஜிசுப்பிரமணிய ஐயர் மிகத் தெளிவாக வலியுறுத்தியுள்ளார். பாரதியாரும் இவ்விரண்டும் ஒன்று மற்றொன்றுக்கு ஆதாரமாக, ஆகரவாக அமையவேண்டும் என்பார்.

வாசி. 1906 பிப்ரவரியில் மதுரை 'விவேக பாநு' மாத இதழில் எழுதிய "கதேசாபிமானம்" எனும் கட்டுரையில்,

"கதேசத்தார் ஒன்று சேர்வதற்கும் ஒற்றுமையாக இருப்பதற்கும் முக்கிய தடைகள் ஜாதியபிமானம், மதாபிமானங்களை அவரவர் சொந்த விஷயங்களில் மாத்திரம் கவனித்துக் கொண்டு, கதேசப் பொது விஷயங்களில் பாராட்டாது பலரும் ஒன்று கூடி ஒரே மனதுடன் கதேச

அடிமைத்தனத்தை நீக்கி சுயார்ச்சிதம் பெற உழைக்க வேண்டும்” என்று கூறியுள்ளார்.

காலப் போக்கில் வ.உ.சி. 1927-28களில் சாதிக் கோட்பாடுகளை கடுமையாக எதிர்த்தார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. (பார்க்க : சமூக சிர்திருத்த வரலாற்றில் பாரதியார் - பெ.சு.மணி- 2000 ப.73-74)

இறுதியாக, தமது அரசியல் குருவுடன் ஒரு வாரம் தங்கியிருந்ததில் வெளிப்பட்ட திலகரின் விருந்தோம்பல் பண்பையும், தோழமையுணர்வையும் தமது நன்றியுணர்வையும் பின்வருமாறு வர்ணித்துள்ளார், வ.உ.சி.

“I stayed with my Guru for about a week. In each of those days he used to take me to his private chambers early morning at about 5 'O clock and to talk to me and to discuss with me there till 10 'O clock in the night. When visitors came to see him, I used to retire to my room. As soon as the visitors left him, he would come to my room and would take me again to his private chambers. In his talk and discussions with me for about a week, he gave me not even a single occasion to say “Beg your pardon”. “I don't follow you” or “Once more please”, so clear and so plain and so straight was his talk. I fear I will be wanting in gratitude if I do not express a word about treatment that was accorded to me during my stay with my Guru. For a few days in the beginning he used to sit with me during my morning and evening tea and during my noon and night meals and to take his drink and diet with me. His drink and diet were those of diabetic patients. Although I did not like their flavour and taste, he used to ask me to taste a little of them every time he drank and ate with me.

When I got acquainted with his relations and friends in his house, I preferred to go, sit and take my noon and night meals with them. Even then he used to go to me and ask me how I liked the meals etc. Neither he nor any of his relations or friends ever asked me to what caste or creed I belonged. In short, every one of the inmates of my Guru's house including my Guru treated me as the master of the house. I have not received such kind and respectable treatment, even in my father-in-law's house. For entertaining me he arranged for a music party on a certain evening in his house and also for a mock Indian warfare on another evening in a certain theatre. When I was about to leave him, how he embraced me I cannot express by tears from my eyes.

- இந்த ஆங்கிலப் பகுதியின் தமிழாக்கம் வருமாறு:

“என் குருவுடன் நான் ஒருவாரம் தங்கியிருந்தேன். ஓவ்வொரு நாளும் அவர் என்னை தம்முடைய தனி அறைக்கு விடியற்காலை ஐந்து மணி அளவில் அழைத்துச் செல்வார். இரவு 10 மணி வரை என்னுடன் பேசவார், விவாதிப்பார். அவரைப் பார்க்க வருவோர் சமயத்தில் நான் என்னுடைய அறைக்குத் திரும்புவேன். பார்வையாளர்கள் சென்றவுடன், அவர் என் அறைக்கு வந்து, அவருடைய அறைக்கு மீண்டும் அழைத்துச் செல்வார். ஒரு வாரம் என்னுடன் அவர் பேசும்பொழுது, “தூங்கள் பேசுவதை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை யென்றோ, மன்னிக்கவும் என்றோ “மீண்டும் ஒரு முறை கூறுக” என்றோ அவர் சொல்லமாட்டார். அந்த அளவிற்கு அவருடைய பேச்சு தெளிவாகவும், நேரடியாகவும், எளிதாகவும் அமைந்திருக்கும்.

என்னுடைய குருவுடன் நான் தங்கியிருந்த காலத்தில் எனக்குக் கிடைத்த உபசாரத்தைப் பற்றி நான் சொல்லாமற் போனால் நான் நன்றிக் கடனில் தவறியவன் ஆவேன். சில

நாள்கள் காலை-மாலை சிற்றுண்டி நேரங்களில் அவர் என்னுடன் அமர்ந்து கொள்வார்; மதிய-இரவு உணவு நேரங்களில் உடன் இருந்து உண்ணுவார். நீரிழிவு நோயாளிக்கான உணவு முறை அவருக்கு இருந்தது. அவை எனக்குப் பிடிக்காவிட்டாலும், அவர் சிறிது ருசி பார்க்குமாறு கேட்டுக் கொள்வார். அவருடைய உறவினர்களுடனும், நண்பர்களுடனும் எனக்கு பழக்கம் ஏற்பட்ட பிறகு மதிய-இரவு சாப்பாட்டை அவர்களுடன் இருந்து சாப்பிட்டேன். அப்பொழுதும் என்னிடம் சாப்பாடு எப்படி இருந்தது என்று அவர் கேட்பார். அவரோ, அவருடைய உறவினர்களோ நான் எந்த சாதியைச் சார்ந்தவன் என்று கேட்டு தில்லை. அவர்களுள் ஒருவனாக என்னைக் கருதினார்கள். இத்தகைய உபசாரத் தையும் மரியாதையையும் நான் எங்கும் பெற்றதில்லை. என் மாமனார் வீட்டில்கூட அத்தகைய பரிவார்ந்த உபசாரத்தை நான் பெற்றதில்லை. எனக்காக அவருடைய வீட்டில் மாலையில் இசை நிகழ்ச்சிக்கு ஏற்பாடு செய்வார். வேறொரு மாலையில் மாற்றுப் பயிற்சிப்போர் காண ஏற்பாடு செய்வார்.

அவரிடம் நான் விடை பெற்றபொழுது என்னை அன்புடன் தழுவினார். என் கண்களில் நீர் மல்கியதை சொற்களால் கூறமுடியாது.

காலை 5 மணி முதல் இரவு 10 மணி வரையில் திலகர், வச.சி. யுடன் உரையாடிய அரிய நிகழ்வையும், உரையாடவின் நற்பாங்கையும் வச.சி. விவரித்துள்ளதில் திலகரின் உள்ளார்ந்த தோழமையை வ.உ.சி. பெற்றுள்ளது வியப்பிற்குரியது. விருந்தோம்பலில் திலகர் எவ்வாறெல்லாம் தம் மீது பரிவும் பாசமும் காட்டினார் என்பதையும் விளக்க வந்த வச.சி. “என் மாமனார் வீட்டிலும் இந்தளவு அன்பும் பெருமதிப்பும் கொண்ட உபசாரத்தை நான் பெறவில்லை” என்று உள்ள நெகிழிந்து உரைத்துள்ளார்.

ஒரு வாரத்தில் திலகரிடம் மிக நெருங்கி உறவாடி, உரையாடிப் பெற்ற அனுபவங்களை அறிந்து கொண்ட செய்திகளை வச.சி. தனியொரு நூலாகப் படைக்க அவருக்குத்

தேவைப்பட்ட மன அமைதியை, குடும்பச் சூழல், அரசியல் சூழல் முதலானவற்றைத் தமிழகம் அளிக்கத் தவறிவிட்டதென வாம்.

“திலகர்” என்பது தேகமல்ல அஃது ஆத்ம சொரூபம்; ஒரு பெருஞ் சக்தி; தெய்வ அம்சம்”; என்று 1918 பிப்ரவரி 28இல் தமது தேசபக்தன் நாளோட்டில் திலகர் வழிபாடு நிகழ்த்தினார், திருவிகை.

அத்தகைய ஆத்ம சொரூபத்தின் நேயத்தை ஒரு வாரம் முழுவதும் வசூலி. துய்த்துணர்ந்தார். இக்கட்டுரையின் தமிழாக்கம் முழுவதும் வசூலி. வரலாற்றில் இடம் பெற வேண்டும். வெளிவரவள்ள வசூலி. வாழ்வும்-பணியும் எனும் என் நூலில் கட்டுரையின் தமிழாக்கம் முழுவதும் இடம் பெறும்.

வ.உ.சி.யின் இந்த ஆங்கிலக் கட்டுரை முழுவதும் பிற்சேர்க்கையாகத் தரப்பட்டுள்ளது.

* * *

15. திலகரின் நான்கு ஆய்வு நூல்கள்-ஒரு பார்வை

இந்திய தேசிய விடுதலைப் போராட்டத் தலைவர்களில் பலர் சமய, தத்துவ ஆய்வு நூல்களைப் படைத்துள்ளனர். இவர்களுள் லோக மாண்ய பால கங்காதர திலகரும் ஒருவர். அதுவும் சிறை வாழ்க்கையை நூல்கள் எழுதப் பயன் படுத்தியவர்களுள் ஒருவராகவும் திலகர் தடம் பதித்துள்ளார்.

மேலைநாட்டு பேரறிஞர்களான பன்யன், ரேலே, வால்டேர், தாமஸ் பெய்ன் முதலானோர் சிறை வாழ்க்கையில் செவ்விலக்கிய நூல்களைப் படைத்தனர். இவ்வரிசையில் இந்தியாவில் திலகரும் இணைந்தார்.

வேதம், உபநிடதம், தர்மசாத்திரங்கள், கணிதம், தர்க்கம், பூத தத்துவ ஐடத்துவ சாத்திரங்கள் முதலான பல சாத்திர ஞானம் திலகரிடம் முதிர்ந்திருந்தது. இவற்றுடன் மேலை நாட்டு தத்துவங்கள், நீதிசாத்திரம், சட்டம் முதலியலைகளில் பேரறிவு பெற்றிருந்தார்.

இவருடைய ஆய்வுக்களம், வேதம்; பகவத்கிதை மற்றும் இந்திய சமய தத்துவங்களை சார்ந்திருந்தது.

பண்டைய கலை, பண்பாட்டு, தத்துவம், வரலாறு பற்றிய ஆய்வுகளில் மேலெநாட்டு ஆய்வாளர்கள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வெளிப்படுத்திய செய்திகள் புத்தெழுச்சியை ஊக்குவித்தன.

இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி ஆட்சிக் காலத்தில் இந்தியக் கலை இலக்கிய பண்பாட்டு ஆய்வுகள் பல கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி அதிகாரிகள் பலரால் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

தேசிய உணர்ச்சியின் தோற்றுத்தில் கலாசாரக் கூறுகளின் பங்களிப்பு மகத்தானது.

மாக்ஸ்மூல்லர் (1823–1900)

இவ்வுண்மையை பின்வரும் பேரறிஞர் மாக்ஸ்மூல்லரின் வாக்குமூலத்தில் அறிகின்றோம்.

“வாஸ்கோடகாமா இந்தியாவைக் கண்டுபிடித்ததைக் காட்டிலும் இந்தியாவின் இலக்கிய தத்துவக் கருவுலங்கள் கண்டுபிடிக்கப் பெற்றதே “புதிய இந்தியா”வின் தோற்றுத்திற்கு மிக முக்கியமானதென்று நான் நம்புகிறேன்.

இலண்டனில் ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியராக இருந்த காலத்தில் இந்தியாவிற்குச் செல்லும் ஆங்கிலேய அதிகாரிகளுக்கு இந்தியாவைப் பற்றிக் கற்பிக்கும் பொறுப்பு மாக்ஸ்மூல்லரிடம் விடப்பெற்றிருந்தது. இந்த அதிகாரிகளுக்கென்று “இந்தியா, அது நமக்கு என்ன போதனை செய்யும்?” (INDIA-WHAT IT CAN TEACH US) எனும் நூலைப் படைத்தார். 1882-இல் வெளி வந்த இந்நாளின் மொத்த பக்கங்கள் 315. இதில் ஒரு பகுதி, பின் வருவது:

“மனிதனுடைய மனம் எங்கே பூரண வளர்ச்சி பெற்று அற்புதமான சாதனங்களை நிறைவேற்றியிருக்கிறது? எங்கே வாழ்க்கையின் மகத்தான் பிரச்னைகள் ஆழந்து அராய்ப்பட்டிருக்கின்றன? இவ்வாறாக என்னிடம் கேள்விகள் கேட்கப்பட்டல் நான் இந்தியாவையே சுட்டிக்காட்டுவேன். பிளேட்டோ, கான்ட் முதலியோரின் நூல்களை அராய்ச்சி

செய்திருப்பவர்கள் கூட இந்தியா காட்டியுள்ள வழியில் கவனம் செலுத்த வேண்டும். நமது ஆன்மிக வாழ்க்கை குற்றங்குறைவின்றி அதிகச் சிறப்புடன் விளங்க வேண்டுமாயின் எந்த இலக்கியத்தை நாட வேண்டும் என்று என்னைக் கேட்டால் அப்போதும் நான் இந்தியாவையே கட்டுக்காட்டுவேன்.”

காந்தியதிகளின் உள்ளங் கவர்ந்த மேற்கொள்களில் இதுவும் ஒன்றாகும்.

“பழங்கால வரலாறு, இலக்கியம் ஆசியவற்றில் பெருமிதம் கொள்ளாத மக்கள், தேசியப் பண்பின் முக்கிய ஆதாரத்தை இழந்துவிடவேர்” என்றும் மாக்ஸ்மூல்லர் குறிப்பிட்டுள்ளார். (FRIEDRICH MAXMULLER -SWAMI TATHAGATANANDA-PRABUDDHA BHARATA-NOVEMBER 1988-P.465)

மாக்ஸ்மூல்லர் காலத்திலும் அதற்கு முன்பும் பின்பும் ஜூரோப்பிய, பிரிட்டிஷ் கீழ்த்திசை ஆய்வாளர்கள் இந்திய அறிவுச் செல்வங்களின் புதையல்களை அகழ்ந்தெடுத்து உதவினர். இத்தகையப் புதையல்களில் வரலாறு காணாத புதையலாகக் கிடைத்தது வேத இலக்கியப் புதையலாகும்.

இந்தப் புதையலை உலகுறிய வாரி வழங்கிய மாக்ஸ்மூல்லர் தன்னிகரற்று விளங்கினார். ஆனால் வேத இலக்கியத் தேவீலில் மாக்ஸ் மூல்லரோடு உடன் வைத்து நினைவுகூர வேண்டிய ஜூர்மன், பிரான்ஸ், பிரிட்டன், அமெரிக்க நாடுகளைச் சார்ந்தவர்களும் பிறரும் உள்ளனர். அவர்கள் அனைவரைப் பற்றியும் அறிய வேண்டுமானால் அதுவே தனிப்பெரும் ஆய்விற்குரியதாகிவிடும் இவர்களுள் 24 ஆய்வாளர்களைப் பற்றி “பாரதி, இலக்கியத்தில் வேத இலக்கியத்தின் தாக்கம்” எனும் நாலில் (ஆசிரியர் பெ.சு.மணி-1998) “வேத இலக்கிய ஆய்வுப் பணியில் மாக்ஸ்மூல்லர்” எனும் அத்தியாயத்தில் குறிப்புகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

திலகரின் வேத இலக்கிய ஆய்வுப் பணியை முற்கூறியப் பின்னணியில் அறியவேண்டும்.

மாக்ஸ்மூல்லரும்—திலகரும்

“இந்தியா - அது நமக்கு என்ன கற்றுத்தரும்” எனும் நூல் மாக்ஸ்மூல்லர், “மனிதனைப் பற்றி அறியவோ அல்லது நீங்கள் விரும்பினால் ஆரிய சமூகத்தை அறியவோ, உலகத்தில் வேதத்திற்கு இணையானது இல்லை” என்று கூறியதை திலகர் தமது ஓரியன் நூலின் தொடக்கவுரையில் மேற்கோள் காட்டியுள்ளார். மேலும் மாக்ஸ்மூல்லர் செய்த உதவிக்கும் நன்றி கூறியுள்ளார், திலகர்.

திலகரின் வேத இலக்கிய ஆய்விற்கு மாக்ஸ்மூல்லர் ஊக்கமளித்துள்ளார். திலகர் தமது ஆய்வுத் தொடர்பாக மாக்ஸ்மூல்லருடன் கடிதத் தொடர்பு கொண்டிருந்தார்.

திலகர் “THE ORION” (மிருகசிரிடம்) எனும் தமது நூலை வெளியிட்ட பிறகு மாக்ஸ்மூல்லருடன் மொழிகளின் உற்பத்தி, இலக்கணம், முதலிய ஆராய்ச்சி விஷயமாகவும், வான சாத்திரம் விஷயமாகவும் அடிக்கடி கடிதப் போக்குவரத்து வைத்துக் கொண்டார். (வோகமான்ய பாலகங்காதர திலக்-1924-கிருஷ்ணசாமி சர்மா-காங்கிரஸ்-சௌகார்பேட்டை சென்னை-ப.204) திலகரின் ‘ஓரியன்’ ஆய்வைப் பாராட்டும் வகையில் மாக்ஸ்மூல்லர் ரிக்வேத ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு நூலை அன்பளிப்பாக அனுப்பிவைத்தார்.

திலகர், “வேதங்களில் உள்ள ஆரியர்களின் வடதுருவ உறைவிடம்”(THE ARTIC HOME IN THE VEDAS) எனும் நூலிற்கான கையெழுத்துப் படியை எழுதி முடித்ததும், சில ஐயங்கள் ஏற்பட்டன. இதைப் பற்றி மாக்ஸ்மூல்லரிடம் எழுதிக் கேட்டார், திலகர். “உம்முடைய சித்தாந்தத்தை வெகு தெரியமாக்க தெரியப்படுத்துங்கள்” என மாக்ஸ்மூல்லர் பதிலெழுதினார்: (கிருஷ்ணசாமி சர்மாவின் மேற்படி நூல் - ப.106)

அக்டோபர் 28, 1900-ல் ஆகஸ்டோர்டில் ஜார்ஜினா கிரென்செபல் (GEORGINA GRENFELL 1834-1916) எனும் தமது மனைவியையும், ஒரு புதல்வன், முன்று பெண்கள்-வேத

இலக்கிய ஆய்வுச் சின்னங்கள் முதலானவற்றை விட்டுவிட்டு அமரரான மாக்ஸமூல்லருக்கு இரங்கல் தெரிவித்து, திலகர் தமது ‘மராட்டா’ எனும் ஆங்கில வார இதழில் (நவம்பர், 1900) எழுதியதாவது:

“உலகத்தில் இந்தியா பெற்ற பெரும் பயன் குறிப்பாக அவரால் வந்தது. இந்த நாட்டின் மீது அவர் கொண்டிருந்த அன்பை சாதாரணைக் காரணங்களால் கணக்கிடமுடியாது. அவர் மறைவினால் இந்தியா ஆர்வம் மிக்க ஒரு நண்பரை, அறிவிற் சிறந்த அன்பரை மிக்க ஊக்கமுடன் வியந்து பாராட்டுபவரை இழந்துவிட்டது. அவர் இடம் ஜயகோ! எவ்வாறு நிரப்பப்படும், நாம் அறியோம்”.

திலகரின் நான்கு ஆய்வு நூல்கள்

- 1. THE ORION OR RESEARCHES INTO THE ANTIQUITY OF THE VEDAS-1893**
- 2. THE ARTIC HOME IN THE VEDAS BEING ALSO A NEW KEY TO THE INTERPRETATION OF MANY VEDIC TEXTS AND LEGENDS - 1903**
- 3. SRIMAD BHAGAVAD GITA RAHASYA (OR) KARMA-YOGA-SASTRA -1915**
- 4. VEDIC CHRONOLOGY AND VEDANGA JYOTISHA - 1925 (CONTAINING ALSO CHALDEAN AND INDIAN VEDAS AND OTHER MISCELLANEOUS ESSAYS)**

மேற்குறிப்பிட்ட நூல்களுள் ‘தொரகசியம்’ மட்டும் திலகர் தமது தாய் மொழியான மராட்டிய மொழியில் எழுதினார். நான்காவது நூல் அவர் மறைவிற்குப்பின் வெளியிடப்பெற்றது.

முதல் நூலுக்கு நான்காண்டுகள் காலமும், இரண்டாவது நூலுக்கு ஒன்பதாண்டுகள் காலமும், மூன்றாவது நூலுக்கு இருபதாண்டுகள் காலமும் ஆய்வு செய்து தம் சித்தாந்தத்தை திலகர் உறுதிப்படுத்தியுள்ளார்.

வேண்டும்பொழுது அனைத்து ஆராய்ச்சிகளையும் விட்டுவிட்டு, அரசியல் துறையில் அதிதீவிரமாகப் போராடு

வதும், அரசியல் துறையில் போராடும்பொழுது அதற்கு சிறிதும் குறைவில்லாமல் வரலாறு, சாத்திர ஆராய்ச்சிகளை மேற்கொள்ளுவதுமான மனத்தின்மை திலகரிடம் இருந்துள்ளது.

திலகர் ஒரு சமயம் தமது ஆசிரியர் ஒருவர் எழுதிய முற்றுப்பெறாதப் புதினத்தை நிறைவு செய்யவும் வாக்குறுதி அளித்துள்ளார் எனும் செய்தி வியப்பில் ஆழ்த்துகின்றது. சங்கர் மோரோ ராண்டே என்பவர் ஒரு புதினத்தை எழுதி வந்தபொழுது திடீரென்று காலமாகிவிட்டார். அரைகுறையாக நின்றுபோன புதினத்தை திலகர் நிறைவு செய்து கொடுத்தால், மறைந்து போனவரின் குடும்பத்திற்கு ‘ராயல்டி’ தொகை கொடுத்து உதவலாம் என பதிப்பாளர் நினைத்தார். திலகரும் கவனமற்ற நிலையில் புதினத்தை எழுதி முடித்துத் தருவதாக ஒப்புக்கொண்டார். முற்றிலும் அந்நியமான துறையில் எழுத திலகர் ஒப்புக் கொண்டது வியப்பிலும் வியப்பே. மாண்டலே சிறையில் இருந்த காலத்தில் நன்பர் ஒருவருக்கு எழுதிய கடிதத்திலே திலகர் முற்கூறிய தமது ஒப்புதலை நினைவு கூர்ந்துள்ளார். ஆனால் அவ்வாறு செய்ய திலகருக்கு இயலாமற்போயிற்று. இந்தச் செய்தியை என்ஜி.ஜோக் என்பவர் எழுதிய ‘லோகமான்ய பாலகங்காதர திலக்’ எனும் ஆங்கில நூலில் (1962) பதிவு செய்யப் பெற்றுள்ளது.

எழுதத் திட்டமிடப்பட்ட நூல்கள்

மாண்டலே சிறையில் இருந்த பொழுது திலகர் தாம் எழுதத் திட்டமிட்ட நூல்களைப் பற்றிய குறிப்புகளை பின்வருமாறு கையெழுத்துப் படியில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

(E) Books Projected or Suggested.

(Syllabus for future work)

- L History of Hindu Religion-Vedic Shravas, Upanishads. Epic, Pauranic, Darshanas, Bhakti, Prehistoric-other religions, Conclusion

2. Indian Nationalism, (the story of or the aspects or phases of).
3. Pre-Epic History of India.
4. The Shankara Darshana (Indian Monism).
5. Provincial Administration.
6. Hindu Law.
7. Principles of Infinitesimal Calculus.
8. Bhagvat-Gita-Rahasya-Ethics.
9. Life of Shivaji.
10. Chaldea and India.

(POLITICAL)

Chapters:-

1. Introductory.
2. Vernacular-Chaturvarnya.
3. Hindu State and Empire.
4. Buddhism, Shakas and Renaissance.
5. Mahomedan Conques and Empire.
6. Break up-Marathas, Sikhs etc.
7. British Conquesr
8. Government by the Crown (Constitution).
9. Consolidation
10. Bureaucracy-its ideals. (Comparison of Spanish, Austrian and Russian Bureaucracies).
11. Progress (two opposite views).
12. Reconciliation.

மேற்கொண்டும் குறிப்புகள் திலகர் பல்வேறு துறைகளிலும் நூல்கள் எழுத ஆற்றல்பெற்றவர் என்பதை உணர்த்துகின்றன.
‘ஒரியன்’

நூலின் தலைப்பே நூல் எழுதப்பட்டதற்கான காரணத்தைச் சுட்டிக்காட்டியது. “ஒரியன் அல்லது வேதங்களின் தொன்மையைப் பற்றி ஆய்வுகள் என்பது நூல் தலைப்பின் தமிழாக்கமாகும். கணிதம், வானவியல், சம்சகிருதமொழிப்

புலமை, ஆய்வுநெறிநும் பம் முதலானவற்றில் திலகர் பெற்றிருந்த புலமை நுண்ணிய ஆய்விற்கு பேருதவிப்புரிந்தன.

முன்னுரை (PREFACE)

1893 அக்டோபரில் பூனாவில் எழுதப்பெற்ற முன்னுரையின் தொடக்கத்திலேயே ஆய்வு மேற்கொள்ளப் பட்டதற்கான காரணத்தை பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார், திலகர்.

“நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பகவத்கிதையைப் படித்துக் கொண்டிருந்த பொழுது ஸ்ரீகிருஷ்ணர் “மாதங்களில் மார்க்கிரிசர்ஷி என்றிப்பதைக் கண்டேன். இந்த வாக்கின் முக்கியத்துவத்தை நாம் கண்டறிய வேண்டும் என்று எனக்குத் தோன்றியது. இந்தச் சிந்தனை வேதபூர்வமான பழைய பஞ்சாங்கத்தை ஆய்வு செய்ய என்னைத் தூண்டியது.

“இதற்காக நான்கு ஆண்டுகள் உழைத்து ஆய்வுக் கட்டுரையை எழுதினேன். கடந்த ஆண்டு இலண்டனில் நடைபெற்ற ஒன்பதாவது கிழம்த்திசை காங்கிரஸிற்காக (ORIENTAL CONGRESS) முதலில் எழுதப் பெற்றது. கட்டுரை நீண்டிருந்ததால் சுருக்கம் மட்டும் காங்கிரஸில் தொகுக்கப்பட்டது. ஆகவே, நான் தனியாக வெளியிட வேண்டியிருந்தது. மேற்கொண்டு சிந்தித்தும், விவாதித்தும் சேர்த்தும், மாற்றியும் கட்டுரையை விரிவுபடுத்தினேன்.

“கட்டுரையின் தலைப்பு என் ஆய்வின் முடிவிற்கு தக்க சான்றாகும். எகிப்து நாகரீகத்தின் பழங்காலத் தொன்மை கிப்பொழுது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. ஆனால் ஆய்வாளர்கள் வெதகால நாகரீகம் சிமூ. 2400க்கு முற்பட்டது என்பதை ஏற்கத் தயங்குகின்றார்கள். ரிக்வேதம் சிமூ.4000-க்குப் பிந்தியது அல்ல என்பதை ஜூயமற நான் இந்தக் கட்டுரையில் நிறுவியுள்ளேன்.”

அவருடைய இந்த ஆய்வுக் கட்டுரை, 1893-இல் தனி நூலாக வெளியிட்டார்.

‘ஓரியன்’ எனும் கிரேக்க மொழிச் சொல் சம்க்ஷிருத மொழியில் உள்ள “அக்ரஹயன்” என்ற சொல்லின் தீரிபென்றும், ஆகையால் கிரேக்கர்கள் மற்ற ஆரியரை விட்டு

பிரிந்து போனதற்கு முன் “அக்ரஹயன்” என்ற சொல்லை யடைய ரிக்வேத துதிகளில் இயற்றப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்றும் திலகர் நிருபித்துக் கொள்ளுகிறார். ‘இரியன்’ என்ற சொல் கிரேக்கமொழியில் மிருக சிருஷ நட்சத்திரத்தைக் குறிப்பிடுவதாலும், “அக்ரஹயன்” என்ற சொல் ஆண்டு பிறப்பைக் குறிப்பிடுவதாலும், அந்த நட்சத்திரத்தில் ஆண்டு பிறந்து கொண்டிருந்த காலத்தில் ரிக்வேதத் தோத்திரங்கள் இயற்றப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்றும் அதாவது 6000 ஆண்டுகளுக்கு முன் இயற்றப் பட்டிருக்க வேண்டுமென்றும் அவர் நிலை நாட்டியுள்ளார்.

“நான் வானியல் ஆய்வுமுறையைப் (ASTRINOMICAL METHOD) பயன்படுத்தியுள்ளேன். ஆய்வாளர் பென்ட்வியோடு ஒப்பிடும்பொழுது, இந்தக் கட்டுரை வானவியலைக் காட்டிலும் இலக்கியத்தன்மை சார்ந்தது என்பதை அறியலாம். ரிக் வேத சொற்களுக்கு நான் அளித்துள்ள விளக்கங்களை சம்சகிருத மொழி அறிஞர்கள் ஏற்றுக் கொண்டால் வானவியல் அடிப்படையில் நான் கண்ட முடிவுகள் ரிக் வேத மரபை முடிவு செய்யலாம்.” இவ்வாறு முன்னுரையில் கூறிய திலகர், பென்ட்வி, போல்புருக் போன்ற பிரபல அறிஞர்கள் பயன்படுத்திய வழிமுறைகளை என்னுடைய ஆய்விற்குப் பயன்படுத்தியுள்ளேன். ஆனால் நான் எனக்கு முன் நிகழ்ந்த ஆய்வுகளை மேலும் முன்னெடுத்துச் சென்றுள்ளேன் என்பதையும் சமஸ்கிருத அறிஞர்கள் முடிவு செய்ய வேண்டும் என்றும் முன்னுரையில் கூறியுள்ளார், திலகர்.

அமெரிக்காவில் ஜான்ஹாம்கின்ஸ் பல்கலைக் கழகத்தில் சம்சகிருதம்-மொழியியல் ஒப்பாய்வுத்துறைப் பேராசிரியரான MAURICE BLOOM FIELD (1855-19125) என்பவர் திலகரின் ‘இரியன்’ ஆய்வு நூலைப் படித்துவிட்டு ஒரு சொற்பொழிவில் நாடகப் பாங்கான வருணனைச் சுவை மிளிர பின்வருமாறு தமது கருத்தை விளக்கியுள்ளார்.

“சென்ற இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்குள் வித்வத் தலகத்தில் மகத்தான் ஒரு காரியம் நடந்திருக்கிறது. அக்காவியம்

வித்வான்களையும் சாஸ்திர வல்லவர்களையும் ஒரு ஆட்டம் ஆட்டி வைத்துவிடும். சுமார் இரண்டரை மாத காலத்திற்கு முன் இந்தியாவிலிருந்து எனக்கு ஒரு சிறிய புத்தகம் வந்தது. பார்வைக்கு அது விகாரமாகவிருந்தது. அதை எழுதியவரை எனக்குத் தெரியவே தெரியாது. அவருடைய பெயரை அப்புத்தகத்தில் பார்த்ததற்கு முன் நான் கேள்விபட்டதே யில்லை. புனாவில் அவர் வக்கிலாம்; மாணவர்களுக்கு சட்டத்தைப் போதிப்பவராம். பாலகங்காதர திலகர் பிரச்சில்ளன், என்பது அவருடைய பெயராம். பம்பாயிலுள்ள ராதாபாய் ஆக்மராம் ஸாகுன் கம்பெனியார் அப்புத்தகத்தைப் பிரசரம் செய்தவர்கள்.

“ஓரியன் அல்லது வேதங்களின் பழமையைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி” என்பது புத்தகத்தின் பெயர். புத்தகத்தை பார்த்ததும் அதனிடத்தில் எனக்கு மதிப்பேற்படவில்லை. ஆகையால் சாப்பாட்டிற்குப் பிறகு சாப்பாட்டு மயக்கம் பீடிக்கும் நேரத்தில் பார்த்துக் கொள்ளலாமென்று அதை வைத்துவிட்டேன். ஒருவர் வித்வான் என்று தெரிந்துவிட்டால் இரண்டாந்தர மூன்றாந்தரப் புத்தகங்கள் தபால் ஆயிஸ் மூலமாக அவனுக்கு வந்து கொண்டேயிருக்கின்றன. அவைகளைப் படித்துப் பார்த்து பைசல் செய்ய அந்த நேரந்தான் தகுதியானது. பார்வைக்குத்தான் புத்தகம் விகாரமாக இருந்ததென்றால் புத்தகத்தின் முகவுரையும் அதனிடத்தில் மதிப்பையுண்டு பண்ணவில்லை.

சிறிஸ்து பிறப்பதற்கு 4000 வருஷங்களுக்கு உட்பட்ட காலத்தில் ரிக் வேதம் இயற்றப் பட்டிருக்க முடியாதென்று கிரந்த கர்த்தாவானவர் முகவுரையில் பட்டவர்த்தனமாகச் சொல்லியிருக்கிறார். ஹிந்துக்களுக்குக் கற்பனை சக்தி அதிகமாகையால், அவர்கள் ஆயிரம்பதினாயிரம், லட்சமென்றுதான் சொல்லுவார்கள் என்று நினைத்துக் கொண்டு அலட்சியப் புத்தியுடன் ஏடுகளைப் புரட்டினேன். ஆனால் எனது பரிகாசச் சிரிப்பு உடனே போய்விட்டது.

ஏதோ விசேஷம் சம்டவித்துவிட்டது என்று ஒரு வேதனை

உண்டாயிற்று. வேதங்களையும், வேதங்களைப் பற்றி மேனாட்டார் எழுதியுள்ள விஷயங்களையும் சிம்மம்போல் பிடித்துக் கொண்டு பிரஸ்தாப நூலின் கர்த்தா எடுத்துச் சொன்ன மாதிரியானது எனக்குப் பிரமையை உண்டுபண்ணி விட்டது. அதன்மேல், நூனிப்புல் மேய்வதுபோல் படித்ததை நிறுத்திக் கொண்டு, ஆழ்ந்த கருத்துடன் படித்தேன். அந்த நூலைக் கையில் எடுத்து முகவுரையைப் படித்தவுடன் அந்த ஆசிரியரின் சித்தாந்தத்தை இகழத் தயாராகவிருந்த எனக்கு அவர் சொல்வதெல்லாம் சரியென்று நிச்சய புத்தி ஏற்பட்டு விட்டது.

இவ்வருஷப் புத்தகங்களில் இதுதான் அதிசயமானது. இனி சரித்திரக்காரர்கள் திலகருடைய சித்தாந்தத்தை அனுசரித்து லோக சரித்தரம் திருத்தி எழுத வேண்டியிருக்கும்.” லோக மான்ய பாலகங்காதர திலகர்-சுதேசமித்திரன் ஆபீஸ்-1920-பக்13-15)

மேற்கண்டவாறு இறுதியில் பாராட்டுரை வழங்கிய பூர்வம் பிஸ்ட் “வேத பொருளடைவு நூலின்”(VEDIC CONCORDANCE) ஆசிரியர் என்பதும் குறிப்பிடத் தக்கது.

மாக்ஸ்மூல்லர், விட்னி (WHITNEY), வெபர் (WEBER) மூலானோரின் ஒப்புதலையும் பெற்றது திலகரின் ‘ஹரியன்’ டாக்டர் விட்னி, “JOURNAL OF THE AMERICAN ORIENTAL SOCIETY”யில் ‘ஹரியன்’ நூலை உயர்வாகப் பாராட்டி எழுதியுள்ளார்.

பிரபுத்த பாரதா இதழில் (ஆகஸ்ட் 1998) ‘ஹரியன்’ நூலைப் பற்றி பின்வருமாறு விமர்சனம் வெளிவந்தது.

“இந்து சமய-தத்துவச் சிந்தனையில் வேதகால பஞ்சாங்கத்தில் அதிதி-புனர்வச காலம் கிழு 6000 என்று நம்பகத் தன்மையுடன் வேத ஆய்வறிஞர் திலகரால் ரிக்வேத அடிப்படையில் ‘ஹரிய’னில் நிறுவப்பெற்றுள்ளது.”

இரண்டாவது ஆய்வு நூல்-வேதங்களில் உள்ள ஆரியர்களின் வடதுருவு உறைவிடம்.

ஆரியர்கள் மேலெநாட்டு ஆய்வாளர்கள் கூறியபடி மத்திய ஆசியாவில் உள்ள காக்ஸஸ் மலைப் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்துவர வில்லையென்றும் அவர்கள் வடதுருவம் (NORTH POLE) எனும் இடத்தில் வாழ்ந்து வந்தார்களென்று திலகர் தமது இரண்டாவது ஆய்வு நூலில் உருதி செய்துள்ளார்.

இந்த இரண்டாவது நூல் எழுதுவதற்கு திலகரின் 1897 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 14இல் விதிக்கப் பெற்ற பதினெண்ட்டு மாத கடுங்காவல் தண்டனைச் சிறைவாசம் சிந்தனைக் களமாக அமைந்தது. 1898 செப்டம்பர் 6-இல் விடுதலை பெற்றபொழுது, நூலிற்கான சிந்தனைகளை சுமந்துவந்தார்.

ராஜ்ஞிந்தனை வழக்குத் தொடர்பாக பூனா ஏரவாடா சிறைவாசத்தில் இருந்தபொழுது அவர் உகந்த வேதங்களின் தொன்மை, ஆரியர்களைப் பற்றிய ஆய்வை மேற்கொண்டார். இந்த ஆய்வுச் சிந்தனைகளின் வெளிப்பாடாக எழுதப்பட்டது தான், இரண்டாவது நூல். விடுதலை பெற்றதும் தமது நண்பர் ஒருவருக்கு எழுதிய கடிதத்தில் குறிப்பிட்ட ஒரு வேத துதிப் பாடலுக்குரிய சரியான பொருளை ஓர் இரவில் கண்ட பொழுது பெற்ற மகிழ்ச்சியைப் பகிர்ந்து கொண்டார். ரிக் வேத மந்திரங்களுக்குப் புத்துரை காண்பது அவர் ஆய்வின் அடிப்படைகளில் ஒன்றாக அமைந்தது.

மார்ச் மாதம் 1903-இல் இந்நூலிற்கு எழுதிய முன்னுரையில் பின்வருமாறு திலகர் கூறியது, நூல் வெளியீட்டில் அவர் எடுத்துக் கொண்ட கால அளவை விளக்கியது.

“1898 ஆம் ஆண்டின் இறுதியில் முதல் கையெழுத்துப் படி எழுதப் பெற்றது. அதன்பிறகு சென்னை, கல்கத்தா, லாகூர், பெணாரஸ் மற்றும் சிலவிடங்களுக்குப் பயணம் செய்து அறிஞர் களுடன் கலந்துரையாடினேன். ஆனாலும், புத்தகத்தைப் பதிப்பிக்கத் தயங்கினேன். கால தூமதமாயிற்று. இதற்குக் காரணம், ஆய்வின் பொழுது ஒன்றில் இருந்து மற்றொன்று கிளைத்துச் சென்றது. நிலவியல், தொல் பொருளாய்வு, தொன்மங்களின் ஒப்பீடு போன்ற துறைகள்

கிளைத்தன. இத்துறைகளில் எளியவனான நான் அண்மைக்கால ஆய்வுகளை சரியாக உள்வாங்கியிருப்பேனோ எனும் எண்ணைம், எழுந்தது. ஒருவகையாக வேண்டிய செய்திகளைத் திரட்டினேன்.”

1901 வரையில் கையெழுத்துப் படியாக இருந்த ஆய்வு 1903-இல் தனி நூலாக வெளிவந்தது.

வரலாற்றில் ஆரிய இனத்தின் முதல் உறைவிடம் எது? அந்த இனம் எவ்வாறு குடிபெயர்ந்தது? எங்கெல்லாம் குடிபெயர்ந்தது என்பன போன்ற ஆய்வுகள் கருத்து வேற்றுமைகள் துலங்கத் தொடர்கின்றன.

ஆரியர்கள் ஆதி காலத்தில் மத்திய ஆசியாவிலிருந்த தாகவும், அங்கிருந்து பிரிந்து இந்தியா, பாரசிகம், ஐரோப்பா முதலான விடங்களில் சென்றதாகவும் ஒரு கருத்து முடிவு செய்யப் பெற்றிருந்தது.

திலகர் ஒரு மாற்றுக் கருத்தை வெளியிட்டார் ரஷ்யாவின் வடக்குக் கோடியில் உள்ள உத்தரமகா சமுத்திரக் கரையில் வேதங்களில் சில தோத்திரங்கள் இயற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று திலகர் ஒரு மாற்றுக் கருத்தை வெளியிட்டு விவாதித்துள்ளார். தமக்கு மாறுபட்ட கருத்துகளையெல்லாம் “பரபக்கமாக” எடுத்துக் கூறி ‘சுபக்கமாக’ தமது வாதங்களை எதுத்துரைத்துள்ளார். நூலின் துணைத்தலைப்பான “A NEW KEY TO THE INTERPRETATION OF MANY VEDIC TEXTS AND LEGENDS” என்பதற்கேற்ப அவர் கண்டறிந்த புதிய விளக்க வரைகள் நூலின் அடிப்படைக்குரிய சான்றுகளாயின.

‘ஓரியன்’ நூலில் வேதங்களின் தொன்மையை நிறுவ எடுத்துக் கொள்ளப் பெற்ற முயற்சியின் அடுத்தகட்ட முயற்சியாக இரண்டாவது நூல் அமைந்துள்ளது எனலாம். திலகரே நூலின் முன்னுரையில் “இந்த நூல் ஓரியன் அல்லது வேதங்களின் தொன்மை பற்றிய ஆய்வின் பின்விளைவு என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். (The present volume is a sequel to the orion or Researches into the antiquity of the vedas) இந்த நூலில் மீண்டும் அவர் இயற்பியல் அறிவியல் துணைக்கொண்டு வேதகாலத்தை

முடிவு செய்துள்ளார். ஆனால் இம்முறை வானியலுக்குப் பதிலாக நிலவியலை (Geology)ப் பயன்படுத்திக் கொண்டுள்ளார்.

ஓரியனில் வேதத்தின் தொன்மைக் காலத்திற்கு சில ஆயிரம் ஆண்டுகளைச் சேர்த்துள்ளார். திலகரின் இரண்டாவது புத்தகத்தில் நிலவியல் தொன்மையில் வேதங்களின் அடிப்படையான தோற்றுக் காலம் இழப்பிற்கு உள்ளாயிற்று என்று வாதிட்டுள்ளார், திலகர்.

அமெரிக்கா பாஸ்டன் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் டாக்டர் வாரன் (Dr.F.W.WARREN) என்பவர் தமது “PARADISE FOUND OR THE CRADLE OF THE HUMAN RACE AT THE NORTH POLE” எனும் நூலில் (1893ல் பத்தாவது பதிப்பு வெளிவந்தது) மனித இனத்தில் ஆதி உறைவிடம் ஆர்டிக் ஹோம் என்று குறிப்பிட்டுள்ளதையும் திலகர் தமது நூலில் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். துல்லியமான வரலாறு, விஞ்ஞான ஆய்வுகளில் மதிப்பும், நேர்மையும் கொண்டவர் திலகர் என்பதை அவருடைய ஆய்வு முறைகள் வெளிப்படுத்துகின்றன என்று வாரன் புகழ்ந்துள்ளார்.

டாக்டர் வாரன் திலகரின் ஆர்டிக் ஹோம் நூலைக் குறித்துக் கூறியதரவுது;

“நூலாசிரியர் சொல்லும் வாதங்களின் சாராம்சத்தை இந்த வியாசத்தில் சொல்லிவிட இடமில்லை.

ஆரியர்களுடைய ஆதி உறைவிடத்தை நிரணயிக்கும் பொருட்டு இந்தியாவின் கிரந்தங்களையும் பெர்சியாவின் கிரந்தங்களையும் கொண்டு ஏற்கனவே பூர்வபட்சம் செய்திருக்கிறவர்கள் தங்களுடைய அபிப்பிராயத்துக்கு ஆதாரமாகச் சொல்லியிருக்கிற காரணங்களைவிட இந்தக் கிரந்த கர்த்தா தமது பூர்வபட்சத்திற்கு ஆதாரமாகச் சொல்லி யிருக்கிற காரணங்கள் அங்கீரிக்கப்படக் கூடியனவைகளாக யிருக்கின்றன.

மானிட ஜாதியின் ஆதி உறைவிடத்தைப் பற்றி இருபது வருஷங்களுக்கு முன் நான் ஒரு நூலை எழுதிய பொழுது

வேதங்கள் முதலிய பழைய சிரந்தங்களை ஆங்கிலத்தில் கிடைத்த உரையில் படித்துப் பார்த்தேன். இப்பொழுது திலகர் என்ன முடிவுக்கு வந்திருக்கிறாரோ ஆந்த முடிவுக்கு அப்பொழுது நான் வந்தேன். இந்தத் துறையில் ஏற்கனவே நான் செய்த வேலையை வெகு தூரத்தில் உள்ள திலகர் தமது நூலில் அடிக்கடி குறிப்பிட்டிருப்பதற்கு நான் அவருக்கு வந்தனம் செய்கிறேன். இந்தப் புது நூலையும் மிஸ்டர் ஜான் ஓகெயில் என்பவர் எழுதிய “தேவதைகளின் இரவு” என்ற நூலையும் படித்தறிந்து கொண்டவர்கள் ஆரியரின் ஆதிவாசஸ்தலம் எது என்று இனிக் கேட்கமாட்டார்கள்.” (லோகமான்ய பாலகங்காதர திலகரின்-சுதேசமித்திரன் ஆயிஸ்-1920-பக்.25-26)

‘ஆர்டிக் ஹோம்’நூலின் சாராம்சம் வருமாறு

“இக்காலத்தில் மனிதர் வசிப்பதற்கு இயலாத சூழல் உள்ள உத்தர மகா சமுத்திரக் கரையானது முன்னொரு காலத்தில் மனிதர் வாழ்வதற்கு உகந்ததாயிருந்தது என்று நிலவியல் அறிஞர்கள் ஆய்வின் மூலம் மெய்ப்பித்திருக்கின்றார்கள். அங்கு ஒரு காலத்தில் மனிதர் வாழ்ந்ததுண்டா என்று திலகர் அராயப்படுகிறது, வாழ்ந்திருக்கலாம் என்று நம்புவதற்கான பல காரணங்களைக் கூறியுள்ளார். உத்தர மகா சமுத்திரக் கரையில் இக்காலத்திலும் சூரியன் ஆறுமாதங்கள் காணப்படுகிறான்; ஆறுமாதங்கள் காணப்படுவதுல்லை. இந்த அதிசயம் ரிக்வேத துதிப்பாக்களில் பலவிடங்களில் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது. ஆறுமாதம் பகலாகவும், ஆறு மாதம் இரவாகவும் இருப்பதாக ரிக் வேதத்திலும் மகாபாரதத்திலும் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது.

வடதுருவப் பிரதேசத்தில் இப்பொழுதும் சூரிய உதயத்திற்கு முந்திய அருணோதயமும் இரண்டு மாத காலம் காணப்படுகின்றது. அருணோதயத்தை யஜுவர் வேதத்தில் வருணிக்கையில் அருணோதயம் வராதோ என்று கவலைப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. ஆறுமாத காலம் இரவாக இருந்ததால்தான் இந்தக் கவலை ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும்.

அருணோதயமாகிப் பல நாள்கள் ஆனபிறகே சூரியோதயம் காணப்படுவதாக ஒரு தோத்திரத்தில் தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

சூரியோதயம் ஆகாமல் அருணோதயம் பலநாள்கள் காணப்படுவது வடதுருவத்தில்தான். இந்தக் காரணத்தைக் கொண்டு பார்க்கும்பொழுது அந்தத் தோத்திரம் இயற்றப்பட்ட காலத்தில் ஆரியர்கள் வடதுருவத்திற்கருகில் இருந்தார்கள் என்று ஊகிக்கலாம்.

மேலும் விஷ்ணு ஏகாதசியன்று நித்திரை செய்ய நான்கு மாத காலம் நித்திரை செய்வதாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால் சூரியன் நான்கு மாத காலம் தூங்கினாரென்றும், நான்கு மாத காலம் இரவாயிருந்ததாகத் தெரிகின்றது.

இந்திரனையும் சிவனையும் பற்றியும் இம்மாதிரி சொல்வதுண்டு. பார்சிசூரையை ‘ஜென்ட் அவேஸ்தா’ எனும் புனித நூலிலும் ஆறு மாதம் பகலாகவும், ஆறு மாதம் இருட்டாகவும் இருந்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவர்களும் ஆரிய இனத்தின் முற்காலத்தில் வடதுருவத்திற் கருகில் இருந்ததாகவும் பனிக்கட்டியால் மூடப்பட்ட அநதப் பிரதேசம் நாசமுற்றது என்றும், அங்கிருந்து குடிபெயர்ந்து விட்டதாகவும் ஜென்ட் அவேஸ்தாவில் கூறப்பெற்றுள்ளது, இவற்றையெல்லாம் தமது ஆய்வில் திலகர் சான்றுகளாகக் காட்டியுள்ளார். ஜென்ட் அவேஸ்தா வடதுருவம் வளமான வசிப்பிடமாக இருந்ததை ‘ஆரியர் சொர்க்கூழி’ (ARYAN PARADISE) என்று குறிப்பிட்டுள்ளது.

பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் இடைக்காலத்தில் ஏற்பட்ட ஆராய்ச்சியின் பயனாக பூமியில் அகழ்ந்தெடுத்ததில் பல கற்சிலைகள், ஆயுதங்கள், வெண்கலச் சாமான்கள் கிடைத்தன. ஆராய்ச்சியாளர்கள் சரித்திர காலத்திற்கு முன்பு ஏற்பட்ட இரும்பு யுகம், வெண்கல யுகம், சிலாயுகம் ஆகிய அக்காலங்களிலிருந்த பொருள்களாக இருக்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்தனர். ஆகவே, மனிதன் நீருறை காலத்திலும், (GLASCIAL PERIOD) நீருறை காலத்திற்கு முன்னும்

இருந்ததாகத் தெரியவந்தால், ஆரியர்கள் துருவவாழ்விடத்தைப் பற்றி ஆராயலாம்.

வேதத்தில் சூறப்படும் சில ரிக்குகளின் பொருளையறிந்தால் வேத காலத்து மனிதர்கள் நீருறை காலத்திற்கு முன்னர் வடதுருவத்திலும், வடதுருவத்தைச் சார்ந்த பக்கங்களிலும் வாழ்ந்திருந்ததாகத் தெரிகின்றது. பழங்காலத்தில் வசித்த மனிதர்கள் தங்கள் நினைவாக பல பொருள்களை ஆதாரமாக பூரியில் விட்டு விட்டுப் போயினர். அவைகளைக் கண்டு பிடித்த ஆய்வாளர்கள் கற்காலமே எல்லாக் காலத்திலும் மிகக் பழையானதென்று முடிவு செய்தனர். ஆய்வாளர்கள் பலர், பழங்கால மனிதர்களின் காலத்தை முடிவு செய்ததில் பல்வேறு கருத்துகளைக் கூறியுள்ளனர்.

சதபத பிரமாணம், தைத்திய சம்ஹிதை, சூரிய சித்தாந்தம் ஆகியனவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டும், இந்திரனுக்கும் விருத்திராசரனுக்கும் இடையே நடந்த யுத்தத்தின் உருவக நுட்பத்தையும் ஆதாரமாகக் கொண்டும் வேத கால ஆரியர்கள் வடதுருவத்தில் இருந்து வாழ்ந்து வந்தார்கள் என்றும் திலகர் முடிவு செய்தார்.

அரவிந்தர், தமது ‘வேதத்தின் ரகசியம்’ (THE SECRET OF THE VEDAS) எனும் நூலில் திலகரின் “வேதங்களில் வடதுருவ உறைவிடம்” எனும் கோட்பாட்டைக் குறிப்பிட்டு பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்.

“திலகர், அவருடைய “வேதங்களில் வடதுருவ உறைவிடம்” எனும் நூலில் ஐரோப்பிய அறிஞர்களின் பொதுவான முடிவுகளை ஒப்புக் கொண்டுள்ளார். ஆனால், வேதத்தில் விடியல், பசுக்கள்பற்றிக் கூறப்பெற்றுள்ளதின் உருவக நுட்பங்களை, துதிப்பாக்களின் வானியல் விவரங்களை புது முறையில் ஆய்வு செய்து, உறைபனி கால (GLACIAL PERIOD) ஆர்டிக் பிரதேசங்களில் இருந்து ஆரிய இனம் வெளியேறியது என்பதை திடமுற நிறுவியுள்ளார்.”

வேதத்தின் மொழியும் இலக்கியமும் முதிர்ச்சி பெறாத பழங்காலப் பண்புகளைக் (PRIMITIVENESS) கொண்டவை

அல்ல என்று பேராசிரியர் பஞ்சம் பீல்கு 'ஐரியன்' நூலைப் படித்துவிட்டுக் கூறியதாக திலகர் வேத காலத்தில் வடதுருவ உறைவிடம் நூலின் முன்னுரையில் கூறியுள்ளார்.

வேதங்களில் ஆரியர்களின் வடதுருவ உறைவிடம் எனும் நூலில் வடதுருவத்தில் வாழ்ந்த ஆரியர்களின் நாகரிகச் சிறப்புகளை திலகர் பின்வருமாறு விளக்கியுள்ளார்.

"தெய்வீக விருப்பாற்றல் சக்தியின் வெளிப்பாடாக இயற்கையை வழிபட்டார்கள்; சொந்தமாக நன்கு வளர்க்கி யடைந்த மொழியைக் கொண்டிருந்தார்கள். புகழார்ந்த இலக்கியம் பெற்றிருந்தார்கள். நாகரீகத்தில் முன்னேறி யிருந்தார்கள். மொழியியல் ஒப்பாய்வில் நாம் அறியக் கூடிய செய்திகளாவன: ஆதி ஆரியர்கள் நூல் நூற்பு, நெசவுத் தொழிலை அறிந்திருந்தார்கள், படகுகள், ரதங்கள் செய்வதையும் அறிந்திருந்தார்கள்; நகரங்களை அமைக்கு வாழ்ந்தார்கள்; வர்த்தகம் செய்தார்கள்; விவசாயத்தில் போது மான முன்னேற்றம் அடைந்திருந்தார்கள்."(THE ARTIC HOME IN THE VEDAS -1903-MANAGER, KESARI POONA CITY-P.439)

தேசபக்தர் எஸ்.சத்யமூர்த்தி கூறுகிறார்;

1916 நவம்பரில் திலகர், எஸ்.எஸ்.சத்யமூர்த்தி எனும் கப்பலில் இலண்டனில் இருந்து தமது குழுவினருடன் இந்தியாவிற்கு பயணம் செய்து கொண்டிருந்தார். அவருடன் நாவலர் சத்யமூர்த்தியும் பயணித்தார். கப்பலில் நிகழ்ந்த ஒரு சம்பவத்தை சத்யமூர்த்தி தமது நினைவுக் குறிப்புகளில் பதிவு செய்துள்ளார். திலகரின் 'ஆர்திக் ஹோம்' ஆய்வைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருந்த சகபயணிகளான ஜேரோப்பியர்கள் சிலர் திலகரிடம் அவருடைய ஆய்வைக் குறித்து சொற்பொழிவாற்ற வேண்டுகோள் விடுத்தனர். திலகரும் ஒரு மணி நேரம் தமது ஆய்வைக் குறித்துப் பேசினார். திலகரின் உரையில் வெளிப்பட்ட அவருடைய நூலறிவுச் செல்வத்தை, நுட்பமான ஆய்வுத்திறனை வியந்த ஜேரோப்பியர்கள் சத்யமூர்த்தியிடம் "What Indian politics have gained in Tilak. scholarship and research have lost" (திலகரிடம் இந்திய அரசியல் எதைப் பெற்றதோ

அதை அறிவுலகமும், ஆய்வுலகமும் இழந்தன) என்று குறிப்பிட்டனர்.

முன்றாவது நூல் “கீதா ரகசியம்”

காலவரிசையில் திலகர் எழுதிய மூன்றாவது நூலானாலும் அவருள்டய ஆய்வின் தன்னேரில்லா முதன்மைச் சிறப்பெய்திய நூல், “ஸ்ரீமத் பகவத் கீதா ரகசியம் அல்லது கர்மயோக சாத்திரம்.”

இந்து மதத்திற்கு ஆதாரமான நூல்கள் எவை எனும் கேள்விக்கு, உபநிடதங்கள், பிரம்மகுத்திரம், பகவத் கீதை என்பது பதிலாக இந்து சமயமரபில் கூறப்பட்டு வருகின்றது. இவை பிரஸ்தானத்திரயம் -மூன்று ஆதாரங்கள்-என்று புகழ்பெற்றது.

மாபெரும் இதிகாசமான மகாபாரதத்தில் பீஷ்ம பர்வத்தில் 25-வது அத்தியாயத்திலிருந்து 42-வது அத்தியாயம் வரையில் கிருஷ்ண பகவானால், அருளாப்பட்ட “ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை” 700 சுலோகங்களைக் கொண்டது.

போர்க்களத்தில் பிறந்தது

“போர்க்களத் தேபர ஞானமெய்க் கீதை
புகன்ற தெவருடை வாய்? -பகை
தீர்க்கத் திறந்தரு பேரினள் பாரத
தேவி மஸ்த்திரு வாய்”

என்று மகாகவி பாரிதியார் இசைத்துள்ளார். கீதை ஏன் போர்க்களத்தில் புகட்டப்பட்டது எனும் அர்த்தமுள்ள கேள்வியை எழுப்பி இராமகிருஷ்ண இயக்கத் துறவி சுவாமி சித்பவானந்தர் தமது “ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை” எனும் நூலில் அளித்த விளக்கத்தின் ஒரு பகுதி வருமாறு:

“பிரபஞ்ச வாழ்க்கை ஒரு முடிவில்லாத போராட்டம். எதைப் பெறவிரும்பினாலும் உயிர்கள் அதன் பொருட்டுப் போராடியாக வேண்டும். எத்துறையிலாவது மனிதன் சிறிது முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கின்றான் என்றால், அவன்

வெற்றிகரமாகப் போராடியிருக்கிறான் என்னும் பொருள் அதில் அடங்கியிருக்கிறது. சண்டைகள் பலவற்றைக் கிருஷ்ணன் தானே திறம்படச் செய்து முடித்திருக்கிறான். அவனுடைய ஜீவிதமே போராட்டத்துக்கு எடுத்துக்காட்டு ஆகிறது. யுத்தமய மாயுள்ள வாழ்க்கையில் மனிதன் எத்தகைய பாங்குடன் பிரவேசிக்க வேண்டுமென்று பகவத் கிடை புக்டுகிறது.”

வரலாறாக எடுத்துக் கொண்டாலும் சரி, நன்மை-தீமைகள் போராட்டத்தின் உருவகமாக எடுத்துக் கொண்டாலும் சரி, ‘தெய்வீகப்பாடல்’ எனும் பொருள் கொண்ட பகவத்கிடை காலந்தோறும் தொலையாத, ஓயாத செல்வாக்கை இந்து சமயச் சிந்தனை மரபில் செலுத்திக் கொண்டு வருகின்றது.

“மாறுபாடு அடையும் உலகில் மாறுபாடு அடையாத கோட்பாடுகளையே கீதா சாஸ்திரம் விளக்குகிறது. ஆகவே, இது எக்காலத்துக்கும் எல்லா சமூகங்களுக்கும் உதவுகிற ஸ்மிருதியாகும். கிடையைக் கற்றறிந்தவன் பாரமார்த்திகத் தத்துவங்களையும் வியாவகாரிக தத்துவங்களையும் கற்றறிந்தவன் ஆவான்.” இவ்வாறு சுவாமி சித்பவானந்தர் சாற்றியுள்ளார்.

இடைச் செருகலா? – திலகர் மறுப்பு

பகவத்கிடை தனியாக இயற்றப்பெற்று மகாபாரதத்தில் சேர்க்கப்பட்டது எனும் கூற்றும் எழுப்பப் பெற்றுள்ளது. கதையோட்டத்திற்கு, காப்பிய கட்டுக்கோப்பிற்குத் தேவைப்படாத அந்நியத்தன்மையுடையது, கிடை என்று திறனாய்வு நோக்கில் கிடையை இடைச் செருகலாக்க கொள்ள வேண்டும் என்று சிலர் கருதியுள்ளனர்.

திலகர், கிடை மகாபாரதத்தில் இடைச் செருகலன்று என்று தமது கீதா ரகசியம் முதல் அத்தியாயத்தில் (முன்னுரையில்) பின்வருமாறு விளக்கியுள்ளார்.

“சிலர் கிடை மகாபாரதத்தின் பின்னர் இயற்றியதோர் நூலென்று கூறுவர். இங்கு எமக்கு உடன்பாடன்று, யாதெனின், வீட்டு நெறி அல்லது மறைமுடியுணர்த்தும் உபநிடதங்கள்,

கொல்லாமை, நல்லொழுக்கமாகியவற்றைக் கற்பிக்கும் ஸ்மிருதிகள் முதலிய பல நூல்களிருப்பினும், வேதாந்தத்தின் ஆழ்ந்த உட்பொருட்களை யுணர்த்தும் நூல் கிடைக்கு நிகராக வேறு நூல்கள் சமஸ்கிருத நூற்றொகுதியில் கிடையாதென்றே கூறுவது மிகையாகாது.”

‘இரியன்’, வேதங்களில் ஆரியரின் வடதுருவ உறைவிடம் போன்று புத்துரை கண்டு தேசிய பெருமிதம் துலங்கிட தொரகசியத்தைப் படைத்துள்ளார், திலகர் எனக் கூறலாம்.

நூல் தலைப்பின் ‘ரகசியம்’ எனும் பின்னொட்டை திலகர் சேர்த்ததும் குறிப்பிடத்தக்கது. நூலின் முன்னுரையில் GITA-RAHASYA (ESOTERIC IMPURT OF THE GITA) என்று திலகர் குறிப்பிட்டுள்ளதும் கவனிக்கத்தக்கது.

இருவகை ஆய்வுகள்

திலகர், அறிமுகப்படுத்துதல் எனும் முதல் அத்தியாயத்தில் ஒரு நூலை ஆய்வு செய்வதில் அக ஆய்வு, புற ஆய்வு என்று இருவகைகள் உள்ளன என்று பின் வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஒரு நூலை முழுமையாக எடுத்துக் கொண்டு, அதன் உட்பொருள், சிறப்பு, மறைமுகமான பொருள், நிரூபிக்கப்பட வேண்டிய முடிவுகள் முதலானவற்றை ஆய்வது, அக ஆய்வு முறை. (INTERNAL EXAMINATION)

குறிப்பிட்ட நூல் எங்கு எழுதப்பட்டது; யார் எழுதியது; எவ்விதமான மொழி ஆளப்பட்டுள்ளது; கவிதைக் கண்ணோட்டத்தில் ஒலிநயம் எவ்வளவில் அமைந்துள்ளது; சொல்நடை இலக்கணப் பிழையற்று உள்ளதா; பழைய வழக்காறு சொற்கள் இடம் பெற்றுள்ளனவா; எவ்வித கருத்துகள், இடங்கள் அல்லது முக்கிய நபர்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன; இத்தகைய சான்றுகள் நூல் தோன்றிய காலத்தை முடிவு செய்யத்தக்கவை; நூல் எழுதப்பட்ட கால சமூக சூழலை அறிய முடியுமா?; கருத்துக்கள் சொந்தமாக எழுதப் பெற்றதா, அல்லது பிறரிடமிருந்து பெறப்பட்டதா, எவரிடமிருந்து பெறப்பட்டது முதலான விவரங்களை ஆய்வது

புற ஆய்வாகும் (EXTERNAL EXAMINATION) GITA RAHASYA OR KARMA YOGA? TRANSLATED BY BALACHANDRA SITARAM SUK THANKAF,M.A., LLB-Ist Edition-published by TILAK BROS - POONA - 1935 - P.9)

பகவத் கிடையின் பண்டைய உரையாசிரியர்கள் புற ஆய்வில் போதிய கவனம் செலுத்தவில்லை. அவர்கள் கருத்தில் புற ஆய்வு முறைகள், மலரின் மணம், நிறம், அழகு முதலான வற்றைக் கண்டு வியக்காமல் மலரின் இதழ்களை என்னுவதற்கு ஒப்பாகும் என்பர். தேனை எடுக்காமல், தேன் கூண்டை ஆய்வதற்கு ஒப்பாகும் பிற ஆய்வின் முறையாகும் என்றும் கருதினர். மேலை நாட்டு ஆய்வாளர்களைப் பின்பற்றி, நவீன ஆய்வாளர்கள் கிடையின் புற ஆய்வு நெரியில் மிகுந்த கவனம் செலுத்துகின்றார்கள்” என்றும் திலகர் சுட்டிக்காட்டி விட்டு மேலும் கூறியதாவது;

முன்னர்க் கூறிய மலர், தேன் என்ற இரண்டு உதாரணங்களில் மலரைக் கொய்பவன் மலரின் இதழ்களிலும், தேனை எடுப்பவன் தேன் கூண்டில் அழிக்கிலும் கருத்தைச் செலுத்தினால் மலரையும் தேனையும் இழக்கவே நேரும்.

மணம் விரும்பியபொழுது மலர் இதழ்களை எண்ணுதல் கூடாது. இதழ்களை எண்ணுதல் கூடாது. இதழ்களை எண்ண அவசியம் நேரும்பொழுது, அவ்வாறு செய்தல் பயன்தரும். இதுபோல தேனை விரும்பாமல் மெழுகு முதலியவற்றை விரும்புங்கால் தேன் கூண்டை நோக்குதல் நன்மைதரும். அவை போல பகவத் கிடையின் புற, ஆய்வு அந்நாலில் உன் மாண்பை தடை செய்யும். நூலின் பெருமாட்சி முடிவில் காணவேண்டுமே தவிர தொடக்கத்தில் காணலாகாது. நூல்களின் இரகசியங்களை அறிய வேண்டுமானால் அவசியமற்ற பொருள்களில் காலம் போக்குதல் தேவையில்லை.

இந்திய தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தில் ஒரு பிரிவினர் கிடையின் “செய்க செயல்கள் பற்றின்றி” எனும் கோட்பாடும் “போர்வாளினை எட்டா, கொடியோர் செயல் அறவே” எனும் முழுக்கமும் மிகவும் சர்த்துப் போராட வைத்தது.

தனிநபர் பயங்கரவாத இயக்கப் புரட்சி வீரர்கள் சிலர் பகவத் கிதையுடன் தூக்கு மேடையேறியுள்ளார்கள். இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தில் வெடிகுண்டு வீச்சு சகாப்தத்தை 1908-இல் முதன் முறையாகத் தொடங்கி வைத்த வரலாற்றுப் பெருமை கொண்ட இளஞ்சிங்கம் குதிராம்போஸ் (1891-1909) தூக்கு மேடை ஏறும்பொழுது குழுத்தில் பகவத் கிதை நூலின் பிரதியைத் தொங்கவிட்டுக் கொண்டார்.

வ.வே.க.ழூயர், 1919-இல் மகாகவி பாரதியாரின் ‘கண்ணன் பாட்டு’ கவிதை நூலின் இரண்டாம் பதிப்பின் முன்னுரையில் பகவத் கிதையின் விடுதலை இயக்க வரலாற்றுப் பாத்திரத்தைப் பின் வருமாறு சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

“தன்னை நெடுநாட்களாக மறந்திருந்த பாரத நாடு திடீரென விழித்துக் கொண்டதும் அதன் எதிரே முதலில் தோன்றிய ஒளி, கிதா சாஸ்திரத்தைக் கூறிப் பார்த்தனுடைய ரத்தை வெற்றி பெற ஓட்டிய கண்ணபிரானுடைய உருவமே.”

சுவாமி ரங்கநாதானந்தர் கருத்து:

இராமகிருஷ்ணர் இயக்கத்தின் உலகப் புகழ்பெற்ற ஆன்மி கப் படைப்பிலக்கியச் செம்மல் சுவாமி ரங்கநாதானந்தர் (1908-2005), இந்திய ஆன்மீக மரபின் தோற்றுவாய்கள் பலவற்றிற்கு பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் ஆளுமை காரணமாக இருப்பதை பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் இந்திய ஆளுமையில் முதல் சகாப்த மாறுதலை ஏற்படுத்தியவர். உபநிடத் ரிஷிகளுக்குப் பிறகு இந்தியச் சிந்தனையையும் வாழ்க்கையையும் செழுமைப் படுத்திய மகத்தான் ஆளுமை கொண்டவர் பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர். இந்திய வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு துறையிலும் தமது நுண்மாண் நுழைபுலத்தாலும், ஆளுமையாலும் சுவடுகள் பதித்த மாபெரும் தேசியத் தலைவர், அவர். இந்திய மறையியல், கலை, இலக்கியம், தத்துவம் முதலானவற்றிற்கு நிலைபேறு மிக்க தோற்றுவாயாக விளங்குபவர் அவர்” கிருஷ்ணரை இந்தியாவின் “ஆன்மா” என்று குறிப்பிட்டு இந்திய

தேசியத் தலைவர் விபின் சந்திர பாலர் (1858-1932) ஒரு நூல் எழுதியுள்ளதும் இங்கு நினைவு கூரத்தக்கது. வ.வே.க.ஜூயர் மேலே கூறியது போல திலகர் முன் மாண்டலே சிறையில் கிடையின் பேரொளி ஆலவட்டமிட்டது. பக்தியோகமும், ஞானயோகமும், கர்ம யோகத்திற்குத் துணைநின்று பணி செய்யவே அமைந்துள்ளது என்று புதுக்குரல் எழுப்பினார், திலகர்.

டாக்டர் எஸ்.இராதாகிருஷ்ணன்

திலகரின் முந்திய நூல்களைப் போல கிதா ரகசியம், தத்துவ நூல் என்பதை விட தேசிய இலக்கிய நூல் என்பதாக இருந்தாலும், தத்துவ நூலாகவும் நிச்சயமாக விளங்குகின்றது” என்று டாக்டர் ராதாகிருஷ்ணன் குறிப்பிட்டுள்ளார். திலகருடைய வீறார்ந்த தேசபக்தி, தீவிரமாகச் செயல்பட வேண்டும் எனும் மனோபாவத்தை உருவாக்கியது என்றும் டாக்டர் எஸ்.ராதாகிருஷ்ணன் கூறியுள்ளார். (ALL ABOUT TILAK -P.636)

கிதா ரகசியம் பிறந்த வரலாற்றை திலகரே நூலின் முதல் அத்யாயத்தின் தொடக்கத்தில் பின் வருமாறு விரிவாக எழுதியுள்ளார்.

“43 வருஷங்களுக்கு முன் எனக்கு முதன் முதலாக கிடையின் தொடர்பேற்பட்டது. 1872ம் வருஷம், எனது தந்தை நோய்வாய்ப்பட்டு யமவாதனையிலிருந்தார். அப்பொழுது கிடையின் மராத்திய விரிவுரை யொன்றை அவருக்குப் படித்துக்காட்டும் பணி எனக்குக் கிட்டிற்று. அப்பொழுது என் பிராயம் 16. கிடையின் உட்கருத்துக்கள் புத்திக்கு முற்றிலும் புலனாகும் வயதல்ல அது. ஆயினும் பிள்ளைப் பிராயத்தில், உள்ளத்திற்படியும் கருத்துக்கள் கல்விற்பொறித்தலை போன்றாகிவிடுகின்றன. இதனால் அப்பொழுது பகவத் கிடையைப் பற்றி எழுந்த ஆசை உறுதி பெற்றது. ஸம்ஸ்கிருதம், ஆங்கிலம் ஆகியவற்றில் பயிற்சி அதிகமாகவாக, கிடையின் ஸம்ஸ்கிருத பாஷ்யங்களையும், உரைகளையும் மராத்தியிலும், ஆங்கிலத்திலும் அவ்வப்பொழுது படித்தேன். ஆனால் அது

முதலே, மனதில் ஓர் ஜூயம் எழுந்தது, நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து வந்தது.

“அதாவது, தனது அன்பிற்குரிய சுற்றத்தோடு போர் புரிவதை மாபெரும் பாதகமாகக் கருதி மனமுடைந்திருந்த அருச்சனனை, போரில் புகுத்தும் நோக்குடன் புகலப்பெற்ற மோசூ மெய்தும் மார்க்கம் யாதென்று ஆராய்ச்சி செய்யப் பட்டிருப்பதன் நோக்கமென்ன? கிடையின் எந்த உரையிலும், இவ் வையத்திற்குத் தக்க சமாதானம் தேடியும் கிட்டாமையால், இது வர வர அதிக உறுதி பெற்றது. என்னைப் போலவே, மற்றவர்களுக்கும் இந்தச் சந்தேகம் ஏன் எழவில்லை? உரவுகளையே நும்பியிருந்தால் ஜூயம் தீராததோடு, வேறு வழியும் புலப்படுவதில்லை யாகையால் கிடையின் எல்லாப் பாஷ்யங்களையும், உரைகளையும் கட்டி ஒரு புறத்தில் வைத்து விட்டேன். பின்னர் கிடையையே, ஒரு முறைக்குப் பன் முறையாகக் கருத்துடன் படித்தேன்; இதன் விளைவாக, உரைகளின் பிடி தளர்ந்தது. கிடை துறவைப் புகட்டும் நூல்லை, ‘தொழிலாற்றலே’ அதன் நோக்கம் என்ற முடிவெய்துகின்னன். அதிகம் கூறுவானேன்? ‘யோகம்’ என்ற சொல், கிடையில் பல விடங்களில் ‘தொழிலாற்றல்’ என்ற பொருளில் கையாளப் பட்டிருக்கிறது. மஹா பாரதம், வேதாந்த சூத்திரம், உபநிடதங்கள், வேதாந்த விஷயமான மற்ற ஸமஸ்கிருத ஆங்கில நூல்கள் இவற்றைப் படித்ததனால் இக்கருத்து இன்னும் உறுதி பெற்றது. மக்களிடையே, இதைப் பற்றிய சர்க்கை நடைபெறின் உண்மையை அறிய உதவும் என்ற எண்ணங்கொண்டு, நாலைந்து இடங்களில் இதைப் பற்றி உபந்தியாசம் செய்தேன்.....ஆனால் என்னிடமுள்ள சரக்கு நூலெழுதப் போதியதல்லவென்ற எண்ணத்தினால் எழுதுவதைத் தள்ளிக் கொண்டே வந்தேன். 1908ம் வருஷத்தில் சமயம் வாய்த்தபொழுது, இந்த ஆசை வெகுவாகக் குன்றிவிட்டது. ஆனால் அப்பொழுது சர்க்காரின் கருணன்யால், எழுதுவதற்குத் தேவையான புஸ்தகங்களும், பிறவும் பூனாவிலிருந்து தருவித்துக் கொள்ள அனுமதி கிட்டவும் 1910-11ம் வருஷங்களில், மாண்டலே சிறையில் நூலின்

பெரும்பகுதி எழுதப் பெற்றது. பிறகு அவ்வப்பொழுது எழும் கருத்துக்களை யொட்டி, திருத்தங்களும் செய்யப் பெற்றன. தேவையான நூல்களைல்லாம் கையிலில்லாமையால், பல பகுதிகள் பூர்த்தியாகாதிருந்தன. அவை விடுதலை பெற்றுத் திரும்பிய பின்னர் பூர்த்தி செய்யப்பெற்றன வென்றாலும், எல்லா வகையிலும், நூல் பூர்ணமாகி விட்டதாக நான் கருதவில்லை. ஏனெனில் மோக்ஷம், நீதி, தர்மம், ஆசியவற்றின் தத்துவங்கள் மிகவும் கம்பீரமானவை. அவற்றைப் பற்றி ஆராயும், பழையதும் புதியதுமான நூற்பெருக்கிலிருந்து இச்சிறு நூலில் எவற்றைக் கொள்வது, ஒதுக்குவதெவற்றை யென்று முடிவு செய்வது சிரமமாயிருந்தது. ஆனால் கவி மோரோ, பந்தின் வாக்கின்படி, எனக்கோ, இப்பொழுது எம்கேளையின் வெள்ளைக் கொடியான (நரை) முதுமைப் பருவம். நோய்களுடன் போரிட்டினைத்து வருகிறேன்.

“எனது தோழர்கள் பலரும் என்னைத் தனியே விட்டு முன்னரே ஏகிவிட்டனர். ஆகவே எனக்குத் தெரிந்தவற்றை வெளியிட்டால், இதே கருத்துள்ள வேறு எவராவது பின்னர் தோன்றி, இதன் குறைகளைப் பூர்த்தி செய்துவிடுவார் என்ற எண்ணத்துடன் இதை வெளியிடத் துணிந்தேன்.”

திலகர் 1908-ம் வருஷத்தில் சிறையிலிடப் பெற்று 1914-ம் வருஷம் வரை மாண்டலே சிறையில் வதிந்தார். இவ்வாறு ஆண்டுகளில் 1910ம் வருஷம், நவம்பர் மாதம் 2ம் தேதியில் ‘கொரலஹஸ்யம்’ வரையத் தொடங்கி 1911ம் வருஷம் மார்ச்சு மாதம் 30ம் தேதியில், அதாவது 5மாதத்தில், 900 பெரிய பக்கங்கள் கொண்ட இந்நூலை, தம் கையாலேயே எழுதி முடித்தார். இதற்கு முந்திய இரு சிறைவாசங்களிலும் ‘ஓரியன்’ “ஆரியரின் ஆதி வீடு” என்னும் நூல்கள் எழுதப் பெற்றன. அவை தனி நூல்களே யாயினும், அவற்றை எழுதத் தூண்டியது, அவர் சிறு பிராயம் முதலே செய்து வந்த கிடையின் ஆராய்ச்சியே யாகும்.

1914ம் வருஷம் ஜூன் மாதம் 8ம் தேதி திங்கட் கிழமை யன்று லோகமாண்யர் மாண்டலே சிறையினின்றும்

விடுபட்டார். ஜூன் மாதம் 30ம் தேதி வெளியான ‘கேஸரி’ பத்திரிகையில், ‘கீதா ரஹஸ்யம்’ எழுதப்பட்ட வரலாற்றைப் பற்றி ஒரு நிருபரிடம் கூறிய விவரம் பின் காணுமாறு வெளியாயிற்று:-

“நூலைப் பற்றி மூன்று சமயங்களில் மூன்று வகை உத்திரவுகள் கிடைத்தன.....அதிகப் புத்தகங்களை நான் வைத்துக் கொள்ளக் கூடாதென்று நான்கிற்கு மேல் இருந்தவைகளை யெல்லாம் அதிகாரிகள் எடுத்துச் சென்றனர். இதன்மேல் பர்மா சர்க்காரிடம் முறையிட்டுக் கொண்டதனால், நூல் எழுதுவதற்குத் தேவையான புத்தகங்களைல்லாம் இருக்கலாம் என்ற உத்திரவு வந்தது. நான் அங்கிருந்து திரும்புங்காலையில் என்னுடன் வந்த புத்தகங்கள் 350 அல்லது 400 இருக்கும். எழுதுவதற்குக் காகிதம் கேட்டபொழுது, உதிரிக்காகிதங்கள் கொடாமல், இருபுறமும் எண்ணிட்ட நோட்டுப் புத்தகங்கள் தரப்பட்டன. மைக்குப் பதிலாகப் பென்சிலையே அவ்வப்போது சிவித் தந்தனர்.”

நூல் எழுதுவதில் இவ்வாறு நேர்ந்த இடையூறுகள் எவ்வளவோ. இவற்றிற்கெல்லாம் தப்பி, எழுதி முடித்து, அவர் விடுதலை பெற்றுத் திரும்பிய பின்னரும், நூலுக்கு இன்னுமொரு கண்டம் பாக்ஷியிருந்தது! அவர் பூனா வந்து பல வாரங்கள் கழிந்த பின்னரும் சிறையதுகாரிகள் அனுமதிக்கலாமா வென்று பார்த்து அனுப்புவதாய்த் தமிழ்டமே வைத்துக் கொண்ட கையெழுத்துப் பிரதிகள் வந்து சேரவில்லை. நாட்கள் செல்லச்செல்ல, அரசாங்கத்தின் கருத்தைக் குறித்துச் சந்தேகம் அதிகமாயிற்று. ஒருகால் அரசாங்கத்தாருக்கு அதைத் தரும் எண்ணமே இல்லையோ வென்றும் சிலர் சந்தேகித்தனர். இவ்வாறு யாராவது லோகமான்யரின் காதிற்படும்படி கூறினால் அவர், “என்பயப்படுகிறாய்? புத்தகம் அரசாங்கத்தார் கையிலிருந்தாலும் அதன் விஷயம் என் முளையிலல்லவா இருக்கிறது. ஓய்வுள்ள பொழுது சிம்மகட்டின் பங்களாவில் அமைதியுடன் தங்கி நூல் முழுமையும் மீண்டும் எழுதிவிட்டால் போகிறது” என்று சமாதானம் சொல்வாராம்.

இவ்வாறு கூறுவதற்கு, எவ்வளவு மனோ பலமும் தன்னம்பிக்கையும் இருந்திருக்க வேண்டும்! அப்பொழுது அவருடைய வயது இருபத்தல்ல, அறுபது என்பதையும் நினைந்து நாலும் கம்பீரமான தத்துவங்களைத் தாங்கி 900 பெரிய பக்கங்களுடன் விளக்குவதென்பதையும் எண்ணும் பொழுது, நாம் அச்சமும் ஆச்சரியமும் ஒருங்கே எய்தாதிருக்க வியலாது.

நல்ல காலம், அரசாங்கத்தாரிடமிருந்து புத்தகம் சீக்கிரத்தில் கிட்டி விட்டது. லோகமான்யர் மரணமெய்து முன்னரே, கீதா ரஹஸ்யத்தின் மூன்று பதிப்புகள் வெளிவந்துவிட்டன. நால் பைண்டானதும் பக்க எண்களுடன் கூடியதுமான நான்கு நோட்டுகளில், வலது புறத்தில் மட்டும் பென்சிலால் எழுதப்பெற்று, இடது பக்கத்தில் அவ்வப்பொழுது எழும் கருத்துக்கள் குறிக்கப் பெற்றன. நாவின் விஷய அட்டவணை, ஸமர்ப்பணம், முன்னுரை எல்லாம் சிறையிலேயே எழுதப்பட்டுப் பூர்த்தியாகவிட்டன. இதிலிருந்து அவருக்கு, தாம் உயிரிடன் விடுதலை பெறுவதிலேயே சந்தேகமி ருந்ததென்றும், தமது பல வருஷ உழைப்பின் இப்பயன், பின்சந்தத்திகளுக்குப் பயன்படாது வீணாகக் கூடாதேயென்ற கவலை கொண்டிருந்தார் என்றும் தெளிவாகத் தெரிகின்றது.

முன்னுரையின் முடிவில் அவர் கூறும் மனமுருக்கும் சொற்கள் “ரோம சாம்ராஜ்யத்தின் தேயவும் அழிவும்(THE HISTORY OF THE DECLINE AND FALL OF THE ROMAN EMPIRE) என்ற ஐந்து தொகுதிகள் கொண்ட மாபெரும் வரலாற்று நாவின் ஆசிரியர் எட்வர்டு கிப்பனின்(EDWARD GIBBON (1737-1794) சொற்களை நினைவுறுத்துகின்றன. அவை:

“முன்னுரை முடிவற்றது. எந்த விஷயத்தை யுன்னி யுன்னிப் பலவாண்டுகள் கழிந்தனவோ, எது மனதுக்குச் சாந்தியும் இன்பமும் அளித்து வந்ததோ, அது இன்று நாலுருத்தாங்கிட கையை விட்டு விலகப் போகிற தென்பதை யெண்ணும் பொழுது என்னவோ மாதிரி இருந்தாலும், இந்த அறிவு எனக்குக் கிட்டியது, பின் சந்ததியாருக்குத் தந்து பயன் பெறச் செய்யவே என்றெண்ணிச் சமாதான மெய்துகிறேன்.”

பின் நூலின் பயனை விளக்கித் தமது கடமையையும் கீழ்க்காணுமாறு வற்புறுத்துகிறார்:

“வைதிக மதத்தின், அதி நுட்பம்மான இந்த மந்திரச் சொல்லை, “எழு, விழி, (ஆண்டவனளித்து) இந்த வரத்தையரி!” என்ற கட்டோப நிடத்தின் வசனங்களைக் கூறி, வாசகர்களுக்கு அளிக்கிறேன். பகவான் தன் வாயாலேயே உறுதியுடன், “இதில் கர்மம் - அகர்மம் ஆகியவற்றின் விததுண்டு. இதைச் சிறிது பயின்றோரும், மாபெரும் விபத்தினின்றும் விடுபடுவர்” என்று கூறியிருக்கிறார். இன்று வேண்டிய தென்ன? ‘செய்யாமல் நடைபெறாது’ என்ற இயற்கை விதியை யுன்னி, பயன் கருதாது பணியாற்ற வேண்டும். சயநலம் தூண்ட, சொந்தக் காரியங்களையே செய்து செய்து அலுப்புற்ற மக்களுக்கு, அவர்களின் பொழுது போக்கிற்காகவோ, உய்யும் பொருட்டு அவர்களுக்குத் துறவுளிக்கவோ, அருளப் பெற்றதல்ல கிடை. மோசுத்தைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு, உலகில் தொழில் புரிவதெவ்வாறென்பதை விளக்கவும், தத்துவ ரீதியாகச் செய்ய வேண்டியதைக் கூறுவதுமே கிடையின் நோக்கம். ஆகவே ஒவ்வொருவனும் முதுமையெய்து முன்னரே, ஆயுளின் முற்பகுதியிலேயே இல்லறத்தின் இப் பழைய நூலை அறியத் தவறலாகாது.”

**திலகரின் “கீதா ரகஸ்யம்” குறித்து
அரவிந்தர் கருத்து**

“Mr.TILAK'S BOOK ON THE GITA” எனும் தலைப்பில் அரவிந்தர் எழுதியதாவது;

In an interview with the representative of an Indian journal Mr. Bal Gangadhar Tilak has given a brief account of the work on the Gita which he has been writing during his six years interment in Mandalay. He begins: -

“You know that the Gita is regarded generally as a book inculcating quietistic Vedanta or Bhakti. For myself, I have always regarded it as a work expounding the principles

of human conduct from a Vedantic ethical point of view, that is, reconciling the philosophy of active life with the philosophy of knowledge and the philosophy of devotion to God."

Mr. Tilak then expresses his belief that before Shankara and Ramanuja, the great Southern philosophers, wrote their commentaries, the Gita was understood in its natural sense, but from that time forward artificial and sectarian interpretations prevailed and the element of Karmayoga in the Song Celestial was disregarded. His book is intended to restore this natural sense and central idea of the famous Scripture. It will contain a word for word rendering preceded by an introduction of some fifteen chapters in which he discusses the Vedanta and the ethics of the Gita and compares the ethical philosophy of Western thinkers with that of the Indian schools of thought. Although the book will be published first in Marathi, we are promised a version also in English.

We look forward with interest to a work which, proceeding from a scholar of such eminence and so acute an intellect, one especially whose name carries weight with all Hindus, must be considered an event of no small importance in Indian religious thought. We welcome it all the more because it seems to be conceived in the same free and synthetic spirit as animates this review. It is a fresh sign of the tendency towards an increasingly liberal movement of religious opinion in orthodox India, the dissolution of the old habit of unquestioning deference to great authorities and the consequent rediscovery of the true catholic sense of the ancient Scriptures.

Those who have studied the Gita with a free mind, still more those who have tried to live it, cannot doubt for a moment the justice of Mr. Tilak's point of view. But is not the tendency of the Gita towards a supra - ethical rather than an ethical activity? Ethics is, usually, the standardizing of the highest current social ideas of conduct; the Song Celestial while recognizing their importance, seeks to fix the principle of action deeper in the centre of a man's soul and points us ultimately to the government of our outward life by the divine self within.

அரவிந்தர் மேற்கண்டவாறு எழுதியதின் சாராம்சம், வருமாறு:

தென்னகத்தின் மாபெரும் தத்துவ ஞானிகளான சங்கரரும், இராமாநுஜரும் விளக்கவுரை எழுதியதற்கு முன் கிடை இயல்பான பொருளில் புரிந்துக் கொள்ளப்பட்டது. அதற்குப் பிறகு செயற்கையான, தனிப் பிரிவு சார்ந்த விளக்கவுரைகள் தோன்றின; கிடையின் கர்மயோகக் கூறு கைவிடப்பட்டது என்று திலகர் கூறியுள்ளார். அவருடைய இந்த நூல் கிடையின் மையப் பகுதியையும், இயல்பான பொருளையும் மீட்டெடுக்கும் நோக்குடையது. பதினெண்நால் அத்யாயங்களில் அவர் வேதாந்தத்தையும், கிடையின் நீதிபோதனையையும் விவாதித்துள்ளார். மேலைநாட்டு சிந்தனையாளர்களின் அற நெறித் தத்துவத்தை இந்தியச் சிந்தனை மரபுகளுடன் ஒப்பிட்டுள்ளார்— கிடையைத் திறந்த உள்ளத்துடன் கற்றவர்கள், அதற்கு மேல் கிடை வழி வாழ்பவர்கள் திலகர் கருத்தின் நியாயத்தைக் குறித்து ஐயுறமாட்டார்கள்.

நன்னெறி செயற்பாடுகளைக் காட்டிலும், அவற்றையும் கடந்த உயர் நிலைப் போக்குடையதல்லவா, கிடை சமூக ஒழுக்க இலட்சியங்களை நன்னெறி தரப் படுத்துகின்றது. கிடை அந்த முக்கியத்தை அங்கீரிப்பதோடு செயல்படும் கொள்கையை

மனிதனின் ஆன்மாவில் அழையாக பதிய வைக்கின்றது. நமது புற வாழ்க்கை, இறுதியாக நம்முள் உறைந்துள்ள தெய்வீக ஆன்மாவிற்கு கட்டுப்பட்டது.”

திலகரைப் பாராட்டி எழுதிய கட்டுரையொன்றில் (AN APPRECIATION) கீதா ரகசியம் தனிப்பெரும் சிறப்பு வாய்ந்த நூல் என்றும் செறிவும், முக்கியத்துவமும் வாய்ந்த முதல் உரைநடை நூல் என்றும், மராட்டிய மொழியின் செவ்விலக்கியம் என்றும் அரவிந்தர் பாராட்டியுள்ளார்.

திலகர் நோக்கில் கிடை கர்ம சாத்திரமே

பாரதியார் பகவத் கிடை முன்னுரையில் கூறியுள்ள பின்வரும் கருத்து இங்கு கருத்து தக்கது.

“பகவத் கிடை தர்ம சாஸ்த்ரமென்று மாத்திரமே பலர் நினைக்கிறார்கள். அதாவது மனிதனை நன்கு தொழில் புரியும்படித் தூண்டிலிடுவதே அதன் நோக்கமென்று பலர் கருதுகிறார்கள். இது சரியான கருத்தன்று. அது முக்கியமாக மோக்ஷ சாஸ்த்ரம். மனிதன் ஸர்வ துக்கங்களிலிருந்தும் விடுபடும் வழியை போதித்தலே இந்நாலில் முதற் கருத்து.”

பாரதியாரின் அரசியல் குரு திலகர், கிடையை கர்ம யோக சாத்திரம் என்றே வலியுறுத்தி எழுதியுள்ளார். கர்மயோக சாத்திரம் என்றும் நூலிற்கு பெயர் வைத்ததைக் குறித்து திலகர் எழுதியதாவது:

“உலகினர் நலங்கருதியே செயல் நெறிகளை அருச்சனை வாயிலாக உணர்த்துகின்றனன். யோகம், யோக சாத்தரம் என்னும் பெயர்களை விடக் கர்மயோகம், கர்மயோக சாத்திரம் என்று மொழிதல் சற்று நீளமாக இருந்தாலும் கர்மயோக சாத்திரமென்னும் நீண்ட பெயரையே இந்நாலிற்கும், நூலின் பகுதிக்கும் பொறித்தல் வேண்டுமென்று துணிகின்றோம். ஏன்னனில் கிடையின் பொருள்களில் எவ்வித ஐயந்திரிபுகளும் நிகழ்ந்துவிடக் கூடாதே எனும் எண்ணம் ஆகும்.”

மேலும் திலகர் வேறொரு இடத்தில் கிடை கர்ம சாத்திரம் என்று பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்.

“ஞீழ்த் பகவத்” கிடையில் வேதாந்தம் பக்தி, யோகம் முதலிய பொருட்கள் இல்லையென்று நாம் கூறவில்லை. இவைகள் கிடையில் பரஸ்பர விரோத பாவமில்லாமல் கூறப்பட்டுள்ளன. அவைகளைக் கேட்ட அருச்சனன் அறவழியில் கருமத்தில் ஈடுபட வேண்டியவனாகி செயல்முறையில் ‘பிரவர்த்தி மார்க்கம்’ போர்க்களத்தில் இறங்கினான் எனவே சிலர் பிரவர்த்தி தர்ம மார்க்கமே கிடையில் முக்கியமெனவும், பிற ஏகதேசமெனவும் கூறுவார்.

அங்ஙனமாயின் கிடை கர்மநூல் ஆதல் வேண்டும், கிடையை அவ்வாறு எந்த உரையும் முடிவு செய்யவில்லை. இப்பிரவர்த்தி விடயம் யாது? இவை வேதாந்த சாத்திர முறைப்படி உள்ளதா, இல்லையா? எனும் கருத்துக்களை ஆய்வு செய்யாமலேயே கிடையின் உரையாசிரியர்கள் எல்லாம் கிடையை முழுமையாக நோக்காமல் சென்றிருக்கின்றனர்.

கர்மயோக நுட்பங்கள்

கர்மயோக சாத்திர நுட்பங்களை திலகர் பின்வருமாறு விளக்கியுள்ளார்.

“அர்ச்சனனுக்கு ஏற்பட்ட இடர்கள் உலகவியல்புக்கு மாறுபட்டதன்று. இல்லாழ்வார் அனைவருக்கும் இத்தகைய சிறிய பெரிய இடர்கள் நிகழ்வதுண்டு. ஆதலின் கிடை கூறும் கரும யோக நெறிகள் யாவருக்கும் உரியனவாகும். பிற நூல்கள் இந்நெறி புகட்டினும் இத்துணை வரம்புடையனவாகா. அன்றியும் பிற நூல்களைவிட எளிய நடையில் தெளிவான சொற்களால் சகல சாத்திர நுட்பங்களையும் தம்முட்ட கொண்டு நிலவுகின்றது.

எனவே கர்மயோக சாத்திர நுட்பங்கள் சிலவற்றை ஈண்டு அராய்வாம்.

கருமம் என்னும் சொல் ‘க்ரு’ என்ற பகுதியடியாகத் தோன்றிச் செய்தல், கொள்வன, விற்பன, இயக்கம் என்னும் பொருட்கள் பயப்படு. கிடையிலும் இப்பொருட்கள் தோன்றவே வழங்கப்படுகின்றது. இச்சொற்கு மீமாம்ஷையில் கூறப்படும்

பொருள் ஓரேவிடத்துப் பொருந்தாமையான், கிடையை வாசிப்பவர்கட்கு ஐயம் நிகழாவண்ணம் ஈண்டு குறிக்கப்பட்டது. இதனை விளக்க ஏதேனுமோர் அறநெறியைக் குறித்து ஆராய்வோம். அவற்றுட் சில இறைவனை அடைதற்பொருட்டே வகுக்கப்படுகின்றன.

பண்ணைய வைதீக தர்ம முறையில் ஆராயின் யக்ஞம், யாகம் என்பன இறைவன் பொருட்டேயாகும். இவற்றின் ஒற்றுமை காண (யக்ஞம் யாகம் என்னும் வைதீகச் செயல்களின் விதிகள் ஒற்றோடொன்று மாறுபாடுடையதாக இருப்பினும்) ஜூமினி முனிவர் பூர்வ மீமாம்ஸை வெளியிட்டனர்.

இம்முனிவர் கருத்திற்கணங்க வைதீக யக்ஞம், ஸ்ரெளத யாகம் புரிவதே சிறந்த செயலாகும் மக்கள் புரிவன யாவும் வேள்விகளே யாகும்.

ஒருவன் பொருள் தேட விரும்புவானாயின் அதுவும் வேள்வியின் பொருட்டே செய்தல் வேண்டும். ஒருவன் தானியங்களை சேகரஞ்செய்வானாயின் அதுவும் வேள்வியின் பொருட்டே சேர்த்தல் வேண்டும். வேள்வி புரியும் நியதிகளை மறைக்க வேள்வியின் பொருட்டு எச்செயல் விடுபட்டினும் முரணாகாது. வேள்விகளைக் கருமங்களும் சாதனங்களேயாகும். அவை சுதந்திரமுடையனவன்று. வேள்விகளால் பெறப்படும் பயன்களே கர்மங்களுக்குரியன வாகுகின்றன.

கருமங்களுக்குத் தனிப்பட்ட பயன் விளையாட்டாது. வேள்வியின் பொருட்டு ஆற்றப் படும் செயல்களுக்குத் தனிப்பட்ட பயன்கள் விளையாவிடினும், வேள்விகளால் சவர்க்க நிலை (மீமாம்ஸை மதப்படி ஒரு வகை இன்ப நிலை) எய்தல் கூடும். இது கருதியே மிக்க விருப்புடன் வேள்விகள் ஆற்றப்படுகின்றன. சாத்திரங்களும் புநுடார்த்தமா மென முறையிடுகின்றன. ஒருவன் எப்பொருள் விழைந்து செயலாற்றுகின்றானோ அதனாற் பெறப்படும் பயனே புநுடார்த்தமென்பர், வேள்விகள் கு ‘க்ருது’ எனவும் பெயருண்டு,

‘யக்ஞார்த்தம்’ அல்லது ‘க்ருதவார்த்தம்’ என்றும் நூல்களில் கூறப்படும்.

இவ்விதமாக எல்லாச் செயல்களுக்கும் இரு பிரிவுகளுள்ளன. அவை யக்ஞார்த்தம் அல்லது க்ருதவார்த்தம். தனிப்பட்ட முறையில் பயன் அளிக்காதது; மற்றொன்று புருடார்த்தச் செயல் மக்களின் நலன் கருதி விளைவிப்பது.

சம்ஹிதை, பிராம்மண நூல்களில் வேள்விகளே வருணிக்கப்படுகின்றன. இருக்கு வேதத்தின் சம்ஹிதை யோன்றில் இந்திரன் முதலிய தேவதைகள் துதிபாடும் குக்தம் ஒன்றுள்ளது. இதனால் மீமாம்பஸ்கர் சுருதி நூல்கள் யாவும் கருமங்களையே வற்புறுத்துமென்பர்.

அன்றியும் இக்கருமங்கள் வேள்வி நடைபெறுங் காலத்துச் செய்யப்படுவனவாம். வேதோக்த வேள்வி புரிவார் சுவர்க்கம் பெறுவர்; அன்றேல் கிடையாவாம். வேள்விகள் மெய் உணர்வுடனும் உணர்வின்றியும் செய்யப்படி நடைபெறும் உபநிடதங்களின் முறைப்படி ஒப்புக் கொள்ளப்படுகின்றன. எனினும் மெய்யுணர்வுடன் நிகழ்த்தல் உயர்வுடையவாகவும், உணர்வின்றி நிகழ்த்தல் இழிந்ததாகவும் கருதப்படும். இங்ஙனம் துணிதற்கு காரணம் யாதெனின் உணர்வின்றிச் செய்யப்படும் செயல்களால் சுவர்க்கமுறினும் வீடு பேறின்று; மெய்யுணர்வுடன் ஆற்றப்படும் செயல்களுக்கு உறுதியாக வீடு பேறு பெறப்படும்.

எனவே வேள்விகளோ வேறேச் செயல்களோடு ஆயினும் உணர்வுடன் நிகழ்த்தல் வேண்டும்.

கிடையின் இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் வேள்வியளைய விருப்புச் செயல்கள் செவ்வனே விளக்கப் படுகின்றன. (கிடை உ.42) இது உணர்வின்றிச் செய்யப்படும் வேள்வியைக் குறிக் கின்றது. மீமாம்பஸ்கர் வேள்வியின் பொருட்டுச் செய்யப்படும் கர்மங்களுக்குப் பந்தனம் கிடையாது. பீற செயல்கள் கட்டினுட்புத்துவனவாகும்; (கிடை 3.6) என்பதற்கிணங்கவே பகர்வர்.

இவ்வேள்வி போன்ற வைதிகச் செயல்களுக்கு நாற்பாற்

குலத்தவரும் ஆற்ற வேண்டுங் கடமைகளிலையன மநுஸ்மிருதி முதலியலை அறிவுறுத்துகின்றன. அவற்றுள் மறவருக்குப் போர்த் தொழில் வணிகருக்குக் கொண்டு விலை செய்தலுமுரியன. இந்தால் நால்வகை வருணத்திற்கும் நால்வகை நிலைகளுக்குமுரிய நெறிகள் ஸ்மிருதிகளில் ஸ்மார்த்த சுருமம் அல்லது ஸ்மார்த்த யக்ஞம் என்று கூறப்படும். மறைகளும் அற நால்களும் விதிப்பலை தவிர வேறு சில அறநெறிகளுமூல.

அவை புராணங்களால் வகுத்துரைக்கப்படும் நோன்பு முதலியன. இதனைப் புராணக் கர்மம் அல்லது பெராணிக் கர்மமென்றுங் கூறுவர். இவற்றின் வேறாக மூவகைச் செயல்களுள். அவை நித்ய, நெமித்திய, காம்ய அல்லது தின வாழ்க்கைக்குரியன, ஏதுபற்றி நிகழ்த்த வேண்டுவன, பயன் விரும்பி ஆற்றுவன என்பனவாம். வைகறை யெழுதல், முழுகுதல், இறைவனைச் சிந்தித்தல் முதலியன நான்தோறும் நிகழ்த்த வேண்டுவன. இவற்றால் பெறும் பயன் விளையா. எனினும் ஆற்றாதிருப்பின் பேரிடர்களுக்கும் தூய்மையின்மையு முண்டாம். தீய கோள்களாலுண்டாம் இடர்களுக்குக் கூழவாய் முதலியன செய்தல் ஏது பற்றியன. தக்க ஏதுக்கள் இல்லையாயின் செய்ய வேண்டுவதின்று.

மழை விரும்பியும் மகப்பேறு கருதியும் பிற நலன்கள் விழைத்தும் நூன் முறைப்படி இயற்றப்படும் செயல்கள் பயன் வேண்டிச் செய்வன. இம் மூவகைச் செயல்களுக்கும் வேறாகச் சில உண்டு. அவை கள்ளாருந்தல் முதலியனவாக நூல்களால் புறக்கணிக்கப் பட்டவைகள்.

நாடோறும் நிகழ்த்த வேண்டுவன யாவை? ஏது கருதிப் புரிய வேண்டுவன யாவை? பயன். நோக்கி ஆற்ற வேண்டுவன யாவை? புறக்கணிக்கப்பட்டவைகள் யாவை? என்பனவற்றை அற நூல்கள் வரையரைப் படுத்தியிருக்கின்றன. அற நாலுணர்ந்த அறவோரிடம் இச்செயல்கள் குறித்து விளைவின் அவற்றினியல்பினை விளக்குவார். கிதையில் இப்பொருட்கள் மிக விரிவாக அறிவுறுத்தப்படுகின்றன.

குறிப்பிட்ட வேறு ஏதேனுமொரு செயல்லையும் நூல்கள் தள்ளிவிடாது உரியனவாகவே கொள்கின்றன. போர்க்களத்தில் அர்ச்சனங்கு மறவறமே கொள்ளத் தக்கதாயிற்று. ஆகவே இத்தகைய செயல்களைச் செய்வதற்கு எஞ்ஞானரும் பின்வாங்கலாகாது. புகழாகவே மதித்துச் செய்தல் வேண்டும்.

இவற்றை முற்கூறிய பிரகரணத்து அறைந்துள்ளேம். இவற்றிற்கு நூல் வரம்பு சிற்சில விடத்து மாறுபடும்.

அத்தகைய நிலைமைகளில் மக்கள் எந்நெறியைப் பின்பற்றுவது? இவற்றைத் துணிந்திட யாதோறும் யுக்திகளுண்டா? அவை யாவை?

இவ்வினாக்களுக்குத் தக்க விடை விரும்புவார் கிடையைக் கேட்க முற்படின் ஒவ்வொன்றிற்கும் செவ்வனே விடை காண்பார். இவையே கிடையின் சிறந்த பகுதி. இவ்விடயத்தில் செயல்களின் வேறுபாடுகளைக் கருதவேண்டுவதின்று. வேள்விகள், வேதநெறிச் செயல்கள் நால்வருணச் செயல்கள் முதலியன மீமாம்ஸகர்கள் கூற்றுப்படி கிடையில் கருமயோக அத்தியாயத்தில் அறிவுறுத்தப்படுகின்றன.

அன்றியும் மெய்யுணர்வுடையார் வேள்வி முதலியன செய்தல் வேண்டுமோ, அன்றோ என்பதுவும் ஆராயப் படுகின்றன. நிலங்களின் கேஷத்திர இயல்புகளை விரித்துக் கூறுமிடத்தும் கிடையில் இவற்றை நன்கு விளக்கப்படுகின்றன. எனவே கிடையில் ‘கரும்’ என்னுஞ் சொல் செயல் குறிப்பன.

கிரெளத் கர்மம் அல்லது ஸ்மார்த்த கருமமென்து துணிந்திடலாகாது. இச் சொல்லின் விரிந்து நிறைந்த பொருளையே கொள்ளுதல் வேண்டும். மக்கள் நிகழ்த்துவனவாகிய உண்ணல், பருகல், களித்தல், இருத்தல், மொழிதல், கேட்டல், நடத்தல், கொடுத்தல், பெறுதல், உறங்குதல், விழித்தல், அடித்தல், போர்புரிதல், நினைத்தல், ஆராய்தல், ஆணைதரல், புறக்கணித்தல், ஈதல், வேட்டல், பயிரிடுதல், வாணிகஞ் செய்தல், விரும்புதல், துணிதல், பேசாதிருத்தல், முதலியன அனைத்தும் கிடையின் கூற்றுப்படி கருமங்களேயாகும்.

இவை உடலாலோ, உள்ளத்தாலோ, வாக்காலோ, எவ்வகையாயினும் பொருந்துவனவாம். இவற்றுடன் பிறத்தல், வாழ்தல், இறத்தல், என்பனவும் (கருமங்கள்) செயல்களோயாம்.

வாழ்க்கை மரணம் என்னும் இருசெயல்களில் எதனைக் கொள்வதென்று துணியவேண்டும். காலம் வாய்க்குமாயின், இக்கருமங்கள் கொள்ளத்தக்கன ஒழிக்கத்தக்கன வென்று பாகுபாடுறும். இச்செயல்கள் மக்களுக்கேற்பட்டிருப்பது போலவே பிற இயங்குவன இயங்காதனவாகிய உயிர்களனைத்திற்கும் பொருந்துவனவாகும்.”

கர்மயோகம் – பாரதியார் விளக்கம்

பாரதியார் மொழிபெயர்த்த “ஸ்ரீமத் பகவத் கிதை”யின் 7-வது பதிப்பு 1939இல் பாரதி பிரசராலயத்தாரால் வெளியிடப் பட்டது. இதற்கு முன்னுரை எழுதிய இராஜதானிக் கலாசாரப் பேராசிரியர் பாலாமடை பி.சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி தொடக்கத்தில் திலகர் பற்றியக் குறிப்பை பின்வருமாறு தந்துள்ளார்.

“மாம் அனுஸ்மா யுத்ய ச”-“என்னை நம்பு; யுத்தம் செய்” (8-7) என்பதே கிதையின் மூல மந்திரமென்று பாலகங்காதர திலகர் உரைப்பர்.”

பாரதியார் ஒவ்வொரு அத்யாயத்திற்கு அந்தந்த அத்யாயத்தைப் பற்றிய தமது சுருந்துகளைத் தெரிவித்துள்ளார். இவற்றுள் மூன்றாம் அத்யாயமான கர்மயோகத்திற்கு அவர் பின்வருமாறு விளக்கவுரை எழுதியுள்ளார்:

“கர்மயோக ஞானயோகங்களுள் ஞானயோகமே கடுக பலனை யளிக்குமென்றாலும் கர்மயோகமே செய்யத் தக்கது. ஆக்கையிருக்கும் வரையில் மனிதனுக்கு ஏதாவதோரு தொழிலைச் செய்வதே இயற்கையாயிருக்கும். அவன் துணிந்து வேறு துறைகளிலிபிந்த போதிலும் புலன்கள் அவனை இழுத்துச் செல்கையிலேயே கொண்டு வந்து நிறுத்தும். இந்திரியங்களை யடக்கி ஞான நிலையில் நிற்கும் திறமை வாய்ந்தவனும் கர்மங்களையே செய்யக்கூடவன். ஏனெனில் இவனது உண்மை

நிலையறியாத பாமரர்களும் இவனைக் கண்டு தாங்களும் கர்மங்களை விட்டு ஞானத்துறையில் துணிவுறுவார்கள். அதனால் அவர்கள் கர்மயோகத்தை யிழந்தது மன்றி ஞான யோகத்தையுமிழந்து முன்னிலும் தாழ்ந்த நிலைமைக்கு வந்து விடுவார்கள் அவர்கள் கெடுவதற்கு இவனே காரண மாவான். ஆகையால் ஞானயோகத்தில் திறமையுள்ளவனுக்கும் திறமையில்லாதவனுக்கும் கர்ம யோகமே மேலானது. கர்மங்களைச் செய்யும்போது இந்நிலைமை எனக்கு ப்ரக்ருதி சம்பந்தத்தால் வந்தேறியதென்றும் ஈச்வரனுடைய கட்டளையினால் அவனுதவியைக் கொண்டு அவனுடைய ப்ரதிக்காகவே செய்கிறோம், என்றும் எண்ணிச் செய்ய வேண்டும்.”

திலகரின் கீதா ரகசியம் நூலைப் பற்றி பாரதியார் அறிந்ததாகத் தெரியவில்லை. சுப்பிரமணிய சிவா ஒரு குறிப்பில் ‘கீதா ரகசியம்’ பதிப்பு ஆயிரக் கணக்கில் விற்பனையாயிற்று என்று கூறியுள்ளார். ‘கீதாரகசியம்’ 1935-ல்தான் ஆங்கிலத்தில் முதற்டிப்பாக வெளிவந்துள்ளது. ஆங்கிலப் பதிப்பை பாரதியார் அறிய வாய்ப்பில்லாமல் போனாலும் மராட்டியப் பதிப்பை அறிந்திருக்கக்கூடியும். கர்மயோக சாத்திரம் தொடர்பாக திலகர் கருத்தை பாரதியார் அறிந்ததாகத் தெரியவில்லை.

திலகர் கர்மயோக சாத்திரமே, கிதையின் சாராம்சம் எனும் தமது கோட்பாட்டு அடிப்படையில் முற்கூறிய உரையாசிரியர் களைப் பற்றி விமர்சனம் செய்துள்ளார்.

ஞான மூலமாக பக்தி பிரதானமான கர்ம யோகமே கிதையில் உபதேசிக்கப்பட்டுள்ளது என்பது திலகர் கண்ட முடிபு. தலிர, வேதாந்தம், மீமாம்ஸம், சாங்கியம், கர்மவிபாகம் முதலிய பல சாத்திர ஆதாரங்களைக் கொண்டு கிதையில் கர்மயோகமே கூறப்பட்டுள்ளதென திலகர் நிறுவியுள்ளார்.

“பகவத் கிதைக்குச் சாத்திர சம்பந்தமின்றி திலகர் தமக்குத் தோன்றியவாறு எழுதினாரென்று எவரும் கருதாமலிருக்க, முதல் முதல் கீதா ரகசியத்தைப் பற்றி சாத்திர சம்மதமாக கர்மயோக சார்பாக கருத்துகளை எழுதிய பிறகு மூல

சுலோகங்களுக்குப் பொருளையும் எழுதி பிரசுரித்தார். தவிர, கிடைக்குப் பூர்வம் பொருள் எழுதின பல உரையாசிரியர் எங்ஙனம் சிலசில சுலோகங்களுக்குத்தந்தம் சம்பிரதாயப்படி அர்த்தஞ்செய்து பாஷ்யங்கு செய்தார்க ளென்பதைத் தெரிவிக்கவே ஸ்ரீ திலகர் அந்த ஸ்லோகங்களுக்குத் தம் சித்தாந்தப்படி முறையே பொருள் செய்தார். தவிர, சாமானிய சனங்களும், நல்ல பண்டிதர்களும் எடுத்தாளும்படி வேதாந்தம், மீமாம்பஸம், பக்தி முதலிய விஷயங்களும், கிடையின் சித்தாந்தம், பாரதம், சாங்கிய சாஸ்திரம், வேதாந்த சூத்திரம், உபநிடதுங்கள், மீமாம்பஸக்குரிய கிரந்தங்கள், பூர்வ மிகுந்த இதிகாஸங்கள் ஆகிய இவைகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு, கர்மயோகம், சந்தியாஸம் இவ்விரண்டுக்கும் உள்ள பேதங்களையும் வெகுத் தெளிவாக ஸ்ரீ திலகர் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். எந்தக் கர்மம் நன்மை எந்தக் கர்மம் தீமை என்று நிச்சயிக்க முடியாதபடியே பலர் கர்மங்களை விடுவதும் நிவர்த்தி தர்மமே மேன்மை யென்று கூறுவதும் சகஜமாகப் போய்விட்டபடியால் ஸ்ரீதிலகர் பகவத் கிடையின் ஆதாரத்தைப் பற்றி கர்மயோகத்தைத் தெரிவித்துள்ளார்.

* வெகு காலமாக நமது நாட்டில் கையாளப்பட்டு வந்த பகவத் கிதா பாஷ்யங்கள் யாவும் நிவர்த்தி பரமாகவே கூறப்பட்டு வந்ததால், பகவத்கிதா பாராயணங்கு செய்யவர் களுக்கு ஸ்ரீ திலகருடைய கர்மயோக சாஸ்திர பரமாகக் கூறப்படும் புதிய வியாக்கியானம் ஒரு அருவெறுப்பையேனும் அல்லது துவேஷத்தையேனும் கொடுக்கக்கூடும். ஆகவே, கேவலம் ஒரு வியாக்கியானம் புதிதாகயிருப்பதென்பது னாலேயே தூஷணையும் பழைமையா யிருப்பதினாலேயே ஒரு சிநேகமும் கொள்வதை விட்டு அவ்வியாக்யானத்தை நன்கு ஆராய்ச்சி செய்தல் வேண்டும் என்று ஸ்ரீ திலகரே தாம் எழுதிய முகவுரையில் எழுதியுள்ளார்.”

“தவிர, கிடையிலுள்ள கர்மயோக விவேசனம் அநேகருக்கு இப்பொழுது தூர்போதனையாகவே தோன்றுகிறது. மற்றும், இந்தக் காலத்தில் மேனாட்டு ஆதிபௌதிகளுானம் விசேஷமாக விரத்தியாகி வருவதினாலே அத்யாத்ம

சாஸ்திரானு சாரமாகப் பூர்வகாலத்தில் செய்யப்பட்ட கர்மயோக விவேசனம் தற்பொழுதுள்ள காலத்திற்குப் பூர்வகாலத்து அனுகூலமாகயில்லை யென்பதே அநேக பண்டிதர்களுடைய அபிப்பிராயம். கர்மயோக விவேசனத்தைச் சரிவர அரூராய்ந்து அந்தாங்க பசிரங்க பரிட்சை செய்து பகவத் கிடையை யங்கிகரிக்கவே ஸ்ரீ திலகர் தம் முடிடைய கிதாரகஸ்யத்தில் முதல் முதல் பற்பல சாஸ்திர அரூராய்ச்சி கொண்டு 699 பக்கங்கொண்ட முன்னுரை எழுதியுள்ளார்.”

“அம் முன்னுரையில் (1) விஷய பிரவேசம் (2) கர்ம ஜிஞ்சாஸம் (3) கர்மயோக சாஸ்திரம் (4) ஆதிபௌதிக சுசவாதும் (5) சுகதுக்க விவேகம் (6) ஆதிதைவதபட்சம் - கேஷத்ர கேஷத்ரக்ஞ விசாரம் (7) கபில சாங்கிய சாஸ்திரம் அல்லது கஷராக்ஷா விசாரம் (8) ஜகத்தின் சிருஷ்டி. சம்ஹாரங்கள் (9) அத்யாத்மம் (10) கர்மவிபாகமும் ஆத்ம ஸ்வாதந்தர்யமும் (11) சந்தியாஸமும் கர்மயோகமும் (12) சித்தாவஸ்தையும் வியவகாரமும் (13) பக்திமார்க்கம் (14) கிதா அத்யாய சங்கதி (15) உபஸம்ஹாரம் (16) கிடையின் பசிரங்க பரிட்சை பரிசிஷ்ட பிரகரணம்-கிடையும் மகாபாரதமும் (17) கிடையும் உபநிடத்தமும் (18) கிடையும் பிரம்மகுத்திரமும் (19) பாகவத தர்ம உதயமும் கிடையும் (20) கிடையின் சாலம் (21) கிடையும் பௌத்த கிரந்தமும் (22) கிடையும் சிறிஸ்துவ பைபிலும் ஆகிய இத்துணை அத்தியாயங்களும் அடங்கியிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு அத்தியாயத்திலும் கீழ்நாட்டு சாஸ்திரங்களும் மேனாட்டு சாஸ்திரங்களும் மேற்கோள்களாக எடுத்துக் காட்டப் பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீ பகவத் கிடையின் சித்தாந்தத்தை பிரமாணப்படி கைக்கொண்டு, மேனாட்டு நீதி சாஸ்திரக்ஞர்களுடைய சித்தாந்தத்திற்கு எவ்வளவு தூரம் ஒத்த வருகின்றதோவென்று ஸ்ரீ திலகர் அவ்வழியாக அரூராய்ச்சி செய்து தம் கிதா ரகஸ்யத்தில் மேனாட்டு சித்தாந்தத்தையும் கீழேநாட்டு சித்தாந்தத்தையும் தெளிவுறக் கூறியுள்ளார். கர்மா கர்ம விவேகம் அல்லது நீதி சாஸ்திரத்திற்கு முதல் மார்க்க பிரதர்சகமான கிரந்தம் ‘அரிஸ்டோடைல்’ என்னும் பெயர் கொண்ட கிரிக் தேசத்து தத்துவ ஞானியால் எழுதப்

பட்டதென மேனாட்டு விதவான்கள் கூறுகின்றனர். அரிஸ்டோடால் கிரந்தத்தைவிட பூர்வகாலத்தி விருந்தே ஸ்ரீமகாபாரதத்திலுள்ள பகவத்கிதையில் அத்யாத்ம திருஷ்டியோடு கூடின நீதிசித்தாந்தம் மிக்க சிரேஷ்டமான தென்றும், இதைக்காட்டிலும் வேறு நீதித்ததுவம் இன்றுவரை வெளிப்படவில்லையென்றும் ஸ்ரீதிலகர் கூறியுள்ளார். சந்யாஸியாக யிருந்து தத்துவஞான விசாரத்தைக் கொண்டு சாந்தமாக ஆயுள்காலம்வரை யிருப்பது நன்மையா? அல்லது அநேகவிதமாக இராஜீய விஷயங்களில் ஈடுபட்டுத் துன்புற்று இருப்பது யுக்தமா? என்னும் இவ்விஷயமாக அரிஸ்டோடால் செய்த வியாக்கியானம் யாவும் பகவத் கிதையில் இருப்பதை ஸ்ரீ திலகர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

மனிதன் செய்யும் பாபங்களௌல்லாம் அஞ்ஞானத்தி னாலேயே செய்யப்படுகின்றதென ஶாக்ரெடிஸ் அவர்களுடைய மதமும் பகவத் கிதையில் பிரதிபலித்திருக்கின்றது. தவிர, ஸ்ரேவர்ட் மில், ஸ்பென்ஸர், காண்ட் முதலான நீதி சாஸ்திரக்ஞர்களின் சித்தாந்தங்களும் பகவத்கிதையில் நன்கு பிரதிபலித்திருப்பதை யும் ஸ்ரீ திலகர் விளக்கிக் காட்டியுள்ளார். தவிர, மேற்கூறிய ஆதிபொதிகவாதிகளின் சித்தாந்தங்கள் கிதையில் வர்ணிக்கப்பட்ட ஸ்திதபிரக்ஞன் ஒருவனுடைய சர்வபூதஹிதேரத; என்றும் பாஹ்ய வெளிய) வட்சணங்களைக் கொண்டே கூறப்பட்டுள்ளன. தவிர காண்ட் கிரீன் முதலானவர்களுடைய நீதிசாஸ்திரமும் அவைகளை யொட்டிய முகாந்திரம் யாவும், இச்சா ஸ்வதந்தா விஷயமாயுள்ள சித்தாந்தங்களும் உபநிடதங்களின் ஆதாரங்களைக் கொண்டு கிதையில் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளன வென்பதையும் ஸ்ரீ திலகர் தெளிவறக் கூறியுள்ளார். பிரம்ம வித்யை, பக்தி முதலிய மூலசித்தாந்தங்களைப் போலவே கிதை நீதிதர்மத்திற்கும் சத்கர்மங்களுக்கும் மூலாதாரமாக யிருக்கின்றதென நிருபித்துக் காட்டியுள்ளார். பகவத் கிதை பிரதானமாக கர்மயோக பரமாகவே யுள்ளதென்பதற்கு பிரம்ம வித்யாந்தர்க்கத யோகசாஸ்திரம் என்னும் பெயரைக் கொண்டு சமஸ்த வைதிக கிரந்தங்களில் இதற்கு முக்கிய ஸ்தானம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. நிற்க, ‘எனக்கு இரண்டு மூன்று

மார்க்கங்களைக்கூறி என்னை பிரமிக்கச் செய்யாமல், எனக்கு அவைகளில் சிரேயஸ்கரமான ஒரு மார்க்கத்தையே நிச்சயமாகக் கூறுங்கள்.’

(கிடை-3 அத்.2) என்றும், ‘தாங்கள் கருமத்தின் சந்யாஸத்தையும் கூறுகின்றீர்கள் மீண்டும் கர்மயோகத்தையும் கூறுகின்றீர்கள். இவ்விரண்டினுள் யாதொன்று மேலானதோ அதை எனக்கு நிச்சயஞ்செய்து கூறியருள்வீர்களாக’ கிடை.5 அத். 1) என்றும் அர்ச்சனை பகவானைக் கேட்டான். ஆகவே பகவான் அவ்விரண்டினுள் ஏதாவதொன்றையே அர்ச்சனனுக்குக் கூறினாரென்பது ஸ்பஷ்டமாகும் என்று பல உதாரணங்களைக் காட்டி ஸ்ரீ திலகர் கூறியுள்ளார். கிதாசாஸ்திரத்தை கர்மயோக பரமாக முதன்முதல் ஆங்கில பாஷாயில் எழுதினவர் பரந்து என்னும் ஆங்கிலேயர். இவர் சிலகாலம் பிரம்மஞான சபையைச் சேர்ந்திருந்தார். இரண்டாவதாக எஸ்.இராதாகிருஷ்ணன் என்பவர் கிடையின் தர்மத்தை மேனாட்டு நீதி தர்மத்தை யொப்பிட்டுத் தெரிவித்தார். இவர் சென்னை இராஜதானி கலாசாலையில் நிதிசாஸ்திர போதகாசிரியராயிருந்து தற்பொழுது கல்கத்தாவில் நிதிசாஸ்திர உபந்யாசகராக யிருக்கிறார். ஆகவே இவர்களுடைய அபிப்பிராயங்களையும் கல்கத்தா பண்டிதர் ஸ்தாநாத தத்துவஞ்சூஷனர் அர்களுடைய கிதாவியாக்கியா னங்களையும் நன்கு பரிசுவனை செய்து ஸ்ரீ திலகர் தம்முடைய கிதாரகஸ்யத்தை வெளியிட்டார். இப்புத்தகம் எழுதினபிறகு ஸ்ரீ திலகர் தாம் எழுதிய முகவுரையில் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்:-

“எந்த விஷயத்தை விசாரித்து இன்றுவரையிலும், அநேக வருடங்களாகக் காலட்சேபஞ் செய்துவந்தேனோ எதனுடைய நித்தியசகவாஸத்தினால் சிந்தித்து மனதிற்கு விசிராந்தி கொண்டு ஆனந்த முண்டாயிற்றோ, அவ்விஷயம் என்னை விட்டு கிரந்தருபமாக வெளிப்பட்டுப் போவதைப்பற்றிய துயரம் ஒருவாறு இருந்தும், நான் செய்த இந்த விசாரத்தை இனிவருபவர்கள் என்னைவிட அதிகமாகவோ அல்லது இவ்விதமாகவோ விசாரணைசெய்ய இடமேற்படுத்தினேன்

என்பதை நினைக்க எனக்கு மிகுந்த சந்தோஷ முண்டாகிறது.''

நிற்க, பகவத்கிதைக்கு நிவர்த்திபரமாக வியாக்கியானஞ் செய்த (அத்வைத சித்தாந்த) சங்கராசாரிய ஸ்வாமிகளின் மதத்திற்கும் லோகமான்ய ஸ்ரீ திலகருடைய மதத்திற்கும் வித்தியாசமில்லை. ஆனால், லோகமான்யருக்கும் ஸ்ரீ சங்கரருக்கும் பகவத்கிதா விஷயமாக உண்டான அபிப்பிராயத்தை, சண்டு தெரிவிப்போம். ஞானம் உண்டான பிறகு நிவர்த்தி மார்க்கத்தை ஸ்வீகரிப்பது அதாவது சர்வகர்ம சந்யாஸஞ்செய்வது மிகவும் சிரேயஸ்கரமான தென்று கிதையில் இந்து மதமே சம்மதமானதென்று ஸ்ரீ சங்கரர் கூறியுள்ளார். ஞானம் உண்டானபிறகு பிரவிருத்தி மார்க்கத்தை ஸ்வீகரிப்பது அதாவது சர்வகர்மங்களையுஞ் செய்வது மிகவும் சிரேயஸ்கரமானதென்பது கிதையில் இந்த மதமே சம்மதமானதென்று லோகமான்ய ஸ்ரீ திலகர் கூறியுள்ளார். (கர்மசந்யாஸாத் கர்மயோகோ விரிஷ்யதே, கர்ம தூயாயோக கர்மண:) என்பது கிதையின் முக்கிய சித்தாந்தம் என்று கூறியுள்ளார்.

ஸந்யாஸம் கர்மணாம் கிருஷ்ண புனர்யோகம் ஸம்லவி யச்ரேய ஏதயோ ரேகம் தன்மே ப்ரூஹி ஸ-நிச்சிதம்

(கிதைக் அத.1)

கர்மயோக சாஸ்திரத்தையே அர்ச்சனனுக்குத் திருவாய் மலர்ந்தருளினாரென்றும், கர்மஞ்செய்தலை எவ்வாற்றானும் விடாமற்படி மரணபரியந்தம் அனுஷ்டித்துத் தீரவேண்டு மென்றும், மனிதன் இகலோகத்திலுள்ள குடும்ப வாழ்க்கை, இராஜீய வாழ்க்கை முதலிய வாழ்க்கைக்கும் பரலோக பிராப்திக்குரிய சாதனங்களுக்கும் அக்கர்மயோகமே. சாதகமாக யிருக்கிறதென்றும் ஸ்ரீலோகமான்யர் கிதாரகஸ்யம் என்னும் அற்புத ஆய்வு நூலை பாரதநாட்டவர்களுக்கு விலையில்லா மாணிக்கம்போல் கொடுத்துதவினார். கிருஷ்ணசாமி சர்மாவின் முற்கூறிய திலகர் வரலாற்று நூல் ப.233."

ஞானேஸ்வரி

மகாராஷ்டிரப் பிரதேசத்தில் கி.பி.பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் மராட்டிய மொழியில் பகவத் கிதை

வெளிவந்தது கிடை ஆய்விற்குப் புத்துணர்ச்சி தந்தது. மகா ராஷ்டிராவில் பக்தி இயக்கத்தை உருவாக்கிய ஞானிகளுள் முதல்வர் ஞானதேவர் (1276-90); மற்றவர்கள் நாமதேவ (1270-1350), ஏகநாத் (1533-99), துகாராம் (1578-1650), ராமதாஸ் (1608-81). பக்தி இயக்கத்தின் தாக்கங்களுள் சம்சுகிருத மேலாண்மை விலகி, மக்கள் மொழி ஏற்றம் பெற்றது குறிப்பிடத்தக்கது.

பகவத் கிடைக்கு மராட்டிய மொழியில் ஞானதேவர் கி.பி.1290ல் உரைவிளக்கம் எழுதினார். இந்த உரைவிளக்கம் ஞானேஸ்வரி எனப் புகழ்பெற்றது.

“அமிழ்தினும் இனிய மராத்திய மொழியை நான் ஆள்கிறேன்” என்று பெருமிதத்துடன் கூறியுள்ளார். “இந்தக் கிடையை தேசபாஷையில் இயற்றுவது தகாத செயலன்று” என்று ஞானேஸ்வரி நூலில் இறுதிப் பின்னினைப்பில் குறிப்பிட்டுள்ளார். திலகர் கிதாரகசியத்தை மராட்டிய மொழியில் எழுதியதற்கு ‘ஞானேஸ்வரி’ முன்னுதாரண மாயிற்று.

ஞானேஸ்வரர் பாரம்பரியமான பகுப்புகளான கர்ம, ஞான, பக்தி யோகங்கள் பகுப்புகளைப் பின்பற்றாமல் பிரதியை இரு பாகங்களாக அமைத்தார். முதல்பாகம் ‘பூர்வகாண்டம் எனப் பெயர்பெற்றது. இதில் முதல் ஒன்பது அத்யாயங்கள் அடங்கின. “உத்தரகாண்டம்” எனும் இரண்டாம் பாகம் 10-வது முதல் 18-வது அத்யாயங்களைக் கொண்டது. பாவார்த்த தீபிகை என்ற ஞானேச்வரி-1987 -தமிழாக்கம் திபகோதண்டராமய்யர்-பாரதிய வித்யாபவன்-மும்பய்-400 007.

ஞானதேவர் தமிழ்முடைய தத்துவநோக்கு வழியே எவ்வாறு கிடைக்கு உரை வகுத்துள்ளார் என்பதை திலகர் பின்வருமாறு ‘கிதாரகசிய’த்தில் கூறியுள்ளார்.

“மராட்டி பாஷையில் “ஞானேஸ்வரி” என்ற உத்தம உரை ஒன்று கிடைக்கு உள்ளது. அவ்வரையில் ஸ்ரீமத் பகவத் கிடை முதல் 6 அத்தியாயங்களில் கர்மமும் இடை 6 அத்தியாயங்களில் பக்தியும் கடைசி 6 அத்தியாயங்களில் ஞானமும்

சூறுவதாகக் காணப்படுகிறது. அவ்வுரை எழுதிய ஸ்ரீ ஞானேஸ்வர மகராஜ் தாம் ஸ்ரீமத் சங்கராச்சாரியாரின் உரையைத் தழுவியே வரைந்துள்ளதாகக் கூறியுள்ளார். எனவே ஞானேஸ்வரி உரை, இக்காரணங்களினால் பெரும் விளக்கமான பொருட்களைக் கொண்டும் அவைகளை நல்ல சான்றுகளாக விளக்கியும், முக்கியமாக பக்தி மார்க்கத்தையும் நிஷ்காம கர்மத்தையும் கூறியும் ஸ்ரீமத் சங்கராச்சாரியாரின் கொள்கைகளை மராட்டி மொழியில் சிறப்புறச் செய்வதாக விருக்கின்றது.

ஸ்ரீ ஞானேஸ்வர மகராஜ் பெரிய யோகியாகவிருந்தார். ஆதலினாற்றான் பகவத்கிதையின் 6-ம் அத்தியாயத்திற்குப் பதஞ்சலி மகாமுனிவரின் யோகாப்பியாச முறைப்படி விரிவாக உரை கூறியுள்ளார். இவ்வத்தியாயத்தில் “தஸ்மாத் யோகீ பவுர்ஜூன்,” எனக் கூறியுள்ளார்; ஸ்லோகத்தினால் அர்ஜூனனை யோகியாக்கி யோகப்பியாசம் செய்ய பகவான் கூறியதாக ஞானேஸ்வரர் அபிப்பிராயப் படுகிறார்.

மற்றும் மோட்ச மார்க்கங்களின் விவரங்களைக் கூறுங்கால் பதஞ்சலி முனிவரின் யோக சூத்திரங்கள் மிகவும் மேலானவை எனக் கருதியே ஞானேஸ்வரர் இந்நாலை மார்க்கராஜன் எனக் கூறுகின்றார். எவ்வாறு பின் வந்த மதத்தினர்கள் கிதையைத் தத்தம் மதக் கொள்கைக்கட்கு ஆகுரவாக உபயோகித்தார்களோ அவ்வாறே இவரும் சிற்சில இடங்களில் யோகமார்க்கத்தை நிலை நாட்ட கிதையின் கலோகங்களை ஈடுபடுத்தியுள்ளார். இவ்வாறான பல உரைகளைக் கொண்டு பகவத்கிதை பல்வேறு மதத்தினர்க்கும் ஏற்ற அரிய நூலாக விளங்குகின்றது.”

கிதையில் ஏறக்குறைய 15 விதமான கொள்கைகள் தோன்றியிருக்கின்றன எனக் கூறி பின்வரும் சில கொள்கைகளை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார், திலகர்.

“மாயாவதாத்மக அத்வைதம், கர்ம சன்யாசம், மாயாசத்தியத்துவ பரிபாதகம் செய்யும் விசிட்டாத்வைதம், வாசதேவ பக்தி, அத்வைத மார்க்க விஷ்ணு பக்தி, சுத்தாத்வைத பக்தி, சங்கராத்வைத பக்தி பிரும்மஞானம்.

விளக்கவுரையில் ஷேக்ஸ்பியர் நாடகங்கள்

பண்டைக்கால கிரேக்க, ரோம் நாட்டுச் சிந்தனையாளர்கள், நவீன்கால ஐரோப்பியச் சிந்தனையாளர்கள் பலரின் கருத்துகளை கிதாரகசியத்தில் குறிப்பிட்டு ஒப்பாய்வு செய்த திலகர் நாடக இலக்கியச் செம்மல் ஷேக்ஸ்பியரின் இரு நாடக சம்பவங்களையும் குறிப்பிட்டு கிதையின் மேன்மையை உணர்த்தியுள்ளார். ஷேக்ஸ்பியரின் “ஹாம்லட்,” ‘கொரியலானஸ்’ எனும் இரு நாடகங்களில் சம்பவங்கள் இரண்டைக் கொண்டு, குழப்பமான நிலையில் கண்ணனின் வழிகாட்டும் ஆற்றலையும் மகாபாரதத்தின் சிறப்பையும் படிப்போர் புரிந்துகொள்ளும் வண்ணம் விலக்கியுள்ளார், திலகர். “சரியான நடவடிக்கையை அறியும் ஆர்வம்” எனும் தலைப்பில் (கர்ம ஜிஞ்யாசா) இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் கிதையின் கர்ம தத்துவ சுலோகத்தின் முதல்வரியினை “கீம் கர்ம சிமகர் மேதி கவனியா பயத்ர மோஹிநா” (கர்மம் எது, அகர்மம் எது என்பதில் ஞானிகளே தடுமாற்றமடைகின்றனர்) வை தலைப்பிட்டு பின்வருமாறு திலகர் விளக்கவுரை கூறியுள்ளார்.

“கர்மம், அகர்மம் என்பவைகளில் ஹயங் கொண்டுள்ளவர் களில் சொற் பெருக்குகள் பலவுள். அவைகளைத் திரட்டி உலகிற்கு நன்கு அறிவுறுத்தப் பூல் கவிகளும் உரையாளர்களும் பற்பல திறமையான நாடகங்கள் வரைந்துள்ளார்கள். சான்றாகக் கீர்த்தி வாய்ந்த ஆங்கில நாடகக் கவிவாணராகிய ஷேக்ஸ்பியரின் “ஹாம்லட்” எனும் நாடகத்தை யெடுத்துக் கொள்ளலாம். அதில் டென்மார்க்கு ராஜபுத்திரனான ஹாம்லட்டின் சிறிய தகப்பன், அரசு புரிந்து கொண்டிருந்த தனது சகோதரனும் ஹாம்லட்டின் தந்தையுமான மன்னனைக் கொன்று விட்டான். அவனது இராணியாகிய ஹாம்லட்டின் அன்னையைத் தன் மனைவியாக்கிக் கொண்டான். அரசரிமையையும் பிடிங்கிக் கொண்டான். அஞ்ஞான்று ஹாம்லட்டிற்கு அளவு கடந்த துக்கமேற்பட்டது. பலவாறாக ஆலோசித்தான். அத்தியவனாகிய தன் சிறிய தந்தையைக்

கொன்று தனக்கு நியாயமாகக் கிடைக்க வேண்டிய அரசரிமையைக் கைப்பற்ற வேண்டுமென்று ஓர் சமயம் கருதுவான். மற்றோர் சமயம் தன் கொந்த சிறிய தந்தையை எத்துணை கொடியோனோயிருந்த போதிலும் அவனை எவ்வாறு கொல்லுவது, விட்டுவிடுவோம் எனவும் எண்ணுவான்.

இவ்வாறாக உறுதியாக ஒரு வழி நிற்க முடியாதவனாகி மனக் கலக்கங் கொண்டு, விஜயனின் மயக்கத்தைத் தெளிவித்த கண்ணபிரான் போன்ற ஒருவர் இல்லாக் குறையினால் மயக்கந் தீராதவனாகிப் பைத்தியம் பிடித்தவனைப்போல் “வாழ்வதா அன்றி மாள்வதா?” என்ற ஜூயத்தில் மூழ்கியவனாகி அச்சரிதும் முடிவு முடிவறும் அழுகிய வகையை இப்புலவர்கள் மிகத் திறம்பட நாடக ரூபமாக ஆக்கியுள்ளார்.”

“கொரியலானஸ் என்ற மற்றொரு நாடகத்திலும் இக் கருத்துப் படவே ஷேக்ஸ்பியர் எழுதியுள்ளார். ரோமாபுரியில் கொரியலானஸ் என்ற ஒருவன் இருந்தான். நகரத்தார் பல காரணங்களைக் கொண்டு இக்கொரியலானஸை ரோமா புரியை விட்டு வெளியேறச் செய்தனர். இவ்வீரன் அந்நகரை விட்டு வெளியேறுங்கால், தன் வெளியேற்றத்துக்குக் காரணமாயிருந்தவர்களை வாழ விடுவதில்லை எனச் சபதங் கூறி இவர்களின் மாற்றானான் மற்றொரு அரசன்பால் புகுந்தான். சின்னாட் சென்றபின் அவ்வரசனின் சார்பாக ரோமாபுரியின் மீது படை யெடுத்து வந்தான். ரோமாபுரி கோட்டை வாயிலில் இவன் வந்தபொழுது, ரோமாபுரிவாசிகள் பெரிதும் அச்சங்கொண்டவராகிக் கொரியலானஸின் இல்லாளையும் அவனது அன்னையையும் அவன் முன் செலுத்தினர். அவர்கள் கொரியலானஸைக் கண்டவுடன் அவனுக்குத் தாய் நாட்டின் மீது அன்பு பெருகும்படியாகச் சில உரைகள் கூறினர்.

அவற்றை செவிமடுத்த கொரியாலனஸ் ரோமாபுரியை வளைத்து பெரும் சேதம் விளைவித்துக் கொண்டிருந்த எண்ணத்தினின்றும் மாறுபட்டுத் தான் கொண்டு வந்திருந்த

படைகட்கு ஏதும் கட்டளையிட முடியாதவனாயும் தான் அதுகாலை செய்ய வேண்டிய கடமை இன்னதென அறியாதவனாயும் கவலை கொண்டாலென்ன அந்நாடகத்தில் காண்கிறோம். நிற்க, நாம் இவ்வளவு வரை ஏனைய நாட்டுச் சரிதங்களில் சொல்வதற்கு அவசியமில்லை. நமது மகா பாரத நூலே இன்னோரன்ன கதைகள் பலவற்றைக் கொண்டு மிலிர்கின்றது.”

ஆதி பெளதிகம், ஆதிதெய்விகம், ஆத்யாத்மிகம்-பற்றிய சிந்தனைகள்

கிடையின் எட்டாவது அத்யாயத்தின் (அக்ஷர ப்ரஸ்மயோகம்) தொடக்கத்தில் அத்யாத்மம், அதிபூதம், அதிதெய்வம் என்றும் மூன்று துறைகள் பற்றி கூறப்படுகின்றது. திலகர், ஆண்மிகத்தில் பகுத்தாராயும் மூன்று துறைகளைப் பற்றியும், அவை எவ்வாறு சில ஐரோப்பிய தத்துவ சிந்தனையாளர்களுடன் ஒத்துப் போகின்றன என்பதை பின்வருமாறு விளக்கியுள்ளார்.

“கிடையின் ஏழாம் அத்தியாய இறுதியிலும் எட்டாம் அத்தியாயத் துவக்கத்தும் இறை வடிவம் உணர்த்துகின்றமை இம்முறை பற்றியே யாகும். “அத்யாத்ம வித்யா வித்யானாம் (கிடை 10-32) என்று இம்முத்துறைகளிலும் அத்யாத்ம முறையே சிறந்ததென்று நூலோர் பகர்வர். இஞ்ஞான்றும் ஆதி பெளதிகம், ஆதி தெய்விகம், ஆத்யாத்மிகம் என்ற முப்பகுதிகளில் சிறிது வேறுபாடுடன் பிரான்சு நாட்டுப் புகழ் பெற்ற ஆதி பெளதிக பண்டிதர் அகஸ்தி கோம்ட்டென்பவர் (AUGUSTE COMTE-1798-1857) ஆதி பெளதிக முறைக்கே சிறப்புக் கூறுவர்.

இவர் படைப்பின் மூல தத்துவங்களை ஆராய்வதில் சிறிதும் பயனின்று. அஃது நடைபெறுவது மன்று. அதனை ஆய்ந்தறிதலும் அருமை. இத்தகைய கற்பித அடித்தானத்துச் சாத்திரங்களின் கட்டிடம் நிறுவுவது நிலை பெறுவதன்று; பொருத்தமுமன்று. அறிவின்றிக் காட்டிலுறைந்த மக்கள் முதன் முதல் மேகம் மரம் நெருப்பு முதலியவற்றைக் கண்ட காலத்து

அறியாமையால் தேவதைகளென நம்பினார். இது காம்நாட்டின் கொள்கையில் அதிதெய்வீக முறையாகும்.

எனினும் மக்கள் அறிவான் முதிர முதிர இக் கற்பனை களைக் களைந்தனர், இவற்றுட் சில ஆண்ம தத்துவங்கட்குரியன் வென்று ஊகித்தனர். இது மக்களின் அறிவு வளர்ச்சிக்கு ஒரு ஏணி போலாயிற்று. இதனை ஆத்மாத்மிகமெனக் கொண்டனர். இம்முறை பற்றிப் படைப்பினை ஆயப் புகுந்ததில் கண்கூடாகக் காணும் அறிவின் மிக்கதோர் வேறுபாடும் தோன்ற வில்லை.

எனவே, மக்கள் படைப்புப் பொருட்களைக் கண்கூடாகக் கண்டு பகுத்தாராய்ந்திட முற்பட்டனர். இவை பெரும் ஆராய்ச்சியாயின. இவ்வாராய்வு இருப்புப் பாதை, தந்தி முதலிய பயனுடையவாசியப் பற்வுலகப் படைப்புக்களால் தம் பெருமை நிறுவின. இது ஆதிபௌதிக ஆராய்ச்சியாலேற்பட்ட முற்போக்கென்று காண்ட கூறுவர்.

இவர் சாத்திரங்களையும் பொருட்களையும் ஆராய்தற்குப் பிற துறைகளோடு ஆதி பௌதிக முறையும் சாலச் சிறப்புடையதும் பயனுடையதுமாமெனப் பகர்வர். இவர் கொள்கைப்படி சமுதாய சாத்திரம் அல்லது கர்மயோக சாத்திரத்தை ஆராய்ந்து உண்மையை விழைவார், ஆதி பௌதிக சாத்திரத்தைக் கடைப்பிடித்தல் வேண்டும்.

இவ்வறிஞர் இத்துறை மேற் கொண்டே சரித ஆராய்வுகள் நிகழ்த்தினர். வழக்குரை நூற்களின் துணிபொருள் வரைந்தனர். இவ்வுலகத்து மக்கள் யாவரும் வெவ்வேறு வகையினராகிய பலரிடத்தும் அன்புடையராகப் பிறர் நலன் நாட வேண்டுவது இன்றியமையாக் கடமையாகும். இந்த அகஸ்டி கோம்ட் என்பார் சில ஆண்டுகளுக்கு முன் பிரான்சில் வாழ்ந்த பெரும் பண்டிதர். இவர் மக்கட் குழு வழைப்பு நூல் சாத்தரம் என்பதோர் பெருநாலும் இயற்றினர். இதன் கண் மக்கள் குழுவினை எங்குணம் அமைத்தல் வேண்டுமென்று சாத்திர முறையில் விளக்கியுள்ளார். இது பல பனுவல்களின் குறிப்புக்களைக் கொண்டே ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இவ்வொரு நூலும் வைத்திக முறையும் தத்துவ முறையும்

தமுவியது. இவற்றை ஆய்தலான் உண்மை புலப்படும். இம்முறைகளை இந்தியர் ஆதி பெளதிகம், ஆதி தெய்வீகம், ஆதியாத்மிகம் என்று வழங்குவர்.

இம்முறை மிகப் பழயனவாகலான் அகஸ்டி கோம்ட் தம் உத்திகளோடு பொருந்தி இதிகாசப் பெருமையோடு விவரித்துள்ளார். இவரது வைதீகம், தத்துவ ஞானம், உண்மை வடிவம் என்னும் மூலகை முறைகளில், உண்மை வடிவமுறையினையே சிறந்ததென அறிஞர் ஒப்புக் கொள்கின்றனர்.

இம்முறை புதிதாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது. இவர் நூல்கள் யாவற்றையும் பிரான்சு மொழியிலேயே வந்திருக்கின்றன. சில ஆங்கிலத்தில் பெயர்த் தெழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இவரது கொள்கைகளைத் தமுவியே மில், ஸ்பென்சர் முதலிய ஆங்கில பண்டிதர்கள் தங்கள் அனுபவங்களை வெளியிட்டிருக்கின்றனர். கான்ட், (IMMANULKANT (1724 - 1800) ஹெக்கல் (HAECKEL - 1834 - 1919) ஷோப்பன் ஹை (schopen hauer 1788-1860) முதலிய ஜூர்மன் பண்டிதர் இவர் கருத்துக்கு முரண்படுவர் எனினும், அறநூல் முறைமைக்கு ஆதி பெளதிக்க கொள்கை சாலச் சிறந்த தென்றே ஏற்றுக் கொள்கின்றனர்."

ஸ்வதர்மம்—நால்வகை வருணப்பாகுபாடு

திலகர், ‘ஸ்வதர்மம்,’ ‘நால்வகை வருண பாகுபாடு’ பற்றி கிடையில் எவ்வாறு கூறப்பட்டுள்ளது என்பதை பின்வருமாறு விளக்கியுள்ளார்.

“பாரதத்துத் ‘தர்மம்’ என்னும் மொழி பல இடத்தும் வழங்கப் படுகின்றது. மேற்கோளாக, யாராயினும் எப்பணியுமியற்ற விழைவராயின், அதனை ‘தர்ம சங்கேத’ மென்று மொழியப் படுகின்றது. இவ்விடத்து தர்ம மென்பது ஆற்றற்குரியன விதிக்கும் நூல் அல்லது தற்கால மக்கட்குழுவமைப்பின் ஒழுக்க நெறியெனவே பொருள் கொள்ளப்படும். இனி வீடு பெற்று நெறியுணர்த்தும் சாந்தி பருவத்தின் பிற்பகுதியில் “மோக்ஷதர்மம்” என்று உரைக்கப்

படுகின்றது. இவ்விதமாகவே மனு முதலிய வழக்கறி நூல்களில் அறிவன், மறவன், வணிகன், வேளாளன் என்ற பாகு பாடுகளையும் அவர்க்குறிய செயல்களையும் தர்மமென்றே குறிக்கப் படுகின்றன.

இன்னும் கிடையில் அர்ச்சனனைப் போர் புரியத் தூண்டுங் கால் கண்ணன் ‘ஸ்வதர்ம மபி சாவேஷ்ய’ கிடை 2.31) எனவும் (ஸ்வதர்ம நிதனம் ஸ்ரேய: பரதர்மோ பயாவஹ: (கிடை 3.35) எனவும் கூறியதினின்றும்! தர்மம், என்னும் மொழி மேற்குறித்த நெறியையே புலப்படுத்துகின்றன. பண்டைக் காலத்து, முனிவர்கள் நூல் வருணங்களையும் அவற்றின் நெறிகளையும் உலகவியல் நன்கு நடைபெறும் பொருட்டாகவே வகுத்தனர். ஓரினத்தின் மீது எல்லாப் பொறுப்புக்களும் ஏற்படாமல் இனப்பாகுபாடுகளால் தத்தம் அலுவவெகள் நன்கு நடைபெறு மென்று கருதியே அமைத்தனர்.

சில காலத்திற்குப்பின், இந்நால் வருணத் தொழில்களும் நான்கு சாதியினர்க்கே உரியனவாக மாறுபட்டன. தத்தம் தொழில்களை மறந்தும் கைவிட்டும் பெயர் மாத்திரையானே அறிவன், மறவன், வணிகன், வேளாளன் என்ற வெறும் நபர்களாகி மக்கட் குழுவமைப்பு முறையினின்றும் நமுவினர். துவக்கத்தில் இந்நான்கு நபர்களின் தொழிற்றொகுதிப் பெருக்கத்தால் தனிப்பட்ட நான்கு இனங்களாக மக்கட்குழு வரைக்கப்பட்டிருந்தன. இந்நான்கு பாகுபாட்டில் ஓரினம் தமது அலுவலைக் கைவிடுமாயின் அல்லது அழிவுறின், அக்குறையினை ஈடுபடுத்த இக்குழுவினின்று வேறு இனத்தினர் அவ்வேலையை ஒப்புக் கொண்டு நிகழ்த்தா தொழியின், அப்பகுப்பில்லாமையான் மக்கட்குழுவே நிலை குலைந்து விடும்.

ஐரோப்பாக் கண்டத்துப் பல குழுக்கள் அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அவை நான்கு வருண பேதமின்றியே ஏற்பட்டிருக்கின்றனவென்று பலர் பக்வர். இந்நாட்டில் நான்கு வருண பேதங்களில்லையாயினும், மக்கட் சமூகத்தில் குணவேறு பாட்டால் நாட்டின் இயல்பான நடைமுறையில்

செவ்வனே அமைந்து கிடக்கின்றன. மக்கட்கிள்ளியமையாது வேண்டப்படுகின்ற பல்வகைச் செயல்களும் ஒழுங்கு பெற அழற்றுதற் பொருட்டு நம் முன்னோர்களாகிய முனிவர்கள் வருணப் பாகுபாடு செய்து அவற்றிற்குரிய தொழில்களையும் வகுத்து ஒழுக்க நிலையில் அவற்றை தர்மங்களென்றும் குறித்தனர்.

‘எவை இறுதியில் துயர் விளைக்கின்றனவோ அவற்றைக் களைந்திடுக’ வென்று மனு பகர்வர். சாந்தி பர்வம் சத்யாந்ருத அத்தியாயத்தில் தர்மம், அதர்மங்களிலையெனப் பகுத்துக் கூறுங்கால் வீட்டுமரிடத்தும், அதற்குமுன் கர்ணபர்வத்திலும் கண்ணன;

“தாரணாத் தர்ம மித்யாஹார: தர்கமாதார் யெதெப் ராஜா: யஸ்மாத் தாரண சம்யுத்தம் ஸதர்மம் இதி நிஸ் சய:” என்று மொழிகின்றார். ‘தர்மம்’ என்னுஞ் சொல் க்ரு (-தாங்குதல், நுகர்தல்) என்ற பகுதியடியாற் றோன்றியது. தர்மத்திற்கே மக்களும் கட்டுப்பட்டிருக்கின்றனர்.

எனவே மக்களொழுக்கத்திற்கு அடிப்படையாய் நிலவுவது தர்மமாகும். அறநெறியினின்று மக்கட் குழு பிறமுமாயின் அவற்றின் இனப் பாகுபாடுகள் சீர்க்குலையும். இனப் பகுப்பொழுக்கின் கட்டுப்பாடு சிதைவுறின், பூமியைப் பற்றி இழுக்குந் தன்மையொழிந்து ஞாயிறு முதலிய கோட்களுக் கேற்படும் மாறுதல் போன்றும், மிகாமனில்லாது கடலிலோடும் படகுகளுக் கேற்படும் விளைவுகள் போன்றும், மக்கட் சமூக நிலையும் குழப்பமுறும்.

ஆதலான் வியாசர் பொருளாசை பற்றி சமூகக் கட்டுப்பாட்டை அழிக்க முற்படலாகாதென்று பன்முறையும் சாற்றுவர். அறநெறியானே பொருளிட்டுதல் வேண்டுமென வற்புறுத்திக் கூறுவர். இது போன்றே இன்பம் விழைவாரும் அறநெறியானே நுகர்தல் வேண்டும். இவை குறித்து பாரதத்து;

ஊர்த்துவ பாவூர் விளாம் ஏடு :

நச கஸ் சித்க்குணோதியாம்

தர்மா காக்தி காஸ் ச காமன் ச ஸதர் ம:
கிம் நே ஸேவ்யதே.

கைகளை உயர்த்தி இப்பொருட்களைக் கூறிக்கொண்டே யிருப்பினும் எவரும் செவி சாய்ப்பதில்லை. அறத்தானே பொருளும் இன்பமும் கைகூடும். எனவே, நீலிர் அறநெறி கடைப்பிடியாதென்? என்று சாற்றப் படுகின்றது. இந்துக்கள் பாரதத்தை ஐந்தாம் வேதமென்றும் அறநூலென்றும் கருதுகின்றனர்.”

கீதா ரகசியத்தில் திலகர் பின்வரும் தலைப்புகளில் செய்துள்ள ஆய்வுகளும் குறிப்பிடத்தக்கன.

1. கிதையும் மகாபாரதமும்
2. கிதையும் உபநிடதங்களும்
3. கிதையும் பிரம்ம சூத்திரங்களும்
4. கிதையும் பாகவத சமயத்தின் தோற்றமும்
5. தற்கால கிதையின் காலம்
6. கிதையும் பெளத்த இலக்கியமும்
7. கிதையும் கிறித்துவர் பைபின்றும்

பிற்சேர்க்கையாக கீதா சுலோகங்களின் மூலத்தையும், ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பையும், விளக்கவுரையையும், பதினெட்டடு அத்தியாயங்களில் கொடுத்துள்ளார், திலகர். நூலில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ள அயல் நாட்டு ஆசிரியர்கள் 70 பேர்களின் பட்டியலையும் கொடுத்துள்ளார். பயன்படுத்திய இந்திய ஆசிரியர்கள் நூல்கள் 250 பட்டியலையும் கொடுத்துள்ளார், திலகர். சுவாமி விவேகானந்தர், பங்கிம் சந்தரர், திலகர், அரவிந்தர், காந்தியடிகள் ஆகியோர் பார்வையில் பகவத் கிதை தனி ஒப்பாய்விற்குரியது.

நான்காவது புத்தகம்

-VEDIC CHRONOLOGY AND VEDANGA JYOTISA-1925

திலகர் மறைவிற்குப் பிறகு எழுதி வைத்திருந்த பல்வேறு குறிப்புகளைத் தொகுத்து உருவாக்கப்பட்டது, இந்நால். ‘இரியன்,’ ‘வடதுருவத்தில் ஆரியர் உறைவிடம்’ எனும் நூல்கள்

சுறும் பொருளுடன் இயைபு கொண்டது இந்நால். இதன் பொருளுடக்கம் வருமாறு;

1 Vedic Chronology.

Chapter I – Introduction	...	1
Chapter II – The Vedic Calendar	...	17

2 Synopsis of the whole book –

Chapter I to IX	...	27
-----------------	-----	----

3 A Note on (Appendix)	...	39
------------------------	-----	----

4 The Vedanga Jyotisha (A Critical Note)	...	43
--	-----	----

5 A Missing Verse in the Sankhya Karikas	...	105
--	-----	-----

6 Chaldean and Indian Vedas	...	123
-----------------------------	-----	-----

(a) Opinions of Dr. Sayce and Dr. Pinches	145
---	-----

7 Extracts from a Rough Note-Book: -

(a) Notes from Hellebrandt's Vedic Mythology	157
--	-----

(b) Material for Revising the Arctic Home int the Vedas	...	165
--	-----	-----

(c) Outlines for recasting the Orion with Additions	...	...	167
--	-----	-----	-----

(d) List of Chaldean Literature	...	170
---------------------------------	-----	-----

(e) Proposed New Books, (Historical, Poli tical &c.)	...	...	171
---	-----	-----	-----

(f) The Golden Rule from the Mahabharata	173
--	-----

நாவின் முன்னுரையில் சூறப்பெற்றுள்ள சில கருத்துகள் பின் வருவன:

1. வேதாங்க ஜோதிஷம், வேதத்தில் பின் இணைப்பாக உள்ள வானியல் தொடர்பான சிறு கட்டுரை சம்சகிருதத்தில் உள்ள வானியல் தொடர்பான பழையான நால்.

2. வேத இலக்கிய காலத்தை முடிவு செய்ய வானியல் விவரங்கள் முக்கியமானவைகளாம்.

3. சிருத்திகை நட்சத்திரத்தைத் தலைமையாகக் கொண்ட அமைப்பைக் காட்டிலும் மிருக சீர்ஷ நட்சத்திரத்தை தலைமையாகக் கொண்ட அமைப்புப் பழையானது.

4. வேத நாகரீக காலம் கிமு.2400 பழமையுடையது எனும் கருத்து 'ஓரியன்' வெளிவந்ததற்கு சந்திப்பின் கிமு.4500 ஆண்டு காலப் பழமை வாய்ந்தது என்னும் கருத்து வலிமை பெற்றது.

5. இந்திய வானியலார், தாங்களாகவே ஒரு விஞ்ஞானமாக உருவாக்கியதை கிரேக்க வானியலார் கருத்துகளில் இருந்தும் பரஸ்பரம் பரிமாறிக் கொண்டனர்.

“பண்டைய பாபிலோனியா பண்பாடும், இந்திய வேதங்களும்” எனும் தலைப்பில் அமைந்துள்ள கட்டுரை (CHALDEAN AND INDIAN VEDAS-1917) குறிப்பிடத்தக்க ஆய்வாகும். இந்தத் தலைப்பில் ஓர் ஆய்வுச் சொற்பொழிவை திலகர் 1904 டிசம்பர் 6-இல் “பம்பாய் பிரசிடென்சி அசோசியேஷன்” கூட்டத்தில் நிகழ்த்தினார். இந்த ஆய்வுச் சொற்பொழிவு பண்டாரகர் நினைவுத் தொகுப்பு நூலில் விரிவாக்கம் செய்யப்பெற்று 1917-இல் சேர்க்கப்பட்டது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் மெசபொடோமியாவில் கியுனிபார்ம (CUNEIFORM) எழுத்துகளில் அமைந்த கல்வெட்டில் பழைய பாபிலோனிய இலக்கியம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இன்றைய ஈராக் நாட்டின் ஒரு பகுதியாக இருந்த மெசபொடோமியாவின் தெற்கில் வாழ்ந்த சுமேரியர் இனம் கண்டுபிடித்த எழுத்துமுறை கியுனிபார்ம் என்றழைக்கப்பட்டது. இதுவரை உலகம் அறிந்த பண்டைய எழுத்துமுறைகளில் முதன்மையானது கியுனிபார்ம். முக்கோண வடிவமான ஆப்பு (WEDGE)போன்ற அமைப்பைக் கொண்டதால் கியுனிபார்ம் என்று பெயர்பெற்றது. சித்திர எழுத்துமுறையில் இருந்து (Pictogram) உருவாக்கப்பட்டது. இந்த எழுத்துமுறை மூன்று மொழிகள் இந்த எழுத்துமுறையைக் கொண்டன. சமகால அக்காடியன், பாபிலோனியன், ஶஹட்டீஸ் முதலான நாகரிகங்கள் சில மாறுதல்களுடன் கியுனிபார்ம் எழுத்து முறையை ஏற்றுக் கொண்டன. -பெசுமணி

“என்னுடைய ஓரியன் அல்லது வேதங்களில் தொன்மை” எனும் நூலில் வேதகாலப் பண்பாடு கிமு. 4500க்கு உரியது என்றும், பழைய பாபிலோனிய பண்பாடு (CHALDEAN CIVILI-

ZATIONS) வேதகால பண்பாடும் சமகாலத்திற்கு ஹரியது என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்விரண்டு பண்பாடுகளுக் கிடையே கடல் வழியில் அல்லது தரைவழியில் உறவு இருந்திருக்கலாம். பழைய பாபிலோனியா, இந்திய வேதங்களில் கருத்துகள், சொற்கள் ஒத்திருந்தன என்பதை அறிந்தேன்.” இவ்வாறு கூறி ஆய்வை மேலே தொடர்ந்துள்ளார், திலகர்.

அதர்வ வேதம், ரிக்வேதம் இரண்டிலும் பண்டைய பாபிலோனியா சொற்கள் சில காணப்படுகின்றன என்றும் திலகர் எடுத்துக் கூட்டியுள்ளார்.

திலகரின் இந்த ஆய்வுக் கட்டுரையைப் பாராட்டி 1919 ஆகஸ்ட் 14-இல் ஆகஸ்டோர்டு ‘Queens College’ இல் அசிரியனியல் பேராசிரியராக(Professor of Assriology)ப் பணியாற்றிய டாக்டர் A.H.SAYC எனும் ஆய்வாளர் (1845?1933) பாராட்டி திலகருக்கு கடிதம் எழுதியுள்ளார்.

“கிழு. பதினெந்தாம் நூற்றாண்டில் ஆசியா மௌனரில் ‘இந்தோ-ஆரேனியன்’ மொழி (சராணிய மொழி அல்ல) முற்றிலும் இந்திய மாதிரியான மொழி இருந்துள்ளது என்று கண்டுபிடிக்கப் பெற்றுள்ளது மொழியில் ஆய்வில் புதிய காட்சிகளை திறந்து வைத்துள்ளது” என்று புகழ் பெற்ற அசிரியன் மொழி அறிஞர் டாக்டர் ஏ.எச்.சாஸ் பாராட்டியுள்ளார்.

திலகர் 1904-லேயே இந்தியாவிற்கும் வரலாற்றுச் சிறப்பு வாய்ந்த மெசோபோடோமியா-பாபிலோனியா பண்பாடுகளை, வேதகால பண்பாட்டோடு ஒப்பாய்வு செய்தது, அவருடைய ஆய்வுத் திறனுக்கு சிறந்ததொரு எடுத்துக்காட்டு.

அவருடைய “EXTRACTS FRUM A ROUGH NOTE BOOK” எனும் குறிப்புகளில் இருந்து அவருடைய நூலறிவின் விரிவையும் அறிகின்றோம்.

அரசியல் அலைகளில் ஓயாது தாக்குண்ட திலகர், தாம் விரும்பியவாறு ஆய்வு நூல்களைப் படைத்துகிக்காமற் போன்று, இந்தியாவில் ஆய்விற்கு பேரிழப்பாகும்.

16. இதழாளர் திலகர்

மராட்டிய மொழி இதழ்களின் தோற்றம்

1960இல் பம்பாய் மாகாணம், மகாராஷ்ட்ர மாநிலமாகவும், குஜராத் மாநிலமாகவும் இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் மராட்டிய மொழியில் தோன்றிய இதழ்கள், வங்கமொழி, குஜராத்தி மொழி இதழ்கள் போல், சமூக அரசியல் விழிப்பிற்குப் பெருந்தொண்டாற்றின.

பால் சாஸ்திரி ஜம்பேகர் (1812–1846)

மராத்திய மொழி இதழியலின் தந்தை என்று வரலாற்றுப் புகழ் கொண்டவர் பால் சாஸ்திரி ஜம்பேகர். பம்பாயில்

ஆங்கிலக் கல்வி பயின்ற முதல் தலைமுறையைச் சார்ந்த இவர் மகாராஷ்ட்ர மறுமலர்ச்சியின் முன்னோடியாவார்.

1832இல் பம்பாயில் பம்பாய் தர்ப்பன் என்னும் ஆங்கிலம் மராட்டிய மொழி இதழைத் தொடங்கினார். பக்கந்தோறும் இரண்டு பத்திகளில் முதல் பத்தியில் ஆங்கிலமும், அடுத்த பத்தியில் ஆங்கிலத்தின் மராட்டிய மொழியாக்கமும் இடம் பெற்றன. இதழின் மராத்திய மொழி நடையை உருவாக்க பால்சாஸ்திரி ஜம்பேகர் மிகுந்த பாடுபட வேண்டியதாயிற்று. மராத்திய மொழியில் முதன் முயற்சியாதலால் நடைசந்று பண்படாமல், ஒழுங்கற்றதாக அமைய வேண்டியிருந்தது.

‘பம்பாய் தர்ப்பன்’ முதலில் மாதமிருமுறையாகவும், சில மாதங்களுக்குப் பிறகு வார இதழாகவும் வெளிவந்தது. சமூக சீர்திருத்தப் பிரசாரத்திற்காகப் பத்திரிகையை முதன் முதலில் பயன்படுத்தியவர் எனும் சிறப்பிற்குரியவரானார், பால்சாஸ்திரி ஜம்பேகர். பெண்கல்வி, விதவை மறுமணம், சாதிப் பழக்க வழக்கங்களின் இறுக்கங்களைத் தாராளமாகத் தளர்த்துதல், கிறிஸ்துவ சமயத்திற்கு மதம் மாறியவர்களை மீண்டும் இந்து சமயத்தில் சேர்த்தல் முதலான சமூக சீர்திருத்தக் கொள்கைகளை ‘பம்பாய் தர்ப்பன்’ பிரசாரம் செய்தது.

பம்பாய் தர்ப்பனை, எட்டாண்டுகள் நடத்திய பிறகு “யுனெடெட் சர்விஸ் கெஜட் அண்ட் லிடரரி கிராண்கில்” என்று பெயர் மாற்றம் செய்தார். மேலும் ‘திக்தர்ஷன்’ எனும் மாத இதழை 1840 மே மாதத்தில் தொடங்கினார். பம்பாய் அரசாங்கத்தில் கல்வித் துறையில் பல ஆண்டுகள் பணி யாற்றியும், எல்லின்ஸ்டோன் கல்லூரியில் பேராசிரியராகவும் திகழ்ந்த ஜம்பேகர், திக்தர்ஷனில் வரலாறு, பூகோளம், விஞ்ஞானம், தத்துவம் முதலான பல அறிவுடும் கட்டுரைகளை வெளியிட்டார்.

பம்பாய் தர்ப்பன், திக்தர்ஷன் இதழ்களில் ஜம்பேகர் ஆற்றிய பணி, அகமத்தங்களில் இருந்து வெளிவந்த அமெரிக்க மின்னரி யின் தியானோதயா எனும் இதழில் (1806) பாராட்டப் பட்டுள்ளது.

பிரபாகர்

ஜம்பேகர் தாம் இதழியல் பணி ஆற்றியதோடு, இளைஞர்கள் சிலரையும் பயிற்றுவித்து இதழாசிரியர்களாக மலரச் செய்தார். அவர்களில் ஒருவர் கோவிந்த் வித்தல் குண்டே எனும் பறைமகாஜன் (1815-1890). இவர் 1841 அக்டோபர் 24இல் ‘பிரபாகர்’ எனும் மராத்திய வார இதழைத் தொடங்கினார். ஜம்பேகரின் சமூக சிர்திருத்தப் பிரச்சாரத்தை ‘பிரபாகர்’ முன்னெடுத்துச் சென்றது. அக்காலத்தில் புகழார்ந்த சமூக சிர்திருத்தவாதி கோபால்ராவ் ஹரிதேஷ்முக (1823-1892) பிரபாகரில் 1848 முதல் 1852 வகுயில் இந்திய சமூக அமைப்பில் காணவேண்டிய அனைத்துச் சமூக சிர்திருத்தங்களைப் பற்றியும் நாறு கடிதங்கள் எழுதியுள்ளார். ‘வோக் ஹிதவாதி’ எனும்புணைபெயரில் எழுதி வந்தார். ‘பிரபாகர்’ இருபத்தெந்து ஆண்டுகள் வெளிவந்தது.

தன்யன் பிரகாஷ்

பூனாவில் இருந்து 1849 பிப்ரவரி முதல் மராத்திய வார இதழாக, வெளிவரத் தொடங்கியது. இதன் ஆசிரியர் கேஷ்ரான்டே. 1904 முதல் நாளிதழாக வெளிவந்தது. 1911 இல் “சர்வன்ட்ஸ் ஆப் இந்தியா சொஸெடி”யின் வசமாயிற்று.

தின்யானோதயா

பூனாவில் 1842 ஜூனில் மாத இதழாக மராத்த-ஆங்கில இருமொழி இதழாக-வெளிவரத் தொடங்கியது, தின்யானோதயா. இந்த இதழ் அமெரிக்க மின்னரிகளின் சமயப் பிரசாரத்திற்காகத் தொடங்கப்பட்டது. மாதமிரு முறையாகச் சிறிது காலம் வெளிவந்து 1873இல் வார இதழாக மாறியது. இதன் உரிமையாளர், தெற்றி பால்கென்டென் பாதிரியார், ஆசிரியர், ஷாஹ் ராவுக்டே.

விஷ்ணு கிருஷ்ண சிப்லன்கர் (1850-1882)

மராட்டிய மொழி உரைநைடக்குப் புதுப் பொலிவும், வலிமையும் தந்த, விஷ்ணு கிருஷ்ண சிப்லன்கர் தமிழை

மராட்டிய மொழியின் விவாஜி என்று கூறிக் கொள்வதில் பெருமையுற்றவர். திலகர், அகர்கர் முதலான தேசியத் தலைவர்களுக்கு ஊக்குவிக்கும் சக்தியாகத் திகழ்ந்தவர்; சமூக சிர்திருத்த முயற்சிகளை எதிர்த்தவர்.

அரசு உயர்நிலைப்பள்ளியில் ஆசிரியராகவிருந்த சமயத்தில் 1874இல் ‘நிபந்தமாலா’ எனும் மராட்டிய மொழி மாத இதழைத் தொடங்கினார், சிப்லன்கர். மராட்டிய அரசியல், இலக்கியத் துறைகளில் மாபெரும் சக்தியாகத் திகழ்ந்தது, நிபந்தமாலா. எழுபத்தாறு இதழ்களுக்குப் பிறகு 1881 மே மாதத்தில் இறுதியாக எழுத எடுத்துக்கொண்ட பொருள், ‘அமாச்ச தேஷாச்சி ஸ்திதி’ (நமது நாட்டின் நிலைமை) என்பதாகும். இந்தப் பொருள்மீது எட்டு இதழ்களில் விவாதித்தார். கட்டுரைத் தொடரின் மையக்கருத்து, “ஆங்கிலக் கவிதை நசக்குவதால், நமது சுதந்திரம் அழிக்கப்படுகின்றது. நமது சட்டங்கள் எல்லாம் திவாலாகிவிட்டன,” என்பதாகும். (THE OPPRESSIVE PRESENT-LITARA'SURE AND SOCIAL CONSCIOUSNESS IN COLONIAL INDIA-1992-SUDHAIR CHANDRA-OXFORD UNIVERSITY PRESS-P.147)’

இங்கு “ஆங்கிலக் கவிதை” என்பது “மேற்கத்திய அறிவின் செல்வாக்குகள்” எனும் குறியீடாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் உருவகமாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

1952இல் இவர் தொடங்கிய ‘விசாரலஹரி’ எனும் மாதமி ருமுறை இதழ் கிறிஸ்துவ மிஷனரிகளின் செயற்பாடுகளை எதிர்த்தது. சிறிது காலமே இந்த இதழ் வெளிவந்தது.

மகாகோவிந்த ரானடே (1842–1901)

மராட்டிய மாமேதைகளுள், சிர்திருத்த இயக்கச் செம்மல்களுள் ஒருவர் மகாகோவிந்த ரானடே. நீதிபதியாகப் பணியாற்றிய இவர், பிரார்த்தனை சமாஜம் எனும் சமய பண்பாட்டு இயக்கத்தையும், பூனா சர்வஜனிக சபை (1870) எனும் மாநில அரசியல் அமைப்பையும் வழிநடத்தியவர். 1862இல் ‘இந்து பிரகாஷ்’ எனும் இருமொழி இதழ் (ஆங்கிலம்/

மராத்தி) நாளேட்டைத் தொடங்கியவர். ஆங்கிலப் பகுதியை ராண்டே 4 மாதங்கள் கவனித்துக் கொண்டார். மராத்தியப் பகுதியின் ஆசிரியராகவிருந்தவர் ஜேனஸ்காட்கில். சமூக சீர்திருத்தத்தில் தீவிரமாகவிருந்த இந்த இதழ் அரசியலில் மிதவாதத்தை வெளிப்படுத்தியது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் மராட்டிய மொழி இதழியல் துறையைப் பற்றிப் புரிந்துகொள்ள ராண்டேயின் கட்டுரை ஒன்று துணைபுரிகளின்றது. மராத்திய இலக்கிய வளர்ச்சியின் வரலாற்றைப் பற்றி 1898இல் ராண்டே எழுதிய கட்டுரையில் பருவ இதழ்கள், செய்திகள் பற்றிய பல குறிப்புகளைப் பின்வருமாறு அளித்துள்ளார்.

“பருவ இதழ்களையும், செய்தியிதழ்களையும் பற்றி இங்கு அறிவோம். தற்சமயம் பொது மக்கள் ஆதரவு பெற்ற பதினெந்து இதழ்கள் உள்ளன. இவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்க திறமையுடன் நடத்தப்பட்டு வரும் பத்திரிகைகளாவன: விவிதஞான விஸ்தார், கிரந்தமாலா, பாஷாந்தர், பாரதவர்ஷி, இதிகாசிக் லேக் சங்கிரஹ, கேரளகோகில், பலபோத். கிரந்தமாலாவின் ஆசிரியர், பேராசிரியர் பீஜபுர்கார்; பாரதவர்ஷின் ஆசிரியர்கள் ஆப்தே, பராஸ்நிஸ், பாஷாந்தர். ஆசிரியர் ராஜ்வாடி இந்த இதழ்கள் இளம் எழுத்தாளர்களை ஊக்குவித்தன. ஆனால், விற்பனை திருப்திகரமாக இல்லை.

“செய்தியிதழ்களைப் பொறுத்தவரையில், நூறு இதழ்கள் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. இவற்றுள், நாளேடுகள் மூன்று. மற்றவை பெரும்பாலும் வார இதழ்கள். ஒவ்வொரு மாவட்ட நகரத்திலும், சில மாவட்டங்களின் தாலுகா, நகரம் ஒவ்வொன்றிலும் ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட இதழ்கள் வெளிவருகின்றன. சுதேச இதழ்களின் இலக்கியத்தரம் அவ்வளவாக முன்னேற்றம் காணவில்லை. ஆனால் ஊக்கமளிப்பதாக உள்ளது. அதே சமயத்தில் செய்தியிதழ்களின் முன்னேற்றம் பாராட்டத் தக்கதாக உள்ளது. சிறந்த பதினாறு இதழ்களுக்கு ஆயிரக்கணக்கில் சந்தாதாரர்கள் உள்ளனர்” (REPORT OF THE PRESS COMMISSION-PART-II-HISTORY OF IN-

DIAN JOURNALISM-1954-J.NATARAJAN)

ராணுடே அவர்கள் 1878ஆம் ஆண்டு சுதேச மொழி அடக்குமுறைச் சட்டத்தைக் கண்டிக்க பூனா சர்வஜனிக் சபையின் பத்திரிகையாளர்கள் மாநாட்டைக் கூட்ட உதவியுள்ளார்.

1898-க்கு முன்பு வெளிவந்த இதழ்களில் சில பின்வருவன் மும்பாய் அக்பார் (1841), திண்யான சிந்து (1842), உபதேஷ் சந்திரிகா (1844), திண்யானபிரசாத் (1849), வர்த்தமான் திபிகா (1852), தூமகேது (1853), சுதாரக் (1858), தினபந்து (1877), மும்பாய் வைபவ் (1892).

‘லோகமான்ய’ பாலகங்காதர திலகர் (1856-1920)

இந்திய தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தில் ‘திலகர் சகாப்தம்’ எனும் வீரார்ந்த காலகட்டத்தைப் படைத்த திலகர், இதழியல் துறையை மக்கள் எழுச்சிக்கு மிகத் திறமையாகப் பயன்படுத்தியவர்.

திலகரின் இதழியல் பணி, 1881இல் சில நண்பர்களுடன் சேர்ந்து தொடங்கிய ‘மராட்டா’ எனும் ஆங்கில வார இதழிலும், கேசரி எனும் மராட்டிய மொழி வார இதழிலும் தொடங்கியது. மராட்டா இதழ் ஜனவரி 2, 1881-லும், கேசரி இதழ் ஜனவரி 4, 1881லும் தோன்றின. கேசரியின் முதல் ஆசிரியராக கோபால் கணேஷ் அகர்கரும், (1850-1898); மராட்டாவின் முதல் ஆசிரியராக திலகரும் பொறுப்பேற்றனர்.

வ.உ.சி.கருத்து:

“திலகராலும் அகர்காரராலும், நடத்தப்பெற்ற மகாராட்டா, கேசரி என்னும் இரண்டு பத்திரிகைகள் மிக வெற்றிகரமாய்த் திகழ்ந்தன. அவர்களுடைய குணதோடு ஆராய்ச்சி வாசிப்போர்களுடைய தேசாபிமானத்தையும், ஊக்கத்தையும் எழுப்பிற்று. அவற்றை வாசிப்போர் நாள்தோறும் அளவு கடந்து பெருகிக் கொண்டிருந்தனர்” (பாரத ஜோதி ஸ்ரீ திலக மகரிஷியின் வரலாறு-ஸ்ரீமான் வச.சிதம்பரம் பிள்ளை-

(வீரகேசரி-கொழும்பு-11.6.1933)

“கேசரி பாமர மக்களின் தேவைகளை நிறைவு செய்வதைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டது. அவர்களுக்குப் புரிகின்ற பாணியில், புரிகின்ற மொழியில் நாட்டு நடப்புகளை விளக்கி அரசியல் சமூக விழிப்புணர்வுதோன்றப் பாடுபட்டது. கல்கத்தூவில் ‘அமிர்த பஜார்’ பத்திரிகை எவ்வாறு சிசிர்குமார் என்பவரால் பாமர மக்களுக்காக நடத்தப்பட்டதோ, அவ்வளவு கேசரியையும் தொடங்கினோம் என்று திலகர் எழுதியுள்ளார். மராட்டா, படித்த விவரமறிந்த மக்களுக்காக நடத்தப்பட்டது.

‘கேசரி’ தொடங்கப்பட்ட பொழுது, மராத்திய மொழியில் வெளியிட்டதேன் என்று திலகரிடம் ஒரு கேள்வி கேட்கப்பட்டதைச் சுட்டிக்காட்டி ஒரு நேர்காணலில் திலகர் கூறியதாவது;

“நான் கேசரியைத் தொடங்கிய பொழுது, சிலர் மராத்திய மொழியில் பத்திரிகை வெளிவந்தால் எவரும் படிக்க மாட்டார்கள் என்று கூறினார்கள். ஆனால் நான் மராத்திய மொழியிலேயே இதழைத் தொடங்குவது என்று தீர்மானித்து அதுவே என் இறுதி முடிவாகும் என்று கூறினேன். அப்படியானால் குறைந்தளவு இரு பத்திகளையாவது ஆங்கிலத்திற்கு ஒதுக்குங்கள் என்று கேட்டார்கள். அதற்கு நான் திட்டவட்டமாக முடியாது என்று பதிலளித்தேன். கேசரி மக்களுக்காகவே, மக்கள் அதை வரவேற்பார்கள். இன்று, கேசரியின் நிதியுதவி மராட்டாவிற்கு அளிக்கப்படுகின்றது. கேசரியை நாங்கள் ஆரம்பித்தபொழுது நாங்கள் புதியமொழியை உருவாக்க வேண்டியிருந்தது. பழைய மராத்தி மொழியில் பக்தி, தத்துவம் பற்றி நிறைய எழுதப்பட்டுள்ளன. ஆனால் தீவிரமான அரசியல் செய்திகளை விவாதிக்கவும், எதிரிகளை மறுத்தும் தாக்கியும் எழுதவும், எதிரிகளைக் கேலியும் குத்தலுமாக நசுக்கவும், முதலான அனைத்திற்கும் பழைய மராத்தி மொழி சிறிதளவே பயன்படும். ஆகவே, நாங்கள் புதிய மொழியை, புதிய சொல்லாக்கங்களை வளர்க்க

வேண்டிய கட்டாயத்திற்கு ஆப்பட்டோம்.” (JOURNALISM IN INDIA-RANGASWAMI PARTHASARATHY, STERLING PUBUSHE PVT.LTD. ப.102)

மராட்டிய மொழியில் திலகர் இதழ் நடத்த முன் வந்ததைப் பாராட்டி பாரதியார் பிப்ரவரி 9 இல் இந்தியா வார இதழில் எழுதியதாவது; “இங்கிலீஷ் படித்த ஜனங்கள் பதினாயிரத்திலே ஒன்று கூட இல்லாத இப்பெரும் தேசத்திலே இங்கிலீஷ் பத்திரிகை நடத்துவதினால் ஜனங்களுக்கு எவ்வித நன்மையும் ஏற்படுத்த முடியாததென்பதை நன்கறிந்தவராகிய திலகர் மகாராஷ்டிர பாளையில் பத்திரிகை நடத்துவதிலேயே தமது தெய்வீகமான ஞானத்தைச் செலவிடுகிறார்.”

1882இல் இந்தியாவில் மிக அதிகமாக விற்பனையாகிய இதழாக ‘கேசரி’ திகழ்ந்தது மேற்கு இந்தியாவின் இந்திய அரசியல் சிந்தனையின் தலைமைக் குரலாக ஒலித்தது, ‘மராட்டா’.

கேசரி, மராட்டாவில் திலகர் விரும்பாத சமூக, சமயச் செய்திகள் வெளிவந்த காரணத்தால் அகர்கள் போன்ற சமூக சீர்திருத்தவாதிகள் விலக நேர்ந்தது. 1890இல் மராட்டா, கேசரியின் முழு உரிமையும், ஆசிரியர் பொறுப்பும் திலகரையே சார்ந்தது.

திலகர் அரசியல் சீர்திருத்தப் பிரசாரத்திற்கே முதலிடம் கொடுத்தார். சமூக சீர்திருத்தப் பிரசாரம் சிலவற்றை எதிர்த்தார். பெண்களின் திருமண வயது சம்மத மசோதாவை (1891) ஆகரித்தவர்களைக் கடுமையாக தாக்கி கேசரியில் எழுதினார். 1895இல் காங்கிரஸ் பந்தவில் தேசிய சமூக மாநாடுகளை நடத்தக்கூடாது என்றும் எதிர்த்தார். அந்நிய ஆதிக்கத்தின்கீழ் சமூக சீர்திருத்தம் கூடாது என்பது அவர் கருத்து.

திலகரின் சமூக அரசியல் கால கட்டங்களை (1879-1890), (1891-1897), (1898-1908) என்று மூன்று கட்டங்களாக வகுத்து ஆய்வு செய்யும் பொழுது அவருடைய பல்வேறு

நிலைப்பாடுகளை முடிவு செய்ய இயலும். மூன்றாவது கூட்டத்தில் தீவிரவாத தேசியத்தின் முழுக்கமான 'சுயராஜ்யம்' எனது பிறப்புரிமை'யை முழங்கினார்.

தீவிரவாத தேசியத்தில் மக்களை அணி திரளச் செய்ய 'சிவாஜிவிழா', 'கணபதி விழா' என்பனவற்றைக் கொண்டாடுமாறு அழைப்பு விடுத்தார் திலகர். 15.6.1897இல் 'சிவாஜி கூறியன' எனும் கவிதையை வெளியிட்டார். நாட்டின் தற்கால மக்களின் நிலைமையைக் கண்டு வருத்தமுற்று உறங்கும் மக்களை விழித்தெழுக் கூறியது, "சிவாஜி கூறியன"வாக அமைந்தது. சிவாஜியை தேசிய மாவீரராகச் சித்தரித்து திலகர் எழுதிய முதல் கட்டுரை 4.3.1895இல் 'கேசரி'யில் வெளிவந்தது.

15.6.1897இல் கேசரியில் சிவாஜி, முஸ்லீம் தளபதி அப்சல்கானைக் கொண்றதில் தவறில்லை என்று எழுதப்பட்ட கட்டுரைக்காகவும், 12.5.1908இல் கேசரியில் வங்கப் புரட்சி வீரர் குதிராம் போஸ் வெள்ளையர் மீது வீசிய வெடிகுண்டு காரணமாகத் தொடுக்கப்பட்ட வழக்கு பற்றி எழுதிய கட்டுரைக்காகவும் 'இராஜத் துரோக' வழக்கு திலகர் மீது தொடுக்கப் பெற்றது. வழக்கின் தீர்ப்பில் மாண்டலே (பர்மா) சிறை வாசத் தண்டனை ஆறு ஆண்டு காலம் விதிக்கப்பட்டது. கேசரி, தொடர்ந்து வெளிவந்து கொண்டிருந்தது.

திலகர், தீவிரவாத தேசியத்தைக் கனல் கக்கும் நடையில் கேசரியில் பிரசாரம் செய்தது, மராட்டிய இதழியில் வளர்ச்சியில் ஒரு திருப்பத்தைத் தந்தது.

இராஷ்டிரமத்

'தேசத்தின் சுருத்து' என்று பொருள் கொள்ளும் ராஷ்டிரமத் எனும் மராத்திய இதழையும் திலகர் நடத்தியுள்ளார் எனத் தெரிகிறது. இது குறித்த ஒரு செய்தி, தேசிய எழுத்தாளர் கிருஷ்ணசாமி சர்மாவின் திலகர் வாழ்க்கை வரலாற்று நூலில் பின்வருமாறு கூறப்பெற்றுள்ளது.

“சூரத் காங்கிரஸ் சபை பிளவுபட்டதும் ஸ்ரீதிலகர் புனாநகர் திரும்பிவந்து, புதிய கட்சியினர்களை அணைத்து ஒருங்கு சேர்ந்து வேலை செய்ய மராடி தினசரிப் பத்திரிகை யொன்றை ஸ்தாபிக்கக் கருதி அதற்குப் பணந்திரட்டி வந்தார். ‘இராஷ்டிரமாதா’ எனும் மராடி பத்திரிகையை ஸ்தாபித்தார். அப்பத்திரிகை சில காலமே உயிருடனிருந்த போதிலும் அது மகாராஷ்டிரத்தில் செய்த வேலை மிகவும் சிரேஷ்டமானது” (ப.187)

வ.உ.சி. எழுதியது:

‘வீரகேசரி’யில் வெளிவந்த வ.உ.சி.யின் ‘ஸ்ரீ திலக மகரிஷியின் ஜீவிய சரிதை’ எனும் கட்டுரை தொடரில் பின்வருமாறு வத்சி., எழுதியதாவது:

“1908-ம் வருஷம் முழுவதும் திலகர் பலவகையான தேசிய வேலைகளையும் செய்து கொண்டிருந்தார். ‘இராஷ்டா மாதா’ என்னும் ஒரு மகாராஷ்டா தினசரிப் பத்திரிகையைத் தொடங்குவதற்காக அவர் பொருள் சேகரித்தார்; அந்தப் பத்திரிகை ஐஞ் மாதத்தில் வெளிவந்தது.” (வீரகேசரி-17.6.1934-ப.11)

மேலே, ‘ராஷ்டிரமாதா’ என்பது ‘ராஷ்டிரமத்’ என இருக்க வேண்டும். LOKAMANYA TILAK IN ENGLAND, 1918-19: DIARY AND DOCUMENTS-1977 Edited by V.D.DIVAKAR-எனும் நூலில் ‘ராஷ்டிரமத்’ எனும் பெயர் பத்து இடங்களில் கூறப் பெற்றுள்ளது.

கன்வரியர், விசாரணையின் பொழுது நீதிபதி கேட்ட கேள்விக்கு, “கேசரி, இராஷ்ட்ரமத், கால் முதலான இதழ்களில் அடக்குமுறைச் சம்பவங்களைப் படித்தேன். ஆங்கிலேயர்களைக் கொல்லுவதின் மூலம் நம் மக்கள் நீதி பெறுவார்கள் என்று நான் நினைத்தேன்” என்று பதிலளித்தான். ஐாக்சன் கொலைக்கு ஓராண்டிற்கு முன்னமேயே திலக் சிறையில் இருந்தார்.

“கேசரி’யில் இருந்து எடுக்கப்பெற்ற சில குறிப்புகளில் இருந்து கேசரி திலகர் ஆகரவால் தொடங்கப் பெற்றது என்பதை நிருபிக்கலாம். அவர் சிறை செல்வதற்கு முன்பு குறுகிய காலம் வரையில் வெளிவந்தது.” இவ்வாறு ஒரு குறிப்பு மேற்காணும் விடிதிவாகர் நூலில் உள்ளது (ப.27) நீதி மன்றத்தில் ‘இராஷ்ட்ரமத்’ கட்டுரைகளில் இருந்து எடுக்கப் பெற்றச் சான்றுகள் அளிக்கப்பட்டுள்ளார்.

வாலன்டென் சிரால் மீது திலகர் தொடுத்த வழக்கின் இறுதி விசாரணை இலண்டன் ப்ரீவி கவுன்சிலில் நடைபெற்ற பொழுது திலகரிடம் குறுக்கு விசாரணை செய்யப்பட்ட பொழுது திலகரிடம் ‘இராஷ்ட்ரமத்’ பற்றி கேட்ட கேள்விக்கு திலகர் அளித்த பதில்கள் வருமாறு.

1914-இல் சிறையில் இருந்து வெளிவந்த பிறகு நான் அந்த இதழைப் பார்க்கவில்லை; அப்பொழுது அது நின்று போய்விட்டது. அந்த இதழின் முதல் பிரதி நான் கைது செய்யப்பெற்ற பிறகு வெளிவந்தது. (முற்கூறிய விடிதிவாகரின் நூல்-ப.295)

மற்றொரு கேள்விக்கு திலகர் ‘இராஷ்ட்ரமத்’ இதழைக் கொண்டு வந்த நேஷனல் பப்ளிஷிங் கம்பெனியின் டைரக்டர்களுள் தாம் ஒருவர் என்று பதிலளித்துள்ளார்.

சிரால் தரப்பில் வழக்காடிய சர் எட்வர்ட் கார்சன் இராஷ்ட்ரமத் திலகருடையது என்று வாதிட்டார்.

‘இராஷ்ட்ரமத், நாளேடா, வார இதழா? முதல் இதழ், கடைசி இதழ் வெளியான காலக் குறிப்பு முதலானவற்றை மேலும் ஆராய்ந்தறிய வேண்டியுள்ளது.

அரவிந்தர் கட்டுரை

திலகரின் இதழாசிரியர் ஆளுமை உருவாக்கத்தில் அவருடைய அரசியல் மற்றும் பிற பண்பு நலன்கள் செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளன. இது குறித்து அரவிந்தர் எழுதியுள்ள கட்டுரையின் பின்வரும் பகுதிகளில் தேர்ந்து தெளியலாம்.

“To bring in the mass of the people, to found the greatness of the future on the greatness of the past, to infuse Indian politics

with Indian religious fervour and spirituality, are the indispensable conditions for a great and powerful political awakening in India. Others, writers, thinkers, spiritual leaders, had seen this truth. Mr.Tilak was the first to bring it into the actual field of practical politics."

"The qualities which have supported him and given him his hard-earned success, have been comparatively rare in Indian politics. The first is his entirely representative character as a born leader for the sub-nation to which he belongs. India is a unity full of diversities and its strength as well as its weakness is rooted in those diversities: the vigour of its national life can exist only by the vigour of its regional life. Therefore in politics as in everything else a leader, to have a firm basis for his life-work, must build it upon a living work and influence in his own sub-race or province. No man was more fitted to do this than Mr.Tilak. He is the very type and incarnation of the Maratha spirit, but with the unified solidity in the character, the touch of genius in the qualities, the vital force in the spirit which make a great personality readily the representative man of his people. The leverage he needed to bring his life-work rapidly to a head, and not only in Maharashtra but throughout the country. The incidents of that period are too fresh in memory to need recalling. From the inception of the Boycott to the Surat catastrophe and his last and longest imprisonment, which was its sequel, the name and work of Mr.Tilak are a part of Indian history. These three imprisonments, each showing more clearly the moral stuff and quality of the man under the test and glare of suffering, have been the three seals of his career. The first found him one of a small knot of pioneer workers; it marked him out to be the strong and inflexible leader of a strong and sturdy people. The second found him already the inspiring power of a great reawakening of the Maratha spirit; it left him an uncrowned king in the Deccan and gave him that high reputation throughout India which was the foundation-stone of his present commanding influence. The last found him the leader of an All-India party, the foremost exponent and head of a thoroughgoing Nationalism; it sent him back to be one of the two or three foremost men of India adored and followed by

the whole nation.”(LOK.BALGANGADHAR TILAK-“AN APPRECIATION BY BAPU AUROBINDO GHOSE”-BALGANGADHAR TILAK-HIS WRITINGS AND SPEECHES-GANESH AND CO.,-CHENNAI)

மேற்காணும் சுருத்துகள் சில மிகச் சுருக்கமாக பின்வருமாறு அறியத்தக்கன.

“சக்திவாய்ந்த அவருடைய இலக்கிய நன்கொடை அவருடைய இதழியல் பணிக்கு வழங்கப்பட்ட இப்பணியின் காலம் குறுகியதாக இருந்தாலும், வீறுடனும், புகழீராளி வீசியும் அரசியல் கல்வி போதனையை பல ஆண்டுகள் நிகழ்த்தியது எடு இணையற்றது.

முன்னர் நாடு திகழ்ந்த பெருமையை உணர்த்தி எதிர்கால மேன்மையைப் பெற மக்களை ஒன்றுதிரட்ட வேண்டும். இதற்கு சமய ஆர்வத்தையும், ஆன்மிக எழுச்சியையும் அடிப்படையாகக் கொள்ள வேண்டும். இவ்வுண்மையை ஆன்மிகத் தலைவர்கள், சிந்தனையாளர்கள், எழுத்தாளர்கள் அறிந்திருந்தாலும், அரசியல் செயற்பாடுகளாக முதன் முதலில் நடை முறைக்குக் கொண்டு வந்தவர் திலகர்.”

மராட்டியப் பண்பாட்டின் புதிய வார்ப்பாக,
அவதாரமாகத் திகழ்ந்தவர், திலகர். பிரதேச
வாழ்க்கையின் அடித்தளத்தின் மீது தேசிய
வாழ்க்கை கட்டமைக்கப் படவேண்டும்.

குறிப்பாகச் சொல்ல வேண்டுமானால் பிரதேச மொழி வழிப்பட்ட பண்பாடும், விசால இந்தியப் பண்பாடும் ஒன்றுக்கொன்று முரண் அன்று; இனக்கமானது என்பதை திலகர் உணர்த்தியுள்ளார்.

அடுத்து, திலகரின் இதழியில் பணியை ‘மராட்டா’, ‘கேசரி’ மூலம் கிடைத்த சான்றுகளைக் கொண்டு அறிவோம். “A History of the Press in India - 1962”எனும் நூலில் அதன் ஆசிரியர் எஸ்.நடராஜன், “திலகர் இந்தியாவை, ஒரு மகாராஷ்டிரன் எனும் நோக்கிலே பார்த்தார்; அவருடைய தனித்தன்மை

வாய்ந்த செயற்பாடுகள் மராட்டிய உணர்வை புதுப்பித்தது” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். (ப.107)

மராட்டா “MAHARATTA”

மராட்டா என்ற இதழின் பெயரே அவருடைய மராட்டிய இனவுணர்வின் வெளிப்படையாக அமைந்துள்ளது.

முதல் இதழின் (ஜூன் வரி 2, 1881) சிறப்பினைப்பில் இதழின் நோக்கு-போக்குகள் பற்றி பின்வருமாறு கூறப்பெற்றுள்ளது.

“ஒரு காலத்தில் புகழீனி வீசிய சிவாஜியின் நாடு தற்காலத்தில் துன்பங்களை அநுபவித்துக் கொண்டி”ருக்கிறது. மராட்டிய மக்களின் இந்த நிலைமைக்குரிய சமூக, அரசியல் மற்றும் அனைத்துத் தீவைகளுக்கும் காரணம் என்ன என்பதைப் பற்றி ஒரு விநாடி சிந்திக்கக் கூடமைப் பட்டுள்ளோம். இதற்கெல்லாம் அரசாங்கத்தின் கல்விக் கொள்கையே எனும் தவிர்க்க முடியாத முடிவிற்கு வருகின்றோம். தேசியவுணர்வு நம்முன் சூழ்ந்தக்கன்ற விழிப்பைப் பெற்றுள்ளது. மராட்டிய சமூக இளைய தலைமுறையினருக்குரிய தீவிரமான கல்வி போதனையை ஏற்கனவே நாம் கிடைப்பிடித்து வருகின்றோம். ஆனால் நமது உழைப்பு போதிய பயணத்தரவில்லை என்பதை அநுபவத்தில் காண்கின்றோம். சமூகத்தின் முன்னேறிய பகுதியினருக்குரிய கல்விபோதனையில் நாம் அலட்சியமாக இருந்துவிட்டோம். இதனால் நம் முயற்சி வரவேற்புப் பெறவில்லை.”

மராட்டிய தேசியத்தை வலியுறுத்தி எழுதப் பெற்ற தலையங்கத்தில் அந்நிய அரசு நல்ல அரசாக இருந்தாலும், அது நம் அரசு ஆகாது; அது முடியவும் முடியாது எனும் கருத்தும் வலியுறுத்தப் பெற்றது.

“மானம் கெட வாழ்வதைக் காட்டிலும் நான் இறப்பையே விரும்புகின்றேன்” என்பது மராட்டா இதழின் முகப்பு வாக்கியமாக அமைந்தது.

இதழ் உருவம்

எமது பார்வைக்குக் கிடைத்த மராட்டா (THE

MAHARATTA) இதழ் (பூனா-ஞாயிற்றுக் கிழமை, ஜூன் 1891), 4.2. செசமீ' நீளம், 29 செ.மி. அகலம் கொண்டது (முதல் பக்கம்) பக்கங்கள் அறியப்படவில்லை. நகரத்தில் உள்ள சந்தாதாரர்கள் முன்பண்மாக ஆண்டு சந்தா ரூ.6-6, அரையாண்டு சந்தா ரூ.3.8, காலாண்டு சந்தா ரூ.2, செலுத்த வேண்டும் என்னும் குறிப்பும், வெளியூர் சந்தா ரூ.4, காலாண்டு சந்தா ரூ.2-4 என்றும் குறிப்பும் உள்ளது. ஞாயிறுதோறும் வெளிவருவது என்னும் குறிப்பும் உள்ளது.

இதழாசிரியராக முதல் சிறைவாசம்

மராட்டா, கேசரி இதழ்களில் மோசடியான மூன்று கூடிதங்களை வெளியிட்ட தற்காக தொடுக்கப்பெற்ற மானநஷ்ட வழக்கின் தீர்ப்பு காரணமாக மும்பாய் நீதிமன்றத்தில் நான்கு மாதச் சிறைத்தண்டனை திலகருக்கும், அகர்கருக்கும் விதிக்கப்பட்டது. வழக்கின் சுருக்கம் வருமாறு; கோலாப்பூர் சமஸ்தானத்தின் திவான் ராவ்பகதூர் எம்.வி.பார்வே கோலாப்பூர் இளவரசருக்கு விஷம் வைத்துக் கொல்ல எப்படி முயற்சி செய்யப்பட்டதென்றும் விஷயமாக திவானே எழுதியதாக மூன்று பெரிய கடிதங்கள் மராட்டா, கேசரி இதழ்களுக்கு அனுப்பப்பட்டன. இவை மூன்றும் மோசடியாக திவான் பெயரை வைத்து எழுதப்பட்ட கடிதங்களின் உண்மைத் தன்மையை அறியாமல் இதழாசிரியர்கள் வெளியிட்டனர். அத்துடன் கோலாப்பூர் அரண்மனை காரியஸ்தராகவும் பணியாற்றிய திவானுக்கு அவர் மீது வந்த பழியை நீக்கிக் கொள்ளத் தக்க சமாதானமொன்றையும் சொல்ல வேண்டுமெனவும் எழுதினார்.

மராட்டா, ஜூன் 25, 1882ஆம் இதழில் பின்வரும் செய்தி வெளிவந்தது.

"It is a sad irony of fate, that a promising scion descended from the direct line of the great Shivaji, the founder of the Mahratta Kingdom in the Deccan, whose prowess filled with terror and dismay the semi-barbarous Mahomedan, and whose truly royal majesty was waited upon and flattered by the trading Firangi [foreigner] for a spot

of ground for the purpose of building a factory, should be so wretched and helpless as to be tossed from place to place like a football, by a set of men who should daily kneel before him and do homage to him instead of making a sport of him as they have been actually doing. It is impossible to reflect upon the condition of this unfortunate Prince with calmness." (மேற்கோள் TILAK AND GOKHALE-1989-STANLEY.A.WOLPERIT-P.21)

மேற்காணும் மேற்கோளில் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ள 'தூரதிர்ஷ்டசாலியான இளவரசர் பெயர் சிவாஜிராவ். 1877-இல் இளவரசராகத் தத்தெடுக்கப்பட்டார். இவர் சற்று புத்திசவாதினம் இல்லாதவர் என்று ஒரு ஜோப்பிய மருத்துவரால் சான்றளிக்கப் பெற்ற நிலையில் கோலாப்பூர் மகாராஜியின் ஆதரவுடன் திவான் மாதவராவ் பார்வே. இளவரசரை ஆட்சித்துறையில் இருந்து அகற்ற சதி செய்ததாகக் கூறப்படுகிறார்.

மராட்டா, கேசரி இரண்டும் திவானின் செயற்பாடுகளைக் கண்டித்து பல கட்டுரைகளை எழுதின. திலகர், சிவாஜி மகாராஜாவின் வம்ச பரம்பரைக்கு ஏற்பட்ட அவலத்தைக் குறித்து மிகவும் வருத்தப்பெற்று மராட்டாவில் எழுதினார். காட்டு மிராண்டித் தனமான முகலாயர் ஆட்சியாலும், அதைத் தொடர்ந்த பறங்கியர் சூழ்சியாலும் மாபெரும் சிவாஜி வம்ச பரம்பரை பந்தாடப்படுவதைக் கண்டு, குழநியதை மேலேயுள்ள 'மராட்டா' இதழ் செய்தியில் அறிகின்றோம்.

திலகரின் சிவாஜி மற்றும், மராட்டிய இனப்பற்றும் 'மராட்டா' இதழில் வெளிப்பட்டு வந்தன.

திலகருக்கு முன்பு வங்கத்தின் மிதவாத் தேசியத் தலைவர் கரேந்திரநாத் பானர்ஜி சிவாஜியையும், குரு கோவிந்த சிங்கையும் தேசிய வீரர்களாகச் சித்தரித்து தமது சொற்பொழிவுகளில் (1877-78களில்) பேசியுள்ளதும் இங்கு நினைவு கூரத்தக்கது.

மேற்கண்ட கடிதங்களை, நானாபட் என்பவர் தம்மீது

கொண்ட விரோதம் காரணமாக எழுதியதாக திவான் தெரிவித்தார். வழக்கு விசாரணை முடிவில் கடிதங்கள் ஆதார மற்றவை என்ற தீர்மானிக்கப்பட்டது. உண்மையறிந்த திலகரும், அகர்கரும் நீதி மன்றத்தில் மன்னிப்பு தெரிவித்தனர். ஆனால் திவான் சிற்றம் தணியாமல் இதழாசிரியர்களைத் தண்டிக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினார். மானநஷ்டம் ஏற்படுத்தியதாகத் தீர்ப்பு கூறப்பெற்று திலகருக்கும் அகர்கருக்கும் நான்கு மாத சாதாரண காவல் தண்டனை விதிக்கப்பெற்றது. அப்பொழுது அவர்களுக்கு வயது 26.

திலகர்-அகர்கர் இருவரின் விடுதலை கோரி சில பிரமுகர்கள் அரசிடம் விண்ணப்பித்தனர். அரசு ஏற்கவில்லை. இந்த நிலையில், தீனபந்து எனும் மராட்டி மொழி வார இதழ் பின்வருமாறு எழுதியது;

“சிறையில் துன்பப்படும் அவ்விருவர்களின் தண்டனையை நீக்கி விடுதலை செய்யும்படி அரசாங்கத்தாரரைக் கேட்பதைவிட, விடுதலை யடைந்தவுடன், அவ்விருவர்களையும் ஊர்வலத் துடன் மிக்க மரியாதையுடன் வரவேற்பு விழாக் கொண்டாடுவது மிக்க பொருத்தமாகும்.”

‘தீனபந்து’, மகாத்மா பூலேவின் “சத்ய ஷோதக் சமாஜ்” எனும் அமைப்பின் பிரசார இதழாக 1877 சனவரியில் பூனாவில் தோன்றியது. பெயருக்கு ஏற்ப உழவர்கள், தொழிலாளிகள், ஏழைகள் துயர்த்துடைக்கப் பாடுபட்டது. இதன் ஆசிரியர், கிருஷ்ணராவ் பாலேகர்.

“சிறையில் நன்னடத்தை காரணமாக சிறைத் தண்டனை காலத்தில் 21 நாள்கள் குறைக்கப்பட்டன. இதனால் 1882, அக்டோபர் மாதம் 26ந் தேதி திலகரும், அகர்கரும் விடுதலை செய்யப்பட்டனர்.

சிறைவாயிலில் திரண்ட மக்கள், வரவேற்பு உரை வாசித்தனித்தனர்.

மகாத்மா பூலே அளித்த வரவேற்பு (1827-1890)

மகாராஷ்ட்ராவின் புகழ் பூத்த சமூகசீர்திருத்தவாதியும், பிராமணரல்லாதார் இயக்கத்தின் ஆதிகர்த்தாவுமான

மகாத்மா பூலே, சுதாபதி சிவாஜி மகராஜா புகழ்ப்பரப்பியவர். 1869-இல் சிவாஜி பற்றிய நாட்டுப்பற்றுப் பாடல்களை (BAL-LAD) இயற்றியுள்ளார். மராட்டிய இனப்பற்றும், சிவாஜி மகராஜா பாரம்பர்யப் பற்றும் கொண்ட மகாத்மா பூலே, நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட குதிரை வண்டியுடன் சென்று இளைய தேசபக்த ஆசிரியர்களை சிறை வாயிலில் வரவேற்றார் என்பது குறிப்பிடத்தக்க செய்தி. (மகாத்மா ஜோதிராவ் பூலே-ஆங்கிலப் புத்தகம்-1964-தனஞ்செய கீர்-பாடுலர் பிரகாஷன், பம்பாய்-ப.165)

மகாத்மாபூலே ஏற்பாடு செய்த சீர்மிகு வரவேற்பிற்கு நன்றி தெரிவித்து அகர்கள் கேசரி இதழில் 1883-இல் எழுதியுள்ளார்.

கார்ல் மார்க்ஸ அறிமுகப்படுத்தியதில் ‘மராட்டா’

கம்யூனிசத் தத்துவத்தை உருவாக்கி, உலக அரசியல், சமூக, பொருளாதாரச் சிந்தனைகளில் நிகரற் ற மாபெரும் திருப்பத்தை ஏற்படுத்திய கார்ல் மார்க்சின் பெயர் எப்பொழுது எவரால் இந்தியாவில் அறிமுகப் படுத்தப்பட்டது என்பது சிறந்த ஆய்விற்குரியதாகும். .

மார்க்சிய ஆய்வுச் செம்மல் சின்மோகன் செஹநவிஸ் (CHINMOHAN SEHNAVIS) “பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுப் பின்னணியில் வங்கமும் சோஷலிச சிந்தனைகளும்” எனும் தலைப்பில் எழுதிய அரிய ஆய்வுக் கட்டுரையில் “MAIN STRESAM” ஜனவரி 1972) கல்கத்தா ‘அமிர்த பஜார்’ பத்திரிகையில் ஆகஸ்ட் 3, 1903இல் வெளிவந்த “THE RISE OF FOREIGN SOCIALIST: THE REMARKABLE GROWTH IN THE CONTINENT IN RECENT YEARS” எனும் கட்டுரையில் கார்ல் மார்க்சின் பெயர் முதன்முதலாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது என்பதைக் கூறியுள்ளார். ஆய்வாளர் குறிப்பிடப் பெற்ற கட்டுரையை எழுதியவர் இந்திய எழுத்தாளர் அல்ல என்றும் அயல்நாட்டு பத்திரிகையில் இருந்து எடுக்கப்பெற்ற மேற்கோளாகும் எனக் கூறியதுடன் கார்ல் மார்க்சிஸ் பெயர்

போகிறபோக்கில் பெயரளவில் குறிப்பிடப்பட்டதாகும் என்று சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

சின்மோகன் செஹநவில், மார்ச் 1912இல் கல்கத்தா ‘மாடர்ஸ் ரெவ்யூ’ எனும் மாத இதழில் வெளிவந்த புரட்சி இயக்க வீரர் லாலா ஹர்தயாளின் “கார்ல் மார்க்ஸ் ஒரு நவீன ரிஷி (KARL MARX A MODERN RISHI)” எனும் கட்டுரையில் தான் முதன் முதலாக கார்ல் மார்க்ஸ் பெயர் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளதாக எழுதியுள்ளார்.

பேராசிரியர் ஹர்தயாளின் முற்கூறிய கட்டுரையைத் தழுவி பிரபல மலையாள இதழான் ‘ஸ்வேதசாபிமானி’யின் ஆசிரியரால் எழுதப்பெற்ற கார்ல் மார்க்ஸ் நூல் 1921 ஆகஸ்ட்டில் வெளிவந்தது.

ஹர்தயாளின் இந்தக் கட்டுரை ஆங்கில நூலாக, அதே தலைப்பில், சென்னை ‘தாசூர் அண்ட் கோ’ எனும் பதிப்பகத்தாரால் வெளியிடப்பட்டது. 48 பக்கங்கள் கொண்ட இந்நால் இரண்டாவது பதிப்பாகவும் வெளிவந்தது. எந்த ஆண்டில் வெளிவந்தது என்பதை எமது பார்வைக்குக் கிடைத்த நூலில் அறியமுடியவில்லை.

பாரதியாரின் ‘இந்தியா’ இதழில்

பாரதியார் ஆசிரியராகவிருந்த ‘இந்தியா’ வார இதழில் (10.4.1909), “ஜன அபிவிருத்தியும் பொருள்நிலையும்” எனும் தலைப்பில் வெளிவந்த கட்டுரையில் பின்வருமாறு கார்ல் மார்க்ஸ் பெயர் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளது.

“ஜூரோப்பாவில் ஸோஷலிஸ்ட் மார்க்கத்தாருக்கு மூலகுருவாகிய ‘கார்ல் மார்க்ஸ்’ என்பவர் பின்வருமாறு சொல்லுகிறார்: “எந்தச் சமயத்தில் பார்த்த போதிலும் ஒரு தேசத்து ஜனங்களின் ஆசாரங்கள், அறிவு, பயிற்சி முதலிய யாவும் அத்தேசத்தின் பொருள்நிலையையே பொறுத்த னவாகும்”.

மார்க்கின் பொருள் முதல் வாதத் தத்துவத்தை

மேற்காணும் குறிப்பு ஓரளவு விளக்கியுள்ளது.

கிருஷ்ணசாமி சர்மா கூறுகிறார்

தேசிய மாவீரரும், தமிழில் அரசியல் இலக்கியத்துறையின் முன்னோடிகளுள் ஒருவரும், தோழர் ம.சிங்காரவேலரின் உள்ளங்கவர்ந்தவருமான காஞ்சிபுரம் கிருஷ்ணசாமி சர்மா(1887-1925)வின் “ராஜீக சாஸ்திரம்” (1923) எனும் 253 பக்கங்கள் கொண்ட நூலில் கார்ல் மார்க்சைப் பற்றியும் அவருடைய கொள்கைகள் குறித்தும் தமிழில் விரிவாக முதன் முதலில் எழுதப்பெற்றுள்ளது. மேற்கொண்டு விவரமறிய பார்க்கவும் “தேசிய மாவீரன் காஞ்சிபுரம் கிருஷ்ணசாமி சர்மா”-கட்டுரை-கார்ல் மார்க்சின் இலக்கிய இதயம்-பெ.சு.மணியின் கட்டுரைகள் தொகுப்பு-1986)

இதுகாறும் கூறப்பெற்ற பின்னணியில் கார்ல் மார்க்சை முதன் முதலில் இந்தியாவில் மராட்டா இதழ் மூலம் திலகர் அறிமுகப்படுத்தியதைத் தேர்ந்து தெளிவோம்.

பம்பாய் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் ஜேவிநாயக் எனும் வரலாற்றாய்வாளரின் “LOKMANYA TILAK ON KARL MARX AND CLASS CONFLICT” எனும் அற்புதமான ஆய்வுக் கட்டுரை, “எகனாமிக் அண்ட் பொலிடிகல் வீக்லி” எனும் இதழில்-1999 மே-1-இல் வெளி வந்துள்ளது. இக்கட்டுரையில் முதன் முறையாக கார்ல் மார்க்சை இந்தியாவிற்கு அறிமுகப்படுத்தியவர் திலகர் என்பதை வலுவான அகச் சான்றுள் வழியே நிறுவியுள்ளார். மார்க்சிய ஆய்வாளர் சின்மோகன் செஹநவிஸ் கூறியவாறு ஹர்தயாள் அன்று, திலகரே முதன் முறையாக கார்ல் மார்க்சை இந்தியாவில் அறிமுகப்படுத்தியுள்ளார் என்பதைத் திட்டவட்டமாகச் சாற்றியுள்ளார்.

ஜேவிநாயக், “EARLY ANTI-CASTE MOVEMENT IN WESTERN INDIA”, “THE PARAMA HANSA SABHA”, “AN EARLY APPRAISAL OF THE BRITISH COLONIAL POLICY” என்பன போன்ற ஆய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதிப் புகழ்பெற்றவர்.

“1881-ன் தொடக்கத்திலேயே பிரிட்டிஷ் காலனி ஆட்சிக்கும், இந்திய மக்களின் நலன்களுக்கும் இடையே மையமான முரண்பாட்டை மிகத்தெளிவாக விளக்கி, கார்ஸ் மார்க்சையும் அவருடைய வருக்கப் போராட்டக் கோட்பாட்டையும் இந்திய தேசியவாதிகளுள் முதன்முதலாக விளக்கியவர் பாலகங்காதர திலகர்” என்று தமது ஆய்வைத் தொடர்ந்தார், ஜே.வி.நாயக்.

மேலும் அவர் எழுதியதாவது: “இடைத்துள் சான்றுகளைக் கொண்டு பார்க்கும்பொழுது மார்க்சை அறிமுகப்படுத்தியும், அவருடைய வருக்கப் போராட்டக் கோட்பாட்டையும் முதன்முதலில் நிறுவிய புகழ் பாலகங்காதர திலகருக்கு உரியது. திலகருக்கு சோஷலிசச் சிந்தனைகளில் உண்மையான ஈடுபாடு இருந்தது. அயல்நாட்டு ஆங்கில இதழ்களில் இருந்து தேர்ந்தெடுத்த சோஷலிசச் சிந்தனைகளை 1881 ஜூன் வரி முதல் ‘மராட்டா’ இதழில் வெளியிட்டு வந்தார். அகர்கர்ரிடமிருந்து 1886 முதல் கேசரி இதழின் ஆசிரியர் பொறுப்பை ஏற்றது முதல் இறுதிக்காலம் 1920 வரையில், ‘கேசரி’ இதழில் உழவர்கள், தொழிலாளர்கள் பிரச்னைகள் பற்றி எழுதுவதில் திறமைபெற்றிருந்தார்.”

1881 ஏப்ரல் 17-ஆம் தேதி ‘மராட்டா’ இதழில் ‘நிஹிலிசம்’ (NIHILISM) எனும் மேலைநாட்டுக் கோட்பாட்டைப் பற்றிய ஒரு கட்டுரையை, “LEISURE HOUR” எனும் ஆங்கில மொழி வார இதழில் இருந்து எடுத்து வெளியிட்டார்.

இந்த இன்மைக் கோட்பாட்டின் முதல் இரு பிரதிநிதிகள் அலெக்சாண்டர் ஹெர்ஜன் (1812-1820), மைக்கேல் பகுனின் (1816-1870). கட்டுரையின் ஒரிடத்தில், “அரசியலில் தீவிரவாதமாகவும், சமூகக் கோட்பாட்டில் கம்யூனிசமாகவும், மையநடைமுறைகளில் கடவுள் பக்தியாகவும் நிஹிலிசம் வெளிப்படுகின்றது” எனும் கருத்து கூறப்பட்டுள்ளது. சட்டதிட்டங்களையும், சமய ஒழுக்கங்களையும் முற்றிலும் ஒதுக்கச் சொல்வது, நிஹிலிசம்.

‘மராட்டா’வில் மே 1, 1881இல் வெளிவந்த கட்டுரை ‘ரேடிகல்’ எனும் ஆங்கில மொழி இதழில் வெளிவந்த

கட்டுரையின் மறு வெளியிடாகும். உழைப்பு செல்வம், வருக்கப் போராட்டம் பற்றிய கார்ல்மார்க்சின் வரைவிலக்ஞக் கட்டுரையில் கூறப்பெற்றுள்ளது—“தொழிற் சங்கங்களைப் பயன்படுத்துவது பற்றிய புதிய முறைகள் அடங்கிய மதிப்பு மிகக்கக் கட்டுரை” என்று திலகர் வருணித்துள்ளார். இக்கட்டுரைக்கு பின்வரும் முன் குறிப்பையும் திலகர் எழுதியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

However we may boast of progressive civilisation amongst us, there is still much that remains to be undone. We extract below from the columns of the Radical a prize essay on the best means of utilising trade unions. The essay is very valuable and we are sure perusal of this essay will produce a revolution of opinion of a very useful and desirable of description (The Mahratta, May 1, 1881)

இந்தக் கட்டுரையைப் பற்றி ஆய்வாளர் ஜே.வி.நாயக் கூறியதாவது:

“முதலாளிகள் உழைக்கும் வருக்கம் ஈவிரக்கமில்லாமல் கொடுமையாக எவ்வாறு சுரண்டப்படுகின்றது என்பதை இக்கட்டுரை எடுத்துக் காட்டி வருக்கப் போராட்டத் தோற்றத்தையும் கூறுகின்றது. சார்லஸ் டார்வின் “யிரினங்களின் தோற்றம்” எனும் நூலில் கூறப்பட்டுள்ள பின்வரும் கருத்துடன் தொடங்குகின்றது.

“எறும்புகளில் குறிப்பிட்ட ஒரு பிரிவு, பிற உயிரினங்களின் முட்டைகளை கனவாடி, வளர்த்து அவற்றின் சந்ததியை தமது அடிமைகளாக்குகிறது. இந்தச் சிறு உயிர்கள் உலகத்தில் தோன்றும் பொழுது அடிமைகளாகப் பிறக்கின்றன. வாழ்க்கை முழுவதும் தங்களைச் சிறைப்படுத்துவர்களுக்காக உழைத்து-உழைத்து துன்புறுகின்றன. இந்த வருணணை, இங்கிலாந்தின் உழைப்பாளிகளுக்குப் பொருந்துகின்றது. சில கேள்விகள் எழுப்பப்படுகின்றன. உங்கள் குழந்தைகள் சமூக அடிமைகளாக இளமையில் இருந்து வளர்த்தெடுக்கப் படவில்லையா? உங்கள் சம்மதமில்லாமல் பிற வருக்கத்தினருக்கு அடிமையாக்கவில்லையா? நீங்கள் வாழ்க்கை

முழுவதும் துன்புற்று உழைப்பதெல்லாம் பிற வருக்கத்தினருக்கு செல்வத்தைக் குவிப்பதில்லையா? அவர்களுடைய சகபோகத்திற்கு உதவவில்லையா? நீங்கள் உருவாக்கும் செல்வத்தை நீங்கள் அனுபவிக்காமல் இருப்பது உண்மையில்லையா?—என கேள்விகள் எழுப்பப்பட்டன.

‘மராட்டா’ இதழில் தொடர்ந்து வந்த முற்கூறிய கட்டுரையின் மற்றொரு பகுதி வருமாறு:

“The working classes”, the essay further asserts, “as in the case of ants Darwin speaks of, are reared from their birth in this state of abasement to another class. Here, then is the damaged part of our social system. This is where all the mischief begins. This is the point to which the trade unions should turn their attention. This accumulation of labourers’ toil in the hands of those who do not work, this sucking out from the working classes that which should serve for their benefit, comfort and elevation, and the squandering of it in the most selfish way by another class, is the flaw in our social organisation whence spring pauperism, beggary and all social misery and disorder, and also without doubt, the greater part of the crime. It is this that makes the mild doses of legislation ineffectual” (The Mahratta, May 1, 1881).

திலகர் நிலவுடைமையாளர்களை ஆசுரிப்பவர் என்று குறை கூறுவோர் உண்டு என்பதையும் குறிப்பிட்டு ஜேவிநாயக் அதை விவாதிக்க விரும்புவது தமது நோக்கம் இல்லையென்றும் கூறியுள்ளார். அவரிடம் உள்ள இந்தக் குறைகளை மறுப்பதற்கில்லை யென்றும் அவர் மாண்டலே சிறையில் இருந்து 1914-இல் வெளிவந்த பிறகு மாபெரும் தேவூத் தலைவராக பரிணாம வளர்ச்சி பெற்றார் என்பதையும் காண்கின்றோம். ‘முதலில் வேண்டுவது சுதந்திரம்’ என முழுங்கி சமூக சீர்திருத்தம் உட்பட அனைத்தையும் கீழ்நிலைக் படுத்தினார் என்பதையும் ஜே.வி.நாயக் குறிப்பிடத்தவற வில்லை.

‘திலகர் வழிபாட்டில் திரு.வி.க.’ எனும் ‘இந்நாலின் அத்தியாயத்தில் திரு.வி.க., திலகரிடம் மார்க்சியம் பற்றி

அவருடைய கருத்தறிய முயற்சி செய்ததும் கூறப்பட்டுள்ளது.

அரசியல் பிரசாரத்தில் மராட்டா

மகாகோவிந்த ரான்டேவும் அவருடைய சமூக சிர்திருத்த ஆர்வலர்களும் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தின் அடக்குமுறை களுக்கும், மக்கள் விரோதப் போக்கிற்கும் எதிராக பொது மக்கள் கருத்தை உருவாக்குவதில் மிதவாதிகளாகவே செயலாற்றினார்கள். இதை எதிர்த்து பொது மக்கள் கருத்தை உருவாக்கவும், காங்கிரஸின் பிரதிநிதித்துவம் பரவலாக அமைய வேண்டும் என்றும் திலகர் போராட்டனார். ‘மராட்டா’ இதழிலும் எழுதிவந்தார்.

1895, நவம்பர் மாதம் 3-ந்தேகு மராட்டா இதழில் ரான்டே குழுவினருக்கும் தமக்கும் இடையே காங்கிரஸ் பற்றி நிலவிய வேறுபாட்டைக் குறித்து பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்.

“வைதிகணாயினும், லெளிகணாயினும், ஆசார சிர்திருத்தக் காரணாயினும் அல்லது விரோதக் கட்சிக் காரணாயினும் ஒவ்வொருவனும் காங்கிரஸில் சேர்ந்து அதை ஆதரிக்க வேண்டும். ஜனங்களுக்குள்ளே பெரும்பாலோர் காங்கிரஸில் சேர்ந்து அதை ஆதரிக்க வேண்டும். ஜனங்களுக்குள்ளே பெரும்பாலோர் காங்கிரஸில் சேராமற்போனால் காங்கிரஸ் வெகு நன்றாக புனை நகரில் நடைபெற்றதெனக் கூறமுடியாது. வியாபாரிகளையும், தொழிலாளர்களையும், கைவினைளர் களையும், படித்தவர்களையும் நாம் வெகு சாக்கிரதையாக அவர்களுடைய மனம் புண்ணாகாமற்படியும் அவர்களுடைய கொள்கைக்கு விரோதமில்லாமற்படியும் வெகு சாக்கிரதையுடன் காங்கிரஸ் மகா சபைக்குப் பணம் திரட்ட அவர்களை நாம் நெருங்க வேண்டும்.

காங்கிரஸ் மகா சபையானது உண்மையில் ஜனங்களுடைய மகா சபையாகவிருக்க நோக்கங் கொண்டிருப்பதன் அந்த நோக்கம் நிறைவேறும் வண்ணம், எந்த சனங்களின் ஆதரவையும் உதவியையும் இதுகாறும் கொள்ளாமல் இருந்தோமோ அந்த மகா ஜனங்களின் ஆதரவையே பற்ற

காங்கிரஸ் மகாசபை பிரதி வருடமும் அத்துறையில் பாடுபட வேண்டும். மகா சனங்கள் காங்கிரஸ் மகாசபையை ஆகரிக்க இடங்கொடுத்தால், அவர்கள் ஆசார சீர்திருத்த இயக்கத்தை ஆகரிக்காமலிருக்கக் கூடும்; ஆகவே இந்த ஒரு பயத்தையே கொண்டு ஆசார சீர்திருத்தக் காரர்கள் காங்கிரஸில் மகா சபையைத் தங்கள் இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களுடைய ஆதினத்திலேயே வைத்துக் கொண்டிருக் கின்றனர். ஆசார சீர்திருத்த விஷயமாயினும் எந்த விஷய மாயினும் சரி, அதைப் பொருட்படுத்தாமல் சர்வஜனங்களும் காங்கிரஸ் மகாசபையில் சேர்ந்து அதை ஆகரிக்கும்படி செய்ய வேண்டுமென்று ஒரு கட்சி எண்ணுகிறது; மற்றொரு கட்சியோ ஆசார சீர்திருத்தத்தை ஆகரிப்பவர்களுக்குப் புறம்பாக காங்கிரஸ் சபை போகக் கூடாதென்று எண்ணுகிறது.

புனாவில் நடைபெறும் காங்கிரஸ் மகாசனங்களின் காங்கிரஸ் சபையா அல்லது ஆசார சீர்திருத்தக் காரர்களைச் சேர்ந்த இனத்தாரின் காங்கிரஸ் சபையா வென்பதே இப்பொழுது உண்டான பிரச்சனை. பொது ஜன அபிப்பிராயத்தை மதித்து காரியங்களை நடத்த ஆசார சீர்திருத்தக் காரர்களுக்கு இஷ்டமில்லாமல் பொது சனங்களின் வார்த்தையை அலட்சியஞ் செய்து பலாத்காரத்தைப் பற்றி காங்கிரஸ் சபையில் பிளாவு உண்டாக்க விரும்புவார்களானால், அவ்வண்ணம் காங்கிரஸில் பிளாவு உண்டாக்க நான் எப்பொழுதும் சம்மதியேன்.” (லோக மான்ய பாலகங்காதர திலகர்-1924-கிருஷ்ணசாமி சர்மா-பக்128-129)

காங்கிரஸின் பொது மக்கள் பிரதிநிதித்துவக் கோட்பாட்டைப் பற்றி திலகர், ஆழந்து சிந்தித்துள்ளார் என்பது மேலே ‘மராட்டா’ இதழ் கட்டுரையில் அறியக் கிடக்கின்றது. ஆனால் ‘சமூக சீர்திருத்தம்’ பற்றிய தமது அனுகுமுறையில் திலகர் மேற்கண்டவாறு எழுதியுள்ளார்.

1895 நவம்பர் 10-இல் ‘மராட்டா’வில் காங்கிரஸ் மக்கள் “காங்கிரசாக இருக்கவேண்டும், நூற்றுக்கணக்கான, ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் பங்கேற்று, தலைவர்கள் சொல்வதை

ஏற்கவேண்டும்” என்று எழுதியுள்ளார்.

‘சுதந்திர சிந்தனைகள்’

மராட்டாவில் “FREE THOUGHTS”எனும் தலைப்பில் எழுதப் பெற்ற கட்டுரை இலண்டன் பரீவி கவுன்சில் நீதிமன்றத்தில் வாலன்டென் சிரால் மீது திலகர் தொடுத்த வழக்கில், சிராவின் வழக்கறிஞர் நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யப் பெற்றது. இதுமிக முக்கியமான கட்டுரை. பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் விளைவாக பண்ணைய மராட்டிய போர்த் திற மரபு சீரழிந்ததைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளது, இக்கட்டுரை. இதன் சில பகுதிகள் பின்வருவன.

“பிரிட்டிஷ் ஆட்சி ஆதாரவற்ற உழவர்கள் தங்கள் நேசத்திற் குரிய நிலங்கள், வீடுகளை விட்டு வெளியேறி மக்கட் பெருக்க மும், குப்பைக்கூளங்கள் நிறைந்த மோசமான விடங்களில் வாழச் சென்றனர். அவர்கள் அங்கு தூய்மையற்ற இழிவான சூழலில் சூடிசைகளில் வாழ்ந்து வியர்வை சிந்த உழைத்து கிடைத்தத்தை உண்டு, கையில் சிறுசேமிப்புடன் தங்கள் நிலத்தின் மீதான வரி விதிப்புகளைச் செலுத்தத் திரும்பினர். துணிவார்ந்த மகாராஷ்ட்டிர உழவர்கள், கொங்கணப் பிரதேச கடுமையாக உழைக்கும் விவசாயிகள் பேஷ்வாக்கள் காலத்தில் இராணுவத்திலும், கப்பற்படையிலும் ஒளிமயமாய்த் திகழ்ந்தனர். அந்த ஒளிமயமான காலம், இருளடைந்துவிட்டது. பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் சிறுமைத்தனமான தாக்கத்தால் மகாராஷ்ட்ரம், புகழ்பெற்ற குதிரைப் படையினரும், கப்பற்படையினருமான உழவர்குடிப் பெருமக்கள் ஆடம்பர வாழ்க்கை வாழும் அதிகார வர்க்கத்தின் ஆடிமைகளாகி விட்டனர்.” (முற்கூறிய விடிதிவாகரின் நூல்-ப.414)

ஐ.சுப்பிரமண்ய ஜெயர் பார்வையில்

‘இந்து,’ ‘சுதேசமித்திரன்’ மூலம் காங்கிரஸ் மகாசபையை வளர்த்த. தமிழக தேசியச் செம்மல் ஐ.சுப்பிரமணிய ஜெயர் 1887-லேயே காங்கிரசிற்கு அரிய கிராமப்புற மக்களின் ஆதரவைத் திரட்டவேண்டும் என்று 24.12.1887-ஆம் ‘சுதேச

மித்திரன்' இதழில் நீண்டதொரு தலையங்கம் எழுதியுள்ளார். சென்னையில் முதன் முறையாக காங்கிரஸ் மகாசபை கூடவிருந்த சமயத்தில் எழுதப்பட்ட தலையங்கத்தின் ஒரு பகுதி வருமாறு.

“பம்பாயில் இராஜ ஐசுவரியம் பெற்ற வர்த்தகர்கள் ஏராள மாயிருக்கிறார்கள். இவர்களைப் போல ஐசுவரியம் படைத்த வியாபாரிகளாவது, பெங்காளத்திலுள்ளவர்களைப் போல மிக ஐசுவரியம் படைத்த பெரிய ஜமீன்தாரர்களாவது மிகுதியாக இங்கே இல்லை.... நமது இராஜதானிச் சாமான்ய ஜனங்களும் குடிகளும் காங்கிரஸ் சபையின் முக்கியத்தையும் அதன் உபயோகத்தையும் நன்றாயறியும்படி செய்து காங்கிரஸ் விஷயமாய் அவர்களுடைய அனுதாபத்தைக் கைப்பற்ற வேண்டியது அவசியமாயிற்று.

“அநேக கிராமங்களில் குடிகள் முதல் காங்கிரஸ் சபைக்குக் கையொப்பம் செய்து வந்ததைப் பார்த்த காங்கிரஸ் சபை சாமானிய ஜனங்களினுடைய அனுதாபமும் ஆதரவும் பெற்ற தில்லை என்று எவர் சொல்லத் துணிவார்கள்” (புதிய விழிப் பின் முன்னோடி ஐசுப்பிரமணிய ஜயர்-1987-பெசுமணி- ப.50)

திலகர் காங்கிரஸ் பந்தலில் தேசிய சமூக மாநாடுகள் நடந்ததை ஆதுரிக்காதவர்; ஆனால் சுப்பிரமணிய ஜயர் ஆதுரித்தவர், என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. திலகரின் இந்திய ஹோம் ரூல் லீக் (1916) இயக்கப் பிரசாரத்திலும் ‘மராட்டா’ முன்னின்றது. இந்த இயக்கத்தின் கொள்கைகளை விளக்கி ‘மராட்டா’வில் திலகர் எழுதியதாவது;

“நாடு முழுவதிலும் ‘ஹோம் ரூல்’ பெறுவதற்கான பொது மக்கள் கருத்தையும், கிளர்ச்சியையும் பிரசாரம் செய்ய ஓர் அமைப்பின் தேவை என்பது உணரப்பட்டது. காங்கிரஸ் இந்தப் பொறுப்பை ஏற்க மிக்க உரிமை கொண்டது. ஆனால் காங்கிரஸ் சுயாட்சி பற்றிய திட்டத்தைத் தயாரித்து, சுறு சுறுப்பாகத் தொண்டாற்றும் நிலையில் இல்லை. முன்னோட்ட வேலையாக எவராவது முயற்சியைடுக்க முன்வர வேண்டும். இனி மேலும் நீண்டகாலம் காத்திருக்க முடியாது. ஹோம்

ரூல் லீக் ஒரு முன்னோடி இயக்கமாகக் கருதப்பட வேண்டும்; தனி இயக்கமாக எந்தப் பொருளிலும் கருதக் கூடாது.

1905-இல் வங்கத்தில் முன்னோடி இயக்கமாகக் கருதப்பட வேண்டும்; தனி இயக்கத்தை ஆகுரித்து வலிமை சேர்த்தவர் திலகர். 'மராட்டா' இதழிலும் சுதேசி இயக்கத்தை ஆகுரித்து எழுதியுள்ளார், திலகர்.

காங்கிரஸ் இயக்கத்தைக் காட்டிலும், சுதேசி இயக்கத்திற்கு கூடுதலான ஆகரவைத் தரவேண்டும் என்று 'கேசரி' இதழில் (அக்டோபர் 24, 1905) எழுதியுள்ளார், திலகர்.

சுதேசி இயக்கத்திற்கு ஆகரவாக திலகர் "பாரத வஸ்து பிரசாரினி சபை" (இந்தியப் பொருள்களின் பொதுவான உபயோகத்திற்கான சபை) எனும் அமைப்பையும் ஏற்படுத்தினார்.

பாரதியார்

சென்னையில் பாரதியார், சக்கரை செட்டியார், துரைசாமி ஜயர் போன்ற நன்பர்களைக் கொண்டு சுதேசி வஸ்து பிரசாரினி சபையை நிறுவினார். 6.4.1907-ஆம் ஆண்டு 'இந்தியா' இதழில் "சென்னையில் சில காலத்துக்கு முன்பு ஸ்தாபிக்கப் பட்டு மீண்டும் சக்கரை செட்டியார் அக்கிராஸனாதி பத்தியத்தின் கீழ்நடைபெற்று வரும்" என்று இச் சபையைக் குறிப்பிட்டுள்ளார், பாரதியார். அக்டோபர் 21, 1907-இல் சென்னை திருவல்லிக்கேணி கடற்கரையில் சுதேசி வஸ்து பிரசாரினி சபை சார்பில் நடைபெற்ற கூட்டத்திற்கு ஜி. சுப்பிரமணிய ஜயர் தலைமை வகித்தார். சக்கரை செட்டியார், பாரதியார் பேசியதாக 'இந்து' இதழில் (வாரம் மும்முறை) அக்டோபர் 21, 1907-இல் செய்தி வெளிவந் துள்ளது.

திலகர் நிறுவிய "பாரத வஸ்து பிரசாரினி சபை"யில் சேரும் உறுப்பினர்கள் பின்வரும் உறுதி மொழியை கையெழுத்திட்டு எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்" எனும் செய்தி 'மராட்டா' இதழில் (டிசம்பர் 10, 1905) பின் வருமாறு வெளிவந்துள்ளது. "இந்தியாவில் தயாரிக்கப்படும்

ஆடைசளையே உடுப்போம், மற்றவர்களை இயன்றலாவு இந்தியர் பொருட்களையே பயன்படுத்த வேண்டும் என்று தூண்டுவேன் என நான் உண்மையாக உறுதிமொழி எடுத்துக் கொள்கிறேன்.

‘மராட்டா’ இதழில் சுதேசியத்தின் முன்னேற்றம் எனும் தலைப்பில் வந்த ஒரு செய்தியை பாரதியார் ‘பாலபாரதா’வின் மே, 1908-ஆங்கில மாத இதழ்) ஆசிரியர் குறிப்புகளில் எடுத்தாண்டுள்ளார். ‘மராட்டா’ செய்தி வருமாறு:

“மன்மோகன்தூஸ் ராம்ஜி கொடுத்துள்ள அட்டவணையில் சுதேசிய வேட்டிகள், மற்றும் பிற பொருட்களின் உற்பத்தியில் ஏற்பட்டுள்ள முன்னேற்றம் மான்செஸ்டரிடான் போட்டி யிருகின்றது என்பதை அறிய சுதேசி இயக்கத்தின் முன்னேற்றத்தைத் தெளிவாக கணிக்கமுடிகின்றது இத்தகையப் போட்டியில் மான்செஸ்டரின் கிழக்கு, மத்திய கிழக்கு வர்த்தகத்தை இந்தியா தோற்கடித்துவிடும்.”

பாரதியாருக்கு ‘மராட்டா’ இதழ் அனுப்பப்பட்ட செய்தியை 1907 பிப்ரவரி ‘இந்தியா’ இதழில் குறிப்பிட்டுள்ளார் என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத் தக்கது.

சிவாஜி விழா

சிவாஜியை சுயராஜ்யப் போராட்டத்தின் தேசியவீரராகக் கொண்டாடி விழாக்கள் எடுக்கத் தூண்டினார் திலகர். 1906 சூன் 24இல் “மராட்டா” இதழில் “சிவாஜி தேசிய வீரர் இல்லையா?”(Is Shivaji not a National Hero)” எனும் தலைப்பில் ஆய்வு நலம் செறிந்த கட்டுரையை எழுதினார், திலகர். சிவாஜி விழா இஸ்லாமியருக்கு எதிரானதன்று எனும் கருத்தை இக் கட்டுரையில் வலியுறுத்தியுள்ளார், திலகர். இதழில் சில பகுதிகள், பின்வருவன:

“மனித இயற்கையில் வீரவழிபாட்டுணர்வு ஆழமாகப் பதியச் செய்யப்பட்டுள்ளது. நமது அரசியல் வேட்கைகளுக்கு சுதேசிய வீரர் வழிபாட்டின் மூலம் வலிமையனைத்தும் தேவைப்படுகின்றது. இது, நம் உள்ளத்தைத் தூண்டியேழச்

செய்யும். இந்த நோக்கத்திற்காக இந்திய வரலாற்றில் கிடைத்துள்ள ஒரே வீரர் சிவாஜி. சீரழிந்த ஆட்சியால் நாடு முழுவதும் நிவாரணம் வேண்டியிருந்த காலத்தில் சிவாஜி பிறந்தார். அவருடைய தியாகமும், துணிவும், இந்தியா கடவுளால் கைவிடப்பட்ட நாடல்ல என்பதை உலகுக்கு நிருபித்தது அக்காலத்தில் முகமதியர்களும், இந்துக்களும் பிளவு பட்டிருந்தனர் என்பது உண்மைதான். முகமதியர்களின் சமய உணர்வு உறுத்தலை சிவாஜி மதித்தார். மக்களால் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத முகமதிய ஆட்சியை எதிர்த்துப் போராடினார். ஒரு காலத்தில் அரசின் சட்டங்களாலும், ஆட்சியாலும் எதிரும் புதிருமாக இருந்த காரணத்தால் தன்னுடைய காலத்தில் கொடுங்கோண்மையை துணிவுடன் எதிர்த்தவரை வீண், என ஏற்காமல் மறுக்கக்கூடாது. சிவாஜி கையாண்ட முறைகள், கூறியன யாவும் தற்கால தலைமுறையில் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டியதில்லை. ஆங்கிலேயர் இவ்விஷயமாக புனைந்துரைத்து, நம்மை அச்சுறுத்துகின்றார்கள். சிவாஜி வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு செயலையும், தன் காலத்தில் பின்பற்ற வேண்டும் என்று எவரும் கனவுகூடக் காணமாட்டார்கள்.

சிவாஜியின் செயல்களில் இருந்து செயலாற்றத் தூண்டும் உணர்வுதான் இன்றைய தலைமுறையினர் இடையறாத இல்லசியமாகக் கொள்ள வேண்டும். தவறான தகவல்களினால் நாம் நமது பார்வையை மறைத்துக் கொள்ளலாகாது. நமது முகமதிய நண்பர்கள் தந்திரமான சூழ்ச்சிகளுக்கு இரையாகக் கூடாது என்று நாம் நம்புகின்றோம்.

நெல்சன் விழாவை இங்கிலாந்து கொண்டாடுவதாலோ அல்லது மாவீரன் விழாவை பிரான்ஸ் கொண்டாடுவதாலோ அவ்விரு நாடுகளும் தம்முன் பக்கமை கூடுவதில்லை. சுமுக உறவுகள் உள்ளன.... சிவாஜி விழா முகமதியர்களை அந்தியப்படுத்தவோ, அல்லது எரிச்சலுட்டவோ நடத்தப்படுவதில்லை. காலம் மாறிவிட்டது. இந்துக்களும், முகமதியர்களும் ஒரே பொது மேடையில், அரசியல்

காரணமாக நிற்கின்றோம். நாமிருவரும் இந்தச் சூழலில் சிவாஜியின் வாழ்க்கையில் இருந்து மனவெழுச்சியைப் பெறமுடியாதா?...

அக்பரையோ அல்லது பழங்கால வரலாற்றில் இருந்து ஒரு வீரனையோ போற்றி, விழாவெடுப்பதற்கு நாங்கள் எதிரானவர்கள் அல்ல. . . .

இந்தியா அல்லது ஐரோப்பாவின் ஒவ்வொரு வீரரும் அவரவர் காலத்தின் உணர்வையொட்டி செயலாற்றினர். ஆகவே அக்காலத்தில் நிலவிய தகுதியளவை கருத்தில் கொண்டு தனிநபரின் செயல்களை மதிப்பிடவேண்டும். இந்த நெறிமுறை ஒப்புக் கொள்ளப் பெற்றால் சிவாஜி வாழ்க்கையைப் பற்றி ஒருவர் தவறாகக் கருத மாட்டார். . . . சோதனைக் காலத்தில் ஆற்றல் மிக்க தலைவர்களை தரும் வீறு இந்தியர்களிடம் உண்டு என்பதை சிவாஜியின் வாழ்க்கை தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகிறது. மகத்தான் மராட்ட வீரனின் வரலாற்றில் இருந்து பெறவேண்டிய பாடம், இது. அக்காலத்தில் நிலவிய அரசியல் சூழலில் சிவாஜி மகாராஷ்ட்ராவில் தோன்றினார். ஆனால் எதிர்காலத்தில் இந்தியாவில் வேறு எங்கேயாவது, தோன்றலாம். முகமதியராகவும் இருக்கலாம். இதுதான் சரியான நோக்கு. ஆங்கிலேய எழுத்தாளர்கள் திசை திருப்புவதில் வெற்றியடைவார்கள் என்று நாம் நினைக்க வேண்டாம். [BAL GANGADHAR TILAK HIS WRITINGS AND SPEECHES-GANESH AND CO., MADRAS-PP.28-32]

பொதுமொழி பற்றிய சிந்தனை

டிசம்பர் 29, 1905இல் காசியில் நாகரி பிரசாரனி சபையின் மாநாடு நடைபெற்றது. இதில் திலகர் பங்கேற்றார். அங்கு அவர் ஆற்றிய பேருரை மராட்டா இதழில் மார்ச் 4, 1906 இல் வெளியிடப் பெற்றது. இவ்வரையில் அவர் இந்தியாவிற்கு ஒரு பொது மொழி தேவையெனும் தமது கருத்தை வெளியிட்டார். இதன் ஒரு பகுதி, வருமாறு.

“தேசியவுணர்வில் பொது மொழி என்பது முக்கியமான அம்சமாகும். மற்றவர்களிடம் உங்கள் எண்ணங்களை வெளிப்படுத்த, ஒரு பொதுமொழி தேவை. ஒவ்வொன்றும் ‘வாக்’ அல்லது மொழியில் தோன்றுகின்றது; புரிய வைக்கின்றது என்று மநு மிகச் சரியாகவே சொன்னார். ஆகையால் நிங்கள் ஒரு நாட்டை ஒருங்கிணைக்க விரும்பினால் அதற்கு ஒரு பொது மொழியைவிட சக்திவாய்ந்த சாதனம் வேறொன்றில்லை” திலகர், இந்தி மொழியைப் பொது மொழியாக்க வேண்டும் என விரும்பியவர்.

சமூக சீர்திருத்தத் துறையில்

சமூக சீர்திருத்தத் துறையில் ‘மராட்டா’ திலகரின் மிதவாதப் போக்கை, சிற்சில சமயங்களில் எதிர்ப்பையும் வெளியிட்டு வந்தது. சீர்திருத்தத் துறையில் முன்னின்ற ராண்டே, பண்டாரகர், திலங், கோகலே முதலானோரை திலகர் எதிர்த்து வந்தார். ‘கேசரி’யில் திலகரின் நண்பர் அகர்கர் சமூக சீர்திருத்தங்களை ஆதரித்து எழுதி வந்ததும், திலகருக்கு உடன்பாடில்லை. எனவே, அகர்கர் 1887இல் ஆசிரியர் பொறுப்பில் இருந்து விலக நேரிட்டது. சுதாரக்-சீர்திருத்தவாதி-எனும் இருமொழி (ஆங்கிலம், மராத்தி) இதழை 1888-இல் அரம்பித்தார். ஆங்கிலப் பகுதிக்கு கோகலேவும், மராத்தி பகுதிக்கு அகர்கரும் ஆசிரியர்கள்.

1891 பிப்ரவரி 15-ந் தேதி ‘மராட்டா’ இதழில் திலகர் “சமூக சீர்திருத்தத்தில் அரசாங்கத் தலையீடு கூடாது” என்று எழுதினார்.

மராட்டாவில் வ.உ.சி.

அரவிந்த் கோஷ், வந்தே மாதரத்தில் எழுதியதைப் போலவே, திலகரும் அவருடைய ‘மராட்டா’ எனும் ஆங்கில இதழில், 22.3.1908-இல் “திருநெல்வேலி குழப்பங்கள்” எனும் தலைப்பில் எழுதியதாவது:

“13-ந் தேதி நிகழ்ந்த திருநெல்வேலி குழப்பங்கள் தெற்கு

மாகாணத்தின் செயல் முறை அரசியல் வரலாற்றில் திட்டமிடப்பட்டு நிறுவப்பெற்ற முக்கியமானச் சம்பவமாகும். இவ்வாறு நாம் சிந்தித்து சொல்வதற்குக் காரணம். யாதெனில், இந்தக் குழப்பங்களின் மூலவூற்றை அரசியல் தன்மையற்ற தொழிலாளர் வேலை நிறுத்தத்தில் காண்கிறோம். இந்த நிகழ்ச்சியின் நினைவு பிற்காலத்தில் செயல்முறை அரசியலுக்குத் தேவையான சக்தியிக்க பொது மக்கள் அதிருப்தியை சந்தேகத்திற்கிடமில்லாமல் விழிப்படையச் செய்தது... மிஸ்டர் பிள்ளை, திருநெல்வேலி-தூத்துக்குடி கடைகாரர்களுக்கு பேருதவி புரிந்துள்ளார். ஆகவே, அவர்கள் அவருக்கு இழைக்கப்பெற்ற அநீதிக்காக இயற்கையாகவே வருத்தமுற்று கடையடைப்பு செய்தன— தங்கள் நகரத்தைச் சார்ந்த மிஸ்டர் பிள்ளைக்குக் கொடுரோமான தவறு இழைக்கப்பட்டு விட்டதாக மக்கள் மனங்களில் ஆழப்பதிந்துவிட்டது. இந்த நிலையில் அவர்கள் தாங்கள் என்ன செய்கிறோம் என்னும் பிரிக்கனா இல்லாதவர்களாகி விட்டார்கள். புயல் உருவாகினிட்டால், அது எந்தத் துசையில் செல்லும் என்று உறுதியாகக் கூறமுடியாது. மக்கள் பயங்கரத் தவிப்பில் இருக்கும்பொழுது, அவர்கள் என்ன செய்வார்கள், எப்படி செய்வார்கள் என்று கூறமுடியாது. அங்கு ஒரு சம்பவத்திற்கும், மற்றொரு சம்பவத்திற்கும் இடையே தர்க்கரித்தியானத் தொடர்பைப் பார்க்க முடியாது. அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கிறர்ச்சியைத் தலைமைத்தாங்கி நடத்துவர்கள் ஒரு இடத்தில் இருந்து மற்றொரு இடத்தில் எவ்வாறு செயல்படுவார்கள் என்பதையும் கூற முடியாது. ஆகவே, இங்கும் திருநெல்வேலி குழப்பங்கள்) அதே நிலைதான்.”

கேசரியில் திலகர்

அகர்கர் விலகியதும் 1887, அக்டோபர் 22-ந் தேதி, ‘கேசரி’ இதழின் ஆசிரியராக திலகர் தம் பெயரை பதிவு செய்து கொண்டார். தொடக்கத்தில் ‘கேசரி’ வாயிலாக மத தர்மம், நீதி தர்மம், அரசியல் முதலிய அற்புத விஷயங்களைப் பற்றி எழுதி வந்தார், திலகர். விரைவிலேயே ‘கேசரி’யில் அரசியல்

தத்துவங்களையும், அரசாங்கத்தின் கடமையையும், மக்கள் சுதந்திரங்கள் பற்றியும் எழுத்த தொடங்கினார். அரசாங்க அதிகாரிகளின் மக்கள் விரோத நடத்தை, மிதவாதிகளின் கொள்கை, சீர்திருத்தக்காரர்களின் போக்கு முதலானவற்றை வன்மையாகக் கண்டித்து, மக்களிடையே எதிர்ப்புணர்வை ஏற்படுத்தி பொது மக்கட் கருத்தை உருவாக்கினார், திலகர். இதழின் பெயர் துலங்குமாறு சிம்மமெனக் கர்ஜித்தார்.

தொடக்கத்தில் கையாண்ட குழையான மராத்தி மொழி நடையை மாற்றிக் கொண்டார். பழகு மொழி நடையைக் கையாண்டார்.

செய்திகளைத் தேடும் பெரும்பாட்டை விட செய்திகளை பழகுதமிழில் சொல்வதற்கேற்ற தமிழ்ச் சொற்களைத் தேடுவது பெரும் பாடாயிருந்தது என்று ‘கதேசமித்திரன்’ ஆசிரியர் என்ற பொறுப்பில் ஜி.சுப்பிரமணியர் கூறியுள்ளார். இதைப்போல ஆங்கிலச் சொற்களுக்குரிய புதிய புதிய மராட்டிய மொழிச் சொற்களை உருவாக்க திலகர் அரும்பாடுப்பட்டார். இவருடைய இந்த முயற்சி பற்றிய ஒரு செய்தி, பின்வருவது;

“ப்யூராக்ரஸி (BUREAUCRACY) என்னும் வார்த்தைக்கு ‘அதிகார வர்க்கம்’ என்று வெகுகாலம் ஸ்ரீ திலகர் உபயோகப்படுத்தி வந்தும் அப்பதம் அவருக்குத் திருப்தியைத் தரவில்லை. ஒரு நாள், அகஸ்தமாத்தாய் தாம் செய்த பிரசங்கத்தில் ‘நவுகர் ஷாஹி’ என்னும் வார்த்தையை ஸ்ரீ திலகர் உபயோகப்படுத்தினார். உடனே, பிரசங்கம் முடிந்ததும் அளவிலா அநந்தங் கொண்டு ப்யூராக்ரஸி என்னும் வார்த்தைக்குப்பதிலாக நவுகர் ஷாஹி என்னும் வார்த்தையே சரியெனத் தீர்மானித்தார். இங்ஙனம் பற்பல நூதன வார்த்தைகளை ஸ்ரீ திலகர் இராஜ்யத் துறையில் உபயோகப்படுத்தி மகா ஜனங்களுக்கு அரசியல் ஞானத்தை யூட்டினார்.” (முற்கூறிய கிருஷ்ணசாமி சர்மாவின் நூல்-படி)

புனாவிலிருந்து ‘கேசரி’ செவ்வாய்க் கிழமை தோறும் வெளிவந்தது. இதன் அளவு ‘மராட்டா’ இதழ் அளவை ஒத்தது எமது பார்வைக்கு 1902 ஜூவரி 8-ந் தேதி இதழ் கிடைத்தது.

முகப்பு வாக்கு ஹரி நாம சம்க்ஷிருத துதி யொன்றைக் கொண்டது. அச்சிட்ட எழுத்துகள் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. முதல் பக்கம் முழுவதும் விளம்பரங்கள்; ஒன்றே ஒன்று மட்டும் ஆங்கிலத்தில், பிற யாவும் மராட்டிய மொழியில் - ஆண்டு சந்தா ஒரு ரூபாய். 15000 முதல் 20000 பிரதிகள் அச்சிடப்பட்டன.

1897-இல் திலகர் முதல் சிறைவாசத்தில் இருந்தபொழுது திலகர் 'கேசரி'யின் ஆசிரியராக இல்லை. 1898-இல் விடுதலை பெற்றதும் ஆசிரியரானார்.

'கேசரி' திலகருக்கு முன் அகர்கள் ஆசிரியர் பொறுப்பில் வெளிவந்தபொழுது, அதனுடைய இதழியல் கொள்கையில் சமூக சீர்திருத்தம் முதன்மை பெற்றிருந்தது.

அகர்கள்

கோபால் கணேஷ் அகர்கள் (1850-1895), மகாராஷ்ட்ராவில் மட்டுமல்ல இந்தியாவின் சமூக சீர்திருத்தவாதிகளில் புகழ் பெற்றிருந்தார். மேலைநாட்டுக் கோட்பாடுகளையும், புதிய சிந்தனைகளையும் முழுமையாக ஏற்றுக் கொண்டவர். ஜே.எஸ்.மில், ஹெர்பர்ட் ஸ்பென்சர், அகஸ்டி கோம்டே, சார்லஸ் டார்வின் ஆகியோரின் செல்வாக்கு அகர்கள் மீது படிந்திருந்தது. எனவே சமூக சீர்திருத்த பிரசாரத்தில் இந்து சமய சாத்திரங்களை ஆதாரமாகக் கொள்வதற்கு இணங்காதவர். இந்த நோக்கு அவரை திலகரிடம் இருந்து பெருமளவில் அந்தியப்படுத்தியது. தமது 'சதாரக்' இதழின் முதல் வெளியீட்டிலேயே அவர், "மேலை நாட்டு போதனையின் சரியான உணர்வை நாம் ஏற்றுக் கொள்ளாமல் முன்னேற முடியாது" என்று குறிப்பிட்டார். திலகர், சமூக சீர்திருத்தப் பிரசாரத்தில் அந்தியர் ஆட்சி கால சமூக சீர்திருத்தத் தலையீடு, மேலைநாட்டு வழிமுறைகள் முதலானவற்றை எதிர்த்தவர். நகமும் சதையும் என நட்புக் கொண்ட இருவரிடையே சமூக சீர்திருத்த நோக்குக் காரணமாக வேற்றுமை ஏற்பட திலகரை மறுத்து அகர்கள்

முனைப்பாக எழுதியுள்ளார். திலகரும் அகர்களை எதிர்த்தும் ‘கேசரி’யில் எழுதி வந்தார். அகர்கள் ‘கேசரி’யின் ஆசிரியராக இருந்த பொழுது 1883 சூன் 12-ந் தேதி இதழில் விதவைகள் துயரம் குறித்து ஒரு கவிதை வெளிவந்தது. இதைப் படித்துவிட்டு பேராசிரியர் டி.கே.கார்வே (DHONDO KESHAV KARVE) விதவை மறுமண இயக்கத்தில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டார். (PANDIT P RAMA BAI SARASWATI-HER LIFE AND WORK-1970-PADMINI SENGUPTA-ASIA PUBLISHING HOUSE-P/ 188)

கேசரியின் அரசியல் பார்வை

திலகர் பொறுப்பில் ‘கேசரி’ வெளிவந்த காலத்தில் இதழின் அரசியல் பார்வை கூர்த்த நோக்கை; வெடிப்புற எழுதுவதை வளர்த்துக் கொண்டது. தெய்வீகத்தையும், தேசியத்தையும் இணைத்து எழுதினார், திலகர்.

1906 குலை 10-ந் தேதி ‘கேசரி’ இதழில், “சில சமயங்களில் சிறப்புத் தன்மை கொண்ட தெய்வீக திட்டத்தால் நாம் வெற்றி பெறுகிறோம். தெய்வமும், தேசமும் தனித்து இல்லை. இதற்கு மாறாக தெய்வ வடிவங்களில் நமது தேசம் ஒன்றாகும்” என திலகர் எழுதியுள்ளார். அரவிந்தர், பாரதியார் முதலானோர் இந்தப் பார்வையில் எழுதியுள்ளனர். திலகர் தமது பேருரை ஒன்றில் கூறியதாவது;

“ஆன்மீக விஷயங்களில் காசி யாத்திரை இறுதி இலக்காக இருப்பது போல, விடுதலை யெனும் கங்கை நீராடல் அரசியலில் இறுதி இலக்காகும். ஆயிரக்கணக்கான சமய, அரசியல், அறிவாற்றல் சார்ந்த புரட்சிகளை உலகம் கண்டுள்ளது. இவையனைத்தையும் இந்தியா பார்த்துள்ளது. ஆனாலும் இந்தியா ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக உயர்ச் சக்தியுடன் இருந்து வருகின்றது. தெய்வம் நமது தேசத்திற்கு எதிராக இருந்திருந்தால் இந்தியா பெயரளவில்தான் இருந்திருக்கும். தெய்வம் முக்கியமாக நமக்கு ஒரு நன்னாளைக் காட்டும்.”

இதழின் கொள்கை விளக்கம்

இதழின் கொள்கை விளக்கத்தைப் பற்றி 'கேசரி'யில் திலகர் எழுதியதாவது.

மக்கள் தங்கள் உரிமைக்காக அச்சமின்றி போராடக் கற்பிப்பதே எமது விருப்பமாகும். அஞ்ச வருவது யாதொன்று மில்லை. பத்திரிகை அடக்குமுறைச் சட்டத்தை விட்டன் பிரபு கொண்டு காலத்தில் கேசரி தோன்றியது. ஆட்சியாளர்களின் உணர்வுகளுக்கு ஊறு விளைவிக்காமல் எழுதுவதே பத்திரிகைகளின் கொள்கையாக இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணப்பட்டது. அக்காலம் இப்பொழுது மலையேறிப்போய் விட்டது. மக்கள் விழிப்படையைப் பாடுபடுவதே நம் கடமை என்று கருதுகின்றோம். ஒற்றுமையுணர்வையும் நேரமை யுணர்வையும் போதிப்பதே என் கடமை. நாங்கள் ஆட்சியாளர்களுக்காக எழுதவில்லை. வாசகர்கள் எம் உணர்வை, எம் எண்ணங்களை, எம் வேதனைகளை, எம் சிற்றத்தைப் புரிந்து கொள்ளவே எழுதுகின்றோம்."

முதலில் வேண்டுவது அரசியல் சீர்திருத்தமா? சமூக சீர்திருத்தமா?

காங்கிரஸ் தோன்றியதில் இருந்து முதலில் வேண்டுவது அரசியல் சீர்திருத்தமா? சமூக சீர்திருத்தமா? எனும் கேள்வி விவாதிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது.

திலகர் முதலில் வேண்டுவது அரசியல் சீர்திருத்தமே என்பதை வலியுறுத்தி வந்தார். 1886-இல் திலகர் கேசரியில் ஒரு நீண்ட கட்டுரை எழுதினார். கேட்திலங் எனும் நீதிபதி, "எது முதலில் வரவேண்டும்? சமூக அல்லது அரசியல் சீர்திருத்தமா?" எனும் தலைப்பில் ஒரு சொற்பொழிலில் தமது கருத்துகளை வெளியிட்டார். அரசியல் சுதந்திரத்திற்கு, சமூக சீர்திருத்தம் இன்றியமையாதது எனும் கருத்தை திலங் மறுத்தார். பதினேழாம் நூற்றாண்டில் பிரிட்டிஷ் மக்கள் ஒத்துப் போகாத அரசர்களிடமிருந்து அரசியல் சுதந்திரத்தை

கைப்பற்றினார்கள். பதினேழாம் நூற்றாண்டில் பிரிட்டிஷ் மக்கள் சமூக சீர்திருத்தத்தில் பின்தங்கியிருந்தார்கள். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு வரை இந்நிலைதான். அயர்லாந்திலும் சமூக விஷயங்களில் பின்தங்கியிருந்தார்கள். திலகர் கருத்தும் திலங் கருத்தும் ஒத்திருந்தது. இப்பொழுது திருக்கும் சந்தர்ப்பங்களில் சமூகசீர்திருத்தத்தைக் காட்டிலும் அரசியல் சீர்திருத்தத்திற்குரிய பங்கு அதிகமாகும் என்று திலகர் எழுதினார்.

உழவர்கள் பிரச்னைகள் குறித்து

1901-இல் திலகர் கேசரியில் உழவர்கள் பிரச்னைகள் குறித்து பல கட்டுரைகள் எழுதினார். பம்பாய் மேலவையில் நிலவரி பற்றிய மசோதா தாக்கல் செய்யப்பட்டபொழுது, 'கேசரி'யில் எழுதினார். இந்த மசோதா உழவர்கள் தங்களை நிலங்களை விற்கவோ, அடகு வைக்கவோ உழவர்களுக்கு எதிரானது என்பதால் பொதுமக்கள் கருத்தறியும் வரையில் ஒத்திவைக்க வேண்டும் என்பது திலகர் கருத்து.

தேசிய அரசியலில் மிதவாதம், தீவிரவாதம்

விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றின் போக்குகளை விமர்சிக்க ‘மிதவாதம்’, ‘தீவிரவாதம்’ எனும் இரு சொற்பிரயோகங்கள் தோன்றின. ராணடே, கோகலே மிதவாத தேசியவாதிகள் என்றும் திலகர், அரவிந்தர் முதலானோர் தீவிரவாத தேசியவாதிகள் என்றும் ஆய்வாளர்கள் ஓர் அனுகுமுறையை வகுத்துக் கொண்டார்கள்.

நேருஜி அவர்கள் தமது சுயசரிதையில் “மிதவாதிகளின் மனப்பான்மை” எனும் தலைப்பில் எழுதியுள்ளார். இங்கிலாந்தில் தோன்றிய விபரவிசக் கோட்பாடுகளையும் அதைப் பின்பற்றுவதாகக் கூறும் மிதவாதிகளையும் பின்வருமாறு ஒப்பிடுகிறார்.

“மிதவாதக் கட்சி என்ற பெயரைக் கண்டு யாரும் ஏமாந்துவிட நேரும். வேறு நாடுகளில் அதிலும் குறிப்பாக

இங்கிலாந்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட பொருளாதாரக் கொள்கையை உணர்த்துவதாக ‘மிதவாதம்’ என்ற சொல் உள்ளது. அது வணிக சுதந்திரம், தனிப்பட்டோர் சுதந்திரம் போன்ற பலவகைச் சுதந்திரங்களைக் குறிக்கும் ஆங்கில மிதவாத மரபு, பொருளாதார அடிப்படையைக் கொண்டது. அரசனுடைய தனியுரிமைகளை, தன்னிச்சையான வரிவிதிப்பு முதலியவற்றிலிருந்து தப்பிப் பிழைத்து வணிக சுதந்திரம் பெற அடிகோவியது. இந்திய மிதவாதிகளுக்கு அத்தகைய அடிப்படையே கிடையாது. ஐனநாயகமோ, தனிப்பட்டோர் சுதந்திரமோ, தொடக்க நிலையில் கூட இருக்கமுடியாத சமஸ்தானங்களுடன் இவர்கள் வைத்துள்ள தொடர்பே எதேச்சாதிகாரப் பிரபுத்துவம் ஆகியவை மலிந்த இந்த சமஸ்தானங்களுக்கு இவர்கள் தரும் ஆகரவே ஜரோப்பிய மிதவாதிகளின்றும் இவர்களை வேறுபடுத்திக் காட்டும் மிதவாதம் என்ற வார்த்தையின் எந்த அர்த்தத்திற்கு இந்திய மிதவாதிகள், மிதவாதிகளே அல்லர். (இந்திய தேசியத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்-2002-முன்றாம் பதிப்பு-பெசு.மணி-ப.501)

மேற்கூற்றிய விபரவிசக் கோட்டபாடுகளான சமூக உரிமைகள், நீதித்துறைச் சீர்திருத்தங்கள், அரசியல் சாசனங்களைகிடைக்கின்ற முதலானவற்றைக் காங்கிரஸ் மிதவாதிகள் இந்தியாவில் அப்படியே பின்பற்ற விரும்பினார்கள்.

திலகர் கருத்து

மிதவாதிகளின் வழிமுறையான அரசியல் சாசனத்துக்குட்பட்ட கிளர்ச்சியை என்னி நகையாடி திலகர் 12.3.1907-ல் ‘கேசரி’யில் பின் கண்டவாறு எழுதினார்.

“இந்திய அரசியல் இயக்கத்தைப் பொறுத்த வரை” அரசியல் அமைப்பிற்கு இசைவான பிரயோகத்தை நாங்கள் தவறு என்று மெய்ப்பித்து நிலைநிறுத்துகிறோம். ஆங்கிலேயர்கள் தங்கள் இயக்கத்தை நடத்த இந்தச் சொல்லைப் பயன்படுத்தினார்கள் என்பதற்காக நாமும்

படியோகிக்கிறோம். பக்கத்து வீட்டுப் பெண்மணி கழுத்தில் தங்கத்தைப் போட்டிருப்பதைப் பார்த்து, நாம் நமது கழுத்தைச் சுற்றிக் கயிற்றைக் கட்டுவது போலிருக்கிறது. அது நமக்கு ஆபரணமுமன்று; சொத்துமில்லை; அதனால் நமது குரல்வளைதான் நெரிக்கப்படும். பொது ஜனக் கருத்தைத் தட்டியெழுப்பிப் பெரும்பான்மையோரை இனங்க வைப்பது அரசியல் சாசன வழி இயக்கம் என்று கூறப்படும். இந்தியாவில் எவ்வாறு ஓர் அரசியல் சாசனம் இல்லை என்பதை நினைவில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். கடந்த காலத்தில் அனுமதித்தது போல இந்தியாவில் இத்தகைய அரசியல் செல்வாக்குப் பெறுவதை விழிப்புடன் விலக்க வேண்டும்.” (பெசுமணியின் முற்கூறிய நூல்-ப.503)

மிதவாத தேசியத் தலைவர்கள் சமூக சீர்திருத்தப் பணி யிலும், பொருளாதாரச் சுரண்டலை அம்பலப்படுத்தியதிலும் இதழ்கள், உரைகள், நூல்கள் வாயிலாக பெருந் தொண்டாற்றி யுள்ளார்கள் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாகும்.

‘இந்து-இஸ்லாமியர்’ வகுப்புக் கலவரங்கள் கேசரி கருத்து—

1893-1894-இல் பப்பாயிலும், புனாவிலும் மற்றும் பலவிடங்களில் இந்து-இஸ்லாமியர்களிடையே வகுப்புக் கலவரம் மூண்டது. இந்தக் கலவரங்களுக்கு அரசாங்கம் சட்ட ஒழுங்கு நடவடிக்கைகளை முறையாக எடுக்காததே காரணம் என்று அரசாங்கத்தைக் குறை கூறினார். வகுப்புக் கலவரங்களுக்கான காரணங்களைக் குறித்தும் ‘கேசரி’யில் எழுதினார். இதில் தமிழ்மையை நிலைப்பாட்டையும் எடுத்துரைத்தார். மகுதியின் முன் மேள-தாள் இசைகளுடன் இந்துக்கள் ஊர்வலம் செல்வது, பசுவதை முதலான பழங்கால பழக்க வழக்கங்கள் இந்து-இஸ்லாமியர் தரப்புகளில் விரோத பாவத்தை ஏற்படுத்தின. பம்பாயில் நாள்கு நாள்கள் நிகழ்ந்த வகுப்புக் கலவரங்களை முஸ்லீம் சமுதாயத்தினர் தொடங்கி வைத்தனர். அரசாங்கம் நிலைமையை சரிவரக் கையாள வில்லை என்று எழுதினார். இந்துக்களின் பசு பாதுகாப்பு

இயக்கம், கலவரங்களுக்குக் காரணம் என்று போலீஸ் குமிஷனர் கூறியதை திலகர் மறுத்தார். அரசாங்கம், கலவரங்கள் நிகழும்போது இந்துக்கள் சார்பில் நிற்காது என்று முஸ்லீம் நினைத்ததே, அவர்கள் கலவரத்தை உண்டாக்கினார்கள் என்றும் திலகர் குறிப்பிட்டார். திலகர் இது தொடர்பாக ‘கேசரி’யில் எழுதியதாவது;

“பம்பாய் இந்துக்கள் சமயவெறியாலோ அல்லது விளைவு அறியாமலோ. ஏரிச்சல் அடையவில்லை. முழுக்க-முழுக்க தற்காப்புக்காகச் செய்தார்கள். ஒருநாள் காத்திருந்தார்கள்; காவல்துறையில் இருந்து பாதுகாப்புக் கிடைக்கவில்லை. பிறகு தற்காப்புக்காக எதிர்த்தார்கள். கலவரத்தை முதலில் இந்துக்கள் தொடங்கவில்லை. அரசாங்கத்தின் உதவி தக்க நேரத்தில் வந்திருந்தால் எந்த இந்துவும் வன்முறைக்குத் துணிந்திருக்க மாட்டான்.”

தொடர்ந்து மற்றொரு கட்டுரையில் திலகர் எழுதியதாவது;

“இந்துக்கள் தாங்களாகவே பிறர் மீது தாக்குதல் தொடுக்க வில்லை. பிறர் தாக்கும்பொழுது பேசாமல் கைகட்டி நிற்கும் கோழைத்தனத்தை மராத்தியர்கள் வளர்த்துக் கொள்ள வில்லை.”

கலவரங்களுக்கான காரணங்களை ஆய்வு செய்த பிறகு திலகர் பின்வருமாறு தீர்வும் கூறினார்.

“ஒன்றிற்கொன்று எதிர்ப்பு தெரிவிக்கும் சில பழக்க வழக்கங்கள் ஒவ்வொரு சமூகத்திலும் உள்ளன. இந்தப் பழக்க வழக்கங்களை சுதந்திரமாக செயற்படுத்திக் கொள்ள திட்ட வட்டமான சட்டங்கள் ஏற்படுத்திக் கொள்ளப்படுகின்றது. அவை உறுதியாக நடைமுறைப்படுத்தப் படுகின்றது. உதாரணமாக ஓர் இந்து குடியிருப்பில் ஒரு முஸ்லீம் பசவைக் கொள்றுவிட்டால், அல்லது முஸ்லீம் க்ஷாப்புக் கடைக்காரரிட மிருந்து பசவை பலாத்காரமாக மீட்டெடுக்க இந்து முயற்சி செய்தால் அவ்விருவரும் தண்டிக்கப்பட வேண்டியவர்கள்.” மகுதிகள் முன்பு இந்துக்கள் ஊர்வலம் வரும்பொழுது மேள-தாள-இசை கூடாது என்று முஸ்லீம்கள் கூறக்கூடாது.

அவர்கள் அறிவிற்கு பொருத்தமானதை (Reasanable) நோக்க வேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொண்டுள்ளார்.

கேசரி-பிப்ரவரி - 1908

சூரத் காங்கிரஸின் பிளாவிற்குப் பிறகு மிதவாதிகள் என்றழைக்கப் பட்டவர்களில் பலர் 'லிபரல்ஸ்' அல்லது சீர்திருத்தக் கொள்கையினர் என்று புதிய பெயர் சூட்டிக் கொண்டு ஒரு மாநாட்டைக் கூட்டினர். அரசியல் சாசனத்திற்குட்பட்ட வழியில் பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்தின் கீழ் சுயாட்சி அரசு கோருவது, கொள்கையாகப் பிரகடனப் படுத்தப்பட்டது.

காங்கிரஸிற்குரிய கட்சி விதிகளை எழுத்து பூர்வமாக உருவாக்க ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டது. ராஷ்பிகாரி கோஷ் குழுவின் தலைவராகத் தேர்வு செய்யப்பட்டார். கோகலே, வாச்சா செயலாளராகவும் நியமிக்கப்பட்டனர்.

நேஷனலிஸ்ட் பார்ட்டி என்னும் காங்கிரஸ் தீவிரவாதிகள் "constitutional committee" என்பதற்கும் "congress continuation committee" எனும் பெயரில் ஒரு குழுவை அமைத்தனர். சுயராஜ்யம் பெறுவதற்கு கிளர்ச்சி வழிமுறையைக் கையாள வேண்டும் என்று, இந்தக் குழு இது குறித்து திலகர், கேசரியில் பிப்ரவரி 4, 1908-இல் பின்வருமாறு எழுதினார்.

"சுயராஜ்யத்தின் அனைத்து உரிமைகளையும் பெறுவதற் கானப் போராட்டத்தை இந்திய மக்கள் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். இதற்காக கருப்பர்-வெள்ளையர் இடையே உள்ள அனைத்து வேற்றுமைகளையும் கண்டிவேண்டும். விண்ணப்பம் போடுவது, வேண்டிக் கொள்வது முதலான வழிமுறைகளினால் எவ்விதப் பயனும் ஏற்படாது. இன்னமும் மிதவாதியாக இருக்க விரும்புகின்றவர்கள், இருந்து விட்டு போக்கட்டும், அவர்களிடம் மிதவாதம், தீவிரவாதம் எனும் சொற்களை வைத்துக் கொண்டு பூசலிடவேண்டாம். ஆனால், மிதவாதம் என்றால் என்ன என்பதை வரையறுக்க வேண்டும். அரசாங்கத்தின் கொடிய அடக்குமுறைச் சட்டங்களை வேண்டுமென்றே மீறிச் சிறைபுகும்

உறுதியை ஏற்கும் விரிந்த பொருளில் மிதவாதம் அமைய வேண்டும். இந்த உறுதியைக் கடைப்பிடித்தாலும் மிதவாதம், திவிரவாதம் என்றில்லாமல் நாம் விடுதலை பெறுவோம். இல்லையெனில் அடிமையெனும் தலையெழுத்தை மாற்ற முடியாது.”

திலகர் “காங்கிரஸ் தொடர்ச்சி குழு” என்ற பெயரிட்டது, காங்கிரஸிற்குள் இருந்துக் கொண்டே அதை பலவீனப் படுத்தாமல் காங்கிரஸை வளர்க்கப்பாடுபட வேண்டும் எனும் அவருடைய சீரிய நோக்கத்தை வெளிப்படுத்தியது.

மது விலக்குப் பிரசாரம்

1908 மார்ச் 3-ந் தேதி கேசரி இதழில் மதுபானக் கடைகளுக்கு முன்னே நின்று குடிப்பழக்கத்தினால் வரும் கேடுகளை பிரசாரம் செய்ய வேண்டும். சமயம், நன்னெறி, குடிப்பவர் நலம் அனைத்திற்கும் எதிரானது என்பதை உணர்த்த வேண்டும்.

ருஷ்ய வழிமுறைகள்

திலகர் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தின் கொடுங்கோன்மை சூழ்ச்சி வழிமுறைகளை அறிந்தவர். எனவே அவர்கள் மனமாற்றம் பெறமாட்டார்கள். சுயராஜ்யம் பெற நாம் துணிவார்ந்த கிளர்ச்சிகளைச் செய்ய வேண்டும் என்று திலகர் வலியறுத்தினார்.

1907 மே 21-ந் தேதி கேசரி இதழில் ரஷ்யாவில் அரசின் கொடுங்கோன்மை வழிமுறைகளை ரஷ்யமக்கள் எதிர்ப்பது போன்று, இந்தியர்கள், ரஷ்ய மக்களின் வழிமுறைகளைப் பின்பற்ற நேரிடும் என்று சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

“ரஷ்யா, ஜெர்மனி, அயர்லாந்து முதலான நாடுகளின் நவீன கால வரலாறுள், மக்களின் சுயராஜ்ய வேட்கையைக் கொடிய அடக்குமுறைகளால் ஒடுக்க முடியாது என்பதை முழுக்கஞ் செய்கின்றன. எந்தப் பிற நாட்டு மக்களின் ஆண்மைக்கு சற்றும் தாழ்ந்ததில்லை இந்திய மக்களின் ஆண்மை என்பதை எடுத்துக்

காட்டும் நேரம் வந்துவிட்டது. இந்தச் சோதனையில் நாம் தோற்றுவிட்டால் என்றென்றும் நம் எதிர்கால சந்ததியினரை அடிமைத்தனத்தில் ஆழ்த்தும் பயங்கர பாவத்தைச் செய்தவர்களாவோம்.”

முதல் ரஷ்யப் புரட்சியைப்பற்றி ‘கேசரி’

28.3.1905ஆம் கேசரி இதழில் திலகர் ஜார் மன்னன் கொடுங் கோலாட்சியை எதிர்த்து 1905இல் எழுந்த முதல் ரஷ்யப் புரட்சியைப் பற்றி திலகர் எழுதியதில் ஒரு பகுதி வருமாறு;

“மக்கள் எதிர்ப்பும், வேலை நிறுத்தங்களும் ஒதுக்கத்தக்க சக்திகள் அல்ல. பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளைக் காட்டிலும், ரஷ்ய ஜார் ஆட்சி அதிகாரிகள் காட்டு மிராண்டித்தனமான கொடுங்கோலர்கள் என்பது யாவரும் அறிந்ததே. ஆனால் ரஷ்யாவின் மேல்தட்டு வருக்கமும், கீழ்த்தட்டு மக்களும், பேராசிரியர்களும், மாணவர்களும், தொழிலாளர்களும் தொழிற்சாலை முதலாளிகளும், பத்துரிகை ஆசிரியர்களும், சிறு கடைகாரர்களும் ஒன்றுதிரண்டு, எதையும் பொருட்படுத்தாமல் எதற்கும் அஞ்சாமல் வேலை நிறுத்தத்தைத் தொடர்ந்து நடத்தித் தங்கள் கோரிக்கைகளை ஜார் மன்னனிடம் தெரிவித்தார்கள். அரசர்களுக்கெல்லாம் மகாசக்தி வாய்ந்த அரசன் ஜார்-20-22 லட்சம் போர் வீரர்களைக் கொண்ட வலிமைபெற்ற இராணுவத்தை உடைய ஜார்-அனைத்து ரஷ்ய குடிமக்களின் கோரிக்கைளை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று.”

காந்தியடிகள் பார்வையில்

காந்தியடிகள் தென்னாப்பிரிக்காவில் ஆங்கில அரசாட்சியின் இந்தியர் இன ஒதுக்கலை எதிர்த்து அறப் போர் நடத்திய காலத்தில் தமது ‘இந்தியன் ஓபினியன் எனும் இருமொழி இதழில் ஆங்கிலம், குஜராத்தி, 11.1.1905இல் திலகர் எழுதியதற்கு பதினேழு நாட்களுக்கு முன் முதல் ரஷ்யப் புரட்சியைப் பற்றி பின் வருமாறு எழுதிய விமர்சனத்தின்

ஒரு பகுதி, வருமாறு:

“கொடுங்கோள்மைக்கு எதிராக ரஷ்யப் பிரசாரத்தை நாம் கூட கடைப்பிடிக்கலாம். கடேசிப் பண்டங்களை உபயோகிக்க வேண்டுமென வங்காளத்தில் தோன்றியிருக்கும் இயக்கம் அதிகமாய் ரஷ்ய இயக்கத்தைப் போலவே உள்ளது. ரஷ்ய மக்களுடைய நிலைமைகளையும் எடுத்துக் கொள்வோம். நாம் ஏழைகளாய் இருப்பதைப் போலவே, ரஷ்ய மக்களும் ஏழைகள். அரசாங்க விவகாரங்களை நடத்துவதில் நமக்கு எத்தகைய பங்கும் கிடையாது. முன்னுமனுக்காமல் நாம் வரிகளைக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதே நிலைமைதான்.”

பாரதியார் வாழ்த்து

முதல் ரஷ்யப் புரட்சியை வாழ்த்தி பாரதியார் 1906 செப்டம்பர் 1-ந் தேதி இதழில் ‘ரஷ்யாவில் ராஜாங்கப் புரட்சி’ (Russian Revolution) எனும் தலைப்பில் எழுதிய கட்டுரையின் இறுதியில் பின் வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“கயாதீனத்தின் பொருட்டும், கொடுங்கோள்மை நாசத்தின் பொருட்டும் நமது குஷ்யத் தோழர்கள் செய்து வரும் உத்தமமான முயற்சிகள் மீது சசன் பேரருள் செலுத்துவாராக.

சீன்-பீன் இயக்கம்

இந்தியாவின் தேசியவாதத்திற்கு ஊக்கம் கொடுத்த அயலநாட்டு விடுதலை இயக்கங்களுள் அயர்லாந்தின் ‘சீன்-பீன்’ இயக்கமும் ஒன்றாகும். “நாம் ஜீஷ்காரர்கள்” எனும் பொருள் கொண்டது. ‘சீன்-பீன்’ எனும் சொற்றெராட்டர். பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கு எதிராக ‘ஹாம் ரூல்’ எனும் அரசியல் முழுக்கம் அயர்லாந்து தேசியவாதிகளால் எழுப்பப்பட்டது. இந்த முழுக்கம் இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்திலும் எதிரொலித்தது.

இலண்டனில் 1905 பிப்ரவரியில் விடுதலைப் போராட்ட விரர் ஷியாம்ஜி கிருஷ்ணவர்மா “இந்தியன் ஹாம் ரூல்

ஸௌசைடி”யை இலண்டன் ஜூரிஷ் தேசபக்தர்கள் பிரிட்டிஷ் சோஷலிஸ்ட் தலைவர் எச்.எம்.ஹென்ட்ரும் ஆகியோர் ஆலோசனை கூறத் தொடங்கினார். இந்தச் சொஸைடியை திலகர், விபின் சந்திர பால், வாலா வஜ்பத்ராய், தாதாபாய் நவரோஜ் முதலானோர் வாழ்த்தினர்.

1884 பிப்ரவரி 14-இல் குஜராத் கெஜட் இதழில் ஹோம் ரூஸ் பற்றிய குறிப்பு பின்வருமாறு வந்தது.

“அந்திய ஆட்சி ஹோம் ரூஸ் ஆட்சியாக மாற்றப்படாமல் போனால், மக்கள் துன்பங்கள் தீர்க்கப்படாமலேயே நீடிக்கும். அயர்லாந்து ஹோம் ரூஸ் ஆட்சியைப் பெறுவதில் வெற்றி பெற்றதைப் போலவே அதையொத்த ஆட்சியைப்பெற வெற்றிபெறுவோம்.” (பிமேன் பிஹாரி மஜாம்தாரின் முற்கூறிய நால் ப.141)

இந்தியன் ஹோம் ரூஸ் சொஸைடியின் பிரசார இதழான ஷியாம்ஜி கிருஷ்ணவர்மாவின் ‘இந்தியன் சோஷியாலஜிஸ்டு’ம், ஜூரிஷ் விடுதலை இயக்கத்தின் ‘காயலிக் அமெரிக்கன்’ இதழும் அரசியல் தொடர்பு கொண்டிருந்தன. இந்தியப் புரட்சியாளர்களுக்கு ஆதரவளித்து தீவிரமாக எழுதி வந்தது. டிசம்பர் 9, 1905-இல் காயலிக் அமெரிக்கன் “INDIA AND IRE-LAND WORKING TOGETHER” எனும் தலைப்பில் ஒரு கட்டுரை வெளியிட்டது. இதில் ரஷ்ய புரட்சி (1905) வெற்றிபெற ரஷ்யாவில் உள்ள இராணுவம், போலீஸ் முதலான சக்திகள் ஒத்துழைத்தது என எழுதி அத்தகைய நிலை இவ்விரு நாடுகளிலும் தோன்ற வேண்டும் எனும் மறைமுகக் குறிப்பையும் வைத்தது. காயலிக் அமெரிக்கன்-அமெரிக்காவில் குடியேறிய ஜூரிஷ்காரர்கள் சார்பில் வெளிவந்தது. இந்த இதழின் ஆசிரியர் ஜியார்ஜ் பிட்சர்லாயிட். பாரதியார் இந்த இதழைக் குறித்து இந்தியா (1906 டிசம்பர் 6-இல்) எழுதியதாவது:

“காயலிக் அமெரிக்கன் பத்திரிகையைப் பற்றி சில விஷயங்கள் தெரிவிக்க விரும்புகின்றோம். இது அமெரிக்காவில் பிரசரமாகின்றது. அயர்லாந்தின் சுயாதீனத்தில்

விருப்பமுடைய சில ஜீஷ் ஜாதியாரால் நடத்தப்பட்டு வருகின்றது. அயர்லாந்து தேசத்தை பிரிட்டிஷ் ஆசியினின்று விலக்கி எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று ஒரு பெருங்கட்சியார் இத்தேசத்திலிருக்கிறார்கள். ஜீஷ் சுயாதீனத்தில் விருப்பம் கொண்டதாகிய இப்பத்திரிகை பல விஷயங்களிலே அயர்லாந்தை ஒத்திருக்கும் இந்திய தேசத்தாருக்கும் சுயாதீன நிலை கிடைக்க வேண்டுமென்ற விருப்பமுடையதாய் இருத்தல் ஆச்சரியமாக மாட்டாது.”

திலகர், ‘கேசரி’ இதழில், “ஜீஷ் சின்-பீன்” பற்றி தொடர்ச்சியாகத் தலையங்கங்கள் எழுதியுள்ளது. 1899 நவம்பர் 28-ந் தேதி இதழில் ஜீஷ் இயக்கத்தின் நம்பிக்கையான “நாடாளுமன்றத்தில் பிச்சை கேட்பது மூலம் பெறப்போவது ஒன்றுமில்லை” எனும் கருத்தை வலியுறுத்தியுள்ளார். இத்தகைய முயற்சியால் பணம், காலம், சக்தியெல்லாம் வீணாகியது. பயனுள்ள வேறு வழிகளை நாடலாம். உரிமைகளைப் பெற யாசித்து நிற்பது கூடாது. மக்களின் தேசிய உணர்வை தூண்டியெழுப்ப வேண்டும் என்பதையும் ஸீன்-பீன் பற்றியத் தலையங்கங்களில் கூறியுள்ளார்.

சுவாமி விவேகானந்தருக்கு அஞ்சலி

1902 குலை 8-ம் ‘கேசரி’ இதழில் சுவாமி விவேகானந்தர் மறைவுகுறித்து அஞ்சலி செலுத்தி தலையங்கம் எழுதியுள்ளார்.

சுவாமி விவேகானந்தர் வாழ்க்கை வரலாற்றைச் சுருக்கமாக எழுதியுள்ளார். சுவாமிஜி அத்வைத் வேதாந்தத்தின் மூலம் அனைத்து மதங்களையும் ஒற்றுமைப்படுத்தி புகழ்பெற்றார் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“சுவாமிஜி அமெரிக்காவில் இருந்து திரும்பியதும் புனாவிற்கு வருமாறு இரண்டு அல்லது மூன்று முறை அழைத்தோம். ஆனால் சுவாமிஜியின் உடலநலக் குறைவாலும், வேறுபல காரணங்களாலும் புனா மக்கள் அவருடைய பேருரைகளை நேரில் கேட்கும் பெரும்பேற்றை இழந்தார்கள்” என்றும் கூறி கட்டுரையை முடித்துள்ளார், திலகர். (பிரபுத்த

பாரதா-குலை 2000-ப.375-377)

“INDIAN NEWS SERVICE AGENCY”

அயல் நாடுகளில் பிரசாரம் செய்ய இந்திய செய்தி அமைப்பு ஒன்றைத் தொடங்க திலகர் கருதியுள்ளார். இதுகுறித்து வித்தல்பாய் படேல் எனும் காங்கிரஸ் தலைவர் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்.

“அடிக்கடி அயல் நாட்டுப் பிரசாரம் குறித்து என்னிடம் பேசவார். செய்தி-விளம்பரத் துறையை இலண்டனில் மட்டுமல்ல, பாரீஸ், நியூயார்க், டோக்கியோ முதலான நகரங்களிலும் தொடங்க வேண்டும். இந்தியாவிற்கும் மற்றும் முக்கியமான நாடுகளுக்கிடையே “இந்தியன் நியூஸ் சர்விஸ் ஏஜன்சி” ஒன்றை நிறுவும் எண்ணமும் அவரிடம் இருந்தது.

ஒரு நாள் அவரிடம் அயல் நாடுகளில் பிரசாரம் செய்வதால் இந்தியாவிற்கு அது எப்படி உதவும் என்று கேட்டேன். அதற்கு அவர் கூறியதாவது;

“மிஸ்டர் படேல், வெளியில் இருந்து நமது விமோசனம் வரும் என்று நான் நினைக்கவில்லை. அனால் நமது விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு ஆதரவாக உலக அபிப்பிராயத்தை அலட்சியப் படுத்த இயலாது. ஒவ்வொரு முக்கிய நாடும் தகவல் துறைகளையும் தேசிய அமைப்புகளையும் முக்கிய சக்தி வாய்ந்த அரசுகள் அவ்வாறு வைத்திருக்க, நமது நாட்டிற்காக நாம் வைத்துக்கொள்ள எவ்வளவு அவசியமானது.

அயல்நாட்டு பிரசாரத்திற்காக முனைப்பார்ந்த ஓர் அமைப்பை நிறுவ திட்டமிட்டிருந்தார். அதற்காக நிதி திரட்டவும் முற்பட்டார். அதற்குள் அவர் மறைந்து விட்டார்.” (விடி திவாகரின் முற்கூறிய நூல்-ப.837-838)

திலகரின் இதழியல் பணியை விரிவாக பல்வேறு தலைப்புகளில் ஆய்ந்து பெரியதொரு நூல் ஆங்கிலத்திலோ அல்லது வேறு எந்த இந்திய மொழிகளிலோ வெளிவந்ததாகத் தெரியவில்லை. இது குறித்து பூனாவில் உள்ள ‘கேசரி டிரஸ்ட்’ நிர்வாகிகளிடம் தொலைபேசியில் உசாவினேன்,

இல்லையென்றுதான் பதில் வந்தது.

தமிழில் திலகரின் இதழியல் பணி குறைந்த அளவில் இக் கட்டுரையில் முதன் முதலாக ஆய்வு செய்துள்ளன. மேலும் மராத்திய மொழியை அறிந்தவர்கள் ‘கேசரி’ இதழ்களின் தொகுப்புகளை ஆய்ந்து எழுத வேண்டும் என்பதும் என் வேட்கை.

‘கேசரி-மராட்டா டிரஸ்ட்’ சார்பாக சிறந்த இதழாசிரியருக்கு விருது கொடுத்து வருகின்றார்கள். முதல் விருது ஐங்கு 4, 2009இல் “இந்துஸ்தான் டைம்ஸ்” தலையங்க ஆசிரியர் வீர் சங்கவிக்கு வழங்கப்பட்டது. இந்து ஆசிரியர் என்றாம் அவர்களுக்கு 31.12.2009இல் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

* * *

17. புதிய வீரவரலாறு படைத்த கப்பலோட்டிய தமிழர் வ.உ.சி.(1872-1936)

(விடுதலை விருட்சத்தின் வேர்கள் - சென்னை வாணோவிநிலையம் உரை. 27.1.1907)

வள்ளிநாயகம் உலகநாதன் சிதம்பரம் எனும் முழுப்பெயரின் சுருக்கம்தான் வாசி.

தாம் பிறந்த மண்ணும் வீரம் விளைவித்த மண்ணிற்கு மிக அருகிலேயே உள்ளது என்பதை பெருமித்ததுடன் கவிதையில் அமைந்த சுய சரிதையில் குறிப்பிட்டுள்ளார், வாசி. ஆம்; பிரிட்டிஷ் ஆட்சியை எதிர்த்து முதல் முழக்கமிட்டுப் போராடிய பாஞ்சாலங்குறிச்சி வீரபாண்டியக் கட்டபொம்மன் பிறந்த ஊர், தம்முடைய ஊருக்கு அருகில் உள்ளதாகும் என்று சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். ஓட்டப்பிடாரம் அவர் பிறந்த ஊர்.

“அருந்திறன் நாட்டி ஆங்கில ரோடமர்
பொருந்திய கட்டபொம்மு நாயகன்
பாஞ்சால மன்னன் பண்புடன் அமர்ந்த
பாஞ்சால நகர்மதில் பக்கத்துள்ளதும்”

என்று பொருளாதார தேசியத்துடன் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிராக முதல் முழக்கமிட்டு கப்பலோட்டியதமிழர் வ.உ.சிசாற்றினார்.

உலக நாதப்பிள்ளைக்கும் பரமாயி அம்மையாருக்கும் தவப்புதல்வராக 1872 செப்டம்பர் 3, வியாழக்கிழமையில் பிறந்தார், வ.உ.சி.

தூத்துக்குடியில் மெட்ரிகுலேஷனோடு முடிவுற்றது, அவருடைய பள்ளிப்படிப்பு. ஒட்டப்பிடாரம் தாலுகா அலுவலகத்தில் ஓரிரு மாதங்கள் குமாஸ்தாவாக வேலை பார்த்தார்.

வ.உ.சியின் குடும்பமே, வக்கீல் குடும்பம். அவருடைய பாட்டனார், பெரிய தந்தையார், தந்தையார் அனைவரும் வக்கீல்கள். வ.உ.சியும் இரண்டாவது கிரேடு வக்கீல் எனும் தேர்வு எழுதி, வக்கீல் ஆனார். வக்கீல் தொழிலில் ஒழுக்கம், வாய்மை, பிறர்நலம் பேணல் முதலான நற்பண்புகளைக் கடைப்பிடித்தார் வ.உ.சி.

1895இல் தமது இருபத்து மூன்றாம் வயதில் திருச்செந்தார் சுப்பிரமணியம் பிள்ளை அவர்களின் மகள் வள்ளியம்மையை திருமணம் செய்து கொண்டார், வ.உ.சி. 1901இல் கல்வியறிவு மிக்க வள்ளியம்மை காலமானார். அவர் குடும்பத்தைச் சார்ந்த மீணாட்சி அம்மையை 89-1901ல் திருமணம் செய்து கொண்டார். அப்பொழுது அவர் தூத்துக்குடி மாவட்ட முனிசிப் கோர்ட் ‘பிள்டர்’.

இளமையில் தமிழ்ப்புலமையும், சைவ சித்தாந்தம் - வேதாந்தப் புலமையும் சிறப்புறப் பெற்றுத் திகழ்ந்தார், வ.உ.சி.

அரசியல் ஈடுபாடு

வ.உ.சி. யின் அரசியல் பிரவேசம் பாரதியாருக்கு

முந்தியதாகும். 1893 முதற் கொண்டே தேசிய அரசியலில் நாட்டம் கொண்டார்.

“லோக மான்ய பாலகங்காதர திலகர் என்னுடைய அரசியல் குரு. 1893இல் இருந்தே அதாவது என்னுடைய இருபத்தொன்றாம் வயது முதற்கொண்டே அவருடைய அரசியல் பேச்சுகளையும், எழுத்துகளையும் நெருக்கமாக கவனித்து வந்தேன். இவை, இந்தியா என்னுடைய நாடு என்பதையும், பிரிட்டிஷார் நாட்டை அடிமைப்படுத்தி விட்டனர் என்பதையும், நாடு அவர்களிடமிருந்து விடுதலை பெறவேண்டும் என்பதையும் எனக்கு உணர்த்தின” இவ்வாறு திலகர் பற்றிய ஓர் ஆங்கிலக் கட்டுரையில் எழுதியுள்ளார், வசாரி.

காங்கிரஸில் வ.உ.சி.

1893 ஆகஸ்ட் 15இல் சுதேச மித்திரனில் வெளிவந்த ஒரு செய்தி “வக்கில் சிதம்பரம் பிள்ளை” காங்கிரஸ் மகா சபையில் சேர்ந்திருந்ததை குறிப்பிட்டுள்ளது. சென்னையில் 1898 டிசம்பர் இறுதியில் நடைபெறவிருந்த காங்கிரஸ் மகாசபைக் கூட்டத்திற்கு மக்கள் ஆகரவைத் திரட்டவும், பொருள் உதவி செய்யவும் அமைக்கப்பெற்ற குழுவில் செயலாளராகவும், பொருளாள் ராகவும் “வக்கில் சிதம்பரம் பிள்ளை” நியமிக்கப்பட்டார்.

வ.உ.சி.யின் முதல் அரசியல் கட்டுரை

மதுரையில் இருந்து வெளிவந்த பிரபல தேசிய இலக்கிய மாத இதழான “விவேகபாநு”வில் வ.உ.சி.யின் “சுதேசாபி மானம்” எனும் முதல் அரசியல் கட்டுரை வெளிவந்தது.

சுதேசம், அபிமானம், இயற்கைக்குணம், வெளிப்படுத்தும் சமயம், வெளிப்படுத்தும் மார்க்கம் அடையும் பயன் எனும் துணைத் தலைப்புகளில் கட்டுரையை அமைத்துள்ளார், வசாரி. கட்டுரை பின்வருமாறு தொடங்கியது:

“சுதேசாபிமானம்” என்னும் தொடர் மொழியானது சொந்தத் தேசத்தின் மீது அன்புடைமை எனப் பொருள்படும். தேசம் என்பது பொதுவகையால் தேசத்திலுள்ள பொருள்களையெல்லா முனைர்த்தும் மேலும் சிறப்புவகையால் அங்குள்ள மக்களை யுணர்த்தும்”.

‘சுதேசம்’ எனும் தலைப்பில் வந்த பகுதி மட்டும் பாரதியாரின் புதுச்சேரி ‘கர்மயோகி’ மாத இதழில் (1910 பிப்ரவரியில் வெளியிடப்பட்டது.

‘வெளிப்படுத்தும் சமயம்’ எனும் தலைப்பில் வெளி வந்த பகுதி வருமாறு:

“சுதேசாபிமானம் ஒவ்வொருவருடை மனத்திலும் உண்டென்பது உண்மையாயினும் சமயம் வந்தும் அதனை வெளிப்படுத்து அதற்குரியச் செயல்களைச் செய்ய வேண்டும் அன்றேல் சுதேசாபிமானத்தால் யாரொராருவருக்கும் யாதாமொரு பயனுமிலதாம். சுதேசாபிமானத்தை உபயோகப்படுத்த வேண்டுவது சுதேசத்தாருக்கு அன்னமின்மை ஆ.....யின்மை, நோய் முதலிய இடுக்கணகள் நேர்ந்தபோதும், தெய்வ சிந்தனை, கல்வியறிவு செல்வச் சிறப்பு முதலியன குன்றியபோதும், சுதேசத்தாருக்கு சயார்ச்சிதம் இழக்கவும் அடிமைத்தனம் பெறவும் நேர்ந்த போதுமேயாம்.

ஒருவர் பிறப்பதற்கு ஆதாரமாயிருந்தவன் அவருக்குத் தாயென்றால் அவரும் அவருடைய முன்னோரும் பிறப்பதற்கு ஆதாரமாயிருந்தோம் அவரைப் பெற்ற தாயினும் மேலென்பதற்குத் தடை யென்ன? ஆகவே சுதேசத்தாருக்கு நேர்ந்த வறுமை, துன்பம், அடிமைத்தனம் முதலியவற்றை ஒவ்வொருவரும் அவரைப் பெற்ற தாய்க்கே வந்ததாகக் கொள்ளவேண்டும்.

பெற்றதாய் உண்ண அன்னமில்லாமலும் உடுக்க வஸ்திரமில்லாமலும் அன்னியருக்கு அடிமைப்பட்டும் வருந்தப் பார்த்து மனஞ்சகித்திருக்கும் புத்தி எனும் உலகின்கண் உண்டோ? சுதேசத்தார் சுதேசத்தாயார் பல அவயங்களே

யாவர். அவருடைய சில அவயங்களுக்கு நேர்ந்த தீங்குகள் நூள்டைவில் அவளுரிமை மற்ற அவயங்களாகிய மற்றவரையுந் தொடர்ந்து மற்றவரும் வருந்த நேரிடுமென்பதை நினைந்து வெள்ளாம் வருமுன்னர் அணைகட்டிக் கொள்வது அறிவிற் சிறந்த மாந்தரது கடமையாம். அன்றி சுதேசம் பூராவும் வறுமையால் அல்லாது அடிமைப்பட நேருமானால் பின்னர் அதை மீட்கவே வழியிராததாதவின் சமயம் கண்டு ஒவ்வொருவரும் அவரவர் சுதேசாபிமானத்தை வெளிப் படுத்தல் வேண்டும்.”

“சுதேசத்தார் ஒன்று சேர்வதற்கும் ஒற்றுமையாக இருப்பதற்கும் முக்கிய தடைகள் ஜாதியபிமானம், மதாபிமானங்களே” என்று கூறியதுடன் “சுதேசத்தின் நன்மையைக் கருதும் ஒவ்வொருவரும் அவரவர் ஜாதி மதாபிமானங்களை அவரவர் சொந்த விஷயங்களில் மாத்திரம் கவனித்துக் கொண்டு சுதேசப் பொது விஷயங்களிற் பாராட்டாது பலருமொன்று கூடி ஒரேமனத்துடன் சுதேச அடிமைத்தனத்தை நீக்கி சுயார்ச்சிதம் பெற வழைக்க வேண்டும். “சுதேச நன்மைக்காக ஒவ்வொருவரும் சமயம் வாய்ந்துழி அவரவர் உடல் பொருள் ஆவிகளை சித்தம்பண்ணவும் தயாராயிருக்க வேண்டும்” என்றும் உணர்த்தியுள்ளார்.

“சுதேசிய வித்து விழுந்தது”

திலகரை அரசியல் குருவாக பிரகடனப்படுத்திய வ.உ.சி. சென்னை இராமகிருஷ்ணானந்தரை சென்னையில் சந்தித்து உரையாடிய பொழுது, அப்பொழுது ஆர்த்தெழுந்து அரசியல் எழுச்சியைப் பரவச் செய்த சுதேசியம் கொள்கையைப் பின்பற்ற வசதிக்கு இராமகிருஷ்ணானந்தர் பரிந்துரைத்ததை வ.உ.சி. தமது சுய சரிதையில் பதிவு செய்துள்ளார்.

“சுதேசியம் ஒன்றே கூம்பல அளிக்கும் இதே என் கடைப்பிடி என்றனன். அவனுரை வித்தென விழுந்தது மெல்லிய என்னுளாம்.”

என்று இசைத்ததோடு மேலும் இரு இராமகிருஷ்ணர் இயக்கத்

துறவிகளை சந்தித்தால் சுதேசியவித்து செடியாகி “தூத்துக்குடி தொழில் வளர் சங்கம்” “தரும சங்கம்” எனும் இரு இலைகளாகத் தோன்றின என்றும் கவிதையாக்கியுள்ளார். செடியைப் பாதுகாக்க ‘வந்தேமாதரம்’ ‘வாழ்க சுதேசியம்,’ ‘சொந்தத் தேசம் சுகம் பெறுக’ எனும் முழுக்கங்களை “வேலிக் கம்பிகளாக” பயன்படுத்தியதாகவும் வருணித்துள்ளார்.

1906இல் இராமசிருஷ்ணரின் நேர்ச் சிடரும் சுவாமி விவேகானந்தரின் சுகோதரத் துறவியுமான சுவாமி அபேதானந்தர் தூத்துக்குடி வந்தபொழுது வ.உ.சி. விசேஷமான சிருடை அணிந்த சுதேசிக் குடிசித் தொண்டர்களைக் கொண்டு “வந்தேமாதரம்” முழுக்கத்துடன் வரவேற்பளித்தார்.

வ.உ.சி.யின் சமயச் சார்பற்ற அரசியல் நோக்கு

தமது நெருங்கிய அரசியல் தோழர்களான பாரதி, சுப்பிரமணிய சிவாஸைப் போன்று சமயவுணர்வை, குறிப்பாக சக்தி வழிபாட்டு உணர்வை அரசியல் பிரசாரத்தில் வ.உ.சி. பயன்படுத்தவில்லை. வ.உ.சி.யின் இந்த அரசியல் நோக்கு மிக முக்கியமான கவனிப்பிற்குரியது. இறையுணர்வு, சமய-தத்துவ உணர்வுகளில் தோய்ந்து உறைந்தவர் வ.உ.சி. என்பது உண்மையேயானாலும் அவ்வுணர்வுகளை பாரதியார், சிவா போன்று தமது பேச்சிலும் எழுத்திலும் மேலாதிக்கம் பெற்றிட வாய்ப்பளிக்கவில்லை.

சமய வண்ணம் படியாத அரசியல் நோக்கை செயற்பாட்டை வரிந்துக் கொண்டது வ.உ.சி.யின் அரசியல் ஆளுமையின் தனித் தன்மைகளில் ஒன்றாகும்.

பேச்சுத் திறன்

சமயத் துறையில் சிறந்த பேச்சாளராகத் தேர்ச்சி பெற்ற வ.உ.சி. அரசியல் துறையிலும் மேடைத் தமிழை வளர்த்த சொற்போர் வீரராகப் புகழ்பெற்றார். அக்கால மேடைப் பேச்சுகளில் இரட்டையர்கள் என்று குறிப்பிடப் பெற்ற சிவாவும்

வ.உ.சியும் பேசும் பொழுது குறைக் காற்றும் நெருப்பும் இணைந்து போன்று இருந்ததாகக் கூறப்பெற்றது. வ.உ.சியின் அரசியல் பேருரைகளை நேரில் கேட்டோரில் தமிழரினர் பிழீர் ஆச்சார்யா, தமிழ்ப் பேரறிஞர் எஸ்.வையாபுரிப் பிள்ளை, வ.உ.சியின் அனுக்க நண்பர் பரவி சு.நெல்லையப்பர், சுதந்திரப் போராட்ட வீரர் எஸ்.என்.சோமயாஜூலு முதலானோர் வ.உ.சி.ன் பேச்கத் திறனை வியந்து நயந்து போற்றிப் புகழ்ந்துள்ளனர்.

“சிம்மக்குரலில் தமிழ் உணர்ச்சியுடன் பேசும் முறையைப் பிரகாசப் படுத்தியவர்” என்று பிழீர் ஆச்சார்யா கூறியுள்ளார்.

“விஷயங்களைத் தெளிவாக எடுத்துச் சொன்னமுறை என்னை வசீகரித்தது. தம்மையே மறந்து பரவசமாய் நின்று கேட்போர் உள்ளத்தை நேரடியாய்த் தாக்கினார்” என்று வையாபுரிப் பிள்ளை தமது அனுபவத்தை வெளியிட்டுள்ளார்.

“அவருடைய அரசியல் உரைகளில் இலக்கியச் செய்திகள் பொருத்தமாக அமையும். கொச்சைத் தமிழ் மிக அருகிலேயே காணப்படும். வழக்கறிஞராதலால் காரண காரியத் தருக்க நெறியோடு பேசுவார்” என்று மேடைத் தமிழ் வல்லமை பெற்ற தியாகி சோமயாஜூலு நினைவு கூர்ந்தார்.

வ.உ.சியும் சிவாவும் சிறைத் தண்டனை பெற அவர்களுடைய ஆவேசமான அரசியல் மேடைப் பேச்களே காரணமாயிற்று என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

பாரதியாருடன் சந்திப்பு

பாரதியாரை முதன் முதலில் சென்னையில் பாரதியார் ஆசிரியராகவிருந்த “இந்தியா” எனும் வார இதழ் அலுவலகத்தில் வ.உ.சி. சந்தித்தார். 1906 மே 9 முதல் “இந்தியா” தேசிய அரசியலில் திலகர் வழியை ஆதரித்து வெளிவரத் தொடங்கியது. சந்திப்பு பற்றிய விவரக்குறிப்புகள் “வி.ஓ.சி.கண்ட பாரதி” எனும் சிறு வெளியீட்டில் கூறப் பெற்றுள்ளன. வ.உ.சி. கூறியதாவது:

“இந்த முதல் சந்திப்பும் பேச்சுமே என்னைச் சோழனாகவும், அவரைக் கம்பளாகவும் நான் நினைக்கும்படி செய்தது. பாரதியார் என்னை கடற்கரைக்கு அழைத்துச் சென்றார். நாங்கள் திருவல்லிக்கேணி கடற்கரைக்குச் சென்று வெகுநேரம் அரசியல் விஷயங்களைப் பற்றியும் பரஸ்பரம் பேசிக் கொண்டிருந்தோம்.

என் உள்ளத்தில் மின்மினிப் பூச்சி போன்று மின்னிக் கொண்டிருந்த தேசாபிமான நெருப்பு விளக்கு போல ஓளி விட்டுப் பிரகாசித்தது. உணர்ச்சிப் பெருக்கால் இங்கு எழுதியுள்ள இதே வாக்கியத்தை நான் பாரதியாரிடம் சொன்னேன். இதே சமயத்தில் கடற்கரை மின்சார விளக்குகளும் பளிச்சென ஓளிவிட்டு எரிய ஆரம்பித்தன. பாரதி, பிள்ளைவாள் சக்தி துணை செய்வாள். நம் உள்ள ஓளி பிரகாசிக்கும் பொழுது மின்னெளியையும் பிரகாசிக்கச் செய்தது நம் அன்னை பராசக்தியே! வாழ்க! இனி நம் முயற்சி எடுத்ததெல்லாம் வெற்றி என்பதற்கான சுப சகுனம் இதுதான். வாழி அன்னை! வாழி அம்மை! சக்தி வாழ்க!! என ஆவேசம் வந்தவர் போலப் பேசினார்.

கவிதையிலும் ‘இந்தியா’ “கர்மயோகி” முதலாக தமது இதழ்களிலும் வ.உ.சி.யின் போராட்ட வீரவரலாற்றை வியந்தோதியுள்ளார் பாரதியார்.

சுதேசி இயக்கமும் கப்பலோட்டிய சாதனையும்

ஸ்வராஜ், சுதேசியம், பகிள்காரம், தேசிய கல்வி முதலான அரசியல் கொள்கைகள் கொண்ட புதிய அரசியல் எழுச்சி இயக்கமாக 1906இல் வங்காளத்தில் தோன்றியது. சுதேசி இயக்கம். சுதேசி இயக்கத்தின் தத்துவ அறிஞராக அரவிந்த கோஷ்டம், செயல் வீரர்களாக திலகர், விபின் சந்திரபால், லாலா லஜ்பத்ராய் முதலான தலைவர் களும் புத்தெழுச்சியைப் பாய்ச்சினர். இவ்வழியில் தமிழகத்தில் வசீ. பாரதியார், சுப்பிரமணிய சிவா அயராது பாடுபட்டனர்.

தமிழகத்தில் தூத்துக்குடியில் 1906இல் தோன்றிய “சுதேசி ஸ்டீம் நாவிகேஷன் கம்பெனி”யின் மூலவர் சிதம்பரச்செம்மல் “சுதேசி கப்பல் போக்குவரத்து ஸ்தாபித்திருப்பது சுதேசியத்திற்கு அவர் செய்திருக்கும் பெரும் பணிவிடையாகும்” எனும் திலகரின் வாழ்த்து சுதேசமித்திரனில் 24.10.1906இல் வெளிவந்தது. ஜி.சுப்பிரமணிய ஜயரின் “சுதேச மித்திரன்” நாளிதழும், பாரதியின் “இந்தியா” வார இதழும், வ.உ.சி.யின் இந்தப் புதிய புரட்சிகர முயற்சியை வரவேற்று தொடர்ந்து பாராட்டி வந்தன.

வர்த்தக நோக்காக அல்லாமல் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்ய எதிர்ப்புப் போர்முனைகளுள் பொருளாதார தேசியப் போர்முனையின் சின்னமாக சுதேசி நாவாய்ச் சங்கத்தை இயக்கியதுதான். வ.உ.சி.யின் புரட்சிகர முயற்சியின் முதன்மைச் சிறப்பாகும்.

“ஒட்டம் நாங்கள் எடுக்க வென்றே கப்பல் ஒட்டினாய்” என்று வெள்ளைக்கார விஞ்சு துரை வ.உ.சி. யிடம் கூறியதாகப் பாரதியார் பாடினார்.

1908-ல் வ.உ.சி. வெளியிட்ட உருக்கமான வேண்டுகோளில் “இந்தக் கம்பெனியானது பங்காளிகளின் தனலாபத்திற்காக ஸ்தாபிக்கப்பட்ட வியாபாரக் கம்பெனி என்றெண்ணாமல் நமக்கு ஆருயிரினும் இனிய பாரதமாதாவாகிய பரிசுத்த தெய்வத்தின் தேவஸ்தானமாகவும், ஆலயமாகவும், தரும மாகவும், சருதி, மாதூர் பக்தியிடனும் தேசாபிமானத்துடனும் உழைக்க வேண்டும்” என்று கூறியுள்ளார்.

தூத்துக்குடியில் கப்பல் போக்குவரத்தை பிழைஸ்னன்னனும் பிரிட்டிஷ் கம்பெனி ஏகபோகமாக நடத்தி வந்தது. வ.உ.சி.யின் நாவாய்ச் சங்கத்தின் தோற்றுத்தினால் அந்த ஏகபோகம் தகர்க்கப்பட்டது. பிரிட்டிஷ் அதிகார வர்க்கமும் பிரிட்டிஷ் கம்பெனிக்குத் துணையாகச் செய்த சதிகளின் விளைவாக “ராஜத் துவேஷ வழக்குகள் சுமக்கப்பெற்று வ.உ.சி.யின் சிறைவாசத்தால் சுதேசி நாவாய்ச் சங்கம் வீழ்ச்சியடைந்தது.

என்பது தனிவரலாறாகும். எனினும் கப்பலோட்டிய தமிழர் எனும் தேசிய மாவீர மணி மகுடம் முதன் முதலில் வச்சிக்கு வரலாறு சூட்டி நன்றி செலுத்தியுள்ளது.

அரவிந்தர் புகழ் மாலை

1907 குரத் நகரில் நடைப்பெற்ற காங்கிரஸ் மாநாட்டில் திலகரின் நேஷனலிஸ்ட் பார்ட்டி எனும் பெயரில் தோன்றிய காங்கிரஸ் கட்சியின் தீவிரவாதப் பிரிவு அமைப்பின் தென்னிந்தியச் செயலாளராக வச.சி. நியமிக்கப்பட்டார். இதைத் தொடர்ந்து அவருடைய புகழ் திலகர், அரவிந்தகோஷ் போன்று அனைத்திந்திய அளவில் மேன்மையற்று ஓங்கியது. சுரத் மாநாட்டில் அரவிந்தர் தென்னிந்தியப் பிரதிநிதிகள் தங்கிய இடத்திற்கு வந்து “எங்கே என் மிஸ்டர் பிள்ளை” என்று விசாரிக்கும் அளவிற்கு அரவிந்தர் பார்வையில் முக்கியத்துவம் பெற்றார் வச.சி.

1908-இல் தூத்துக்குடியில் கோரல் மில் தொழிலாளர் வேலை நிறுத்த இயக்கத்தை - இந்தியாவில் முதன் முதலில் நிகழ்ந்த தொழிலாளர் வேலை நிறுத்த இயக்கத்தை - வெற்றிகரமாக நடத்திய வ.சி.யைப் பாராட்டி கல்கத்தா ‘வந்தே மாதாரம்’ எனும் ஆங்கில இதழில் பின்வரும் ஏழு தலைப்புகளில் அரவிந்தர் எழுதும் அளவிற்கு முக்கியத்துவம் பெற்றார் வச.சி.

1. தூத்துக்குடியில் வேலை நிறுத்தம், 2. தூத்துக்குடி வெற்றி, 3. சென்னையில் இருந்து எச்சரிக்கை, 4. சென்னையில் சுதேசிய ஆதரவு; 5. நன்று செய்தீர் சிதம்பரம், 6. தூத்துக்குடியில் போராட்டம், 7. தியாகிகளின் குரல்.

மார்ச் 12இல் “தியாகிகளின் குரல்” எனும் தலைப்பில் (Voice of the Martyrs) காவிய நயம் துவங்க வ.சி. யின் போராட்டத்தைப் புகழ்ந்து அரவிந்தர் எழுதியதாவது.

“நம்மிடமிருந்து சென்னை முதன்மையிடத்தை எடுத்துக் கொண்டு விட்டது. இன்று தூத்துக்குடியின் மீது மகாபாரதத்

தெய்வங்கள், தங்களுடைய வானுவகத் தேர்களில் பழங்காலப் புகழார்ந்த காட்சிகளைக் காண வானில் வலம் வந்தனர். திவிரமான வீரப் பண்பும், உயிர்த் தியாகமும் தெற்கு நோக்கி பயணம் செய்தன.”

‘ராஜத்துவேஷ’ வழக்கில் வ.உ.சி. சிவாவிற்கு கடுங்காலல் தண்டனை விதிக்கப் பெற்றதை திலகர், பாரதியார் உட்பட தேசியத் தலைவர்கள், கண்டித்துள்ளனர். அரவிந்தர், மார்ச் 27, 1908 ஆம் வந்தே மாதரம் இதழில் “நன்று செய்தீர்! சிதம்பரம்” (Well done Chidambaram) என்றும் தலைப்பில் எழுதியதில் வசி. யின் நற்பண்பு நலன்களை நெஞ்சாரப் போற்றியுள்ளார். இதில் ஒரு பகுதியை அறிவோம்.

“சிதம்பரம் பிள்ளை, தூத்துக்குடி செயல்கள் முழுவதிலும் உன்னதமான குணப் பண்பை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். செயல்முறை சக்தியும், உயர்ந்த தார்மீக இலட்சியமும் இணைந்த உண்மையான தேசியவாதி, அவர். தனது சக தோழர்களை விட்டு விட்டு ஜாமினில் வெளிவர அவர் மறுத்தது மேலும் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டிய ஒரு பண்பாகும்... அஞ்சாமைப் பண்புகள், திறந்த உள்ளம், அன்பு, நீதி முதலான மூலப் பொருள்களினால் ஒரு தேசியவாதி உருவாக்கப்பட வேண்டும். இத்தகைய பண்புகளின் முழுமையான முதல் உதாரணமாகத் திகழும் சிதம்பரம் பிள்ளைக்கு நமது அனைத்து மரியாதையும் உரியது; ஆம்; பண்டைய ஆர்யன் மீண்டும் பிறந்து விட்டான். இத்தகைய மானுடனைப் பெற்றுத் தந்த சென்னைக்கு நம் மரியாதை உரியது.”

அரவிந்தர் பாராட்டுரைகளின் முக்கியத்துவத்தைச் சுட்டிக்காட்டி தமது ‘இந்தியா’ இதழில் (ஏப்ரல் 25, 1908) பாரதியார் பின் வருமாறு தமது மகிழ்ச்சியை வெளிப் படுத்தியுள்ளார்.

“கர்ம வீரன்” என்றும் ‘பிரதம ஆரிய புருஷன்’, “உயர்ந்த பரித் தியாகி” என்றும் அரவிந்தகோஷ் முதலிய

பெரியோர்களால் பாராட்டப்பட்டவர் “ஞி சிதம்பரம் பிள்ளை.”

செக்கிமுத்த செம்மல்

வ.உ.சி., சிவா மீதான வழக்கை விசாரித்த நிதிபதி பின்ஹே இந்தியாவில் அதுவரை எந்த அரசியல் தலைவருக்கும் விதிக்கப்படாத கடுந்தண்டனையை விதித்தார். வ.உ.சி.க்கு நாற்பது ஆண்டுகள் தீவாந்தரத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. அரசு நிந்தனைக்கு இருபது ஆண்டுகளும், சிவாவிற்கு உதவியதற்காக இருபது ஆண்டுகளும் ஆக நாற்பது ஆண்டுகால தீவாந்தரத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது.

பின்ஹேயின் தீர்ப்பைக் குறித்து சுயசரிதையில் வ.உ.சி., கூறியதாவது.

கற்றோர் மனமும் கலங்கிடச் சொன்னான்
இறையும் கலங்கா தென்னுளம் கவர்ந்துள
இறையின் கொட்டயென ஏற்றேன்; ஆயினும்
நீதியை நினைத்து நெஞ்சோடு நகைத்தேன்
ஆதிக்கு அலைகளை இந்தியாவிலும், வெளிநாடுகளிலும்
ஏற்றுத்திய இந்த வரலாறு காணாத கடுந்தண்டனை, இறுதியில்
மேல் முறையீடுகள் காரணமாக ஆராண்டு கால கடுஞ்
சிறைவாசமாக மாற்றப்பட்டது. கோயமுத்தார் செண்ட்ரல்
சிறையில் இரண்டரை ஆண்டுகாலமும், அடுத்து கண்ணனுரை
சிறையில் இரண்டு ஆண்டு காலமும் சிறையில் இருந்தார்.
ஒன்றரை ஆண்டு கால சிறைவாசம் பலவித காரணங்களுக்க்
காகத் தள்ளுபடி செய்யப்பட்டது. “மேலோர்கள்”
வெஞ்சிறையில் வீழ்ந்து கிடப்பதுவும், நூலோர்கள் செக்கிடியில்
நோவதுங் காண்கிலையோ? என இறைவனிடம் பாரதியார்
புலம்பினார்.

கோயமுத்தார் சிறையில் கைகளிலும், கால்களிலும்
விலங்கிடப் பட்ட நிலையில் வ.உ.சி. செக்கிமுத்தார். இந்தியா
இதழில் (28.11.1908), சிதம்பரச் செம்மல் செக்கிமுத்த செய்தி

நெஞ்சு நெக்குருக, கண்ணீர் மல்க வெளியிடப்பெற்றது. செக்கிமுச் செம்மல், சுய சரிதையிலும் செக்கிமுத்ததை பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“திங்கட் கிழமை ஜெயிலர் என் கைத்தோல் உரிந்ததைப் பார்த்தான்.- உடன் அவன் என்னென்றும் செக்கினை மாட்டிற்குப் பதிலாகப் பகலெல்லாம் வெயிலில் நடந்து தன்னிட அனுப்பினன். அவனுடைய அங்புதான் என்னே!

இரு கருங்கற்களால் ஆன செக்கை மாடு போல் சுற்றிச் சுற்றி இழுக்கப் பெற்ற சொல்லக் கொதிக்கும் கொடுமை முதன் முதலாக ஓர் அரசியல் தலைவருக்கு இழைக்கப்பட்ட வரலாற்றை வ.உ.சி. தொடக்கி வைத்தார். உடன் இருந்த கைதிகளின் “கரையிலாக் கருணையையும் வ.உ.சி. சுயசரிதையில் பின்வருமாறு பதிவு செய்துள்ளார்.

செக்கினை என்னோடு சேர்ந்து தள்ளியோர்
 “நாங்களே தள்ளுவோம், நமன்கள் போன்ற
 சூப்பிரன் டெண்டு காட்டலனும் ஜெயிலரும்
 வருங்கால் எம்முடன் வந்திது தள்ளுமின்;
 போய்நிழல் இருந்து புசிமின் என்றனர்
 வெல்லமும்” என்றே விளம்பினர் அன்பொடு.
 கோயமுத்தூர் சிறையில்,
 அவன் எனைச் சணல்கிழி யந்திரம் சுற்றெனச்
 சுற்றினேன். எனகைத் தோலுறிந் துரத்தம்
 கசிந்தது என்னருங் கண்ணீர் மெருகவே

என்று நமக்கு சிறையில் இழைக்கப் பெற்ற கொடுமையை உளம் நொந்து உரைத்துள்ளார்.

சிறை வாழ்க்கையில் எழுத்துப்பணி

கோயமுத்தூர் சிறை வாழ்க்கையில் ஜேமஸ் ஆலனின் “AS A MAN THINKETH”எனும் நூலை “மனம் போல் வாழ்வு” என்று தமிழாக்கம் செய்தார். கண்ணனூர் சிறையில் மொழி

பெயர்ப்பாக இல்லாமல் “மெய்யறி”, “மெய்யறம்” எனும் மூல நூல்களைப் படைத்தார். சிறைவாழ்க்கையில் சுயசரிதையின் ஒரு பகுதியையும், தனிப் பாடல்களையும் இயற்றினார்.

பாடற்றிரட்டு

வ.உ.சி. யின் தனிப் பாடல்கள், “வ.உ.சிதம்பரம் பிள்ளையவர்கள் இயற்றிய ‘பாடற்றிரட்டு’ எனும் நூலாக 1915இல் வெளிவந்தது; பக்கங்கள் 112; விலை அணா எட்டு இந்நூலின் உள்ளடக்கம், அவருடைய ‘பாயிர’த்தில் பின்வருமாறு விளக்கப்பட்டுள்ளது.

எனது தனிப்பாடல்களில் முந்துற்றைம்பது வெண்பாக்களும், ஒரு தாலாட்டும், மூன்று விருத்தங்களும், பதினெண்நாலு கட்டளைக் கலித்துறைகளும், நானூற்று, நாற்பத்து மூன்று வரிகள் கொண்ட பதினொரு நிலமண்டல ஆசிரியப்பாக்களும் இப்புத்தகத்தில் அடங்கியிருக்கின்றன. யான் இராஜநிந்தனைக் குற்றத்திற்காகச் சிறைக்கு அனுப்பப் பட்டதற்குமுன் யான் பாடிய பாக்களில் தொண்ணூற்றேழு இதன் முதற் பாகமாகவும் யான் சிறையிலிருந்த காலத்தில் பாடிய பாக்களில் இருநூற்றெண்பத்து நான்கு இதன் இரண்டாம் பாகமாகவும் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. துமிழ் இலக்கண இலக்கியப் பயிற்சி இல்லாதாரும் எனது பாக்களின் பொருள்களை இனிது உணருமாறு எனது பாக்களில் அங்காங்குக் காணப்படுகிற அரும்பதங்களுக்கு உரைகள் எழுதி இதன் முடிவில் சேர்த்துள்ளேன்.

இப்புத்தகத்திலுள்ள முந்துற்றெண்பது பாக்களில் ஏறக்குறைய ஒருநூறு கடவுளைப்பற்றிக் கூறுவன்; மற்றொரு நூறு ஒழுக்கம் முதலியவற்றைப் பற்றிக் கூறுவன்; மீநூற்றெண்பதும் எனது சுற்றத்தார்களுக்கும் நண்பர்களுக்கும் யான் எழுதியவை. இப்பாக்கள் யான் என்ன சமயத்தைச் சேர்ந்தவென்பதையும் எனது மனம் எதனை முதன்மையாகப் பற்றி நிற்கின்றதென்பதையும், யான் சிறையில் எனது காலத்தை

எவ்வாறு கழித்தேன்பதையும், எனது சுற்றத்தார்களிலும் நண்பர்களிலும் யார்யாரை எவ்வெவ்வாறு யான் நேசித்து வருகிறேன்பதையும், எனக்கு அவர்கள் என்ன என்ன உதவிகள் சென்றதுள்ளார்க என்பதையும், யான் எனது சிறைவாசத்தில் எவ்வித மேம்பாட்டை அடைந்துள்ளே என்பதையும் வெளிப்படுத்தும்.

யான் சிறையில் சுகமாயிருந்து படித்தற்கும் எழுதுதற்கும் எண்ணாரிய உதவிகள் புரிந்து யான் அங்கிருந்து எழுதியனுப்பிய நூல்களையும் பிறவற்றையும் பாதுகாத்து வைத்திருந்து யான் வெளிவிந்த பின்னர் என்னிடம் தந்து கோயமுத்தூரில் இனிது வாழ்ந்துவராநின்ற எனது மெய்த்தம்பி சிரஞ்சிவி கோ.அ. இலக்குமணபிள்ளைக்கும் யான் சிறையுட் புகுந்த நாள்முதல் எனது குடும்பத்தாருடைய சரீரப் பாதுகாப்புக்கும் எனது நூல்களை அச்சிடுவதற்கும் பொருள் உதவிக் கொண்டு தென் ஆப்பிரிக்காவில் இனிது வாழ்ந்துவராநின்ற எனது மெய்ச்சகோதரர் ஸ்ரீமாந் சொ. விருத்தாசலம்பிள்ளை யவர்களுக்கும் ஸ்ரீமாந் த.வேதியப்பிள்ளை யவர்களுக்கும் யானும் எனது குடும்பத்தாரும் நன்றியறிதலுள்ளவராயிருக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

திருமயிலை, சென்னை

ஆனந்த ஸு தெ மீ யகவ

வச.சிதம்பரம்பிள்ளை.

பாடற்றிரட்டு மூலம் வச.சி. பண்டையத் தமிழ்மரபுக் கல்ழூராக தம்மை அடையாளப் படுத்திக் கொண்டார். “எனது குடும்பத்தார்க்குத் தொன்று தொட்டு வழங்கி வருகிற ‘கல்விராயர் என்னும் பட்டப் பெயரை வேண்டும் சமயங்களில் உபயோகித்துக் கொள்ளச் செய்ததும்” என்று ‘மெய்யறும்’ எனும் நூலில் ‘நன்றி கூறல்’ எனும் முகவுரையில் வச.சி. கூறியுள்ளதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்நாலிற்கு சிறப்புப் பாயிரம் அளித்த சென்னை சிந்தாதிரிப்பேட்டை நிரதிசய-பாலகந்தர கவாமி “இந்

நூலிலுள்ள ஈகை, அன்பு, உண்மை, முதலிய ஒழுக்கப் பாக்களும் பதிபச்ச செயல்கள், கடவுள் உண்மை, கடவுளுக்குக் காவல் தொழிலை அளித்தல் முதலிய ஞானப் பாக்களும் படிக்கப் படிக்க மிகுந்த சந்தோஷத்தை விளைவிக்கின்றன” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மெய்யறம்

திருக்குறள் கருத்துக்களைக் குறிப்பிட்டு, அவற்றை விளக்கி இயற்றப்பட்ட செய்யுள் நூல், மெய்யறம். இந்நூல் வாசி. யாலேயே வெளியிடப்பெற்ற மூன்றாவது நூலாகும்.

“இந்நாலிற் கூறியுள்ள அருமையான பொருள்களை யான் இனிதுரைத்தேன். இந்நாலை நான் பெரிதும் மதிக்கின்றேன். முற்காலத்திய திருவள்ளுவர் குறளை இக்காலத்திய கருத்துகளால் மணப்படுத்தி அற்பக் கல்வியுடையாரும் உணரத்தக்கவாறு செய்யலாமென்பதை இந்நூல் காட்டுகிறது” என்று ராஜாஜி பாராட்டியுள்ளார்.

இந்நூல் ஐந்தியலும் நூற்றிருபத்தைந்து அதிகாரமுமாக முடிந்த நூல். ஐந்தியல்களாவன: முப்பதிகாரங்கொண்ட மாணவவியல், முப்பதிகாரங் கொண்ட இல்வாழ்வியல், ஐம்பதிகாரங் கொண்ட அரசியல், பத்திகாரம் கொண்ட மெய்யியல்.

மெய்யறிவு

நீதி நெறி ஒழுக்கப் பண்புகளை வலியறுத்தும் நோக்கில் வாசி. இயற்றிய செய்யுள் நூல் கண்ணனுரார் சிறையில் இருந்த பொழுது உடன் இருந்த கைதிகளுக்கு நீதிபோதனைகளை எடுத்துக் கூறிவந்தார், வாசி. இவற்றையெல்லாம் தொகுத்தும் சிலவற்றையும் சேர்த்து இந்நாலை இயற்றினார். “இது சென்னை கவர்ன்மெண்டாரால் அங்கிகரிக்கப்பட்டு ஒவ்வொரு ஜெயில் புத்தக சாலைக்கும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது என சுதேச மித்திரன் (21.11.1913) விளம்பரத்தில் கூறப்பெற்றுள்ளது.

வ.உ.சி. யின் விடுதலை

டிசம்பர் 24, 1912இல் வ.உ.சி. சிறைவாசத்தில் இருந்து விடுதலை பெற்றார். விடுதலை பெற்ற வ.உ.சி.யை வரவேற்க தேசுபக்தர்கள் திரண்டு வரவில்லை. சுப்பிரமணிய சிவாவும், சுரேந்திரநாத் ஆர்யாவுமே வந்தனர். காலச் சுழற்சி செய்யும் சோகச் சூழல் வ.உ.சி. வாழ்க்கையிலும் படர்ந்தது.

தமிழ்ப்பணியில் ஈடுபட்டதும், வறுமையில் வாடியதும், விடுதலை பெற்ற பிற்காலத்தில் நிகழ்ந்தவை.

திலகர் சகாப்தத்திற்குப் பிறகு தோன்றிய காந்தி சகாப்த மாறுதல்கள் சிலவற்றை வ.உ.சி.யால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. காந்தியடிகளின் சத்யாக்ரக நெறியை ஏற்றுக் கொண்ட வ.உ.சி., அகிம்சை நெறியை ஏற்றுக் கொள்ள இயலவில்லை.

வழக்கறிஞர் தொழில் புரிந்தார். காங்கிரஸில் இணைந்தாலும், செல்வாக்குப் பெற வாய்ப்பில்லாமல் அரசியல், சமூகச் சூழல் தடைகளாயின.

இறுதியாத்திரையை காங்கிரஸ் பொறுப்பேற்று நடத்தியது.

வ.உ.சி. அமரராகி ஓராண்டு கழிந்த பிறகு 24.10.1937இல் தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் காரியக் கமிட்டி கூடி நவம்பர் 18-ந் தேதியை வ.உ.சி. தினமாகக் கொண்டாட வேண்டும் என முடிவு செய்தது. எனினும் ம.பொ.சி.யின் இடைவிடாத முயற்சியால் ஆண்டு தோறும் வ.உ.சி. நினைவுநாள் கொண்டாட்டம் பெற்று வந்தது. இது இன்றும் தமிழக அரசு உள்பட பலராலும் தொடர்கிறது.

ம.பொ.சி. பார்வையில்

வ.உ.சி. தமது 01.12.1947-ஆம் தமிழ்முரசு இதழில் விடுதலை விருட்சமாக வருணித்து வ.உ.சி.யின் வரலாற்றுப் பாத்திரத்தை விளக்கி எழுதியதாவது.

“வ.உ.சி. என்னும் விருட்சத்திற்கு ஏகாதிபத்ய எதிர்ப்பே வேர். தேசியமே அதன் நூற்றுமலர். தமிழ்ப் பண்பாடுகளே அதன்

கிளைகள். சாதி, சமய பேதமற்ற சமரச நெறிகளே அம்மரத்தின் இலைகள், ஆம்: இவை அனைத்தும் கலந்ததுதான் வ.உ.சி. எனவே, வ.உ.சி.யின் புகழ்வேறு, அவருடைய தேசியப் புரட்சி வேறு என்று பிரித்துக் கொண்டு, ஒன்றுக்கு ஒன்று முரண்படும் வகையில் பேசுவதும், எழுதுவதும் வ.உ.சி.யைப் போற்றுவதாகாது.”

விடுதலை பெற்ற பாரதத்தில் மத்திய அரசு, சிதம்பரனார் பெயரில் “எஸ்.எஸ்.சிதம்பரம்” என்ற கப்பலையும் கடவில் மிதக்கவிட்டது. 1986இல் திருநெல்வேலி மாவட்டம் இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்ட பொழுது, ஒரு மாவட்டத்திற்கு சிதம்பரனார் மாவட்டம் என்று தமிழ் நாடு அரசால் பெயரிடப்பட்டது.

1972இல் அன்றைய பாரதப் பிரதமர் திருமதி இந்திராகாந்தி தூத்துக்குடியில் வ.உ.சி. பெயரால் அமைந்த கல்லூரியின் வெள்ளி விழாக் கூட்டத்தில் வ.உ.சி.யின் விடுதலைப் போராட்டவனர்வையும் தேசத் தொண்டுகளையும் பாராட்டினார்.

18.REMINISCENCES OF LOK.TILAK

V.O. CHIDAMBARAM PILLAI

(Pleader, Koilpatti, Madras Presidency)

Lokamanya Bal Gangadhar Tilak is my political Guru. From my 21st year, that is from 1893, I was closely following his writings and speeches on politics. They made me feel that India was my country, that the British were wrongfully retaining it and that it must be got back from them. Then I considered and discussed with my friends all the ways and means to get it back from them. But I found that none of those ways and means suited the condition of my countrymen. I wanted to meet my political Guru and discuss with him about those ways and means. The Session of

the Indian National Congress that was to be held at Surat in 1907 was fastly approaching then. I made up my mind to meet my political Guru at Surat and discuss with him about ways and means.

Just then our great Patriot Srijut Lala Lajpat Rai, was released from his deported destination. It struck me and some of my Madras friends that Lala Lajpat Rai was the proper person to preside over the Congress at Surat. I corresponded by wire with my political Guru and with Babu Arabindo Ghose of Bengal about the matter. We three agreed that Lalaji must be made to preside over the Congress. Then we wired about the matter to Lalaji. Although he was not willing at first to accept the presidentship of the Congress, he finally yielded to our repeated telegraphic requests. Meanwhile our moderated friends nominated our great countryman Dr.Rash Bihari Ghose of Bengal to preside over the Congress. We three agreed by telegraphic correspondence that we should propose an amendment in the open Session of the Congress that Lalaji should occupy the chair and that we must, for our support, arrange to have with us a large number of nationalist delegates from all provinces. Accordingly we wired to the nationalist leaders of other provinces and they brought a large number of nationalist delegates to Surat. We also took a great number of nationalist delegates with us to Surat. What all took place at the Congress Pandal and outside of it at Surat have been correctly stated by Mr.G.S.Khaparde in his letters of 23rd December 1907 to 28th December 1907 that have been published at pages 45, 47 of the "Reminiscences of

Lokamanya Tilak” volume II. I need not repeat them here.

In Surat two incidents took place, one at the upper story at which my Guru halted and the other at the nationalists conference that we had in the Ghee Kanta Wadi. At the first mentioned place our noon meal was waiting for us for a very long time as my Guru was not able to leave the crowds that were coming by thousands to kiss his feet. At about 3 p.m. one of our Surat friends asked the crowds to wait for a few minutes and took my Guru, Babu Arabindo, myself and a few others to a back room to have our meals. Having known that we belonged to different castes, and creeds and thinking that my Guru might not like to sit and take his food with us, that Surat friend asked my Guru “May I arrange to serve you the meal in the next room?” My Guru promptly replied “All patriots are of one and the same caste and creed” and sat amidst us and took his food with us. That is his so called Orthodoxy! At the nationalist Delegates’ conference a delegate asked my Guru “Should we not consider the private character of a person who wants to join our party?” At once my Guru replied “As long as his private character does not affect his public work, we need not look into his private character”. That was his tolerant spirit! After the conference was over the delegates of each province assembled there, elected provincial secretary and dispersed. I also went away with them having forgotten all about my desire to have a discussion with my Guru about the ways and means to get back our country from the British as the split in the Congress was foremost in my mind.

In the middle of 1908 I was convicted for sedition and was sentenced to transportation for life. After some months

my Guru also was convicted for sedition and was sentenced to transportation for six years. On appeal my sentence was reduced to transportation for six years. I was detained in the Central Jail at Coimbatore and was released in 1912. My Guru was detained at Mandalay and was released in 1914. Then we were corresponding with each other about the current political topics of the day. However, my desire to discuss with him about the ways and means to obtain Swaraj was growing in my heart day by day, and I was waiting only for an opportunity to meet him.

About a week prior to the death of Mr.G.K.Gokhale I received a letter from my Guru directing me to go to Poona at once. I reached Poona on the night on which Mr.Gokhale died. At that time my Guru was on the Sinhagad Hills. Next morning some of his followers went to the hills to bring him to Poona. He reached his residence at about 9 a.m. At once he went to my room and had a short talk with me about my welfare etc. Then he referred to the death of Mr.Gokhale, mentioned to me all his good services to the country and felt very sorry for his death. He wanted to go to Mr.Gokhale's residence and asked me if I liked to go with him there. I said 'no'. He and some of his followers went to Mr.Gokhale's residence and returned home only in the night. He narrated to me what all took place in Mr.Gokhale's residence and also in the cremation ground.

Next morning at about 5 O'clock my Guru went to my sleeping room and took me to his private chambers. He had a talk with me about the European War that was then going on and about a message that he received from some of the Indian Patriots, who were then in Germany. The

message was to the effect that certain occasions would arise during the course of the War and that Indians should do such and such things on those occasions. We discussed for two or three days about the advisability, possibility and the probable result of our carrying out the terms of the message. Here my Guru predicted that the occasions referred to in the message might not arise as there were several complications in Europe in connection with the War.

I questioned my Guru about the ways and means to attain Swaraj to our country. He replied to the following effect:- Our country is a vast one. In it there are men of different kinds of tendencies and temperaments. Some say that Swaraj can be obtained by petitions, prayers and protests, while some others say that Swaraj cannot be obtained by all these means. Some say that Swaraj can be obtained by doing away with the heads of the Executive Government, while some others say that only persecution would follow such acts. Some say that Swaraj can be obtained by a simultaneous revolution throughout the country, while some others say that anarchy would be the result. Some say that Swaraj can be obtained by a war with the help of another country, while some others say that the country would continue to be a slave under that another country, even if it comes out successful in the war.

I said "Yes. It is true that different men in our country have different views about the matter. But what are we to do?". He replied in the following terms:- 'Let each patriot do what he deems best for his country. Let not others put obstacles in his way. There is room in our country for dif-

ferent kinds of men and for different kinds of activities. One need not clash with the other. Let all acts of construction go on, whatever they and their forms may be. Let not others obstruct those acts. Let no one be disheartened by his failures or sufferings in the course of his work to attain Swaraj. Failures will bring knowledge and success.'

I asked him to give me his opinion of the social reform movement. He said that it was a very good movement. If it was so, I asked him, why did he not take any active part in that movement. He replied that one should have one object in view, and that he should concentrate all his attention and energy to attain that one object. If he allows himself to have more objects than one in view, his attention and energy will be diffused and consequently he cannot accomplish any one of those objects. I asked him if the present caste system does not stand in the way of unity among the people of the country. He replied "Yes, It does stand. Several men including those that are in Government services are working to root out the evils in the present caste system. Why should we interfere in their work, when we have more than enough work to do in another direction?".

I asked him as to the advisability of the patriots' accepting Government service. He replied "Yes. I want all Government Offices, both Civil and Military, to be occupied by real Patriots. If all the Governors and the Governors-in-General are real patriotic Indians, we have then attained Swaraj. I asked him if Patriots can enter Legislative Councils?. He replied "Yes. I want real Patriots to occupy not only all the seats in all the Legislative Councils

but also all the seats and offices in all the institutions of the country, which will bring power, influence or money."

I stayed with my Guru for about a week. In each of those days he used to take me to his private chambers early morning at about 5 O'clock and to talk to me and to discuss with me there till 10 O'clock in the night. When visitors came to see him, I used to retire to my room. As soon as the visitors left him, he would come to my room and would take me again to his private chambers. In his talk and discussions with me for about a week, he gave me not even a single occasion to say "Beg your pardon", "I don't follow you" or "Once more please," so clear and so plain and so straight was his talk.

I fear I will be wanting in gratitude if I do not express a word about treatment that was accorded to me during my stay with my Guru. For a few days in the beginning he used to sit with me during my morning and evening tea and during my noon and night meals and to take his drink and diet with me. His drink and diet were those of diabetic patients. Although I did not like their flavour and taste, he used to ask me to taste a little of them every time he drank and ate with me. When I got acquainted with his relations and friends in his house, I preferred to go, sit and take my noon and night meals with them. Even then he used to go to me and ask me how I liked the meals etc. Neither he nor any of his relations or friends ever asked me to what caste or creed I belonged. In short, every one of the inmates of my Guru's house including my Guru treated me as the master of the house. I have not received such kind and respectable treatment even in my father-in-law's house. For entertain-

ing me he arranged for a music party on a certain evening in his house and also for a mock Indian warfare on another evening in a certain theatre.

When I was about to leave him, how he embraced me I cannot express except by tears from my eyes.

-REMINISCENS AND ANECDOTES OF LOKMANYA
TILAK-1928- EDITED BY S.V.BAPAT.

മുഹුල் കട്ടുരൈ

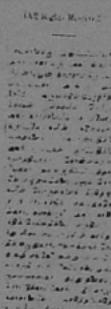
28-5-33

விரோதம், குயிற் தாக்கிமுறை.

:: பாரத ஜோதி ::
புதிலக மகரிவியின் வரலாறு.

இவமைப் பருவமும் சதந்திர எழுச்சியும்.

தாய் நீங்காலையில் பிசிவும், மன வாழ்க்கையும்.

The Hindu Philosophy of Life, Ethics and Religion.

OM-TAT-SAT

S'RIMAD BHAGAVADGITA RAHASYA
OR
KARMA-YOGA-SASTRA

Including an external examination of the Gita, the Original Sanskrit stanzas, their English translation, commentaries on the stanzas, and a comparison of Eastern with Western doctrines etc.

BY

BAL GANGADHAR TILAK, B.A., LL.B.,

LAW LECTURER, AND PEGADER, POONA; SOMETIME ADDITIONAL MEMBER OF THE COUNCIL OF H. E. THE GOVERNOR OF BOMBAY FOR MAKING LAWS, AUTHOR OF *Orion or Researches into the Antiquity of the Vedas, Arctic Home in the Vedas, Vedanga Jyotish AND Vedic Chronology*, FOUNDER OF THE 'Kesari' AND THE Maratha NEWSPAPERS ETC. ETC.

TRANSLATED BY

BHALCHANDRA SITARAM SUKTHANKAR, M.A., LL.B.,

Solicitor, High Court, Bombay.

Gibbs Prizeman; Petit Prizeman (Cercle Littéraire);
Dakshina Fellow; etc.

Vol. I.

FIRST EDITION

(10,000 Copies)

*tasmād asaktah satataṁ kāryam karma samācara !
asakto hy ācaran karma paramāpnoti pūruṣah || (Gita, 3. 19).*

ŚAKA YEAR 1857 ; 1935 A. D.

POONA.

Price (in India) Rs. 8/-

The Hindu Philosophy of Life, Ethics and Religion.

OM-TAT-SAT
S'RIMAD BHAGAVADGITA RAHASYA
OR
KARMA-YOGA-SASTRA

Including an external examination of the Gita, the Original Sanskrit stanzas, their English translation, commentaries on the stanzas, and a comparison of Eastern with Western doctrines etc.

BY

BAL GANGADHAR TILAK, B.A., LL.B.,

LAW LECTURER, AND PLEADER, POONA; SOMETIME ADDITIONAL MEMBER OF THE COUNCIL OF H. E. THE GOVERNOR OF BOMBAY FOR MAKING LAWS, AUTHOR OF *Oriental Researches into the Antiquity of the Vedas, Arctic Home in the Vedas, Vedanga Jyotish AND Vedic Chronology*; FOUNDER OF THE 'Kesari' AND THE 'Maratha' NEWSPAPERS ETC. ETC.

TRANSLATED BY

BHALCHANDRA SITARAM SUKTHANKAR, M.A., LL.B.,
Solicitor, High Court, Bombay.

Gibbs Prizeman; Petit Prizeman (Cercle Littéraire);
Dakshina Fellow; etc.

Vol. II.

FIRST EDITION

(10,000 Copies)

*tasmād asaktah satataṁ kāryam karma samācara !
usakto hy ācaran karma paramāpnoti pūruṣah ! (Gita, 3. 19).*

ŚAKA YEAR 1857 ; 1936 A. D.
POONA.

Price (in India) Rs. 6/-

THE ORION
OR RESEARCHES INTO
The Antiquity Of The Vedas

By

LOKAMANYA

BAL GANGADHAR TILAK, E. A., LL. B.,
Author of "Arctic Home in the Vedas"; "Gita Rahasya (Book on Hindu Philosophy etc., &c.)"

FOURTH EDITION

1955

Price Rs. 4

VEDIC CHRONOLOGY
AND
VEDANGA JYOTISHA

015:A:9
III:ES

B. G. TILAK

THE
ARCTIC HOME IN THE VEDAS,

BEING ALSO A NEW KEY TO THE INTERPRETATION
OF MANY VEDIC TEXTS AND LEGENDS,

BY

BÂL GÂNGÂDHAR TILAK,

B.A., LL.B., AUTHOR OF *Orion or Researches into
the Antiquity of the Vedas*, EDITOR OF THE *Kesari*,
SOMETIME ADDITIONAL MEMBER OF THE COUNCIL
OF H. E. THE GOVERNOR OF BOMBAY FOR
MAKING LAWS, &c., &c.

(All rights reserved.)

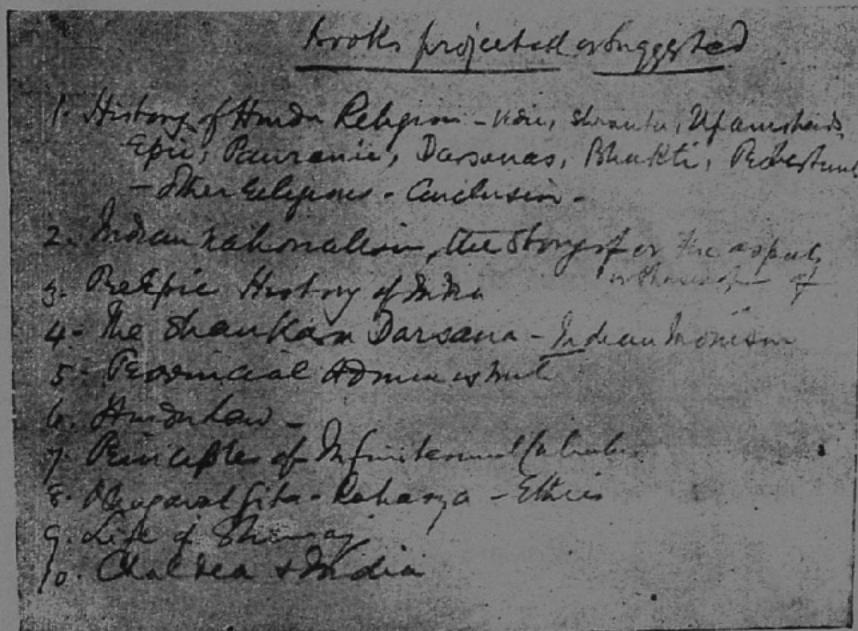
Publishers :

SA:—THE MANAGER, KESARI, POONA CITY.

BOMBAY:—MESSRS. RAMCHANDRA GOVIND & SON, BOOKSELLERS,
&c., KALKADEVI ROAD, BOMBAY.

A PAGE FROM THE AUTHOR'S NOTE-BOOK

A fac-simile copy of an important memorandum entered by Lokamanya Tilak in his own hand-writing in a note-book, while in the Mandalay Jail, where the Gita-Rahasya was written.

Out of the ten works mentioned in the above list, only the Gita-Rahasya was actually written, which incidentally shows the importance attached by the author to that subject. The other contemplated works have remained in the form of jotted notes.

1924-ல் வெளிவந்த 9.5 செ.மீX12 செ.மீ
அளவுள்ள நூலின் பெரிதுபடுத்தப்பட்ட மேலட்டை

*in form of new year
guru 18-52*

தாம.

வந்தேமாதரம் !

அல்லாஹூ அக்ரம் !!

ஸ்ரீ திவகர் *

* காந்தி தர்சனம்

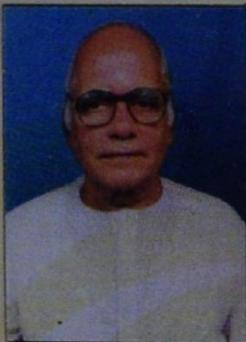
ஸ்ரீ பாஷதச்சாமி. (கிளை)

திருவங்கிலக்கணி,

சேங்கிணை.

இரக்தாக்ஷி வழி

விலை அனை தூண்டு.

“அன்பர் மணி அவர்கள் இலக்கியப் பணி என்ற பெயரால் தங்கள் பொழுதையோ, மற்றவர்கள் பொழுதையோ போக்குவதற்காக நூல்கள் எழுதாமல் அறிவுக்கும் சிந்தனைக்கும் ஊட்டந் தரக்கூடிய நூல்களையே படைக்க வேண்டுமென்பதில் தீவிர வாதியாகத் தீகழ்வது எனக்குப் பெரிதும் உவகை யூட்டுகிறது” என்று அமரர் வெ.சாமிநாதசர்மா (1895-1978) அவர்களும்,

“தீரு.பெ.சு.மணி அவர்கள் தாம் படித்துப் பெற்ற அறிவை அடிப்படையாக்கி நூலறிவால் நுண்ணறிவை வளர்த்துக் கொண்டவர். நூலகங்களே இவருடைய வாசஸ்தலங்கள். அறிஞருலகிலேயே சுஞ்சாரம் செய்பவர். இந்தப் பழக்கங்களால் என்னுடைய நெடுநாளைய நண்பரான அன்பர் மணி சிறந்த எழுத்தாளராக மலர்ந்துள்ளார்” என்று அமரர் சிலம்புச் செல்வர் ம.பொ.சி. (1906-1995) அவர்களும் இந் நூலாசிரியரைப் பாராட்டியுள்ளனர்.

“நிதானம், நேர்மை, நுனித்து நோக்கும் தீட்டம், நெஞ்சுறுதி ஆகிய சிறப்பியல்புகளிலே ஒருமைப்பாடுடையவராய் இருக்கின்றனர்” எனும் தீற்னாய்வாளர் பெயர்ப்பட்டியலில் இந்நூலாசிரியர் பெயரையும் அமரர் க.கைலாசபதி (1933-1982).

(பார்க்க: இலக்கியமும் தீற்னாய்வும் 1990-ப.165)

“கல்லூரிப் பட்டமோ, ஆய்வேடு எழுதும் பயிற்சியோ பெறாத கிவர் உண்மையான ஆய்வேடு முறையையும் ‘மெதடாலஜி’ என்று கவுப்படும் வழி முறையையும் இவ்வளவு துல்லியமாகக் கையாண்டுள்ளார் என்பது பெருவியப்பைத் தருவதாகும்” - போராசிரியர் அ.ச. ஞான சம்பந்தன் (அணிந்துரை-வ.வே.சு. ஜயரின் கம்பராமாயணக் கட்டுரைகள் - பெ.சு. மணி - 1996)